

СТИВЪН КИНГ

КАПАН ЗА СЪНИЩА

Превод от английски: Весела Прошкова, Весела Еленкова, 2001

chitanka.info

На Сюзън Молдоу и Нан Грезъм

ПЪРВО ПРЕГЛЕД НА ПЕЧАТА

Из в. „Ийст Орегониан“, 25 юни 1947 г.

СЛУЖИТЕЛ ОТ ПРОТИВОПОЖАРНАТА ОХРАНА ЗАБЕЛЯВА ЛЕТАЩИ ЧИНИИ

Кенет Арнолд видял 9 обекта с формата на диск.
„Бяха лъскави и сребристи, движеха се с невероятна
бързина“ — твърди той.

Из в. „Дейли Рекърд“, Росуел, щата Ню Мексико, 8 юли 1947 г.

В ОКОЛНОСТИТЕ НА РОСУЕЛ

Офицери от разузнаването откриха катастрофирал
диск.

Из в. „Дейли Рекърд, Росуел“, щата Ню Мексико, 9 юли 1947 г.

ВВС ОБЯВИХА ЛЕТАЩАТА ЧИНИЯ ЗА МЕТЕОРОЛОГИЧЕН БАЛОН

Из чикагския в. „Дейли Трибюн“, 1 август 1947 г.

АМЕРИКАНСКИТЕ ВВС НЯМАТ ОБЯСНЕНИЕ ЗА ВИДЯНОТО ОТ АРНОЛД

Впоследствие загадъчното явление е забелязано от още 850 очевидци.

Из в. „Дейли Рекърд“, Росуел, щата Ню Мексико, 19 октомври 1947 г.

ТАКА НАРЕЧЕНАТА „КОСМИЧЕСКА ПШЕНИЦА“ Е ШАШМА, ТВЪРДИ ГНЕВЕН
ФЕРМЕР

Андрю Хоксън отрече „космическата връзка“. „Червената пшеница е най-обикновена хлапашка лудория“ — настоява той.

Из в. „Каригър Джърнъл“, щата Кентъки, 8 януари 1948 г.

КАПИТАН ОТ ВВС ПРЕСЛЕДВА НЛО, УБИТ Е

Последното включване от Мантел гласи: „Метални, с гигантски размери“ — ВВС радист.

Из бразилския в. „Национал“, 8 март 1957 г.

СТРАНЕН ЛЕТАТЕЛЕН АПАРАТ С ПРЪСТЕНИ СЕ РАЗБИ ПРИ МАТО ГРОСО!

ДВЕ ЖЕНИ В ОПАСНОСТ КРАЙ ПОНТО ПОРАН!

„Отвътре се чуваха писъци“ — твърдят те.

Из бразилския в. „Национал“, 12 март 1957 г.

МАТО ГРОСО В УЖАС!

Видени са сиви човечета с огромни черни очи.
Учените коментират с насмешка!

Репортерите не се отказват!

СЕЛАТА В ПАНИКА!

Из в. „Оклахоман“, 12 май 1965 г.

ЩАТСКИ ПОЛИЦАЙ СТРЕЛЯ ПО НЛО

Чинията била на 10 метра над магистрала № 9.
Данните са потвърдени от радара на военновъздушната
база в Тинкър, щата Оклахома.

Из в. „Оклахоман“, 2 юни 1965 г.

ИЗВЪНЗЕМНАТА РАСТИТЕЛНОСТ Е ИЗМИСЛИЦА —

Гласи изявление на представител на агенцията по
земята. Червените плевели били оцветени със спрей
от тийнейджъри.

Из в. „Прес-Хералд“, Портланд, щата Мейн, 14 септември 1965 г.

ЗАЧЕСТИХА ПРОЯВИТЕ НА НЛО В НЮ ХАМПШЪР

Най-много сигнали от Ексетър. Местни жители изказаха опасения от извънземно нашествие.

Из в. „Юниън-Лидър“, Манчестър, щата Ню Хампшър, 19 септември 1965 г.

ГИГАНСКИЯТ ОБЕКТ, ЗАБЕЛЯЗАН КРАЙ ЕКСЕТЪР, БИЛ ОПТИЧЕСКА ИЗМАМА

Военновъздушното разузнаване опровергаха щатската полиция. Полицейският служител Клиланд Адамант: „Видях го с очите си“.

Из в. „Юниън-Лидър“, Манчестър, щата Ню Хампшър, 30 септември 1965 г.

НЕОБЯСНИМИ ХРАНИТЕЛНИ ОТРАВЯНИЯ В ПЛАСТОУ

Над 300 са жертвите, повечето се възстановяват. Служител от Администрацията по храните и лекарствата предполага, че причината е в замърсени водоеми.

Из мичиганския в. „Джърнъл“, 9 октомври 1965 г.

ДЖЕРАЛД ФОРД ПРИЗОВАВА КЪМ РАЗСЛЕДВАНЕ НА НЕИДЕНТИФИЦИРАНИТЕ ЛЕТАЩИ ОБЕКТИ

Републиканският лидер от долната камара предполага, че „Мичиганските светлини“ имат извънземен произход.

Из в. „Лос Анжелес Таймс“, 19 ноември 1978 г.

УЧЕНИ ОТ КАЛИФОРНИЙСКИЯ ТЕХНИЧЕСКИ ИНСТИТУТ НАБЛЮДАВАХА ОГРОМЕН
ОБЕКТ С ФОРМАТА НА ДИСК В МОХАВСКАТА ПУСТИНЯ

Тикман: „Беше заобиколен от ярки светлини“. Моралес: „Забелязах червена растителност, подобна на спагети“.

Из в. „Лос Анжелес Таймс“, 24 ноември 1978 г.

ЩАТСКАТА ПОЛИЦИЯ И ВОЕННОВЪЗДУШНОТО РАЗУЗНАВАНЕ ПРЕТЪРСИХА
МОХАВСКАТА ПУСТИНЯ, НЕ ОТКРИХА „СПАГЕТИ“

Тикман и Моралес бяха подложени на детектора на лъжата, но издържаха теста. Отпада предположението, че всичко е измислица.

Из в. „Ню Йорк Таймс“, 16 август 1980 г.

ПОХИТЕНИ ОТ ИЗВЪНЗЕМНИ ПОТВЪРДИХА ПРЕЖИВЯНОТО

Психолозите оспорват рисунките на т.нар. „сиви човечета“.

Из в. „Уол Стрийт Джърнъл“, 9 февруари 1985 г.

КАРЛ СЕЙГАН: „НЕ СМЕ САМИ“

Изтъкнатия учен потвърди съществуването на извънземните: „Съществува огромна вероятност за наличието на интелигентни форми на живот“.

Из в. „Сън“, Финикс, 14 март 1997 г.

ГИГАНТСКО НЛО КРАЙ ПРЕСКЪТ

ДЕСЕТКИ ОЧЕВИДЦИ ОПИСВАТ ОБЕКТ С ФОРМА НА БУМЕРАНГ

Във военновъздушната база в Лук постъпват стотици сигнали от граждани.

Из в. „Сън“, Финикс, 20 март 1997 г.

НЯМА ОБЯСНЕНИЕ ЗА „ФИНИКСКИТЕ СВЕТЛИНИ“

По мнение на експерти снимките не са подправени.

Из в. „Уикли“, Пордин, щата Аризона, 9 април 1997 г.

ЕПИДЕМИЯТА ОТ ХРАНИТЕЛНИ ОТРАВЯНИЯ ОСТАВА НЕИЗЯСНЕНА

СИГНАЛИТЕ ЗА ЧЕРВЕНА ТРЕВА ОТХВЪРЛЕНИ КАТО ИЗМИСЛИЦА

Из в. „Дери Нюз“, Дери, щата Мейн, 15 май 2000 г.

НОВИ СВЕДЕНИЯ ЗА МИСТЕРИОЗНИТЕ СВЕТЛИНИ В ДЖЕФЕРСЪН ТРАКТ

Общински служител от Кинео: „Не знам какво представляват, но продължават да се появяват“.

СКДД

Беше им станало девиз, но за нищо на света Джоунси не си спомняше кой го измисли. Неговият лаф беше „Излиза ти през носа“. „Да го духаш, Фреди“ и пет-шест други още по-цветисти мръсотии бяха патент на Бобъра. Хенри ги научи да казват „Ще пожънеш, когато е посято“ — от малък си падаше по тия зенбудистки щуротии. Но СКДД — откъде се бе взе това — СКДД? Чий ли мозък го роди?

Нямаше значение. По-важното е, че по времето, когато четиримата бяха заедно, приемаха за вярна само първата половина; когато станаха петима, придаваха значение на целия израз, а когато броят им се намали с един, вярваха само на втората половина.

Когато останаха само четиримата, настъпиха мрачни времена. Зачестиха дните от серията „Да го духаш, Фреди“. Те си даваха сметка за това, но не знаеха причината. Усещаха, че нещо не е наред — най-малкото, че има някаква разлика — но не знаеха точно какво им е. Бяха убедени, че са впримчени, но не знаеха точно как. И то много преди да се появят светлините в небето. Преди Маккарти Беки Шу.

СКДД: понякога го изтърсваш просто ей така, без да влагаш особен смисъл. Но понякога не вярваш в нищо друго освен в мрака. В такива моменти как да продължиш напред?

1988: Дори Бобъра изпада в унии

Да се каже, че бракът на Бобъра не върви добре, е равносилно на твърдението, че приземяването на совалката „Чалънджър“ се е скофтило. Джо Бобъра Кларъндън и Лори Сю Конопенски изкараха осем месеца и после капо, финито, моето момиче ме заряза, някой да ми помогне да събера отломките, моля.

По принцип Бобъра е веселяк, както би потвърдил всеки от апапите му по чашка, но сега се намира в лош период. Вижда се със старите си приятели (единствените, които брой за *истински* приятели) само веднъж годишно за по една седмица през ноември, но миналия

ноември бракът му още се крепеше. Вече почти нищо не го свързваше с Лори, но формално бяха заедно. Сега прекарва голяма част от времето си — твърде голяма, и той го знае — по баровете в района на старото пристанище в Портланд — в „Дупката“, „Моряшкият клуб“ и „Свободната улица“. Прекалява с пиенето и с джойнта и повечето сутрини няма никакво желание да се погледне в огледалото в банята — кръвясалите му очи бягат от отражението и Бобъра си казва: *„Трябва да престана с тия крѣчми. В най-скоро време ще го закѣсам като Пит. Исусе Христe, откачалко!“*

Да престане с крѣчмите и купоните си е дяволски добра идея, но ето, че пак е на бара, пък да става каквото ще! Този четвъртък е в „Свободна улица“, и да пукне, ако това в ръката му не е бира, джойнтът в джоба му, а от джубокса се лее някакво старо инструментално парче, май е на групата Венчърс. Не му помни името, защото е било популярно едно време. Но все пак го знае — откакто се разведе, постоянно слуша портландското ретро радио. Старите шлагери утешават. А повечето от новите парчета... Лори Сю ги знаеше и ги харесваше, но Бобъра не ги разбира.

Заведението е почти празно — пет-шест души са на бара, още толкова са заобиколили масата за билиард в дъното на залата и Бобъра с трима от приятелчетата си по чашка седи в едно сепаре, пие наливна бира „Милърс“ и цепи тестето с карти да види кой ще плаща наливната прѣв. Кое е парчето с тия бѣлбукащи китари? „Без предели“? „Телстар“? Не, в „Телстар“ има синтезатор. Абе, на кой му пука? Останалите говорят за Джаксън Браун, който снощи направил страшно шоу в общинския център — Джордж Пелсен ходил да го гледа.

— Обаче к’во стана, не е истина — заявява Джордж и ги измерва с драматичен поглед. Вирва изпъкналата си брадичка и им показва червения белег отстрани на врата си. — Знаете ли к’во е т’ва?

— Май е смучка, а? — плаховато пита Кент Астър.

— Точно така, мойто момче — отвръща Джордж. — Навъртам се, значи, зад кулисите след концерта заедно с едни други момчета и се надявам да взема автограф от Джаксън. Или де да знам, от Дейвид Линди^[1]. Той е готин.

Кент и Шон Робидо са съгласни. Линди е готин — в никакъв случай не е богът на китарата (богове са Марк Нопфлер от Дайър

Стрейт, Ангъс Янг от AC/DC, и — естествено — Клептън), но все пак е много готин. Линди праска страшни импровизации, освен това има страхотна кичара, цялата на масури. Чак до раменете.

Бобъра не участва в разговора. Изведнъж му се прииска да се махне от тоя задръстен бар и да глътне малко чист въздух. Знае накъде бие Джордж с тия приказки и че всичко е чиста лъжа.

„Името ѝ не е Чанти, хабер си нямам как се казва, подминала те е като пътен знак, пък и какво ли представляваш ти за момиче като нея — поредният дългокос работник в поредния работнически град в Нова Англия; качила се е в автобуса на групата и завинаги е изчезнала от живота ти. От шибания ти безинтересен живот. Чантис е името на групата, която слушаме — не Мар-Кетс или Бар-Кейс, ама точно Чантис, парчето е «Пайплайн» на групата Чантис, а това на врата ти не е никаква смучка, ами си се порязал, като си се бръснал.“

Бобъра разсъждава на ум, после чува плач. Не в кръчмата, в мислите си. Отдавна забравен плач от едно време. Забива ти се в главата тоя плач, ама направо като късчета стъкло, ох, ебаси, батко, кажете му да *престане* да плаче.

„Аз го успокоих — мисли си Бобъра. — Аз. Аз го успокоих. Гушнах го и взех да му пея.“

Междувременно Джордж Пелсен разправя как задната врата най-сетне се отворила, но не излязъл Джаксън Браун, нито пък Дейвид Линдли, ами трите мацки вокали — едната се казвала Ранди, другата — Сузи, а третата — Чанти. Страшно засукани мадами, такива едни стройни и апетитни.

— *Леле!* — възкликва Шон и забелва очи. Той е закръглен дребосък, чийто сексуални подвизи се изчерпват със случайни разходки до Бостън, където зяпа стриптийзьорките във „Фокси Лейди“ и сервитьорките в „Хутърс“. — *Леле мамо, Чанти!* — И непристойно свива юмрук. „Поне по чекиите е спец“ — мисли си Бобъра.

— Та ги заговарям, значи... най-вече нея де, Чанти, и я питам иска ли да опознае нощния живот в Портланд. И тръгваме двамката...

Бобъра вади от джоба си клечка за зъби, пъхва я в устата си и се изключва от всичко останало. Изведнъж не иска друго, освен клечката. Не го интересува нито бирата на масата, нито джойнта в джоба му, нито дрънканиците на Джордж Пелсен как той и въображаемата Чанти

се яхнали в пикапа, добре че е тая таратайка, та Джордж като чука, никой на вратата му да не чука.

„Врели-некипели“ — отсича наум бобъра и изведнъж го наляга отчайващо отчаяние — не се е чувствал толкова зле, откакто Лори Сю си стегна багажа и се върна при майка си. Усещането е свършено нетипично за него и в един миг единственото му желание е да се разкара оттук, мамка му, да поеме с пълни гърди хладния океански въздух с дъх на сол и да намери телефон. Ще се обади на Джоунси или на Хенри — няма значение на кого, и двамата стават за тая работа; ще каже: „Братче, к'во става“, другият да отвърне: „Ами к'во да става, нали знаеш, СКДД. Няма грам радост.“

Исправя се.

— Братче! — провиква се Джордж. Бяха състуденти в първи курс в Уестбрук Колидж и тогава Джордж му се струваше готин, само че първи курс беше преди много бири време. — Къде отиваш?

— Да пусна една вода — отвръща Бобъра и премята клечката в другия ъгъл на устата си.

— Глей да си размърдаш скапания задник, че тъкмо стигнах до най-готината част — съветва го Джордж, а Бобъра мислено си казва: „До бикини-прашка“. О, днес шантавото предчувствие е доста силно, сигурно от атмосферното налягане или нещо подобно.

Джордж снишава глас и продължава:

— Та като й запретнах полата...

— Да, бе, да, беше с бикини-прашка — прекъсва го Бобъра. Забелязва изненадания — едва ли не шокирания поглед на Джордж, но не му обръща никакво внимание. — Държа да го чуя.

После се отдалечава, тръгва към мъжката тоалетна с жълто-розовата миризма на урина и дезинфектант, подминава я, подминава женската, после служебния вход и се измъква на задната уличка. Небето е побеляло и дъждовно, но въздухът е свеж. Толкова хубав. Вдишва дълбоко и отново си казва: „Тук не се тупка!“ И се поусмихва.

Върви десетина минути, дъвче си клечката и си проветрява главата. В някакъв момент, не помни точно кога, изхвърля джойнта от джоба си. После се обажда на Хенри от уличния автомат в магазинчето за цигари на Джо на Монюмънт Скуеър. Очаква да чуе телефонния секретар: „Хенри е в университета“ — но приятелят му си е вкъщи и вдига слушалката на второто позвъняване.

— Как си, братче? — пита Бобъра.

— Как да съм — отвръща Хенри. — Същият късмет, друг ден. А ти как си, Бобър?

Бобъра затваря очи. За миг всичко си идва на мястото — доколкото това изобщо е възможно в тоя смотан свят, де.

— И аз така, мой човек. И при мене е горе-долу същото.

1993: Пит помага на дама, изпаднала в беда

Пит седи на бюрото си в канцеларийката до големия салон на Макдоналд Мотърс в Бриджтаун и върти на пръст връзката ключове. Ключодържателят се състои от четири емайлрани сини букви: НАСА.

Мечтите остаряват преди мечтателите — това е факт, който Пит е открил с течение на времето. Но последните мечти умират изненадващо трудно, надавайки приглушени жалки писъци в дебрите на съзнанието. Пит отдавна не спи в стая, чиито стени са облепени със снимки на ракетите „Аполо“ и „Сатурн“, на астронавти и пилоти в открития космос, на капсули с обгорени корпуси от високата температура при навлизането в атмосферата, на луноходи и космически кораби „Вояджър“, че дори и снимки на блестящ диск над междуцатско шосе № 80, изпълнено с възбудени очевидци, вирнали глави и засенчели очи с длан, под която има надпис: „Този обект, заснет край Арвада, щата Колорадо, през 1971 г., остава неизяснен. Това е истинско НЛО.“

Много отдавна. И все пак прекара едната седмица от двуседмичния си отпуск във Вашингтон, окръг Колумбия, където всеки ден посещаваше Смитсъновия^[2] национален музей във въздухоплаването и космоса и прекарваше почти цялото си време в шляене с удивена усмивка сред експонатите. *„Тези камъни са от място, където небето винаги е черно и цари вечна тишина. Нийл Армстронг и Бъз Олдрин са взели двацет кила камъни от един друг свят и ето ги тук, пред мен.“*

Ето го и самият него, седи зад бюрото си в ден, през който не е продал нито една кола (хората не обичат да купуват коли, когато вали, а в този край вали от ранни зори), премята ключодържателя и гледа часовника. С приближаването на петия час времето напредва все по-бавно. В пет часа е време за първата бира. Но преди пет — изключено.

Пиеш ли през деня, сигурно трябва да си броиш чашите, защото така правят алкохолиците. Но ако можеш да почакаш... да си играеш с ключовете и да чакаш...

Освен дето чака първата бира за деня, Пит чака още да дойде ноември. Пътуването до Вашингтон през април беше хубаво, а камъните от Луната бяха смайващи (и до ден днешен всеки път, като се сетеше за тях, *продължаваха* да му се струват смайващи), но беше сам. Не е гот да си сам. През ноември, като си вземе оставащата му едноседмична отпуска, ще бъде с Хенри, Джоунси и Бобъра. *Тогав*а ще пие през деня. Когато си на ловен поход с приятели, спокойно можеш да пиеш и през деня. То си е направо традиция. То си е...

Вратата се отваря и влиза красива брюнетка. Висока е около метър и седемдесет и пет (Пит обича високи жени), на вид към трийсетгодишна. Плъзва поглед към изложените в салона модели (най-хубав от цялата сбирщина е новият тъндърбърд, тъмночервен, макар че и експлорърът не е лош), но явно няма намерение да купува. После забелязва Пит и се насочва към него.

Той се изправя, оставя ключовете на бюрото и я пресреща на вратата. Лепва си най-хубавата служебна усмивка — двеста вата, мой човек, дума да няма — и протяга ръка. Дланта ѝ е хладна и силна, но жената е разсеяна и тревожна.

— Сигурно няма нищо да излезе — започва.

— Вижте, това не е добро начало за разговор с брокер на коли — отвръща Пит. — Ние обичаме предизвикателствата. Казвам се Пит Мур.

— Здравсти. — Не се представя, но той знае, че се казва Триш. — Имам уговорена среща във Фрайбърг точно след... — Поглежда часовника, който Пит така неотклонно следи в протяжните следобедни часове. — ... четирийсет и пет минути. С един клиент, който иска да купи къща, при това ми се струва, че е подходящият човек, пък и става въпрос за добра комисионна, а... — Очите ѝ плувват в сълзи и тя преглъща, за да отпъди промъкващата се в гласа ѝ дрезгавина. — ... а пък аз си изгубих проклетите *ключове*! Загубих си проклетите ключове от *колата*!

Отваря чантата си и започва да рови в нея.

— Но имам талон... и разни други документи... та си мислех дали не можете да ми направите нови ключове. От тази продажба ще

изкарам добри пари, господин... — Вече му е забравила името. Той не се обижда. Мур е често срещана фамилия, почти като Смит или Джоунс. А и жената е разстроена. Заради изгубените ключове. Сблъсквал се е с подобни неща стотици пъти.

— Мур. Но реагирам и на Пит.

— Можете ли да ми помогнете, господин Мур? Или някой от колегите ви от сервизния отдел?

Старият Джони Деймън е отзад и с удоволствие би й помогнал, но няма да успее за срещата във Фрайбърг, сто процента.

— Можем да ви направим нови ключове, но това ще отнеме поне двайсет и четири часа, даже по-скоро четирийсет и осем часа.

Тя вдига плувнали в сълзи очи — на цвят кадифенокафяви — и измъчено простенва:

— По дяволите! По дяволите!

На Пит му хрумва странна мисъл: тази жена му напомня на едно момиче, което познаваше преди време. Не много добре — не я познаваха много добре, но достатъчно, за да й спасят живота. Казваше се Джоузи Ринкенхауер.

— *Знаех си!* — възкликва Триша и вече изобщо не се старее да прикрива дрезгавите нотки в гласа си. — Ох, Боже, просто си *знаех!* — Извърща се и се разридава.

Пит тръгва след нея и нежно слага ръка на рамото ѝ:

— Чакайте, Триш. Чакайте малко.

Допуска грешката да я нарече по име, макар да не се беше представила, но тя е твърде разстроена да забележи издънката му, тъй че всичко е наред.

— Откъде пристигате? Искам да кажа, не сте от Бриджтън, нали?

— Не. Агенцията ни е в Уестбрук. Агенция за недвижими имоти „Денисън“. Онези с фара, сещате ли се?

Пит кима, сякаш знае за какво става дума.

— Оттам идвам. Спрях в Бриджтън само да си купя аспирин от аптеката, защото винаги преди среща с важен клиент получавам главоболие — от напрежение, и ох, Боже, заваля като из ведро...

Пит кима съчувствено. Това с главоболието му е добре известно, е, при него в повечето случаи причината е по-скоро бирата отколкото напрежението, но усещането му е до болка познато.

— Имах повечко време и влязох в кафенето до аптеката... понякога кофеинът помага при главоболие.

Пит отново кима. Хенри е психиатърът, но както Пит неведнъж му е повтарял, че за да си добър продавач, трябва да си отличен психолог. С удоволствие отбелязва, че новата му приятелка се поуспокоява. Прекрасно. Струва му се, че може да ѝ помогне, ако му предостави възможност. Долавя, че всеки момент ще се случи онова... прещракване. Обича усещането. Нищо особено, няма да направи големия удар в живота, но той го обича.

— После прекосих улицата и влязох в „Рени“. Купих си шал... заради дъжда, де... — Докосва косите си. — После се върнах в колата... и проклетите ключове бяха изчезнали! Върнах се, но *никъде* ги нямаше! И сега срещата ще пропадне!

В гласа ѝ се прокрадва паника. Погледът ѝ отново отскача към часовника. За Пит времето едва-едва се влачи, за Триш препуска. Той си казва, че в това отношение хората са различни. Или поне един от тях.

— Няма страшно. Успокойте се и ме изслушайте. Ще се върнем в аптеката и ще потърсим ключовете.

— Не са там! Обиколих магазина, погледнах и на лавицата, откъдето взех аспирина, питах момичето на касата...

— Нищо не губим, ако отново проверим.

Насочва я към вратата, леко я прихваща през кръста, увеличайки я да крачи с него. Харесва аромата на парфюма ѝ, а косата ѝ му допада още повече, да, адски му допада. Щом е толкова хубава в този дъждовен ден, каква ли е, като грейне слънце?

— Срещата...

— Имате още четирийсет минути. По това време на годината няма туристи и до Фрайбърг се стига за не повече от двадесет минути. Ще отделим десет да потърсим ключовете ви, а ако не ги намерим, ще ви закарам до там.

Тя скептично присвива очи.

Пит отмества поглед към другите канцеларии и се провиква:

— Дик! Хей, Дики М!

Дик Макдоналд надига глава иззад купчината фактури.

— Моля те, успокой дамата, че е безопасно да се вози с мен до Фрайбърг, ако се наложи.

— О, госпожо, можете да му имате пълно доверие. Не е сексуален маниак и кара внимателно. Само дето ще се опита да ви продаде някоя кола.

— Няма да му е лесно — подсмивва се тя, — но сигурно сте прав.

— Нали ще вдигаш телефона, Дик?

— О, разбира се, макар че ще се поузоря. Времето е толкова хубаво, че ще ми се наложи да разпъждам клиентите с тояга.

Пит и брюнетката Триш излизат, прекосяват задната уличка, изминават десетина метра и завиват на главната улица. Аптеката е втората сграда отляво. Ръмежът се е поусилил и вече заприличва на истински дъжд. Жената се забражда с новия си шал и поглежда към Пит:

— Ще станете вир-вода.

— Аз съм от северния край на щата. Тамошните хора са калени.

— Смятате, че можете да откриете, нали?

Пит свива рамене:

— Може би. Бива ме да изнамирам вещи. Открай време съм си бил такъв.

— Знаете ли нещо, което аз не знам?

„Никакви топки, никакви игри. Знам само това, госпожо“ — мислено ѝ отвръща Пит.

— Тц. Още не.

Влизат в аптеката и камбанката над вратата издрънчава. Момичето на касата вдига поглед от списанието в три и двайсет в дъждовния късен септемврийски следобед в аптеката са само тримата и госпожа Дилър на гишето за рецепти.

— Здравсти, Пит — поздравява го аптекарката.

— Здравсти, Кати, как върви?

— Ами нали знаеш — скука. — Тя поглежда жената. — Съжалявам, госпожо, като си тръгнахте, пак огледах наоколо, но не ги намерих.

— Няма нищо — с кисела усмивка отвръща Триш. — Този джентълмен предложи да ме закара до Фрайбърг.

— О, Пит е готин, но не мисля, че бих го нарекла чак джентълмен.

— Внимавай какви ги дрънкаш, миличка — усмихва се той. — Точно след отклонението за шосе № 302 в Нейпълс има билкова аптека „Рексол“ — ако ме ядосваш, ще пазарувам от конкуренцията. — Поглежда часовника. Времето се е позабързало. Чудесно, каква приятна промяна.

После отново поглежда Триш:

— Значи най-напред дойдохте тук. За аспирин.

— Точно така, купих си опаковка „Анацин“. После трябваше да убия малко време и...

— Да, изпихте чаша кафе в съседното заведение, после отскочихте отсреща до „Рени“.

— Да.

— Нали не изпихте аспирин с горещо кафе?

— Не, в колата имам бутилка минерална вода „Поланд“. — Сочи през прозореца към зеления форд „Торъс“. — Глътнах хапчето с вода. Но вече погледнах под седалката, господине... Пит. Погледнах и на таблото. — После му хвърля яден поглед, сякаш иска да каже: „О, всички ми е ясно, сигурно си числите, че съм загубена патка!“

— Последен въпрос. Ако намеря ключовете ви, ще вечеряте ли с мен? Можем да се срещнем в „Уест Уорф“. Намира се на пътя за...

— Зная къде се намира „Уест Уорф“. — Явно е развеселена, въпреки неприятната ситуация. Кати дори не се преструва, че чете списанието. — Откъде *знаете*, че не съм омъжена или обвързана с някого?

— Не носите венчална халка — светкавично отвърща той, макар че въобще не е погледнал ръцете ѝ, или поне не ги е разглеждал подробно. — Пък и ви предлагам само пържени миди, зелева салата и ягодов пай, не ангажимент за цял живот.

Тя вдига поглед към часовника:

— Пит... господин Мур... Опасявам се, че в момента изобщо не ми е до флиртуване. Ако искате да ме закарате, с удоволствие ще приема да вечеряме заедно. Но...

— Устройва ме. Само че вие ще шофирате собствената си кола, затова предлагам да си уговорим среща! В пет и половина удобно ли ви е?

— Да, идеално, но...

— Добре. — Пит е щастлив. Което е хубаво — хубаво е да си щастлив. През повечето дни в последните няколко години не се е чувствал и на йота щастлив, макар да не знае причината. Може би заради твърде много дълги, скучни вечери, които прекарва в обикаляне на баровете по шосе № 302 между Бриджпорт и Ню Конуей. Добре де, но това ли е единствената причина? Може би не, но сега не е моментът да размишлява на тази тема. Дамата има среща и бърза. Ако спази уговорката и продаде въпросната къща, кой знае какъв късмет може да извади Пит Мур? Но дори да не провърви, ще успее да ѝ помогне. Чувства го.

— Сега ще извърша нещо странно, но вие не се тревожете. Ще направя малък трик, но все едно да си стиснеш носа, за да не кихнеш, или да се плеснеш по челото, като се опитваш да си припомниш името на някого. Съгласна ли сте?

— Разбира се... защо не... — Тя е слисана.

Пит затваря очи, вдига юмрук пред очите си и изпъва показалеца, сетне го размахва.

Триш се споглежда с момичето на касата. Кати свива рамене, сякаш иска да каже: „Бог знае какво прави“.

— Господин Мур? — Триш е поразтревожена. — Господин Мур, може би просто трябва да...

Пит отваря очи, поема дълбоко дъх и отпуска ръка, после се втренчва във вратата:

— Добре. Значи влизате тук... — Извъръща поглед, като че ли мислено проследява стъпките ѝ. — Отивате на касата... — Поглежда към Кати. — „Може би питате: Къде са опаковките аспирин?“

— Да...

— Само че вече държите нещо. — Вижда го на лавицата със захарните изделия — яркожълт отпечатък като от длан. — Май е „Сникърс“.

— „Маундс“. — Тя слисано го поглежда. — Откъде знаете?

— Първо сте взели десерта и *след това* сте отишли за аспирин... — Отмества поглед към пътеката между лавиците с номер две. — След това сте платили и сте си тръгнали... Да излезем... Чао, Кати.

Девойката безмълвно кима, очите ѝ са ококорени.

Пит излиза. Не чува иззвъняването на камбанката над вратата, не забелязва, че навън вече вали като из ведро. Жълтото е на тротоара, но

бързо избледнява. Дъждът го отмива. Но той все още го забелязва и това го радва. Усещането за *прещракване*. Прекрасно е! Това е Дирята. Отдавна не я е виждал толкова ясно.

— Върнали сте се до колата — прошепва. Вече говори на себе си. — За да изпиете два аспирина с глътка вода...

Бавно тръгва по тротоара и застава до колата. Жената го следва, но очевидно е разтревожена. Дори изплашена.

— Отваряте вратата. Държите чантата... ключовете си... аспирина... десерта... всички тези неща... прехвърляте ги тук в едната, ту в другата ръка... и точно в този миг...

Навежда се, бръква в насъбралата се в канавката вода, потапяйки длан чак до китката, и с театрален жест изважда нещо, досущ като илюзионист. Ключовете хвърлят сребристи оттенъци под притъмнялото небе.

— ... сте изпуснали ключовете си.

Отначало жената не посяга да ги вземе. Зяпа го втрещено, сякаш е направил магия пред очите ѝ.

— Заповядайте — подканва я той и усмивката ме помръква. — Вземете ги. Няма нищо тайнствено. Въпрос на дедукция. Бива ме в тия работи. О, ако някой път съм с вас в колата и се загубите, да видите тогава какво става! Просто умея да се отгубвам.

Триш най-сетне взима ключовете. Много бързо, внимавайки да не докосне дланта му, и в този миг той разбира, че по-късно няма да се срещнат. За което не се изисква особена дарба — достатъчно е да я погледне в очите, в които се чете повече страх отколкото благодарност.

— Благодаря ви. — Погледът ѝ измерва пространството, което ги дели, иска ѝ се да е по-далеч от него.

— Няма защо. И не забравяйте. „Уест Уолф“, пет и трийсет. Най-хубавите пържени миди в този край на щата. — Продължава да поддържа илюзията. Понякога се налага да поддържа илюзията, независимо как се чувстваш. И макар че следобедът вече не е толкова радостен, още е хубав — нали видя Дирята, а това винаги го кара да се чувства добре. Дребен трик, но е хубаво да си знае човек, че още съществува.

— Пет и трийсет — като ехо повтаря тя, но като отваря вратата, му хвърля през рамо уплашен поглед, сякаш Пит е куче, което може да те ухапе, ако го развържат. Щастлива е, че няма да пътуват до

Фрайбърг заедно. Не е необходимо да притежаваш дарбата да четеш мисли, за да го разбереш.

Пит стои под дъжда, наблюдава я как излиза на заден ход от наклонения паркинг, а като потегля, жизнерадостно ѝ маха за довиждане с отработен жест, типичен за продавач на коли. В отговор тя разсеяно помахва с пръсти и, разбира се, когато той влиза в „Уест Уорф“ (в пет и четвърт, за да е сигурен, че ще е навреме), нея я няма, а час по-късно още не е дошла. Въпреки всичко Пит остава в заведението, седи на бара и пие бира, наблюдавайки движението по шосе № 302. В пет и четирийсет като че ли я вижда как отминава, без дори да забави ход — зелен форд „Торъс“, следван от жълтеникаво сияние, което мигновено избледнява в дрезгавеещата привечер.

„Същия късмет, друг ден“ — казва си Пит, но радостта му е помрачена, на нейно място се е завърнала тъгата — тъгата, която му се струва заслужена — цената за незабавното предателство. Пали цигара — като малък се правеше, че пуши, но вече няма защо да се преструва — и поръчва още една бира.

Милту я донася и отбелязва:

— Трябва да си подложиш нещо, Питър.

Пит покорно си поръчва порция пържени миди; докато продължава да се налива с бира, дори хапва няколко, като ги потапя в сос „тартар“, а в някакъв момент, преди да отиде в друго заведение, където не го познават толкова хора, се опитва да се свърже с Джоунси в Масачузетс. Но това е един от редките случаи, когато Джоунси и Карла имат възможност да излязат; обажда се детегледачката, която го пита иска ли да остави съобщение.

За малко дай откаже, но размисля:

— Предайте му, че Пит го е търсил. И е казал СКДД.

— С... К... Д... Д... — записва момчето. — Ще разбере ли какво...

— О, да, ще разбере.

Към полунощ е пиян до козирката. Седи в някакъв скапан бар в Ню Хампшър, „Калната зайка“ или „Жалната майка“, и се опитва да разкаже на някаква също толкова пияна мадама как едно време наистина е вярвал, че пръв ще стъпи на Марс, и макар че тя кима и повтаря „да-да-да“, май единственото му желание е да обърне още едно бренди, преди да затворят. В което няма нищо лошо. Утре Пит ще

се събуди с главоболие, но ще отиде на работа и може би дори ще продаде някоя кола, а може би не, но във всеки случай животът ще продължи. Може би ще продаде тъмnochрения тъндърбърд — сбогом, любима. Едно време нещата бяха различни, но сега са същите. Като че ли може да понесе тази мисъл — за човек като него простото тройно правило се свежда до СКДД, тъй че какво толкова. Порастваш, ставаш мъж, свикваш да получаващ по-малко, отколкото си се надявал, и изведнъж откриваш, че на машината за мечти виси огромна табела с надпис „НЕ РАБОТИ“.

През ноември ще иде на лов с приятелите си, значи има какво да очаква... плюс класическа свирка от тая мацка, дето сигурно ще го омаже с евтиното си червило. Искаш ли повече, разочарованието ти е в кърпа вързано.

Мечтите са само за децата.

1998: Хенри провежда сеанс

В стаята цари полумрак. Хенри винаги приема пациентите в подобна обстановка. Забавлява го колко малко от тях всъщност обръщат внимание на този факт. Подозира, че като начало причината е в полумрака, който цари и в съзнанието им. Повечето са невротичи („В горите е пълно с такива“ — обясни веднъж на Джоунси, когато бяха, ха-ха-ха, в гората) и по негово мнение — свършено ненаучно — проблемите им служат като щит, който ги предпазва от околния свят. Със задълбочаването на невротизма вътрешния мрак се сгъстява. Общо взето, той изпитва към пациентите си дистанцирано съчувствие. А понякога дори съжаление. Малцина съумяват да го изкарат от търпение. Бари Нюман е един от тях.

Когато го посещават за пръв път, пациентите са изправени пред избор, който обикновено не отчитат. С влизането се озовават в приятна (макар и доста тъмна) стая с камина отляво, в която е монтирана стоманена конструкция, замаскирана като брезов пън, с четири газови горелки, скрити в основата. До камината е поставено старинно кресло с високи облегалки, на което се настанява Хенри, а на стената виси безупречна репродукция на „Невените“ на Ван Гог. (То често казва на колегите си, че всеки психоаналитик е длъжен да има поне една творба на Ван Гог в кабинета си.) В другия край на помещението са

разположени тапицирано кресло и кушетка. Хенри винаги следи с интерес кой пациент къде ще избере да се настани. В занаята е от толкова време, че знае — при всяко следващо посещение пациентът ще сяда на същото място. По въпроса може да се напише научен труд. Това му е добре известно, но не може да формулира тезата. Пък и напоследък проявява все по-малък интерес към разните му там трудове, научни конференции и колоквиуми. Едно време имаха огромно значение за него, но сега е различно. Спи по-малко, храни се по-малко и по-малко се смее. Мрак се е промъкнал и в собствения му живот — сякаш гледа света през същия поляризиран филтър — и той се улавя, че няма нищо против. Приглушената светлина не дразни очите.

От самото начало Бари Нюман избра кушетката, но Хенри не допусна грешката да реши, че изборът на пациента е свързан с психическото му състояние. Просто на кушетката му е по-удобно, макар че понякога се налага Хенри да му подаде ръка, за да се изправи след петдесетминутния сеанс. Бари Нюман е висок един и шейсет и седем и тежи двеста килограма. Ето защо кушетката е негова приятелка.

Монолозите на Бари Нюман представляват досадни описания на ежеседмичните му приключения в областта на гастрономията. Не че той проявява предпочитания към храните — ни най-малко, напротив, Бари е самото отрицание на подобна идея. Бари изяжда всичко, което се изпречи на пътя му. Бари е машина за поглъщане на храна. За него храната е като географията и посоките за Пит — стария приятел на Хенри.

Хенри почти се е отказал от опитите си да откъсне вниманието на Бари от конкретно дърво и да го накара да изследва гората. От една страна, това се дължи на ненатрапчивото, но непреклонно желание на пациента да описва храната с най-големи подробности, а от друга — на факта, че не харесва Бари и никога не го е харесвал. Родителите на шишкото са починали. Баща му си е отишъл, когато Бари е бил на шестнайсет години, а майка му — когато бил на дваайсет и две. Оставили са му огромно наследство, но то се управлява от попечител, докато младежът навърши трийсет години. Тогава ще придобие право да се разпорежда с парите... но само при условие, че продължи

терапевтичното лечение. В противен случай правата му ще бъдат ограничени до петдесетата му годишнина.

Хенри се съмнява, че пациентът ще доживее до петдесет години.

Кръвното му налягане (изтъквал го е пред Хенри с известна гордост) е сто и деветдесет на сто и четирийсет.

Холестеролът му е двеста и деветдесет — Бари е златна мина за липиди.

„Аз съм ходещ инсулт, аз съм ходещ инфаркт“ — заявявал е той пред Хенри с ликуващата сериозност на човек, който може да изрече хладната, жестока истина, защото дълбоко в себе си знае, че не му е отреден подобен край — не, не, не и на него.

— На обяд хапнах в „Бъргър Кинг“ два от онези сандвичи „Екстра“ — тъкмо нарежда той. — Обожавам ги, защото сиренцето наистина е вряло. — Месестите му устни — неуместно малки за такъв шишко, досущ устенца на костур — се сбръчкват и тръпнат, сякаш вкухва несравнимото горещо сиренце. — Пих и шейк, а по пътя към вкъщи си взех хрупкави шоколадови бисквити. Дремнах, после си стоплих в микроволновата пакет замразени вафли. „Лего май его!“ — надава ликуващ вик като в рекламата на вафлите „Его“ на „Келогс“, после се размива. Това е радостният смях от милия спомен — за красивия залез, за допира на женска гръд през тънка копринена блуза (не че Бари, по мнението на Хенри, някога е изпитвал подобно усещане), или за горещия пясък на плажа.

— Повечето хора си претоплят вафлите „Его“ на тостера — продължава досадникът, — но според мен така стават прекалено хрупкави. От микроволновата стават горещи и меки. Горещи... и меки. — Премлясва с рибешките устенца. — Стана ми малко неловко, че изядох целия пакет. — Вмята последното изречение като маловажно уточнение, сякаш изведнъж се е сетил, че в крайна сметка на Хенри това му е работата. Пуска подобни реплики средно по четири-пет пъти на сеанс; после отново подхваща хранителната тема.

Разказът вече е стигнал до вторник вечер. Тъй като днес е петък, до края остава дълъг списък от основни и допълнителни ястия. Хенри си позволява да отклони мислите си другаде. Бари е последният му пациент за деня. Когато досадникът приключи с инвентаризацията на погълнатите калории, Хенри ще се прибере у дома да си стегне багажа. Предстои му да стане в шест сутринта, а между седем и осем Джоунси

ще дойде да го вземе. Ще натъпчат багажа в стария му скаут, който Хенри държи единствено заради есенните ловни експедиции, а към осем и половина вече ще са отпрашили на север. По пътя ще заберат Пит от Бриджтън, после Бобъра, който още живее в Дери. Утре вечер ще са в Бърлогата В Джеферсън Тракт, ще играят карти в дневната и ще слушат как вятърът свири в стрехите. Пушките ще са облежани в ъгъла на кухнята, а разрешителните за лов ще са окачени на куката на задната врата.

Ще бъде с приятелите си, а това винаги го кара да се чувства така, сякаш се е завърнал у дома. За около седмица филтърът може би ще се отмести. Ще говорят за миналото, ще се смеят на безобразните цинизми на Бобъра, а ако някой или неколцина ударят сърна, ще бъде още по-весело. Все още се чувстват добре заедно. Заедно успяват да преборят времето.

Някъде в далечината Бари Нюман продължава да мели. Свински котлети и пюре от картофи и царевица, обилно полято с масло; шоколадов сладкиш „Пепъридж Фарм“, цяла купа с „Бен енд Джерис Чънки Мънки“, и яйца, пържени яйца, варени яйца, яйца на очи...

Хенри кима в подходящите моменти и чува, без всъщност да слуша. Стар психиатъРСки трик.

Бог им е свидетел — Хенри и неговите приятели също имат своите проблеми. Опре ли до връзки, Бобъра е пълна трагедия, Пит пък прекалява с пиенето (според Хенри направо се *олива*), Джоунси и Карла се разминаха с развода за една бройка, а Хенри се бори с някаква ужасна депресия, която е еднакво противна и изкусителна. Тъй че, да — имат си своите проблеми — а утре вечер вече ще са заедно. Тази година за осем дни. По-хубаво от това, здраве!

— Знам, че не бива да изпитвам *натрапчива* потребност още рано сутрин. Сигурно кръвната ми захар пада, може би това е причината. Във всеки случай доядох си тортата, после се качих на колата и отскочих до „Дънкин Донътс“, взех си дузина холандски ябълки и четири...

Хенри — все още погълнат от мисли за ежегодната ловна експедиция, която започва утре, си дава сметка какво казва, чак когато думите увисват в пространството:

— Виж, бари, тази *натрапчива* потребност да се тъпчеш с храна може би е свързана с мисълта, че си убил майка си. Мислиш ли, че е

възможно?

Бари онемява. Хенри вдига поглед и установява, че другият така се е ококорил, та очите му се виждат измежду тлъстините. И макар да си дава сметка, че трябва да спре — това *въобще* не е негова работа, няма нищо общо с терапията — *не иска* да замълчи. Донякъде защото се е замислил за приятелите си, но най-вече заради шокирания поглед на пациента и пребледнялото му лице. Онова, което най го дразни, може би е самодоволството на Бари. Дълбоко е убеден, че няма нужда да променя саморазрушителното си поведение, камо ли да търси причините.

— Ти *вярваш*, че си я убил, нали? — продължава Хенри. Говори най-небрежно, почти лековато.

— Аз... никога... аз... отвращава ме...

— Тя те е викала, викала, оплаквала се е от болките в гърдите, но, разбира се, го е повтаряла твърде често, нали? През седмица. Понякога дори като че ли през *ден*. Крещяла е истерично: „Бари, повикай доктор Уидърс. Бари, извикай линейка. Бари, обади се на 911.“

Никога не са обсъждали родителите му. Уж е ненатрапчив, тлъст, но всъщност е голям инат и не допуска разговори на тази тема. Тъкмо започва — *уж* — да разказва за тях, и изведнъж, бинго! — на бърза ръка превключва на агнешко печено, печено пиле или печена патица с портокалов сос. Отново започва с изреждането. По тази причина Хенри не знае нищо за родителите на Бари и няма дори най-бегла представа какво се е случило в деня на смъртта на майка му, как тя е паднала от леглото и се е напикала на килима, продължавайки да крещи истерично, сто и петдесет килограмова противна дебелина, която истерично крещи. Не знае нищо по въпроса, защото тези събития не са му разказвани, но *все пак* са му известни. Тогава Бари е бил по-слаб. Относително строен, осемдесеткилограмов младеж.

Това е неговата версия на Дирята. Той така я вижда. Може би вече пет години не му се е явявала (освен понякога насън) и вече мислеше, че всичко е свършило, но ето, че изведнъж пак се започна.

— Седял си пред телевизора и си я слушал как вие — продължава. — Гледал си шоуто на Рики Лейк^[3] и си нагъвал — какво? Ягодова торта „Сара Лий“? И купа сладолед? Не знам. Но си я оставил да крещи.

— Престанете!

— Решил си да не ѝ обръщаш внимание, и защо пък не? *Цял живот си вдигал фалшива тревога.* Не си глупав — знаеш, че е така. Случват се такива работи. Струва ми се, че това ти е известно. И понеже обичаш да си хапваш, си се скрил в своята пиеска а ла Тенеси Уилямс. Но знаеш ли какво, Бари? Това ще те довърши. Дълбоко в себе си не го вярваш, но яденето ще те довърши. Сърцето ти вече хлопа като оживял мъртвец, който блъска по капака на ковчега. А какво ще стане, като качиш още четирийсет-петдесет кила?

— Млъкн...

— Паднеш ли, Бари, то ще е като срутването на Вавилонската кула в пустинята. Който те види, ще разказва *години* наред. Човече, чиниите ще паднат от полиците...

— *Престанете!* — Бари се изправя, този път без помощта на Хенри, и като изключим алените петна, които разцъфтяват на страните му като диви рози, е мъртвешки блед.

— ... кафето ще се разплиска от чашите, а ти ще се напикаеш като нея...

— *ПРЕСТАНИ!* — писка Бари Нюман. — *ПРЕСТАНИ, ЧУДОВИЩЕ ТАКОВА!*

Но Хенри не може да престане. Не може. Вижда Дирята, а зърнеш ли я веднъж, не можеш току-така да престанеш да я виждаш.

— ... освен ако не се събудиш от отровния сън. Разбираш ли, Бари...

Но Бари не разбира, *въобще* не желае да разбира. Хуква към вратата, разтрисайки гигантския си задник, и се изправя.

Хенри не помръдва, заслушан в отдалечаващия се тропот на препускащо стадо бизони, въплътено в един-единствен човек — Бари Нюман. Преддверието е празно — Хенри няма секретарка — а Бари беше последният пациент за седмицата. Още по-добре. Ама че гадост! Отива до кушетката и се отпуска на нея.

— *Докторе* — изрича, — *сгафих.*

— *Как сгафи, Хенри?*

— *Казах на един пациент истината.*

— *Но като научим истината, Хенри, не ставаме ли свободни?*

— *Не* — отвърща си сам, забил поглед в тавана. — *Ни най-малко.*

— Затвори очи, Хенри.

— Добре, докторе.

Затваря очи. На мястото на стаята се възцарява мрак, което е хубаво. Мракът е негов приятел. Утре ще се срещне с другите си приятели (които, впрочем, са трима), и тогава светлината отново ще го радва. Но сега... сега...

— Докторе?

— Кажу, Хенри.

— Това си е сто процента същия късмет, друг ден. Даваш ли си сметка?

— Какво означава това, Хенри? Ти как го разбираш?

— Всякак — отвърща той със затворени очи, после допълва: — Никак. — Но това е лъжа, при това далеч не първата, която се изрича тук.

Лежи на кушетката със затворени очи, скръстил ръце на гърдите си, и след малко заспива.

На следващия ден четиримата ще отпътуват за Бърлогата и ще прекарат осем страхотни дни. Скоро ще настъпи край на страхотните ловни екскурзии — остават им съвсем малко, но, разбира се, те още не го знаят. От истинския мрак ги делят само няколко години, но той се задава.

Мракът се задава.

2001: Джоунси провежда консултация със студент

Човек не знае предварително кои дни ще променят живота му. Може би е по-добре. В деня, който ще промени животът му, Джоунси се намира в кабинета си на третия етаж в колежа „Джон Джей“, наблюдава през прозореца своя мъничък отрязък от Бостън и размишлява, че Т. С. Елиът въобще не е бил прав да нарече април най-безмилостния месец само защото някакъв си пътуващ дърводелец от Назарет се оставил да го разпънат на кръст, понеже подклаждал бунт. Всеки, който живее в Бостън, знае, че най-безмилостния месец е март, който те подлъгва с два-три дни празни надежди, после самодоволно се скапва. Днес е един от онези измамни дни, през които ти се струва, че може би вече наистина иде пролет, и Джоунси се пита дали да не се поразходи, преди времето отново да се скапе. Разбира се, в този миг

Джоунси изобщо не подозира колко гаден може да се окаже един ден — и през ум не му минава, че ще завърши днешния в болнична стая смазан на пихтия, и ще се бори за живота си.

„Същият късмет, друг ден“ — казва си, но днес го очаква доста по-различен късмет.

В този миг иззвънява телефонът и Джоунси грабва слушалката, изпълнен е с оптимистично предчувствие: обаждат се онзи Дефюниак, за да отмени консултацията в единайсет часа. „Сигурно е доловил какво става“ — предполага той и съществува голяма вероятност да е прав. Обикновено именно студентите искат среща с преподавателя. Ако хлапето се усети, че всъщност преподавателят иска среща... е, не е нужно човек да е астроинженер, за да се досети, както се казва.

— Добър ден, Джоунси на телефона.

— Здравсти, Джоунси, как върви животът?

Разпознава този глас навсякъде.

— Хенри! Ей! Страхотно! Животът е прекрасен!

Всъщност животът не е толкова прекрасен, особено при перспективата Дефюниак да му се натресе след четвърт час, но все пак всичко е относително, нали? В сравнение с това къде ще се намира след дванайсет часа, прикачен към какви ли не писукащи машини, с една току-що завършена и три предстоящи операции, направо вдига шум, както се казва.

— Радвам се да го чуя.

Джоунси може би чува тъгата в гласа на Хенри, но по-скоро я долавя.

— Хенри, какво има?

Мълчание. Джоунси тъкмо се кани да повтори въпроса, но Хенри отговаря:

— Вчера почина мой пациент. Случайно видях некролога във вестника. Казваше се Бари Нюман. — Едносекундно мълчание. — Беше от лежащите.

Джоунси не разбира какво означава това, но неговият стар приятел страда. Това е сигурно.

— Самоуби ли се?

— Не е идвал от три години. Наплаших го. Обзе ме... едно от онези настроения. Нали се сещаш за какво говоря?

Джоунси май се досеща:

— Дирята ли имаш предвид?

Хенри въздъхва. Но май съжaliaва. Въздишката издава по-скоро облекчение.

— Н-да. Малко го постреснах. И той избяга, сякаш му пламна задникът.

— Това не означава, че ти си виновен за инфаркта.

— Може би си прав. Но май не е точно така. — Мълчи, после допълва с едва доловима отсянка на шеговитост в гласа: — Това не е ли стих от песен на Джим Крос? *Добре* ли си, Джоунси?

— Кой, аз ли? Да, бе. Защо питаш?

— И аз не знам. Само дето... откакто отворих вестника и видях снимката на Бари на страницата с некролозите, все ти си ми в главата. Пази се, хей!

В костите му (голяма част от които не след дълго ще бъдат изпотрошени) се прокрадва хлад.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Не знам. Може би нищо. Просто...

— Виждаш ли Дирята? — Обхваща го тревога. Завърта се на стола и поглежда през прозореца към плахото пролетно слънце. Хрумва му, че онзи Дефюниак сигурно е с психични отклонения и носи пистолет („Стегнал е патлака“ — както се казва в криминалетата, които Джоунси чете през свободното си време), а Хенри някак си го е почувствал.

— Не знам. Най-вероятно пренасям върху теб реакцията, предизвикана от снимката на Бари на страницата на мъртъвците. Но все пак се пази през следващите няколко дни, чу ли?

— Ами... добре. Щом казваш.

— А, така.

— Добре ли си?

— Всичко е наред.

Но Джоунси няма усещането, че с Хенри всичко е наред. Тъкмо се кани да каже още нещо, когато някой се прокашля зад гърба му и той си дава сметка, че може би онзи Дефюниак вече е тук.

— Е, радвам се да го чуя — обръща той и се завърта на стола. Да, на прага е студентът, но въобще не изглежда опасен: най-нормално хлапе, с плътно пухено яке, с което сигурно му е топличко днес; на вид кльощаво и недохранено, има обица на ухото и пънкарска прическа,

която стърчи над тревожните му очи. — Хенри, имам час. Ще ти звънна после...

— Не, няма нужда. Наистина.

— Сигурен ли си?

— Да. Честна дума. Имаш ли половин минута?

— Разбира се. — Дефюниак кима. Но продължава да стърчи, докато Джоунси му прави знак да седне на единствения стол в стаичката в съседство с неговия кабинет, която не е претъпкана с книги. Дефюниак неохотно влиза там. — Давай — казва Джоунси в слушалката.

— Мисля, че трябва да отскочим до Дери. Съвсем за малко, само двамата с теб. Да навестим нашия стар приятел.

— Искаш да кажеш?... — Но не му се иска да изрича името — такова бебешко име — в присъствието на непознат човек.

Не се и налага — Хенри го казва вместо него. Едно време бяха четирима, после за малко станаха петима, а накрая отново останаха четирима. Но петият всъщност никога не ги е напускал. Хенри изрича името му — името на момчето, което по силата на някаква магия продължава да е момче. Тревогата, която Хенри изпитва за него, е по-осезаема и му е по-лесно да я изрази. Нищо конкретно, обяснява на Джоунси, просто има усещането, че техният стар приятел може би има нужда да го посетят.

— Говори ли с майка му?

— Мисля, че май ще бъде по-добре просто да... нали се сещаш, да се отбием там. Какво ще правиш тази събота и неделя? Или следващата?

Няма нужда да поглежда бележника си. Уикендът започва вдругиден. В събота следобед е на празненство на катедрата, но лесно може да се измъкне.

— И през двата дни ми е удобно. Какво ще кажеш за събота в десет?

— Щом смяташ, че трябва да се видим с... — Джоунси се колебава — ... Дъглас, значи сигурно трябва. Откога не сме били... там.

— Твоят студент дойде, така ли?

— А-ха.

— Добре. Ще те чакам в събота в десет. Може да идем със скаута. Да го пораздвижим. Какво ще кажеш?

— Страхотно.

Хенри се засмива:

— Карла още ли ти приготвя обяд, Джоунси?

— Още — отвърща приятелят му и плъзва поглед към чантата си.

— Какво е менюто за днес? Риба тон ли?

— Яйчена салата.

— Мм-ммм. Добре, изчезвам. СКДД, нали така?

— СКДД — потвърждава Джоунси. Не може пред свой студент да нарече по име едновременнония им приятел, но в СКДД няма нищо лошо. — Ще ти се обади п...

— И да се пазиш. Чуваш ли? — Чува как Хенри натъртва последната фраза и малко го дострашава. Но преди да отговори (а и какво ли толкова би могъл да каже в присъствието на Дефюниак в съседната стая), Хенри прекъсва връзката.

За миг Джоунси замислено се втренчва в апарата, после поставя слушалката на вилката. Прелиства следващата страница на настолния календар, задрасква съботния ангажимент „На питие у декана Джейкъбсън“ и на негово място записва: „Да се извиня; в Дери с Хенри на гости на Д.“ Но няма да спази уговорката. В събота изобщо няма да му е до Дери и старите му приятели.

Поема си дълбоко въздух и насочва вниманието си към студента, дошъл на консултация в единайсет часа, с когото има проблеми. Хлапетото притеснително се върти на стола. Джоунси подозира, че си дава съвсем ясна сметка защо е повикан тук.

— И така, господин Дефюниак, разбрах от досието ви, че сте от щата Мейн.

— Н-да, от Пийтфийлд. Аз...

— Освен това следвате със стипендия и досега сте имали високи оценки.

Забелязва, че хлапетото не е само разтревожено, а всеки момент ще избухне в сълзи. То е на ръба на сълзите. Боже мили, каква трудна работа. Никога не му се е налагало да обвини студент в преписване, но може би няма да му е за последен път. Моли се единствено да не се

случва често. Защото е много трудно, или както казва бобъра — пълна шибания.

— Господин Дефюниак... Дейвид... знаете ли какво става със стипендията, ако хванат студент да преписва? Например на контролно за текуща оценка.

Момчето подскача, сякаш под стола има скит шегобиец, който му е пуснал нисковолтажен ток в кльощавия задник. Устните му треперят и, о, ужас!, по небръснатата му страна се търкулва първата сълза.

— Ще ви кажа какво се случва — стипендията изчезва яко дим, пуф!

— Аз... аз...

На бюрото на Джоунси има папка. Той я отваря и изважда писмената работа за текуща оценка по европейска история — една от онези чудовищни измислици с избор на верния отговор, на който катедрата — с цялото си скудоуми — много държи. Тази работа е означена с името ДЕЙВИД ДЕФЮНИАК, изписано с големи черни букви.

— Прегледах курсовата ви работа, Дейвид, прочетох и работата ви върху ранния феодализъм във Франция, дори прегледах черновата. Резултатите ви не са блестящи, но се справяте добре. А и ми е пределно ясно, че идвате при мен по задължение — моят предмет не ви е любим, нали?

Дефюниак безмълвно клати глава. Сълзите се стичат по страните му под лъчите на измамното мартенско слънце.

В ъгъла на бюрото има кутия хартиени кърпички и Джоунси я подхвърля на момчето, което я улавя с лекота, въпреки състоянието си. Добри рефлексии. На деветнайсет години човек е съшит с яки и стегнати конци и всички връзки са здрави и стабилни.

„Но само почакайте няколко години, господин Дефюниак — мислено отбелязва Джоунси. — Аз съм едва на трийсет и седем и връзките вече се разхлабват.“

— Може би заслужавате още една възможност — казва.

Без да бърза, смачква на топка писмената работа — подозрително блестящо писане, достойно за шест плюс.

— Може би в деня на контролното сте били болен и въобще не сте се явили.

— *Болен* бях — енергично потвърждава Дефюниак. — Мисля, че от грип.

— В такъв случай може би трябва да ви възложи писмено задание вместо теста, на който бяха подложени колегите ви. Като компенсация за пропуснатото контролно. Имате ли желание?

— Н-да — отвръща хлапето, бършейки сълзите си с кърпички, смачкани на топка. Слава Богу, че не започна да се заяжда, да настоява, че измамата не може да се докаже, няма как да се докаже, как ще представи работата си в Комитета за защита на интересите на студентите и ще организира протест, и т.н. вместо това плаче, което кара Джоунси да се чувства неловко, но може би е добър знак... на повечето деветнайсетгодишни младежи не им е останала и капчица съвест. Дефюниак почти си е признал, което показва, че може би от него ще излезе достоен човек. — Да, би било чудесно.

— Нали разбирате, че ако се повтори...

— Няма! — разпалено възкликва младежът. — Няма да се повтори, професор Джоунс.

Джоунси е едва доцент, но не си прави труда да го поправи. В крайна сметка някой ден *ще стане* професор Джоунс. Няма голям избор — с жена си имат куп деца и ако в бъдеще не последват сериозни повишения на заплатата, ще им дойде доста нанагорно. Вече им се е случвало.

— Надявам се. Ето какво, Дейвид, искам съчинение от три хиляди думи за краткосрочните последици от нормандското нашествие. Цитирайте източниците, но няма нужда от бележки под линията. Езикът може да не е книжен, но тезата трябва да е необорима. Очаквам да го предадете следващия понеделник. Разбрано?

— Разбрано, сър.

— Ами тогава отивайте да пишете. — После посочва окъсаните му маратонки и добавя: — Вместо да си давате парите за бира, купете си нови маратонки, за да не наистинете отново.

Дефюниак се запътва към вратата, после се обръща. Страхува се да не би господин Джоунс да размисли, но същевременно го гризе любопитство, присъщо на младежите:

— Но как разбрахте? Дори не сте присъствали на изпита. Квесторът е бил студент.

— Знам и това е достатъчно! — тросва се Джоунси. — Бягайте, младежо. Напишете хубаво съчинение. Запазете си стипендията. И аз съм от Мейн — по-точно от Дери, знам какво представлява Пийтсфийлд. Не е страшно да си се родил там, страшно е да си принуден да се върнеш.

— *Точно* така! — пламенно се съгласява преписвачът. — Благодаря ви, че ми давате шанс.

— На излизане затворете вратата.

Дефюниак — чиито пари за маратонки ще бъдат похарчени не за бира, а за букет, придружен от картичка с пожелания за скорошно оздравяване на господин Джоунс — излиза и послушно затваря вратата. Джоунси се завърта на стола и отново поглежда през прозореца. Слънцето е измамно, но изкусително. И понеже историята с Дефюниак се е развила по-благоприятно от очакваното, решава да се понапече на слънце, докато пак не са надвиснали мартенските облаци или не е паднал сняг. Възнамерявал е да обядва в кабинета, но му хрумва нов план. Със сигурност е най-лошият план в целия му живот, но този факт не му е известен. Планът е да си грабне чантата, да си купи „Бостън Финикс“ и да иде оттатък реката в Кеймбридж. Ще седне на някоя пейка и ще хапне сандвича с яйчена салата на слънце.

Става да прибере досието на Дефюниак в картотеката с надпис Д-Ф. „Как разбрахте?“ — искаше да знае момчето и въпросът е съвсем уместен. Отговорът гласи: знае, защото... понякога просто *знае*. Това е истината, друго обяснение няма. Ако някой опре пистолет в челото му, ще признае, че в първия час след теста челото на Дейвид Дефюниак сякаш с огромни, проблесващи, виновни червени неонов букви бе изписано: ПРЕПИСВАЧ ПРЕПИСВАЧ ПРЕПИСВАЧ.

Хайде, хайде, това са глупости — *не може* да чете мисли. Никога не е могъл. Никога, никога, никога. Понякога за разни неща наистина му просветва... така например откри, че жена му се е пристрастила към сънотворните, и май по същия начин отгатна, че Хенри е много депресиран, като се обади („Не, не, личеше си по гласа му, нищо повече“), но подобни проблясъци вече почти не му се случват. След онази история с Джоузи Рикънхауър не са се случвали *кой знае* какви необясними събития. Едно време сигурно *наистина* е имало нещо, което ги е последвало от детството и юношеството, но вече със сигурност няма. Или почти.

Почти.

Загражда думите „в Дери“ в настолния календар, после си грабва чантата. В същия миг му хрумва нещо ново, съвсем неочаквано и безсмислено, но много натрапчиво: „Пази се от господин Сив“.

Спира, стиснал дръжката на вратата. Това е собствения му глас, няма съмнение.

— Какво? — извърща се към празната стая.

Нищо.

Излиза от кабинета, затваря и опитва ключалката. В ъгълчето на таблото за съобщения е забодено празно бяло картонче. Джоунси го взима, обръща го и пише на гърба с печатни букви: „ЩЕ СЕ ВЪРНА В ЕДИН, ЗАБРАВЕТЕ МЕ ДОТОГАВА.“ Забожда картончето на вратата с пълна вяра в написаното, но ще изминат цели два месеца, докато отново прекрачи прага на този кабинет и види настолния календар, отгърнат на деня на Свети Патрик^[4].

„И да се пазиш“ — предупреди го Хенри, но Джоунси е забравил предупреждението. Мисли си само за мартенското слънце. И за сандвича. И за мацките, които може би ще види в Кеймбридж... поличките им са къси, а мартенските ветрове — игриви. Мисли за какво ли не, но не и да се пази от господин Сив.

Което е грешка. Така животът се променя завинаги.

[1] Дейвид Линди — Съвременен американски музикант, известен с виртуозните си изпълнения на множество инструменти, съчетавайки музикални мотиви от цял свят, който дълго време е свирел с Джаксън Браун. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Смитсън (1765 — 1829), богат английски изследовател, завещал имението си за създаването на институция за увеличаване и разпространяване на познанието във Вашингтон, окръг Колумбия, поставяйки началото на най-големия музеен комплекс в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Актриса и водеща на едно от най-популярните телевизионни младежки предавания в САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Празник в чест на покровителя на Ирландия — Свети Патрик, който се отбелязва на 17 март. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ЗЛОКАЧЕСТВЕН ТУМОР

*Тази тръпка държи ме на крак.
От опит го зная.
Разпада се вечното. И се
приближава.
Събуждам се. Малко по малко.
Тъй, както вървя, къде трябва
да стигна,
Узнавам.*

Тиодор
Ръотке^[1]

ПЪРВА ГЛАВА МАККАРТИ

1

Джоунси едва не застреля човека, който изникна от гората. Размина му се — на колко? От изстрела го делеше едно натискане на спусъка на пушката „Гранд“, че даже и половин. По-късно, когато е подтикван от яснотата, с която светът понякога се разгръща пред скованото от ужас съзнание, му се приисква да го беше застрелял, преди да види оранжевата шапка и оранжевото яке. Да убие Маккарти може би щеше да му причини болка, но можеше и да помогне. Ако беше убил Маккарти, може би всички щяха да се спасят.

2

Пит и Хенри отидоха до „Супермаркет на Гослин“ — най-близкия магазин, да купят хляб, консерви и бира, най-основният от всички продукти. Имаха достатъчно запаси за още два дни, но по радиото съобщиха, че се очаква снежна буря. Хенри вече беше ударил елена за тази година — доста едър екземпляр, пък и Джоунси подозираше, че за Пит като че ли беше по-важно да осигури бирения запас, отколкото да ловува; за Пит Мур ловът беше хоби, а бирата — религия, и Бобъра се беше запилял нанякъде, но в радиус от десетина километра не се чуваха изстрели, следователно Бобъра — както и самият Джоунси — още изчакваше.

В старото кленово дърво на стотина метра от лагера беше сглобена дървена платформа, където се беше настанил Джоунси, отпиваше кафе и четеше криминале от Робърт Паркър, изведнъж нещо взе да шава в гората и той остави настрани книгата и термоса. При друг случай от вълнение сигурно щеше да разлее кафето, но не и днес.

Дори отдели няколко секунди да затегне яркочервената капачка на термоса.

Четиримата приятели идваха тук на лов през първата седмица на ноември вече почти двацет и пет години, ако се броят и времената, когато ги придружаваше бащата на Бобъра, но на Джоунси и през ум не му беше минавало да се качи на чакалото. Всъщност никой не го използваше — ограничаваше свободата на действие. Но тази година той висеше все там. Другите се досещаха каква е причината, но не знаеха подробностите.

В средата на март 2001 г. го блъсна кола, докато прекосяваше една улица в Кеймбридж недалеч от „Джон Джей“ — колежа, в който преподаваше. Фрактура на черепа, две счупени ребра, натрошена тазобедрена кост, на мястото на която му бяха присадили екзотична конструкция, съставена от тефлон и метал. Виновният шофьор се оказа пенсиониран професор по история от Бостънския университет, който — поне според адвоката си — бил с начална фаза на Алцхаймер и заслужавал по-скоро съчувствие отколкото наказание. Най-редовно, разсъждаваше Джоунси, се случва така, че като се слегне пушилката, няма виновни. Дори и да има, кой печели? И без това трябва да се научиш да живееш с онова, което ти е останало, и да се успокояваш с факта, че — както хората му повтаряха всеки ден (докато не забравиха цялата история, де) — можеше да е и много по-зле.

Наистина можеше. Имаше твърда глава, пукнатото зарасна. Нямаше спомен за събитията от последния час преди злополуката, която стана недалеч от площад Харвард, но инак главата му си беше съвсем наред. Ребрата заздравяха за месец. Най-тежко пострада с таза, но през октомври вече беше захвърлил патериците, а сега куцането ставаше забележимо едва към края на деня.

Пит, Хенри и Бобъра смятаха, че травмата в хълбока е единствената причина Джоунси да предпочете платформата на клена пред влагата в гората, което наистина бе едно от обясненията... само че не и единственото. Джоунси не беше споделил с приятелите си, че ловът вече почти не го вълнува. Изявлението му би ги потресло. За Бога, самият той беше потресен от себе си. Но ето ти на — в съществуването му се беше появило нещо съвсем ново, за което не беше и подозирал преди пристигането си тук на единадесети ноември, когато извади гранда от калъфа. Не че го отвърщаваше идеята да

ловува — ни най-малко, просто не изпитваше истинска потребност да го прави. Смъртта го бе докоснала през един слънчев мартенски ден и Джоунси нямаше никакво желание да я призовава отново, пък макар и от другата страна.

3

Изненадваше го обаче колко му харесва в лагера — в известен смисъл, повече отвсякога. Разговорите вечер — за книги, политика, за калпазанщините, които бяха извършили като деца, за планове за бъдещето. Бяха на по трийсет и няколко години, още достатъчно млади да кроят планове — какви ли е планове, а старото приятелство още здраво ги свързваше.

И дните бяха приятни — часовете, които прекарваше в усамотение на платформата. Взимаше спален чувал, в който се намъкваше до кръста, като му станеше студено, книга и уокмен. На втория ден обаче се отказа от уокмена, защото откри, че музиката на гората повече му харесва — копринения полъх на вятъра в елите, дрезгавите крясъци на враните. Зачиташе се, пиеше кафе, после пак се зачиташе, а понякога се изхлузваше от спалния чувал, застава на ръба на чакалото и си изпразваше мехура. Джоунси бе човек с голямо семейство и широк кръг от колеги. По принцип бе общителен, изпитваше задоволство от разнообразните контакти, произтичащи от семейството и колегите (и естествено със студентите — безкрайния поток студенти), и съумяваше да ги балансира. Едва тук — тук *горе*, си даде сметка, че тишината все още го привлича съвсем реално и осезаемо. Все едно да срещнеш стар приятел, когото не си виждал от години.

— Братче, сигурен ли си, че ти се виси горе? — попита го Хенри вчера сутринта. — Искам да кажа, ще се радвам да дойдеш с мен. Няма да ти натоварваме крака, обещавам.

— Остави го на мира — намеси се Пит. — На него му харесва горе. Нали, Джоунси?

— В известен смисъл — отвърна Джоунси, който не изгаряше от желание да обяснява колко *много* всъщност му харесва. Има неща,

които човек не доверява и на най-близките си приятели. А понякога най-близките приятели и без друго се досещат.

— Виж какво — обади се и бобъра. Хвана един молив и лекичко го загриза — най-стариият и най-умилителният му навик, датиращ още от първи клас. — Много ми харесва на връщане да те видя горе на дървото — като съгледвач на вахта на най-високата мачта, точно като в ония шибани книжки за Хорнблоуър^[2]. Наблюдаваш обстановката, нали се сещаш?

— Ахой — отвърща Джоунси и всички се разсмяха, но той разбра какво искаше да каже Бобъра. Почувства го. Наблюдаваше обстановката. Мисли си за своите си работи и следи за други кораби, акули и Бог знае още какво. Хълбокът го болеше, ката слизаше от дървото, претърпаната раница му тежеше на гърба, и той с мъка уцелваше дървените стъпенки, наковани в ствола на клена, но пет пари не даваше. Дори му беше приятно. Нещата се променят, но само глупаците си мислят, че промените са отрицателни.

По-късно промени мнението си.

4

Като чу изшумоляването в храсталака и тихото изпукване на съчка — звуци, които несъмнено издаваха приближаването на елен — Джоунси си спомни един от редовните лафове на баща си: „Човек не може сам да си докара късмета.“ Линдзи Джоунс беше класически неудачник и не беше изрекъл много неща, които си заслужаваха да останат в историята, но въпросната мъдрост бе една от тях, и ето че правилото отново се потвърждаваше: ден след като реши, че се е простил с лова на елени, еленът сам идваше, при това, ако се съди по шума, бе доста едър — може би голям колкото човек.

И през ум не му минаваше, че от гората *действително* можеше да излезе човек. Намираще се в ненаселена местност на осемдесет километра северно от Рангли, а най-близкият ловен лагер се намираще на два часа път пеша. Най-близкият асфалтиран път — който водеше към магазина до Гослин (СПИРКА ЗА БИРА, ЛОТАРИЙНИ БИЛЕТИ), се намираще най-малко на двайсет и пет километра.

„Е — рече си Джоунси, — в края на краищата не съм подписвал клетвена декларация за отказване от ловуването.“

Не, не беше подписал. Следващия ноември може би ще дойде с фотоапарат вместо с пушка, но сега е още тази година, а и пушката му е под ръка. Еленът му идваше на крака и той нямаше никакво намерение да седи и да го зяпа.

Завинти червената капачка на термоса и го отмести. Потръпвайки от болката в хълбока, се измъкна от спалния чувал, който му напомняше на огромен пухен чорап, и сграбчи оръжието. Нямаше нужда да зарежда и да плаши животното с рязкото прищракване — старите навици трудно се забравят — само трябва да освободи предпазителя, и готово. Стъпи здраво на крака и се приготви да стреля. Едновременноното въодушевление вече го нямаше, но все нещичко беше останало — пулсът му се ускори и му стана приятно. След злополуката се радваше на всички подобни реакции у себе си; оттогава имаше чувството, че се състои от двама души — единият бе същият отпреди нещастния случай, преди катастрофата, а другият бе по-предпазливият човек, който дойде в съзнание в общинската болница... ако онзи забавен, замаян полусън изобщо може да се нарече „съзнание“. Понякога още чуваше гласа — не знаеше чий беше, но със сигурност не бе неговият — който крещеше: *„Моля ви, помогнете. Не издържам повече, искам инжекция, къде е Марси, искам Марси.“* За Джоунси това бе гласът на Смъртта... Смъртта го изпусна на улицата и сега бе дошла в болницата да довърши започнатото, маскирана като пациент, който крещеше името на Марси, но всъщност викаше него.

Постепенно се отърси от тази идея — в крайна сметка забрави всички глупости, които му идваха наум в болницата — но все пак тя остави някакъв отпечатък в съзнанието му, изразяващ се в предпазливост. Не помнеше как Хенри му се обади да го предупреди да се пази през следващите няколко дни (пък и Хенри не му го беше напомнял), но оттогава *наистина* започна да се пази. Внимаваше. Може би защото там някъде чака Смъртта, а понякога вика твоето име.

Но било каквото било. Нали оцеля след схватката със Страшния жътвар, пък и никой няма да умира тази сутрин освен животното (дано да е елен), което се беше заблудило.

Шумът от раздвижването на клоните и пукотът на съчките идваше от югозапад, следователно няма да се наложи да стреля иззад

ствола на клена — тоест, срещу вятъра. Още по-добре. Листата на дървото бяха окапали, през преплетените клони се откриваше добра, дори отлична видимост. Джоунси вдигна пушката, намести на рамо приклада и се приготви да си отстреля тема за разговор.

Онова, което отърва Маккарти — поне временно — беше фактът, че за Джоунси ловуването бе изгубило своето привличане. Маккарти едва не се прости с живота си благодарение на едно явление, което Джордж Килрой — приятел на бащата на Джоунси — наричаше „очна треска“. Според Килрой очната треска била разновидност на еленската треска и може би втората по значимост причина за ловни злополуки. „Най-честата е пиенето — казваше Джордж Килрой... досущ като бащата на Джоунси, и той имаше опит в тази област. — Най-честата винаги е пиенето.“

Килрой твърдеше, че всички жертви на очна треска били еднакво потресени от откритието, че са гръмнали я ограда, я минаваща кола, я хамбар, я собствения си другар по лов (в много случаи съпруг, брат или дете). „Ама аз го *видях*“ — протестираше, и повечето спокойно могат да потвърдят пред лъжедетектор, че са видели животното. Я сърна, я елен, я вълк, я дива пуйка, която се клатушка сред високите есенни треви. И наистина са го *видели*.

Килрой твърдеше, че тези ловци са изпитали неудържимо желание да стрелят, да приключат по-бързо по един или друг начин. Желанието им така се изостря, че мозъкът успява да убеди окото в наличието на онова, което още не е видяло, за да прекрати напрежението. И това било очно треска. Макар че сега не изпитваше безпокойство — пръстите му дори не трепнаха, като завинтваше капачката на термоса — по-късно призна пред себе си, че най-вероятно наистина е станал жертва на странното заболяване.

За миг видя елена свършено ясно в дъното на тунела, очертан от преплетените клони на дървото — както бе видял предишните шестнайсет животни (шест елена и десет кошути), които бе занесъл в бърлогата през изминалите години. Видя кафявата глава, тъмното око, на цвят почти като кадифето, на което излагат бижутата, че дори и част от рогата.

„*Стреляй!*“ — изкрещя единият вътрешен глас — Джоунси отпреди злополуката, цялостният Джоунси. През последният половин-един месец, вече ориентирайки се към въображаемото състояние,

което непретърпелите автомобилна злополука наивно наричат „пълно възстановяване“, Джоунси го чуваше все по-често, но никога ясно като днес.

И пръстът му *притисна* спусъка по-силно. Не достатъчно силно (може би му трябваше още съвсем мъничко), но все пак по-силно. Възпря го гласът на другия Джоунси — онзи, който се събуди в общинската болница, упоен, напълно дезориентиран и с ужасни болки, разбирайки само, че някой моли някого да престане, не издържа повече — освен ако не му бият инжекция — и вика Марси.

„Не, недей още — изчакай, изчакай“ — увещавахе го новият, предпазливият глас и Джоунси го послуша. Застана на място, почти изцяло изнесъл тежестта си на здравия крак, с вдигната пушка, чийто мерник бе насочен към края на тунела от преплетени клони под идеален ъгъл от трийсет и пет градуса.

От побелялото небе запрехвърчаха първите снежинки и тъкмо в този миг той забеля ярка оранжева линия отвесно под главата на елена... сякаш снегът я очерта с магическа пръчка. За секунда сетивата му блокираха и пред очите му се завихри безсмислена цапаница, сякаш всички цветове в палитрата на художника изведнъж се смесиха. Не виждаше ни елен, ни човек, нито дори дървета, а някаква неразгадаема цапаница от черно, кафяво и оранжево.

После оранжевото се засили и придоби познати форми: това бе ушанка. Ловците от другите щати си ги купуваха от прочутия магазин за ловни принадлежности „Л. Л. Бийн“ за четирийсет и четири долара, отвътре с етикетче: „ПРОИЗВЕДЕНО ОТ РАБОТНИЦИ, ЧЛЕНУВАЩИ В ПРОФСЪЮЗИТЕ НА САЩ“. При Гослин обаче човек можеше са си купи същата за седем долара. Само че на етикетчето пишеше: „ПРОИЗВЕДЕНО В БАНГЛАДЕШ“.

Благодарение на шапката цялата ужасна картина — о, Боже — най-сетне се фокусира — кафявото, което бе взел за глава на елен, бе предницата на вълнено яке; черното като кадифе око се оказа копче, а рогата всъщност бяха клони... на същото дърво, на което се намираше Джоунси. Доста неблагоприятно (Джоунси не можеше да се насили да употреби думата „налудничаво“) от страна на този човек да облече кафяво яке, когато отива в гората, но оставаше необяснимо как той едва не допусна грешка с ужасяващи последици. Защото човекът все

пак беше с оранжева шапка, нали? А и с оранжева жилетка върху определено неразумно подбраното яке. Този човек се...

... се размина със смъртта за една бройка. Че дори и за по-малко.

Ненадейно разбра истината, което буквално го накара да излезе извън кожата си. В продължение на един ужасяващ миг на прозрение, който никога нямаше да забрави, той не бе нито самоувереният Джоунси Едно отпреди катастрофата, нито по-внимателният, оцелелият след катастрофата Джоунси Две, който прекарваше огромна част от времето си в изнурителен физически дискомфорт, съчетан с душевно объркване. В този момент той бе някакъв съвсем друг Джоунси — невидимо присъствие, което наблюдаваше ловеца, покачен на дървото. Ловецът беше с късо подстригана, вече прошарена коса, с бръчки около устата и понабола брада, а лицето му беше изпито. Ловецът бе на косъм да стреля. Снежинките танцуваха над него и се сипеха по измъкнатата от панталоните кафява фланела, ловецът замалко щеше да застреля човека с оранжевата шапка и жилетка, каквито щеше да носи и самият той, ако беше предпочел да иде в гората с Бобъра, вместо да се покатери на дървото.

Приземи се в себе си, изпитвайки същото усещане като да се друснеш на седалката, след като току-що си профучал с колата през огромна дупка на пътя. За свой ужас установи, че още дължи на мушка онзи човек, сякаш дълбоко в съзнанието му се криеше упорит алигатор, който отказваше да се прости с идеята, че мъжът с кафяво яке е плячка. А което бе още по-лошо, очевидно не можеше да заповяда на пръста си да отпусне спусъка. Последваха една-две ужасни секунди, в които имаше чувството, че продължаваше да го натиска, неотменимо скъсявайки дистанцията между себе си и на-голямата грешка в живота си. По-късно свикна с мисълта, че поне това е било илюзия — подобно на усещането, че спрялата ти кола тръгва назад, когато с крайчеца на окото си улавяш бавно преминаващ автомобил.

Не, само се беше вцепенил, но и това само по себе си беше отвратително, същински ад. „Джоунси, твърде много разсъждаваш“ — често казваше Пит, когато го уловеше да се взира в нищото, изгубил нишката на разговора, но може би имаше предвид: „Джоунси, твърде много фантазираш“, което най-вероятно бе истина. Естествено, че фантазира твърде много — наред дървото и първия сняг, с пръст,

прилепнал към спусъка на гранда — без да увеличава натиска, както за миг се бе уплашил, но и без да го отпуска; онзи човек вече е почти под дървото, мерникът е насочен към оранжевата му шапка, животът му виси на невидим косъм, обтегнат между дулото на карабината и тази шапка, а онзи сигурно си мисли как ще си продаде колата и ще си купи нова или как изневерява на жена си, или как се кани да купи пони на най-голямата си дъщеря (по-късно Джоунси научи, че Маккарти не бе мислил за нито едно от тези неща, но, разбира се, не го знаеше в онзи миг, когато пръстът му се бе вкаменил на спусъка на карабината) и не знае онова, което и Джоунси не знаеше тогава, на тротоара в Кеймбридж, с чанта в ръка и с вестник Бостън Финикс под мишница, а именно — че смъртта е наоколо, или дори може би Смъртта с главно С, забързана фигура, подобна на образ от ранен филм на Ингмар Бергман, която крие нещо в гънките на грубата си дреха. Може би ножица. Или скалпел.

Но най-лошото беше, че човекът нямаше да умре, или поне не веднага. Ще падне на земята и ще се разпици, както Джоунси беше лежал на улицата и беше пиццал. Нямаше спомен, но несъмнено е пиццал — нали после му разказаха, нямаше причина да лъжат. Сигурно се е скъсал да пици. Ами ако този с кафявото палто и оранжевите ловни аксесоари закрепши „искам Марси“? Естествено, че няма... няма начин... но съзнанието на Джоунси може да го подмами да чуе именно тези думи. Ако съществува очна треска — гледаш човека с кафяво палто и виждаш сърна — следователно заболяването има и слухов еквивалент. Чуваш как пици човек и знаеш, че ти си причината... мили Боже, не. Но пръстът му не отпускаше спусъка.

Онова, което сложи край на парализата, бе едновременно просто и неочаквано: човекът с кафявото яке падна на десетина крачки от ствола на клена. Нададе изпълнено с болка и изненада възклицание — което прозвуча като „мроф!“ — и Джоунси отпусна спусъка.

Човекът се опитваше да се изправи на четири крака, вкопчил разперени пръсти в кафяви ръкавици („Кафяви ръкавици — поредната глупост; със същия успех можеше да си окачи табелка «ЗАСТРЕЛЯЙ МЕ»“) в земята, която вече побеляваше. Джоунси отначало дори не разбра, че онзи хлипа.

— Боже мой, Боже мой — нареждаше, докато се мъчеше да седне, после взе да се олюлява като пиян. Джоунси прекрасно знаеше,

че когато са на ловен поход — далеч от семействата си, мъжете си позволяват какви ли не дребни прегрешения, най-честото от които е да започнат да пият от десет сутринта. Но знаеше още, че този тип не е пиян. Не разполагаше с доказателства — чувстваше го интуитивно.

— Боже мой, Боже мой — повтаряше онзи. — Сняг. Сега пък сняг. Моля ти се, Господи, о, Боже, сега пък сняг, Боже мой.

Първите му няколко крачки бяха несигурни. Джоунси тъкмо започваше да се разубеждава във верността на предчувствието си — „Тоя е *фиркан* до козирката“ — помисли си — но в този миг непознатият закрачи малко по-уверено по права линия, като се почесваше по лицето.

Мина точно под платформата и за миг се превърна в кръгла оранжева шапка с кафяви рамене. Гласът му се носеше сред дърветата, напевно и плачливо, и все повтаряше „Боже мой“, като от време на време за разнообразие вмяташе и по някое „О, Боже“ или „Сега пък сняг“.

Застинал като истукан, Джоунси проследи с поглед как непознатият изчезва под дървената платформа, после изниква от другата страна. Неусетно се бе извъртял, за да го държи под око... без дори да забелязва, че междувременно е смъкнал пушката и дори е успял да застопори предпазителя.

Не извика и като че ли знаеше причината: чисто и просто от чувство за вина. Страхуваше се, че онзи на земята ще вдигне поглед и веднага ще прочете истината в очите му — въпреки сълзите и усиливания се снеговалеж ще види, че Джоунси замалко не го е застрелял.

На двадесетина крачки от дървото мъжът спря и вдигна ръка да заслони очи от падащия сняг. Освен това явно усети, че е попаднал на истинска пътека. Заряза „Боже мой“ и „О, Боже мой“ и хукна по посока на бръмченето на генератора, като се поклащаше наляво-надясно, сякаш се намираше на палубата на кораб. В опитите си да си поеме дъх пъхтеше като локомотив, докато тромаво се носеше към голямата хижа с ленивата струйка дим, която се издигаше над комина и почти веднага се разсейваше сред снежинките.

Джоунси заслиза по дървените стъпенки в ствола на клена, праметнал пушката през рамо (в този миг изобщо не му хрумваше, че непознатият може би представлява опасност — просто не искаше да

оставя в снега гранда, който си беше прекрасно оръжие). Хълбокът му се беше сковал и докато се смъкна от дървото, човекът, когото едва не застреля, вече почти бе стигнал до вратата на хижата... която, разбира се, беше отключена. Никой не се заключваше... не и в тази пустош.

5

На около три метра от гранитната плоча, която бе като каменна изтривалка, човекът с кафявото яке и оранжевата шапка отново падна. Шапката се търкулна, разкривайки влажно вълмо от оредяваща кестенява коса. За миг остана така — с подгънато коляно и наведена глава. Джоунси чуваше учестеното му дишане.

Непознатият вдигна шапката и тъкмо като си я слагаше, Джоунси му подвигна.

Онзи с мъка се изправи и залитайки, се обърна. Първоначалното впечатление бе, че лицето му е твърде издължено... типична „конска физиономия“. Като се приближи обаче — понакуцваше, но не съвсем (и слава Богу, защото теренът беше хлъзгав от снега), Джоунси видя, че лицето на човека изобщо не е издължено — просто беше изплашен и блед като мъртвец. Червеното петно на страната му, което чешеше одева, изпъкваше много ярко. Като забеляза Джоунси да бърза към него, физиономията му изрази неимоверно облекчение. Джоунси едва не се изсмя, като си представи как седи на дървото и се притеснява, че другият ще отгатне истината в очите му. Непознатият въобще не беше в състояние да чете по погледа, пък и със сигурност ни най-малко не се интересуваше откъде идва Джоунси и какво е правил досега. Изглеждаше така, сякаш изгаря от желание да му се хвърли на врата и да го обсипе с лепкави целувки.

— Слава на Бога! — кресна той. Протегна ръка и запристъпва по тънката ледена коричка, образувала се върху снега. — Божичко, благодаря ти, Господи, изгубих се в гората още вчера, и вече си мислех, че там и ще си умра. Аз... аз...

Подхлъзна се и Джоунси го сграбчи над лакътя. Беше едър човек — на ръст по-висок от него самия, сигурно метър и осемдесет и пет, и по-широкоплещест. Ала незнайно защо създаваше впечатление за

безплътност, сякаш страхът го бе изпил и той бе олекнал като шушулка от млечка.

— Спокойно, братле — промърмори Джоунси. — Спокойно, всичко е наред. Дай да влезем в хижата да се постоплиш, а?

Като чу думата „топло“, зъбите на онзи затракаха като по команда.

— Раз-раз-разбира се.

Опита се да се усмихне, но без особен успех. Джоунси отново бе поразен от мъртвешкибледото му лице. Вярно, че беше около два градуса под нулата, но страните на човека бяха оловносиви. С изключение на аленото петно цвят имаха само кафявите сенки под очите му.

Джоунси го прегърна през раменете, ненадейно обзет от абсурдна, сладникава нежност към непознатия — по сила емоцията доближаваше до любовта му към съученичката му от гимназията — Мери Джоу Мартино, която все носеше бяла блуза без ръкави и права джинсова пола до коленете. Вече беше абсолютно сигурен, че човекът не е пил — краката не го държаха от страх (може би и от изтощение), не защото беше пиян. Но в дъха му се долавяше *някаква* миризма — сякаш на банани. Напомни му на етера, който впръскваше в карбуратора на първата си кола — за да запали в студена утрин.

— Да влезем, а?

— Н-да. Ст-студ. Слава Богу, че се появи. Това...?

— Дали хижата е моя? Не, на един приятел е.

Джоунси отвори лакираната дъбова врата и помогна на човека да прекрачи прага. Онзи изпъшка, вдишвайки топлия въздух, и страните му поруменияха. Джоунси с облекчение си помисли, че във вените му все пак е останала кръв.

6

За горска хижа Бърлогата беше порядъчно внушителна. От входната врата човек попадеше в огромно общо помещение — кухня, трапезария и дневна наедно — но отзад имаше две спални, а на горния етаж се помещаваше трета. Голямата стая беше изпълнена с уханието на бор и меките отблясъци на лакирани чамови повърхности. Подът

беше застлан с индианска черга, типична за племето навахо, а на стената беше окачена пластика, изработена от микмаките, изобразяваща човечета-ловци с копия, наобиколили огромна мечка. Дневната беше обособена с дъбова маса, около която бяха подредени осем стола. В кухнята имаше печка на дърва, а в дневната — камина; когато горяха и двете, човек направо оглупяваше от жегата, ако ще навън да е минус трийсет градуса. Западната стена представляваше френски прозорец, от който се разкриваше гледка към стръмен склон, спускащ се на запад. През седемдесетте тук бе бушувал пожар и клоните на изгорелите дървета стърчаха като черни криви ръце. Джоунси, Пит, Хенри и Бобъра наричаха падината под склона „Дерето“, защото така му викаха бащата на Бобъра и неговите приятели.

— О, Боже, благодаря ти, Боже, благодаря и на теб, приятел — измърмори човекът с оранжевата шапка, а когато Джоунси се ухили — това се казва куп благодарности — онзи се изкиска пискливо, сякаш искаше да каже, че да, той си знае, че тия приказки са много смешни, но просто не може да се въздържи. Задиша дълбоко, като че беше инструктор по аеробика по кабелните канали. На всяко издишване бърбореше.

— Божке, снощи бях сигурен, че ми е спукана работата... помня добре... помня как си казах: „Боже Господи, ами ако наистина се задава сняг“... закашлях се и не можах да спра... появи се нещо и си помислих, че трябва да спра да кашлям, ако е мечка или нещо подобно... нали знаеш... за да не я раздразня... само че не можах и след малко то просто... нали знаеш, само си отиде...

— Видял си мечка през нощта ли? — Джоунси бе едновременно смаян и ужасен. Бе чувал, че по тези места се навъртат мечки — старият Гослин и неговите консервативни приятелчета умираха да разправят истории за мечки, особено на ловци от други щати — но мисълта, че този човек, изгубен и сам в гората, е бил изложен на опасността от нападение, му вдъхваше истински ужас. Все едно моряк да разправя за океански чудовища.

— Бог знае какво беше — отвърна онзи и изведнъж му хвърли лукав поглед изпод вежди, който се стори на Джоунси плашещ и някак злобен. — Не съм сигурен, тогава вече нямаше никакви светкавици.

— И мълнии ли си видял? Леле! — Ако непознатият не излъчваше такъв неподправен потрес, Джоунси щеше да го заподозре,

че дрънка врели-некипели.

— Май че бяха само светкавици, ама без дъжд. — Онзи сякаш се опитваше да се отърси от спомнена. Зачеса червеното петно на лицето си, което вероятно бе от измръзване. — Светкавица през зимата означава, че се задава буря.

— И ти видя светкавица, така ли? Снощи?

— Май да. — Пак същият поглед изпод вежди, но този път Джоунси не улови нищо потайно и предположи, че одеде се е заблудил. В очите на непознатия се четеше само изтощение. — В главата ми е пълна каша... стомахът ме свива, откакто се изгубих... все ме свива, когато ме е шубе... от малък съм си такъв.

И *наистина* изглеждаше като наивен малчуган — очите му шареха наоколо като на любопитно дете. Джоунси го поведе към дивана пред камината, без онзи да се възпротиви. „Шубе! Използва дума, която допада на хлапетата“ — помисли си.

— Дай си якето — подкани го и докато онзи разкопчаваше копчетата и смъкваше ципа на дрехата, отново си спомни как му се бе сторило, че вижда *елен* — беше взел копчето за око и за една бройка щеше да гръмне човека.

Непознатият успя да свали ципа едва до средата, после машинката заяде и ухапа плата. Той я погледна — по-точно се опули, сякаш никога не беше виждал подобно нещо. Джоунси посегна да му помогне и онзи просто отпусна ръце като първолак, който позволява на учителя да оправи облеченото наопаки яке.

Джоунси освободи машинката и свали ципа додолу. Зад френския прозорец Дерето постепенно се скриваше от поглед, макар че силуетите на дърветата, подобни на несръчни драскулници, още се различаваха. Вече почти двайсет и пет години без изключение идваха тук на лов, но никога не беше валил такъв сняг — най-много да се извие някоя и друга снежна вихрушка. Сякаш всичко бе на път да се промени, макар че знае ли човек? Напоследък паднат ли десет сантиметра сняг, метеоролозите по радиото и телевизията го изкарват така, сякаш започва следващият ледников период.

За миг човекът продължи да стои с разкопчано яке, докато снегът от ботушите му се топеше върху лакирания дървен под; зяпаше тавана като грамадно шестгодишно хлапе... или като Дудитс. Човек едва ли не очакваше да види ръкавичките с един пръст, закачени за ръкавите на

якето. Свали дрехата досущ по детски — просто отпусна рамене и тя се свлече надолу. Ако Джоунси не я беше подхванал навреме, щеше да падне право в локвичката разтопен сняг.

— Какво е това?

Отначало не разбра какво го пита непознатият, после проследи погледа му и видя, че гледа плетката, окачена на централната греда. Беше ярка и разноцветна — в червено и зелено, с втъкани патешкожълти нишки — и пиличаше на паяжина.

— Индиански амулет — викат му „капан за сънища“ — обясни Джоунси. — Мисля, че е предназначено да улавя кошмарите.

— Това твое ли е?

Джоунси не разбра дали се има предвид цялата хижа (може би одеve не го беше чул), или само талисмана, но и в двата случая отговорът беше един и същ. — Не, на моя приятел. Идваме тук на лов всяка година.

— Колко сте? — Разтреперан и превивайки се от студ, човекът го проследи с поглед, докато окачваше якето на куката до вратата.

— Четирима. Бобъра е на лов в гората. Май снегът ще го накара да се върне. Пит и Хенри отидоха до магазина.

— До Гослин ли? Този магазин ли?

— А-ха. Ела тук и седни на дивана.

Джоунси го заведе до дивана, който представляваше несъразмерно дълга гарнитура от отделни модули. Подобни мебели бяха модерни преди десетилетия, но канапетото поне беше чисто и в него нямаше дървесина. В Бърлогата модата и изискания стил съвсем не бяха от първостепенно значение.

— Стой мирен — заповяда му Джоунси и го остави да трепери на дивана, превивайки се от студ. Джинсите му бяха опънати от дългите гащи отдолу, които май не вършеха много работа. От топлината лицето му трескаво гореше — вместо на труп, сега приличаше на болен от дифтерит.

Пит и Хенри деляха по-голямата спалня на долния етаж. Джоунси се шмугна в тяхната стая, отвори кедровия скрин вляво до вратата и измъкна единия пухен юрган. Като прекосяваше дневната на връщане при треперещия човек на дивана, внезапно му хрумна, че не е задал и най-елементарния въпрос, за който би се досетил и шестгодишен малчуган, дете не може сам да си разкопчее якето.

Загръщайки непознатия с юргана, попита:

— Как се казваш? — Като си даде сметка, че всъщност почти знае. — Маккой? Маккан?

Човекът, когото едва не застреля, вдигна глава и придърпа нагоре юргана. Кафявите сенки под очите му постепенно придобиваха пурпурен цвят.

— Маккарти. Ричард Маккарти. — Ръката му — изненадващо пухкава и бяла — изпълзя изпод завивката като животинче. — А ти?

— Гари Джоунс — отвърна домакинът и пое дланта му с ръката, с която едва не дръпна спусъка. — Но обикновено ми викат Джоунси.

— Благодаря ти, Джоунси — тържествено произнесе Маккарти. — Мисля че ми спаси живота.

— О, не съм сигурен. — Джоунси се загледа в червеното петно. Беше съвсем мъничко, очевидно от измръзване. Нямаше от какво друго да е, освен от измръзване.

[1] Американски поет (1908–1963), носител на наградата Пулицър за стихотворението „Пробуждането“, откъдето е настоящият откъс. — Б.пр. ↑

[2] *Хорейшо Хорнблоуър* е офицер от Кралския флот на Великобритания, главен герой на едноименни романи от С. С. Форестър (1899–1966). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

БОБЪРА

1

— Оттук не можем да се обадим на никого, нали знаеш? — обясни Джоунси. — По тези места въобще не са били прекарвани телефонни кабели. Имаме генератор за електричеството, но това е всичко.

Маккарти — само главата му се подаваше над юргана — кимна.

— Чувах го как бръмчи, но нали знаеш — като се изгуби човек, шумовете много го объркват. Сякаш се чуват ту от ляво, ту от дясно, после изведнъж си готов да се закълнеш, че идват изотзад и затова е най-добре да се върнеш.

Джоунси безмълвно кимна, макар че не познаваше усещането. Ако не се брои седмицата непосредствено след злополуката — период, когато съзнанието му ту се луташе, замъглено от медикаменти и болката — никога не се беше губил.

— Опитвам се да преценя кое е най-удачното решение — отвърна. — Може би ще е най-добре, като си дойдат Пит и Хенри, да те закараме при твоите хора. Колко души сте?

Въпросът като че затрудни Маккарти. Като се прибави и несигурната му походка одеде, това само затвърждаваше мнението на Джоунси, че човекът е в шок. Учудваше се, че една нощ в гората е достатъчна да доведе до подобни последици, и се питаше дали на него самия би му се отразило по същия начин.

— Четирима — след едноминутно размишление отвърна Маккарти. — И ние сме като вас. Излизаме на лов по двама. Бях с един приятел — Стив Оутс. И той е адвокат като мен, работи в Скоухигън. Всъщност всички сме от Скоухигън и тая седмица за нас е... голяма работа.

— И с нас е така — с усмивка кимна Джоунси.

— Както и да е, явно много съм се отклонил. — Поклати глава. — Не знам, до един момент чувах Стив някъде отдясно, от време на време дори мярвах оранжевото му елече в хрусталаците, после... просто не помня. Сигурно съм се замислил... горите са страхотно място да размишляваш за разни неща... и изведнъж се оказах сам. Опитах се да се върна, но вече се беше стъмнило... — Отново поклати глава. — В главата и е пълна каша, но да... бяхме четирима, като че в това поне съм сигурен. Аз, Стив, и Нат Роупър със сестра си, Беки.

— Несъмнено вече умират от притеснение.

Маккарти сякаш се стресна от предположението и изведнъж се разтревожи. Очевидно досега въобще не му бе хрумвало подобно нещо.

— Ами да, сигурно. Естествено, че са се притеснили. О, Боже, олеле, Божичко.

Джоунси едва се въздържа да не се усмихне. Като започнеше веднъж, Маккарти напомняше на герой от филма „Фарго“.

— Та казвам, че ще е най-добре да те закараме при тях. Стига да...

— Не искам да ви притеснявам...

— Ще те закараме. Ако можем. Имам предвид времето — как бързо се развали.

— О, ужасна работа — кисело се съгласи Маккарти. — Поне малко от малко да познавах с всички тия щурави сателити, доплерови радари и Бог знае още какво. И това ми било ясно и хладно като за сезона, хм.

Джоунси озадачено изгледа човека под юргана, от когото се виждаше само трескаво пламналото лице и кичур оредяваща кестенява коса. Прогнозите, които *той* беше слушал — заедно с Пиет, Хенри и Бобъра — през последните два дни, непрестанно вещаеха снеговалежи. Някои синоптици допускаха, че снегът може да премине в дъжд, но онзи от местното радио на Касъл Рок (тук се хващаше само тази станция, при това сигналът беше много слаб и радиото постоянно пращеше) предупреди за бързо напредваща снежна вихрушка „Албърта Клипър“^[1], петнайсет до двайсет сантиметра снежна покривка, вероятно последвана от нор’ийстър^[2], ако температурите останат ниски и фронтът не се измести към океана. Джоунси не можеше да си обясни къде ги е слушал Маккарти тия прогнози, но

очевидно със сигурност не по местното радио. Най-вероятно просто се е объркал, пък и в неговото положение никой не можеше да го вини.

— Какво ще кажеш да приготвя една супа?

Гостът се усмихна с благодарност:

— Би било чудесно. Снощи ме боля стомахът, а тази сутрин направо се разкъсвах от болка, но вече се чувствам по-добре.

— От стреса е. На твоє място сигурно щях да си изповръщам червата. И да напълня гащите.

— Не съм повръщал. Почти съм сигурен, че не съм. Но... — Отново поклати глава — явно му беше нещо като тик. — Не зная. При цялата тая каша всичко ми се струва като някакъв кошмарен сън.

— Кошмарът свърши — успокои го Джоунси. Изричането на подобна фраза го накара да се почувства нелепо — също като някоя грижовна леличка — но човекът несъмнено имаше нужда да му се вдъхне малко кураж.

— Дано. Благодаря. Супата ще ми дойде добре.

— Имаме доматена, пилешка, а може да ни е останала и една телешка с парченца месо. Каква предпочиташ?

— Пилешка. Майка ми повтаряше, че пилешката супа е най-доброто лекарство, когато човек не се чувства добре.

При тези думи се ухили и Джоунси се помъчи някак да прикрие уплахата си. Маккарти имаше равни бели зъби, всъщност дори прекалено равни, за да са истински, особено предвид възрастта му — вероятно бе на около четирийсет и пет години. В редицата липсваха най-малко четири — горните кучешки (бащата на Джоунси ги наричаше „вамписките зъби“) и двата долни предни, които не знаеше как се казват. Но едно беше ясно: Маккарти не знаеше, че са паднали. Никой, който е наясно с наличието на подобни дупки, не би ги излагал на показ така спокойно и без капчица свян, пък дори и в подобна ситуация. Поне така смяташе Джоунси. Изведнъж го прониза хладна тревога — като телефонно обаждане отникъде. Бързо се запъти към кухнята, за да не види Маккарти променената му физиономия и да се чуди какво става. Или дори да *попита* какво става.

— Порция пилешка супа на секундата. Сандвичи с печено сирене в добавка?

— Ако няма да те затрудни, с удоволствие. Казвай ми Ричард. Още по-добре Рик. Когато някой ми спаси живота, все едно сме стари

приятели.

— Рик, няма проблем. — „Но да вземеш да си оправиш зъбите, преди отново да се изправиш пред съдебните заседатели.“

Глождеше го силно подозрение, че в цялата работа има нещо гнило. Нещо му прещракваше, като одеве, когато почти отгатна името на своя гост. Далеч бе от мисълта да съжалява, че не го гръмна навреме, но вече дяволски му се искаше Маккарти да бе стоял настлана от неговото дърво и от живота му.

2

Супата вреше на печката и Джоунси тъкмо приготвяше сандвичите със сирене, когато задуха бурен вятър — ужасяващ вой, под чиято сила хижата заскърца и снегът я обгърна като яростна пелена. За миг дори подобните на черни драскулки силуети на дърветата в Дерето бяха изтрити от картината на света: сякаш някой бе опънал пред тях огромен екран за автокино. Джоунси започваше да се безпокои не само за Пит и Хенри, които вероятно вече са напазарували и се връщат към лагера със скаута на Хенри, но и за Бобъра. Човек би си рекъл, че ако някой познава тези гори на пръсти, това е Бобъра, но по време на снежна буря „няма начин“, както гласеше друг един любим лаф на онзи пройдоха баща му, може би не чак толкова забележителен като „Човек не може сам да си докара късмета“, но все пак приличен. Бръмченето на генератора може и да помогне на стопанина на този дом да се ориентира, но както изтъкна Маккарти, звуците все успяват да те заблудят. Особено ако проклетият вятър реши да се развилнее, както очевидно му беше хрумнало току-що.

От майка си знаеше десетина основни плавила за готвенето, в това число изкуството да се приготвят сандвичи със сирене. „Най-напред ги намазваш с малко *гръмчица* — напътстваше го тя («гръмчица» Джанет Джоунс наричаше горчицата), после намазваш с масло само проклетите филии, ама без да слагаш мазнинка в тигана. Сложиш ли ги в тигана, излиза само пържен хляб с малко сирене отгоре.“ Така и не успя да проумее как това къде слагаш маслото — на филийките или в тигана — може да промени крайния резултат, но винаги се придържаше към заръките на майка си, макар че да се мажат

филийки, които в това време се пекат отдолу, си беше пълна досада. Със същия фанатизъм спазваше правилото влезе ли в къщата, нито за миг да не стои с гумените ботуши... защото, както майка му вечно повтаряше, „Изпиват ти краката“. И представа нямаше какво искаше да каже с това изречение, но и до ден-дневен — а вече наближаваше четирийсетте — прекрачеше ли прага, веднага си събуваше ботушите, за да не му изпиват краката.

— Май и аз ще хапна от тия сладурчета — заяви Джоунси и нареди намазаните филийки с намастената част към дъното на тигана. Супата вече завираше и ухаеше приятно... някак уютно.

— Чудесна идея. Искрено се надявам, че с приятелите ти всичко е наред.

— А-ха. — Джоунси разбърка супата. — А вие къде ходите?

— Преди време ловувахме в Марс Хилс и отсядахме в една хижа, собственост на чичото на Нат и Беки, но някой скапаняк я подпали преди две лета и тя изгоря до основи. Бил пиан и не гледал къде си хвърля фасовете, поне така каза началникът на противопожарната охрана.

— Нищо чудно, често се случва.

— Застрахователната компания изплати стойността на имота, но вече нямаше къде да ходим на лов. Тъкмо започвах да мисля, че това е крайт, когато Стив изнамери едно приятно местенце в Кинео. Подозирам, че районът не е регулиран и местността вероятно принадлежи към Джеферсън Тракт, но те си го наричат Кинео — неколцината души, които живеят там. Знаеш ли къде се намира?

— Знам го — изрече Джоунси със странното усещане, че устните му са изтръпнали. Последното телефонно обаждане отникъде. Бърлогата се намиреше на трийсет километра източно от Гослин. Кинео отстоеше на близо петдесет километра от същата точка в западна посока. Кое то прави общо осемдесет километра. Невероятно е, че Рик, сгушен в юргана, така че само главата му стърчеше, е изминал пеш осемдесет километра, откакто се е изгубил вчера следобед? Абсурд. Няма начин!

— Ммм, ухае божествено! — отбеляза Маккарти.

Супата наистина ухаеше божествено, но Джоунси бе загубил апетит.

Тъкмо прекосяваше дневната, понесъл подноса с храната, когато дочу тропота на нечий подметки по каменната плоча на входа. След миг вратата се отвори и в стаята влезе Бобъра. Снегът се прокрадна между краката му като мъгла.

— Исусе Хресте Откачалко! — възкликна вместо поздрав. Едно време Пит беше съставил списък на бобъризмите, в които „Исусе Хресте Откачалко“ заемаше едно от първите места, наред с бисери като „Егаси шашмата“ и „Цуни ме по ауспуха“. Тези възкличания съчетаваха в себе си Зен с хамалски ругатни.

— Таман вече си мислех, че тая нощ май ще я карам в гората, ама видях светлината. — Бобъра вдигна ръце и разпери длани. — Видях аз светлината, о, Исусе, слава на Ис... — В този миг очилата му се поразмъглиха и той забеляза непознатия на дивана. Бавно отпусна ръце и се усмихна. Това бе една от причините, поради които Джоунси го обичаше още от първи клас, макар че понякога онзи ставаше досаден и далеч не беше най-големият умник на света: умееше с усмивка да посреща непредвиденото и неочакваното.

— Здравсти. Аз съм Джо Кларъндън. А ти кой си?

— Рик Маккарти — отвърна гостът и се изправи. Юрганът се свлече на пода и Джоунси забеляза, че изпод пуловера на новия им приятел се очертава заоблено коремче. „Е, в това поне няма нищо странно, то си е характерно за мъжете на средна възраст, в следващите двайсет години ще сполети милиони от нас.“

Маккарти протегна ръка, пристъпи напред и едва не се спъна в падналата завивка. Ако не беше Джоунси да го сграбчи за рамото и да го задържи, сигурно щеше да се просне на пода, повличайки със себе си масичката заедно с храната. За пореден път Джоунси се удиви на странната му непохватност... все едно виждаше себе си, когато през пролетта се учеше да прохожда отново. Взря се по-отблизо в аленото петно на дясната страна на госта и в мига му се прищя да не го беше правил. Не беше никакво измръзване. Приличаше на петно от портвайн, в което никнеше брада.

— Опа, хвани, само кокалите ми не троши! — изгърси Бобъра и се хвърли към протегнатата длан. Сграбчи я и я стисна с такава сила,

че Маккарти в крайна сметка май щеше да се просне върху масата. Джоунси се зарадва, когато Бобъра — дългуч, обсипан със снежинки, които още се топяха в дългата му черна коса — отстъпи назад. Усмивката не слизаше от лицето му и вече се бе разтегнала чак до уши. С тая дълга коса и дебелите си очила приличаше на гениален математик или на сериен убиец. А всъщност беше дърводелец.

— Рик е имал големи прекеждия — обясни Джоунси. — Вчера се е изгубил и е прекарал нощта в гората.

Бобъра продължи да се усмихва, но доби угрижен вид. Джоунси донякъде предчувстваше какво ще последва и много искаше приятелят му да не го казва — беше останал с впечатлението, че Маккарти е доста религиозен човек, на когото сквернословията хич няма да му допаднат — но, разбира се, да моли Бобъра да не говори мръсотии, е все едно да искаш вятърът да престане да духа.

— Ама че гъзобрък! Пълен ужас! Сядай тука! Яж! И ти, Джоунси.

— Тц, ти хапни. Нали тъкмо влизаш, сигурно си премръзнал.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Аз ще ти приготвя бъркани яйца. През това време Рик ще ти разкаже цялата история. — „Може пък на теб да ти се стори по-смислена отколкото на мен“ — мислено добави той.

— Добре. — Бобъра си съблече якето (червено) и жилетката (оранжева, разбира се). Понечи да ги хвърли върху дървата за камина, после размисли. — Чакай, чакай, нося ти нещо, което може да ти потрябва. — Пъхна ръка дълбоко в джоба на пухеното яке, порови и измъкна книга с меки корици, която макар и доста поомачкана, беше цяла-целеничка. На корицата танцуваха дяволчета с тризъбци. „Малки грехове“ на Робърт Паркър. Това беше книгата, която Джоунси беше чел на платформата на дървото.

Бобъра му я подаде с усмивка:

— Спалния чувал го оставих, ама се притесних, че довечера може да не заспиш от вълнение кой е убиецът.

— Нямаше нужда да се качваш. — Но за пореден път приятеля му го трогна както само той умееше. Поради обилния снеговалеж не вижда дали Джоунси е в чакалото на дървото, във всеки случай не е сигурен. Разбира се, могло е да извика, но за бобъра викането е недостатъчно, той държи да се увери с очите си.

— За теб съм готов на всичко. — Настани се до Маккарти, който го зяпаше, сякаш бе невиджано и доста екзотично животинче.

— Благодаря ти. Виж му сметката на тоя сандвич. Аз ще приготвя яйца. — Запъти се към кухнята, но изведнъж спря. — А Пит и Хенри? Мислиш ли, че ще берат ядове?

Бобъра понечи да отговори, но в този миг нов порив на вятъра разлюля хижата, надавайки страховит вой в стрехите.

— Е-е, малко снежец, к'во толкова — довърши, когато пронизителния вой утихна. — Ще се оправят. Виж, ако задуха баш севернякът и трябва пак да се излиза, работата става дебела. — Нахвърли се на сандвича, а Джоунси се върна в кухнята да забърка яйца и да стопли още една консерва супа. Чувстваше се по-спокоен в присъствието на бобъра, дори Маккарти не го притесняваше толкова. Истината е, че винаги се чувстваше по-добре, когато бобъра беше наоколо. Луда работа, но това беше самата истина.

4

Докато изпържи яйцата и кипне супата, Маккарти си бърбеше с Бобъра, сякаш бяха приятели поне от десет години. Дори да се обиждаше от неспирния водопад комични простащини, които се сипеха от устата на събеседника му, вероятно чарът на Бобъра смекчаваше ефекта.

„Няма обяснение — веднъж бе заявил Хенри. — Той си е чаровник, това е... човек не може да не го хареса. Затова леглото му не остава празно — и със сигурност не пленява жените с ослепителната си външност.“

Джоунси занесе храната в дневната, полагайки усилия да не куца — удивително колко се усилва болката от лошото време, винаги бе смятал, че това са бабини деветини, но явно не е бил прав — и се настани на един стол до дивана. Маккарти очевидно се бе отдал на говоренето, вместо да се храни. Почти не беше докоснал супата, излял бе само половината сандвич.

— Как се справяте, момчета? — Джоунси поръси яйцата с пипер и започна да се храни с желание — апетитът му като че се беше възвърнал с пълна сила.

— Щастливи сме и доволни като дърти сводници — заяви Бобъра, но макар да бе жизнерадостен както всякога, Джоунси остана с впечатлението, че приятелят му е разтревожен, може би дори сериозно притеснен. — Рик ми разправя премеждията си. Все едно чета някой от разказите в списанията, дето се подмятаха при бръснаря, като бях хлапе. — Обърна се към Маккарти с неизменната си усмивка — такъв си е Бобъра, вечно усмихнат — и прокара ръка през гъстите черни кичури, които падаха на раменете му. — Дъртият Кастънгуйей беше кварталният бръснар и така ме напращи с шибаните си ножици, че оттогава кракът ми не е стъпвал там.

Маккарти се поусмихна, но не отвърна. Посегна към оставената половина от сандвича, погледна я, после я върна в чинията. Червеното петно на лицето му пламтеше като жигосано. Междувременно Бобъра не спираше да мели, сякаш се страхуваше какво ли би казал Маккарти, ако случайно му се отдаде тази възможност. Навън снеговалежът и вятърът се усилваха и Джоунси се замисли за Пит и Хенри — сигурно пълзят по Просеката с раздрънкания скаут.

— Не само, че едва не го е изяло нещо посреднощ — той мисли, че било мечка — ами си загубил и пушката. Чисто нова „Ремингтън“, първокласна изработка, направо се прости с нея.

— Знам — вметна Маккарти. Страните му отново бледнееха и лицето му придобиваше призрачно оловен оттенък. — Дори не помня кога съм я оставил или...

Изведнъж се разнесе приглушен стържещ звук. Джоунси почувства как косъмчетата на тила му настръхват и предположи, че някакво животинче се е заклезило в комина на камината. После проумя, че звукът идваше от Маккарти. Случвало му се беше да чува шумни или продължителни пръдни, но никога нещо подобно. Сякаш звукът продължаваше цяла вечност, макар че надали изминаха повече от две-три секунди. После ги връхлетя вонята.

Маккарти изпусна лъжицата и почти с момински свян посегна към петното на лицето си.

— О, Боже, извинете.

— А, няма нищо, пусни си душата нашироко — моментално изръси Бобъра, но устата му се задвижи единствено по силата та дългогодишния навик — личеше, че също като Джоунси е поразен от

вонята. Не беше познатата миризма на сира, пораждаща смях, последван от театрално забелване на очи и размахване на длан пред носа с възклицанието: „О, Господи, кой пусна гълъбчето?“ Не беше и от онези, които смърдяха на блатен газ. Миризмата напомняше на дъха, който Джоунси долови, като посрещаше Маккарти, но сега беше по-силна — сякаш смесица от етер и презрели банани, като онази течност, дето се налива в карбуратора, когато температурите паднат под нулата.

— Божичко, направо е *отвратително* — продължаваше да се тръшка Маккарти. — Много съжалявам.

— Спокойно, няма нищо — промърмори Джоунси, но стомахът му се сви на топка като животинче, настръхнало в очакване на нападение. И той нямаше да довърши ранния обяд — няма начин, ако ще земята да се обърне. По принцип не се правеше на ощипан по отношение на пръдните, но тази наистина вонеше отвратително.

Бобъра стана, отвори прозореца и заедно със снежната вихрушка в стаята нахлу божествено свеж въздух.

— Не се коси, братче... ама к'ва сносна я докара. Какво си ял? Мармотски дарадонки ли?

— Храсти, мърх и някакви други неща, не съм много сигурен — обясни Маккарти. — Бях гладен като вълк, нали разбирате, просто трябваше да хапна нещо, но не ги разбирам много тия работи, никога не съм чел Юъл Гибънс^[3]... пък и беше тъмно. — Изрече последните думи, сякаш бе озарен от вдъхновение, а Джоунси потърси с поглед Бобъра да се увери дали и той разбира, че Маккарти лъже. Не знаеше какво е ял в гората, нито пък дали въобще е ял нещо. Просто търсеше правдоподобно обяснение за ненадейния гръмотевичен залп. И последвалата го воня.

Надавайки задъхан вой, вятърът се изви в поредния си пристъп и нахлу през отворения прозорец с вихрушка от снежинки, но ако не друго, слава Богу, освежи въздуха в дневната.

Ненадейно Маккарти се приведе толкова отривисто, сякаш бе движен от пружина, а като надвеси глава над коленете си, Джоунси бе готов да отгатне какво ще последва: сбогом, килимче, беше хубаво. Явно и Бобъра си помисли същото, защото бързо придърпа изпружените си крака, сякаш да не се изцапа.

Но Маккарти не повърна, а от гърлото му се изтръгна протечно ръмжене — като от форсиран двигател. Очите му изхвъркнаха от орбитите си като стъклени топчета, а лицето му така се обтегна, че под ъгълчетата на очите му се образуваха сенки като два малки полумесеца. Стържещият грохот сякаш нямаше спиране, но когато най-сетне заглъхна, бръмченето на генератора зад къщата им се стори твърде гръмко.

— Абе, чувал съм могъщи оригни, ама тая е златният медал на всички времена — коментира Бобъра. Изрече го с най-искрено уважение.

Маккарти се облегна на дивана; бе затворил очи и стискаше зъби от срам, болка или едновременно от двете, както предположи Джоунси. Отново долови миризмата на банани и етер — *активна* миризма, сякаш от нещо, което тъкмо почва да се разваля.

— Господи, много съжалявам — изрече гостът, без да отваря очи. — Цял ден съм така, от заранта. И стомахът пак ме заболя.

Джоунси и Бобъра се спогледаха безмълвно и разтревожено.

— Знаеш ли какво? — започна Бобъра. — Май най-добре да легнеш да поспиш. Сигурно цяла нощ не си мигнал, ослушвал си се за оная досадна мечка или Бог знае още какво. Сега си изтощен, измъчен и прочие. Ако се поопънеш и дремнеш няколко часа, после ще си свеж като репичка.

Маккарти го изглежда с такава кучешка признателност, та Джоунси чак го хвана срам заради него. Все още беше блед като мъртвец, но ненадейно го обля пот — по челото и слепоочията му избиха едри капки, които се стекоха по лицето му като олио. Въпреки ледения въздух, който нахлуваше отвън.

— Ами да, сигурно си прав. Уморен съм, това е то. И ме свива стомахът, но сигурно е от стреса. Пък и нали ядох какво ли не, разни храсти и просто... о, Боже мой, знам ли и аз. — Почеса се по лицето. — Много ли е грозно това нещо на лицето ми? Кърви ли?

— Не — отвърна Джоунси. — Само е зачервено.

Маккарти се изправи и олюля. Двамата мъже посегнаха да го хванат, но той се задържа на крака. Джоунси бе готов да се закълне, че заобленото коремче, което му се бе привидяло одева, почти е изчезнало. Нима е възможно? Дали е изпуснал чак пък толкова много газове? Кой знае. Едно бе сигурно — че беше чул най-могъщата

пръдня и най-страшната оригня на света, за които ще разправа с години: „Навремето всяка година през първата седмица от ловния сезон отивахме в хижата на Бобъра, та един ноемврийски ден — било е две хиляди и първа, когато беше голямата буря — се домъкна един заблуден тип...“ Да, хубава история ще се получи, хората ще се смеят на мощната пръдня и голямата оригня — хората *винаги* се смеят на подобни истории. Но в историята няма да се споменава как Джоунси за една бройка щеше да го застреля. Не, не, тази част ще я пропусне. Има си хас.

Тази година в голямото легло спяха Пит и Хенри, затова Бобъра заведе Маккарти в съседната стая, където беше разквартируван Джоунси. Стрелна го с гузен поглед, но приятелят му само сви рамене. Довечера можеше да спи горе при него — колко са спали в едно легло като малки — пък и не беше много сигурен дали Маккарти ще съумее да се изкачи по стълбите. Потното му, оловносиво лице все повече го тревожеше.

Джоунси бе от хората, които си оправят леглото, после го затрупват с вещи — книги, хартийки, дрехи, чанти, тоалетни принадлежности. Максимално бързо разтреби и отметна завивката.

— Няма ли да пуснеш една вода, друже? — попита Бобъра.

Маккарти поклати глава. Чистият син чаршаф сякаш го хипнотизира. Джоунси за пореден път бе поразен от стъкления блясък на оцъклените му очи, досущ като на препариран ловен трофей. Най-неочаквано пред погледа му изникна собствената му дневна в Бруклин — престижно градче в непосредствена близост с Бостън. Ръчно тъкани килими, мебели в ранен американски стил... а над камината е окачена главата на Маккарти. „Ударих го в Мейн — ще обяснява на гостите си, като прави коктейл. — Голямо парче, разфасован тежеше сто кила.“

Затвори очи, а когато отново ги отвори, срещна тревожния поглед на Бобъра.

— Сви ме хълбокът. Съжалявам. Господин Маккарти... Рик... сигурно ще искаш да си свалиш панталона и пуловера. И ботушите, разбира се.

Гостът го изгледа замаяно, сякаш току-що ставаше от сън.

— Разбира се. Има си хас.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не, за Бога. — Изглеждаше обезпокоен, развеселен или и двете едновременно. — Не съм чак толкова зле.

— Е, Джоунси ще те наглежда.

Бобъра се изниза и остави Маккарти да се съблича, като започна с пуловера. Отдолу носеше ловджийска риза на червени и черни карета, под която беше намъкнал фланела. Да, коремът му наистина не се очертаваше чак толкова под последния кат дрехи.

Е, *почти*. Само преди час — напомни си той — бе сигурен, че якето на Маккарти е глава на елен.

Рик седна на стола до прозореца да си събуе обувките и отново пусна газове — не толкова продължително, както одеде, но все така силно и шумно. И двамата си замълчаха, но миризмата беше толкова задушлива в тясното пространство, че на Джоунси едва не му призля.

Маккарти изу ботушите си и ги изрита на дървения под, после се изправи и си разкопча колана. Тъкмо си събуваше джинсите, разкривайки ватираните дълги гащи, когато Бобъра се върна с керамичното цукало от горния етаж и го остави до леглото:

— За всеки случай, ако такова... вземе да те напъва. Или ако най-изведнъж те потърсят по телефона за твоя сметка и трябва моментално да вдигнеш.

Маккарти го изгледа с неразбиране, което доста притесни Джоунси — непознат човек наред стаята, която до преди миг бе негова, на вид като призрак, който му придаваше провисналото ватирано бельо. *Болен* непознат. Въпросът беше *колко* болен.

— Ако не успееш да стигнеш до тоалетната — продължаваше да нарежда Бобъра. — Която впрочем е наблизо. Излизаш от стаята и веднага вляво, ама *втората* врата, запомни добре, втората. Ако забравиш и влезеш в първата, ще се изтропаш в скрина с чистите чаршафи.

Джоунси с изненада установи, че се кикоти, без въобще да му пука за звуците, които издава — пронизителни и малко истерични.

— Вече се чувствам по-добре — обяви Маккарти, но в гласа му нямаше и капчица искреност. Продължаваше да стърчи по долни гащи наред стаята като андронид, чиято електронна памет е заличена почти напълно. Не че одеде беше кой знае колко енергичен, но поне даваше някакви признаци на живот, които вече бяха изчезнали.

— Хайде, Рик — внимателно го подкани Бобъра. — Легни да подремнеш. Да посъбереш силици.

— Да, добре. — Седна на току-що опънатия чаршаф и с празен поглед погледна през прозореца. Джоунси имаше усещането, че неприятната миризма вече се е поразнесла, но може би беше свикнал с нея, както смрадта от клетката на маймуните в зоологическата градина престава да ти прави впечатление, ако се задържиш там. — Боже, вижте снега.

— А-ха. Как е стомахът? — поинтересува се Джоунси.

— По-добре. — Маккарти се обърна и го изгледа със сериозните очи на изплашено дете. — Съжалявам, че така се изпуснах оде... никога не съм правил подобно нещо, дори в армията, където ни тъпчеха с боб... но вече съм по-добре.

— Сигурен ли си, че няма да отскочиш до тоалетната, преди да си легнеш? — Джоунси имаше четири деца и зададе въпроса почти машинално.

— Не. Ходих в гората, точно преди да ме откриеш. Благодаря ви, че ме приютихте. Благодаря и на двама ви.

— Ох, мамо. — Бобъра неспокойно се размърда. — Всеки би го направил.

— Може би. А може би не. В Библията се казва: „Ето, стоя на вратата и хлопам.“ — Вятърът се развилня още по-яростно и Бърлогата се разлюля. Джоунси зачака Маккарти да продължи — изглежда, искаше да каже още нещо — но онзи просто се просна на леглото и придърпа завивките.

От дълбините на леглото изригна поредната продължителна, стържеща пръдня и Джоунси реши, че повече не издържа. Едно е да подслониш странстващ непознат, съвсем друго е търпеливо да стоиш под обстрела на газови бомби.

Бобъра го последва и тихо затвори вратата на стаята.

5

Джоунси понечи да заговори, но приятелят му поклати глава, направи му знак да мълчи и го отведе в кухнята в отсрещния край на голямата стая, отдалечавайки се максимално от Маккарти.

— Братче, тоя се е замаял от болка — заговори той и под острия блясък на флуоресцентните кухненски лампи си пролича колко е разтревожен. Бръкна в широкия преден джоб на гащеризона си, извади клечка за зъби и я загриза. За три минути — времето, което е необходимо на страстен пушач да изсмуче една цигара — от клечката оставаха шепа фини тресчици. Джоунси не можеше да си обясни как зъбите (или стомахът) му издържат, но Бобъра го правеше открай време.

— Надявам се, че грешиш, обаче... — Джоунси поклати глава. — Подушвал ли си подобна воня?

— Не. Само че разваленият стомах далеч не му е единственият проблем.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, той например смята, че днес е единайсети ноември.

Джоунси въобще не можеше да проумее какво му говори Бобъра. На единайсети пристигнаха в Бърлогата със стария скаут на Хенри.

— Бобър, днес е сряда, *четиринайсето* число.

Бобъра кимна и се поусмихна, макар че изобщо не му беше до смях. Клечката — вече порядъчно надъвкана — току се претъркулваше от единия до другия ъгъл на устата му. — Знам, бе. И *ти* знаеш. А Рик не знае. Рик мисли, че днес е неделя.

— Бобър, какво точно ти каза тоя? — Каквото и да му е казал, не ще да е било много — за колко се забъркват едни неща и се подгръва консерва супа. Това го накара да се замисли; докато слушаше Бобъра, пусна водата да измие няколкото чинии. Обичаше да лагерува в походни условия, но ненавиждаше мръсотията, за разлика от толкова много други мъже, които просто затъват в свинщина, като се намерят в гората, далеч от дома.

— Каза ми, че е пристигнал в събота и прекарали неделята да поправят покрива, че бил протекъл. После вика: „Поне не наруших Божиата заповед да не работя в неделя. Като се загубиш в гората, единственото, над което трябва да се работи, е да не се побъркаш.“

— А-ха.

— Според него днес е единайсети, но може би се е обърнал с четвърти, защото е твърдо убеден, че днес е неделя. Не ми се вярва да се е лутал из гората десет дни.

И на Джоунси не му се вярваше. А три дни? Звучеше *не* достоверно.

— Някак по се свързва с онова, което ми разказа.

Подът изскърца, двамата се постреснаха и извърнаха погледи към вратата на малката спалня, която си оставаше затворена. Пък и тук подовете и стените винаги скърцаха, дори когато не духаше толкова силен вятър. Спогледаха се позасрамени.

— Н-да, поизнервен съм — отбеляза Бобъра, сякаш е прочел мислите на Джоунси или ги е отгатнал по изражението му. — Братче, направо си е страшно така да изникне от гората.

— А-ха, така си е.

— Тая пръдня гръмна, сякаш нещо му се е задръстило в задника и умира от задух.

Бобъра се поизненада от думите си — както всеки път, като изтърси някоя смехория. Избухнаха в смях едновременно, вкопчиха се един в друг и гръмогласно се разкикотиха, стараейки се да не вдигат много шум, понеже не искаха бедният човечец да ги чуе, ако още е буден, и да се досети, че му се присмиват. Особено Джоунси адски трудно се удържаше, защото изпитваше нужда да разтовари — смехът му беше почти истеричен и той се запревива, като пръхтеше и се задъхваше, а от очите му рукоаха сълзи.

Накрая Бобъра го сграбчи и го повлече навън. Застанаха на прага сред сипеция се сняг и най-сетне се разсмяха на воля, без да се притесняват от шума, заглушаван от бучащия вятър.

6

Като се върнаха в хижата, ръцете на Джоунси така се бяха вкочанили от студ, че почти не усещаше парене от врялата вода, в която ги потопи, но поне беше изпуснал парата. Отново се запита какво ли правят Пит и Хенри и дали ще се завърнат благополучно.

— Одеве спомена, че това се връзвало с нещо си — започна бобъра. Беше извадил нова клечка. — Какво по-точно?

— Не знаеше, че се задава снежна буря. — Джоунси говореше бавно, стараейки се да си припомни точните думи на Маккарти. — „И това ми било ясно и хладно време като за сезона“ — май така се

изрази. Което звучи логично, ако за последно е слушал прогнозата за единайсети или дванайсети. Защото вчера чак до късно следобед беше ясно, нали така?

— А-ха, и шибано хладно време като за този сезон — съгласи се Бобъра, извади от чекмеджето под мивката избеляла кухненска кърпа на калинки и започна да подсушава съдовете. От време на време поглеждаше към затворената врата на спалнята. — И к'во друго каза?

— Че били отседнали в Кинео.

— В Кинео? Това е на седемдесет-осемдесет километра оттук. Абе тоя... — Бобъра извади клечката от устата си, огледа следите от зъбите си и я захапа от другия край. — О, ясно!

— Именно. Няма начин да е изминал толкова път за една нощ, но виж, за три дни...

— ... и четири нощи — ако се е изгубил в събота следобед, това прави четири нощи...

— Добре, и четири нощи. Значи, ако приемем, че се е движил право на изток през цялото време... — Джоунси изчисли, че това прави близо двайсет и пет километра дневно. — Изглежда постижимо.

— Но как не е замръзнал? — Бобъра снижи глас и вероятно без да си дава сметка, буквално зашепна: — Верно, че има хубаво дълго яке и ватени гащи, ама след Халоуин по тия места нощем температурата спада до десет градуса под нулата. Кажи ми сега как е изкарал четири нощи в гората и не е умрял. Дори няма измръзвания, само тая гадост на лицето.

— Не знам. Има още нещо. Защо брадата му не е пораснала?

— А? — Бобъра зяпна. Клечката увисна от долната му устна. После колебливо кимна. — Н-да. Само е понабола.

— На вид няма и един ден.

— Сигурно се е бръснал, а?

— Несъмнено. — Джоунси си представи как Маккарти, изгубен в гората, премръзнал, изплашен и гладен (не че имаше вид на изпостелял от глад, но това е съвсем отделен въпрос), всяка сутрин коленичи край някое поточе, разбива леда с тока на ботуша си, изважда ръждясалия „Жилет“ от... откъде? От джоба на ловджийското си яке ли?

— Ама днеска си е изгубил самообръсначката, поради което му е набола брада. — Бобъра се усмихна, макар да не му беше до смях.

— А-ха. Същевременно си е изгубил пушката. Видя ли му зъбите?

Бобъра направи учудена гримаса, сякаш искаше да каже „Сега пък какво?“

— Липсват четири. Два отгоре и два отдолу. Като на онова изродче, дето не му пука, изрисувано на корицата на списание „Мад“^[4].

— Е, това нищо не е. И при мене два-три дезертираха, та имам изкуствени. — Бобъра отвори уста и му показва левия си венец, а Джоунси си помисли, че тази гледка спокойно можеше да му се спести. — Виин-аааш ли? Еа ааам оо-заад.

Джоунси поклати глава. Случаят беше друг.

— Този човек е адвокат... постоянно е пред хора и външният вид е част от професията му. Той дори не знаеше, че зъбите му са паднали. Кълна ти се.

— Да не намекваш, че е бил изложен на някакво радиоактивно лъчение или друга подобна дивотия? — неспокойно попита Бобъра. — От радиоактивното облъчване зъбите ти окапват, навремето гледах такъв филм. Като ония ужасии, дето са *ти* любимите. Нали не е това, а? Може би и червеното петно е от радиацията.

— А-ха, облъчен е бил от експлозията на атомна електроцентрала в Марс Хил — отсече Джоунси, но озадачената физиономия на Бобъра го накара на мига да съжали за шегата. — Бобър, от радиацията окапва косата.

Погледът на приятеля му се проясни.

— Да, бе, верно. Оня човек във филма накрая беше плешив като Тели Еби-го-де^[5], дето играеше ченгето в оня телевизионен сериал. — Пауза. — И накрая умря. Оня във филма, де, не Тели, въпреки че сега като се замисля...

— Тоя има достатъчно коса — прекъсна го Джоунси. Оставиш ли Бобъра да се отклони от допирателната, няма връщане. Направи му впечатление, че в отсъствието на неканения гост никой не го нарича „Рик“ или дори „Маккарти“. Просто „тоя“, сякаш подсъзнателно го омаловажаваха, превръщайки го в нещо по-общо, сякаш не би имало чак толкова огромно значение, ако... ами, ако.

— Да, бе, да. Има. Адски много коса има.

— Сигурно е получил амнезия.

— Може, но си спомня кой е, с кого е би и прочие. Братче, ама как наду тромпета, а? А *вонята*? Досуц като етер!

— А-ха. Все си мисля за онази течност за карбуратора. При диабетите се получава така, като им се повиши кръвната захар. Четох го в едно криминале, май.

— И миришеше на антифриз ли?

— Не помня.

Известно време се гледаха безмълвно, заслушани във вятъра. На Джоунси му мина през ума да разкаже на бобъра за светкавицата, която оня бил видял, но се въздържа. Няма смисъл да се прекалява.

— Като се наведе, имах чувството, че дере лисици. А ти?

Джоунси кимна.

— Ама никак не изглежда добре, хич даже.

— Никак.

Бобъра въздъхна, хвърли в боклука клечката и погледна през прозореца — снеговалежът съвсем се беше усилил, от небето се сипеха цели парцали. Прокара длан през косите си. — Братче, ще ми се Пит и Хенри да бяха тук. Особено Хенри.

— Бобър, Хенри е *психиатър*.

— Знам, ама все пак е нещо като лекар... а нашият... гост комай има нужда от доктор.

Хенри действително беше доктор — преди да вземе психиатърската тапия, беше учил медицина, естествено — но (поне доколкото на Джоунси му беше известно) цял живот беше работил като психотерапевт. Естествено разбра какво искаше да каже Бобъра.

— Още ли мислиш, че ще успеят да се доберат дотука?

Бобъра въздъхна.

— Преди половин час бях готов да се закълна, ама гледай как заваля. Мисля, че ще успеят. — Отправи му сериозен поглед, в който не бе останала и следа от обичайния жизнерадостен дух на Бобъра Кларъндън. — Надявам се, че ще успеят.

[1] Фронт ниско атмосферно налягане, който носи студен арктически въздух и предизвиква резки застудявания и валежи; на името на провинция Албърта в Канада. — Б.пр. ↑

[2] Антициклон, подобен на ураган, породен от нахлуването на студен арктически въздух на юг; на името на пораждащия се

североизточен вятър. — Б.пр. ↑

[3] Американски автор на популярни книги за ядливите растения (1911–1975). — Б.пр. ↑

[4] Американско списание, на корицата винаги с рисунка на героя Алфред Нюман, рижав калпазанин с изваден зъб, чийто девиз е „Пука ми на мен“. — Б.пр. ↑

[5] *Тели Савалас*, изпълнител на главната роля в американските сериали от седемдесетте години за нюйоркския детектив Коджак, известен с цинизмите си, неизменните близалки и плешивата си глава. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ВЕХТИЯТ СКАУТ НА ХЕНРИ

1

Докато шофираше към Бърлогата ред снежната виелица и следеше с поглед светлините на фаровете, които сякаш прокопаваха тунел по Просеката, Хенри отново обмисляше как да го направи.

Разбира се, можеше да използва „Изборът на Хемингуей“ — навремето в Харвард бе писал курсова работа, в която му бе дал това название — може би още тогава го е приемал в личен план, не като задължително задание. При избора на Хемингуей се използва ловна пушка, а сега такава му се намираще под ръка... не че би го направил тук, пред другите. Четиримата бяха прекарвали славни времена в бърлогата и няма да е честно да го извърши тук. Ще оскверни това място за Пит и Джоунси... както и за Бобъра, може би за него най-вече, което няма да е редно. Но ще бъде скоро, чувстваше как се задава също като кихавица. Нелепо е да се сравнява самоубийството с кихавица, но в крайна сметка сигурно се свежда до нещо подобно. *Апчих!*, а после здравей, мрак, стари мой приятелю.

При избора на Хемингуей се събуват обувката и чорапът. Прикладът се подпира на пода. Цевта се пъха в устата. Палецът на крака се поставя на спусъка. „Да не забравя още нещо — мислено отбеляза Хенри, но в този миг задницата на джипа поднесе и той побърза да изправи волана — коловозите го улесниха; всъщност пътят представляваше две дълбоки бразди, утъпкани от влекачите през лятото. — Ако се прави по този начин, предварително се пие очистително и се пристъпва към същинското действие, едва когато червата ти се изпразнят — няма смисъл да създаваш допълнителни неприятности на хората, които ще те открият.“

— Няма да е зле да понамалиш — обади се Пит. Стискаше между коленете си наполовина изпита кутийка с бира, но от една нямаше да миряса. Изпие ли още три-четири обаче, и със сто да кара

Хенри, Пит ще си седи кротко и ще припява на тия шибаните Пинк Флойд. Вероятно спокойно може да вдигне сто, най-много да украси предната броня с още някоя гънка. Стъпиш ли веднъж в коловозите на Просеката, дори да са запълнени със сняг, все едно се движиш по релси. Кое то няма да продължи дълго, ако снеговалежът продължи със същото темпо, но за момента положението беше под контрол.

— Не бери грижа, Пит — всичко е тип-топ.

— Искаш ли бира?

— Не пия, когато шофирам.

— Даже и тука, в Западна Галошия ли?

— После.

Пит млькна и остави Хенри да следва лъча на фаровете, пронизващ снежната завеса. Оставяйки го насаме с мислите му, в които очевидно копнее да се оттегли. Все едно имаше ранички в устата — непрекъснато ги изследва с връхчето на езика.

Може и да са сънотворни. Или по старата изпитана схема нахлузваш найлонов плик на главата и лягаш във ваната. Би могъл да се удави. Или да се хвърли от последния етаж на висока сграда. Куршум в ухото е несигурна работа — шансът да се събуди парализиран е прекалено голям — също и прерязването на вените, то е за хора, които само тренират, но виж, японците имаха една техника, която Хенри намираше за много интересна. Слагаш си примка на врата. На другия край връзваш голям камък. Поставяш го на стол. Сядаш и се подпираш на облегалката, за да не паднеш назад. После прекатурваш стола и камъкът пада. Смъртта настъпва в разстояние от три до пет минути, а усещането наподобява заспиване. Постепенно пред очите ти се спуска черна завеса — здравей, мрак, стари мой приятелю. Най-големият майтап е, че го бе прочел не другаде, а в криминале за детективката Кинси Милхоун^[1], една от любимите героини на Джоунси — направо умираше за криминалета и филми на ужасите тоя човек.

Като цяло предпочитанията на Хенри клоняха към избора на Хемингуей.

Пит довърши първата бира, отвори следващата кутийка — изглеждаше значително по-доволен от живота — и попита:

— Какво мислиш по въпроса?

Хенри се почувства така, сякаш го повикаха от друга вселена — онази, в която живите всъщност искат да живеят. Хвана го яд, както се случваше напоследък. Но е важно никой от тях да не заподозре, а напоследък имаше чувството, че Джоунси вече подушва нещичко. Може би и Бобъра. Понякога умееха да надникват в съзнанието на хората. Пит нямаше и представа, но може да изтърси нещо пред останалите — да речем: „Ама колко замислен е станал дъртият Хенри, сякаш го мъчи нещо, при това бая *сериозно*“ — което не бива да се случва. Това беше последният ловен поход, в който участваха четиримата — старата банда от Канзас Стрийт, Пурпурните пирати, както се бяха кръстили, когато бяха в трети и четвърти клас — и му се искаше да прекарат хубаво. Предпочиташе да останат потресени, като научат — дори Джоунси, който открай време умееше да чете мислите му. Да кажат, че въобще не са подозирали. По-добре така, отколкото да седят с наведени глави, да не смеят да се спогледат, да се винят, че е трябвало да се досетят, да забележат признаците и да се намесят. Затова той се върна в другата вселена, симулирайки интерес съвсем убедително. Кой би го изиграл по-добре от един психотерапевт?

— По кой въпрос?

— За Гослин, глупи — забели очи Пит. — За всички ония работи, дето ни ги наговори дъртия Гослин.

— Питър, не случайно го наричат стария Гослин. Той е най-малко на към истерия. — Скаутът (и той не беше първа младост, скоро щеше да превърти километража за втори път) излезе от коловозите и моментално поднесе. Хенри изправи волана и едва не се разсмя, когато Пит изпуска кутийката с бира и ревна:

— Оох! Къде гледаш, бе, мамка му!

Отпусна газта, докато джипът се върна в коловозите, после нарочно натисна педала до дупка. Задницата отново поднесе, този път в обратна посока, и Пит пак се развика. Хенри отпусна газта, автомобилът за пореден път се върна в коловозите и се понесе гладко като по релси. Изглежда, едно от предимствата на решението да сложиш край на живота си е, че повече не се косиш за дреболии. Светлините на фаровете сякаш прорязваха измамливата белота на деня, в която затанцуваха милиарди снежинки, всяка различна от останалите, ако се вярва на общоприетата мъдрост.

Пит вдигна кутийката от пода (само няколко капки бира бяха плиснинали навън) и се потупа по гърдите:

— Не караш ли бързичко?

— Само ти се струва — отвърна приятелят му и продължи, сякаш колата изобщо не беше поднесла (а тя поднесе) и това въобще не бе прекъснало хода на мислите му (ни най-малко): — Груповата истерия е най-често срещаното явление сред най-възрастните и най-младите. Явлението е подробно документирано както в нашата област, така и в намиращото се в най-близко съседство езическо учение, наречено социология.

Погледна към таблото и установи, че се движи с петдесет и пет, което — предвид на метеорологичните условия — наистина бе малко бързичко. Намали и попита:

— Така по-добре ли е?

Пит кимна:

— Виж, не ме разбирай погрешно, ти си гениален шофьор, но, братче, погледни какъв сняг *вали*. А и тия провизии. — Посочи двете торби и двете кутии на задната седалка. — Остави кренвиршите, ами това бяха последните три кутии макарони със сирене „Крафт“. Бобъра не може да живее без тях, както знаеш.

— Знам. И аз ги обичам. Помниш ли оная история със сатанинската секта в щата Вашингтон, дето гръмна по вестниците в средата на деветдесетте години? Замесени бяха няколко възрастни хора, които живеят с децата си — в единия от случаите с внуците си — в две градчета южно от Сиатъл. Смяташе се, че масовите сигнали за сексуално насилие в дневните центрове за социални грижи очевидно са били подадени от тийнейджъри на полудневна работа в подобни институции в Делауер и в Калифорния и са били фалшива тревога. Възможно е да е било съвпадение, или пък е бил назрял моментът подобни истории да се приемат насериозно, а девойките просто са доловили общата нагласа.

Думите стройно се редяха, сякаш имаха значение. Той говореше, а приятелят му слушаше, занемял от възхита, и никой (най-малко Пит) не би заподозрял, че в същия този миг Хенри мисли за пушката, въжето, газта, сънотворните. Мислите му бяха като запис на касета, а езикът му е касетофонът.

— В Сейлъм — продължи — старците и младите момичета се обединяват в истерията си и *voila*, Сейлъмските съдебни процеси срещу вещиците^[2].

— С Джоунси гледахме филма. Играеше Винсънт Прайс^[3]. Изкара ми акъла.

— Вярвам ти — отвърна Хенри и се засмя. В кратък миг на полуда помисли, че Пит говореше за „Лов на вещици“^[4]. — А кога истеричните идеи намират най-голям отзвук? Когато зърното е прибрано и приближава зимата, разбира се — тогава има предостатъчно време да се разказват истории и да се пакости. В Уиначи, щата Вашингтон, били основали сатанинска секта, членовете на която извършвали жертвоприношения на деца в гората. В Сейлъм пък плъзнали вещици. А в Джеферсън Тракт, където се намира единственият и неповторим „Селски супермаркет на Гослин“, в небето блуждаят странни светлини, изчезват ловци и се провеждат военни маневри. Да не говорим за чудатата червена растителност по дърветата.

— Абе, не знам за хеликоптерите и военните, ама бая хора са видели светлините и сега щели да събират на извънредно събрание жителите на града. Старецът Гослин ми го каза, докато ти избираше консервите. А ония от Кинео наистина са изчезнали. Това не ти е истерия.

— Позволи ми накратко да изтъкна четири съображения. Първо, в Джеферсън Тракт не може да се свика събрание на жителите на града, защото такъв не съществува — дори Кинео е само район с оскъдно население, разпръснато из цялата му територия. Второ, събранието ще се проведе около старото кюмбе на Гослин и половината от присъстващите вече ще са се налили с ментовка и бренди.

Пит злобно се изкикоти.

— Трето, с какво друго да се занимават? И четвърто — що се отнася до ловците — или им е писнало да се правят на ловци и са отпрашили за вкъщи, или са решили да забогатеят в казиното в индианския резерват.

— А, мислиш ли? — Пит бе покрусен и в прилив на нежни чувства Хенри го тупна по коляното:

— Не бой се, светът е пълен със странности. — Ако светът наистина бе пълен със странности, Хенри надали би бил толкова нетърпелив да го напусне, но ако има нещо, което психиатрите умеят (като изключим писането на рецепти за илачи против нервно разстройство), то е да изричат лъжи.

— Абе, да изчезнат четирима ловци едновременно ми се струва, меко казано, странно.

— Нищо подобно — засмя се Хенри. — *Един* да изчезне е много по-странно. Но четирима? Просто са офейкали заедно, бъди сигурен.

— Колко остава до бърлогата, Хенри? — Кое то в превод означаваше: „Имам ли време за една бира?“

Хенри беше занулил километража на тръгване от Гослин — стар навик още от времето, когато работеше към щатската администрация на Масачузетс: тогава им плащаха по осем цента на километър и такса за всеки записан психотичен геронтологичен пациент. Разстоянието от магазина до хижата се помнеше лесно — 33,3 километра, а в момента километражът сочеше, че са изминали 20,37 километра, което означаваше...

— Гледай! — изкрещя Пит и Хенри мигновено вдигна поглед към пътя.

Скаутът тъкмо беше прехвърлил хълма, който бе обрасъл с дървета. Тук снежната завеса беше почти непрогледна, но Хенри караше на дълги светлини и ясно различи човека, седнал на сред пътя на трийсет метра пред тях — човекът носеше вълнено яке, оранжева жилетка, която усилващият се вятър развяваше като наметалото на Супермен, и руска кожена ушанка. На шапката бяха привързани оранжеви панделки, които също се развяваха и напомняха на Хенри на флагчетата, които понякога опъваха на връв над паркингите за коли втора употреба. Човекът се беше настанил на средата на пътя като индианец, който се кани да запали лулата на мира, и въобще не помръдна, когато фаровете го осветиха. За миг Хенри срещна очите му — широко отворени, изцъклени и празни — и си рече: „*Сигурно и аз ще гледам така, ако не внимавам и издам мислите си.*“

Нямаше време да спре, особено в тоя сняг. Рязко извърна волана надясно и джипът отново излезе от коловозите. За миг той видя преbledнялото безизразно лице и си помисли: „*По дяволите! Жена!*“

Като излезе от коловозите, скаутът веднага поднесе. Този път Хенри изви волана на другата страна, подхващайки посоката на колелата, знаейки, но без да го мисли (нямаше време за мислене), че това е единственият шанс да не прегази жената. При това доста нищожен.

Пит изкрещя, а с периферното си зрение Хенри забеляза как приятелят му вдига ръце пред очите си, сякаш да се защити. Скаутът щеше всеки миг да се преобърне и той изви волана в обратна посока, опитвайки се да овладее пързалия се джип поне дотолкова, че да не размаже със задницата главата на жената. В продължение на три секунди джипът се плъзгаше по заснежения път, обърнат напърно — благодарение на Хенри Девлин, както и на бурята. Снегът се вихреше около скаута като фина мъгла; за миг фаровете озариха прегърбените под снега ели, превръщайки ги в танцуващи точки. Три секунди — не повече — но бяха достатъчни. Хенри видя как седналата жена ги подмина, сякаш се движеше, само дето тя не помръдна... дори когато задната броня на скаута се размина на милиметри от главата ѝ.

„Не улучих! — помисли си Хенри. — Не я улучех, кучката проклета!“ В този миг съвсем изгуби контрол над джипа, който се наклони силно. Корпусът завибрира, когато скаутът се върна в коловозите, но този път напърно. Сякаш продължаваше да се мъчи да се обърне в обратната посока — „Задните отпред!“, както скандираха едно време, като ги строяха в редица в училище — но в същия миг се натъкна на камък или може би паднало дръвче; отекна силен трясък, колата започна да се преобръща, отначало на дясната страна (стъклата се раздробиха на блестящи трошици), накрая се приземи на покрива си. Коланът на Хенри се откъсна, той политна и воланът се заби в тестисите му, предизвиквайки мигновена, оловнотежка болка. Превключвателят на мигачите се вряза в бедрото му; рукна кръв, която обагри джинсите му. „Червеното вино вече се лее!“ — както казваха едновременно коментатори на боксови мачове. Пит крещеше и едновременно надаваше страховити писъци.

Двигателят продължи да работи още няколко секунди, после гравитацията си свърши работата и машината спря. Скаутът се превърна в коруба, прекатурена на пътя; колелата продължаваха да се въртят, а фаровете осветяваха клоните, увиснали под тежестта на снега.

По-късно Хенри разговаря с Джоунси за катастрофата надълго и нашироко (по-скоро го слушаше — терапията представлява творческо слушане), и знаеше, че Джоунси не помни какво се е случило в момента на удара. Самият той не загуби съзнание нито за миг след преобръщането на колата и веригата на спомените остана непрекъсната. Спомняше си как се мъчеше със закопчалката на колана — единственото му желание беше да се отърве от проклетото нещо, а в това време пит виеше, че си бил счупил крака, шибаният му *крак* бил счупен. Помнеше упоритото *вууп-шуп вууп-шуп* на чистачките и светлините на таблото, които сякаш се бяха преобърнали. Намери закопчалката, изпусна я, пак я напипа и освободи долната част на колана. Непохватно се сгромоляса, разбивайки пластмасовото капаче на лампичката на тавана.

Заопипва за дръжката, намери я, но не можа да отвори вратата.

— *Кракът ми!* Братче, проклетият ми *крак!*

— Млъквай! — сръза го Хенри. — Нищо ти няма! — Говореше така, сякаш знаеше. Напипа отново дръжката, дръпна я с все сила, но нищо не последва. Най-сетне проумя какво става — колата беше наопаки и той дърпаше в погрешна посока. Натисна обратно, в този миг оголената крушка блесна право в очите му, а вратата се отвори. Блъсна я с длан, сигурен, че резултат няма да последва — рамката сигурно се е огънала и ако се отвори и двайсет сантиметра процеп, пак добре.

Но вратата изскърца и в миг в лицето го блъсна вихрушка от ледени снежинки. Натисна по-силно — този път с рамо — и чак когато освободи крака си от волана, разбра, че е бил заклещен. Той описа почти пълно кълбо назад и внезапно чаталът му се озова пред очите му, сякаш се мъчеше да целуне пламналите си топки, че да му мине побързо. Диафрагмата му се притисна и за секунда затрудни дишането му.

— Хенри, помогни ми! Затиснат съм! *Затиснат съм, мамка му!*

— Чакай малко. — Гласът му беше страшно писклив, и като че ли беше чужд. Горната част на крачола му вече потъмняваше от

кръвта. Свистенето на вятъра в елите създаваше убедителна илюзия, че се намират в личната пералня „Електролукс“ на Господ.

Сграбчи дръжката, благодарейки се, че бе решил да кара с ръкавици, и натисна с все сила — трябваше да се измъкне навън, трябва да облекчи натиска върху диафрагмата.

Отначало не успя, и в следващата секунда изхвърча като тапа. Остана да лежи, като дишаше тежко и се взираше с сипещия се сняг. Не забеляза нищо странно по небето — бе готов да се закълне върху цяла купчина Библии. Виждаха се единствено сивите кореми на облаците и психеделичният снеговалеж.

Пит непрестанно го викаше, в гласа му се долавяше нарастваща паника.

Хенри се претърколи, надигна се на колене и със залитане се изправи на крака. За миг устата на място, поклащайки се под напора на вятъра, да види дали пострадалият му крак няма да се подвие и той отново да падне в снега. После, накуцвайки, заобиколи преобърнатата кола да види какво да прави с Пит. Пътюм хвърли един поглед на жената, заради която бяха катастрофирали. Елечето ѝ се развяваше и плющеше. Както и панделките на шапката ѝ, тя не се обърна, все така вперила поглед в пътя към магазина на Гослин, без никаква промяна от одеде, когато изникнаха иззад височината и я видяха за пръв път. Криволичещата следа от автомобилната гума в снега минаваше на трийсет сантиметра от изпружения ѝ крак и Хенри въобще не можеше да си обясни как не са я видели.

— Хенри! *Хенри, помогни ми!*

Забърза, пързаяйки се в пресния сняг, и заобиколи откъм дясната врата. Беше заклещена, но той коленичи, дръпна я с две ръце и успя да я откrexне. Сграбчи Пит за рамото и го дръпна. Не помръдваше.

— Разкопчей си колана, Пит.

Пит затърси закопчалката, която му беше пред очите. Бавно и внимателно, с ангелско търпение (сигурно бе изпаднал в шок), Хенри освободи колана и приятелят му се стовари върху тавана на купето. Нададе изненадан писък, в който се примесваше болка, и с много мъка, бутане и дърпане изпълзя през откrexнатата врата. Хенри го сграбчи под мишниците и го издърпа назад. Двамата паднаха в снега и Хенри бе обзет от тъй силно и ненадейно усещане за *déjà vu*, че му се зави

свят. Не си ли играеха така като малки? Разбира се. Например когато учеха Дудитс да прави снежен човек. Някой започна да се смее и доста го подплаши. После разбра, че е самият той.

Целият в сняг, Пит се надигна и седна, втренчил в него неразбиращ яростен поглед.

— Мамка му, на какво толкова се хилиш?! Тоя задник едва не ни претрепа. Ще го удуша тоя кучи син!

— Не сина, а самата кучка — обясни Хенри и така се разхили, че се запита дали Пит въобще разбира какво му говори — особено в тоя вятър, но на кой му пука. Сигурно никога не се беше чувствал толкова прекрасно.

Пит се опита да се изправи и непохватно залитна — точно както Хенри, който тъкмо се канеше да изтърси някоя мъдра забележка как приятелят му се движи завидно добре за човек със счупен крак — когато онзи се тръшна на земята и нададе писък. Хенри застина до него и заопипва крака му. На пръв поглед нищо му нямаше, но кой може да определи със сигурност през два ката дрехи?

— Е, не е счупен — обясни Пит, който едва говореше от болка. — Прецака се като едно време, когато играех футбол. Къде е тя? Сигурен ли си, че е жена?

— Да.

Пит се изправи и закуцука покрай джипа, придържайки коляното си.

— Ами най-добре да е куца или сляпа, тогава, само това мога да кажа. Иначе така ще й наричам задника, оттук чак до Гослин!

Хенри пак се разсмя. Само като си представи как Пит подскача... след като я *рита*. Като танцьорка от „Рокетс“^[5].

— Питър, да не й направиш нещо! — извика той, подозирайки, че ефектът от строгия тон се разваля от налудничавия му смях.

— Няма, стига да не ме напсува. — Вятърът върна отговора при Хенри и тъй като му прозвуча като изказване на префърцунена дърта кикимора, едва не припадна от смях. Смъкна си джинсите и дългите долни гащи и по боксерки се наведе да огледа раната на бедрото си.

Установи наличието на плитка дракотина с дължина десетина сантиметра. Кръвоизливът беше доста силен — раната продължаваше да кърви — но не изглеждаше много дълбока.

— Абе ти к'во точно си мислиш, че правиш? — изрева Пит иззад колата, чиито чистачки продължаваха да се движат насам-натам по стъклото. И макар че гневната тирада на приятеля му бе изпъстрена с цинизми (повечето от които Бобърови измислици), Хенри не можеше да се отърси от усещането, че слуша превзета възрастна учителка, което отново го накара да се разсмее, докато си вдигаше панталоните.

— Ама, краво, к'во си седнала на средата на шибания път посред шибания сняг, ма? Да не си пияна? Или си друсана? Ай, ще ти се невиди и тъпата мръвка! Ало, каже нещо! Едва не ни уби, ма, и можеш поне да... ООХ!

Хенри изникна иззад катастрофиралата машина тъкмо навреме да види как Пит се строполи до госпожа Буда. Сигурно пак му се беше схванало коляното. Тя въобще не го погледна. Оранжевите панделки на шапката ѝ се развяваха. Клепачите ѝ не трепваха и снежинките спокойно кацаха и се топяха върху облещените ѝ очи — и въпреки всичко у Хенри се събуди професионално любопитство. На какво ли са се натъкнали?

3

— Оох, мътните го взели, как ме БОЛИИИИ!

— Как си? — попита Хенри и пак се разхили. Егати тъпия въпрос.

— *Добре* ли ти изглеждам, психар такъв? — сепна се Пит, но когато Хенри се наведе, го отпъди с ръка. — Остави, оправих се, вече почна да ме отпуска. По добре я виж тая принцеса. Гледай я как е *седнала*.

Хенри се отпусна на колене пред жената, потръпвайки от болка — боляха го не само краката, но и рамото, а вратът му запрашваше да се схване — но продължаваше да се кикоти.

Непознатата далеч не беше красива девойка, изпаднала в беда. Беше поне на четирийсет, едро сложена. Макар канадката ѝ да бе доста плътна, с кой знае колко пласта дрехи отдолу, предницата беше видимо издута, издавайки природна надареност, изискваща оперативна намеса. Косата, която се развяваше изпод ушанката, нямаше вид да е оформена в елегантна прическа. Хенри си помисли, че спокойно може целият да

се напъха в крачола на джинсите ѝ. Първата дума, която му хрумна, беше „селянка“ — от онези, дето ще ги видиш да простират прането в обсипания с разхвърляни играчки заден двор на жилището-каравана, а от транзистора, поставен на перваза на отворения прозорец блее Гарт или Шаная... или пък ще ги срещнеш на покупки при Гослин. Оранжевите панделки подсказваха, че може би е ловджийка, но ако е така, къде ѝ е пушката? Може би е затрупана под снега. Изцъклените ѝ очи бяха тъмносини и съвършено безизразни. Хенри се огледа за следи от стъпки, но не забеляза абсолютно нищо. Несъмнено вятърът ги е заличил, но пак си беше доста зловещо — ами ако е паднала от небето?

Той си свали ръкавицата и щракна с пръсти пред втренчения ѝ поглед. Тя премигна. Не беше кой знае какво, но все пак бе някакъв признак на живот, предвид факта, че джипът я беше подминал на сантиметри, а тя въобще не трепна.

— Хей! — кресна в лицето ѝ. — Хей, ела на себе си! Ела на себе си!

Отново щракна с пръсти, почти без да ги усеща — кога стана толкова студено? „Добре сме се подредили, дума да няма“ — мислено отбеляза.

Жената се оригна. Звукът беше изненадващо силен сред воя на вятъра и преди дъхът ѝ да се разсее, Хенри долови някаква особена миризма, едновременно тръпчива и остра — напомняше медицински спирт. Непознатата се поразмърда и се намръщи, след това пусна продължителна пръдня, която звучеше като раздиране на чаршаф. „Сигурно това е местният ритуал за поздрав“ — рече си той, от което пак го напуши смях.

— Майко мила — изломоти Пит почти в ухото му. — Тая май си раздра гащите. Какво си пила, ма, „Престън“ ли? — после се обърна към Хенри. — Пила е нещо, за Бога, и ако не е антифриз, аз съм бабуин.

И Хенри надуши специфичната миризма.

Жената изведнъж извърна глава и срещна погледа на Хенри. Бе потресен от болката, която излъчваха очите ѝ.

— Къде е Рик? — попита. — Трябва да намеря Рик... само той остана. — Лицето ѝ се изкриви в страховита гримаса, която разкри зъбите ѝ — наполовина липсваха. Оставащите стърчаха като колци на

порутена ограда. Пак се оригна и този път миризмата беше толкова силна, че очите им се насълзиха.

— Леле, майко! — буквално изкрещя Пит. — Какво й е на тая?

— Не зная.

Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че очите й отново угаснаха, както и че се намираха в безизходица. Ако беше сам, може би щеше да седне до жената и да я прегърне — изход далеч по-интересен и уникален от избора на Хемингуей. Но трябваше да мисли за Пит — Пит още не беше преминал терапията за лечения на алкохолици, което беше неизбежно.

Освен това го глождеше любопитство.

4

Пит седеше в снега и масажираше коляното си, втренчил очаквателен поглед в Хенри — което беше съвсем естествено, тъй като Хенри често беше генераторът на идеите в тяхната четворка. Нямаха водач, но още когато бяха в прогимназията, той най-много се доближаваше до тази роля. Жената пък отново бе зареяла поглед в снега.

„Спокойно — рече си Хенри. — Просто поemi дълбоко въздух и се успокой.“

Подчини се на собствената си команда и се почувства по-добре. А сега е време да обърне внимание на жената. Няма значение какво прави тук или защо като се оригва, вони на разреден антифриз. Какво се случва с нея в този миг?

Очевидно беше в шок, и то в такава тежка форма, сякаш беше изпаднала в кататония — въобще не беше помръднала, когато скаутът профуча край нея на един повей разстояние. Но все пак не се беше вгълбила чак толкова в себе си, че дразнителите да не достигат до подсъзнанието й — реагира на щракването с пръсти и дори проговори. Питаше за някакъв тип на име Рик.

— Хенри...

— Мълчи за малко.

Отново си свали ръкавиците, изпъна ръце пред лицето й и отново плесна длани. Стори му се, че звукът ще се изгуби сред воя на вятъра,

но тя отново примигна.

— Изправи се!

Хенри пое ръцете ѝ, скрити в ръкавици, и доста се окуражи, когато пръстите ѝ инстинктивно се вкопчиха в дланта му. Приведе се към лицето ѝ, долавяйки подобната на етер миризма. Дъхаш ли така, със сигурност не си добре.

— Изправи се! Изправи се на крака! С мен! На три! Едно, две, *три!*

Стана, без да изпуска ръцете ѝ. Тя също се изправи, при което коленете ѝ изпукаха и отново се оригна. Освен това пусна газове. Шапката ѝ се беше килнала на една страна и закриваше окото ѝ. Тя не посегна да я нагласи и Хенри подкани Пит:

— Оправи ѝ шапката.

— А? — И той се беше изправил, но се олюляваше.

Пит предпазливо се пресегна и изпълни нареждането. Жената леко се олюля, намръщи се и отново пръдна.

— Много благодаря — сопна се Пит. — Бяхте чудесна публика, лека нощ.

Непознатата политна, Хенри я хвана по-здраво.

— Ходи! — отново кресна в лицето ѝ. — Тръгваш с мен! На три! Едно, две, *три!*

Тръгна заднишком към задницата на скаута. Жената се взря в него и той се опита да задържи погледа ѝ, без да поглежда Пит — не можеше да рискува да я изпусне — му заповяда:

— Хвани ме за колана и ме води.

— Къде?

— От другата страна на скаута.

— Не знам дали ще мога да...

— Хайде, Пит, трябва!

Приятелят му се поколеба, после посегна под якето му, затърси колана под многото дрехи и най-сетне го откри. Тримата бавно закрачиха по тесния път в индианска нишка, прекосявайки втренчената жълта светлина на фара. От другата страна на преобърнатия автомобил поне бяха на завет.

Жената рязко издърпа ръце и се наведе с отворена уста. Хенри отстъпи, тъй като не искаше да се изцапа, като ѝ дойде... но вместо да повърне, тя отново се оригна. И както си беше наведена, пак изпусна

газове. Хенри бе готов да се закълне, че никога не е чувал подобно нещо в никое отделение в цял Западен Масачузетс. Задържа се обаче на крака, пръхтейки като кон през носа.

— Хенри. — Гласът на Пит бе прегракнал от ужас, страхопочитание или и двете. — За Бога, виж.

Взираше се в небето, а ченето му беше увиснало до гърдите. Хенри проследи погледа му и буквално не повярва на очите си. Над ниските облаци плуваха ярки светлини, на брой десетина. Хенри присви очи да ги разгледа. Мина му през ума дали не са прожектори на холивудска премиера, но, разбира се, в гората няма подобни прожектори, а дори да имаше, щяха да се виждат и самите лъчи, които се издигат към небето в падащия сняг но източникът на светлините се намираше над облаците, а не под тях. Те се разместваха напред-назад, на вид съвсем произволно, и Хенри усети как го обзема атавистичен смях... който се надигаше в душата му от дълбините на съзнанието. Полазиха го ледени тръпки.

— Какво е това? — изхленчи Пит. — За Бога, Хенри, какво е това?

— Не...

Жената вдигна глава, видя танцуващите светлини и взе да надава толкова пронизителни писъци, че на Хенри му идеше да запищи, като я слушаше:

— *Върнаха се! Върнаха се! Върнаха се!*

После закри очи и опря челото в предната гума на скаута. Млъкна и застана, като че бе уловена в капан и нямаше никаква надежда да се освободи.

5

За неизвестен период от време (може би не повече от пет минути, макар да имаха усещането, че е изминало повече) се взираха в ярките светлини, които препускаха по небето — кръжаха, стрелкаха се насам-натам, накланяха се ту наляво, ту надясно, все едно си играеха на прескочи-кобила. По едно време Хенри забеляза, че са останали само пет, после само три. Опряла чело на автомобилната гума, жената отново пръдна, което припомни на Хенри, че се намират насред

пустошта, глуповато облещени в някакво небесно явление, породено от бурята, което макар да бе интересно, нямаше да им помогне да се доберат до някое сухо и топло място. Прекрасно си спомняше последните цифри на километража: 20,37. Което означаваше, че до бърлогата остават близо петнайсет километра — сериозен преход дори в благоприятни атмосферни условия, а сега се вихреше буря, която беше на път да се превърне в снежна виелица. „На всичкото отгоре аз съм единственият, който може да върви.“

— Пит.

— НЛО са, нали? — изпъшка приятелят му. — Това са шибани извънземни, точно както в „Досиетата Х“. Как мислиш, какво...

— Пит. — Хвана брадичката му и извърна лицето му към себе си. В небето вече избледняваха и последните две светлини. — Някакво атмосферно явление, нищо особено.

— Мислиш ли? — Онзи бе изпълнен с абсурдно разочарование.

— А-ха... свързано с бурята. Но дори да е първата вълна от нашествието на извънземните пеперуди от планетата Алнитак, няма да има особено значение за нас, ако се превърнем в ледени шушулки наскрив гората. Искам да ми помогнеш с оня трик. Можеш ли?

— Не зная. — Пит рискува последен поглед към облаците. Беше останала една-единствена светлина, която беше толкова бледа, че човек нямаше да я види, ако не я търсеше. — Госпожо? Госпожо? Почти си заминаха. Спокойно, вече няма страшно.

Тя не отвърна, само продължи да притиска лице към гумата. Оранжевите ленти на шапката ѝ се развяваха и плющяха. Пит въздъхна и се обърна към Хенри:

— Какво да направя?

— Нали ги знаеш онези дърварски заслони край пътя? — Струваше му се, че са поне осем-девет: представляваха навеси с покриви от ръждясала ламарина, в които дърварите складираха нарязаните дърва и сечивата си.

— Естествено.

— Къде е най-близкият?

Пит затвори очи, вдигна пръст и го заклати. В същото време издаваше странен звук, притискайки език към небцето: „кл-кл-кл“. Този трик бе негов патент още от гимназията. Не беше стар колкото навика на Бобъра да гризе моливи и да дъвче клечки за зъби, или

страстта на Джоунси към филмите на ужасите и криминалетата. Но обикновено даваше резултат. Хенри зачака, надявайки се и този път да има успех.

Сякаш доловила особените звуци въпреки воя на вятъра, жената вдигна глава и се огледа. На челото ѝ бе останало огромно кално петно от гумата.

Пит най-сетне отвори очи:

— Право напред. — Той протегна ръка към Бърлогата. — След завоя има хълм. Като се спуснеш по хълма, следва права отсечка. В края на тази отсечка има заслон. Отляво. Покривът е пропаднал. Веднъж някакъв човек на име Стивънсън е имал кръвотечение от носа на това място.

— Ами?

— О, де да знам, бе, братче. — Пит отклони поглед, сякаш се засрами.

Хенри имаше бегъл спомен за заслона... а това, че покривът е пропаднал, всъщност може би бе добре — поне щяха да бъдат на завет.

— На какво разстояние се намира?

— Осемстотин метра. Или може би километър и двеста метра.

— Сигурен си, така ли?

— А-ха.

— Можеш ли да стигнеш до там с това коляно?

— Мисля, че да — ами тая?

— Тя е по-добре.

Хенри постави ръце на раменете на жената, накара я да се обърне към него, приведе се и почти опря нос в лицето ѝ. Дъхът ѝ вонеше отвратително — към миризмата на антифриз се примесваше нещо мазно и органично — но той не се отдръпна.

— Трябва да вървим! — съобщи ѝ той и макар да не ѝ крещеше, изричаше думите високо и отчетливо като команди. — На три тръгваш с мен! Едно, две, *три*!

Хвана я за ръка и я изведе покрай скаута на пътя. Отначало се противеше, но после го последва съвършено кротко и сякаш изобщо не усещаше силата на вятъра, който ги блъскаше в гърдите. Повървяха пет минути — Хенри стискаше жената за дясната ръка — когато Пит политна.

— Чакай, шибаното коляно пак се опитва да ме схване.

Наведе се да го разтрие, а Хенри вдигна поглед към небето. Светлините бяха изчезнали.

— Добре ли си? Ще стигнеш ли до там?

— Да. Да тръгваме.

6

Без проблеми изминаха пътя до завоя и вече се бяха изкатерили до средата на възвишението, когато Пит падна и се хвана за коляното, като стенеше и ругаеше. Забеляза, че Хенри го гледа, и нададе чудат звук, който беше нещо средно между смях и ръмжене:

— Не бери грижа за мен. Дъртият Пит ще се оправи.

— Сигурен ли си?

— А-ха.

За ужас на Хенри (макар че в цялата работа имаше и нещо забавно — тази мрачна присмехулност като че ли изобщо не го напускаше) приятелят му стисна юмруци и се заудря по коляното.

— Пит...

— Скрый се, ма, гърбицо проклета, *разкарай се!* — закрещя онзи, сякаш останалите изобщо не съществуваха. През цялото време жената стоеше неподвижно с гръб към вятъра, а оранжевите панделки се ветрееха пред лицето ѝ; беше безмълвна като изключена машина.

— Пит, какво става?

— Вече ми мина. — Вдигна измъчен поглед... но в него проблесна присмехулна искрица. — Това сега пълна шибания ли е, или не?

— Май е.

— Абе, не вярвам да се довлека чак до Дери, ама до колибата все ще се замъкна. — Протегна ръка. — Помогни ми, вожде.

Хенри пое дланта му и го дръпна. Пит се изправи с вдървени крака, сякаш извършваше церемониален поклон, после застина за миг и допълни:

— Трябваше да вземем бирите.

Добраха се до върха на възвишението, а от другата страна вече не духаше толкова силно. Като стигнаха до правата отсечка, Хенри се поотпусна и взе да си мисли, че поне до тук се справиха добре. Но по

средата на отсечката — в далечината вече се различаваше някакъв силует — може би дървеният навес — жената падна на колене, после се просна по очи. За миг остана да лежи с извърната глава и единственият признак, че е още жива, бе дъхът, който излизаше от отворената ѝ уста („А колко по-лесно щеше да бъде, ако беше мъртва“ — помисли си Хенри). После се изтърколи на една страна и отново нададе магарешкия рев, който минаваше за оригване.

— Ах, противна гадина — изтърси Пит, но в гласа му нямаше яд, само умора. Вдигна поглед: — Сега пък какво ще ни погоди?

Хенри коленичи край нея и с все сила ѝ изкрещя да става, зашпрака с пръсти и на три пъти преброи до три. Нищо не помагаше.

— Стой при нея. Може да намеря нещо, с което да я завлечем дотам.

— Успех.

— Имаш ли по-добра идея?

Пит се отпусна на снега с болезнена гримаса и протегна пострадалия си крак.

— Не, сър. Нямам. Не ми остана пукната идея.

7

Хенри стигна до навеса за пет минути. И неговият крак започваше да изтръпва на мястото, където бе ранен от ръчката за мигача, но това не го тревожеше. Ако съумееше да домъкне Пит и жената до колибата, а моторната шейна, която стоеше в бараката на Бърлогата, благоволи да потегли, все още имаше шанс цялата тая история да завърши благополучно. По дяволите, ако не друго, поне беше *интересно*. Ония светлини в небето...

Ламариненият покрив беше паднал като по поръчка: предната част откъм пътя беше открита, а отзад ламарината се беше свлякла почти до земята. Изпод наветия сняг се подаваше мръсен сив брезент, покрит със стърготини и трески.

— Бинго! — възкликна Хенри и го затегли. Брезентът не помръдваше, но Хенри се ядоса и така го задърпа, че плътната материя най-сетне се освободи със звук, напомнящ на газовете, които изпускаше непознатата.

Повлече го по снега към Пит, който продължаваше да седи до падналата жена.

8

Оказа се далеч по-лесно, отколкото бе дръзвал да си помисли. Като я сложиха върху брезента, всичко мина като по вода. Хенри се радваше, че е толкова студено, защото, ако температурата беше и с три градуса по-висока, лепкавият сняг доста би променил ситуацията. А и фактът, че отсечката беше права, въобще не беше за пренебрегване.

Снежната покривка вече стигаше до глезените. Валежът се усиливаше, но снежинките ставаха по-едри. Като бяха малки, видяха ли такива снежинки, с огромно разочарование си казваха: „Значи скоро ще спре.“

— Хенри? — пит бе останал почти без дъх, но вече почти бяха стигнали.

— Какво?

— Напоследък непрекъснато си мисля за Дудитс — не е ли много странно?

— Тук не се тупка — машинално отвърна Хенри, без да се замисля.

— Точно така — нервно се засмя Пит. — Тук не се тупка! Но *не ти* ли се струва много странно?

— Ако е странно, значи и двамата сме странни.

— Какво искаш да кажеш?

— От доста време и аз мисля за Дудитс. От миналия март. С Джоунси щяхме да го посетим...

— Сериозно ли?

— А-ха. Но тогава стана злополуката...

— Не знам на оня дърт глупак как не са му взели книжката — ядно се намръщи Пит. — Джоунси извади късмет, че оживя.

— Не знаеш колко си прав. В линейката сърцето му спряло. Момчетата от „Бърза помощ“ приложили електрошокова терапия.

Пит се спря и се ококори от изумление:

— Стига, бе! Значи наистина е бил на косъм от смъртта. Ама *толкова* ли е бил близо?

Хенри се хвана, че току-що е проявил недискретност:

— Да, но ти да си мълчиш. На мен Карла ми каза, обаче Джоунси май знае. Аз обаче въобще не... — Неопределено размаха ръка, но Пит отлично разбра: „Аз въобще не го почувствах.“

— Няма да кажа на никого.

— Добре ще направиш.

— Значи и така не отидохте да видите Дудитс.

Хенри поклати глава.

— Покрай цялото вълнение около Джоунси забравих. После дойде лятото и нали знаеш как все изниква по нещо неотложно...

Пит кимна.

— И знаеш ли какво? Одеве си мислех за него, докато пазарувахме при Гослин.

— Заради онова хлапе с фланелката с Бийвъс и Бъдхед ли? — Думите излизаха от устата му, обгърнати от облачета пара.

Хенри кимна. Детето можеше с еднакъв успех да е и на дванайсет, и на двайсет и пет — при дауновият синдром е трудно да се определи възрастта. Онзи в магазина беше червенокос и блуждаеше по средата на пътеката между лавиците в мрачното магазинче с някакъв мъж, най-вероятно баща му; бяха облечени с еднакви ловджийски якета на зелени и черни карета, но по-важното е, че косите им имаха един и същ морковен цвят, но тази на мъжа бе изтъняла и отдолу се провиждаше темето му, а очите му сякаш говореха: „Ако кажете нещо за сина ми, ще си намерите белята“, разбира се, те нищо не казаха, а и бяха изминали тридесетте километра от Бърлогата дотук да си купят бира, хляб, кренвирши, не да си търсят белята, пък и освен всичко друго навремето познаваха Дудитс, и дори *още* го познаваха в известен смисъл — пращаха му картички за Коледа и подаръци за рождения ден, но във всеки случай едно време Дудитс беше един от тях по някакъв свой начин. Само дето Хенри не можеше да сподели, че постоянно се сецаше за него, откакто преди шестнадесет месеца осъзна, че има намерение да сложи край на живота си, и започна да приема всяка своя постъпка или като отлагане, или като подготовка за това. Понякога Дудитс дори му се присънваше и в съня му Бобъра му викаше: „Дай да ти оправя гуменката, братче“, а Дудитс пита: „Оаи кое?“

— Няма нищо лошо, дето мислим за Дудитс, Пит — обясни Хенри, придърпвайки импровизираната шейна в заслона. И той беше останал без дъх. — Беше най-хубавото в живота ни... помогна ни да осъзнаем истината за самите нас.

— Мислиш ли?

— Да.

Хенри тежко се отпусна на земята да си поеме дъх, преди да предприеме следващата стъпка. Погледна часовника си. Наближаваше пладне. Джоунси и Бобъра сигурно си мислят, че ги е сполетяла беда. Може би ще вземат моторната шейна („Ако въобще благоволи да запази тая проклетница“). И идват да ги търсят. Което страшно би улеснило нещата.

Погледна жената. Косата ѝ падаше върху лицето и закриваше едното ѝ око; другото гледаше право в Хенри — и през него — с ледено безразличие.

Хенри вярваше, че всички деца се сблъскват с момент на самоопределяне в ранна юношеска възраст, при това децата, които са свързани в групи, имат тенденцията да реагират по-решително, отколкото онези, които растат сами. Често пъти поведението им беше безобразно, отвърщайки на объркването с жестокост. По някаква причина Хенри и неговите приятели се бяха държали добре. Не че в крайна сметка това е кой знае колко по-важно от всичко останало на света, но не вреди да си припомняш от време на време, особено когато душата ти е обвита в мрак, как навремето си се изправял срещу хода на нещата и си се държал достойно.

Обясни на Пит какво да прави и с какво възнамерява да се заеме самият той, после стана и се захвана за работа — искаше преди мръкнало всички да са на сигурно място, в Бърлогата, където беше светло, чисто и уютно.

— Добре — неохотно се съгласи Пит. — Дано само не ми умре в ръцете. И да не вземат ония светлини пак да дойдат. — Изви глава да огледа небето, но не се виждаше нищо, освен ниско надвисналите мрачни облаци, — какво представляваха, как мислиш? Мълнии ли, що ли?

— Нали ти си специалист по космоса. Почвай да събираш съчки — дори не е необходимо да ставаш.

— Огън, а?

— Именно — заключи Хенри, прескочи жената и отиде към дърветата, където скрити под снега имаше колкото щеш сухи съчки. Очакваше го близо петнайсеткилометров преход. Но първо ще им запали огън. Голям, хубав огън.

[1] Героиня от поредица романи от съвременната американска писателка Сю Графтън. — Б.пр. ↑

[2] Известни съдебни процеси срещу набедени магьосници, състояли се през 1692 г. в Сейлъм, щата Масачузетс, вследствие на които са екзекутирани 30 души. — Б.пр. ↑

[3] Холивудски актьор от 30-те, 40-те и 50-те години (р. 1911 г.), известен с множество криминални филми и трилъри. — Б.пр. ↑

[4] Екранизация на едноименната пиеса (1952) от Артър Милър (р. 1915 г.), реакция на маккартизма в Америка. — Б.пр. ↑

[5] Естрадна трупа на Рйдио Сити Мюзик хол, основана през 20-те години. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МАККАРТИ В БАНИЯТА

1

Джоунси и Бобъра седяха в кухнята и играеха крибидж^[1], който наричаха просто „играта“. Така й викаше Леймар — бащата на Бобъра, сякаш това бе единствената игра на света. За Леймар Кларъндън, чийто живот се въртеше около строителната му фирма в централен Мейн, това вероятно наистина бе *единствената* игра — най-подходящото забавление за дърварски биваци, железопътни кантони и, разбира се, строителни фургони. Дъска със сто и дваисет дупки, четири пръчици и старо омазнено тесте карти — това бе напълно достатъчно. Най-често се играе, когато чакаш нещо да се случи — дъждът да престане, да пристигне очакваната пратка или приятелите ти да се върнат от магазина, за да решите какво да правите с оня странен човек, който сега лежи зад затворената врата на спалнята.

„Само дето — мислеше си Джоунси — ние всъщност чакаме Хенри. Пит просто е с него. Бобъра е прав — Хенри е човекът, който ще измисли какво да правим. Хенри е човекът.“

Но Хенри и Пит още ги нямаше. Твърде рано беше да се каже, че им се е случило нещо — може би бурята ги беше забавила, но Джоунси започваше да се пита дали снеговалежът е единствената причина за закъснението; подозираше, че и Бобъра го мъчи подобно безпокойство. Никой не го беше споделил гласно — в крайна сметка още нямаше повод за паника и може би всичко щеше да завърши благополучно — но въпреки това несподеленото съмнение витаеше във въздуха.

Джоунси замалко се съсредоточаваше върху картите и дъската, после току вдигаше поглед към затворената врата на спалнята, където Маккарти вероятно спеше — ама какъв му беше цветът на лицето на тоя, леле майчице, на нищо не приличаше. На два пъти хвана и Бобъра да поглежда натам.

Разбърка тестето и раздаде; свали две карти, после отмести дъската и прибра двете, които Бобъра му изчисти. Бобъра сече и това беше краят на предварителното раздаване: сега бе ред да набутат пръчиците на дъската. „Човек може да направи точки на дъската и пак да загуби играта — поучаваше ги Леймар Кларъндън, стискайки между зъбите си вечната цигара «Честърфийлд», и нахлупил шапката с надпис «Строителна компания Кларъндън», вечно килната над лявото му око; винаги говореше така, сякаш знае тайна, която е готов да разкрие само срещу добро заплащане; Леймар Кларъндън беше печен татко-работяга, с когото шега не бива, и който си отиде на четирийсет и осем годишна възраст от инфаркт — но ако имаш точки на дъската, никога не си капо.“

„Тук не се тупка“ — рече си Джоунси. Моментално последва треперливият омразен глас от болницата: „Моля ви, престанете, не издържам повече, искам инжекция, искам Марси!“ Божичко, защо светът е толкова гаден? Защо има толкова колела, които жадуват да смажат пръстите ти, и толкова зъбчати колела, готови да те изкормят?

— Джоунси?

— А?

— Добре ли си?

— Да, що?

— Потръпна.

— Така ли? — Разбира се, че потръпна, много добре го знаеш.

— А-ха.

— Сигурно става течение. Надушваш ли нещо?

— Искаш да кажеш... оня ли?

— Е, нямам предвид потта на Мег Райън. Да, оня.

— Не. На няколко пъти ми се стори... но си беше плод на въображението ми. Защото тия пръдни, да ти кажа...

— ... смърдяха отвратително.

— А-ха. Именно. И оригните. Братче, направо топовни изстрели!

Джоунси кимна и си рече: „Страх ме е. Седя си тук и се насирам от страх наред снежната буря. Искам Хенри, мамка му. Голям майтап, а?“

— Джоунси?

— Какво?

— Ще я играем ли или не?

— Да, ама... дали с Хенри и Пит всичко е наред?

— Откъде да знам?

— Нямах ли... някакво усещане? Може би виждаш...

— Виждам само муцуната ти.

Бобъра въздъхна:

— Мислиш ли, че всичко е наред?

— В интерес на истината, мисля, че нищо лошо не им се е случило. — Но преди да отговори, крадешком погледна първо часовника — беше единайсет и половина — после затворената врата на стаята, където спеше Маккарти. Капанът за сънища се полюшна и бавно се завъртя, сякаш раздвижен от нечие дихание. — Просто карат бавно. Всеки момент ще дойдат. Хайде, давай да играем.

— Добре. Осем.

— Петнайсет за две.

— Мамка му! — Бобъра лапна една клечка. — Двайсет и пет.

— Трийсет.

— Давай.

— Едно за две.

— *Кофти мръвка!* — Джоунси отброи полетата — на този ход мина ъгъла и забучи своята пръчица на третата улица, а Бобъра кисело се позасмя и заяви: — Винаги, когато ти раздаваш, само ти дишам праха.

— Аха и когато ти раздаваш, пак не можеш да ме стигнеш. Истината е жестока. Хайде, играй.

— Девет.

— Шестнайсет.

— И едно за последната карта — отсече Бобъра, сякаш с това морална победа. Изправи се и продължи: — Излизам да пусна една вода.

— Защо? Имаме прекрасна тоалетна, в случай че не знаеш.

— Знам. Искам да видя мога ли да си напиша името в снега.

Джоунси се засмя.

— Абе, ти ще пораснеш ли някога?

— Ако зависи от мен — никога. А ти пази тишина. Да не се събуди оня.

Джоунси събра картите и ги заразбърква, а приятелят му излезе в задния двор. Изведнъж се улови, че мисли за онази разновидност на

играта, която играеха като малки. Наричаха я „играта на Дудитс“ и обикновено се събираха в дневната на семейство Кавел. По нищо не се различаваше от общоизвестния крибидж, освен дето възлагаха на Дудитс да отбелязва на дъската резултата. „Имам десет — казва Хенри, — сложи ми десет, Дудитс.“ Дудитс се ухилва до уши с шантавата си усмивка, която неизменно изпълваше Джоунси с щастие, и отбелязва четири, шест, десет или две дузини. Правилото беше никога да не се оплакваш и некога да не казваш: „Дудитс, това е твърде много“ или „Дудитс, не е достатъчно“. Леле, какъв смях падаше. Ако се случеха наоколо госпожа и господин Кавел също се смееха, и Джоунси помнеше как веднъж (с момчетата са били на по петнайсет-шестнайсет години) Дудитс, разбира се, беше на колкото си беше, неговата възраст никога нямаше да се промени, което беше най-хубавото и най-страшното при него — та онзи път Алфи Кавел се просълзи и каза: *„Момчета, ако знаете колко много означава това за мен и за жената, само ако знаете колко важно е за Дудитс...“*

— Джоунси! — Това бе гласът на Бобъра, но странно безразличен. Джоунси настръхна от студения въздух, който нахлуваше през отворената кухненска врата.

— Затвори вратата, Бобър, в пещера ли си расъл?

— Ела тук. Трябва да видиш нещо.

Джоунси застана на прага. Отвори уста да каже нещо, но размисли и я затвори. Задния двор гъмжеше от животни за цяла зоологическа градина. Най-вече сърни — няколко десетки сърни и елени. Но сред тях имаше и миеци мечки, мармоти и цял полк катерички, които с лекота припкаха по снега. Иззад бараката, където държаха моторната шейна и разни инструменти и резервни части, се появиха три големи кучета, които Джоунси отначало взе за вълци. После видя старо избеляло въже около врата на едното и заключи, че всъщност са подивели домашни кучета. Всички животни се движеха на изток, нагоре по склона на Дерето. Между две групички сърни забеляза две доста големи диви котки — той разтърка очи, сякаш да пропъди видението. Но като ги отвори, котките още бяха там. Както и всички сърни, мармоти, миеци мечки и катерички. Напредваха бавно, без въобще да поглеждат двамата мъже на вратата на хижата, но в никакъв случай не приличаха на обхванати от паника животни, бягащи

от пожар. Не се надуваше и дим. Просто се движеха на изток и скоро в района нямаше да остане нито един от дивите им обитатели.

— Мили, Боже, Бобър! — тихо и почитателно възкликна Джоунси.

Приятелят му се взираше в небето. За миг отмести поглед към животните, после отново вдигна глава към облаците.

— Ъ-хъ. Я сега погледни нагоре.

В небето танцуваха десетина искрящи светлини, някои червени, други — синкаво-бели. Озаряваха облаците и Джоунси в миг проумя, че именно тях е видял Маккарти, докато се е скитал заблуден в гората. Светлините подскачаха насам-натам, сякаш се закачаха, от време на време за миг се сливаха и заблестяваха така силно, че трябваше да присвие очи, за да продължи да ги гледа.

— Какво е това?

— Не знам — отвърна бобъра, без да откъсва поглед от небето. Наболата брада изпъкваше в зловещ контраст с преbledнялото му лице. — Но на животните не им харесва. От него бягат.

2

Наблюдаваха странното явление вече десетина-петнайсет минути, когато Джоунси долови някакво бръмчене, подобно на бученето на електрически трансформатор. Попита Бобъра дали го чува, но приятелят му само кимна безмълвно, без да откъсва поглед от светлините в небето, които по размер се доближаваха до капак на улична шахта. Подозираше, че животните бягат от шума, не от светлините, но си замълча. Нямаше сили да отговори — изведнъж почувства прилив на омаломощаващ страх, който се промъкваше в костите му, трескав и упорит като лек грип.

Най-сетне светлините взеха да избледняват и макар Джоунси да не бе видял ни една да угасва, изведнъж му се сториха по-малко. И животните бяха оредели, а изнурителното бръмчене затихваше.

Бобъра се стресна, сякаш се събуждаше от дълбок сън:

— Фотоапарат! Искам да ги снимам, преди да изчезнат.

— Да не мислиш, че ще ги...

— Трябва да опитам! — буквално изкрещя Бобъра, после сниши глас и продължи: — Трябва да опитам. Поне ще снимам сърните и тия работи, преди да са... — Вече се обръщаше да влезе в кухнята, мъчейки се да си припомни под коя купчина мръсни дрехи е забутал стария си очукан фотоапарат, когато изведнъж се закова на място. После заяви със свършено равен, абсолютно несвойствен за него глас:

— О, Джоунси, мисля, че имаме проблем.

Джоунси хвърли последен поглед към чезнещите светлини (вече се бяха смалили и на големина) и се обърна. Бобъра стоеше до мивката, вперил поглед в голямата стая.

— Какво? Сега пък какво има? — Тази свадлива, хаплива, леко треперлива интонация... това неговият глас ли беше?

Бобъра посочваше нещо. Вратата на стаята, където бяха настанили Рик Маккарти, зееше. Вратата към банята пък, която бяха оставили отворена, за да не се обърка гостът, ако се наложи да задоволи естествените си нужди, беше затворена.

— Усещаш ли? — със сериозно изражение попита Бобъра.

Усещаше, въпреки чистия въздух, който влизаше през отворената врата — познатият дъх на етер или етилов спирт, с който сега се примесваха други миризми. Със сигурност на фекалии и може би на кръв. Но и на нещо друго, нещо като минен газ, който милиони години е бил впримчен в земните недра и най-сетне е бил освободен. С други думи, не беше пръдня от онези, които карат лагеруващите деца в притъмнените палатки да се заливат от смях. Тази миризма беше далеч по-остра и ужасяваща. Можеше да се оприличи на пръдня единствено поради липсата на по-добро сравнение. Бе миризмата на зараза и мъчителна смърт.

— Я виж тук.

Бобъра посочи дебелите греди на пода. Между двете врати се проточваше ярка следа от кървави капчици. Сякаш Маккарти бе хукнал към кенефа със силно кръвотечение от носа.

Но на Джоунси не му се вярваше да му тече кръв точно от носа.

От всички неща в живота, които не бе имал желание да извърши — Да се обади на брат си Майк, за да му съобщи, че майка им е починала от сърдечен удар; да каже на Карла, че трябва да се откаже от пиенето и сънотворните, или ще я напусне; да признае на Големия Лу, възпитателя в лагера Агауам, че се е подмокрил в леглото — прекосяването на голямата стая в Бърлогата до затворената врата на банята беше най-трудно. Все едно сънуваше кошмар, в който се придвижваш на забавен кадър, независимо колко бързо се движиш.

В кошмарите никога не стигааш до крайната цел, но двамата се добраха до другия край на стаята, от което Джоунси заключи, че все пак не сънува. Втренчи се в капките кръв на пода. Не бяха много големи — най-едрата беше с размера на монета.

— Сигурно му е паднал още някой зъб — прошепна. — Това ще да е.

Бобъра го изгледа изпод вежди. Застана на прага на спалнята и надзорна вътре. След миг се извърна към приятеля си и го повика с пръст. Джоунси пристъпи към вратата, без да изпуска от поглед банята.

Завивките бяха на пода, сякаш Маккарти бе скочил от леглото бързо и внезапно. На възглавницата още се виждаше отпечатъкът от главата му, а чаршафите пазеха формата на тялото му. В долния край на чаршафа имаше огромно кърваво петно. Течността попиваше в синия плат и му придаваше пурпурен оттенък.

— Необичайно място за паднал зъб — прошепна Бобъра. Прехапа клечката и изгризаната половина падна на прага на стаята.

Джоунси безмълвно посочи вляво от вратата. Дългите гащи и боксерките на Маккарти бяха захвърлени на пода, омотани на кълбо. Бяха окървавени. Боксерките буквално бяха нарисирани с червеникава течност. Ако не беше ластикът, човек би ги взел за яркочервени гащи, с каквито страстен любител на списание „Пентхаус“ би се нагласил, ако се надява да оправи мадамата след срещата.

— Иди да видиш в гърнето — прошепна Бобъра.

— Защо просто не почукаме на вратата на банята и да го попитаме как е?

— Защото искам да знам какво да очаквам, мамка му! — яростно изсъска бобъра. Тупна се по гърдите, после изплю жалките остатъци от поредната клечка. — Братче, помпичката ми направо откачи.

Сърцето на Джоунси също биеше до пръсване, а по лицето му се стичаше пот. Въпреки това влезе в спалнята. Свежият студен въздух, който влизаше през задната врата, проветряваше голямата стая, но тук вонеше отвратително — на изпражнения, минен газ и етер. Джоунси почувства как малкото храна, която беше хапнал оде, се надигна в стомаха му, и му заповяда да кротува. Пристъпи до гърнето, но не можа да се насили да погледне вътре. В главата му изплуваха половин дузина идеи, заети от филмите на ужасите, какво го очаква. Органи, плуващи в кървава чорба. Зъби. Отрязана глава.

— *Хайде, погледни!*

Джоунси стисна клепачи, сведе глава, затаи дъх и отново отвори очи. Гладкият порцелан хвърляше матови отблясъци под светлината на лампата. Нищо друго. Гърнето беше празно. Стисна зъби, въздъхна тежко и се върна при Бобъра, като внимаваше да не стъпва върху кръвта по пода.

— Няма нищо. Хайде, стига сме се размотавали.

Минаха покрай затворената врата на дрешника, в който бе подредено чистото спално бельо, и се изправиха пред затворената чамова врата на банята. Бобъра вдигна поглед към Джоунси. Приятелят му поклати глава:

— Твой ред е. Аз погледнах в гърнето.

— Ти го докара в хижата! — упорито вирна брадичка Бобъра. — *Ти ще го направиш!*

Джоунси долови нов шум — чуваше го сякаш без да го чува, от една страна, защото му беше по-познат като шум, а и понеже бе изцяло съсредоточен върху Маккарти — човекът, когото за малко да застреля. *Вун-вун-вун* — чуваше се съвсем слабо, но постепенно се усилваше. Задаваше се насам.

— Да му се не види! — отсече Джоунси и макар да го изрече нормално, силата на гласа му накара и двамата да подскочат. Почука на вратата.

— Господин Маккарти! Рик! Добре ли си?

„*Няма да отговори. Няма да отговори, защото е умрял. Седи умрял на тоалетната чиния също като Елвис.*“

Но Маккарти не беше мъртъв. Изстена и отвърна:

— Прилоша ми, момчета. Трябва да си прочистя червата. Ако успея, ще... — Нов стон, последван от поредната пръдня. Тази беше

тиха, едва ли не благозвучна. Джоунси се намръщи. — ... ще ми стане по-добре.

Не говореше като човек, който е добре. Задъхваше се — явно много го болеше. Сякаш да потвърди това заключение, Маккарти изстена — този път по-силно. Поредното благозвучно пърпорене обаче бе последвано от писък.

— Маккарти! — Бобъра сграбчи валчестата дръжка на ватата, но гостът — техният малък горски дар — се беше заключил отвътре. — Рик! — Той задърпа дръжката. — Отвори, бе, братче! — Стараеше се да говори безгрижно, сякаш всичко беше лагерна шега — един вид „мечка“ — от което гласът му прозвуча още по-уплашен.

— Нищо ми няма — задъхано отвърна Маккарти. — Момчета... просто имам нужда от малко спокойствие. — Още метеоризъм. Беше абсурдно това действие да се нарече „изпускане на газове“ — по-скоро беше като топовни салюти. Шумовете, които долитаха иззад затворената врата, бяха някак брутални, сякаш се раздираше жива плът.

— Маккарти! — Джоунси почука. — Пусни ни да влезем. — Но дали наистина искаше да влезе? Не съвсем. Искаше му се адвокатът да си е останал в гората или да го е намерил някой друг. Че и по-зле, бадемовидното ядро в основата на мозъка му^[2] — това безжалостно влечуго — го караше да съжaliaва, че не го е застрелял. „Опростявай нещата максимално, глупаче“ — както казваха по време на сбирките на Анонимните наркомани, които посещаваше Карла. — *Маккарти!*

— Махайте се! — с немощна ярост извика онзи. — Не може ли да си вървите и да оставите човека... да се изходи по голяма нужда? За Бога!

Странното бумтене се чуваше по-силно и по-отблизо.

— Рик! — Този път извика бобъра. Беше се вкопчил в шеговития тон някак отчаяно, както алпинист в беда се вкопчваше във въжето. — Откъде кървиш, бе, братче?

— Да кървя ли? — искрено се учуди онзи. — Не кървя.

Джоунси и Бобъра учудено се спогледаха.

ВУП-ВУП-ВУП!

Шумът най-сетне привлече вниманието на Джоунси и предизвика у него огромно облекчение.

— Хеликоптер. Хващам се на бас, че търсят нашия... гост.

— Мислиш ли? — бобъра го гледаше скептично, сякаш чутото бе твърде хубаво, за да е вярно.

— А-ха. — Мина му през ума, че може да преследват ония налудничави светлини, или пък да се опитват да разберат накъде са хукнали животните, но не искаше да размисля над тези въпроси, а и *въобще* не му пукаше. Вълнуваше го единствено как да се отърве от Маккарти и да го качи на хеликоптера, за да го закарат в най-близката болница в Макиас или Дери.

— Върви и им махни да кацнат.

— Ами ако...

ВУП! ВУП! ВУП! Иззад вратата се понесе нова серия ужасяващи звуци, последвани от вик.

— Тичай навън! — изкрещя Джоунси. — Махай им на тия тъпанари да кацат! Пет пари не давам как ще го постигнеш, ако щеш хоро играй, но *трябва да кацнат!*

— Добре... — Бобъра се обърна и понечи да излезе. Но изведнъж подскочи и изписка.

В миг ред факти, които Джоунси бе натикал в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието си, излетяха на светло и се разскачаха със злобен кикот мигновено се извърна, но видя само сърничка, която протяга шия иззад кухненския плот и ги изучаваше с меките си кафяви очи. Джоунси шумно пое дъх и се облегна на стената.

— Гнилоч и сополи! — пръхтеше бобъра. После пристъпи към сърната и плесна с ръце. — Омитай се, Мейбъл! Не знаеш ли кое време на годината е? Изчезвай!

Сърната се закова на място и ококори очи, в които се четеше почти човешка тревога. После се въртна, закачайки с глава висящите над печката тенджери, черпаци и маши. Те издрънчаха, някои се откачиха и паднаха с трясък. В следващия миг животното изтича навън, мърдайки бялата си опашчица.

Бобъра кисело изгледа купчината бурбонки на линолеума и последва животното.

Потоъкът от бягащи животни беше понамалял, тук-там се мяркаха горски обитатели. Сърната прескочи куцукаща лисица, чиято лапичка очевидно беше останала в някой капан, и се скри в гората. В този миг от облаците, надвиснали над бараката, изплува хеликоптер с големината на градски автобус. Корпусът му беше кафяв, с бял надпи: НВП.

„НВП?“ — зачуди се Бобъра. После се досети какво означава това: национален въздушен патрул, най-вероятно от Бангор.

Носът на вертолета тежко клонеше напред. Бобъра излезе в задния двор, замахна с ръце и се развика:

— Хей! Хей, трябва ни помощ! Помощ, момчета!

Хеликоптерът се сниши на не повече от двајсет метра над земята и завихри пресния сняг в минициклон. После се насочи към човека, увличайки циклона след себе си.

— Хей! Имаме ранен! Ранен! — Макар да звучеше като пълен кретен, Бобъра се разскача като ония тъпаци с кънтри танците, дето ги дават по Нешвилския кабелен канал. Чопърът се понесе към него, но въпреки че летеше ниско, явно нямаше намерение да се приземява, и на Бобъра му хрумна ужасяваща мисъл. Не можеше да си обясни дали прихваща нещо от онези в хеликоптера или просто го гони параноя. Със сигурност обаче изведнъж се почувства като забоден в десетката на мишена: ако ударите Бобъра, печелите радиочасовник.

Страничната врата на хеликоптера се плъзна встрани. Появи се мъж с рупор и най-пухкавата канадка на света, който се наклони навън. Но Бобъра най-се разтревожи от кислородната маска, нахлузена на устата и носа му. Никога не беше чувал да се слагат кислородни маски, когато се лети на височина двајсет метра. Не и ако въздухът не е замърсен.

Онзи с канадката заговори по рупора ясно и силно, заглушавайки шума на витлата, но гласът му звучеше странно — заради усилвателя, но най-вече заради маската. Бобъра имаше чувството, че му говори някакъв бог на роботите.

— КОЛКО СТЕ? — попита божествения глас. — ПОКАЖИ МИ НА ПРЪСТИ.

Объркан и уплашен, Бобъра отначало се сети за тях двамата с Джоунси — все пак Пит и Хенри още не бяха се върнали от магазина. Направи знака на мира.

— ОСТАНЕТЕ ПО МЕСТАТА СИ! — избоботи онзи с божествения си глас на робот. — РАЙОНЪТ ВРЕМЕННО Е ПОД КАРАНТИНА! ПОВТАРЯМ, РАЙОНЪТ ВРЕМЕННО Е ПОД КАРАНТИНА! НЕ МОЖЕТЕ ДА ГО НАПУСКАТЕ!

Нов порив на вятъра запрати снежна пелена, завихрена от витлото на хеликоптера, право върху Бобъра. Той присви очи и размаха ръце. Леденият сняг му влезе чак в гърлото и той изплю клечката, за да не глътне и нея (така ще си умре, непрестанно предричаше майка му, ще глътне клечката за зъби и ще се задави), и изкрещя:

— Каква *карантина*, бе? Имаме болен човек, не разбираш ли, елате да го вземете!

Знаеше, че няма да го чуят — той *нямаше* рупор — но продължи да крещи. Като каза „болен човек“, се сети, че е заблудил оня в хеликоптера — общо бяха трима, не двама. Понечи да се поправи, но се сети за Пит и Хенри. Още не бяха се върнали, но ако не им се е случило нещо, скоро ще *дойдат* — значи *колко* са всъщност? „Двама“ е грешен отговор, но дали са трима? Или петима? Както обикновено в подобни случаи, той попадна в задънена улица. В училище винаги сядаше я до Хенри, я до Джоунси, които му подсказваха правилните отговори. Но тук нямаше кой да му помогне, бе сам с това оглушително *вуп-вуп-вуп*, което буквално му размазваше тъпанчетата на ушите, и цялата тая снежна вихрушка, която му влизаше право в гърлото и го задавяше.

— ОСТАНЕТЕ ПО МЕСТАТА СИ! СИТУАЦИЯТА ЩЕ БЪДЕ ОВЛАЗЯНА ОТ ДВАДЕСЕТ И ЧЕНИРИ ДО ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСЕМ ЧАСА! АКО СЕ НУЖДАЕТЕ ОТ ХРАНА, КРЪСТОСАЙТЕ РЪЦЕ НАД ГЛАВАТА СИ!

— *Повече сме!* — Бобъра така се разкрещя, че пред очите му затанцуваха червени кръгове. — Имаме ранен! Имаме... ранен... **РАНЕН!**

Оня идиот запрати рупора в кабината и направи колелце с палец и показалец, сякаш искаше да каже: „Добре! Разбрах те!“ На Бобъра му идеше да се разскача от яд. После разпери пръсти над главата си — по един за всеки от тях четиримата и палеца за Маккарти. Оня в хеликоптера кимна и се ухили. В продължение на един прекрасен миг Бобъра си помисли, че най-сетне се е разбрал с тоя капут. Но капутът само му помахна явно смяташе, че Бобъра му маха за довиждане, каза

нещо на пилота и хеликоптерът на НВП се заиздига. Премръзнал в снежната виелица, Джо Бобъра Кларъндън продължи да крещи:

— *Петима сме и се нуждаем от помощ! Петима сме и се нуждаем от помощ, от ПОМОЩ!*

Хеликоптерът се изгуби в облаците.

5

Джоунси чу какво става навън — най-малко чу гласа от рупора — но почти не му обърна внимание. Беше твърде разтревожен за Маккарти, който на няколко пъти простена тихо и задъхано, но изведнъж замлъкна.

— Маккарти! — завика той, тъкмо когато Бобъра влизаше. — Отвори тая врата, или ще я разбия!

— Махай се! — отвърна Маккарти с писклив, измъчен гласец. — Трябва да се изсера, това е. ТРЯБВА ДА СЕ ИЗСЕРА! Ако се изсера, ще ми мине.

Подобни директни приказки от човек, който очевидно смяташе: „О, Боже“ и „Леле, майко“ за силни думи изплашиха Джоунси много повече от окървавените чаршафи и дрехи. Обърна се към Бобъра, без почти да забележи, че приятелят му е посипан със сняг от главата до петите като същински снежен човек.

— Ела да ми помогнеш да я разбием. Да се опитаме да му помогнем.

Бобъра изглеждаше уплашен и разтревожен. Снегът се топеше по страните му.

— Де да знам. Онзи от хеликоптера говореше за някаква карантина... ами ако е заразен или нещо такова? Ами ако това червеното по лицето му...

Въпреки собствените си недобри чувства към „госта“, на Джоунси му идеше да шамароса своя приятел. През март той самият бе лежал наред улицата в Кеймбридж. Ами ако хората бяха отказали да го докосват, понеже е болен от СПИН? И да му помогнат? Или просто го бяха оставили да му изтече кръвта на улицата, само защото нямат под ръка гумени ръкавици?

— Бобър, ние му се завирахме в лицето — ако е имал вирус, вече сме го пипнали. Сега какво ще кажеш?

Онзи замълча. Джоунси усети прищракването. За миг пред него стоеше бобъра от едно време, Бобъра, с когото бяха израснали — хлапето със старото, изтъркано рокерско яке, което крещи: „Момчета, престанете! Моментално ПРЕСТАНЕТЕ!“ — и разбра, че всичко е наред.

Бобъра пристъпи към вратата.

— Добре — отсече Бобъра и се прекръсти. — Ще ѝ разкатаем майката на тая врата.

Отстъпиха назад и се извърнаха с рамо към дървения плот, несъзнателно копирайки ченгетата от филмите.

— На три — каза Джоунси.

— Ти с тоя крак ще можеш ли?

Всъщност кракът зверски го болеше, но не беше забелязал, преди Бобъра да го подсети.

— Нищо ми няма.

— Да, бе, и задникът ми е кралят на света.

— На три. Готов ли си? Едно... две... три...

Хвърлиха се напред и удариха вратата едновременно — почти двеста килограма жива маса. Тя поддаде толкова абсурдно лесно, че двамата буквално влетяха в банята и препъвайки се, се вкопчиха един в друг. Стъпалата им се подхлъзнаха на плочките, облени с кръв.

— Ох, *ебаси!* — Бобъра посегна да запуши устата си, от която по някаква случайност не стърчеше клечка. — Широко ококорените му очи се бяха навлажнили. — Ох, братче, *ебаси*.

Джоунси установи, че не може да обели и дума.

[1] Игра на карти; целта е да се съберат комбинации карти, носещи различен брой точки, като резултатът се отбелязва с пръчици на специална дъска с дупки. — Б.пр. ↑

[2] Анатомична част на мозъка, свързана с реакциите страх и агресия. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ДУДИТС, ЧАСТ ПЪРВА

1

— Госпожо — подхвана Пит.

Жената с пухеното яке не отвърна. Лежеше на посипания със стърготини линолеум и мълчеше. Пит виждаше едно око, което се взираше в него, през него или в центъра на проклетата вселена. Тръпки го побиха. Огънят праснеше между тях и вече започваше да се разгаря и да излъчва топлина. Хенри го нямаше от петнайсет минути. По сметките на Пит щяха да минат три часа, докато се върне, и то три часа в най-добрия случай, а да прекара толкова време под зловецкия поглед на тоя рогат заек^[1] му се струваше твърде много.

— Госпожо, чувате ли ме?

Онази не даваше признаци, че го е чула. Но по едно време се прозина — по дяволите, половината ѝ зъби липсваха. Какво ѝ е на тая, мътните я взели? Наистина ли искаше да знае? Откри, че отговорът на този въпрос е и да, и не. Беше му любопитно — подозираше, че любопитството е вродено у човека — но същевременно не искаше да знае. Нито коя е, нито кой е Рик или какво му се е случило, нито пък кои са „те“. „Върнаха се! — бе изкрещяла непознатата, като видя светлините в небето. — Върнаха се!“

— Госпожо — опита за трети път.

Гробно мълчание.

Беше казала, че само Рик бил останал, после „Върнаха се“ вероятно по повод на светлините в небето, и оттогава нито звук, нито стон... с изключение на неприятните пръдни и оригни... прозявката, която разкри изпадащите ѝ зъби... и окото. Страховитото око на рогат заек. Хенри го нямаше само петнайсет минути — тръгна в дванайсет и пет, а сега ръчният часовник на Пит показваше дванайсет и двайсет — които се сториха на Пит като час и половина. Денят се очертаваше дълъг и шибан, но ако иска да издържи докрай, без да се

побърка (не му излизаше от ума онази книга, която трябваше да прочетат в осми клас, не помнеше автора, но се разказваше за един, дето уби своя старец, защото не издържаше втрещения му поглед — навремето никак не я разбираше тая история, но сега всичко му беше ясно, йес сър) ще му трябва нещо.

— Госпожо, чувате ли ме?

Nada. Само страховитото око.

— Трябва да отскоча до колата, защото съм си забравил нещо. Но вие си стойте тук, ей сегичка ще се върна.

Никакъв отговор — и поредната продължителна пръдня като банциг, от която й се сгърчи лицето, сякаш й причиняваше болка... сигурно наистина я болеше, при тоя звук *нямаше* как да не я боли. И макар че Пит умишлено бе седнал по посока на вятъра, миризмата стигаше и до него — гореща и гранясала, но *някак нечовешка*. Не беше дори кравешка. Като дете Пит работеше при Лайънел Силвестър и беше издоил достатъчно крави за повече от цял живот, затова знаеше, че понякога, като си седиш на столчето и ги доиш, кравите ти пускат газове в носа — тежка тревна миризма, *някак блатна*. А това въобще не беше такова, ни най-малко. Това беше като... ъ-ъ, както когато получиш първия си учебен комплект по химия и ти омръзне да правиш тъпите експериментчета, описани в ръководството, пощуряваш и забъркваш всичко заедно, ей така, да видиш как ще експлодира. Даде си сметка, че именно това го тревожи сега и до известна степен бе причината за страховете му. Само дето не беше толкова загубен. Хората не *експлодират* просто ей така, нали? Но все пак се нуждаеше от малко помощ. Защото тая направо го побъркваше от страх.

Извади две цепеници от събраната от Хенри купчина дърва и ги пхна в огъня, а след кратък размисъл добави и трета. Литнаха искри, които се завихряха и стигнеха ли наклонения ламиниран покрив, примигваха и угасваха.

— Ще се върна преди огънят да е изгаснал, но ако решите да добавите някое дръвце, няма лошо. Какво ще кажете?

Отговор не последва. Изведнъж му се прииска да я разтърси, но го чакаше близо трикилометров преход — оттук до скаута и обратно — и трябваше да си пести силите. Освен това тя сигурно пак щеше да пръдне. Или ще му се оригне в носа.

— Добре. Мълчанието е знак на съгласие, в четвърти клас госпожа Уайт все така ни повтаряше.

Изправи се на крака, придържайки болното си коляно, като се мръщеше и подхлъзваше, и едва не падна, но най-сетне съумя да се изправи, защото му трябваше бира, по дяволите, *трябваше* му, и нямаше кой друг да му я донесе. Сигурно е алкохолик. Всъщност няма „сигурно“ и в крайна сметка май ще трябва да направи нещо по въпроса, но засега бе сам, нали така? Защото от оная кучка не беше останало нищо, освен смрадливите газове и страховитото око като на рогат заек. Ако иска да слага още дърва в огъня, просто ще трябва сама да се оправи, но *нямаше* да се наложи, защото дотогава сто пъти ще се е върнал. Само два километра и половина. Кракът му сигурно ще издържи толкова.

— Ще се върна. — Наведе се и разтри коляното си. Е, схванато беше наистина, но не беше чак толкова зле. Положението действително не беше толкова тежко. Само ще сложи бирата в една торба — може би ще вземе и кутия бисквити Хай Хо за тая мръсница, така и така ще ходи до там — и веднага се връща. — Чувате ли, госпожо?

Нищо. Само окото продължаваше да се взира в него.

— Мълчанието е знак на съгласие — повтори Пит и закрачи по Просеката, следвайки следата от импровизираната шейна и отпечатъците от стъпки, почти заличени от пресния сняг. Понакуцваше и на всеки десет крачки спираше да си почива... и да разтрие коляното си. Обърна се веднъж да погледне огъня. Изглеждаше малък и незначителен в синкавия ранен следобед.

— Това е чиста лудост — изтърси по едно време, но продължи да върви.

2

Без проблеми извървя правата отсечка и дори успя да се изкачи до средата на възвишението. Тъкмо реши да се довери малко повече на крака си и поускори ход, когато — ха-ха, тъпанар такъв, метнах ли те сега — коляното отново го срязва, сякаш изведнъж се превърна в нещо като разтопена стомана и той се свлече на земята, ругаейки през стиснатите си зъби.

Както си седеше на снега и псуваше, изведнъж си даде сметка, че се случва нещо много странно. Отляво мина голям елен и почти не благоволи да погледне човешкото същество, от което във всеки друг ден би избягал с дълги, грациозни подскоци. Буквално в краката му препускаше катеричка.

Пит седеше наред отслабващия сняг — гигантските снежинки бяха като развяваща се дантелена завеса — с изпружен крак и провиснало чене. По пътя се задаваха още сърни и всякакви други животни, които топуркаха и подскачаха по снега като бегълци от страшно бедствие. Между дърветата в гората буквално гъмжеше от животни, — като вълна, която се движи на изток.

— Къде отивате, бе? — запита Пит един североамерикански заек, който го подмина, прилепил уши до гърба си. — Да не сте тръгнали на прослушване за ново анимационно филмче на Дисни? Имате ли...

Млъкна и слюнката в устата му мигновено пресъхна, сякаш превръщайки се в наелектризирана мъгла. Отляво сред хилавите храсталаци под дърветата се клатушкаше черна мечка, угоена със запаси за зимния си сън. Пристъпваше с наведена глава и задницата ѝ се поклащаше, и макар че удостои Пит с един-единствен бегъл поглед, за пръв път илюзиите му относно мястото му сред големите северни гори бяха напълно съкрушени. Той представляваше чисто и просто мръвка вкусно бяло месо, която по случайност още дишаше. Без пушката си бе по-беззащитен и от катеричката, която топуркаше в краката на елена — ако мечката я забележеше, животинчето поне можеше да се изкатери чак до върха на най-близкото дърво и да се скрие сред най-високите и най-тънки клони, където никоя мечка не можеше да го достигне. Фактът, че конкретната мечка не обърна на Пит никакво внимание, не му вдъхваше особена надежда. Ако има една, ще дойдат и други, а следващата може да не е чак толкова вгълбена в себе си.

Като се увери, че звярът отмина, Пит с мъка се изправи на крака; сърцето му биеше до пръсване. Заряза оная пръдлива глупачка сама, но с какво ли би могъл да ѝ е от полза, ако някоя мечка реши да ги нападне? Истината е, че трябва да си вземе пушката. Също и тази на Хенри, ако може да носи и двете. През следващите пет минути — докато се изкатери на върха на възвишението — мислеше най-вече за карабините и едва на второ място за бирата. Но като прехвърли билото

и предпазливо се запуска по нанадолнището, пак се замисли за бирата. Представяше си как ще сложи кутийките в торбата, после ще я нарами. Но няма да спира да пие по пътя. Ще си отвори една кутийка, като се настани край лагерния огън. Тя ще му бъде за награда, а няма по-хубава награда от една бира.

„Ти си алкохолик. Добре го знаеш, нали? Шибан алкохолик.“

Добре, но какво означава това? Че не можеш да се излагаш. Не можеш да си позволиш да те хванат как си зарязал полуприпаднала жена сама в гората и си хукнал за пиене. Като се върне в заслона, не трябва да забравя да изхвърли празните кутии навътре в гората. Въпреки че Хенри сигурно ще разбере. Както долавят разни неща един за друг винаги, когато са заедно. Но и без наличието на тази мисловна връзка човек трудно можеше да заблуди Хенри Девлин.

Пит обаче имаше чувството, че Хенри може би няма да му се сърди за бирата. Освен ако сам не реши, че е дошло време да говори за проблема си. И вероятно да помоли Хенри за помощ. Кое то евентуално ще се случи след време. Със сигурност не му допадаха чувствата, които изпитваше към себе си в този миг — да зареже онази жена не говореше добре за Пит Мур. Но Хенри... тази година и на Хенри му имаше нещо. Пит не знаеше дали бобъра го усеща, но беше сигурен, че Джоунси знае. Хенри беше много скапан. Може би дори...

Зад него нещо изпръхтя. Пит изпищя и светкавично се обърна. Коляното го срязва, при това жестоко, но в уплахата си той въобще не забеляза. Мечката, мечката го е заобиколила в гръб, тази или някоя друга...

Не беше мечка. Оказа се лос и подмина с най-бегъл поглед човека, който отново се свлече на пътя с гръмогласни псувни, застиска коляното си и вдигнал глава към слабия снежец, се запроклина заради глупостта си, наричайки се загубен *алкохолик*.

В продължение на няколко ужасяващи мига му се струваше, че този път някое сухожилие е прекъснато и ще си лежи след масовото преселение на животните, докато Хенри се завърне най-накрая с моторната шейна и го попита: „Мамка му, какво правиш тука? Защо си я оставил сама? Знаех си, че ще стане така.“

Но най-сетне успя отново да се изправи. С големи старания съумя да постигне измъчено изкилифенчено куцукане, но по-добре така, отколкото да лежи в снега на два метра от топлото лосешко

говно, от което се вдигаше пара. Оттук вече се виждаше преобърнатия скаут, покрит със сняг. Каза си, че ако беше паднал от другата страна на възвишението, щеше да се върне при жената край огъня, но след като вече вижда колата, по-добре да продължи напред. Главната му цел бяха пушките, а бирата е приятно допълнение. И почти си повярва. А колкото до връщането... тъ-тъ, все ще се справи някак.

Като се доближи до скаута, чу бързо приближаващо се *вуп-вуп-вуп* — бръмчене на хеликоптер. Енергично отметна глава; готов бе да стои изправен колкото трябва и да маха — Господи, ако в този миг някой се нуждаеше да му падне помощ от небето, това със сигурност бе той — но хеликоптерът така и не се показва изпод облаците. За миг той забеляза тъмна сянка в парцаливото небе, но после шумът заглъхна на изток, накъдето се движеха и животните. С погнуса долови чувство на облекчение, спотайващо се под разочарованието: ако хеликоптерът беше кацнал, така и нямаше да стигне до бирата, което щеше да бъде жалко, след като бе изминал целия този шибан път дотук.

3

Пет минути по-късно вече бе коленичил в снега и предпазливо се промушваше в преобърнатия джип. Знаеше, че болното коляно няма да издържи дълго (беше се издуло под джинсите като огромен, раздиран от болка самун хляб) и се наложи да пролази почти по корем в потъналото в сняг купе. Испита неприятно чувство; миризмите му се струваха прекалено силни, а пространството — твърде ограничено. Все едно да пълзиш в гроб, който дъха на одеколona на Хенри.

Покупките бяха разпилени по задната седалка, но Пит въобще не погледна хляба, консервите, горчицата и пакета кренвирши (кренвиршите бяха единственият месен продукт, предлаган в магазинчето на Гослин). Вълнуваше го само бирата, а, изглежда, при преобръщането на колата се беше счупила само една бутилка. Късметът на пияницата. Миризмата беше силна, но той обичаше миризмата на бира. Виж, одеколонът на Хенри, от друга страна... пфуй, Боже. Беше гаден, почти колкото газовете, които изпускаше онази побъркана жена. Бог знае защо, миризмата на одеколон го навеждаше на мисли за ковчези, гробове и надгробни венци.

— Защо ти е потрябвало да се поливаш с одеколон в горите, мойто момче? — запита гласно сред облачета бяла пара. Разбира се, Хенри не беше използвал одеколон — в купето изобщо не се усещаше подобна миризма и лъхаше само на бира. За пръв път от много време насам се замисли за хубавата брокерка на недвижими имоти, която си беше загубила ключовете пред аптеката в Бриджтън, и за предчувствието, че няма да дойде на срещата, че всъщност не би припарила и на двайсет километра от него. Дали това е същото, като да подушваш несъществуващото ухание на одеколон? Кой знае, само че никак не му допадаше идеята как в съзнанието му това ухание някак си се смесваше с мисълта за смъртта.

„Зарежи, тъпако. Сам се плашиш, и туйто. Има огромна разлика между това действително да виждаш Дирята и само да се плашиш. Зарежи ги тия глупости и бързо вземай онова, за което си дошъл.“

— Умна идея — отбеляза на глас.

Торбите не бяха хартиени, а найлонови — поне в това отношение старецът Гослин не беше толкова изостанал. Пит издърпа една и в този миг го прониза ужасна болка в дясната длан. Само една бутилка се беше счупила, а той, разбира се, ще се пореже точно на нея, при това, съдейки по болката, доста дълбоко. Може би това му е за наказание, задето заряза жената сама в гората. Щом е така, ще го приеме като мъж и ще сметне, че пак леко се е отървал.

Събра общо осем бутилки и запълзя навън, но изведнъж размисли. Да не се е влачил по целия път дотук само за осем пършиви бутилки бира?!

— Не мисля — промърмори и изрови и останалите седем бутилки, колкото и страшно да му се струваше в преобърнатата кола. Най-сетне изпълзя заднишком, опитвайки се да пропъди паническият страх, че скоро някое малко създание, но с големи зъби, ще се метне върху него и ще отгризе огромен къс от тестисите му. Наказанието на Пит, втора част.

Не откачи, но изпълзя навън доста по-бързо, отколкото се беше промъкнал на влизане; щом се подаде целият навън, коляното пак го срязва. Претърколи се по гръб и застана, зареял поглед в падащия сняг — от небето се сипеха последните огромни снежинки, напомнящи на фино дамско дантелено бельо — като разтриваше коляното и го

молеше: „Хайде, миличка, хайде, моето момиче, хайде, сладуранке, хайде, съкровище, хайде отпусни се, кучко проклета“. Тъкмо вече съвсем изгуби надежда, когато изведнъж му мина. Изпусна въздишка през зъби, седна в снега и погледна найлоновата торбичка с червен надпис „БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ ИЗБРАХТЕ ДА ПАЗАРУВАТЕ ПРИ НАС!“

— А къде *другаде* да пазарувам, стар глупак такъв?

В крайна сметка реши да обърне една ира, преди да тръгне по обратния път. Пък и така ще му бъде сто пъти по-леко.

Измъкна една бутилка, отвори я и на четири големи глътки изля половината съдържание в гърлото си. Течността беше студена, а снегът, на който седеше — още по-мразовит, и все пак се почувства по-добре. Това е магията на бирата. Както и магията на скоча, водката и джина, но опре ли до алкохол, беше на едно мнение с Том Т. Хол^[2]: обичаше бирата.

Като погледна найлоновия плик, пак се сети за онзи с морковената коса в магазина — тази учудена усмивка и дръпнатите очи, които бяха спечелили на такива хора определението „монголоидни“, от „монголоиден идиот“. Кое то отново го наведе на мисълта за Дудитс — Дъглас Клавел, както всъщност бе името му. Не знаеше защо напоследък Дудс непрекъснато му се върти в главата, но това бе факт; обеща си, като свърши всичко това, ще се отбие в Дери да навести стария приятел. Ще накара и другите да дойдат и нещо му подсказваше, че няма да се наложи да ги убеждава дълго. Може би именно Дудитс приятелството им толкова години. Дявол го взел, повечето хора въобще не се сещат за приятелите си от колежа и гимназията, камо ли от прогимназията... която в наши дни се нарича „средно училище“, макар че със сигурност нищо не се е променило и школото представлява същата джунгла от несигурност, страхове, объркване, потни мишници, налудничави увлечения и смътни идеи. Естествено не познаваха Дудитс от училище, защото той не учеше в прогимназията в Дери. Беше записан в училището „Мери М. Сноу“, което бе известно сред хлапетата от квартала под названието „Академията за бавноразвиващи се“ или „Тъпото училище“. При нормален ход на събитията пътищата им никога нямаше да се пресекат, ако не беше празното място зад запустялата тухлена сграда на Канзас Стрийт. На тухлената стена, която гледаше към улицата, още се

различаваше избелелият надпис: „БРАТЯ ТРАКЪР: ПРЕВОЗ, СПЕДИЦИЯ И СКЛАД“. А от другата страна, над големия тунел на гърба на сградата, където някога са разтоварвали камионите... там пишеше нещо друго.

И както седеше в снега, вече без да усеща как се топи под задника му в лепкава киша, отпивайки от втората бутилка, без дори да забележи кога я е отворил (запрати празната бутилка от първата надалеч в гората, където още се виждаха бягащи на изток животни), Пит си припомни деня, в който се запознах с Дудс. Помнеше глупавото яке на Бобъра, което той толкова обичаше, и гласа на Бобъра, изтънял, но въздействащ, който съобщава, че нещо е свършило и това е началото на нещо друго, заявявайки по необясним, но съвършено действителен и разбираем начин, че животът им се е променил в един четвъртък следобед, когато бяха намислили да играят пред дома на Джоунси, а после да направят една табла пред телевизора; и както си седеше наскреде гората до преобърнатия скаут, надущваше одеколона на Хенри и се наливаше със сладката отрова на живота си, стиснал бутилката с окървавената ръкавица, продавачът на коли си спомни името на момчето, което не се бе отказало напълно от мечтите си да стане астронавт, въпреки задълбочаващите се проблеми с математиката (първо решаваше задачите с Джоунси, после Хенри започна да му помага, а в десети клас положението стана съвсем безнадеждно); спомни си и другите момчета, но най-вече Бобъра, който обърна света наопаки, като изкрещя с писклив, вече леко мутиращ глас: „Момчета, престанете! Моментално ПРЕСТАНЕТЕ!“

— За Бобъра — вдигна на здравица Пит, облегнат на капака на скаута в смрачаващия се следобед. — Беше толкова красив, братче.

Но не бяха ли всички?

Не бяха ли всички те красиви?

4

Тъй като е в осми клас, а последният час за деня е по музика и се провеждаше в кабинета на партера, Пит винаги излиза преди тримата си приятели, чийто последен час е на втория етаж: Джоунси и Хенри имат американска литература — час по литературно четене за умни

деца, а в съседната стая бобъра има приложна математика, тоест час по математика за глупави момичета и момчета. Пит се бори с все сили да не изучава този предмет следващата година, но му се струва, че битката ще бъде изгубена. Може да събира, изважда, умножава и дели, може да смята и дробни, макар да му отнема доста време. Но сега се е появило нещо ново, наречено „х“. Той не го разбира и се страхува от него.

Стои до вратата в оградата от метална мрежа, а покрай него се стичат тълпи осмокласници и зайци-седмокласници; Пит удря токове и се прави, че пуши, свил ръка в юмрук пред устата си, а другата крие отдолу — в нея уж е фасът.

Най-сетне излизат и деветокласниците от втория етаж, а сред тях като кралски особи — почти като некороновани крале, макар че Пит никога не би изтърсил такова сладниково нещо на глас — крачат неговите приятели: Джоунси, бобъра и Хенри. И ако има крал на кралете, то това е Хенри, в когото са влюбени всички момичета, *макар* да носи очила. Пит е голям късметлия с такива приятели, и той го знае — може и най-щастливият осмокласник в Дери, със или без х. Фактът, че има приятели деветокласници и затова гаднярите от осми клас не смеят да го пребият, е най-малкото.

— Хей, Пит! — възкликва Хенри, когато тримата най-сетне преминават през вратата. Както винаги той се държи така, сякаш се изненадва, че го вижда, но срещата страхотно го радва. — Какво правиш, мой човек?

— Нищо особено — както винаги на свой ред отвърща Пит. — А вие?

— *НДСК* — отвърща Хенри, сваля си очилата и избърсва стъклата. Ако бяха клуб, *НДСК* щеше да бъде мотото; един ден дори ще научат Дудитс да го казва — на Дудитски излиза „Оо дее, съяа къме“, и това е едно от малкото неща, които родителите на Дудитс не разбират. Кое е естествено доставя огромно задоволство на Пит и неговите приятели.

Но засега Дудитс е още на половин час от тяхното бъдеще и Пит повтаря думите на Хенри като ехо:

— А-ха, *НДСК*.

Нов ден, същия късмет. Но дълбоко в себе си момчетата вярват само на втората половина, защото са убедени, че ден след ден винаги

се повтаря един и същи ден. Дери, 1978 г. — и завинаги ще бъде все Дери, хиляда деветстотин седемдесет и осма. Говорят си за някакво бъдеще и как ще доживеят да преминат в двадесет и първи век — Хенри ще бъде адвокат, Джоунси ще стане писател, бобъра ще кара тир, а Пит ще бъде астронавт и нашивка „НАСА“ на рамото — но само така *казват*, както като пеят „Символ верую“ в църквата, много-много не осъзнават думите, които излизат от устите им; всъщност ги вълнува полата на Морийн Чесман, която хем е къса, хем се повдига доста нагоре, когато Морийн се фръцка наоколо. Дълбоко в себе си вярват, че някой ден полата на Морийн ще се запретне толкова нависоко, че те ще видят какъв цвят гащички носи, както и че Дери ще бъде завинаги, и те ще пребъдат вечно. Винаги ще бъдат все в прогимназията и часът ще е все три без петнайсет, те ще крачат по Канзас Стрийт към къщата на Джоунси да играят баскетбол (у Пит също има баскетболен кош на гаража, но те предпочитат да играят у Джоунси, защото баща му го е сложил достатъчно ниско и те могат да забиват топката право в коша) и ще обсъждат вечните теми: часовете и учителите, кое с кое дете в каква лайнарщина се е забъркало, и дали еди-кой си може да оправи еди-кой си друг, ако се забърка с него (което никога не се случва, тъй като еди-кой си и еди-кой си са много печени), кой каква простотия е направил напоследък (засега любимата им история за тази година е как един седмокласник на име Норм Пармело, вече известен като Макарони Пармело — прякор, който ще го преследва с години, чак до новия век, за който четиримата говорят, но в чието настъпване дълбоко в себе си не вярват — та за да спечели бас за петдесет цента, един ден в стола Норм Пармело си натъпкал в носа макарони и сирене, изсмъркал ги като сополи и ги погълнал; Макарони Пармело, който — като много други средношколци — бе объркал лошата слава с известността), кой с кого ходи (ако някое момиче и някое момче бъдат засечени да се прибират заедно, се предполага, че *вероятно* ходят, но ако бъдат забелязани да се държат за ръце или да се целуват, ходенето се приема за факт), кой ще спечели Суперкупата (шибаните Пейтриътс, шибаните Бостън Пейтриътс — само че те никога не печелят и да си в агитката на Пейтриътс е шибана лайнарщина). Темите са все същите, но въпреки това са непресъхващ извор на вълнение, докато момчетата крачат от все същото училище (*Вярвам в един Бог Отец, Вседържител*), по все същата улица (*Творец на небето*

и земята), под все същото бяло октомврийско небе (*светът не ще има край*), с все същите приятели (амин). *Нов ден, същият късмет*, това е истината в техните сърца, но по този въпрос са съгласни с КейСи анд дъ Съншайн Банд^[3], макар че, ако ги питаш, ще ти кажат, че СРЕР-ДД (само рок-енд-рол, долу диското): така им харесва. Промяната ще ги сповети ненадейно и без предизвестие, както винаги се случва с хлапетата на тази възраст — ако за промяната се изискваше разрешението на прогимназистите, тя би престанала да съществува.

Днес тема на разговор е и ловът, защото следващият месец господин Кларъндън ще ги води за пръв път в Бърлогата. Ще отсъстват три дни, два от които учебни (ще получат разрешение от училище без никакви трудности — Южен Мейн може и да се е погражданил, но тук, в Божията земя, ловуването се счита за част от образованието на един млад човек, особено ако е момче). Идеята да пълзят в гората със заредени пушки, докато в това време техните приятели дремят на чиновете в родното даскало, из се струва невероятно и възхитително божествена, и те подминават училището за бавноразвиващи се на отсрещната страна на улицата, без дори да го забележат. Умствено недоразвитите свършват занятия едновременно с прогимназиалното училище, но болшинството се прибират с майките си със специален училищен автобус, който вместо жълт е син и се говори, че на задната му броня имало лепенка „ПОДКРЕПЯЙ ПСИХИЧЕСКОТО ЗДРАВЕ ИЛИ ЩЕ ТЕ УБИЯ“. Хенри, Бобъра, Джоунси и Пит минават покрай „Мери М Сноу“, а в това време неколцина не толкова бавноразвиващи се, на които им е позволено да се прибират у дома сами, се размотават на улицата и се озъртат с типичната безконечна почуда. Както винаги Пит и неговите приятели ги виждат, без да ги забелязват. Те просто са част от световния тапет.

Хенри, Джоунси и Пит слушат с внимание Бобъра, който тъкмо обяснява, че като идат в Бърлогата, непременно трябва да слязат в Дерето, защото едрите парчета се навъртат все там, понеже долу има храсталаци, в които обичат да се крият.

— С баща ми там сме виждали милиарди сърни — обяснява Бобъра и циповете на старото му кожено яке подрънкват, сякаш в потвърждение на думите му.

Спорят за това кой ще удари най-големия елен и къде трябва да се целиш, за да го свалиш с един изстрел, без да се мъчи. (Да, ама баща

ми казва, че животните не страдат като хората — вмята Джоунси. — Вика, че Господ ги е направил различни, за да може да ги убиваме спокойно.) Смят се, дърлят се и спорят кой ще си повърне обяда, като дойде време да се корми ловът, а Академията остава все по-назад. Пред тях, от същата страна на улицата, изниква квадратната тухлена постройка, където навремето е било транспортното депо на братята Тракър.

— Ако някой драйфа, няма да съм аз — фука се Бобъра. — Стотици хиляди пъти съм виждал черва и въобще не ме притесняват. Помня веднъж...

— Момчета, момчета — прекъсва ги Джоунси в ненадеен прилив на въодушевление, — искате ли да видите катеричката на Тина Джийн Шлосинджър?

— Коя е тая Тина Джийн Шлопинджър? — пита Пит, но вече е дълбоко заинтригуван. Да види *чиято и да е* катеричка е страхотна идея — винаги разглежда списанията „Пентхаус“ и „Плейбой“, които баща му крие в работилницата зад сандъчето с инструменти. Катеричката е много интересно нещо. От нея не му щръква оная работа, както от голите цици, но сигурно защото е още малък.

Но катеричката си е *интересно* нещо.

— *Шлосинджър* — през смях го поправя Джоунси. — *Шлосинджър*, Питски. Шлосинджърови живеят на две пресечки от нас, и... — спира на средата на изречението, разтревожен от ненадейно хрумнал му въпрос, който незабавно трябва да получи отговор. Обръща се към Хенри: — Шлосинджърови евреи ли са или републиканци?

Хенри на свой ред се присмива на Джоунси, но без капка злоба.

— Мисля, че е възможно да са едновременно и двете... или нито едното. — Хенри произнася думата „въобще“, а не „вуще“, което прави силно впечатление на Пит. Звучи хиперизискано и Пит си взима бележка от сега нататък да произнася тази дума по същия начин: „въобще, въобще, въобще“... но знае, че някак си ще забрави, че той е един от онези, които са обречени цял живот да казват „вуще“.

— Остави политиката и религията — продължава да се смее Хенри. — Ако имаш снимка на катеричката на Тина Джийн Шлосинджър, искам да я видя.

Моментално Бобъра е видимо възбуден — страните му пламтят, очите му горят и понечва да захапе нова клечка за зъби, преди да е доизгризал старата. Ципчетата на наследеното кожено яке, което по-големият му брат носеше в продължение на четири-пет години период на култ към Фонзи^[4], задрънчават по-бързо.

— Руса ли е? — иска да знае той. — И е суперхубава, нали? Има... — вдига ръце пред гърдите си и когато Джоунси кима утвърдително, се ухилва, обръща се към Пит и изломотва: — Тя беше кралица на бала на Завръщането^[5], копче! Даже я бяха снимали в шибания вестник! На подвижната платформа с Ричи Гренадо!

— Да, ама шибаните Тигри изгубиха мача на Завръщането и Гренадо свърши със счупен нос — вмята Хенри. — Първият обор от гимназията в Дери, който се класира в група А, а тия глупаци...

— Зарежи Тигрите — прекъсва го Пит. Футболът му е по-интересен от оня ужасяващ х, но не особено. Вече се досеща за кое момиче става дума, дори помни снимката във вестника — тя стои на окичения с цветя камион за целулоза до предния защитник на отбора, двамата са със станиолени корони, усмихват се и махат на тълпата. Касата ѝ се спуска край лицето на едри платиненоруси къдрици като на Фара Фосет, а бюстието на роклята ѝ разкрива горната част на гърдите ѝ.

За пръв път в живота си Пит изпитва похот — чувството е някак сочно, алено и тежко, кара оная му работа да щръкне, устата му пресъхва и мислите му напълно се замъгляват. Катеричката е интересно нещо — мисълта да види някоя *местна катеричка*, при това на *Кралицата на бала*... това далеч надминава всякакви очаквания. Това е, както се изразяват понякога филмовите критици от Дери, „нещо, което не бива да се пропуска“.

— Къде е? — останал без дъх се обръща към Джоунси. Представя си как среща същото това момиче — тая Тина Джийн Шлосинджър — на ъгъла, стои и чака училищния автобус, преспокойно се кикоти с приятелките си и въобще не подозира, че момчето, което в този миг минава по улицата, е виждало какво има под полата или джинсите ѝ, и дори знае дали на цвят е същото като косата ѝ. Пит изгаря от нетърпение и плътско желание.

— Къде е?

— Ей там. — Джоунси посочва червената тухлена сграда, която навремето беше товаро-разтоварителното депо на братята Тракър. По стените се вие бръшлян, но есента е студена и повечето листа вече са изсъхнали и почернели. Някои стъкла са изпотрошени, а останалите са зацапани. Изглежда страшно. Донякъде защото гимназистите, че и по-големите, понякога играят бейзбол на поляната отзад, а големите момчета обичат да бият малките — кой знае защо, сигурно разнообразява монотонността на ежедневието или Бог знае още какво. Но това не е толкова страшно, защото бейзболният сезон приключи и големите сигурно са се изнесли в Строфърд Парк да играят тъч-футбол, докато запрехвърча сняг. (Като завали снегът, си изпотрошават главите по хоккейното игрище със стари, облепени с лейкопласт щеки.) Големият проблем е, че в Дери понякога изчезват деца — а когато изчезнат, често се случва да са били видени за последен път в такива запустели места като склада на братята Тракър. Никой не говори за този неприятел факт, но всички го знаят.

И все пак катеричката... не някаква си измислена катеричка от „Пентхаус“, а истинска рошавинка на истинско момиче от града... заслужава да се види, няма две мнения по въпроса. На това му се вика голяма работа.

— Братята Тракър ли? — с искрено недоумение възкликва Хенри. Стоят наред улицата, скупчени недалеч от сградата, а през това време последните олигофренчета се изнизват по отсрещния тротоар, като си мучат нещо и се пулят. — Джоунси, моите уважения, не ме разбирай погрешно — *най-искрени* уважения — но защо ще има снимка на катеричката на Тина Джийн Шлосинджър точно пък там?

— Не знам — отвърща Джоунси, — но Дейви Тракс я е видял и вика, че е тя.

— Абе, не знам дали да влизаме там, братче — колебае се Бобъра. — Така де, много искам да ѝ видя катеричката на тая Тина Джийн Шлофанджър...

— *Шлосинджър*...

— ... ама това място е запустяло от сума време насам...

— Бобър...

— ... и се хващам на бас, че е пълно с плъхове.

— Бобър...

Но Бобъра е твърдо решен да се изкаже.

— А плъховете имат бяс. Удря ги в мозъка.

— Няма нужда да влизаме — обяснява Джоунси, а тримата го зяпат с нов интерес. Тоест скандинавец от друга порода, както казва човекът, като вижда чернокосия швед.

Джоунси разбира, че всички го слушат внимателно, кима и продължава:

— Дейви вика, ме само минаваш отзад по алеята и надникваш през третия или четвъртия прозорец. Навремето там била канцеларията на Фил и Тони Тракър. На стената още висяло табло за съобщения. Дейви вика, че на таблото имало само две неща — карта на Нова Англия с маршрутите на всички камиони и снимка та Тина Джийн Шлосинджър, на който се вижда цялата катеричка.

Гледат го, занемели от любопитство, а Пит изрича негласния въпрос, който се върти в главите на всички:

— Ама гола ли е?

— Не — признава Джоунси. — Дейви вика, че дори циците ѝ не се виждат, но си била вдигнала полата, и нямала гащи, и *се виждало*, ясно като бял ден.

Пит е разочарован, че кралицата на тазгодишния бал не е дибиднос гола, но мисълта за запретнатата пола разпалва всички, подхранвайки някаква първична, потайна представа за това как всъщност се случва сексът. Едно момиче *може* да си вдигне полата — всяко момиче може.

Дори Хенри не задава повече въпроси. Единствен Бобър пита — *сигурен* ли е Джоунси, че няма нужда да влизат вътре, за да погледнат. Но вече крачат по алеята за камиони, която заобикаля отсрещния край на сградата и извежда на поляната отзад, тласкани от неосъзнато усещане, мощно като придошла река напролет.

5

Пит допи втора бира и запрати бутилката далеч в гората. Вече се чувстваше по-добре; внимателно се изправи и изтупа снега от панталона си. А коляното не се ли движи малко по-свободно? Като че ли да. Е, изглеждаше отворително — като умален макет на гигантския стадион „Метродоум“ в Минесота — но вече не го болеше толкова.

Все пак пристъпваше внимателно, а найлоновият плик с бирите се подмяташе в краката му и описваше широки дъги. Тъй като тихият, но настойчив глас, който упорстваше, че *трябва* да пийне една бира, просто *трябва*, мамка му, вече беше млъкнал, Пит се замисли за жената в заслона, надявайки се, че не е забелязала отсъствието му. Ще върви бавно, ще спира да разтрива коляното на всеки пет минути (може и да му говори, да го окуражава — налудничава идея, но тук беше сам и това никому нямаше да навреди) и ще се върне при нея. Тогава ще изпие още една бира. Не погледна назад към преобърнатия джип и не видя, че докато си припомняше онзи далечен ден през 1978 г., навред по снега беше изписал „ДУДИТС“.

Само Хенри се поинтересува защо снимката на малката Шлосинджър ще виси в канцеларията на празния склад, и като се замисли, Пит си рече, че бе задал този въпрос само за да не измени на ролята си на скептика в групата. Вярно, че попита само веднъж — останалите направо *повярваха*, и защо не? На тринайсет Пит още можеше да каже, че през половината си живот е вярвал в Дядо Коледа. Пък и...

Спря в подножието на голямото възвишение, но не защото беше останал без дъх или защото коляното го болеше, а понеже в главата му изведнъж отекна плътно монотонно бръмчене, подобно на електрически трансформатор, но някак циклично, като ниско дум-дум-дум. Само че не беше забръмчало изведнъж — Пит подозираше, че бръмчи от известно време, но той едва сега го чува. А и в главата му се въртяха някакви ужасно странни мисли. Цялата тая история с одеколona на Хенри... и Марси. Човек на име Марси. Май не познаваше никаква Марси, но името изведнъж изскочи в съзнанието му, нещо като „Марси, имам нужда от теб, Марси, искам те“, или може би „По дяволите, Марси, донеси ми сифона“.

Стоеше и навлажняваше с език пресъхналите си устни, а торбата с бирите кротко висеше в ръката му и временно не се поклащаше като махало. Вдигна поглед към небето, в миг сигурен, че светлините ще са там... и те наистина бяха там, но само две на брой, които грееха съвсем слабо.

— Кажи на Марси да ги накара да ми бият инжекция — изтърси Пит, внимателно артикулирайки всяка дума всред тишината, сигурен, че това са правилните думи. Не можеше да обясни *защо* са правилни и

в *какъв смисъл* са правилни, но звучаха в главата му. Дали е от прещракването, или пък светлините извикват подобни мисли? Не можеше да си отговори със сигурност.

— Въобще не е така.

Забеляза, че снеговалежът е престанал. Светът наоколо сякаш се състоеше само от три цвята: тъмносивото на небето, тъмнозеленото на елите и съвършено неопетненото бяло на пресния сняг. И бе притихнал.

Заслуша се внимателно, накланяйки глава наляво, после надясно. Да, цареше гробна тишина. Отникъде не долиташе никакъв звук, дори бръмченето беше замлъкнало. Вдигна глава и забеляза, че и бледият зрак на светлините, подобен на сияние на светулки, се е стопил.

— Марси? — повиши тон, сякаш викаше някого. Хрумна му, че може би Марси е името на жената, заради която катастрофираха. Но онази се казваше Беки, беше сигурен в това, както онзи път за името на брокерката на недвижими имоти. Марси беше просто име, което не му говореше нищо. Сигурно мозъкът му прегрява. Няма да му е за пръв път.

Изкатери се на възвишението и се запуска по нанадолнището оттатък, отново връщайки се в спомените за онзи ден през есента на 1978 г., когато се запознаха с Дудитс.

Почти бе стигнал мястото, където пътят се изравняваше, когато коляното изведнъж го срязва — този път не се схвана, а сякаш експлодира като боров чвор в огъня.

Той се строполи в снега. Не чу как бутилките се изпочупиха в торбата — останаха само две. Писъците му заглушаваха всичко останало.

[1] Животно, често срещано във фолклора на средните американски щати, свързано с действително заболяване при зайците — тумор на черепа, причинен от вирус. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски кьнтрипевец (р. 1936 г.). — Б.пр. ↑

[3] Известна американска поп група. — Б.пр. ↑

[4] Главният герой в телевизионен сериал за тийнейджъри „Щастливи дни“. — Б.пр. ↑

[5] Есенни училищни тържества, когато абитуриентите се връщат да посетят гимназията си. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ДУДИТС, ВТОРА ЧАСТ

1

Хенри с бързи крачки тръгна към лагера, но когато снеговалежът отслабна и във въздуха запрехвърчаха само отделни снежинки, а вятърът поутихна, ускори ход и премина в равномерен бяг, който бе усвоил през годините на тичане в парка. Казваше си, че ако се наложи, ще поспре за малко, ще походи, даже ще направи почивка, но надали ще има нужда. Беше участвал в маратони над петнайсет километра, но преди няколко години, пък и не при десет сантиметрова снежна покривка. Все пак от какво толкова се безпокои? Да не падне да си счупи тазобедрената кост ли? Или да не получи сърдечен пристъп? Едва ли ще го сполети на трийсет и седем годишна възраст, но дори да попаднеше в най-рисковата категория, да се плаши от инфаркта е просто нелепо, нали? Като се има предвид какво замисляше. Тъй че за какво да се безпокои?

За Джоунси и Бобъра, ето за какво. На пръв поглед това също изглеждаше съвършено нелепо, като тревогата да не получи сърдечен пристъп тук, наред нищото, нали бедата остана зад гърба му — Пит и онази странна жена, почти в кома... но в Бърлогата *ставаше* нещо, нещо много лошо. Нямаше представа как го е узнал, но го знаеше и го приемаше като факт. Знаеше го още преди да срещне животните, които забързано го подминаваха, удостоверявайки го само с бегъл поглед.

Веднъж-два пъти вдигна глава, търсейки светлините в небето, но те никакви не се виждаха и той се загледа в пътя пред себе си, от време на време описвайки зигзагообразни движения, за да не се блъсне в някое животно. „Паническо бягство“ не беше най-точната фраза, но в очите им се четеше някакъв странен, призрачен страх. По едно време дори се наложи да отскочи много чевръсто, за да не го спънат две забързани лисици.

„Още тринайсет километра“. Тази фраза стана нещо като мантра за тичане — различаваше се от обичайните фрази, които му се въртяха в главата, като бягаше (най-често детски стихчета (, но не *чак* толкова много — идеята беше същата. „Още тринайсет километра, тринайсет километра до Онче-бонче.“ Докато тичаше, се замисли за случващото се — светлини, паническо бягство на забавен кадър (Боже мой, това отляво в гората *мечка* ли е?), жената на пътя, която просто си седеше, без зъби и почти без капка мозък? А как *пърдеше*, за Бога. Единственото нещо, което бегло наподобяваше на тази миризма, бе дъхът на един отдавнашен пациент на Хенри — шизофреник със злокачествен тумор на червата. „Винаги е придружен с подобна миризма — обясни му един приятел интернист, на когото разказа за случая. — Може да си мият зъбите по десет пъти на ден и на всеки кръгъл час да се жабурят с вода за уста, но миризмата винаги пробива. Това е миризмата на тялото, което се самоизяжда, защото, като сваляш всички диагностични маски, туморът е чисто и просто автоканибализъм.“

„Още единайсет километра, още единайсет километра, всички животни тичат, всички животни отиват в Дисниленд. Като стигнат, ще се подредят за кубинска конга и ще запеят «Колко е малък светът все пак».“

Отмереният, глух тропот на ботушите. Очилата, които подскачат на носа му. Дъхът, който излиза като студени облачета пара. Но вече се загрея и се чувстваше добре от прилива на ендорфини. От каквото и да страдеше, то със сигурност не беше от липсата на ендорфини — може и да имаше наклонност към самоубийство, но със сигурност не беше депресивен тип.

Състоянието му — физическа и емоционална празнота, която напомняше сливането на небето и земята в безкрайна белота на снежна виелица — безспорно *имаше* своите физиологични, хормонални причини. Не подлагаше на съмнение и факта, че проблемът можеше да се третира, ако не и напълно да се елиминира, с хапчета, които сам си би предписвал на кило. Но както и Пит, който несъмнено знаеше, че в бъдещето най-вероятно го очакват рехабилитация и дългогодишни посещения в групите на Анонимните алкохолици, Хенри *не искаше* да реши проблема и някак бе убеден, че подобрението ще бъде измамно, че по някакъв начин ще го ощети.

Питаше се дали Пит се е върнал за бутилките с бира и знаеше, че отговорът най-вероятно е „да“. Би предложил да ги вземат, ако се беше сетил, като по този начин щеше да отпадне необходимостта от подобно рисковано връщане (рисковано както за жената, така и за самия Пит), но съвсем беше изперкал... въобще не се сети за бирата.

Но Пит със сигурност се беше сетил — бе готов да се обзаложи. Ще успее ли да се върне в с това разтегнато коляно? Вероятно, но Хенри не бе много сигурен.

„Върнаха се! — пицеше жената и се взираше в небето. — Върнаха се! Върнаха се!“

Той сведе глава и затича по-бързо.

2

„Още десет километра, още десет километра до Онче-бонче.“ Наистина ли му остават десет километра, или просто е оптимист? Дали пък не позволява на добре познатите ендорфини да се вихрят твърде свободно? И така да е, какво от това? В дадения момент малко оптимизъм нямаше да му навреди. Снегът почти беше спрял, а безспирният поток животни доста беше оредял, което също беше хубаво. Проблемът беше в странните мисли, които нахлуваха в главата му и все повече изместваха собствените му мисли. Да вземем Беки — коя бе тази Беки? Името отекуваше в съзнанието му — вече бе станало част от мантрата. Сигурно жената, която замалко не уби одева. *„Чие дете си ти? Беки, аз съм Беки, хубавата Беки Шу.“*

Само дете въобще не беше хубава, никак дори. Едра миризлива мамичка, ето това бе тя, а понастоящем бе поверена на доста съмнителните грижи на Пит Мур.

„Десет, десет, още десет километра до Онче-бонче.“

Тичаше равномерно — доколкото изобщо бе възможно на този терен — и се вслушваше в странните гласове в главата си. Но само един от тях бе наистина странен, при това въобще не беше глас, а някакво бръмчене

(чие дете, чие дете, хубавата Беки Шу)

в което се примесваше енергичен ритъм. Останалите гласове му бяха познати, на него самия или на приятелите му. Например гласът, за

който Джоунси му беше разказал, че го чувал след катастрофата и го свързвал с ужасните болки: „*Моля ви, престанете, не издържам повече, искам инжекция, искам Марси.*“

Другият беше гласът на Бобъра: „*Иди да видиш в гърнето.*“

А Джоунси му отвърща: „Защо просто не почукаме на вратата а банята и да го попитаме как е?“

Нечий непознат глас казва, че ако се изходи по голяма нужда, ще му мине...

... но той не е никакъв непознат, той е Рик — Рик, приятелят на хубавата Беки. Рик чий? Маккарти? Маккинли? Маккийн? Не беше сигурен, но везните клоняха към Маккарти, като Кевин Маккарти^[1] в онзи стар филм на ужасите за космическите яйца, които приемат човешка форма. Този филм бе един от най-любимите на Джоунси. Като пийнеше няколко питиета, спомене ли му човек за този филм, веднага изстрелваше ключовата реплика: „*Те са тук! Те са тук!*“

Пак се сети за жената — гледа небето и пищи: „*Върнаха се! Върнаха се!*“

За Бога, от детинство не са му се случвали подобни неща, само дето сега бе още по-зле, все едно да се включиш в далекопровод, по който не протича електричество, а гласове.

И всички онези пациенти през годините, които се оплакваха, че чуват гласове в съзнанието си. А Хенри, великият психиатър (младият господин господ, както го бе нарекъл един пациент от държавната болница в ранните дни на кариерата му), кимаше, сякаш знаеше за какво говорят. Дори се заблуждаваше, че знае за какво говорят. Но може би едва сега разбираше.

Гласове. Така се бе вслушал в тях, че не чу бученето на хеликоптера, който премина над главата му — тъмен силует с формата на акула, едва-едва скрит сякаш на дъното на облаците. После гласовете заглъхнаха като далечни радиосигнали. Най-сетне остана на спокойствие със собствения си вътрешен глас, който настояваше, че в Бърлогата се е случило или ще се случи нещо ужасно; че нещо не по-малко страшно ще се случи или се е случило при преобърнатия скаут или в дървения заслон.

„*Още осем километра. Осещ осем километра.*“

Мъчейки се да откъсне съзнанието си от приятеля, който остана назад, и от приятелите, които го чакаха някъде напред, както и от

всичко, случващо се наоколо, той позволи на мислите си да отидат там, където вече беше отишъл Пит: в 1978 г., при братята Тракър и Дудитс. Не разбираше какво общо има Дудитс Клавел с цялата тая шибана история, но всички мислеха за него и въобще не беше необходимо да прибягва до отколешната мислена връзка помежду им, за да го знае. Пит спомена Дудитс, докато влачеха жената към заслона; бобъра говореше за него онзи ден, когато излязоха на лов двамата заедно — точно когато Хенри преследваше сърната. Бобъра си спомняше как една година четиримата заедно заведоха Дудитс на коледен пазар в Бангор. Беше точно след като Джоунси си изкара шофьорска книжка — онази зима бе готов да закара всекиго навсякъде. Бобъра се смееше, като си спомняше как Дудитс се тревожеше, че Дядо Коледа не е истински, а те четиримата — вече големи дангалаци гимназисти, които мислеха, че са хванали света за опашката — се стараеха да го убедят, че старецът си е съвсем истински. И успяха. А съвсем наскоро — беше миналия месец — Джоунси обади от вкъщи; беше пиян (пиянството беше далеч по-рядко явление при Джоунси, отколкото при Пит, и това бе *единственото* му сълзливо обаждане, откакто бяха приятели) и каза, че никога през целия си живот не е правил нещо толкова добро, простичко и чиста проба *славно*, като онова, което направиха за горкия Дудитс Клавел при онзи далечен ден на 1978 г. „Това бе най-славният ни час“ — каза Джоунси по телефона и Хенри изведнъж се стресна неприятно, като се сети, че тъкмо одева каза същото изречение на Пит. Дудитс, братче. Шибания Дудс.

„Още осем километра... или даже шест. Още осем километра... или даже шест.“

Бяха отишли да видят снимката на катеричката на някакво момиче, която уж трябваше да виси на таблото за съобщения в прашасала канцелария. След толкова години Хенри бе забравил името на момичето, само си спомняше, че беше гадже на оня изрод Гренадо и кралица на бала на Завръщането през 1978 г. Поради това нейната катеричка представляваше особен интерес. Но като завиха по алеята, намериха захвърлена червено-бяла фланелка на футболния отбор „Дери Тайгърс“. Малко по-нататък забелязаха още нещо.

„Мразя го това филмче, некога не си сменя костюмите“ — каза Пит и Хенри тъкмо понечи да отговори, но преди да е успял да...

— Детето изпищя — изрече гласно. Подхлъзна се в снега, политна за миг, но продължи да тича, припомняйки си онзи октомврийски ден под побелялото небе. Продължи да тича, погълнат от спомените за Дудитс. Припомняше си как Дудитс изпищя и писъкът му промени целия им живот. Винаги бяха смятали, че промяната е била за добро, но Хенри вече се питаше дали наистина и така.

Тъкмо в този момент не бе сигурен в отговора.

3

Като стигат до алеята — всъщност това вече не е алея, дори в чакълениите коловози вече са поникнали плевели — Бобъра тича начело. Направо пяна му избива на устата. Хенри подозира, че и Пит много се е нахъсил, но се въздържа по-успешно, макар да е с една година по-малък. Бобъра е... как се казва? В трескаво очакване. За малко да се засмее, доволен от уместния израз, но в този миг Бобъра ненадейно се заковава на място и Пит почти се блъска в него.

— Брей! Някой си е хвърли фланелката!

И наистина на земята се въргаля червено-бяла фланелка, но не е окъсана и мръсна, все едно е стояла тук хиляда години. Всъщност изглежда почти нова.

— Абе, някакъв парцал, на кой му пука? — подхвърля Джоунси. — Давайте да...

Но когато я вдига, вижда, че всъщност не е. Нова е наистина — чисто нова фланелка с надпис „Тигрите на Дери“ с номер 19 на гърба. Пит въобще не се интересува от футбол, но останалите разпознават номера на Ричи Гренадо. Читава обаче не е. Яката ѝ е раздрана, сякаш човекът, който е бил облечен с нея, се е опитал да избяга, но някой го е хванал за яката и го е повлякъл.

— Май не съм бил прав — тъжно заключа Бобъра и хвърля дрехата на земята. — Да вдигаме гълъбите.

Но малко по-нататък попадат на друга находка — този път не е червена, а жълта, от онази яркожълта пластмаса, която се харесва на децата. Хенри изтичва пред останалите и вдига предмета. Кутия за сандвичи, украсена с картинки Скуби-Ду и неговите приятели, които бягат от някаква къща, която явно е населена с призраци. Също като

фланелката наглед е нова и не личи да се е въргала тук отдавна, но Хенри изведнъж се изпълва с тревога и започва да съжалява, че въобще тръгна по тая запустяла алея покрай изоставената постройка... поне да го бяха отложили за друг път. Но макар и едва четиринайсетгодишен, си дава ясна сметка, че подобно съжаление е пълна глупост. Като опре да катерички, или тръгваш, или се връщаш — вариантът „друг път“ изобщо не съществува.

— Много го мразя това филмче — надзърта Пит иззад рамото на Хенри. — Никога не се преобличат, забелязали ли сте? Вечно носят все същите дрехи.

Джоунси поема кутията от Хенри и я обръща да разгледа нещо, залепено от страни. Подивелият поглед е изчезнал, Джоунси леко се мръщи и Хенри подозира, че приятелят му също би предпочел да бяха отишли да играят баскетбол.

На етикета пише: „АЗ СЪМ СОБСТВЕНОСТ НА ДЪГЛАС КЛАВЕЛ, МЕЙПЪЛ ЛЕЙН, 19, ДЕРИ, МЕЙН. АКО МОМЧЕТО, НА КОЕТО ПРИНАДЛЕЖА, СЕ Е ЗАГУБИЛО, ОБАДЕТЕ СЕ НА 949–1864. БЛАГОДАРИ!“

Хенри тъкмо отваря уста да сподели, че блузата и кутията са на някое дете от Академията за бавноразвиващи се — съдейки само по този етикет е сто процента сигурен, тяхното куче носи медальон с почти същия надпис — но преди да успее да продума, иззад сградата, където големите играят бейзбол през лятото, долита писък. Изпълнен с болка, но онова, което кара Хенри да хукне натам, без да се замисля, е *изненадата* в писъка — издава потреса на човек, който за пръв път в живота си изпитва болка, страх или и двете едновременно.

Другите хукват след него. Тичат в индианска нишка по бурениялия коловоз откъм сградата: Хенри, Джоунси, Бобъра и Пит.

Чуват бурен смях.

— Аре, изяж го, де! Като го изядеш, можеш да си ходиш. Дънкан даже ще ти върне панталоните.

— А-ха, ако... — започва друго момче — може би този Дънкан — но замръква, втренчен в Хенри и неговите приятели.

— Момчета, престанете! — кресва Бобъра. — Моментално престанете!

Приятелите на Дънкан — двама дългуча с емблемата на гимназията в Дери на якетата — схващат, че усамотението на

следобедните им развлечения вече е нарушено, и се обръщат. Сред тях, само по гащи и гуменки, с лице, оцапано с кръв, кал, сополи и сълзи, на чакъла е коленичило момче на възраст, която Хенри не би могъл да определи. Не е дете — гърдите на децата не са окосмени — но въпреки това изглежда като малчуган. Яркозелените му очи са дръпнати като на китаец и блестят, плувнали в сълзи.

На червената тухлена стена, макар и избелял, все още се чете следният надпис, изписан с огромни бели букви: „ТУК НЕ СЕ ТУПКА“. Кое то може би означава да се играе в страни от сградата, на поляната, където още личат очертанията на бейзболното игрище и могилата на пичъра, но кой би могъл да каже със сигурност? ТУК НЕ СЕ ТУПКА. През годините често ще използват тази фраза — тя ще се превърне в един от тайните кодове на младостта им — но без определено значение. По смисъл може би най-много се доближава до „Кой знае?“. Или „Какво да се прави?“. Винаги се изрича със свиване на рамене и с усмивка.

— Какво *правите*, бе? — втрещен ги пита Джоунси. — Да не го карате да *изяде* онова нещо? Да не сте *болни*, ебаси?

Оня с лайното има широка бяла лепенка на носа и Хенри издава звук, който напомня смях и удивено възклицание. Какво съвпадение, а? Дошли са да видят котенцето на кралицата на бала, а заварват самия крал на бала, за когото футболния сезон очевидно е свършил заради едно нищо и никакво счупване на носа, и който понастоящем се разтушава с подобни дълбокосъдържателни занимания, докато съотборниците му тренират за предстоящия мач.

Ричи Гренадо не забелязва, че Хенри го е познал — той се взира в Джоунси. Отначало отстъпва крачка назад, защото е стреснат и защото в гласа на Джоунси се съдържа неподправена погнуса. После загрява, че хлапето, което смее да му държи такъв укоризнен тон, е поне с три години по-малко и с петдесет кила по-леко, и отново протяга ръка:

— Ще го накарам да *изяде* това лайно. После може да си ходи. Чупката, сополанко, иначе и ти ще *изядеш* половината.

— Н-да, разкарайте се — обажда се третото момче. Ричи Гренадо е едър, но този е наистина огромен — дангалак метър и деветдесет, с пъпчасало лице. — Докато още имате тази...

— Знам кой си — заявява Хенри.

Погледът на Ричи се отмества върху него. Изведнъж го обзема тревога... но същевременно изглежда раздразнен.

— Аре, чупката, синко. Сериозно ти говоря.

— Ти си Ричи Гренадо. Снимката ти беше във вестника. Как мислиш, какво ще си рекат хората, като им разправим какво сме те видели да вършиш?

— Няма да кажете на никого, защото ще *сте мъртви*, малки лайнари такива! — заявява онзи на име Дънкан. Тъмнорусата му коса се спуска край лицето и по раменете му. — Баста! Да ви няма!

Хенри не му обръща внимание. Съсредоточава се върху Ричи Гренадо. Не изпитва никакъв страх, макар че тия тримата спокойно могат да ги размажат на пихтия, при това пламти от гняв, какъвто въобще не е подозирал, че е способен да изпита. Коленичилото хлапе несъмнено е умствено недоразвито, но със сигурност не е чак такъв олигофрен да не разбира, че тия три големи момчета искат да му направят нещо лошо, и първо са му скъсали *фланелката*, после...

За пръв и последен път в живота си е на косъм да изяде боя, задето се прави на голям мъж, но въобще не му пека. Пристъпва напред със свити юмруци. Онзи на земята подсмърча с наведена глава, звуците се забиват в съзнанието на Хенри и подклаждат яростта му.

— Ще ви обадя! — натъртва той, и макар че това е детинска заплаха, има чувството, че въобще не говори като дете. Изглежда, и Ричи е на същото мнение — отстъпва назад и отново отпуска ръка. За пръв път се е притеснил. — Трима срещу един, при това умствено недоразвито дете, ебаси, копеле, ще ви обадя, и туйто! При това *знам кой си!*

Дънкан и едрото момче — на чието яке не се забелязва емблемата на гимназията — застават от двете страни на Ричи. Полуголото хлапе остава скрито зад тях, но Хенри чува монотонните му стонове, които сякаш се забиват в мозъка му, пулсират в съзнанието му и го *побъркват*.

— Аре, стига толкоз! — казва най-едрият и се ухилва, разкривайки няколко дупки на мястото на някогашни зъби. — Ей сега ще пукнете.

— Пит, като доближат, тичай — заръчва Хенри, без да откъсва поглед от Ричи Гренадо. — Тичай у вас и каже на майка си. — После

се обръща към Ричи: — Никога няма да го настигнете. Тича по-бързо от *вятъра*, егати.

Гласът на Пит е изтънял, но не издава страх:

— Дадено, Хенри.

— И ако ни пребиете, още по-лошо ви се пише — допълва Джоунси. Хенри вече го е разбрал, но за Джоунси това е откритие — той едва не се засмива от радост. — А дори да ни *убиете*, какво ще спечелите? Защото Пит умее да тича бързо, и така и така ще ви обади.

— И аз тичам бързо и ще го хвана — отсича Ричи.

Хенри поглежда Джоунси, после Бобъра. И двамата са непоколебими. Бобъра дори отива по-далеч. Бързо се навежда, грабва няколко камъка с големината на яйца, само че ръбести, и започва да ги удря един в друг. Присвил очи, мести поглед между Ричи Гренадо и дангалака. Клечката яростно подскача между зъбите му.

— Като дойдат, нападни Гренадо. Другите двама само ще му дишат праха на Пит. — Отмества поглед от малкия Мур, който е пребледнял, но безстрашен — очите му блестят и сякаш танцува на пръсти. — Кажи на майка си. Кажи й къде сме, да прати ченгетата. И да не забравиш да кажеш името на този мръсник. — Яростно посочи с пръст Ричи Гренадо, досущ като областен прокурор. Онзи изглежда още по-разколебан. Не — разколебан е меко казано. Хваща го страх.

— Ричи Гренадо — казва Пит и започва да *танцува*. — Няма да забравя.

— Аре, бе, чвор — намесва се Бобъра. Той притежава вроденото свойство веднага да разпознава истинските гадняри. — Ела ми тука да ти разбия носа. Кое шубе заряза футболния отбор заради един нищо и никакъв счупен нос?

Гренадо не отвърща — може би и той вече не знае на кого по-напред да отвърща — но междувременно се случва нещо забележително: другото момче с емблемата на гимназията — Дънкан — вече също изглежда поразколебано. По страните и челото му плъзва гъста руменина. Навлажнява устни и неуверено търси погледа на Ричи. Само дангалакът още налита да се бие и Хенри се надява наистина да се *сбият* — тримата с Джоунси и Бобъра такъв бой ще им хвърлят на тия, ама такъв бой, заради този *плач*, този ужасяващ *плач*, който ти се забива в мозъка и пулсира ужасяващо.

— Абе, Ричи, май по-добре... — почва Дънкан.

— Да ги пречукаме — боботи дангалакът. — Да им разкатаем фамилията.

Пристъпва напред и едва не се сбиват. Хенри знае, че ако дангалакът направи само още една крачка, Ричи Гренадо няма да го контролира — все едно е злобен питбул, който се откъсва от каишката и като жива стрела се стрелва към жертвата.

Но Ричи не му позволява да направи тази следваща крачка. Сграбчва го под лакътя, който е по-дебел от бицепса на Хенри и е обрасъл с гъсти червеникаво-златисти косми.

— Недей, Стои, чакай малко.

— Да, чакай малко — едва ли не с паника в гласа се присъединява и Дънкан. Мята на Хенри такъв поглед, който той, макар едва четиринайсетгодишен, окачествява като съвършено нелеп. Гледа го *възмутено*. Сякаш Хенри и неговите приятели вършат нещо нередно.

— Какво искате? — обръща се Ричи към Хенри. — Да се омитаме оттука, така ли?

Хенри кима.

— А ако си тръгнем, какво ще правите? На кого ще кажете?

Хенри прави смайващо откритие: на косъм е да му падне пердето, точно както на дангалака Скоти. Всъщност дълбоко в себе си *иска* да ги предизвика на бой и му иде да изкрещи: „НА ВСИЧКИ! НА ВСИЧКИ ЩЕ КАЖЕМ!“ С ясното съзнание, че приятелите му ще го подкрепят, че думичка няма да обелят, дори големите да ги смелят от бой.

Ако не беше хлапето. Горкото разплакано недоразвито дете. Като свършат с Хенри, Бобъра и Джоунси (и с Пит, ако успеят да го хванат), ще довършат и малкия, като най-вероятно ще идат много по-далеч от това да го накарат да изяде изсъхнала кучешка фъшкия.

— На никого. Няма да кажем на никого.

— Шибан лъжец — мръщи се Скоти. — Тоя е шибан лъжец, Ричи, погледни го само. — Отново понечва да пристъпи напред, но Гренадо го стисва под лакътя по-силно.

— Ако никой не пострада — заявява Джоунси с измамно благоразумен тон, — няма да има нищо за казване.

Гренадо го поглежда изпитателно, после отмества поглед към Хенри.

— Заклевам се — съгласява се Хенри.

— Всички ли се заклевате?

Джоунси, Бобъра и Пит покорно се заклеват.

Гренадо размишлява още миг, който сякаш продължава вечно, после кима:

— Окей, заеби. Отиваме си.

— Ако ни нападнат, хукваш покрай сградата и я заобикаляш от другата страна — дава Хенри инструкции на Пит, изричайки думите на един дъх, защото големите вече приближават. Но Гренадо не изпуска ръката на Скоти, което според Хенри е добър знак.

— Няма да си губя времето — съобщава Ричи надутото, което едва не размива Хенри... но с усилие на волята той съумява да не прихне. Да се разсмее в този момент би означавало фатална грешка. Нещата вървят на оправяне. Той хем искрено съжалява, хем изпитва облекчение, от което едва не се разтреперва и което определено надделява.

— Тебе пък какво те е прихванало? — пита го Ричи Гренадо. — Какво пък толкова е станало?

Хенри би искал да му зададе същия въпрос — при това съвсем не риторичен. Иска да попита Ричи Гренадо как е могъл да го направи. Този плач! Мили Боже! Но замълчава, тъй като каквото и да каже, може да раздразни тоя тъпанар и всичко да започне отначало.

Случващото се е нещо като танц, напомнящ на стъпки, които разучаваха в първи и втори клас. Ричи, Дънкан и Скот тръгват по алеята (пристъпват уж небрежно, опитвайки се да демонстрират, че си тръгват по собствена воля и че хич не им пука от някакви си лекенца от прогимназията), а през това време Хенри и неговите приятели вървят право срещу тях, после се извърщат, отстъпват заднишком под права линия към коленичилото на чакъла разплакано момче и го скриват от големите.

На ъгъла Ричи спира и ги измерва от глава до пети:

— Пак ще се видим, момчета. Един по един или всички наведнъж.

— Ъ-хъ — съгласява се Дънкан.

— И ще гледате света през *кислородна маска*! — допълва Скот, при което Хенри застрашително го напушва смях. Моли се приятелите му да не кажат нищо — било, каквото било — и за щастие те мълчат.

Ричи им хвърля последен заплашителен поглед и тримата изчезват зад ъгъла. Хенри, Джоунси, Бобъра и Пит остават сами с момчето, което се поклаща назад-напред на изкаляните си колене, извърнало към побелялото небе лицето си, окървавено и набраздено от сълзи, наподобяващо на циферблат на повреден часовник, и се питат какво да правят сега. Да му говорят нещо? Да му кажат, че всичко е наред, че големите са си отишли и опасността е отминала? Няма да ги разбере. Ох, този плач е напълно *влудяващ*. Как са могли ония тъпи гадняри да продължават да го изтезават въпреки този плач? Хенри ще разбере едва по-късно — донякъде — но в момента въпросът остава за него неразрешима загадка.

— Ще опитам нещо — изтърсва Бобъра.

— Ох, добре, само го накарай да престане. — Гласът на Джоунси трепери.

Бобъра пристъпва напред, после измерва приятелите си с поглед, в който по странен начин се съчетават смущение, войнственост и — Хенри е готов да се закълне — надежда.

— Ако кажете на някого, че съм го направил, повече няма да ви говоря.

— Абе, стига с тия глупости. — Явно и Пит е разстроен. — Ако можеш да му затвориш устата, *давай*!

Бобъра застава на мястото, където одева стоеше Ричи и насилваше момчето да яде кучешка фъшкия, и се отпуска на колене. Хенри забелязва, че бельото на непознатото хлапе е марка „Ъндъруу“ и боксерките са с герои на Скуби-Ду и мистериозната машина на Шаги в тон с кутията за сандвичи.

В миг Бобъра взема в прегръдките си ридаещото, полуголо момче и му запява.

4

„Още шест километра до Онче-бонче... даже пет. Още шест километра до Онче-бонче... даже...“

Хенри пак се подхлъзва, но този път не съумява да запази равновесие. Така бе погълнат в унеса от спомените, че докато изплува от него, вече летеше във въздуха.

Стовари се тежко по гръб и чак дъхът му секна.

Снегът се изви наоколо като захарен памук, а той така си удари тила, че свитки му излязоха.

Остана да лежи, предоставяйки на някое евентуално счупване достатъчно време да се обади. Но тъй като нищо не последва, протегна ръка да си поопипа опашката. Болеше го, но нямаше нищо страшно. Когато бяха десет-единайсетгодишни, прекарваха цели зими по пързалките в Строфърд Парк, и се бяха удряли далеч по-лошо, но веднага скачаха и се засмиваха. Веднъж се беше качил с оня малоумник Пит Мур на дървената му шейна и налетяха право в огромния бор в подножието на хълма, който децата наричаха Дървото на смъртта, но се отърваха с по няколко цицини и разклатени зъби. За беда вече от доста време не бе на десет-единайсет години.

— Ставай, драги, нищо ти няма — подкани се сам и предпазливо седна. Гърбът му попрещракваше тук-там, но нищо повече. Просто малко се беше поразкършил, това е всичко. Боли те само шибаната гордост, както казваха на времето. Но може би ще поседи още една-две минути. Напредваше според „графика“ си и заслужаваше малка почивка. Освен това спомените му подействаха доста разтърсващо. Ричи Гренадо, мръсникът му с мръсник, който, както се оказа впоследствие, бил *изключен* от отбора — и при това далеч не заради носа. „Пак ще се видим, момчета“ — така им беше казал, и Хенри подозираше, че е говорел съвсем сериозно, но повторната среща, с която ги заплашваше, така и не се състоя. За сметка на това се случи нещо друго.

Но всичко това бе много отдавна. Сега го чакаше Онче-бонче — или поне Бърлогата, а до там оставаха още колко? Близо шест километра. Изправи се на крака и заизтупва снега от панталоните си, но в този миг в главата му екна писък. Той изрева от болка.

Сякаш слушаше запис на специален уокмен, който възпроизвежда звука със сила, доближаваща се до децибелите на концертна зала — писъкът му подейства като изстрел, който изтрещя буквално в мозъка му. Политна назад и се опита да запази равновесие, но ако не беше налетял върху клоните на бора отляво на пътя, неминуемо щеше пак да се стовари на земята.

Измъкна се от бодливата прегръдка на дървото; ушите му продължаваха да пищят — по дяволите, цялата му *глава* пищеше — и

той пристъпи, не вярвайки, че е жив. Опипа носа си и ръката му се изцапа в кръв. В устата му също се клатеше нещо. Вдигна ръка и изплю в дланта си един зъб, огледа го с почуда и го запрати в гората, отхвърляйки първоначалния порив да го пъкне в джоба на якето си. Доколкото му е известно, зъби не се присаждаха, пък и Фейта на зъбите едва ли ще долети в тия затънтени гори тилилейски.

Нямаше представа кой изпищя така, но има предчувствието, че Пит Мур е попаднал в беда.

Ослуша се за други гласове и мисли, но не долавяше нищо. Отлично. Все пак трябва да признае, че с изключение на гласовете експедицията се бе превърнала в най-забележителния ловен поход в живота му.

— Хайде, братче, давай газ — подкани се сам и отново хукна към Бърлогата. Вече бе напълно убеден, там се случва нещо лошо, но в момента можеше само да се старае да поддържа енергично темпо.

„Иди да видиш в гърнето.“

„Защо просто не почукаме на вратата на банята да го питаме как е?“

Наистина ли чу тези гласове? Да, вече бяха заглъхнали, но той ги чу, както и онзи ужасяващ агонизиращ писък. Пит? Или гласът беше женски? Може би хубавата Беки Шу?

— Пит — изрече сред облачета от пара. — Пит беше.

Не беше много убеден — дори сега — но беше *почти* сигурен.

Отначало се опасяваше, че няма да съумее да възстанови ритъма, но докато се тревожеше, ритъмът сам се възстанови — синхрон между ускореното дишане и глухите стъпки, красив в своята простота.

„Още пет километра до Онче-бонче. Прибирам се у дома. Както тогава заведохме Дудитс у дома.“

(ако кажете на някого, че съм го направил, повече няма да ви говоря)

Хенри се върна мислено към онзи далечен октомврийски следобед, сякаш се унесе в дълбок сън. Спусна се в кладенеца на спомена толкова бързо и толкова надълбоко, че отначало не усети облака, който летеше към него — облак, в който нямаше думи, мисли или писъци, само червено-черна същност, която бързаше занаякъде.

Бобъра пристъпва, поколебава се за миг, после се отпуска на колене. Малкият не го вижда — стиснал очи, продължава да риде, а слабичките му гърди тежко се повдигат. Бельото малка „Ъндъруу“ и старото моторджийско яке на Бобъра са еднакво комични, но никое от момчетата не се смее. Единственото желание на Хенри е хлапето да престане да плаче. Риданията му късат сърцето.

Бобъра се примъква на колене към момчето и го грабва в прегръдките си.

— На бебчето лодката сребърна от сънища изкована, плава наблизко и надалеч...

Хенри не е чува Бобъра да пее, освен може би да припява на радиото — Кларъндънови със сигурност на са ревностни посетители на неделните служби — и е смаян от ясения нежен теноров глас на своя приятел. След някоя и друга година гласът на Бобъра ще се промени до неузнаваемост и ще стане незабележителен, но сега, сред тази буренясала поляна зад необитаемата сграда, сякаш ги пронизва право в сърцата и ги изумява. Малкият също реагира — престава да плаче и гледа бобъра с почуда.

— От твоето креватче до най-близката звезда, плавайки към дома, ти при мен доплавай през далечни небеса, през далечни океани ти при мен ела...

Последният тон отеква във въздуха и за миг светът не помръдва, затаил дъх пред тази красота. На Хенри му идва да се разплаче. Малкият не откъсва поглед от Бобъра, който го полюшва в ритъма на песента. На мръсното му лице, набраздено от сълзите, е изписано блажено удивление. Сякаш е забравил сцепената си устна, липсващите дрехи, изгубената кутия за сандвичи. Подканва певеца с „еей оое“ — отворени срички, които биха могли да означават какво ли не, но Хенри ги разбира прекрасно, очевидно и Бобъра.

— *Не мога да пея още.* — Улавя се, че продължава да прегръща момчето и отдръпва ръката си.

Лицето на малкия помръква, но не от страх или от каприз, че отказват да му угодят, а от искрено съжаление. Сълзите изпълват изумително зелените му очи и отново рукуват по пътеките, очертани от одеवेशните сълзи по изцапаните му страни. Хваща ръката на Бобъра и я поставя на раменете си:

— Еей оое! Еей оое!

Бобъра панически се обръща към приятелите си:

— Майка все това ми пееше. Заспихах още на първия куплет, мамка му!

Хенри и Джоунси се споглеждат и избухват в смях. Кое е грешка — може да уплашат малкия и пак да подхване онова ужасно стенание, но и двамата не могат да се удържат. При това той *не плаче*. Вместо това се усмихва на Хенри и Джоунси — слънчева усмивка, която разкрива гъсти бели зъби — и отново поглежда Бобъра. Продължава да притиска ръката му към раменете си и заповядва:

— Еей оее!

— Изпей го пак, да му се невиди — предлага Пит. — Докъдето го знаеш.

В крайна сметка Бобъра изпява песничката още три пъти, докато малкият най-сетне му разрешава да престане и позволява да напъхат в панталоните му скъсаната фланелка с номера на Ричи Гренадо. Хенри няма да забрави тази натрапчива подробност и понякога ще си я спомня в най-невероятните моменти: когато се прости с девствеността си на купона на едно студентско братство в Нюхампшърския университет, докато на долния етаж касетофонът дънеше „Дим над водата“; когато твори вестника на страниците с некролозите и се натъкна на доста чаровната усмивка на невероятно шишкавия Бари Нюман; когато хранеше баща си, заболял от Алцхаймерова болест на безбожно несправедливата възраст петдесет и три години — и който настояваше да нарича сина си Сам.

— Истинският мъж си плаща дълговете, Сами — нареждаше баща му и на поредната лъжица зърнена каша по брадичката му потичаше мляко. През всички тези мигове Хенри си припомня песничката, която нарича Приспивната песен на Бобъра, и тя му носи временна утеха. *Тук не се тупка*.

Най-сетне съумяват да облекат хлапака и остава да му обуят червената гуменка. Той се опитва да се справи сам, но понечва да я нахлузи наопаки. Това е само един прецакан американец и Хенри просто не може да си обясни как тримата дангалаци са избрали да издевателстват точно над него. Дори ако пренебрегнем плача, макар че Хенри никога не бе чувал подобен плач — какво може да накара човек да бъде толкова долна гад?

— Дай да ти го оправя, братче — предлага Бобъра.

— Ооави коо? — пита хлапето с такова комично недоумение, че Хенри, Джоунси и Пит отново избухват в смях. Хенри знае, че човек не бива да се подиграва на слабоумните, но не може да се въздържа. Лицето му е неподправено смешно като на герой от анимационните филми.

Бобъра само се усмихва.

— Гуменката, мойто момче.

— Оаи уаа?

— А-ха, така няма да стане, *imposseeblo senõr*.

Той взима гуменката от ръцете му и хлапето наблюдава с жив интерес как по-голямото момче напъхва крака му в обувката, здраво пристяга връзките и ги завързва на фльонга. Като свършва, малкият продължава да се взира във фльонгата, после вдига глава към бобъра. Обвива врата му с ръце и лепва звучна целувка на страната му.

— Момчета, ако някой каже, че направи това... — почва Бобъра, но се усмихва, видимо доволен.

— Да, бе, да, няма да си говориш с нас, шибан чекиджия такъв — ухилва се Джоунси до уши. През цялото време е стискал кутията за сандвичи и сега кляка пред хлапето и му я подава. — Това твое ли е, моето момче?

Малкият радостно се усмихва, сякаш вижда стар приятел, и грабва кутията.

— Ууби-УубиДуу, къде си тии? — изпява. — А сеаа имаете маоо рааоотаа!

— Точно така — съгласява се Джоунси, — имаме малко работа. Трябва да те приберем у вас, ебаси. Нали ти си Дъглас Клавел?

Малкият протяга мръсните си ръце и притиска кутията към гърдите си. Залепва й звучна целувка досущ като онази, с която удостои бобъра, и нададе вик:

— Аз Дудитс!

— Добре — отвърща Хенри и го хваща за ръка, Джоунси поема другата му длан и двамата му помагат да се изправи на крака. Мейпъл Лейн е само на три пресечки оттук и ще са там след десет минути, стига само Ричи и неговите приятели да не се навъртат наоколо, надявайки се да ги причакат. — Хайде да те водим у дома, Дудитс. Обзалагам се, че майка ти се безпокои за теб.

Но първо изпраща Пит да надзърне иззад ъгъла. Когато онзи докладва, че е чисто, Хенри ги повежда покрай сградата. Излязат ли на улицата, ще са в безопасност. Но дотогава не иска да рискува. За втори път изпраща Пит напред, като го инструктира да разузнае дали цялата алея е чиста и да свирне, ако всичко е наред.

— Те са си отиили — казва Дудитс.

— Може би — отвръща Хенри, — но ще съм по-спокоен, ако Пит хвърли един поглед.

Докато Пит разузнава, Дудитс кротко стои сред момчетата, заяпан в картинките на кутията. Хенри не се тревожи, че изпраща приятеля си сам. Одеве не преувеличаваше — ако Ричи и приятелчетата му се опитат да му налетят, Пит ще включи реактивните двигатели и онези ще му дишат праха.

— Харесва ли ти това филмче, братче? — пита Бобъра и взима кутията.

Говори кротко, но Хенри следи с интерес дали малкият ще се разпищи ца кутията си. Дудитс само казва:

— Тее Ууби-Дуу! — Косата му е сякаш златна, но ситни къдрици. Хенри още не може да определи на колко години е.

— Знам, че са Скуби-Ду-тата — търпеливо отвръща Бобъра, — но Пит е прав — никога не си сменят дрехите. Да го духаш, Фреди, не е ли така?

— Аака! — Протяга ръце за кутията и Бобъра му я връща. Малкият я прегръща, после им се усмихва. „Прекрасна усмивка“ — казва си Хенри и сам се усмихва. Напомня му за студа, който се просмуква в костите ти, когато плуваш в океана, но излезеш ли на брега, загръщаш с кърпата кокалестите си рамене и настръхналия гръб и отново ти става топло.

И Джоунси се усмихва:

— Дудитс, кое е кучето?

Малкият го поглежда и продължава да се усмихва, но изглежда объркан.

— Кучето — опитва се да му помогне Хенри. — Кое е кучето?

Хлапето го поглежда с нарастващо недоумение.

— Кой е Скуби, Дудитс? — включва се Бобъра и лицето на Дудитс се прояснява. Сочи и обяснява:

— Ууби! Ууби-Ууби Дуу! Тооо кве!

Избухват в дружен смях и в този миг пит им свирва. Наканват се да си вървят, но наскред пътя Джоунси се сеца нещо:

— Чакайте! Чакайте!

Хуква към мръсните прозорци и надзърта в канцеларията, като затуля с длани очи да не му блести, и Хенри се сеца защо са тук. Да видят котенцето на Тина Джейн Еди-Коя-Си. Струва му се, че е било преди десетки хиляди години.

След десет секунди Джоунси се развиква:

— Хенри! Бобър! Елате! Оставете малкия там!

Бобъра хуква и се нарежда до Джоунси. Хенри се обръща към малкия и казва:

— Стой тук, Дудитс. Дръж кутията и не мърдай, разбра ли?

Притиснал кутията за сандвичи до гърдите си, Дудитс вдига грейнал зелен поглед. След миг кима и Хенри хуква при приятелите си на прозореца. Налага се да се посместят и Бобъра ръмжи, че някой го настъпва, но не му обръщат внимание и той мирясва. След минута идва и Пит и се мушва между Хенри и Джоунси. Прилепили чела към мръсното стъкло на канцеларията, четирите момчета се взират в полумрака, а наскред бурениясалата поляна стои пето момче, което притиска кутия за сандвичи към тесните си гърди и се взира побелялото небе, където слънцето се мъчи да пробие облаците. Зад мръсното стъкло (по което челата на момчетата се отпечатват като бели полумесеци) се открива празна стая. По прашния под са разпилени сплескани било попови лъжички и Хенри разбира, че са всъщност са кондоми. На стената срещу прозореца виси табло за съобщения. На него е забодена карта на нова Англия и моментална снимка на жена с вдигната пола. Но катеричката ѝ не се вижда — личат само някакви си бели гащи. И въобще не е гимназистка. Стара е. Поне на трийсет.

— Мили Боже — най-сетне промърморва Пит с погнуса. — И за това ли дойдохме чак тука?

Джоунси понечва да се оправдае, но после се ухилва и сочи с пръст през рамо.

— Не. Дойдохме за него.

Хенри бе изтръгнат от спомена от удивително и съвършено неочаквано откритие: беше скован от ужас, при това от известно време. Досама прага на съзнанието му кръжеше нещо ново, което не можеше да пробие яркия спомен за запознанството с Дудитс. В този миг то най-сетне влетя в мислите му, надавайки кански крясъци да му обърнат внимание.

Той спря рязко и заразмахва ръце, за да запази равновесие, после просто застина на място и се опули, дишайки учестено. Сега пък какво има? Намираше се само на три километра от Бърлогата и почти беше стигнал — сега пък какво става, за Бога?

„Иде облак. Задава се някакъв облак, ето какво. Не мога да разбера какво представлява, но го усещам съвсем ясно. Трябва да се махна от пътя. Трябва да се отдръпна. Да изляза от филма. В облака се прожектира филм. От любимите на Джоунси. Филм на ужасите.“

— Каква глупост — промърмори, макар да знаеше, че не е глупост.

Чуваше бръмченето на двигател, подобно на жужене на оса. Идваше откъм Бърлогата и напомняше рева на моторна шейна — почти със сигурност бе Полярната котка на стария Кларъндън... но заедно с бръмченето долавяше червено-черния облак с филма, който се прожектираше в него — някаква ужасяваща *енергия*, която летеше право насреща му.

За миг се вкамени, разкъсван от страхове, типични за децата: таласъми под леглата и в ковчезите, мърдащи торби, затиснати под прекатурени камъни, и желирани останки от отдавна опечен плъх, който намери баща му, като премести печката, за да провери контакта отзад. В съзнанието му изникваха и други ужаси, които далеч не бяха детински: баща му, изгубен в собствената си спалня и виещ от страх; Бари Нюман, който с потрес бяга от кабинета на Хенри, защото е принуден да се изправи пред нещо, което не иска или не може да признае и да приеме; самият той — Хенри — седи в четири часа сутринта с чаша скоч в ръка, целият свят е сякаш изгорял контакт, собственият му мозък е изгорял контакт, и, о, мила, от зората го делят десетки хиляди години, а приспивни песни вече няма. Всички тези неща бяха вътре в червения облак, който летеше насреща му като белия кон от библията — тези, и още много други ужасии. Всички гадни мисли, които са му минавали през ума, се задавах насреща му —

макар и не на бял кон, а на стара моторна шейна с ръждясал капак. Не смъртта, а нещо още по-лошо. Господин Сив.

„Дръпни се от пътя — крещеше съзнанието му — Дръпни се веднага! Скрий се!“

Не можеше да се помести — краката му сякаш бяха от олово. Драскотината на бедрото пареше като дамгосана. Сега разбираше как се чувства сърната, прикlescена във фаровете на автомобила на пътното платно, или катерицата, която подскача пред задаващата се косачка. Облакът му бе отнел способността сам да си помогне. Той бе застинал като истукан на пътя му.

Колкото и да е странно, онова, което го накара да се раздвижи, бяха мислите за самоубийство. Да не би да е изстрадал решението в продължение на петстотин безсънни нощи, само за да му бъде отнето правото на избор от някаква си *оптическа измама*? Не, за Бога — в никакъв случай. Взимането на решението му бе коствало толкова много — и сега няма да позволи на тялото си, сковано от ужас, да се надсмее над душевното страдание, заставайки насред Просеката в очакване да го прегази някакъв демон... не, няма да позволи това да се случи.

Затова се раздвижи, но сякаш в кошмарен сън, с мъка проправяйки си път през въздуха, който като че изведнъж се бе сгъстил като карамел. Краката му се вдигаха и се спускаха на земята на забавен кадър, сякаш танцуваха под вода. Нима е тичал по този път? Нима наистина е *тичал*? В този миг постижението му се струваше съвършено невъзможно, макар споменът да бе кристално ясен.

Но продължаваше да се движи, а през това време ревът на приближаващата се машина се усилваше, прераствайки в заекващ грохот. Най-сетне се добра до дърветата от южната страна на пътя. Съумя да измине пет метра, колкото да се измъкне от преспите и да стъпи на ароматните оранжево-кафеникави иглички, посипани с тънък слой снежен пращец. Падна на колене, като хлипаше от ужас и притискаше длани към устата си, за да заглуши звука, защото се страхуваше какво би се случило, ако онова го чуе. То бе господин Сив, облакът представляваше господин Сив — ами ако го чуе?

Изпълзя зад гъсто обрасъл с мъх смърч, вкопчи се в ствола и надникна изпод кичурите влажна коса, които закриваха очите му. В

мрачния следобед проблесна искрица. Трепна, за кратко угасна и придоби очертанията на окръжност.

С приближаването на червено-черния облак Хенри безпомощно застена. Той сякаш кръжеше над съзнанието му като затъмнение, заличавайки всичките му мисли и ги подменяше с отвратителни образи: струйка мляко на брадичката на баща му, паниката в очите на Бари Нюман, хилави телца и оцъклени очи зад телени огради, одрани жени^[2] и обесени мъже. За миг представата му за света сякаш се обърна наопаки като джоб и той осъзна, че *всичко* е заразено... или може да бъде. *Всичко*. Причините, които го подтикваха към размисли за самоубийство, бяха дребнави в сравнение със задаващото се зло.

Прилепи устни към ствола на дървото, за да не изпищи, и почувства как зъбите му се отпечатват като татуировка в жилавия мъж. В този миг Полярната котка прелетя покрай него и той разбра кой я управлява — онова, което бе създало червено-черния облак, изпълващ мислите му.

Впи зъби в мъха и изпищя. Коленичил, продължи да се притиска към ствола и да трепери, докато бръмченето на шейната постепенно премина в тревожен хленч. Най-сетне окончателно заглъхна, но той не се откъсваше от дървото.

„Пит е някъде там. Ще стигне до Пит и жената.“

Залитайки, се върна на пътя, без да чувства, че носят му пак кърви и чу от очите му се стичат сълзи. Отново потегли към Бърлогата, но едва съумяваше да куцука. Кое то може би не бе фатално, защото в хижата всичко бе свършило.

Каквито и ужасии да бе предусещал, те вече се бяха случили. Единият от приятелите му е мъртъв или умираше, а друг, Бог да му е на помощ, се бе превърнал в кинозвезда.

[1] Американски актьор, известен с участията си във филми на ужасите. — Б.пр. ↑

[2] Средновековно наказание за изневяра, прилагано за жени. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ДЖОУНСИ И БОБЪРА

1

Бобъра повтаряше една и съща дума. Бобъризмите му бяха излетели от ума. Прибягна до онези думички, които ти хрумват, намериш ли се притиснат до стената и няма друг начин да изразиш ужаса си:

— *Мамка му! Мамка му!*

Колкото и да е бил зле, Маккарти бе намерил време да натисне двата ключа на банята, включвайки флуоресцентните лампи от двете стани на огледалото на аптекката, както и флуоресцентния ринг на тавана. Те хвърляха ярка, монотонна светлина, която придаваше на банята вид на снимка от някакво местопрестъпление... но гледката бе и някак сюрреалистична, тъй като светлината не беше постоянна — примигваше да подсказе, че електрозахранването е от генератор, не от далекопровода на хидроелектрическата централа Дери-Бангор.

Около вратата светлосините плочки на пода бяха изпръскани с кръв, но с приближаването към тоалетната точно да ваната петънцата се сливаха в кървава змия. От нея се разклоняваха алени ручейчета. Плочките бяха татуирани с подметки на ботушите им, защото нито Джоунси, нито бобъра се бяха събули. Върху синята винилова завеса се виждаха четири размазани отпечатъка от пръсти и Джоунси си рече: „Маккарти сигурно е посегнал да се задържи, като се е обръщал да седне.“

Дотук нищо страшно. Страшна бе картината, която изникна пред очите на Джоунси: Маккарти притичва по светлосините плочки и притиска ръка отзад, сякаш опитвайки се да задържи нещо вътре в себе си.

— Ох, мамка му — почти през плач повтаряше Бобъра. — Не искам да го виждам, Джоунси... братче, не мога да гледам такива работи.

— Налага се — чу собствения си глас, сякаш от огромно разстояние. — Можем да се справим, Бобър. Щом можахме да се опънем на Ричи Гренадо и приятелчетата му онзи път, значи можем да се справим и с това.

— А, не знам, братче, не съм сигурен...

И Джоунси не беше много сигурен, но посегна да хване Бобъра за ръката. Пръстите на приятеля му панически се вплетоха в неговите и двамата пристъпиха навътре в помещението. Джоунси се опитваше да не стъпва в кръвта, но това беше много трудно — имаше я навсякъде. А и не беше само кръв.

— Джоунси — сухо зашепна Бобъра. — Виждаш ли оня гнъс на завесата?

— А-ха. — В замазаните кървави отпечатьци се образуваха малки туфи червеникаво-златиста плесен. Никнеше и по пода, но не сред кървавата змия, а в тесните фуги между плочките.

— Какво е това?

— Не знам. Същото като оная гадост на лицето му, предполагам. Трай малко. — После се обърна към болния: — Маккарти? Рик?

Маккарти седеше на тоалетната чиния и не отвърщаше. По някакви причини бе нахлупил оранжевата си шапка наобратно — козирката стърчеше накриво като на пияница. Инак беше гол. Брадичката му беше опряна на гърдите, бе застинал в пародия на дълбок размисъл (може пък *въобще* да не е пародия, кой знае?). Очите му бяха притворени. Като че в предвзет свян, сключените му длани криеха пубисната окосменост. Върху порцелановата тоалетна чиния се стичаше широка размазана кървава ивица, сякаш несръчно изтеглена с бояджийска четка, но самия по Маккарти нямаше кръв — поне Джоунси не забелязваше.

Затова пък съвсем ясно виждаше корема му: беше провиснал, нагънат на две гънки. Напомняше му на нещо, но не можа веднага да се сети на какво. После си спомни, че така изглеждаше коремът на Карла след раждането на всяко от четирите им деца. Над хълбока, където вече беше понатрупал тлъстини (имаше склонност към пълнеене), кожата беше само зачервена. По корема обаче се беше нацепила на стрии. Ако е бил бременен, носел е в себе си някакъв паразит — тения, анкилостоми или Бог знае какво. Само че в кръвта му растеше някаква гадост, а какво им каза, като се настани в леглото

на Джоунси? „Ето, стоя на вратата и хлопам.“ На Джоунси му се искаше да не бе отварял на това почукване. Всъщност най-добре да го беше застрелял. Да. Сега го осъзнаваше. Разтърсен от яснотата, която понякога спохожда шокирания разсъдък, съжали, че не му е пуснал един куршум в главата, преди да беше забелязал оранжевата му жилетка. Кое то никак нямаше да навреди, а дори може би щеше да помогне.

— Стой на вратата и похлопай на задника ми — промърмори Джоунси.

— Джоунси? Тоя жив ли е още?

— Не знам.

Джоунси направи още една крачка и усети как пръстите на Бобъра се изплъзват от дланта му — очевидно нямаше сили да пристъпи напред.

— Рик? — тихо подвижна Джоунси с онзи тон, който се използва в случаите от категорията „тихо да не събудиш децата“. — Рик, как...

От тоалетната чиния долетя шумна, влажна пръдня и помещението мигновено се изпълни с воня на екскременти и универсално лепило, от което ти се насълзят очите. Истинско чудо е, че синята завеса не се разтопи.

В чинията цопна нещо. Но не с характерния звук на падащо изпражнение — поне Джоунси бе на това мнение. По-скоро сякаш риба скочи в езеро.

— Всемогъщи Боже, как *вони*! — изрева Бобъра. Тъй като притискаше длан към устата и носа си, думите излизаха приглушени. — Но ако пърди, значи е жив. А, Джоунси? Сигурно още е...

— Ш-шт — тихо отвърна Джоунси. Удиви се на собственото си спокойствие. — Не говори, моля те.

Бобъра млъкна.

Джоунси се наведе още по-близо. Вече виждаше всичко: струйките кръв изпод дясната вежда на Маккарти, червеното образуване на лицето му, кръвта по найлоновата завеса, майтапчийската табелка — „КАБИНЕТ ЗА РАЗМИСЪЛ НА ЛЕЙМАР“, окачена тук още от времето, когато тоалетната беше химическа, а душът трябваше да се изпомпва, преди да се използва. Виждаше ледения проблясък под клепачите на Маккарти и нацепените му устни, които изглеждаха пурпурновиолетови под призрачната

светлина. Усещаше и отвратителната воня на изпуснатите газове и едва ли не ги виждаше и тях самите как се издигат на мръсни жълти струйки като иперит.

— Маккарти? Рик? Чуваш ли ме?

Щракна с пръсти пред полузатворените очи. Нищо. Близна китката си от вътрешната страна и поднесе навлажненото място пред носа на Маккарти, после пред устата му. Нищо.

— Мъртъв е, Бобър — обяви и се отдръпна.

— Мъртъв е, дръжки. — Гласът му бе дрезгав и по някаква абсурдна причина изпълнен с обида, сякаш Маккарти нарушаваше всички правила на гостоприемството. — Нали току-що го чух как пусна едно в кенефа.

— Не мисля, че беше...

Заобикаляйки го, Бобъра без да иска го бутна и Джоунси удари болния си хълбок в мивката, причинявайки си ужасна болка.

— Айде стига, мой човек — кресна бобъра, сграбчи закръгленото, осеяно с лунички, провиснало рамо на Маккарти и го разтърси. — Стига вече! Стига...

Маккарти бавно се наклони към ваната и Джоунси за миг повярва, че бобъра все пак е бил прав — човекът още беше жив и се опитваше да стане. Но онзи се изтърколи от трона и падна право във ваната, разлюлявайки прозирната завеса като гигантска синя морска вълна. Оранжевата шапка падна. Черепът му се удари в порцелана и изхрущя, а двамата приятели се вкопчиха един в друг и се разкрещяха, изпълвайки облицованото с плочки помещение с оглушителни панически писъци. Задникът на Маккарти беше като месечина с гигантски кървав кратер по средата — очевидно прокопан от жесток удар. Джоунси зърна този ужас само за миг, преди Маккарти да се срути по лице във ваната; после завеската се спусна и закри гледката, но в този кратък миг на него му се стори, че отверстието е с диаметър поне трийсет сантиметра. Нима е възможно? *Трийсет* сантиметра? Не може да бъде!

В тоалетната чиния нещо се разскача с такава сила, че изпръска дъската, която също беше синя. Бобъра понечи да надзърне вътре, но Джоунси хлопна капака, без въобще да се замисля.

— Не.

— Не?

— Не.

Бобъра затърси клечка в джоба на гащеризона си и извади петшест, но ги изпусна на пода. Те се разпиляха по окървавените плочки като китайски пръчици за игра. Той ги погледна, после отмести очи към Джоунси. В очите му блестяха сълзи.

— Като Дудитс, братче.

— Какви ги говориш, бе?

— Не помниш ли? И той беше почти гол. Ония шибаняци му бяха свили фланелката и панталоните и го бяха оставили само по гащи. Обаче ние го спасихме. — Той отривисто закима, сякаш Джоунси — или някоя потайна, недоверчива част от съзнанието му — се надсмиваше на тази мисъл.

Приятелят му обаче не се присмиваше, въпреки че Маккарти най-малко не му напомняше на Дудитс. Пред очите му отново и отново се превърташе кадърът с прекатурването във ваната — оранжевата шапка отхвъркна, а мастните образувания по гърдите му („циците на заседналият живот“, както ги наричаше Хенри, като забележеше подобни тлъстини да се тресат под полото на някой мъж) се разлюляха. После задникът му лъсна на светлината — тази ярка светлина, за която нямаше тайни. Типичен задник на мъж, вече започнал да се поотпуска и провисва — Джоунси бе виждал стотици подобни задници в съблекалнята на спортните зали, където се преобличаше и вземаше душ след тренировка, дори сам си отглеждаше един (или поне си бе отглеждал до преди да го прегазят, което промени фигурата му в гръб може би завинаги), но никога не бе виждал като този — сякаш в него бе избухнал взрив, за да... Какво?

От тоалетната чиния долетя глух плясък. Капакът подскочи. Ето един чудесен отговор на въпроса. За да помогне на нещо да излезе, разбира се.

За да излезе.

— Сядай на капака! — извика на Бобъра.

— А?

— *Сядай* на капака! — повтори Джоунси; Бобъра се постресна и побърза да изпълни нареждането. Под равната, откровена флуоресцентна светлина изглеждаше побелял като изсъхнала глина, всяко косъмче от наболата му брада изпъкваше като бенчица. Устните му бяха станали пурпурни. Над главата му висеше майтапчийската

табела: „КАБИНЕТ ЗА РАЗМИСЛИ НА ЛЕЙМАР“. В опулените му сини очи се четеше панически страх.

— Добре, бе, Джоунси, ето, седнах...

— Ъ-хъ. Извинявай, братче. Ама стой, без да мърдаш. Каквото и да е онова нещо вътре, сега го хванахме. Няма къде да иде, освен в септичната яма. Връщам се...

— Къде отиваш? Джоунси, не ща да ме оставяш сам в кенефа с труп. Ако двамата избягаме...

— Никъде няма да бягаме — отсече Джоунси. — Тук сме си у дома и никъде няма да бягаме. — Което звучеше много благородно, но не отразяваше най-малко един аспект на възникналата ситуация: той се страхуваше, че онова нещо в тоалетната бяга по-бързо от тях. Или нещо от този род. В мозъка му на светкавични обороти се превъртаха стотици филми на ужасите: „Паразит“, „Пришълецът“, „Дойдоха отвътре“. Карла отказваше да ходи с него на кино да гледат подобни филми, а като ги носеше у дома на касети, настояваше да ги гледа в кабинета си. Но един от тях — нещо, което бе видял в един от тях — можеше да им спаси живота. Той хвърли поглед към червеникаво-златистата плесен, която избуяваше в кървавите отпечатыци на Маккарти. Можеше да ги спаси поне от онова нещо в тоалетната чиния. А плесента... един Бог знае!

Нещото отново подскочи и изтрополи по вътрешната страна на капака, но Бобъра го удържаше без никакви затруднения. Което беше добре. Може би щеше да се удави в тоалетната чиния, което едва ли щеше да се случи — все пак досега бе живяло в корема на Маккарти. Доста време бе изкарало в стария господин Ето-стоя-на-вратата-и-хлопам — може би през четирите дни, докато се е лутал в гората. Бе забавило растежа на брадата му и може би бе причината за изпадащите зъби, освен това пораждаше ужасяващи газове, които надали щяха да минат незабелязано и сред най-възпитаното общество на света, — пръдня като отровен газ, ако трябва да бъдем честни — но то самото явно се бе чувствало прекрасно... жизнено... растящо...

Джоунси си представи гърчещ се бял червей, който използва от парче сурово месо. Изведнъж нещо взе да го пристяга в гърлото и да го дави.

— Джоунси? — Бобъра понечи да стане, вече примрял от тревога.

— Сядай веднага!

Седна тъкмо навреме. Онова се блъсна с все сила в капака, отекна глух звук. „Ето, стоя на вратата и хлопам.“

— Помниш ли онова „Смъртоносно оръжие“, дето партньорът на Мел Гибсън не смееше да стане от кенефа — рече Бобъра с пресъхнало гърло и ужас в очите. — Та ние сме като във филма, нали?

— Не, защото нищо няма да гърми. Плюс това не съм Мел Гибсън, а ти си твърде бял за да минеш за Дани Глоувър. Слушай, отивам до бараката...

— Тц, не става — не ща да ме оставяш сам...

— Млъкни и слушай! Там някъде имаме изолирбанд, нали?

— А-ха.

— Ролката виси на един пирон, или поне така си мисля. Някъде при кутиите с боя. Огромна тлъста ролка. Отивам да го взема и като се върна, залепяме капака за чинията. И...

Онова нещо в чинията яростно се разскача, сякаш чуваше и разбираше. „Откъде сме сигурни, че не е така?“ — помисли си Джоунси. В следващия миг то се блъсна в капака с такъв ожесточен, оглушителен трясък, че Бобъра потръпна.

— И се омитае оттук — довърши Джоунси.

— С шейната ли?

Джоунси кимна, макар че, в интерес на истината, бе забравил за моторната шейна.

— А-ха, с Котката. Ще намерим Хенри и Пит...

Бобъра поклати глава:

— Имало карантина, нали така каза оня в хеликоптера? Сигурно затова не си идват, не мислиш ли? Сигурно са ги задържали...

Траас!

Бобъра потръпна. Джоунси също.

— ... заради карантината.

— Възможно е. Но предпочитам да ме сложат под карантина с Пит и Хенри, отколкото да стоя тук с... отколкото да стоя тук. А ти?

— Дай да пуснем водата. Какво ще кажеш?

Джоунси поклати глава.

— Ама защо?

— Защото видях — както и ти — дупката, през която е излязло. Не знам какво е, но не мисля, че ще отървем от него с едно изпразване

на водата в казанчето. Твърде е голямо.

— Шибана работа, а? — Бобъра се плесна по челото.

Джоунси безмълвно кимна.

— Добре, приятел. Отивай за изолирбанд.

На вратата Джоунси спря и се обърна.

— И още нещо...

Бобъра въпросително вдигна вежди.

— Не мърдай, че да не ти влезе нещо отзад!

Онзи се ухили, Джоунси също се усмихна. Спогледаха се, осъзнавайки каква комична гледка представляват. После Джоунси бързешком прекоси голямата стая (продължаваше да се кикоти, представяйки се какво може да сполети приятеля му). Страните му трескаво горяха, едновременно изпитваше панически ужас и налудничаво веселие.

2

Бобъра чуваше смеха на Джоунси, докато онзи прекоси голямата стая и излезе навън, продължавайки да се киска. Звукът го радваше... въпреки обстоятелствата. Тази година беше доста лоша за Джоунси; след злополуката тримата се бяха притеснили, че си отива, клетият, а още нямаше трийсет и осем години. Годината беше лоша и за Пит, който прекаляваше с пиенето, също и за Хенри — от време на време той придобиваше някак призрачно отсъстващо изражение, което Бобъра не разбираше и никак не харесваше... а ето, че и за Бобъра Кларъндън започваше да се оформя гадна година. Разбира се, днешният ден бе само един от всичките триста шейсет и пет, но човек не става сутрин с мисълта, че следобед във ваната му ще има гол мъртвец, а самият той ще седи върху капака на тоалетната чиния, за да не изскочи отвътре някакво невиждано чудовище.

— Няма да стане — заговори си сам. — Не отивам там, ясно ли е? Просто не отивам.

Пък и нямаше нужда. Джоунси ще се върне след една-две минути, максимум три. Въпросът е къде не иска да отиде, докато се върне Джоунси? Къде можеше да отиде и да се почувства добре?

При Дудитс, ето къде. Мисълта за Дудитс винаги го караше да се чувства добре. И за Робърта. Точно така.

Усмихна се, припомняйки си дребната женица с жълтата рокля, застанала на тротоара пред дома си на Мейпъл Лейн. Като си спомни за нея, се усмихна още по-широко. Бе нарекла сина си по същия начин, нарече го...

3

— *Дудитс!* — извика дребната женица с прошарена коса и с рокля на цветенца — и хуква срещу тях.

Дудитс, който щастливо крачи с новите си приятели и изговаря по шест фрази в минута, носи под мишница кутията за сандвичи, а с другата си ръка стиска дланта на Джоунси и радостно я поклаща напред-назад. Бръщолевенето му се състои почти изцяло от мелодични гласни. Бобъра е най-учуден от откритието колко много разбира.

Като вижда дребната жена, наподобяваща птичка, Дудитс пуска ръката на Джоунси и хуква към нея — двамата бързат един към друг и сцената напомня на Бобъра онзи мюзикъл за певците Фон Крипс, Фон Крапс^[1] или нещо такова.

— Ааа-мооо! Ааа-моо! — възторжено вика хлапето. „*Мамо! Мамо!*“

— Къде беше? Къде беше, непослушно момче такова, ах ти, лош Дудитс!

Когато се доближават, Дудитс изглежда толкова грамаден в сравнение с майка си — извисява се над нея, поне с десет сантиметра — че Бобъра изтръпва от ужас да не би жената-птичка да бъде размазана на земята, както Койота в онова филмче за Роуд-рънър. Но вместо това тя го вдига и го завърта около себе си, краката му в червените гуменки се размахват, а устата му е разтегната чак до ушите в широка усмивка.

— Тъкмо щях да телефонирам на полицията, калпазанин такъв, защо закъсняваш, калпазанин...

В този миг вижда Бобъра и неговите приятели и пуска сина си на земята. Усмивката на облекчение помръква и тя намръщено пристъпва към тях по начертаните на тротоара правоъгълници за игра на „дама“

— колкото и да е гадно, Бобъра си помисля, че дори тази проста игра никога няма да е по силите на Дудитс. Сълзите по страните на жената проблесват под лъчите на слънцето, които най-сетне са пробили облаците.

— Ю-ху, май ще си го отнесем — възкликва Пит.

— Дръж се спокойно — бързо и тихичко им нарежда Хенри. — Остави я да се навика, после ще ѝ обясня.

Но преценката им за Робърта Кавел е погрешна — мерят я с аршина на толкова много други възрастни, които смятат момчетата на тяхната възраст винаги виновни до доказване на противното. Но Робърта Кавел не е от тези хора, нито пък съпругът ѝ Алфи. Семейство Кавел са различни. Дудитс ги е *направил* различни.

— Момчета — започва тя, — по улиците ли го намерихте да се шляе моят син? Много се страхувам, когато се прибира сам, но той толкова иска да бъде като другите...

Стиска с все сила ръката на Бобъра и ръката на Пит. После поема дланите на Джоунси и Хенри и ги стиска също толкова крепко.

— Госпожо... — почва Хенри.

Тя съсредоточено се взира в него, сякаш се опитва да прочете мислите му, и повтаря:

— Не се беше загубил. Не се шляеше.

— Госпожо... — отново опитва Хенри, но изведнъж се отказва да премълчава. Погледът ѝ е досущ като на Дудитс, само че интелигентен, проникателен и въпросителен.

— Не, госпожо — въздъхва момчето. — Не се шляеше.

— Защото винаги си идва право вкъщи. Казва, че не може да се изгуби, защото вижда Дирята. Колко бяха?

— О, неколцина — намесва се Джоунси и изпод око поглежда Хенри. Дудитс пък се е изтегнал на моравата, издухва пухчетата на две-три глухарчета и наблюдава как отплуват с вятъра. — Едни момчета го дразнеха, госпожо.

— Големи момчета — допълва Пит.

Очите ѝ отново ги измерват изпитателно — първо Джоунси, после Пит, Бобъра и накрая отново се връщат на Хенри.

— Влезте у нас. Искам да чуя цялата история. Следобед Дудитс пие голяма чаша Зарекс — това е любимата му напитка — но съм сигурна, че вие бихте предпочели студен чай, нали?

Тримата поглеждат към Хенри, който се поколебава, сетне кимва:
— Да, госпожо, с удоволствие.

Тя ги повежда към дома, където ще прекарат толкова много време в бъдеще — домът на Мейпъл Лейн № 19 — само дето всъщност Дудитс ги води, като подскача весело, от време на време размахвайки жълтата кутия за сандвичи, но неизменно — това прави впечатление на Бобъра — крачейки по права линия на около трийсет сантиметра от тревната ивица между алеята и улицата. Години по-късно — след онази история с малката Рикънхауър, ще си спомни думите на госпожа Кавел. Всички ще си спомнят. „*Вижда Дирята.*“

4

— Джоунси? — извика Бобъра.

Отговор не последва. Струваше му се, че Джоунси го няма от цяла вечност. Може би грешеше, но нямаше как да разбере — сутринта бе забравил да си сложи часовника. Глупава работа, но пък той винаги си е бил глупав и трябваше вече да е свикнал с тая мисъл. Не че Джоунси или Хенри му го показваха — едно от качествата, които ценеше най-много у тях.

— Джоунси?

Пак нищо. Може би не може да намери изолирбанда, това е.

Едно злобно гласче му нашепваше, че Джоунси е офейкал и го е зарязал да си седи на тоалетната като Дани Глоувър в онзи филм, но той го прогони — Джоунси никога не би направил подобно нещо. Те бяха — и винаги са били — приятели докрай.

„*Точно така* — съгласи се гласчето. — Бяхте приятели. — *И това е краят.*“

— Джоунси? Братче, тука ли си?

Пак нищо. Може би ролката е паднала от пирона, на който беше окачена.

Под капака също бе настанало затишие. Той се опита да разсъждава логично, със сигурност е невъзможно Маккарти да изсере чудовище в кенефа, нали? Да даде живот на — Ии! — Звяра в кенефа? Звучи като пародия на филм на ужасите по „На живо в събота вечер“^[2]. А дори да е така, Звярът в кенефа сигурно вече се е удавил,

или пък е заспал. Изведнъж му хрумна реплика от разказ, който четяха на Дудитс — редуваха се и добре, че бяха четирима, тъй като Дудитс не се уморяваше да го слуша.

— Ти еероо! — ще се развика Дудитс и ще дотърчи при някого от тях, размахал книга над главата си, както размахваше кутията за сандвичи в деня, когато се запознаха. — Ти еероо, ти еероо! — Кое то в конкретния случай ще рече „Чети ми за езерото! Чети ми за езерото!“ Книгата се казваше „Езерото на Макелигът“, от Д-р Сус^[3], и започваше така: „Млади момко — рече фермерът с усмивка, — ти ще да си доста тъп! Рибата няма ти да уловиш в езерото на Макелигът.“ Но в езерото имаше *риби* — поне така си въобразяваше момченцето от историята. Много риби. Едри риби.

В тоалетната чиния не се чуваха писъци. Онова беше прекратило атаките по капака. Поне от известно време. Дали да не рискува да надзърне набързо — само ще повдигне капака и на бърза ръка ще го хлопне, ако нещо...

Спомни си за ръката на Джоунси и реши да го послуша.

„Джоунси вече сигурно е поне на два километра оттук — подхвърли злобното гласче. — Тъкмо набира скорост.“

— Нищо подобно. Не и Джоунси.

Понамести се на затворения капак, изчаквайки нещото да подскочи, но то си траеше. Може би вече е на шестдесет метра оттук и плува сред изпражненията в септичната яма. Според Джоунси бе твърде голямо и нямаше да мине през канала, но тъй като никой от тях не го беше виждал, как биха могли да знаят със сигурност? Във всеки случай мосю Бобъра Кларъндън възнамеряваше да не помръдва от капака. Защото беше обещал. Защото, когато си разтревожен или уплашен, времето винаги минава много бавно. И защото имаше вяра на Джоунси. С Хенри никога не са го прецаквали, нито са му се присмивали — нито на него, нито на Пит. Освен това никой от тях четиримата никога не бе причинил страдание на Дудитс, нито пък му се бе присмивал.

Той се разхили. Дудитс с кутията за сандвичи със Скуби-Ду. Дудитс, проснат на земята, издухва пухчетата на глухарчетата. Дудитс търчи из задния двор, щастлив като пойна птичка — а хората, които наричаха такива деца „специални“, въобще не подозират за какво става дума. Разбира се, че беше специален — беше им като подарък от тоя

шибан свят, който инак за пет пари не те бръсне. Дудитс беше тяхното съкровище и те го обичаха.

5

Седят в слънчевия кухненски кът — облаците са се разпръснали сякаш по магия — пият студен чай и гледат Дудитс, който изпива на три-четири глътки своя Зарекс (наглед ужасен оранжев бълвоч) и хуква навън да играе.

През повечето време говори Хенри, който обяснява на госпожа Кавел, че момчетата „побутвали малкия“. Били се поувлекли и му раздрали фланелката, което уплашило Дудитс и той се разплакал. Не се споменава и дума за това как Ричи Гренадо и неговите приятелчета му бяха свалили панталоните, нито пък за гнусната следобедна закуска, която го насилваха да изяде; когато госпожа Кавел ги попита познават ли тези големи момчета, Хенри се колебава, но отвърща отрицателно — били някакви гимназисти, не са ги виждали друг път и не им знаят имената. Тя изпитателно поглежда Бобъра, Джоунси и Пит — и тримата клатят глави. Вероятно допускат грешка — в бъдеще тази история може да се окаже опасна за Дудитс — но не могат толкова радикално да престъпят правилата, които ръководят живота им. Бобъра вече се пита откъде са събрали дързост да се намесят, впоследствие и другите ще се присъединят към него. Дивят се на куража си — и на факта, че не са в шибаната болница.

Жената-птичка тъжно ги съзерцава и Бобъра осъзнава, че тя всъщност знае много повече от онова, което ѝ разказват — във всеки случай достатъчно, за да не спи тази нощ. После се усмихва. Гледа право в Бобъра и той настръхва.

— Какви ципове имаш само!

Бобъра се усмихва.

— Да, госпожо. Това ми е коженото яке като на Фонзи. Беше на брат ми. Момчетата ми се подиграват, но аз си го харесвам.

— „Щастливи дни“. И ние харесваме този сериал. Дудитс много го обича. Може да дойдете някоя вечер да го гледаме заедно. Заедно с него. — Усмивката ѝ помръкна, сякаш знае, че това никога няма да се случи.

— А-ха, ще бъде страхотно — отвръща Бобъра.

— Наистина — приглася му Пит.

Известно време мълчат и наблюдават играта на Дудитс в задния двор. Семейство Кавел имат люлка с две седалки. Дудитс тича наоколо и ги блъска. Понякога спира, кръстосва ръце на гърдите си, извърща към небето лице — сякаш циферблат без стрелки — и се смее.

— Изглежда, вече е добре — отбеляза Джоунси и допива чая си.
— Сигурно съвсем е забравил.

Госпожа Кавел се кани да стане, но при тези думи се сепва и отново сяда.

— О, не, нищо подобно. Помни. Може би не като вас, но запомня разни неща. Сигурно довчера ще сънува кошмари, а като идем с баща му да го успокоим, няма да може да ни обясни. Това е най-страшното — не може да обясни какво вижда, мисли и чувства. Речникът му е твърде беден.

Въздъхва.

— Във всеки случай онези момчета няма да го забравят. Ами ако вече правят планове как да го причакат? Ами ако причакат вас?

— За нас не берете грижа — отвръща Джоунси, но макар гласът му да не трепва, в очите му се чете известна тревога.

— Може би. Но Дудитс? Мога както преди да го водя на училище и май ще се наложи да го правя известно време — но той толкова обича да се прибира сам.

— Защото се чувства голямо момче — допълва Пит.

Тя се пресяга през масата и стисва ръката му, а той се изчервява.

— Точно така, чувства се голямо момче.

— Знаете ли, *ние* бихме могли да го водим. Учим в прогимназията и никак няма да ни затрудни от Канзас Стрийт да се отбиваме оттук на път за училище.

Робърта Кавел не казва нищо — лицето ѝ потръпва, сякаш всички мускулчета заиграват. Клепачът ѝ запърхва, другото ѝ око се притваря. Вади кърпичка от джоба си и се изсеква. Бобъра си казва: „Мъчи се да не ни се присмее.“ По-късно на път за вкъщи споделя с Хенри — Джоунси и Пит вече са свърнали към своите домове — а Хенри го зяпва с искрено недоумение. „Тя се опитваше да не се разплаче — обяснява и след кратко мълчание добавя с обич: — Глупчо.“

— Наистина ли ще го направите? — пита госпожа Кавел и когато Хенри кима от името на всички, тя перифразира въпроса: — *Защо* бихте го направили?

Хенри се оглежда, сякаш подканва момчетата най-сетне да кажат нещо.

— Защото го харесваме, госпожо — започва Пит.

— Толкова ме радва, като размахва кутията за сандвичи... — кимва Джоунси.

— А-ха, много е маниашко — вмята Пит. Хенри го сритва под масата. Пит преповтаря мислено думите си — направо му личи — и се изчервява до уши.

Госпожа Кавел сякаш въобще не забелязва. Не откъсва поглед от Хенри.

— Той тръгва в осем без петнайсет.

— Ние винаги сме близо по това време. Нали, момчета? — поглежда ги Хенри.

И макар че осем без петнайсет в действителност е малко рано за тях, всички кимат и един през друг повтарят „Да разбира се, естествено, да“.

— И сте готови да го направите? — Този път Бобъра без никакви затруднения разгадава интонацията: жената е скепто-еди-какво-си, абе, с други думи, умът ѝ не го побира.

— Разбира се — отвръща Хенри. — Освен ако не смятате, че Дудитс би могъл да не... знаете...

— Да не иска — довършва Джоунси.

— Ти се шегуваш! — Бобъра има чувството, че тя говори на себе си, сякаш се опитва да се увери, че тези момчета действителност са в нейната кухня и че всичко се случва наистина. — Да ходи на училище с големи момчета? Които учат както той го нарича „истинското училище“ — означава да е на седмото небе.

— Добре. Значи ще идваме в осем без петнайсет и ще го изпращаме до училище. После ще го взимаме.

— Той свършва в...

— О, знаем кога свършват в Академията за бавноразвиващи се — жизнерадостно я прекъсва Бобъра и миг преди да види потресените погледи на другарите си, осъзнава, че е изтърсил нещо далеч по-страшно от „олигофренското училище“. Притиска длани към устата си.

Очите му буквално изскачат от орбитите. Джоунси така го изритва в пиццала, че онзи едва не се прекатурва на пода.

— Не му обръщайте внимание, госпожо! — Хенри бърза да замаже положението, но лицето му е пламнало от срам. — Той просто...

— О, изобщо не се притеснявайте. Знам как му викат хората. Понякога и ние с Алфи го наричаме така. — Но за всеобща почуда явно тази тема никак не я вълнува. Вместо това отново пита: — Но защо го правите?

И макар да гледа Хенри, на въпроса отговаря Бобъра, нищо, че лицето му е червено като домати:

— Защото е готин.

Другите кимат.

През следващите пет години всеки ден водят Дудитс на училище, освен когато е болен или те са в Бърлогата — към края Дудитс се премества от „Мери М. Сноу“, Академията за бавноразвиващи се, в местния техникум, където се учи да пече сладки (да „пете патки“, на дудитски), да сменя акумулатори на коли, да връща ресто и да си връзва сам вратовръзката (възелът винаги е безупречен, макар че понякога се оказва по средата на корема му). Историята с Джоузи Рикънхауър отдавна е минала и заминала, като всяко чудо за три дни — спомнят си я само родителите на Джоузи, които никога няма да я забравят. През тези години, докато го водят и прибират от училище, Дудитс се източва над всички им — дългурест юноша с необикновено красиво детински лице. Вече са го научили за играе на Не се сърди човече и на монопол в определен вариант; изобретили са я и Дудитска игра, играят я непрекъснато и така се смеят, че Алфи Кавел (беше по-висок от жена си, но и той приличаше на птиче) понякога излизаше от дневната на горния етаж, застава на стълбищната площадка и викаше отгоре — искаше да знае какво става, какво толкова смешно има, а те понякога се опитваха да му обяснят, че Дудитс е отбелязал осемнайсет точки за Хенри вместо две, или пък че е върнал Пит петнайсет точки *назад*, но Алфи така и не проумяваше за какво става дума — стоеше на стълбите с вестник в ръка, усмихваше се озадачено и винаги завършваше с едно и също изречение: „Добре, само да не паднат стените“, после се оттегляше в стаята, затваряше вратата и ги оставяше с техните си занимания... от които най-хубава беше

Дудитската игра. На Бобъра понякога му се струваше, че ще експлодира от смях, а Дудитс през това време седеше по турски на килимчето край голямата стара дъска за крибидж и се усмихва като Буда. Всичко това им предстои — засега са в кухничката под лъчите на ненадейното слънце, а Дудитс търчи из двора и бута люлките. Дудитс, който им направи такава страхотна услуга, като се появи в живота им. Дудитс, който — и те го знаят от самото начало — не прилича на никого от техните познати.

— Просто не разбирам как са могли — изведнъж изтърсва Пит. — Как плачеше само! Не проумявам как някой би могъл да издевателства над него.

Робърта Кавел тъжно го поглежда:

— По-големите момчета не чуват по същия начин. Надявам се никога да не разберете.

6

— *Джоунси!* — изкрещя Бобъра. — *Джоунси, бе!*

В бараката сред вехториите се подмяташе и старовремска тромба, от онези, дето пощальоните закачвали на вилката на велосипеда си. „Уууга! Хууга!“ — ечна откъм бараката. Ако можеше да чуе този звук, Дудитс сигурно би се смял до сълзи — милият Дудс, направо умираше за подобни оглушителни звуци.

Прозирната синя завеска се размърда и той настръхна. Възможно ли е Маккарти да е оживял? След миг разбра, че я е бутнал с лакът и се успокои. И под капака нищо не подскачаше — каквото и да бе онова в тоалетната чиния, или бе умряло, или се беше махнало. Но вече със сигурност го нямаше.

Е... *почти* със сигурност.

Пресегна се зад гъба си да пусне водата, после размисли и се отказа. „Не мърдай“ — бе заръчал Джоунси и Бобъра имаше намерение да го послуша, но кога ли ще се върне приятелят му? Ако не може да намери изолирбанда, защо не се върне? Каза си, че със сигурност са минали поне десет минути, макар да му се струваше, че е минал *цял час*. Междувременно продължава да затиска капака, а до

него лежи труп, чийто задник изглежда така, сякаш са го взривили с динамит.

— Поне дай знак — промърмори Бобъра. — Свирни пак с проклетата тромба.

Но Джоунси не свирна.

7

Не можеше да открие изолирбанда.

Обърна цялата барака, но не го намери. Със сигурност бе някъде тук, но не се виждаше да виси на никой пирон и го нямаше на отрупания с инструменти тезгях. Не беше и зад кутиите с боя, нито на закачалката под старите бояджийски маски с пожълтели ластици. Погледна под масата, надзърна в кашоните, струпани до отсрещната стена, после в чекмеджето под пътническата седалка в моторната шейна. Намери неразопакован резервен фар и половин пакет „Лъки Страйк“, който знае от кои времена, но никакъв изолирбанд. Минутите се изнизваха. По едно време бе готов да се закълне, че Бобъра го вика, но не искаше да се връща без изолирбанда, затова натисна тромбата, която намери на пода — напуканата черна гума издаваше оглушителен звук: „Уууга! Хууга!“, от който Дудитс би прихнал.

Търсенето на изолирбанда вече се бе превърнало във фикс идея. Намери кълбо канап, но как да превърже тоалетна чиния с *канап*, за Бога? Почти бе сигурен, че в едно от кухненските чекмеджета има тиксо, но съдейки по звука, онова чудо в тоалетната бе доста силно — като грамадна риба или нещо от този род. Тиксото нямаше да свърши работа.

Той стоеше до моторната шейна, оглеждаше се, прокараваше пръсти през косата си (не си бе сложил ръкавици и дланите му вече се бяха вкочанили) и издишаше големи бели облачета пара.

— Мамка му, къде е този *шибан* изолирбанд? — възкликна и стовари юмрук върху тезгяха. Разни кутийки с гайки и пирони се катурнаха и ето ти го изолирбандът — огромната ролка се бе скрила зад кутийките. Джоунси поне десет пъти бе надзъртал тук, без да го види.

Грабна го, пхна го в джоба на якето си — добре, че го беше облякъл, макар да не се бе потрудил да го закопчее — и тръгна към хижата. В този миг Бобъра се разпищя. Като го викаше оде, гласът му почти не се чуваше, но сега писъците му отекваха със страшна сила, бяха писъци на човек, раздиран от болка.

Джоунси хукна към задната врата.

8

Майката на Бобъра цял живот все повтаряше, че тия клечки за зъби ще го довършат, но със сигурност не си бе представляла подобно нещо.

Както си седеше върху капака, той заровичка в горния джоб на гащеризона си да търси клечка, но не намери ни една — бяха разпилени по пода. Две-три бяха паднали встрани от кръвта, но за да ги достигне, трябваше да стане от тоалетната — да се надигне и да се протегне.

Той се замисли. Джоунси му бе заръчал да не мърда, но онова в тоалетната чиния със сигурност вече се е разкарало — „спуснало се е на голяма дълбочина“, както се казваше във военните филми за подводници. Дари да не е, той ще се понадигне само за една-две секунди. Ако онова скочи, той моментално ще се стовари с цялата си тежест на капака, че може и да му прекърши гнусното люспесто вратленце (ако, разбира се, изобщо има такова).

С копнеж се взря в клечките. Досами краката му имаше тричетири и можеше да ги вземе, но нямаше никакво намерение да ги лапа така окървавени, особено като се има предвид откъде е изтекла кръвта. Но имаше и друга причина. Това странно мъхесто нещо, дето поникваше от кръвта и вече беше плъзнало по фугите между плочките — сега личеше съвсем ясно. Растеше и по клечките... но не и по онези, дето бяха паднали на сухо. Ако някога в живота си бе изпитвал крещяща нужда да сложи нещо в устата си — да гризе късче стругована дървесина — то бе именно сега.

— Мамка му! — промърмори, наведе се и протегна ръка. Почти докосваше най-близката чиста клечка с връхчетата на пръстите си. Напрегна се и се надигна. Сграбчи клечката — „а, докопах ли те най-

сетне“ — но в този миг нещо се блъсна в затворения капак, удари го по топките и той залитна напред. В последен отчаян опит да запази равновесие, се вкопчи в завесата, но тя се откачи и металните пръстени издрънчаха. Подхлъзна се в кръвта и се просна на пода, сякаш го бяха катапултирали. Капакът на тоалетната се отвори с такъв замах, че порцелановото казанче се пропука.

На гърба на Бобъра се стовари нещо мокро и тежко. Нещо като опашка, гигантски червей или отсечено пипало се провря между краката му и като питон се вкопчи в топите му... Той изпищя и вдигна глава — от кръвта върху плочките под долната му устна като алена татуировка се бяха отпечатали две кръстосани линии. Съществото, изскочило от тоалетната, лежеше върху гърба му като навит на руло дишащ килим, който изведнъж зацвърча.

Бобъра изкрещя и се повлече по корем към ваната, после с мъка се изправи на четири крака, опитвайки се да се отърси нещото от гърба си. Пипалото между краката му отново го стисна и нещо изпука в слабините му; силната болка беше като мъгла, която падна пред очите му.

„Господи, Исусе Христе откачени, това май беше едната ми топка“ — рече си той.

Плувал в пот и с провесен език, той направи единственото, което му хрумна — обърна се по гръб, опитвайки се да размаже върху плочките онова чудо. То изцвърча право в ухото му и се загърчи. Бобъра го сграбчи за опашката, извиваща се между краката му — отгоре мека и гладка, отдолу бодлива, сякаш покрита с кукички от сплъстени косми. И влажна. От вода? От кръв? От двете?

— *Ааааа! Ааааа! Пусни ме, мамка ти! Ебаси, пусни ме! Шибаните ми топки! Мааамка му!*

Но преди да успее да подпъхне длан под опашката, във врата му се забиха зъби, остри като игли. Той нададе вой, надигна се и онова падна на гърба му. Той се помъчи да се изправи, като си помагаше с ръце, защото краката не го държаха. Подът се бе превърнал в ледена пързалка, тъй като мътната вода от пропуканата тоалетна чиния се смесваше с кръвта на Маккарти.

Когато най-сетне съумя да се изправи, забеляза някакво същество, увиснало на вратата. Приличаше на родена без крака

невестулка с дебела червеникаво-златиста опашка. Вместо глава имаше буца плът, от която се вираха черни очи.

Долната половина на буцата зейна, разкривайки остри зъби. Чудовището се стрелна към бобъра като змия, прикрепяйки се с голата си опашка към дръжката на вратата. Той изкрещя и закри лицето си с длан. В миг три пръста изчезнаха — остана само кутрето. Не изпита болка — или може би нечовешката болка от продупчения тестис поглъщаше цялото му внимание. Понечи да отстъпи, но се блъсна в тоалетната чиния.

„И това чудо е било в него? — мисълта прелетя през съзнанието му като бърза птица. — Това е било *вътре* в него?“

В този миг гадината се хвърли върху него, черните очички яростно проблесваха, от зейналата уста стърчаха зъби като костни иглички. Някъде отдалеч, сякаш от друга вселена, където все още може би крееха останки от човешки разум, Джоунси го викаше, но вече бе закъснял, безвъзвратно закъснял.

Гадината се плъосна върху гърдите му. Вонеше като дъха на Маккарти — смрадлива смесица от петрол, етер и метан. Мускулестия камшик се уви около кръста на Бобъра. Главата се стрелна напред, остриите зъби захапаху носа му.

Той запищя, заудря го с юмруци и политна върху тоалетната чиния. Когато гадината изскочи одеде, капакът и дъската се бяха отметнали. Той се стовари върху порцелановата чиния, строши я и пропадна вътре, а чудовището, обвило пипалото си около кръста му, гризеше лицето му.

— Бобър, Бобър, какво за Бога...

Гадината се вдърви — буквално като оная работа на мъжете. Хватката на пипалото се затегна, после се отпусна. Закърнялата глава рязко се извърна по посока на гласа сред кървава мъгла, премрежваща погледа му, Бобъра различи стария приятел от детинство: Джоунси стоеше на прага и глуповато се пулеше, стискайки ролката изолиранд („вече въобще не ни трябва“) в отпуснатата си ръка. Беше безпомощен, скован от ужас, осъзнавайки, че ще бъде следващата жертва.

— Джоунси, махай се отук! — изкрещя бобъра, задавяйки се от кръвта в гърлото си. Долови, че онова се кани да скочи, и приклещи в любовна прегръдка пулсиращото му тяло. — Изчезвай! Затвори вратата! Из... — „Изгори го — искаше да каже. — *Заклучи го, заключи*

ни, изгори го живо, а пък аз ще го прегръщам и ако в предсмъртния си миг подуша миризмата на горящата му козина, ще умра щастлив.“ Но гадината бе твърде силна, а проклетият Джоунси стърчеше опулен на прага и досущ приличаше на Дудитс — слабоумен, без никакви надежди за подобрене. Чудовището отново стрелна към лицето му закърнялата си глава и преди болката да го разкъса за последен път, в съзнанието му пробегна недовършена мисъл: „Тия проклети клечки, дявол го взел, мама все ми казваше...“

Пред очите му изригнаха червени и черни цветя, някъде отдалеч дочу собствените си предсмъртни писъци.

9

Джоунси видя, че Бобъра седи на тоалетната чиния, а нещо като гигантски червено-златист червей се е впило в него. Извика и съществото се обърна към него — нямаше истинска глава, само черни като на акула очи и ужасно много зъби... от които стърчеше нещо. Изтръпна от ужас, като осъзна, че кървавото парче плът е носът на Бобъра.

„Бягай! — писна вътрешния му глас и веднага се поправи: — Спаси го! Спаси Бобъра!“

Командите бяха противоречиви, поради което той се вцепени, изпълнен със странното усещане, че тежи половин тон. Чудовището в прегръдките на Бобъра издаде звук, наподобяващ цвърчене, което предизвикваше асоциация с нещо, случило се преди време и отдавна забравено.

Бобъра му закрещя да се маха, да затвори вратата; викът му сякаш подсечи чудовището, че изоставило работата си, и този път се впи в очите му — в очите, мамка му, а той се сгърчи и запищя, притискайки към себе си гадината, която цвърчеше и гризеше ли, гризеше, а опашката ѝ стягаше хватката около кръста му — докато измъкна ризата му и се вмъкна в гащеризона му. Краката се загърчиха, токовете на ботушите му разплискваха кръвта, сред която никнеше отвратителния мърх... Разпространяваше се толкова бързо, че вече бе плъзнал из цялото помещение, мамка му.

Бобъра за последен път отметна глава назад и гадината се откопчи от прегръдката му миг преди той да се катурне във ваната върху Маккарти. Гадината падна на пода и запълзя — по дяволите, каква скорост развиваше — право към Джоунси. Той отстъпи и хлопна вратата миг преди онова да се удари в нея със същия трясък като одева, когато се блъскаше в затворения капак на тоалетната чиния. От силния удар касата на вратата се разтресе. В светлината, която се процеждаше изпод прага, пробягваха сенки, очертаващи отривистите движения на гадината, която след миг пак се хвърли към дървения плот. Първата мисъл на Джоунси беше да изтича за стол и да подпре вратата, но това бе чиста глупост, както казваха неговите студенти, съвършено безмозъчна идея, тъй като вратата се отваряше *навътре*, не навън. Въпросът бе дали гадината разбира предназначението на дръжката и дали може да се докопа до нея.

Онова нещо сякаш прочете мислите му — кой казва, че е невъзможно? — и запълзя по вратата; изведнъж валчестата дръжка помръдна, сякаш някой се опитваше да я завърти. Каквото и да бе това същество, притежаваше неимоверна сила. Джоунси стисна с две ръце топката. В един ужасен миг натискът продължи да се усилюва и той бе сигурен, че онова ще успее да я завърти — на косъм бе да изпадне в паника и да побегне.

Но го възпря мисълта колко бързо се придвижваше гадината. „Ще ме настигне, преди да съм стигнал и до средата на дневната — рече си той, питайки се защо им е притрябвало толкова голяма стая. — Ако ме настигне, ще пропълзи нагоре по крака и право върху...“

Стисна валчестата дръжка с такава сила, че сухожилията на ръцете и шията му се изпънаха като въжета и се озъби от напрежение. Досети се, че ако *все пак* се опита да избяга, болката в хълбока ще го забави; беше си останал полуинвалид благодарение на пенсионирания професор, шибания изкуфял дъртак, дето въобще не трябваше да кара кола, много благодаря, господин професор, направо хиляди шибани благодарности; като не може нито да избяга, нито да удържа вратата, какво следва?

Ще го сполети съдбата на Бобъра, разбира се. Носът на Бобъра стърчеше набучен на зъбите му като шиш кебап.

Джоунси ужасено изстена, без да отслабва хватката си. За миг натискът се усили, после изведнъж престана. Иззад тънката дървена

плоскост долиташе яростния вой на гадината. Долавяше се вонята на течност за карбуратор, подобна на миризмата на етер.

Джоунси се запита как ли онова се държи на вратата? Нямаше крайници, поне той не успя да забележи подобни органи, освен червеникавото подобие на опашка, тъй че как...

От другата страна долиташе приглушено пукане и съскане — точно пред лицето му, ако се съди по звука — и в този миг той разбра. Държи се на зъбите си. Откритието го изпълни с неописуем ужас. Това чудо е било в Маккарти, бе абсолютно сигурен. Развивало се е в тялото му като гигантска тения от филм на ужасите. Като тумор, само че със зъби. А когато е пораснало достатъчно и е било готово да премине към по-големи и по-вкусни неща, така да се каже, просто си е прогризало път навън.

— О, не, о, не — почти през сълзи промълви с разтреперан глас.

Дръжката започна бавно да се завърта в обратна посока. Джоунси буквално го виждаше как виси, залепено на вратата, впито в дървесината като пиявица, а опашката или пипалото му с примка накрая като бесило се увива около топката, и дърпа...

— Не, не, не — изпъхтя и се вкопчи във валчестата дръжка. Всеки момент щеше да я изпусне. Лицето и дланите му бяха облени в пот.

Пред ужасения му поглед във вратата се появиха малки подутини, показваше къде са впити зъбите на гадината и неуморно, безспирно работят, впивайки се все по-дълбоко. Скоро ще пробие вратата (ако, разбира се, преди това не изпусне топката) и в действителност ще се окаже *лице в лице* с острите костни игли, които бяха откъснали носа на приятеля му.

Което го накара да проумее: Бобъра е мъртъв.

— Ти го уби! — изкрещя на гадината, увиснала от другата страна. Гласът му трепереше от ужас и мъка. — Ти уби Бобъра!

Страните му горяха, а сълзите, които рукоуха по лицето му, бяха още по-горещи. Бобъра с черното кожено яке („*Какви ципове имаш само!*“ — бе възкликнала майката на Дудитс в деня, в който се запознаха); Бобъра, който на абитуриентския бал се натряска до козирката и скръстил ръце на гърдите си, заигра казашки танц; Бобъра, който на приема по случай сватбата на Джоунси и Карла сграбчи младоженеца и отривисто му зашепна: „Да бъдеш щастлив, братче.

Щастлив за всички ни.“ Тогава за пръв път разбра, че Бобъра не е щастлив — за Хенри и Пит знаеше, при тях въпросът никога не е подлежал на съмнение, но *Бобъра*? А сега той бе мъртъв, с обезобразено, безносо лице, проснат във ваната върху проклетия Маккарти.

— *Ти го уби, гад мръсна!* — изкрещя на издутините по вратата — отначало шест, после девет, и като че ли вече цяла дузина, мамка му.

Чудовището сякаш се изненада от тази ненадейна ярост и натискът върху топката на вратата в посока, противоположна на часовниковата стрелка, пак отслабна. Джоунси напрегнато се огледа за предмет, който да му е от помощ, но не видя нищо и сведе поглед към пода. Изолирбандът се търкаляше в краката му, но каква полза от него? Дори да успее да се наведе и да го грабне, какво ще го прави? За да размотае лента, трябва да използва и двете си ръце, а за да я накъса на парчета ще трябва да използва зъбите си, но дори да разполагаше с достатъчно време, какъв е смисълът, щом едва удържа на натискът отвътре?

Топката отново се завъртя. Джоунси я задържа, но вече губеше сили — сякаш адреналинът в мускулите му се разграждаше и постепенно се преобразуваше в олово, потните му длани се хлъзгаха, на всичко отгоре го тормозеше и тоя проклета воня на етер, вече съвсем ясно осезаема и някак пречистена, без примеси на отпадъчни елементи и газове от тялото на Маккарти. Но как е възможно да прониква толкова силно иззад вратата? Как е възможно, освен ако...

За части от секундата преди металната пръчка, свързваща двете топки, да се прекърши и вратата да се отвори с трясък, на Джоунси му се стори, че наоколо изведнъж притъмня, като че ли някой се бе промъкнал зад гърба му и препречваше светлината и пътя към задната врата...

Металната пръчка се прекърши. Дръжката остана в ръцете на Джоунси и вратата се отметна под тежестта на увисналото на нея същество. Той изкрещя и изпусна топката, която отхвъркна встрани.

Обърна се и се озова пред сив човек.

Той — *то* — бе извънземно същество, но в известен смисъл му беше познато. Беше виждал негови изображения в стотици телевизионни предавания за „паранормални явления“, на първа страница на хиляди таблоиди (от онези, които крещят в лицето ти

трагикомичните си сензации, когато си приклещен на опашката в супермаркета), във филми като „Извънземното“, „Близки срещи от третия вид“ и „Огън в небето“: господин Сив, неизменна част от досиетата Х.

Всички тези изображения имаха поне една вярна черта с оригинала — огромни черни очи, досущ като очите на гадината, която си бе прегризала тунел в задника на Маккарти, пък и устата се доближаваше до действителната — една загатната цепка, нищо повече — но сивата кожа беше сбръчкана и провиснала като на издъхващ от старост слон. От бръчките се процеждаше жълтеникаво-бяла, подобна на гной течност, каквато се стичаше като сълзи и от ъгълчетата на безизразните му очи. Течността образуваше петна и съсиреци по целия под на голямата стая, по килимчето под капана за сънища и чак до задната врата, през която съществото беше влязло. Откога ли е тук господин Сив? Дали е бил навън, когато Джоунси е тичал към задната врата, стискайки безполезната ролка изолирбанд?

Не знаеше. Знаеше само, че господин Сив е на умиране и че трябва да мине покрай него, тъй като онази гадина в банята току-що бе паднала на пода. Скоро ще е по петите му.

Марси — каза господин Сив.

Говореше свършено отчетливо, макар че едва загатнатата му уста въобще не помръдна. Думата отекуна в съзнанието на Джоунси, на същото онова място, където се вклиняваха риданията на Дудитс.

— Какво искаш?

Гадината вече се увиваше около прасците му, но той не я забелязваше. Почти не обърна внимание как онова се сви в босите, безпръсти крака на сивото човече.

Моля ви, престанете — отекуна гласът на господин Сив сред мислите на Джоунси. Прещракването. Нещо повече — Дирята. Понякога я виждаше, понякога я чуваше — както онзи път гузните мисли на Дефюниак. — *Не издържам повече, искам инжекция, искам Марси!*

„Смъртта му призовава — рече си Джоунси. — Изпусна ме на улицата, изпусна ме и в болницата — макар и през една-две стаи — и оттогава все ме издирва. Най-сетне ме намери.“

В този миг главата на сивото същество се пръсна и от нея излетя червено-оранжев облак вонливи частици с дъх на етер.

Джоунси ги вдъхна.

[1] Герои от популярния мюзикъл от 50-те години „Звукът на музиката“, в който се разказва за седемте деца на семейство Фон Трапс, чиято майка е починала, а баща им е морски капитан; под грижите на строгата си, но ласкава гувернантка след банкрута на семейството децата започват да изнасят музикални представления. — Б.пр. ↑

[2] Американско телевизионно предаване, известно с комедийни и необичайни изпълнения. — Б.пр. ↑

[3] Псевдоним на Тиодор Сус Гийзъл (1904–1991), американски писател и автор на илюстрации на детски книжки. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

РОБЪРТА

Вече със съвсем побеляла коса, вдовица на петдесет и осем години (но все същата жена-птичка, която обичаше басмени рокли на цветенца — някои нещо оставаха неизменни), майката на Дудитс седеше пред телевизора в партерния апартамент, в който се бяха преместили да живеят. След смъртта на Алфи продаде къщата на Мейпъл Лейн. Спокойно можеше да я поддържа — Алфи им остави много пари, освен това имаше голяма застраховка живот, а към всичко това се прибавяше делът ѝ във фирмата за вносни авточасти, която бе основал още през 1975 г. — но жилището бе твърде голямо, пък и в стаите, в които Дудитс прекарваше основна част от времето си, витаеха твърде много спомени. На горния етаж се намираше спалнята, където с Алфи спяха и разговаряха, крояха планове и правеха любов. Отдолу пък бе стаята за игри, в която Дудитс и приятелите му бяха прекарвали толкова много следобеди и вечери. Робърта смяташе, че момчетата са били изпратени от бог — ангели с добри сърца и каруцарски език, които очакваха от нея да повярва, че когато Дудитс започна да казва „бати“ всъщност искал да произнесе Фади и най-сериозно я убеждаваха, че така се казвало новото кученце на Пит, дето било кръстено на Елмър Фад от „Бъгс Бъни“. Естествено тя се преструваше, че им вярва.

Да, в къщата витаеха твърде много спомени и твърде много призраци на по-щастливи времена. А и Дудитс се разболя. Боледуваше вече две години, но никой от старите му приятели не знаеше, защото вече не идваха у тях, а на нея сърце не ѝ даваше да телефонира на Бобъра, който на свой ред да издири останалите.

Робърта седеше пред телевизора и гледаше предаването — местният новинарски екип се бе отказал да прекъсва с преки включвания следобедните сериали и вече излъчваха на живо от мястото на събитието. Робърта слушаше новините от северен Мейн със смесица от страх и удивление. Най-страшното бе, че май никога *не знаеше* точно какво се случва, какво е всъщност събитието и в какъв

мащаб е. В далечното кътче на Мейн, на триста километра северно от Дери, бяха изчезнали ловци — може би десетина души. Това бе пределно ясно. Робърта не знаеше със сигурност, но бе почти убедена, че репортерите говорят за Джеферсън Тракт, където едно време момчетата ходеха на лов и се връщаха, заредени с кървави истории, които едновременно очароваха и плашеха Дудитс.

Дали са затрупани от снежната вихрушка „Албърта Клипър“, която бе преминала през онзи район и бе засипала гората с двайсет сантиметра сняг? Може би. Никой не знаеше със сигурност, но една дружинка от четирима ловци, отседнали в Кинео, като че наистина бе безследно изчезнала. Показаха снимките им и прочетоха имената им бавно и тържествено: Отис, Роупър, Маккарти, Шу. Последното име бе на жена.

Изчезването на ловци само по себе си не беше достатъчно страшна новина, заслужаваща да се прекъсват следобедните сапунени опери, но имаше и други подробности. Били забелязани странни, разноцветни светлини в небето. Двама ловци от Милинокет, които два дни по-рано били в Кинео, твърдяха, че са видели обект, подобен на пура, който кръжал над просека в горите. Апаратът нямал ротори, нито дори видими двигателни устройства. Просто висял на пет метра над далекопровода и издавал плътно бръмчене, което сякаш прониквало чак в костите... и в зъбите. И двамата твърдяха, че са им паднали по няколко зъба, макар че като отвориха уста да покажат, Робърта заключи, че и останалите са на път да изпадат. Двамата пътували в стар пикап Шевролет, а когато се опитали да доближат, за да разгледат обекта по-добре, двигателят угаснал. Единият бил с електронен часовник, чиито стрелки три часа след събитието се били движили обратно, а накрая се повредил окончателно; другият бил със старомоден механичен часовник, на който нищо не му станало. Според репортера през изминалата седмица и други ловци от региона забелязали неидентифицирани летящи обекти — някои с формата на пура, други — с по-традиционна форма на чиния. В армейския жаргон подобни масови сигнали за неидентифицирани летящи обекти се наричали „масова психоза“.

Изчезнали ловци, НЛО-та. Сензационно и със сигурност идеално начало за „На живо в шест“ („Извънредни местни новини! Във нашия град, в нашия щат!“), но историята продължаваше. И нещата се

влошаваха. Във всеки случай засега информацията бе непотвърдена и Робърта се молеше да се окаже невярна, но вече два часа седеше пред телевизора, наливаше се с кафе и се изнервяше все повече и повече.

Най-страшните слухове бяха свързани с катастрофирал в гората обект, недалеч от мястото, където двамата мъже с пикапа забелязали подобния на пура апарат над далекопровода. Не по-малко тревожна бе новината, че в обширен периметър от Арустук Каунти — може би триста квадратни километра, собственост на производители на хартия и на държавата — е обявена карантина и районът е отцепен.

В базата на националния въздушен патрул в Бангор на въпроси на журналисти забързано отговаряше висок блед мъж с хлътнали очи (застанал пред табела с надпис: „Домът на манияците“), който заяви, че слуховете изобщо не били верни, но в момента се извършвала проверка по „няколко противоречиви сигнали“. В долната част на екрана бе изписано само името му — ЕЙБРАХАМ КУРЦ. Робърта не можеше да разбере какъв чин има господинът и дали изобщо е военен. Беше облечен в зелен гащеризон, без опознавателни знаци. Дори да му бе студено — изобщо не му личеше. В големите му очи, обрамчени с белезникави ресници, имаше нещо, което никак не допадна на Робърта. Изглеждаха й като очи на лъжец.

— Можете ли поне да потвърдите, че произходът на катастрофиралия апарат не е чуждестранен, нито... извънземен? — запита някакъв млад репортер.

— Още не са ми телефонирали извънземни — засмя се Курц. Повечето репортери също се засмяха и явно никой освен Робърта, която гледаше репортажа в апартамента си в Уест Дери Ейкърс, не осъзна, че въобще не е отговорил на въпроса.

— Можете ли да потвърдите, че районът на Джеферсът Тракт е поставен под карантина? — последва друг въпрос.

— В момента не мога нито да потвърдя, нито да отхвърля твърденията. Работим усилено по разследването. В настоящия момент, дами и господа, вашите долари на данъкоплатци работят във ваша полза — отсече в заключение и се запъти се към маркирания с огромен бял надпис „НВП“ хеликоптер, чиито витла бавно се въртяха.

Водещият обясни, че репортажът бил от 9:45 ч. същата сутрин. Следващият видеоматериал — подскачащ образ, заснет с ръчна видеокамера — бе заснет от чартърен самолет „Чесна“, изпратен от

новинарския отдел на канал 9 на мястото на събитието — Джеферсън Тракт. Очевидно полетът бе затруднен от сериозни турбуленции, пък и валеше силен сняг, но не толкова, че да скрие двата хеликоптера, които изникнаха отнякъде и притиснах самолета от двете страни като огромни кафяви водни кончета. Вървеше радиоемисия, но поради прашенето почти нищо не се чуваше и Робърта зачете текста, изписан с жълто в долния край на екрана: *„Този район е затворен. Върнете се в базата. Повтарям, районът е затворен. Върнете се в базата!“*

Дали затворен и под карантина е едно и също? Робърта предполагаше, че е така, макар че от хора като Курц спокойно можеше да се очаква да увъртат, хващайки се за думите. Надписите на охранителните хеликоптери ясно личаха: НВП.

Пилотът на чесната попита:

— По чия заповед се провежда тази операция?

Отговорът гласеше:

— Връщайте се в противен случай ще бъдете принудени със сила.

Самолетът наистина се върна. Говорителят уточни, че междувпрочем горивото му било на привършване, сякаш това обясняваше всичко. Оттогава все повтаряха все едно и също, макар да го обясняваха като „ново включване от мястото на събитието“. Репортерите на големите телевизии още били на път към Джеферсън Тракт.

Робърта тъкмо ставаше да изключи телевизора — репортажите започваха да я изнервят — когато Дудитс изпищя. Сърцето ѝ едва не спря, след което заби двойно по-бързо. Извърна се толкова рязко, че блъсна масичката пред креслото — което навремето беше на Алфи, но сега бе нейно — и преобърна чашата с кафето. Течността заля програмата на телевизията, удавяйки в кафява локва участничките в концерта на сопраните.

Писъкът бе последван от пронизително, истерично хлипане на млако дете. Макар и прехвърлил трийсетте, Дудитс щеше завинаги да си остане дете.

За миг тя се вцепени, безсилна да помръдне. Най-сетне съумя да се раздвижи, искрено желаейки Алфи да бе тук... даже по-добре някое от момчетата. Те отдавна вече не бяха момчета, разбира се — само

Дудитс оставаше момче, синдромът на Даун го бе превърнал в Питър Пан и скоро щеше да отпътува за страната на Никога.

— Ида, Дуди! — извика тя и хукна към неговата стая, но докато прекосяваше хола с разтуптяно сърце, изпитвайки познатите ревматични болки в таза, изведнъж се почувства остаряла. Тя никога нямаше да отпътува за страната на Никога.

— Мама идва, мама идва!

Дудитс плачеше, та се късаше. Първия път, когато венците му прокървиха, след като си изми зъбите, плака, но никога не пищеше, а така не беше ревал от дете — надавайки тези налудничави стонове, които сякаш разкъсват мозъка. Туп-туп, туп-туп, туп-туп.

— Дуди, какво има?

Влетя в стаята и се втрени в него, до такава степен убедена, че е получил кръвоизлив, че отначало действително ѝ се *привидя* кръв. Но после осъзна, че той се поклаща в подвижното си болнично легло, облян в сълзи. Очите му грееха с все същия изумруден блясък, но беше мъртвешки блед. Косата му бе окапала — прекрасната му руса коса, с която ѝ напомняше на Арт Гарфънкъл на млади години. Слабата зимна светлина, която струеше през прозореца, се отразяваше в голото му теме, от шишенцата, строени на нощното шкафче (съдържаха какви ли не таблетки против инфекции и против болки, но нито едно лекарство, което да спре или поне да забави процесите в тялото му), в изправената отстрани метална стойка за системи.

На пръв поглед нямаше причина за почти гротескната болка, изкривяваща лицето на Дудитс.

Тя седна до него, сграбчи неуморно удрящата се по завивките ръка и я притисна до гърдите си. Дланта му беше студена като лед. Робърта помнеше как едно време, още като ученичка в гимназията, четеше „Дракула“ и изпитваше някак приятен страх, прерастващ в ужас, когато си легнеше, изгасеше лампите и спалнята ѝ се изпълваше със сенки. Успокояваше я мисълта, че вампирите не съществуват, но вече не смяташе така. Със сигурност съществуваше поне един вампир, далеч по-ужасен от трансилванкия граф — името му бе не Дракула, а левкемия, и никакви оръжия не можеха да нанесат смъртоносен удар в сърцето му.

— Дудитс, Дуди, кажи миличък, какво има?

Сгушен в прегръдките ѝ, той отново нададе писък и този път Робърта мигновено забрави за Джеферсън Тракт, косата ѝ настръхна и кръвта ѝ се вледени.

— *Оо-ъъ уу-ааа! Оо-ъъ уу-ааа!*

Нямаше нужда да го кара да повтори или да изрече по-ясно — цял живот го бе слушала и прекрасно разбираше:

„Бобъра умря! Бобъра умря! О, мама, Бобъра умря!“

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПИТ И БЕКИ

1

Пет, който лежеше в засипания със сняг коловоз, крещя, докато остана без дъх; после се опита да преодолее болката, да намери някакъв разумен компромис. Не успя. Ненадейна и умопомрачително силна, тази болка не допускаше никакви компромиси. Не бе и подозирал, че съществува подобно непоносимо страдание — да бе знаел, несъмнено щеше да остане при жената. При Марси, макар че тя не се казваше Марси. Почти се *досещаше* как се казва, но какво значение има? В момента се намираше в беда, парализиран от пулсиращата кошмарна болка в коляното, от която се обливаше в пот.

Трепереше сред снега, захвърлил встрани найлоновата торба с надпис „Благодарим ви, че избрахте да пазарувате при нас“. По едно време се пресегна да провери дали не са останали една-две здрави бутилки, но като помръдна, коляното му сякаш се разкъса, причинявайки му болка, в сравнение с която досегашните мъки изглеждаха незначителни. Изпищя за последен път и загуби съзнание.

2

Като се свести, не можа да определи колко време е минало — съдейки по светлината, надали е било много, но краката му се бяха вкочанили, дланите също започваха да се сковават от студа, макар да носеше ръкавици.

Лежеше на хълбок, до него найлоновата торба се въргалаше всред замръзваща кехлибарена локва разтопен сняг. Болката в коляното бе позаглъхнала — сигурно и то се беше вдървило от студ — и Пит установи, че способността му да мисли се е възобновила. Кое то бе много добре предвид обстоятелствата. Предстоеше му да се върне при

заслона, при това без чужда помощ. Ако останеше да чака Хенри да се върне с моторната шейна, има голяма вероятност да се превърне в ледена Питулка — ледена Питулка с голяма торба строшени бири, благодарим ви, че пазарувахте при нас, шибан алкохолик такъв, много ви благодарим. Пък трябва да мисли и за жената. Нищо чудно да вземе да умре, и то само заради пиячката на Пит Мур.

Извърна погнузен поглед от торбата. Нямаше как да я запрати в горите — не можеше да рискува отново да събуди позадрямалата болка в коляното. Затова я зари със сняг, както правят кучетата, и запълзя по снега.

Явно коляното му все пак не се беше вкочанило. Стиснал зъби, пит пълзеше на лакти, като се оттласкваше със здравия си крак, а косата му падаше в очите. Не се виждаха никакви животни — паническото бягство явно беше приключило, бе останал сам и в тишината отекваше само задъханото му пъхтене и сподавените болезнени стонове. Под мишниците и по гърба му се стичаше пот, но не чувстваше вкочанените си крайници.

Замалко щеше да се откаже, но по следата на пътя зърна в далечината огъня, който бяха запалили с Хенри. Едва пламтеше, но още не беше съвсем угаснал. Пит запълзя натам и всеки път, когато засегнеше навехнатото си коляно и кракът му се раздираше от болка, се утешаваше с мисълта за благословената топлина на огъня. Движението му причиняваше неописуема болка, но за Бога, толкова искаше да стигне до заслона. Нямаше никакво желание да замръзне наред със снега.

— Ще успея, Беки — мърмореше си той. — Ще успея, Беки. — Бе изрекъл името й поне десет пъти, докато се усети, че го знае.

Като наближи заслона, спря да провери колко е часът и се намръщи. Часовникът му показваше единайсет часа, което бе пълен абсурд — помнеше, че го погледна, преди да тръгне от скаута, а тогава показваше дванайсет и дваайсет. Задържа поглед върху циферблата и откри причината за възникналото смущение. Голямата стрелка описваше неравномерни, конвулсивни подскоци в обратна посока. Не се изненада особено от откритието си. Любопитството му към необикновените феномени се бе изпарило. Вече дори кракът не бе основната му грижа. Умираще от студ и докато пропълзяваше

последните петдесет метра до угасващия огън, по цялото му тяло пробягваха конвулсивни тръпки.

Жената не беше на мястото, на което я беше оставил. Лежеше отгатък огъня, сякаш бе изпъзляла към натрупаните съчки, но не й бяха достигнали силите.

— Здравсти, мила, прибрах се — изпъхтя Пит. — Имах малко неприятности с коляното, но се върнах. Обаче ти си виновна за проклетото коляно, Беки, тъй че въобще не ми мрънкай, разбра ли? Беки — нали така се казваш?

Може би, но тя не отвърна. Лежеше неподвижно и се пулеше насреща му. Пак се виждаше само едното й око, но дали одевешното или другото, Пит не знаеше. Пък и вече не му се струваше толкова страшно, може би защото в момента имаше други грижи. Например огънят. Вече угасваше, но отдолу имаше доста жарава. Ще го стъкне отново с много съчки и ще си лежи тук с новата си приятелка Беки (само че по посоката на вятъра, за Бога, че тия газове бяха *отврат*). И ще чака да дойде Хенри. Не за пръв път Хенри ще го измъкне от кашата, дето я е забъркал.

Изпъзля към жената и купчинката съчки зад нея — доближи достатъчно, за да усети характерната миризма на етер — и разбра защо погледът й вече не го тревожеше. Беше угаснал... тя — също. Около кръста и хълбоците й снегът се втвърдяваше като тъмночервена коричка.

Пот спря, подпря се на лакти, макар че ръцете вече го боляха от пълзенето — и я заразглежда, макар че вече не изпитваше особен интерес към нея; във всеки случай гледката не го развълнува повече от стрелката на часовника, която се въртеше наобратно. Искаше му се само да разпали огъня и да се *стопли*. Друг път ще размишлява за жената. Например следващия месец, когато ще си седи в собствената си дневна с чаша горещо кафе в ръка, а коляното му ще бъде гипсирано.

Най-сетне се добра до дървата. Бяха останали само четири цепеници, но *доста* големи. Хенри може и да се върне, докато догорят, а преди да тръгне да търси помощ, ще събере още. Милият Хенри, който отказваше да смени старомодните си очила с рогови рамки с меки контактни лещи или да се подложи на операция с лазер.

Съзнанието на Пит се опита да извика спомена за преобърнатия джип и лъхация в купето аромат на одеколон, какъвто Хенри всъщност не бе използвал, но той прогони мисълта. „Хайде да не ходим там“ — както казват децата. Стига вече с тия призрачни миризми и спомени за Дудитс. И без това му беше дошло нанагорно.

С мъка нахвърля дървата едно по едно в огъня, като всеки път изтръпваше от болката в коляното, но се зарадва на облака искри, които летяха като обезумели светулки към нагънатия ламаринен покрив на заслона, където угасваха.

Хенри скоро ще се върне. Беше се вкопчил в тази мисъл. Хенри скоро ще се върне, само трябва да гледа огъня и да се крепи с тази мисъл.

„Не, няма да се върне. Защото в Бърлогата става нещо. Свързано с някакъв си...“

— Рик — изгърси гласно, взрян в пламъците, които тъкмо облизваха цепениците.

Помагайки си със зъби, изхлузи ръкавиците си и протегна ръце към огъня. Раната на дясната длан, където се беше порязал от строшените бирени бутилки, бе доста дълбока. Ще му остане белег, но какво от това? Какво е един белег, като имаш верни приятели? А те са приятели, нали така? Н-да. Старата банда от Канзас Стрийт, Пурпурните пирати с пластмасовите мечове и лазерните играчки-пистолети като на героите от „Междузвездни войни“. Някога бяха извършили героично дело... дори две, ако се брои спасяването на малката Рикънхауър. Тогава даже публикуваха снимките им във вестника, тъй че какво са няколко белега? И какво от това, че може би веднъж — условно казано — бяха убили човек? Защото, ако имаше някой, който заслужава да бъде убит...

Насили се да прогони този спомен.

Но виждаше Дирята. Независимо дали това му харесваше или не, я виждаше, при това не му се беше явявала толкова ясно от години. Виждаше и Бобъра... внезапно чу гласа му:

„Джоунси, братче, тука ли си?“

— Не ставай, Бобър — промърмори, загледан в избуяващите прациящи пламъци. Огънят се бе разгорял, топлината го удряше право в лицето и го приспиваше. — Стой на място и не мърдай. Просто... нали знаеш, не мърдай, че да не ти влезе нещо отзад.

Какво точно означаваше всичко това? „Какви са тия дрън-мрън?“ — както казваше самият бобър, когато бяха деца — свършена безсмислица, която обаче ги подлудяваше от смях. Пит долавяше, че стига да иска, би могъл да разбере, защо Дирята се виждаше съвсем ясно. Мярнаха му се сини плочки, синя найлонова завеса за баня, яркооранжева шапка — шапката на Рик; долавяше, че лесно може да научи и останалото. Не знаеше дали това се случва в бъдещето, в миналото или в настоящия миг, но ако искаше, можеше да...

— Не искам — отсече и прогони сцената от съзнанието си.

На земята се въргаляха няколко вейки и съчки. Пит ги хвърли в огъня и погледна към жената. В отвореното ѝ око вече не се четеше заплахата. Беше премрежено като око на мъртва сърна. Божишко, колко кръв... сигурно е получила кръвоизлив. Ри това много силен. Сигурно затова е седнала наред пътя, за да е сигурна, че някой ще я види. И наистина я видя, но вижте как свърши всичко. Горката тъпачка. Горката тъпачка, не ѝ проработи късметът.

Пит се поизмести наляво, пресягайки се към парчето брезент, а като го хвана, бавно се задвижи напред. Беше послужило като импровизирана шейна, а сега щеше да се превърне в саван.

— Съжалявам, Беки, или както там се казваш, ужасно съжалявам. Но дори да бях останал, пак нямаше да ти помогна, нали не съм доктор, ами прост продавач на коли. Ти си си била...

„... обречена от самото начало“ — бе завършекът на мисълта му, но думите застинаха в гърлото му, като я видя отзад. Дъното на джинсите ѝ буквално беше експлодирало, сякаш като е освободила всичките си газове, е минала на динамит. Ветрецьт развяваше парцаливите останки от плата. Отдолу плющяха раздраните краища на другите катове дрехи: във всеки случай поне два чифта дълги гащи — плътни памучни и копринени. По крачолията на джинсите и гърба на канадката ѝ беше плъзнало някакво плесенесто или по-скоро гъбично образувание. Като че ли беше червеникаво-златисто или само изглеждаше така под светлината на огъня.

Отвътре бе излязло нещо. Нещо...

„Да. Нещо, което в този миг ме наблюдава.“

Пит извърна поглед към гората. Животинското преселение бе свършило. Той бе сам.

„Само дето не съм.“

Не, не беше сам. Тук имаше нещо, което никак не се чувстваше добре на студено, и което предпочиташе топли, влажни места. Но...

„Но прекалено е пораснало. И е останало без храна.“

— Тук някъде ли си?

Предполагаше, че като извика, ще се почувства много глупашки, но не позна. Изписа само смъртен страх.

Втрени се в плесента, която се проточваше от гърба на Беки — Беки, Беки се казваше — и се губеше зад ъгъла на заслона. В следващия миг долови дращение по ламаринения покрив. Изви врат, проследявайки с поглед посоката на звука.

— Махай се — прошепна. — Махай се и ме остави на мира. И без това... и без това съм преобан.

Изшумоля поредното едва чуто дращение — нещо се изкатери понагоре. Нямаше да чака дълго, може би *не можеше* да чака дълго — във всеки случай не и на покрива, където щеше да замръзне като във фризер. В този миг направи ужасяващо откритие — толкова се бе заплеснал по бирата, че забрави да вземе проклетите пушки.

Хрумна му да изпъззи в дъното на заслона, но това можеше да се окаже грешка, все едно да се озовеш в задънена улица. Вместо това сграбчи горящия клон, който току-що бе хвърлил в огъня. Не го измъкна от пламъците — още беше рано, но се подготви да замахне с него.

— Ела ми сега! — изрече задъхано. — Май си падаш по горещото, а? Имам тук нещичко горещо за теб. Заповядай да си го вземеш. Много е вкусничко, мамка ти!

Онова на покрива се е притаило и не помръдваше. Пит сграбчи импровизираната факла и я размаха над огъня. После я отпусна сред рояк искрици.

— Ела, бе, изрод. Много съм вкусен и те чакам.

Нищо не нарушаваше гробната тишина. Но Пит бе сигурен, че нещото е там. И няма да чака дълго.

3

Минутите отлитаха. Пит нямаше представа колко време е минало — часовникът му беше спрял. От време на време получаваше странни

прозрения както навремето, когато дружаха с Дудитс (те растяха, а Дудитс си оставаше все същият и се виждаха все по-рядко — сякаш променящите се тела и мозъци постепенно губеха способността да долавят странните сигнали, които малкият излъчваше). Сега изпитваше почти същото усещане, но *не съвсем*. Намесваше се и някакъв нов елемент. Може би бе свързан със светлините в небето. Сигурен бе, че Бобъра е мъртъв и че с Джоунси е станало нещо ужасно, но не знаеше точно какво. Каквото и да се бе случило, знаеше, че и Хенри го усеща, макар и смътно — сякаш го виждаше как се е потопил мислите си и си повтаряше: „Онче-бонче, онче-бонче...“

Пламъкът пълзеше по клона и се доближаваше до ръката му, а Пит се питаше какво ли ще прави, ако дървото вземе да изгори преди да го използва, и ако онова нещо отгоре изчака този миг. Ненадейно в съзнанието му изникна нова мисъл, свършено ясно и сякаш аленочервена от паника. Пит се разкрещя, заглушавайки шума от хлъзгащата се надолу по покрива гадина.

— *Моля ви, не ни причинявайте болка! Ne nous blessez pas!*

Но те въобще няма да ги пощадят, ни най-малко, защото... какво?

Защото изобщо не са малки безпомощни извънземни, които чакат някой да им даде фонокарта да се обадят у дома, а са болест. Те са злокачествен тумор, слава на Бога, а ние, момчета, сме химиотерапията. Ясно?

Пит не знаеше кои са тези „те“, към които се обръщаше гласът, но същевременно *знаеше*. Момчетата настъпват, Пурпурните пирати се задават и никакви молби не са в състояние да ги спрат. Но хленchoвете продължаваха и Пит им пригласяше.

— *Моля ви, не ни наранявайте! Моля ви! S'il vous plai^t! Ne nous blessez pas! Ne nous faites pas male, nous sommes sans defense!* — Вече плачеше. — *Моля ви! В името на Бога, ние сме беззащитни!*

В съзнанието му изплува ръката, кучешкото изпражнение и разплаканото полуголо момче. През цялото това време онова нещо на покрива се приплъзваше все по-надолу, и макар и на умиране, не бе безпомощно; макар и глупаво, не бе чак толкова *наивно* — промъкна се зад Пит, който крещеше до мъртвата жена, заслушан в започващата апокалиптична сеч.

„Злокачествен тумор“ — каза онзи с белезникавите мигли.

— *Моля ви! Моля ви! Ние сме безпомощни!* — изкрещя Пит.
Но вече бе твърде късно.

4

Моторната шейна подмина Хенри, без да забави ход, и бръмченето заглъхна на запад. Опасността премина, но той не посмя да напусне скривалището си. Разумът, който беше обсебил съзнанието на Джоунси, не го усети, понеже беше разсеян или защото Джоунси някак си... може би някак си все още беше...

Но не. Мисълта, че е възможно *някаква* частица от Джоунси да се е запазила в онзи ужасяващ облак, бе чиста фантазия.

Като отмина онова нещо, изникнаха гласовете. Изпълваха съзнанието му и буквално го побъркваха с бръцолевенето си, също както плачът на Дудитс неизменно го подлудяваше. Единият глас беше мъжки и обясняваше нещо за някакви плесени...

(ако не попаднат в жив гостоприемник, умират бързо)

... после за *някаква* фонокарта и... химиотерапия? Говореше като луд човек. Бог му е свидетел, бе лекувал мнозина като този и веднага ги разпознаваше.

Другите гласове подлагаха на съмнение собствения му разсъдък. Не ги разпознаваше всичките, но някои звучаха съвсем познато: Уолтър Кронкайт^[1], Бъгс Бъни, Джак Уеб^[2], Джими Картър, женски глас като на Маргарет Тачър. Говореха ту на английски, ту на френски.

— *Il n'y a pas d'infection ici* — изрече Хенри и захлипа. Бе едновременно сличан и очарован от откритието, че са му останали сълзи — смяташе, че всички сълзи и смях, но истински смях — отдавна са го напуснали. Сълзи на ужас, сълзи на жалост; сълзи, които разтвориха каменния постамент на егоцентричната обсебесия и взривиха камъка в сърцето му. — *Тук няма зараза, nous sommes sans défense, NOUS SOMMES SANS...*

В този миг на запад започна избиването и Хенри притисна с длани главата си, страхувайки се, че писъците и болката ще я взривят. Мръсниците убиваха хора...

5

Мръсниците ги избиваха наред.

Пит седеше край огъня, забравил кошмарната болка в коляното си, несъзнателно приближавайки горящия клон към слепоочието си. Писъците в Съзнанието му не можеха напълно да заглушат стрелбата откъм запад — стреляха с картечници 50-ти калибър. Виковете — „Моля ви, не ни причинявайте болка, ние сме беззащитни, тук няма зараза“ — постепенно бяха изместени от паника и ужас. Нищо *не помагаше*, деянието вече бе извършено.

С периферното си зрение Пит долови някакво движение и се обърна тъкмо когато гадината се хвърли върху него. Видя очертанията на издълженото туловище, задвижвано от мускулеста опашка вместо крайници, миг преди съществото да го захване за глезена. Изкрещя и замахна с крак така отривисто, че едва не изби зъбите си с коляното. Но онова като пиявица се бе вкопчило в глезена му. Тия ли се молят за милост? Да вървят по дяволите, ако са те. Майната им!

Машинално протегна наранената си ръка. Напипа нещо като наранено желе, обрасло с козина. Съществото моментално отслаби хватката си — Пит зърна две безизразни черни очи като на акула или на орел — сетне острите зъби се впиха в ръката му и я разкъсаха.

Болката бе толкова силна, сякаш настъпваше краят на света. Зъбите на гадината се впиваха все по-дълбоко в ръката му, раздирайки плътта. Опитвайки се да я отблъсне, Пит замахна; капки кръв обсипаха брезента и канадката на мъртвата жена. Попаднаха и в огъня, зацвърчаха и засъхнаха като мазнина в нагорещения тиган. Създанието свирепе затрака със зъби. Опашката му, дебела като тропическа змиорка, се обви около ръката на Пит, опитвайки се да я задържи.

Решението да използва горящия клон не бе съзнателно, защото той бе забравил за него — единствената му мисъл беше как да отскубне гадината от ръката си. Когато клонът пламна като подпалено руло вестник, Пит дори не разбра какво става. После изрева едновременно от болка и от възторг. Скочи на крака — в момента отеكلото коляно въобще не го болеше — завъртя се кръгом и замахна към най-близкия стълб на заслона. Тракащият звук бе заменен от сподавено цвърчене. В един безкраен миг усети как острите зъби проникват чак до костта му. После се отпуснаха и горящата твар падна на замръзналата земя. Пит я стъпка, усети как се гърчи под подметките му, за миг изпита неподправен дивашки възторг, но в следващия

момент болезненото му коляно съвсем се огъна и сухожилията се разкъсаха.

Той се просна по корем в снега, на сантиметри от фаталния стопаджия, който бе пътувал с Беки, и не забеляза как стълбът, който беше ударил се наклони напред и заслонът се разлюля. За миг зачатъчната глава на гадината се приближи до лицето му. Пламтящото туловище се удари в якето му. Черните очи вряха като каша. Когато буцата плът, която заместваше главата, се разтвори и разкри зъбите му, Пит изрева „*Не, не, не!*“ И го запрати в огъня; отвратителната твар се загърчи, надавайки неистови писъци.

Замахна с крак да го избута по-навътре в огъня. Върхът на ботуша му се удари в наклонения стълб, който бе решил временно да задържи заслона. Но ударът му дойде твърде много; прекърши се и половината покрив падна. След една-две секунди се счупи и другият стълб. Ламарината се стовари с цялата си тежест върху огъня и над пламъците се изви вихрушка от искри.

За миг това бе всичко. После раздясалата ламарина се заповдига, сякаш дишаше. След миг отдолу изпълзя Пит — очите му бяха изцъклени, от ужас бе пребледнял като платно. Левият му маншет се беше подпалил. Втрени се в него, все още отчасти затиснат под ламарината, пое дълбоко дъх и издуха пламъците, издигащи се от ръкава му като пламъчетата на свещи върху торта.

От изток долиташе бръмченето на приближаваща се моторна шейна. Джоунси... или каквото е останало от него. Облакът! Пит не се надяваше да прояви към него милост. Днес в Джеферсън Тракт не бе ден за милост. Трябваше да се крие. Но гласът, който му даваше подобни наставления, бе някак далечен и маловажен. Цялата работа имаше една хубава страна — подозираше, че от този миг нататък никога повече няма да близне алкохол.

Загледа се в осакатената си ръка. Липсваше един пръст, който очевидно беше отхапан от гадината. Другите два едва се държаха на разкъсаните сухожилия. В най-дълбоките рани — които сам си беше причинил, като лазеше в обърнатия джип, доразширени от зъбите на гадината — вече поникваше червеникаво-златиста плесен. Изпитваше странно гъделичкане, което го навеждаше на мисълта, че гнусната твар се храни с неговата плът и кръв.

Изведнъж съжали, че вече не е мъртъв.

Стрелбата от запад беше престанала, но не и в Джеферсън Тракт. Като че я бе повикал мислено, избухна страховита експлозия, която взриви деня, заглуши бръмченето на приближаващата се моторна шейна и светът замлъкна. Остана само трескавият гъдел в ръката. Гадината го разяждаше както злокачественият тумор разяждаше стомаха и белите дробове на баща му.

Пит прокара език по зъбите си и установи, че няколко липсват. Затвори очи и зачака.

[1] Дългогодишен репортер и известен водещ и редактор на вечерните новини на CBS още от 50-те години. — Б.пр. ↑

[2] Американски актьор, режисьор и автор на радио и телевизионните сериали „Драгнет“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ СИВЧОВЦИТЕ

*На подсъзнанието от тъмното
дъно призрак изплува,
пръсти вкопчва в перваза
прозоречен, стене,
сякаш иска да се прероди.
Зад мен силует изниква
враждебен,
ръка на моето рамо отпусната
мигом се вкамени.*

Тиодор
Ръотке

ДЕСЕТА ГЛАВА

КУРЦ И ЪНДЪРХИЛ

1

Единствената сграда в зоната на операцията беше магазинче за хранителни продукти и ловни принадлежности, наречено „Супермаркет на Гослин“. „Чистачите“ на Курц започваха да пристигат малко след като снегът заваля. Когато самият той се появи след десет и половина, положението вече беше овладяно.

На магазина беше дадено названието „Синя база“, а оборът (който бе полуразрушен, но още имаше покрив) и ограденото място за добитъка бяха наречени „Син арест“.

Арчи Пърлмътър, новият помощник на Курц (предишният на име Калвърт беше починал от инфаркт преди две седмици, избирайки адски неподходящ момент), държеше лист хартия, на който бяха надписани около дузина имена. Пърлмътър беше донесъл портативния си компютър и джобния си навигационен прибор, но остана неприятно изненадан — в Джеферсън Тракт електрониката беше ТП — totally прецакана. Първите имена в списъка бяха на собственика на магазинчето и на съпругата му.

— Скоро ще има още — обясни Арчи.

Курц бързо прегледа имената в списъка, сетне върна листа на помощника си. Наблизо бяха паркирани големи каравани, войниците издигаха стълбове за осветлението. Когато паднеше нощта, районът щеше да бъде осветен като стадиона на Янките по време на мач за световното първенство.

— Изпуснахме двама за една бройка — обясни Пърлмътър. — Бяха дошли да купят бира и кренвирши. — Лицето му беше бледо, само страните му трескаво горяха, сякаш върху тях бяха разцъфнали диви рози. Налагаше се почти да крещи, за да надвика грохота на двигателите. Хеликоптерите пристигаха по двойки и кацаха на асфалтовото шосе, водещо към магистрала № 95, по което на север се

стигаше например до скучноватото градче Преск Ил, а на юг до други скучни градове — като начало Бангор и Дери. Приземяването вървеше безпроблемно, стига на пилотите да не се наложеше да използват свръхмодерните навигационни устройства, които също бяха ТП.

— Онези двамата излязоха ли от зоната? — попита Курц.

— Не, върнаха се обратно — отвърна Арчи, който не можеше да се насили да погледне шефа си в очите. — Според Гослин съществува някакъв горски път, който местните наричат „Просеката“. Няма го на обикновените географски карти, но аз разполагам с топографска, на която е указан...

— Няма значение. Двата са се върнат или ще останат в отцепения район, което идеално ни устройва.

Пристигаха още хеликоптери. Сега, когато бяха далеч от любопитни погледи, пилотите разтоварваха картечниците. Докато ги наблюдаваше Пърлмътър си помисли, че операцията се очертава грандиозна като „Пустинна буря“... дори по-грандиозна.

— Наясно ли си със задачата, Пърли?

Пърлмътър беше наясно. Тъй като беше новак, изгаряше от желание да направи добро впечатление и се щуреше напред-назад. „Търчи като пале, което е подушило храна — помисли си Курц. — И не смее да ме погледне в очите.“

— Сър, задачата ми е трояка.

„Трояка! — изсмя се негласно Курц. — Боже мили, що за дума!“

— От мен се иска следното: първо, залавяне на хората, второ, предаването им на лекарите, трето, разпределяне до второ нареждане.

— Именно. Това е...

— Извинете, сър, но лекарите още не са пристигнали. Налице са само санитарите и...

— Млък! — отсече Курц. Не повиши глас, но половин дузина мъже със зелени гащеризони, каквито носеха всички, включително самият той, замръзнаха на място, сетне продължиха работата си с удвоена, дори утроена енергия. Дивите рози, разцъфнали на страните на Пърлмътър, мигом избледняха. Той машинално отстъпи назад, стараяйки се да се отдалечи от шефа си.

— Ако отново ме прекъснеш, пърли, ще ти отвъртя такъв шамар, че ще ме запомниш. Повториш ли, ще те пратя в лечебницата. Ясно?

С нечовешко усилие младежът го погледна в лицето. Впери поглед в очите му. Сетне рязко козирува и във въздуха сякаш изпращя статично електричество.

— Престани с тези маймунски номера, че ще ти се стъжни! — Когато Арчи понечи да отмести поглед, Курц добави: — Гледай ме, когато ти говоря, мъжки!

Пърълмътър колебливо се подчини. Беше преbledнял като платно. Двигателите на хеликоптерите ревяха оглушително, но тук цареше тишина, все едно се намираха във въздушен джоб. Младежът беше сигурен, че всички наоколо тайно ги наблюдават и виждат колко е изплашен. Страхът му донякъде беше предизвикан от очите на новия му шеф... от ужасяващата им безизразност, като че зад тях липсваше съзнание. Беше чувал за хора, чиито настойчиви погледи се простират на хиляди метри, но погледът на Курц сякаш обхващаше милион метри разстояние... цели светлинни години.

Все пак някак си той издържа, без да сведе очи, взирайки се в нищото. Интуицията му подсказваше, че нещата не вървят на добре за него. Знаеше, че е важно, не, че е задължително да спре свличането на земните маси, преди да се е образувала лавина.

— Така те искам, мъжки, макар че можеш и по-добре. — Курц продължаваше да говори тихо, ала Арчи го чуваше прекрасно въпреки грохота на машините. — Ще ти обясня нещо и няма да повтарям. Казвам ти го само защото си новак и защото очевидно не различаваш задника от пикалото си. Маята задача е да проведе операция „Фука“. Случайно да знаеш какво е фука?

— Не — промърмори младежът. Испита почти физическа болка, задето не завърши с думичката „сър“.

— Според ирландците, които до ден-дневен не са се отърсили от суеверията, с които са закърмени, фука е призрачен кон, който похищава пътешествениците. Използвам думата за обозначаване на операция, която трябва да бъде хем суперсекретна, хем съвсем явна. Парадокс, а? Добрата новина е, че от 1947 година насам, когато от военновъздушните сили за пръв път откриха останки от извънземен космически кораб, се съставят планове за бъдещи действия при подобна шибана ситуация. Лошата новина е, че бъдещето дойде и че трябва да се справим с помощта на леваци като теб. Ясно?

— Да, съ... да.

— Дано ти е влязло нещо в главата. Задачата ни, Пърлмътър, е да работим бързо и мъжки, без глезотии. Ще изринем лайната и ще излезем от мръсотията чисти и... усмихнати.

Устните му се разтегнаха в подобие на усмивка, която му придаде вид на сатир, а на Арчи му се прииска да изкрещи. Курц беше върлинест човек с приведени рамене, наглед типичен чиновник, който прекарва дните си зад бюрото. Ала в него имаше нещо ужасяващо. Донякъде впечатлението се създаваше от празния му поглед и от вдървената му поза, ала не заради това хората му го наричаха Страшилището Курц. Пърлмътър нямаше представа какво му вдъхва такъв неописуем страх и не искаше да знае. Единственото му желание беше разговорът час по-скоро да приключи, и то без неприятни последиствия. *„Притрябвало ми е да пропътувам петдесет километра, за да се срещна с някакви извънземни! — помисли си. — Извънземното стои пред мен!“*

Зловещата усмивка на Курц помръкна, оголените му зъби се скриха зад стиснатите устни.

— Следиш ли мисълта ми?

— Да.

— Ние с теб на една кауза ли служим? В един и същи кенеф ли пикаем?

— Да.

— Какви ще бъдем след приключване на акцията, Пърли?

— Чисти...

— Именно. И още какви?

В продължение на една ужасяваща секунда отговорът му се изплъзваше, сетне като по чудо дойде в съзнанието му:

— Усмихнати, сър.

— Ако още веднъж ми кажеш „сър“, ще ти се стъжни!

— Съжалявам — измънка Арчи. И това беше самата истина.

По пътя се зададе жълт училищен автобус и едва не се преобърна, докато шофьорът се мъчеше да заобиколи хеликоптерите. Отстрани с тлъсти черни букви беше написано „Училище «Милинокът»“. С автобуса пътуваха Оуен Ъндърхил и хората му, съставляващи така наречения отряд А. сякаш камък падна от сърцето на Пърлмътър — беше работил заедно с Ъндърхил и му се доверяваше.

— До довечера ще пристигнат и докторите — продължи Курц. — Тук буквално ще гъмжи от медицински персонал. Ясно?

— Ясно.

Докато крачеше към автобуса, който бе спрял пред единствената бензинова колонка пред магазина на Гослин, Курц погледна джобния си часовник. Наближаваше единайсет. „Господи, как лети времето, когато ти е *got!*“ — помисли си. Арчи вървеше редом с него, но вече не подскачаше като игриво пале.

— Ето какво ще правиш, хлапе... поне засега. Ще ги наблюдаваш, ще слушаш лъжите им и ще отбелязваш всяко рипли, което забележиш. Знаеш какво е рипли, нали?

— Да.

— Добре. И за нищо на света не ги докосвай!

— Не, за Бога! — възкликна младежът, сетне се изчерви.

Шефът му се поусмихна. И този път усмивката му бе изкуствена като предишното страховито озъбване.

— Умник си ти, Пърлмътър. Разполагате ли с маски?

— Току-що ги доставиха. Дванайсет опаковки, ще докарат и о...

— Добре — прекъсна го шефът му. — Всяко рипли да се фотографира. Необходима е пълна документация. Веществено доказателство А, веществено доказателство Б и така нататък. Ясно?

— Да.

— Най-важното е нито един от нашите... гости да не се изплъзне, нали така?

— Не, разбира се! — Арчи искрено беше потресен от предположението.

Устните на Курц отново се разтегнаха, полуусмивката се превърна в познатото страховито озъбване на акула. Безизразните му очи се втренчиха в младежа, но сякаш не го виждаха, а се бяха втренчили в... например в центъра на земното кълбо. Пърлмътър се запита дали след приключване на операцията някой ще напусне отцепения район. С изключение на самия Курц, разбира се.

— Изпълнявай заповедта, гражданино Пърлмътър. От името на правителството ти нареждам да изпълниш задачата.

Арчи Пърлмътър проследи с поглед шефа си, докато онзи вървеше към автобуса, от който слизаше Оуен Ъндърхил — нисък и

набит човек, същинско буренце. Никога досега не беше изпитвал това облекчение да види гърба на някого.

2

— Здравсти, шефе — усмихна се Ъндърхил. И той беше издокаран със зелен гащеризон, но също като Курц носеше оръжие в кобур под мишницата си. С автобуса бяха пристигнали около две дузини мъже, повечето от които още не бяха слезли, а довършваха обяда си.

— Какво нагъват момчетата? — поинтересува се Курц. Беше с една глава по-висок от новодошлия, който пък беше поне с трийсетина килограма по-тежък от него.

— Кралски хамбургери... Брей, още не мога да повярвам, че се добрахме дотук. Мислех, че старата таратайка ще се разпадне по пътя. Йодър твърдеше, че ще успеем и се оказа прав. Искаш ли сандвич? Май са поизстинали, но там сигурно ще се намери микровълнова фурна. — Той кимна към магазинчето.

— Ще пасувам. Зле съм с холестерола.

— А оная ти работа как е?

Преди шест години по време на игра на тенис Курц беше получил разтежение на слабините. Не сериозно, разбира се, поне Ъндърхил мислеше така, но човек никога не беше наясно какво се върти в главата на Курц. Лицето му неизменно беше безизразно като на играч на покер, мислите му препускаха със светлинна скорост, непрекъснато кроеше нови планове и променяше предишните. Мнозина го смятаха за луд. Оуен Ъндърхил не знаеше дали имат право, но беше наясно, че човек трябва да е предпазлив, когато си има работа с него. Много, много предпазлив.

— Нищо ми няма на оная работа — отсече Курц, с театрален жест стисна топките си и удостои подчинения си със страховитата си усмивка на акула.

— Радвам се.

— А ти как я караш, мъжки?

— Оная ми работа е супер — отвърна Оуен, при което шефът му избухна в смях.

По пътя отново се зададе превозно средство — този път беше чисто нов „Навигатор“, с който пътуваха трима яки мъжаги с оранжеви ловни облекла. И тримата зяпаха хеликоптерите и войниците в зелени гащеризони. Вниманието им беше привлечено най-вече от картечниците. Гледаха втрещено, сякаш си мислеха: „Божичко, войната във Виетнам се повтаря в северен Мейн!“ Скоро и те щяха да бъдат затворени при другите в ареста.

Линкълнът, чиято задна броня беше окичена с лепенки с надписи: „Гордостта на синия дявол“ и „Този автомобил спазва правилата на движението“ спря зад автобуса и към него се втурнаха половин дузина мъже. Тримата пътници — известни адвокати или богати банкери, които освен дебели портфейли положително имаха проблеми с холестерола и които се изживяваха като опитни ловджии, все още си въобразяваха (илюзиите им много скоро щяха да бъдат разбити), че живеят в мирно време. Скоро щяха да се озоват в обора (или в заграждението за добитък, ако предпочитаха чистия въздух), където техните кредитни карти не важаха. Нямаше да им отнемат мобилните телефони, които тук бяха напълно безполезни, но натискането на бутона за повторно набиране на номера временно щеше да отвлече вниманието на господата от случващото се около тях.

— Сигурен ли си, че районът е отцепен така, че и пиле да не прехвъркне? — попита Курц.

— Така мисля.

— Още ли си схватлив като едно време?

Оуен сви рамене.

— Колко души се намират в зоната?

— По наши изчисления са около осемстотин. В зона А и Б са не повече от стотина.

„Прекрасно — помисли си Курц. — Стига някой да не се е изплъзнал. Дори един-двама да са избягали, заразата няма да се разпространи, но ще закъсаме с репортерите. Тези дни е почти невъзможно да яздиш коня фука. Наоколо се навъртат прекалено много типове с видеокамери, прекалено много хеликоптери на телевизионни станции кръжат в небето. Дебнат ни прекалено много любопитни очи.“

— Да влезем в магазина — промърмори. — Подготвят ми специална каравана, но още не са привършили.

— *Un momento!* — Ъндърхил хукна обратно към автобуса. Върна се тичешком — носеше мазен хартиен плик, през рамото му беше праметнат касетофон на ремък.

Курц кимна към плика със сандвича:

— Тия мазнотии са сигурна смърт.

— Човече, започваме нова „Война на световете“, а ти се притесняваш за холестерола си!

Един от новопристигналите ловци разгорещено настояваше да се обади на адвокатата си — вероятно беше банкер, който не е свикнал с него да се отнасят като с простосмъртен. Курц отведе Оуен към магазина. „Прожекторите“ се бяха върнали, светлините им, пронизващи гъстите облаци, подскачаха и танцуваха като герои от анимационен филм на Дисни.

3

В „супермаркета“ на Гослин миришеше на чеснов салам, бира, горчица и сяр. „Вонята на сяр или е от варените яйца, или от пръдните на дъртака — помисли си Курц. — А може би е комбинация от двете.“ Долавяше се и слаба миризма на етилов спирт — беше *тяхната* миризма и вече беше навсякъде. Човек би си казал, че миризмата е плод на въображението му, че усещането е предизвикано от страх, но Курц не беше обременен с въображение и не знаеше що е страх. Беше реалист и си даваше сметка, че операцията ще нанесе непоправими поражения на околната среда в периметър от минимум петдесетина километра. Няма как — понякога се налага да изстържеш с шкурка мебел и да започнеш отново.

Седна зад бюрото и отвори едно от чекмеджетата. Вътре имаше картонена кутия с надпис „Хим. Маски — 10 бр.“. „Браво на Пърмътър“ — помисли си и отвори кутията, която съдържаше десет прозрачни маски от онези, които предпазват устата и носа. Подхвърли една на Ъндърхил, друга нахлузи сам, като сръчно нагласи прилепващите ластици.

— Наложително ли е да ги носим? — попита Оуен.

— Един Бог знае. Не се чувствай привилегирован — само след един час всички ще бъдат с маски... с изключение на онези в ареста,

разбира се.

Оуен безмълвно нахлузи маската, а шефът му се облегна назад и подпря глава на плаката с инструкции по безопасност на труда, прикрепен на стената.

— Мислиш ли, че от това чудо има полза? — попита Ъндърхил. Гласът му се чуваше съвсем ясно, прозрачната маска дори не се замъгляваше от дъха му. Наглед нямаше пори или филтри, но той установи, че изобщо не затруднява дишането.

— Предпазва от ебола, от антракс и от новия вирус, причиняващ холера. Може би са ефикасни и против рипли... кой знае? Ако ли не, с нас е свършено, войнико. Всъщност може би вече сме прецакани. Но стрелките на часовника се въртят, играта вече започна. Предлагам да прослушае касетата, която безсъмнено е в онуй чудо, дето го носиш през рамо.

— Не се налага да прослушваме целия запис, но смятам, че трябва да чуеш туй-онуй, за да разбереш за какво става дума.

Курц кимна и завъртя показалеца си във въздуха („Досуц бейзболен съдия, който обозначава хоумрън“ — помисли си новодошлият) и се настани по-удобно на стола на Гослин.

Ъндърхил постави касетофона на бюрото и без да откъсва поглед от шефа си, натисна бутона за възпроизвеждане. Безизразен механичен глас произнесе:

— Предаване, засечено от Националната служба за сигурност. Честота 62914А44. Строго секретна информация. Време на засичане 0627, 14 ноември, 2001. Записът започва след сигнала. Ако нямате разрешение от първо ниво, моля незабавно натиснете бутона „стоп“.

— Моля! — изкиска се Курц. — Нали не смяташ, че думичката „моля“ ще спре онези, които не разполагат със специално разрешително?

Настъпи тишина, последвана от сигнала, после се чу женски глас:

— Едно, две, три. Моля, не ни причинявайте болка... не ни наранявайте. *Ne nous blesses pas.* — В продължение на една-две секунди отново се възцари тишина, сетне се чу гласът на младеж: — Пет, седем, единайсет. Безпомощни сме. *Nous sommes sans défense.* Моля ви, не ни причинявайте зло, безпомощни сме. *Ne nous faites...*

— Майчице, все едно е урок по френски по системата на Берлиц, излъчван от оня свят! — промърмори Курц.

— Разпознаваш ли гласовете? — поинтересува се Оуен.

Шефът му поклати глава и му направи знак да замълчи.

Следващият глас беше на Бил Клинтън:

— Тринайсет. Седемнайсет. Деветнайсет. — Последната дума прозвуча като „дивитнайси“ заради арканзаския му акцент. — Тук няма никаква зараза. *Il n'y a pas d'infection ici.* — След нова двусекундна пауза чува гласа на Том Брокоу: — Двайсет и три. Двайсет и седем. Двайсет и девет. Умираме. *On se meurt, on crève.* Умираме.

Ъндърхил натисна бутона „стоп“ и попита:

— Ако не си познал женския глас, ще ти кажа, че е на актрисата Сара Джесика Паркър. Вторият, който говори, е Брад Пит.

— Кой е пък този?

— И той е филмов актьор.

— А-ха.

— След всяка пауза чуваме различен глас. Всички са на известни личности и ще бъдат разпознати от хората, живеещи в района. Ще чуем още гласовете на Алфред Хичкок, Пол Харви, Грант Брукс, Тим Смпъл, който е известен местен хуморист, и още стотици, някои от които още не сме разпознали.

— Стотици други ли? Че колко е дълъг този запис?

— Всъщност става въпрос за излъчване, което започнахме да заглушаваме от осем сутринта. Това означава, че част от него не е записана, но бас държа, че ако някой случайно го е слушал, му се е сторило като безсмислено бръцоловене. Ако ли пък е разбрал... — Той сви рамене, сякаш казваше: „Няма начин да го поправим“. — Предаването продължава да се излъчва. Сравнението показва, че гласовете са автентични. Тия типове като нищо могат да вземат хляба на известния имитатор Рич Литъл.

Бръмченето на хеликоптерите се чуваше съвсем ясно през тънките стени. Освен чу го чуваше, Курц го усещаше. Усещаше го през дървените греди, през закачения на стената лист със секретна информация и през сивкавото парче месо, съдържащо предимно вода. Звукът сякаш подканяше: „Хайде, хайде, хайде... Побързай, побързай, побързай...“ Кръвта му да почваше да откликва, но въпреки това той седеше неподвижно и се взираше в Оуен Ъндърхил. Мислеше за Оуен

Ъндърхил. „Бързай бавно“ — гласеше познатата поговорка. Тя придобиваше особена важност, когато имаш вземане-даване с хора като Ъндърхил. Ама че нахалство — да го пита уж загрижено за разтежението в слабините! *„Веднъж ме прекара, скапаняко — помисли си Курц. — Е, не прекоси границата, но стъпи върху нея, нали така? Да, така беше. Сега тъпкано ще ти го върна!“*

— Четирите съобщения непрекъснато се повтарят — продължи да обяснява Оуен и ги изброи на пръстите си: — Не ни причинявайте зло, безпомощни сме, тук няма никаква зараза. Последното гласи...

— Няма зараза, така ли? — замислено промърмори Курц. — Не им липсва нахалство, а?

Беше видял снимки на червеникавия мъх по стволите на дърветата около „Синьо момче“. Беше го видял да расте и върху хора. Предимно върху труповете им... поне засега. Лаборантите го бяха нарекли „плесента на Рипли“ по името на мускулестата Сигърни Уивър, която играеше главната роля в серията научнофантастични филми за страховити космически пришълци. Повечето от тях бяха прекалено млади, за да си спомнят другия Рипли, прочул се като автор на вестникарската рубрика „Ако щете вярвайте“. Публикациите му, които отдавна бяха забравени, биха се сторили смехотворни на хората, живеещи в двайсет и първи век, но според Курц сякаш бяха отражение на настоящата ситуация. *„О, да, прилягат като ръкавица! — помисли си. — В сравнение с онова, с което се сблъскваме сега, двуглавите крави и сиамските близнаци, описани от господин Рипли, изглеждат съвсем нормални.“*

— Последното съобщение гласи: „Умираме“ — невъзмутимо продължи Ъндърхил. — То е по-интересно от останалите заради различните френски версии, които придружават фразата на английски. Първата е на граматически издържан френски език. Втората — *on crève* — е на жаргон. Английският еквивалент е „Спукана ни е работата“. — Той се втренчи в Курц, на когото се прииска Пърлмътър да присъства, та да види, че е възможно човек да го погледне в очите. — Наистина ли им е спукана работата? Ще умрат ли, ако не им помогнем?

— Защо някои от съобщенията са на френски, Оуен?

— Защото това е вторият език, на който се говори в този район — сви рамене Ъндърхил.

— А-ха. Какво ще кажеш за простите числа? Само за да ни докажат, че имаме работа с интелигентни същества ли? Като че ако не бяха такива, биха могли да пристигнат тук от друга звездна система, от друго измерение или откъдето и да е другаде.

— Имаш право, шефе — промърмори Оуен. — Какво е положението с „прожекторите“?

— Повечето вече изпопадаха сред гората. Разлагат се сравнително бързо. Онези, до които се добрахме, преди да са изчезнали, приличат на консервени кутии без етикети. Като се вземат предвид размерите им, бая добре са се представили. Изкарали са акъла на местните хора.

След разлагането на прожекторите оставаше плесен или мъх. Същото се получаваше и със самите извънземни. Оцелелите се скупчваха около кораба си като пътници около повреден автобус и крещяха, че не са заразени, *il n'y a pas d'infection ici*, мили Боже. А попаднеш ли плесента върху човек, най-вероятно работата му щеше да бъде спукана, както се беше изразил Оуен. Разбира се, още не го знаеха със сигурност, но предполагаха, че ще се случи тъкмо това.

— Колко извънземни имаме в района?

— Поне стотина.

— Има ли нещо, което да не знаем? Което още не сме научили?

Курц нетърпеливо махна с ръка. Не му влизаше в задълженията да знае това или онова. За тази работа си имаше специални хора, но нито един от тях не беше поканен на този купон.

Ала Ъндърхил продължи да го разпитва:

— Оцелелите от един екипаж ли са?

— Нямам представа, но вероятно не са. Твърде много са за екипаж и твърде малко за завземане на Земята или за челен отряд.

— Какво се случва там, шефе? Бас държа, че става нещо...

— Сигурен си, а?

— Да.

— Защо?

Ъндърхил отново сви рамене:

— Може би е интуиция.

— Не е интуиция — поправи го Курц с нетипична за него кроткост, — а телепатия, мъжки.

— Какво?!

— Да, телепатия! Може би е някаква слаба форма, но безсъмнено става въпрос именно за предаване на мисли чрез внушение. Хората усещат нещо, но за сега не са в състояние да го опишат. След няколко часа вече може и да го сторят. Нашите сиви приятели притежават телепатични способности и по всичко личи, че ги предават на другите както заразата се предава чрез плесента.

— Мамка му! — прошепна Ъндърхил.

Курц седеше неподвижно и го наблюдаваше как мисли. Допадаше му да наблюдава хората, потънали в размисъл, стига да имаха достатъчно ум в главата, а сега преживяването беше още по-интересно — чуваше как Оуен мисли. Звукът приличаше на онзи, който долавяме, допрем ли раковина до ухото си.

— Плесента не е опасна за околната среда — заяви Ъндърхил. — Нито пък прищълците. Какво ще кажеш да телепатичните им способности?

— Засега нямам мнение — твърде рано е да се прецени. Но ако влиянието им излезе извън обсега на боровото цукало, в което се намираме, играта ще загубее. Ясно ти е, нали?

На Ъндърхил му беше ясно като бял ден.

— Не е за вярване — промърмори.

— Мисля за автомобил — внезапно изтърси шефът му. — Каква е марката му?

Оуен се втренчи в него, сякаш се питаше дали онзи говори сериозно. Като видя, че шефът му не се шегува, поклати глава:

— Откъде да знам... — Замълча за секунда и добави: — Фиат.

— Малка грешка — всъщност мислех за ферари. Да опитаме нещо друго. Мисля си за сладолед. Какъв вид сла...

— С фъстъци — прекъсна го Оуен.

— Още примери искаш ли?

Ъндърхил дълго мълча, сетне колебливо попита Курц дали може да му каже името на брат му.

— Келог. Брат ти се казва Келог. Господи, как сте могли да го зачерните с такова име!

— Така се казваше дядо по майчина линия, нямахме избор... Господи! *Телепатия!*

— Представи си какво ще стане с телевизионните игри „Рискувай“ и „Стани богат“ — спукана им е работата — ухили се

Курц, после повтори: — Ако влиянието им излезе извън нашия обсег.

Отвън се чу изстрел, последват от виковете.

— Защо го направи? — извика някой. Гласът беше изпълнен със страх и гняв. — Не беше необходимо!

Двамата се заслушаха, но не чуха нищо повече.

— Засега е потвърдена смъртта на осемдесет и един сивчовци — продължи обясненията си Курц. — Нищо чудно да са много повече. Трудно е да се преброят, защото се разлагат почти веднага след падането. Остава само слуз... и плесента, разбира се.

— Разпръснати ли са из зоната?

— Не — поклати глава Курц. — Представи си клин, забит на изток. „Синьо момче“ е в основата му. Ние се намираме приблизително в центъра му. На изток още бродят нелегално пребиваващи сивчовци. „Прожекторите“ се наблюдават в очертанията на клана. Все едно са извънземни патрули, които контролират движението по пътищата.

— Голяма каша, няма що — въздъхна Оуен. — Нямам предвид само пришълците, кораба им и светлините, нали разбираш?

— Не желая да го коментира! — отсече Курц.

„Естествено“ — каза си Ъндърхил. Изведнъж се запита дали пък шефът му не чете мислите му. Нямаше начин да разбере по безизразния му поглед.

— Ще ти кажа само, че ще заловим и останалите. Само твоите хора ще управляват хеликоптерите. Твоето кодово име ще бъде „Синьо момче водач“. Ясно?

— Да, сър.

Курц не го поправи. „Нека се знае кой командва тук“ — помисли си, забелязвайки очевидната неохота, с която подчиненият му се включваше в операцията.

— Аз ще отговарям на кодовото название „Синьо Едно“ — продължи.

Ъндърхил безмълвно кимна.

Шефът му стана и извади джобния си часовник. Минаваше дванайсет.

— Рано или късно ще се разчуе — промълви Оуен. — Зоната е доста населена. Няма начин да запушим устите на хората. Колко души са с... присадки?

Устните на Курц се разтеглиха в подобие на усмивка. Да, невестулките, които бяха адски калени гадинки. С течение на времето броят им се беше увеличил, но Оуен не беше запознат с този факт. „Едно му е хубавото да си шеф — помисли си. — Можеш да не отговаряш, когато ти зададат неудобен въпрос.“

— Какво ще се случи по-късно зависи от спецовете по връзки с обществеността — заяви. — Нашата задача е да реагираме на предупреждението на определени хора — гласът на един от тях вероятно е записан на твоята касета — според които случващото се е реална заплаха за населението на Съединените щати. Ясно?

Ъндърхил се втренчи в беззъбните му очи, след секунди извърна поглед.

— И още нещо — подхвърли Курц. — Спомняш ли си какво е фука?

— Да, призрачният кон от ирландския приказен епос.

— Именно. Набий си в главата, че само аз имам право да го яздя. Казват, че в Босна са те видели на гърба на моя фука. Вярно ли е?

Оуен предпочете да замълчи. Курц не се разгневи, ала изражението му подсказваше, че очаква отговор.

— Не искам това да се повтаря, Оуен. Мълчанието е злато. Когато яздим фука, трябва да сме невидими. Ясно?

— Да.

— Наистина ли ти е ясно?

— Да — повтори Ъндърхил и отново се запита дали онзи знае всичко, което се върти в главата му. Стресна се, като осъзна, че вижда думите, изписани в съзнанието на Курц — вероятно шефът му бе позволил да ги види. Две думи, название на град — Босански Нови.

4

Бяха готови за излитане. Четирите екипажа, съставени от хората, пристигнали с автобуса, бяха заменили пилотите на хеликоптерите. Ревът на двигателите беше оглушителен, витлата трескаво се въртяха. Ненадейно Курц нареди подготовката за излитане да бъде прекратена.

Ъндърхил предаде нареждането, сетне извърна глава наляво и заговори по микрофона, по който имаше пряка връзка с шефа си:

— Извинявай, ама какво стана, *мамка му*? — Искаше му се час по-скоро да си свърши работата и да приключи с тази гадна история. Тук беше много, много по-страшно отколкото в Босански нови. Нямаше смисъл да се самозалъгва, че сивите пришълци не са хора и изстребването им не бива да тежи на съвестта му. Същества, които са могли да сътворят космически кораб „Синьо момче“... или най-малкото да го управляват, бяха много повече от разумни същества.

— Не е моя прищявка, приятел — отвърна Курц. — Метеоролозите от Бангор съобщиха, че снежната буря приближава насам. Вятърът е ураганен и се движи с голяма скорост. Добрата новина е, че след половин час, максимум след четирийсет и пет минути тая гадост ще ни отmine. Като се има предвид, че навигационните ни устройства не бачкат, най-добре е да изчакаме, стига да е възможно... а за нас е възможно. Накрая ще ми благодариш.

„Друг път!“ — помисли си Ъндърхил.

— Прието. — Извърна глава надясно и заговори в другия микрофон: — Конклин!

По време на мисията им беше забранено да използват офицерските си звания, особено когато се свързваха по радиото.

— Слушам, съ... Слушам.

— Кажи на хората, че ще изчакаме между трийсет и четирийсет и пет минути. Повтарям — изчакваме от трийсет до четирийсет и пет минути.

— Прието. Изчакваме между трийсет и четирийсет и пет минути.

— Да после слушахме музика.

— Става. Имаш ли някакви специални желания?

— Пусни каквото искаш, само не химна на отряда.

— Прието — без химна на отряда — отвърна съвсем сериозно Конклин. Оуен с облекчение установи, че в отряда има поне един негов съмишленик, който споделя омразата му към тази песен. Разбира се, Конк също беше участвал в мисията в Босански Нови през 1995 година. В слушалките прозвуча песен на Пърл Джем. Ъндърхил ги свали и ги провеси на врата си като хомот. За разлика от повечето си колеги не обичаше изпълненията на Пърл Джем.

Арчи Пърлмътър и хората му тичаха напред-назад като мухи без глави. От време на време машинално козируваха, сетне изплашено поглеждаха изпод око малкия разузнавателен хеликоптер. Курц, който

седеше до пилота, беше разгънал вестник „Дери Нюз“. Изглеждаше погълнат от четивото, но Оуен подозираше, че забелязва всеки войник, който пренебрегва изричните му заповеди. Пилот бе Фреди Джонсън, който беше негов сътрудник от време оно. Беше участвал и в операцията в Босански Нови и безсъмнено беше дал пълен отчет на Курц, който не беше успял да яхне любимия си призрак заради нелепото разтежение в слабините.

През юни 1995 година разузнавателен самолет на американските военновъздушни сили беше свален в забранената за полети зона близо до границата с Хърватия. По този повод сърбите бяха направили голям въпрос и щяха да вдигнат още повече шум, ако заловяха пилота Томи Калахан; висшите офицери с ужас си спомняха пилотите с промити мозъци, с които северовиетнамците парадираха пред репортерите от големите световни ежедневници, поради което обявиха за приоритет спасяването на Калахан.

Групите, натоварени с издирването, вече се бяха отчаяли и се канеха да се откажат, когато той се свърза с тях по радиостанцията. Приятелката му от ученическите години им беше разказала доста подробно за него. Самоличността му беше безусловно потвърдена, след като той каза, че прякорът му в училище бил Лигльото, и описа доста бурна пиянска нощ.

На момчетата на Курц беше възложена да го изведат от опасната зона. Летяха с много по-малки хеликоптери от онези, които се използваха при сегашната операция. Армията се ръководеше от Оуен Ъндърхил, за когото мнозина смятаха, че ще наследи поста на Курц. На Калахан бе наредено да пусне димка, когато забележи хеликоптерите, и да чака да го вземат. На Ъндърхил пък беше заповядано да язди коня фука — тоест незабелязано да измъкне Калахан. Според него тази свръхсекретност беше пресилена, но Курц бе наредил операцията да се проведе именно по този начин. Харесваше му да мисли, че хората му са невидими, че яздят призрачния ирландски кон.

Операцията протече отлично. Разбира се, по вертолетите бяха изстреляни няколко ракети „земя-въздух“, но, общо взето, военната техника на Милошевич беше скапана. Тъкмо когато Калахан се качваше на хеликоптера, Оуен забеляза пет-шест хлапета с мърляви личица, които безучастно ги наблюдаваха. Най-голямото беше на около десет години. Курц изрично беше наредил да убият всички свидетели,

но според Ъндърхил заповедта не се отнасяше за босненски деца с мръсни личица. Пък и Курц не повдигна въпрос, задето е пренебрегнал нарежданията му.

Едва днес изплю камъчето.

Ъндърхил не се съмняваше, че шефът му е опасен човек. В армията имаше много като него — по-скоро дяволи отколкото светци, които бяха вманиачени на тема „секретност“. Бог знае по какво Курц се отличаваше от тях. Бе най-обикновен върлинест мъж с белезникави мигли и безизразен поглед. Почти невъзможно бе да го погледне в очите, защото в тях нямаше нищо — нито любов, нито веселие, нито любопитство. Незнайно защо именно липсата на любопитство беше най-ужасяваща.

Някакво раздрънкано субару спря пред магазина и от него тромаво слязоха двама старци. Единият стискаше черен бастун в ръката си, напукана от студа. И двамата носеха ловни якета на червени и черни карета, както и бейзболни шапки. Смаяно изгледаха войниците, които мигом ги заобиколиха, сякаш се питаха какво търсят толкова много непознати в гората, какво става тук, по дяволите? И двамата очевидно бяха прехвърлили осемдесетте, но за разлика от Курц проявяваха живо любопитство — личеше от позите им, от начина, по който накланяха глави. Сякаш задаваха въпросите, неизречени от него: *„Какво искат от нас? Наистина ли ще ни причинят зло? Дали не грешим, като ги нападаме? Възможно ли е онзи, който сее вятър, да пожъне буря? Какво от предишните срещи с извънземни — светлините, падането на червената пепел, отвлечането на земни жители, започнали през шейсетте — е предизвикало паниката на великите сили? Някой опитал ли се е да се свърже с тези същества?“*

И последният въпрос, който беше най-важен: *„Сивите пришълци приличат ли на хората? Възможно ли е да бъдат определени като разумни същества? Дали операцията не е хладнокръвно избиване?“*

Безизразният поглед на Курц подсказваше, че тези въпроси не го вълнуват.

Снеговалежът вече не беше толкова обилен, небето сякаш изсветля. Точно трийсет и три минути след като спря излитането на машините, Курц даде нареждане за започване на операцията. Оуен предаде нареждането на Конклин, пилотите отново форсираха двигателите, около хеликоптерите „Чинук“ се завихриха облачета снежен прах и за миг машините заприличаха на призрази. Сетне се издигнаха над дърветата, групираха се след вертолета на водача Ъндърхил и се отправиха на запад към Кинео. Хеликоптерът на Курц „Киова“ летеше под тях, изнесен вдясно; внезапно в съзнанието на Оуен изникна сцена от филм с Джон Уейн — отряд конници със сини униформи препускат през прерията, придружавани от водач-индианец, който язди кон без седло. Хрумна му, че може би Курц продължава да чете вестника, може би преглежда хороскопа си: „Риби — днес няма да ви върви. По-добре си останете вкъщи.“

Върховете на боровите и елите под тях ту се появяваха, ту се скриваха сред снежната вихрушка. Снегът биеше по предното стъкло на чинук, снежинките се завихряха в призрачен танц и изчезваха. Машината подскачаше така, сякаш беше попаднала в барабана на пералня, но Оуен се притесняваше. Отново сложи слушалките. Сега звучеше изпълнение на друга група — може би Матчбокс Туенти. Не бяха върхът, но във всеки случай бяха по-добри от Пърл Джем. Той изтръпваше при мисълта, че отново ще чуе химна на отряда. Но щеше да го изслуша. Да, щеше да го изслуша докрай.

Хеликоптерите продължаваха да летят на запад, под тях сред ниските облаци ту се появяваха, ту се скриваха наглед безкрайните борови гори.

— Водач, тук е Синьо втори.

— Прието, Втори.

— Виждам нещо, което трябва да е „Синьо момче“. Чакам потвърждение.

В първия момент Ъндърхил не видя нищо, сетне го зърна и дъхът му спря. Едно беше да го гледаш на снимка — рамкирано изображение, което можеш да държиш, но действителността беше съвсем различна.

— Потвърждавам, Втори. Синя група, говори водачът. Останете в сегашните си позиции. Повтарям, останете на настоящите си позиции!

Един по един пилотите потвърдиха приемането на заповедта. С изключение на Курц, чиято машина обаче също остана на предишната си позиция. Вертолетите сякаш увиснаха във въздуха над сваления космически кораб. Към него водеше широка дияря от повалени дървета, които сякаш бяха подрязани с великанска градинска ножица. В края на изкуствено създадената просека се бе ширнало блато. Мъртви дървета протягаха към побелялото небе изсъхналите си клони, сякаш искаха да разкъсат надвисналите облаци. В снега бяха отпечатани зигзагообразни следи, тук-там бялата покривка се беше размекнала и отдолу избиваше кал. На други места течаха тънки черни ручейчета, наподобяващи на капиляри и вени.

Космическият кораб — грамадна сивкава чиния с диаметър около четиристотин метра, се беше срутил върху прогнилите дървета в блатото и ги беше прекършил като сламки, разпръсквайки във всички посоки отломъци от стволоче. Така нареченото Синьо момче (което изобщо не беше синьо) се беше приземил в далечния край на блатото, където се издигаше стръмен каменист хълм. Единият му край беше потънал в размекнатата почва. Гладкият му корпус беше покрит с кал и обсипан с отломки от дърветата.

Оцелелите пришълци се бяха скупчили около него и най-вече заснежените могилки около задната част; ако денят беше слънчев, щяха да се намират в сянката на катастрофирания си кораб. Очевидно някой беше решил, че това е по-скоро троянски кон, отколкото претърпял злополука космически кораб, но оцелелите извънземни, които бяха голи и невъоръжени, изобщо не изглеждаха страшни. Курц беше казал, че са стотина, но според Оуен сивите човечеа бяха най-много шейсет. Съзря поне дузина трулове в различни стадии на разложение, проснати върху заснежените хълмчета. Някои лежаха по корем в плитките локви с черна вода. Тук-там върху снега се открояваха червеникаво-златисти петна от плесента, наречена „рипли“... но не всички бяха еднакво ярки, осъзна Оуен, след като ги разгледа през бинокъла си. Някои бяха започнали да избледняват — дали от студа или атмосферните условия, а може би и от двете. Да, земната атмосфера се отразяваше пагубно не само на пришълците, но и на плесента, която бяха донесли със себе си.

Възможно ли е заразата наистина да се разпространи? Той дълбоко се съмняваше.

В слушалките му прозвуча гласът на Конклин:

— Водач, какво става?

— Нищо! Млъкне за малко!

Ъндърхил се приведе, пресегна се под ръката на пилота (който се казваше Тони Едуардс и беше много способно момче) и превключи радиото на обикновения канал. Изобщо не се замисли защо именно днес Курц беше споменал Босански Нови; изобщо не му хрумна мисълта, че допуска фатална грешка, че може би шефът му наистина е луд. Всъщност действието му беше почти машинално... или поне така му се струваше по-късно, когато отново и отново размишляваше върху случилото се. Едно превключване на бутона. Най-обикновено превключване, което завинаги щеше да промени живота му.

Чу съвсем ясно глас, който момчетата на Курц никога нямаше да разпознаят. Всички знаеха кой е Еди Ведър, но вероятно никога не бяха гледали предаването на Уолтър Кронкайт.

— ... инфекция. *Il n'y a pas d'infection ici.* — След две секунди заговори жена, гласът на която беше досущ като на Барбара Стрейзанд: — Сто и тринайсет. Сто и седемнайсет. Сто и деветнайсет.

Ъндърхил разбра, че в определен момент бяха започнали отначало изреждането на простите числа. Докато по време на пътуването с автобуса прослушваше записа, различните гласове бяха стигнали до най-големите четирицифрени първични числа.

— Умираме — продължи жената с глас на Барбара Стрейзанд. — *On se mort, on crève.* — След кратка пауза заговори Дейвид Летърман: сто двайсет и седем. Сто...

— Разкарай тая гадост! — кресна Курц. Оуен го познаваше от години, но никога не го беше виждал ядосан. Сега обаче очевидно беше разтревожен, дори потресен. — Защо принуждаваш моите момчета да слушат тая щуротия? Искам обяснение, и то веднага!

— Само исках да проверя дали нещо не се е променило, шефе — кротко отвърна Ъндърхил.

Беше лъжа и, разбира се, Курц го знаеше — рано или късно щеше да го накара да си плати. Историята се повтаряше — все едно отново не беше изпълнил заповедта на шефа си да застреля малките босненчета, положението беше дори по-лошо. Но Оуен изобщо не го беше грижа. Майната му на призрачния кон! Този път искаше момчетата на Курц (които в Босна се наричаха „Небесна забивка“, сега

— „Син отряд“, следващият път екипът щеше да има друго кодово название, но пак щеше да се състои от същите млади хора със сурови лица) да изслушат пришълците. Те бяха пристигнали на Земята от друга звездна система, може би дори от друга вселена или измерение и притежаваха знания, които можеха да предадат на земляните (не че на Курц му пукаше за някакви си познания). Нека поне веднъж чуят какво имат да им казват сивите пришълци, вместо да си пълнят главите с тъпите изпълнения на Пърл Джем, Алис ин Чейнс или Рийдж Ъгейнст дъ Машин; нека изслушат извънземните, които наивно вярват, че молбите им ще трогнат обитателите на тази планета.

Гласът на Курц се разнесе сред прашене, предизвикано от атмосферните смущения:

— Има ли някаква промяна? — Зеленият му хеликоптер поддържаше предишната си позиция. От вихъра, предизвикан от витлата му, боровото дърво под него се огъваше сякаш под напора на силен вятър. — Има ли, Оуен?

— Не — отговори Ъндърхил. — Никаква, шефе.

— Тогава разкарай тия бръщолевения. Не виждаш ли, че пада мрак, да му се не види!

Оуен помълча, сетне преднамерено натъртено изрече:

— Слушам, сър.

6

Курц седеше изпънат на дясната седалка, все едно беше глътнал бастун, както обичат да се изразяват авторите на романи и на филмови сценарии. Макар че вече притъмняваше, носеше слънчеви очила, въпреки това пилотът Фреди не се осмеляваше да го погледне, а скришом го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Очилата бяха от онези, които закриват не само очите, но и част от лицето, поради което не можеше да се види в каква посока гледа Курц. Човек не можеше да се довери на посоката, в която беше обърната главата му.

Вестник „Дери Нюз“ беше сгънат на скута му, виждаха се заглавията, написани с големи черни букви: „ЗАГАДЪЧНИ СВЕТЛИНИ В НЕБЕТО. ИЗЧЕЗВАНЕТО НА ЛОВЦИ ПРЕДИЗВИКВА ПАНИКА В ДЖЕФЕРСЪН ТРАКТ“. След малко взе

вестника и започна да го сгъва, мислейки си как ще скрои шапка на Оуен Ъндърхил — с кариерата беше свършено. Вероятно онзи си въобразяваше, че ще му се размине с дисциплинарно наказание, наложено от Курц, тъй като се намираха при полеви условия, след което ще му бъде даден втори шанс. Само че не си даваше сметка (което може би беше добре — „Непредупредените са невъоръжени“ — гласеше обратната версия на баналната поговорка), че тази операция е неговият втори шанс. Втора възможност, която обикновено Курц не даваше на никого... и сега горчиво се каеше за слабостта си. Хубав номер му беше погодил Оуен, и то след разговора в магазина на Гослин, и то след като го беше предупредил!

— Кой заповядва тук? — разнесе се гласът на Ъндърхил — говореше по микрофона, който го свързваше само с шефа му.

Курц беше неприятно изненадан от яростта, която го обзе. До голяма степен гневът му беше предизвикан от най-обикновено човешко любопитство — първото чувство, което изпитват новородените. Да, Оуен му беше погодил мръсен номер, когато беше включил записа на извънземните към слушалките на момчетата от отряда; искал бил да разбере дали има промяна в предаването, така ли? Що не вземе да си я натика тази лъжа отзад? Ъндърхил беше много способен и Курц му се доверяваше още от времето, когато бяха в Камбоджа в началото на седемдесетте, но сега щеше тъпкано да му го върне. Поводът беше номерът с радиоемисията, но истината беше друга. Имаше му зъб не заради историята с хлапетата в Босна, нито заради записа с бръцолевенията на сивите кретени. Не заради неподчинението, нито дори заради принципа. Имаше му зъб, задето беше прекрачил границата. *Неговата* граница. Границата на Курц.

Пък и това непрекъснато повтаряне на думичката „сър“, и то с надменен тон!

— Шефе? — За пръв път в гласа на Оуен се прокрадна страх. Имаше защо да се страхува, мръсното копеле. — Кой командва...

— Фреди, включи ме към общата честота — нареди Курц на пилота.

Вертолетът му, който беше много по-лек от бойните хеликоптери, внезапно подскочи, понесен от пристъпа на урагания вятър. Двамата изобщо не забелязаха случилото се.

— Чуйте какво ще ви кажа, момчета — подхвана Курц и се втренчи в четирите бойни машини, които приличаха на стъклени водни кончета, кръжащи под гъстите облаци. Недалеч сред блатото стърчеше катастрофиралият космически кораб, а съществата, съставляващи екипажа — Бог знае каква беше функцията им — се бяха скупчили около него. — Наострете ушите си, момчета. Татко ще ви каже нещо поучително. Чувате ли ме?

— Да, да, *прието, чуваме те* — един подир друг потвърдиха членовете на отряда. Неколцина изгърсиха забранената думичка „сър“, но им беше простено — има голяма разлика между нахалството и неволната грешка на езика.

— Не ме бива по говоренето, а по други неща, но искам да знаете, че онова, което виждате, не отговаря на истината. Виждате шейсетина очевидно безполови хуманоиди, които се мотаят голи, както техният бог ги е създал, и си казвате... някои от вас сигурно ще си кажат: „Горкичките извънземни — толкова са беззащитни, голи са и невъоръжени, молят се за помощ, застанали до тяхното междугалактическо возило. Кой *мръсник*, кое *чудовище* ще остане безучастно, след като чуе плаحوвете и молбите им?“ Знаете ли какво, момчета? Аз съм този мръсник, това чудовище! Аз съм постиндустриален, постмодерен фашист, когото го бива само да воюва и пет пари не дава за разни лигавещи се извънземни, слава на Бога! Аз съм Ейбрахам Питър Курц, бивш служител на военноморските сили на САЩ, аз командвам тази операция, аз съм лейтенант Кели, чиято мисия е избиването в ресторанта „При Алис“.

Дълбоко си пое въздух, без да откъсва поглед от хеликоптерите, кръжащи над неговата машина.

— Приятели, дължен съм да ви осведомя, че сивите пришълци ни създават неприятности от началото на четирийсетте, а пък моя милост си има вземане-даване с тях от края на седемдесетте, затова знайте, че ако някой върви към вас с вдигнати ръце и разправя, че се предава, това съвсем не означава, слава на Бога, че не си е заврял в задника шашка динамит. Онези книжни плъхове, дето се мислят за много умни, разправят, че извънземните са започнали да се появяват, след като сме пуснали атомните и водородните бомби, че са били привлечени от нашата планета както нощните пеперуди са привлечени от светлината на лампата. Не знам дали е вярно, не съм по мисленето.

Както се казва, на когото Бог е дал мозък, той да мисли. Запомнете, че тия наглед безобидни сивчовци са по-опасни от вълк, затворен в кокошарник. Залавяли сме мнозина от тях, но нито един не оцеля. Когато умрат, труповете им бързо се разлагат и оставят следи като онези, които виждате долу, петната, които наричате плесента на „рипли“. Случва се и да избухнат. Чухте ли какво казах? Избухват! Плесента, която разпространяват... а може би именно тя ги контролира, мнозина учени подкрепят тази теория — бързо загива, освен ако попадне в жив гостоприемник, повтарям, *жив гостоприемник*, а този, който най-много ѝ допада, слава на Бога, е добрият стар *хомо сапиенс*. Попадне ли дори под нокътя на кутрето ви, спукана ви е работата.

Твърдението му беше твърде далеч от истината, но от опит той знаеше, че най-добре се сражава изплашеният войник.

— Момчета, тия сиви приятелчета са телепати и по всичко изглежда, че предават и на нас тази си способност. Прихващаме я, въпреки че още не сме прихванали заразата от плесента и ако си въобразявате, че да четете мисли е много гот и ще ви превърне в душата на някоя компания, ще ви кажа към какво ви води: *шизофрения*, *параноя*, *откъсване от действителността* и пълна, повтарям — ПЪЛНА ЛУДОСТ! Ония умници, учените, Бог да ги поживи, твърдят, че засега телепатията се разпространява само на сравнително къси разстояния, но едва ли е необходимо да ви казвам какво ще се случи, ако позволим на сивите навлеци да се настанят за постоянно на нашата планета. Слушайте внимателно какво ще ви кажа, защото е въпрос на живот и смърт, ясно? Знаете ли какво ще се случи, когато ни похитят, повтарям — когато ни похитят? Чували сте за хора, отвлечени от извънземни — някои са откачалки, които лъжат най-нагло, но има и такива, които казват истината. Онези, които са се върнали сред нас след похищението, в повечето случаи са претърпели операция за присаждане. Някои присадки са само инструменти — нещо като предаватели или монитори — но повечето са живи същества, които живеят в гостоприемника си, наедрияват, накрая го разкъсват. Присадките са поставени именно от тези същества, които са се скупчили долу голи и изглеждат беззащитни и безпомощни. Твърдят, че не са заразени, макар ние с вас да знаем, че заразата разяжда телата им. Повече от двайсет и пет години наблюдавам какво се случва и най-

авторитетно заявявам — това е нашествие на извънземни, това е финалният мач за суперкупата и вие сте в отбраната. Тия сивчовци не са беззащитни космически пришълци, които чакат някой да им даде фонокарта да се обалят вкъщи, а са *жива зараза*! Те са злокачествен тумор, слава на Бога, а ние, момчета, сме химиотерапията. Ясно?

Този път никой не отговори с „разбрано“, „тъй вярно“, „прието“ или „да“. Възванието беше посрещнато с въодушевени възгласи, в които се прокрадваха истерични нотки.

— Злокачествен тумор, момчета. *Пришълците са злокачествен тумор*. Тъй ги наричам аз, макар много да ме няма по засуканите приказки. Оуен, чуваш ли?

— Да, шефе.

„*Какъв непукизъм!* — гневно си помисли Курц. — *Че какво ли друго му остава? Нека се прави на непукист, докато още може. С Оуен Ъндърхил е свършено!*“ Погледна триъгълната шапка в скута си и доволно се усмихна. Да, хубава шапка е спретнал на Ъндърхил.

— Какво виждаш долу, Оуен? Какви да тези, дето щъкат около кораба? Какви са тези, дето преди да излязат тази сутрин от къщи са забравили да сложат гащите и обувките си?

— Злокачествен тумор, шефе.

— Правилно! Давай заповед и да започваме. Давай командата, Оуен! — С преднамерен жест, знаейки, че хората от бойните хеликоптери го наблюдават (никога досега не беше изнасял подобна проповед, никога освен в сънищата си, при това речта не беше предварително обмислена, а вяска дума му беше дошла съвсем спонтанно), обърна шапката си с козирката назад.

7

Оуен хвърли поглед към Тони Едуардс и го видя също да обръща бейзболната си шапка по подражание на Курц, чу Брайсъсън и Бъртинели да подготвят оръжията и внезапно осъзна, че това се случва в действителност. Операцията всеки момент щеше да започне. Курц му беше предоставил само две възможности — да се качи на колата и да отпътува или да остане по средата на пътя и да бъде прегазен.

Ненадейно в паметта му изплува ужасяващ спомен от времето, когато беше на колко? На седем ли... или на осем години? А може би е бил много по-малък. Играеше си на моравата пред семейната къща (тогава живееха в Падука), баща му още не се беше върнал от работа, а майка му я нямаше — може би беше в баптистката църква, участвайки в подготовката на поредната благотворителна разпродажба на домашно изпечени сладкиши (за разлика от Курц, който все повтаряше „слава на Бога“, Ранди Ъндърхил никога не произнасяше напразно името Божие), когато пред съседната къща на семейство Рейплоу спря линейка. Сирената не беше включена, но сигналните лампи на покрива се въртяха и проблесваха. Двама мъже с гащеризони, наподобяващи на онези, които сега носеха участниците в секретната операция, изтичаха по алеята, водеща към входната врата, като в движение разгънаха леката носилка, все едно бяха илюзионисти.

След десетина минути излязоха от къщата. Госпожа Рейплоу беше просната на носилката, очите ѝ бяха затворени. Съпругът ѝ изтича след санитарите и дори не си направи труда да затвори вратата. Беше на средна възраст като бащата на Оуен, но сега изглеждаше като грохнал старец — още един магически номер. Докато качваха носилката в линейката, той се огледа и забеляза Оуен, който бе коленичил на моравата и търкаляше топката си.

— Казаха, че е получила удар — извика на момчето. — Отиваме в общинската болница „Сейнт Мери“. Предай на майка ти, Оуен!

Сетне се качи на линейката и колата потегли. В продължение на пет минути малкият продължи да играе с топката си, като я подхвърляше нагоре и я хващаше, но все поглеждаше към зейналата врата на съседната къща и се питаше дали да не я затвори. Хрумна му, че това би било „християнска проява на милосърдие“, както би се изразила майка му.

Накрая взе решение и прекоси моравата пред съседната къща. Мислеше си, че съпрузите Рейплоу са симпатични хора и че винаги са се отнасяли добре с него. Разбира се, не като към собствен син („Не е като да се е случило нещо толкова интересно, че да станеш посреднощ и да го опишеш в писмо до роднините“ — би казала майка му), но госпожа Рейплоу все правеше сладки и винаги оставяше по няколко и за него; Бог знае колко купи, в които беше разбъркана глазура или маслено тесто бе облизал Оуен в уютната ѝ и слънчева кухничка.

Съпругът ѝ пък му показва как да прави самолетчета от хартия, които да летят, и то три различни вида. Ето защо семейство Рейплов заслужаваха към тях да бъде проявено милосърдие. Християнско милосърдие. Ала когато прекрачи прага на къщата им, той прекрасно осъзнаваше, че постъпката му не е продиктувана от християнско милосърдие. Християнското милосърдие не кара оная ти работа да се втвърдява.

В продължение на пет минути (а може би бяха петнайсет или половин час — времето минаваше като насън) той само се разхождаше из къщата, а оная му работа се беше втвърдила като камък, беше толкова твърда, че пулсираше като второ сърце, толкова твърда, че би трябвало да го заболи, само че изобщо не го болеше, напротив — беше му приятно, а години по-късно той осъзна, че безмълвното бродене из притихналата къща всъщност е било прелюдия към половото задоволяване. Фактът, че нямаше нищо против съпрузите Рейплов, че те дори му бяха симпатични, някак си подсилваше удоволствието. Ако случайно го заловяха на местопрестъплението (което не се случи) и го попитаха защо го е направил, щеше да избърбори: „Не знам“ и щеше да бъде съвсем искрен.

Всъщност не направи кой знае какво, докато беше в къщата. В банята на долния етаж намери четка за зъби с надпис „Дик“ — така се казваше господин Рейплов. Опита се да се изпикае върху четката, но беше толкова възбуден, че не можа да изцеди и капка урина. За компенсация се изплю върху четината, с пръст размаза плюнката и върна четката на мястото ѝ. Отиде в кухнята и изля чаша вода върху нагревателните плочи на готварската печка. После извади от шкафа голям порцеланов поднос.

— Казаха, че е получила удар — промълви и вдигна подноса над главата си. — Да, ама не голям като този!

Замахна и запрати в ъгъла порцелановия съд, който се разби на хиляди парченца. Сетне тичешком избяга от къщата. Трясъкът от счупването беше прогонил онова, което се таеше в него и караше пишката му да се втвърдява, а очите му да изскачат от орбитите си; ако родителите му не бяха толкова разтревожени за госпожа Рейплов, сигурно щяха да забележат, че със синчето им се случва нещо странно. Но тъй като умът им беше на друго място, предположиха, че Оуен се безпокои за съседката. През следващите седмици той спеше малко, а

задремеше ли, мигом го връхлитаха кошмари. Веднъж сънува, че госпожа Рейпλου се е върнала от болницата с бебе, но то е мъртво и почерняло. Изпитваше палещо чувство за вина, срамуваше се от стореното (но и през ум не му минаваше да признае — какво, за Бога, щеше да отговори, когато набожната му майка го попиташе какво го е подтикнало да извърши такъв грях?), при все това никога не забрави умопомрачаващото удоволствие да стои в банята със смъкнати гащи, опитвайки се да се изпикае върху четката за зъби на господин Рейпλου, или тръпката, която бе усетил при счупването на порцелановия поднос. Навярно, ако беше по-голям, щеше да се изпразни. Удоволствието беше предизвикано от безсмислеността на постъпката му, от звука на счупения порцеланов поднос и дори по-късно се задълбочи заради угризенията на съвестта, задето го е извършил, и страха да не го заловят. Когато баща му се прибра вечерта, потвърди, че госпожа Рейпλου е получила удар, което означавало спукване на кръвоносен съд в мозъка ѝ.

И ето че днес кошмарът се повтаряше.

„Може би този път ще се изпразня — помисли си. — Във всеки случай ще бъде много по-грандиозно, отколкото да се изпикае върху някаква си четка за зъби. — Обърна шапката си с козирката назад и мислено добави: — Въпреки че принципът е същият.“

— Оуен, чуваш ли ме? — Гласът на Курц се разнесе в слушалките. — Там ли си, синко? Ако не отговориш, ще приема, че или не можеш, или не желаш...

— Чувам, шефе — спокойно отговори Ъндърхил и си представи изпотено хлапе, което замахва с голям порцеланов поднос. — Момчета, готови ли сте да изритате малко извънземни задници?

Последваха одобрителни възгласи, между които „Напред!“ и „Да им дадем да се разберат!“

— Кое парче ще слушаме първо, момчета?

Отново последваха викове:

— Химнът на отряда! Химнът! Фъкинг Стоунс!

— Ако някой иска да се откаже, сега е моментът.

Предложението му беше последвано от мълчание. На другата честота, на която Оуен никога повече нямаше да превключи, извънземните продължаваха да молят за пощада, използвайки гласовете на прочути личности. Вдясно от машината му летеше

малкият зелен хеликоптер „Киова“. И без бинокъл Ъндърхил виждаше, че Курц, който беше обърнал шапката си с козирката назад, неотлъчно го наблюдава. Вместо вестник в скута му имаше хартиена триъгълна шапка. В продължение на шест години не беше възниквала необходимост да го моли за втори шанс, което само по себе си беше хубаво — дълбоко в себе си Оуен знаеше, че шефът му не е от хората, които прощават. Каза си, че по-късно ще помисли по въпроса. Ако изобщо се наложи. През съзнанието му пробягна последната свързана мисъл: „*Ти си злокачественият тумор, Курц!*“, сетне бе заличена и на мястото ѝ се възцари пълен мрак.

— Синя група, тук Водач. Следвайте ме. Започнете стрелба, когато се снишите на двеста метра. По възможност гледайте да не улучите Синьо момче! Сега ще ги размажем тия шибаняци! Конк, пусни химна!

Конклин превъртя бутона и пхна компактдиск в устройството. Оуен, който вече не беше на себе си, се приведе и увеличи звука.

Гласът на Мик Джагър сякаш изпълни слушалките му. Той вдигна ръка, видя Курц да му козирува — не знаеше дали жестът е искрен или подигравателен, нито го беше грижа. Докато Джагър продължаваше да пее „химна“ — парчето, което винаги пускаха преди да влязат в бой, хеликоптерите се снишиха, подредиха се в нападателна формация и се насочиха към целта.

8

Сивите същества — онези, които бяха оцелели — стояха в сянката на техния кораб, който на свой ред лежеше в края на просеката, образувана от дърветата, повалени при падането. Отначало не се опитаха да побягнат или да се скрият, дори повечето от тях пристъпиха напред; босите им стъпала шляпаха в размекнатия сняг, отпечатваха се в калта и върху червеникаво-златистия мъх. Изправиха се срещу спускащите се към тях хеликоптери и вдигнаха ръцете си, за да се види, че са невъоръжени. Грамадните им черни очи блестяха в сумрачната светлина.

Пилотите не намалиха скоростта, макар в слушалките им да прозвучаха викове:

— *Моля, не ни причинявайте зло, безпомощни сме, умираме!*

Гласът на Мик Джагър се сливаше с виковете: „*Приятно ми е да се запознаем, аз човек богат съм и със вкус изискан; от години съм в играта, на мнозина откраднал съм и вярата, и душата...*“

Бойните хеликоптери направиха остър завой досущ като духов оркестър, който обикаля стадиона по време на паузата на бейзболен мач, и пилотите откриха огън. Куршумите се забиваха в снега, поваряха изсърхналите клони на мъртвите дървета, рикошираха от блестящата повърхност на космическия кораб. Пронизаха пришълците, които стояха с вдигнати ръце, и ги разкъсаха. Разхвърчаха се парчета сивкава плът, от мястото на откъснатите крайници шурна розова мъзга. Главите се пръснаха като кратуни, върху кораба и върху другите същества плисна червеникава течност — не беше кръв, а червеникав мъх, сякаш главите им бяха пълни с него досущ ужасяващи кошници. Неколцина бяха разсечени на две от куршумите и с все още вдигнати ръце се строполиха сред блатото. Щом се озовяха на земята, сивкавата им плът придобиваше мръснобял цвят и като че завираше.

Мик Джагър продължаваше да споделя: „*Бях в играта по времето, когато самият Исус обзет от съмнения...*“

Неколцина пришълци, които още стояха под надвисналия си кораб, се обърнаха, сякаш да побягнат, но бяха впримчени като в капан. Повечето бяха застреляни на място. Последните оцелели — се скриха сред рехавите сенки. Оуен видя, че се суетят, сякаш нагласяват нещо, внезапно го обзе ужасяващо предчувствие. В слушалките му се разнесе дрезгавият глас на Дефорест, пилотът на Синьо момче четири, който се задъхваше от възбуда:

— *Държа ги на мушка!*

Предвиждайки нареждането на Оуен, той сниши хеликоптера почти до земята; силното въздушно течение, образувано от витлата, понесе във въздуха облаци от разтопен сняг и кална вода, ниските храсталаци полегнаха.

— *Не! Не стреляй! Издигни се на предишната позиция!* — изкрещя Оуен и удари Тони по рамото. Пилотът, който изглеждаше като извънземен заради прозрачната маска, предпазваща устата и носа му, рязко дръпна щурвала и машината се заиздига. В слушалките продължаваше да звучи лудешкото биене на барабана и припевът „*Хоо-хоо!*“ (никога досега по време на атака отрядът не беше

изслушвал докрай песента „Милост за дявола“, превърнала се в негов химн), примесени с недоволните възгласи на хората от екипа. Оуен забеляза, че вертолетът на Курц бързо се смалява в далечината. Може би шефът му беше луд, но в никакъв случай не бе глупак. А интуицията му бе ненадмината.

— Ама, шефе... — запротестира Дефорест. По гласа му личеше, че не само е разочарован, ами направо е бесен.

— Повтарям, връщаме се в базата. Синя група, връщаме се в база...

Ударната вълна от експлозията го притисна към седалката и подхвърли хеликоптера така, сякаш беше играчка. Двигателят ревеше оглушително, но той чу ругатните на Тони Едуардс, който се мъчеше да овладее машината. В слушалките се разнесоха писъци, но макар повечето хора на екипа да бяха ранени, мъртъв беше само Пинки Брайсън, който се беше надвесил навън, за да наблюдава отблизо атаката, и взривната вълна го помете.

— Овладях го, овладях го — повтаряше Тони, но всъщност изминаха трийсетина секунди, преди наистина да овладее управлението на хеликоптера — секунди, които на Оуен се сториха цели часове. Песента на Стоунс вече не звучеше в слушалките — лошо предзнаменование за съдбата на Конк и екипажа на Синьо момче две.

Пилотът съумя да направи завой и насочи вертолета към базата. Едва сега Ъндърхил забеляза две големи пукнатини в предното стъкло. Някой продължаваше да крещи от болка — по-късно се разбра, че незнайно как два пръста на Макавано са били отрязани.

— Исусе Христе! — прошепна Тони, сетне добави: — Спаси ни кожата, шефе. Благодаря.

Оуен го чу като в просъница. Беше се обърнал и се взираше в останките от космическия кораб, който се беше разцепил най-малко на три части. Трудно бе да се прецени поради червеникавата плесен, която изригваше като фонтан и всичко сякаш беше обгърнато от червеникаво-оранжева мъгла. Внезапно той зърна хеликоптера на Дефорест, който беше полегнал на една страна в блатото, а около него се издигаха въздушни мехурчета. Встрани плуваше парче от витло, наподобяващо грамадно гребло за кану. На петдесетина метра от машината други витла — почернели и изкривени — стърчаха от

жълто-бяла огнена топка — хеликоптерът на Конклин Синьо момче две.

В слушалките се разнасяха несвързани крясъци и прашене. Внезапно прозвуча гласът на Блеки от Синьо момче три:

— Шефе, хей, шефе, виждам...

— Номер три, говори Водача. Незабавно...

— Водач, тук номер три. Виждам оцелели. *Повтарям, виждам оцелели от екипажа на Синьо момче четири. Поне трима са... не, четирима.* Снишавам се за да...

— Разрешението отказано, номер три! Върни се на изходна позиция и се издигни на още сто и петдесет метра, повтарям — едно, пет, нула! Веднага!

— Ама, сър... тоест шефе... Виждам Фридман... обгърнат е от пламъци...

— Джо Блеки, изпълни заповедта!

Безпогрешно разпознаха специфичния дрезгав глас на Курц, чийто хеликоптер се беше отдалечил тъкмо навреме, за да не бъде засегнат от червеникавата плесен.

„Сякаш е знаел какво ще се случи“ — помисли си Оуен.

— Веднага си разкарай задника оттам, иначе много скоро ще ринеш камилски фъшкии в някоя жежка страна, дето къркането на алкохол е забранено. Изчезвай!

Блеки повече не се обади. Двата оцелели хеликоптера се върнаха на изходните позиции и се издигнаха на още сто и петдесет метра. Оуен се взираше във фонтана от червеникава плесен и се питаше дали Курц е знаел, или само е предчувствал какво ще се случи; питаше се още дали двамата с Блеки са се отдалечили навреме. Защото независимо от твърденията на извънземните плесента беше заразна, сивите „гости“ бяха преносители на зараза. Не знаеше дали това оправдава стореното от тях, но според него оцелелите от екипажа на Рей Дефорест вече бяха живи мъртъвци. И още по-страшно — хорамутанти, които щяха да се превърнат в Бог знае какво.

— Оуен! — разнесе се глас по радиостанцията.

Тони го погледна и изненадано вдигна вежди.

— Оуен!

Ъндърхил въздъхна и се прехвърли на честотата, по която се свързваха само двамата с Курц:

— Тук съм, шефе.

9

Триъгълната шапка още беше в скута на Курц. Двамата с пилота Фреди носеха предпазни маски като станалите членове на бойната група. Вероятно и екипажите на свалените хеликоптери още бяха с маски. Вероятно използването им не беше наложително, но тук командваше Курц, който беше твърдо решен да не се зарази от смъртоносната болест, наречена „Рипли“. И тъй като беше командир, от него се очакваше да дава личен пример. Колкото до Фреди Джонсън... той имаше специални планове за него. В слушалките чу гласа на Ъндърхил:

— Тук съм, шефе.

— Поздравявам те за точната стрелба, добрия пилотаж и съобразителността. Спаси живота на мнозина. С теб сме квит. Връщаме се в изходната позиция. Ясно?

— Да, шефе. Разбрах и благодаря.

„Ако си се хванал, значи си по-глупав, отколкото предполагах!“

— помисли си Курц.

10

Макавано още пъшкеше, но гласът му постепенно отслабваше. Джо Блеки изобщо не се обаждаше — може би беше разбрал какво означава червеникаво-оранжевата вихрушка, която може би бяха избегнали.

— Всички наред ли е, младежо? — попита Курц.

— Имаме неколцина ранени, но, общо взето, положението е по-оптимистично от очакваното. Само дето се отваря много работа за „метачите“ — зад нас остана голяма каша.

В слушалките му отекна смехът на Курц, напомнящ за зловещо грачене.

11

- Фреди!
- Казвай, шефе.
- Трябва да държим под око Оуен Ъндърхил.
- Добре.
- Ако се наложи спешно да заминем оттук, той остава.

Фреди Джонсън безмълвно кимна, без да отмества поглед от командното табло на хеликоптера. „Бива го момчето — одобрително помисли Курц. — За разлика от някои знае на чия страна трябва да бъде.“

— Фреди — подхвана отново, — карай обратно към базата и не щади двигателя. Искam да бъдем там петнайсет минути преди Оуен Ъндърхил и Джо Блеки. Дори двајсет, ако е възможно.

- Слушам, шефе.
- Осигури ми кодирана светлинна връзка с планината Шайен.
- Дадено. Ще ми отнеме не повече от пет минути.
- Постарай се да бъдат три, младежо.

Курц се облегна назад и се загледа в боровите дървета, над които летеше хеликоптерът. Безкрайни гори, пълни с дивеч и множество хора, повечето от които през този сезон носеха оранжеви ловни якета. След седмица, дари може би след седемдесет и два часа всичко тук щеше да бъде мъртво и да наподобява лунен пейзаж. Жалко, но, от друга страна, единственото, което не липсва в Мейн, са горите.

Курц смачка триъгълната шапка и едва чуто промърмори:

- Само искаше да чуе дали нещо се е променило.

Фреди Джонсън, който си знаеше интереса, и този път тактично си замълча.

12

Хеликоптерът, с който летеше Ъндърхил, вече беше изминал половината път до базата, а по-бързият на Курц се беше превърнал в едва забележима точица на хоризонта. Оуен се взираше в дясната ръка на Тони Едуардс, който стискаше клинообразния щурвал. В основата на палеца се виждаше тънка червеникаво-златиста ивица. Той се втренчи в собствените си ръце, оглеждайки ги старателно, както правеше преподавателката в началното училище госпожа Янклоуски

през онези отдавна отминали дни, когато семейство Ъндърхил живееха в съседство със съпрузите Рейплой. Засега нямаше следи от зараза, но Тони вече беше белязан, което означаваше, че признаците скоро ще се проявят и при него.

Семейство Ъндърхил бяха баптисти и Оуен още като малък беше научил историята на Каин и Авел. „*Гласът на братовата ти кръв вика към Мене от земята*“ — бе казал Бог и бе изпратил Каин да живее в земята Нод на изток от Едем. Майката на Оуен твърдеше, че Каин бил изпратен при простолюдieto. Но преди да го прокуди, Господ го беше белязал, та дори простите люде в Нод да знаят кой е и какво е сторил. Докато се взираше в червеникаво-златистата ивица под нокътя на Тони Едуардс, търсейки признаците на зараза по собствените си ръце, Оуен внезапно разбра какъв е бил на цвят белегът на Каин.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ЧОВЕКА-ЯЙЦЕ

1

Хенри беше открил, че самоубийството е надарено с глас, че настоява да обясни защо се случва. Лошото бе, че то не владееше добре английски и често преминаваше на някакъв свой диалект. Всъщност това нямаше значение — достатъчен беше фактът, че говори. Откакто Хенри му позволи да беседва с него, животът му осезателно се промени. Понякога спеше през цялата нощ (не се случваше често, но все пак се случваше), вече нямаше лоши дни.

До днес.

Наглед моторната шейна се управляваше от Джоунси, но в него живееше извънземен пришълец. Хенри вярваше, че може би е останало нещичко от истинския Джоунси, но ако предположението му беше вярно, то старият му приятел беше погребан прекалено дълбоко и бе прекалено малък и безпомощен, за да се възпротиви на обсебването. Скоро щеше да изчезне безвъзвратно, което само по себе си беше избавление.

Хенри се изплаши, че съществото, управляващо Джоунси, ще го усети, но то го отмина, без да спре. Отиваше при Пит. Какво ли ще стори после? Къде ще отиде? Хенри не желаше да мисли по въпроса, предпочиташе да не знае.

Накрая отново се запъти към лагера, въпреки че в Бърлогата вече нямаше нищо — просто нямаше къде другаде да отиде. Когато стигна до портата с надпис „Кларъндън“, изплю в шепата си още един зъб, погледна го и го хвърли. Снеговалежът беше престанал, но небето бе притъмняло. Стори му се, че вятърът отново се усилва. Май по радиото бяха споменали, че бурята временно ще стихне, сетне отново ще се разрази. Не си спомняше, пък и не го беше грижа.

Нататък на запад се разнесе силна експлозия, която сякаш разтърси въздуха. Той се обърна и с безразличие се загледа натам, ала

не видя нищо. Може би някаква сграда бе рухнала или се бе взривила, но най-хубавото беше, че досадните гласове в съзнанието му бяха замлъкнали. Нямаше идея дали двете събития са свързани, нито пък се интересувахе.

Премина през отворената порта, пристъпвайки по утъпкания сняг, върху който още личаха следите от отдалечаващата се моторна шейна, и се приближи към Бърлогата.

Генераторът равномерно бръмчеше, външната врата зееше отворена. Преди да влезе, Хенри внимателно огледа плочата от графит, която бе нещо като площадка пред входа. Отначало му се стори, че е изпръскана с кръв, но нито прясната, нито засъхналата кръв притежаваха този специфичен червеникаво-оранжев оттенък. Осъзна, че наблюдава някаква органична тъкан — плесен или мъх. Имаше и още нещо...

Отметна глава и задуши с разширени ноздри — ни в клин, ни в ръкав си спомни как бе вдъхнал миризмата на виното, току-що налято от сервитъора, когато преди месец беше вечерял в „Морис“ заедно с бившата си съпруга. Взираше се в Ронда, която седеше срещу него, и си мислеше: „Ние душим виното, кучетата взаимно си душат задниците, но и в двата случая става въпрос за едно и също“. Ненадейно в паметта му беше изплувал споменът за млякото, което се стичаше по брадичката на баща му. Усмихна се на Ронда, тя също се усмихна, в този момент му хрумна какво облекчение ще бъде смъртта и че ако реши да посегне на живота си, трябва да го направи бързо.

Сега не надушваше аромата на вино, а миризмата на сяр, каквато се носи над блатата. За миг се запита защо му е толкова позната, после си спомни — така миришеше жената, която ги беше заразила. Вонята от инфектираните ѝ вътрешности сякаш се усещаше и тук.

Той стъпи на гранитната плоча, осъзнавайки, че идва тук за последен път, усещайки тежестта на изминалото време, припомняйки си майтапите, разговорите, изпитите бири, тревата, която пушеха някога, боят с пасти, който бяха организирали през деветдесет и шеста или през деветдесет и седма, пушечните изстрели, горчивата миризма на барут и кръв, която бележеше началото на ловния сезон, миризмата на смърт, приятелството и радостта, пренесена от детските години.

Отново задуши въздуха. Сега миризмата беше по-силна и той реши, че има по-скоро химически отколкото органичен произход. Надникна в хижата. Подът беше покрит с плесен, през която се виждаха дъските. Но върху ръчнотъканата индианска черга растителността беше толкова гъста, че не се виждаха шарките ѝ. Несъмнено странната плесен се разпространяваше по-бързо при високи температури, но дори и тук разрастването ѝ беше застрашително.

Хенри понечи да влезе, но внезапно се отказа. Отстъпи на две-три крачки от входната врата и застана неподвижно сред снега. Усещаше, че носят му кърви, езикът му докосваше дупките, където тази сутрин имаше зъби. Ако заразата от плесента се разпространяваше по въздуха като вирусите ебола и ханта, то с него може би вече бе свършено и каквото и да стореше, щеше да бъде като след дъжд качулка. При все това не биваше да рискува.

Обърна се и заобиколи хижата, като вървеше по следите на Полярната котка, за да не затъне в преспите.

2

Вратата на бараката също беше отворена. Хенри видя Джоунси, да, видя го съвсем ясно като бял ден как спира на прага, преди да влезе, за да вземе моторната шейна. Държеше се за рамката на вратата и се вслушваше в... какво?

В гробната тишина. Не грачеха врани, не крещяха свраки, кълвачи не блъскаха с човките си по стволите, катерички не подскачаха по дърветата. Само вятърът свистеше и от време на време снегът от бор или ела с приглушен шум се свличаше от натежалите клони. Горските обитатели бяха избягали като смешните животинчета от филмите на Гари Ларсън.

За миг Хенри остана неподвижен, като се опитваше да си припомни какво има в бараката. Пит щеше да се справи много по-успешно — щеше да затвори очи, поклащайки показалеца си, сетне щеше да изреди кое къде се намира, включително най-малката кутийка с винтове — но сега Хенри смяташе, че ще се справи и без да притежава изключителните му способности. По една случайност беше

влизал в бараката за инструмент, с който да отвори едно изметнато чекмедже, и бе забелязал онова, което сега му беше необходимо.

Няколко пъти дълбоко си пое въздух и издиша, прочиствайки белите си дробове, сетне притисна ръката си, защитена в ръкавица, към устата и носа си, и влезе в тясното помещение. Изчака зрението му да се приспособи към полумрака — страхуваше се от неприятни изненади.

Сетне пристъпи към мястото, където до вчера стоеше моторната шейна. Тя беше изчезнала, на пода бяха останали петна от дизелово гориво. Върху брезентовото платнище, с което покриваха Полярната котка и което сега беше захвърлено в ъгъла, се виждаха петна от червеникаво-златистата плесен.

Върху работната маса цареше хаос — бурканче с гвоздеи и друго с винтове бяха преобърнати и бурмичките се бяха смесили, поставката за лули на Кларъндън беше паднала на пода и се бе счупила, всички чекмеджета бяха извадени. Някой — Бобъра или Джоунси — беше минал през бараката като ураган, търсейки нещо.

Бил е Джоунси.

Точно така. Може би Хенри никога нямаше да разбере какво е било въпросното нещо, но *със сигурност знаеше*, че в бараката е тършувал Джоунси и че онова, което е търсил, е било много важно за него или за двамата с Бобъра. Запита се дали старият му приятел го е намерил. Вероятно никога няма да научи отговора на този въпрос. Много по-важно бе, че онова, което той търсеше, висеше на гвоздеа над купчина кутии с блажна боя и бояджийски пистолети, намиращи се в дъното на помещението.

Продължавайки да притиска с длан устата и носа си и без да поема въздух, Хенри прекоси бараката. На стената висяха четири-пет предпазни маски, които се използват при работа с реактивни лакове. Той ги грабна, обърна се и с периферното си зрение забеляза как нещо се раздвижи зад вратата. Едва се сдържа да не изкрещи, но сърцето му подскочи и внезапно въздухът започна да пари в белите му дробове. Каза си, че му се е привидяло, че движението е било плод на въображението му. Сетне разбра, че не се е излъгал. През отворената врата и през мръсното прозорче над тезгяха проникваше бледа светлина и той се беше изплашил от собствената си сянка.

Побърза да излезе от бараката, стискаше в дясната си ръка маските. Изпусна въздуха от белите си дробове едва когато се отдалечи от бараката и тръгна обратно по утъпкания сняг. Наведе се, подпря длани на бедрата си и изчака черните точки пред очите му да се разсеят.

От източна посока проехтяха изстрели. Бяха прекалено бързи и шумни, за да са от пушки. Най-вероятно се стреляше с автоматично оръжие. В съзнанието на Хенри изплува съвсем ясният спомен за млякото, потекло по брадичката на баща му, за Бари Нюман, който тичешком напусна кабинета му. Видя стотици елени, еноти, катерици, чакали и зайци, които панически бягаха от заразената зона; видя как снегът се обагрят в червено от кръвта на невинните (но вероятно заразени) жертви. Видението му причини неочаквано нетърпима болка, прониквайки до място, което не беше умъртвено, а само изтръпнало. Това място бе реагирало така спонтанно на плача на Дудитс, извисяващ се в равномерен тон, който кара човек да се чувства така, сякаш главата му ще експлодира.

Хенри се изправи, видя прясно петно от кръв върху ръкавицата си, вдигна глава и изкрещя към небето:

— Майна ти! — Гласът му изразяваше смесица от удивление и гняв. Беше запушил устата и носа си, беше взел маските и възнамеряваше да си сложи поне две, когато влезе в хижата, но напълно беше забравил дълбоката рана на бедрото си, получена при преобръщането на скаута. Ако заразата от плесента наистина се предаваше по въздуха, най-вероятно вече беше проникнала в него. Пък и той не беше влез кой знае какви предпазни мерки. Представи си надпис с големи червени букви: „РАЙОН, ЗАРАЗЕН С БИОЛОГИЧЕСКО ОРЪЖИЕ! ПОСТАРАЙТЕ СЕ ДА НЕ ВДИШВАТЕ ВЪЗДУХА И ПОКРИЙТЕ С ДЛАН ВСЯКАКВИ ДРАСКОТИНИ И РАНИ ПО ТЯЛОТО ВИ!“

Лудешки се изсмя и тръгна обратно към хижата. Да му се невиди, никога не беше кроял планове да живее вечно, нали?

На изток престрелката продължаваше.

Застана повторно пред вратата на Бърлогата и посегна към задния си джоб за носна кърпа, макар да беше сигурен, че няма да намери... и предположението му се оправда. Две от предимствата от живота по време на ловен поход, които, разбира се, не бяха широко рекламирани, бяха, че можеш да пикаеш където си поискаш и да се секнеш с пръсти. Човек изпитваше някакво първично задоволство при вида на струята гореща урина... всъщност това се отнасяше предимно за мъжете. Като се замислиш, цяло чудо бе, че жените се влюбват не само в най-добрите екземпляри от противоположния пол, но и в не толкова представителните.

Свали палтото си, ризата и термофланелката. Най-отдолу носеше избеляла тениска с емблемата на Ред Сокс и номер 5 на гърба. Съблече и нея, сгъна я няколко пъти и я омота около окървавения си крачол на джинсите си, като отново си каза: „След дъжд качулка, а? Все пак поправи пропуснатото, нали? Попълни празните места прилежно и четливо. Животът се крепи на подобни концепции, дори когато е пред края си.“

Побърза да се облече, защото го втресе и го полазиха тръпки, сетне си сложи две от крушовидните маски. Хрумна му налудничавата идея да нахлузи още две на ушите си и като си представи как ластиците се кръстосват на тила му като ремъци на кобур, избухна в смях. Още какви предпазни мерки да вземе? Дали да не защити окото си с последната маска?

— Ако е писано, ще се заразя — промърмори, като мислено си напомняше, че нищо не му струва да направи необходимото; „Малка доза предпазливост не вреди никому“ — често казваше старият.

Плесента, мъхът или каквото там вирееше в хижата, се беше разраснало по време на краткото му отсъствие. Чергата беше така обрасла, че не се виждаха шарките ѝ. Червеникаво-златисти петна се виждаха и на канапето, върху плота между кухнята и трапезарията и на седалките на два-три стола във всекидневната. Тънка червеникава линия, напомняща на капиляр, спираловидно се спускаше по крака на масата, като че ли беше засъхнала следа от разлято вино, и Хенри си спомни как мравките се събират върху дори най-минималното количество разсипана захар. Най-ужасяваща му се стори червеникаво-златистата паяжина, провиснала над чергата. Взира се в нея в продължение на няколко секунди, докато разбра, че това е капанът за

сънища на Кларъндън. Едва ли някога щеше да разбере какво се е случило тук, но едно беше сигурно — този път в капана се беше хванал истински кошмар.

„Няма да останеш тук, нали? Не и след като видя с каква скорост се разпространява плесента. Когато Джоунси мина покрай теб, изглеждаше напълно здрав, но ти много добре знаеш каква е истината. Знаеш то със сигурност, защото го почувства. Е, нали няма да останеш тук?“

— Напротив! — промълви той, а маските, закриващи устата и носа му, заподскачаха. — Ако ме пипне... ами тогава непременно ще се самоубия.

Избухна в гръмък смях досущ като Стаб — героя на Мелвил от „Моби Дик“ — и прекрачи прага на хижата.

4

Плесента (или мъхът) растеше на туфи с едно изключение — пред вратата на банята. Там странната растителност беше пропълзляла нагоре по касата, обгръщайки я като провиснали водорасли. Пред прага се мъдреше цяло хълмче от плесента, високо около един метър, което сякаш бе разположено върху сивкава и пореста растителност. Откъм трапезарията сивото вещество се разделяше на две, образувайки клин, който предизвика у Хенри неприятна асоциация с разкрасени бедра — сякаш на прага лежеше мъртвец, обрасъл със страховитите гъби. Внезапно си спомни за статия, която по време на следването си бегло беше прегледал, докато търсеше помощни материали за някакъв изпит. Беше придружена от фотографии, едно от които — натуралистична снимка, направена по време на аутопсия — завинаги се беше запечатала в паметта му. На нея беше заснет труп на гол мъж, открит в гората приблизително четири дни след убийството. В основата на врата му, в свивките на коленете и цепката между задните му части бяха пораснали отровни гъби.

„Да поникнат за четири дни е горе-долу приемливо — помисли си. — Но тази сутрин тук нямаше и следа от плесен... Освен ако...“

Погледна часовника си, който не работеше — стрелките показваха дванайсет без двайсет. Часът беше Източно стандартно

безвреме.

Рязко се обърна и погледна зад вратата — беше сигурен, че нещо го дебне в полумрака. Но на стената беше облежната само ловджийската пушка „Гранд“ на Джоунси.

Понечи да се извърне, ала внезапно нещо привлече вниманието му — за разлика от всичко друго в хижата пушката не беше обрасла с мъх. Взе я и внимателно я огледа. Беше заредена, предпазителят беше спуснат, в цевта имаше един патрон. „Чудесно!“ — помисли си, праметна я през рамо и се обърна към отвратителното червеникаво хълмче пред вратата на банята. Лъхна го силна миризма на етер, примесена с воня на сяр. Бавно прекоси всекидневната, като се насилваше да пристъпва напред; страхуваше се (с всяка крачка увереността му нарастваше), че могилката, от която стърчаха сивкави разклонения, подобни на разкрачени бедра, представлява жалките останки на Бобъра. След секунда ще види дългата му черна коса или ботушите му марка „Док Мартин“, които той наричаше „принос към хомосексуалната солидарност“. Бог знае защо беше сигурен, че тези ботуши са като таен опознавателен знак за хомосексуалистите по света. Сигурен бе още, че светът се управлява от хора, носещи имената Ротшилд и Голдфарб, които дърпат конците, скрити в подземен бункер в Колорадо. Такъв си беше Бобъра, чийто любим израз за изразяване на смайване беше „Да го духаш, Фреди!“

Нямаше начин да разбере дали хълмчето пред вратата представлява трупа на Бобъра или на когото и да било, само дето формата му загатваше за човешко тяло. Сред гъстата растителност нещо проблесваше и Хенри се наведе да го разгледа, като се питаше дали върху роговиците на незащитените му очи вече не растат микроскопични туфи мъх. Блестящият предмет се оказа валчестата дръжка на вратата. Встрани се търкаляше ролка лейкопласт, върху която вече беше поникнала червеникаво-златиста растителност. Хенри си спомни хаоса върху работната маса, измъкнатите чекмеджета. Нима Джоунси е търсил някаква си ролка лейкопласт? Прещракването в съзнанието му подсказа, че предположението му е правилно. Но защо? Каква е причината, за Бога?

През последните пет месеца, когато мислите за самоубийство го навестяваха все по-често и се застояваха все по-дълго, бърборейки на развален английски, любопитството бе изоставило Хенри. Сега обаче

се бе завърнало и надигаше глава като гладно чудовище. Ала той нямаше с какво да го нахрани. Дали Джоунси е искал да залепи вратата с лейкопласт? Но дори да е вярно, от какво се е страхувал? Двамата с бобъра са знаели, че по този начин няма да се спасят от плесента, която така или иначе ще пропълзи под вратата.

Надникна в банята и изумено възкликна. Каквито и ужасяващи събития да се бяха разиграли в хижата, несъмнено бях започнали и завършили именно в това помещение. Банята наподобяваше на червена пещера, сините плочки по пода почти не се виждаха под страховитата растителност. Плесента обвиваше умивалника и тоалетната чиния. Дъската беше вдигната и от самата чиния стърчеше цяла гора. Прозрачната завеса вече не беше синя, а червеникаво-златиста и наполовина беше откъсната от халките, от които се спускаха ужасяващи „бради“.

От ваната, обрасла с мъх, стърчеше крак с ботуш. Хенри беше сигурен, че ботушът е марка „Док Мартин“. В края на краищата беше открил Бобъра. Внезапно в съзнанието му нахлуха спомени за деня, в който бяха спасили Дудитс — бяха толкова ясни, че сякаш събитията се бяха разиграли вчера. Бобъра, който носи смешното си кожено яке, взима кутията за храна на Дудитс и казва: *„Хареса ли ти представлението? Та те изобщо не се преобличат!“* Сетне добавя...

— Да го духаш, Фреди! — каза Хенри и гласът му отекна сред тишината на помещението, обрасло в страховитата растителност. — Именно това каза. Беше любимият му лаф. — Сълзите му рукоуха като порой и намокриха страните му. Ако влагата спомага виреенето на растителността — което беше факт, ако се съди по гората, изникнала в тоалетната чиния — нека пропълзи върху него и си устрои пиршество.

Пет пари не даваше какво ще се случи с него. През рамото му беше праметната пушката на Джоунси. Плесента може да се нахвърли върху него, но той ще се постарее да сложи край на живота си, преди да е стигнала до десерта. Ако се наложи.

Вероятно щеше да се наложи.

Сигурен беше, че е забелязал в дъното на бараката купчина скъсани килими. Поколеба се дали да ги вземе. Ще ги постели на пода на банята, ще премине по тях и ще надникне във ваната. Но защо да го прави? Знаеше, че там лежи Бобъра, и не желаше да види добрия си приятел, автор на цветисти фрази от рода на „Цуни ме по ауспуха“, обрасъл с червеникав мъх като разложения труп на онази отдавнашна снимка, който се беше превърнал в развъдник на отровни гъби. Може би щеше да се пристраши, ако бе сигурен, че ще разбере какво се е случило. Но знаеше, че това е малко вероятно.

Изгаряше от нетърпение час по-скоро да напусне хижата. Страхуваше се от заразната плесен, но имаше и нещо друго. Измъчваше го усещането, че не е сам.

Заднишком отстъпи от вратата на банята. На масата в трапезарията зърна книга от ония, по които Джоунси си падаше. На корицата бяха нарисувани танцуващи дяволи, размахващи тризъбци, цялата беше обвита в плесен.

Чу боботене, разнасящо се от западна посока, което постепенно се усили и се превърна в тътен. Хеликоптери... и то бойни. Бученето на двигателите им беше толкова силно, сякаш се канеха да кацнат на покрива на хижата. Хенри машинално залегна. Пред очите му се заизреждаха кадри от филми за войната във Виетнам, в продължение на една ужасяваща секунда беше сигурен, че картеচারите ще открият огън и дъжд от куршуми ще обсипе постройката. А може би ще я подпалят с напалмови бомби.

Страховете му не се оправдаха — машините отминаха, като летяха толкова ниско, че чашите и чиниите на полиците задрънчаха. Когато гръмовното боботене постепенно се превърна в безобидно бръмчене и накрая напълно заглъхна, той се изправи. Питаше се дали вертолетите летят към източния район на Джеферсън Тракт, за да се присъединят към избиването на животните. Да правят каквото щат, това не го засяга. Моментално ще се разкара оттук и...

И какво? Какво ще прави?

Докато си блъскаше главата върху отговора, откъм спалнята на долния етаж долетя звук. Шумолене, след което за миг настъпи тишина, а Хенри реши, че въображението му е изиграло лоша шега. Внезапно чу поредица от прещраквания, придружени от цвърчене, като че се развиваше пружината на някаква механична играчка — например

папагал. Тръпки побиха Хенри. Устата му пресъхна, косъмчетата на тила му настръхнаха.

„Не стой нито миг повече тук! Бягай!“ — прошепна вътрешния му глас.

Ала преди смисълът да проникне в съзнанието му, той се втурна към спалнята и в движение свали пушката от рамото си. Кръвта пулсираше във вените му, светът наоколо сякаш бе станал по-ярък. Избирателното възприятие, което ни предпазва от полудяване, внезапно го напусна и той видя всяка ужасяващо подробност — кървавата следа, която водеше от спалнята към банята, захвърления домашен чехъл, отпечатъка от длан върху стената, който вече беше запълнен с червеникава плесен.

Съществото, каквото и да бе то, беше върху леглото. Приличаше на невестулка или на голяма катерица с отрязани крака, дългата му окървавена опашка се проточваше от туловището му като плацента. Хенри никога не беше виждал животно с толкова огромни черни очи, изглеждащи прекалено големи за размерите му, с изключение може би на змиорката, която бе зърнал в бостънския океански аквариум. Когато закърнялата уста, приличаща на тлъста ивица, се разтвори, той забеляза още една прилика със змиорката — ужасяващи остри зъби с дължината на игли за шапка.

Зад съществото върху окървавения чаршаф лежаха стотина оранжево-кафяви яйца, големи колкото стъклени топчета за игра и обвити със сивкава слуз. Във всяко се движеше сянка, тънка като косъм.

Съществото, което приличаше на невестулка, се надигна като змия, измъкваща се от кошницата на факир, и изцвърча. Заклатушка се върху леглото — върху леглото на Джоунси — но се движеше много бавно и тромаво. Лъскавите му черни очи злобно проблесваха. Опашката му (според Хенри това всъщност беше лепкаво пипало) се размаха напред-назад, сетне се просна върху яйцата, сякаш да ги предпази.

Внезапно той осъзна, че монотонно повтаря: „Не! Не! Не!“ Като безпомощен истерик, който е натъпкан с торазин. Вдигна пушката и се прицели в противниковата клинообразна глава на съществото, което рязко се отдръпна. Знае какво представлява това. „Да, умът му стига

дотолюва, че да разпознае оръжието“ — равнодушно си помисли Хенри и натисна спусъка.

Стреля почти от упору пък и съществото беше трудноподвижно — може би беше изтощено след снасянето на яйцата или ниските температури не му понасяха — входната врата беше широко отворена и в хижата беше кучешки студ. Изстрелът прозвуча като гръм в малкото помещение. Главата на съществото се пръсна, парчетата се разлетяха във всички посоки, кръв блисна върху стената. Беше червеникаво-златиста като плесента. Обезглавеният труп се изтъркаля от леглото и падна върху купчина дрехи, които Хенри виждаше за пръв път — кафяво сако, оранжева жилетка като на сигналист, джинси с маншети (нито един от четиримата не беше носил подобни панталони, а като бяха в прогимназията, смятаха за скапания съучениците си, проявяващи слабост към джинсите с маншети). Няколко яйца полетяха заедно с трупа. Повечето паднаха върху дрехите или върху разхвърляните книги на Джоунси и останаха цели, но две-три паднаха на пода и се счупиха. От вяско започна да се процежда мътна течност, наподобяваща на белтъка на развалено яйце. Образуваха се миниатюрни локвички, в които се гърчеха съществата, тънички като косми, а очичките им, големи колкото главичка на топлийки, сякаш злобно фиксираха Хенри. Като ги гледаше, му идваше да закреши.

Извърна се и олюлявайки се, излезе от стаята — краката му бяха безчувствени, като че бяха от дърво. Чувстваше се като марионетка, чиито конци са дърпани от добронамерен клоун, който обаче е новак в занаята. Нямаше представа накъде се е запътил, докато се озова в кухнята, наведе се и отвори шкафа под умивалника.

— Аз съм човекът-яйце, аз съм човекът-яйце, аз съм моржът. Браво на мен!

Не изпя куплета, а го изрецитира с дълбок, монотонен глас, който сякаш не беше неговият, а принадлежеше на второстепенен актьор от деветнайсети век. Незнайно защо в съзнанието му изникна странен образ — Едуин Бут, облечен като Д'Артанян и нахлупил шапка, украсена с дълги пера, рецитира текста на песента, написана от Джон Ленън — което го накара да се изкиска.

„Полудявам!“ — помисли си... но не се изплаши. По-добре е да си представя Д'Артанян, рецитиращ Аз съм моржът, отколкото кръвта на съществото, обливаща стената, покрития с плесен ботуш, който

стърчи от ваната, или нещо още по-лошо — разпукващите се яйца, от които изскачат гърчещи се косми с очи. Злобни очи, които са втреничени в него.

Отмести кутията с прах за съдомиялна и пластмасовата кофа и видя онова, което търсеше — флакон със запалителна течност. Неопитният кукловод, който го беше довел тук, с рязко подръпване на конците придвижи ръката му напред, след това го накара да стисне флакона. Хенри прекоси обратно дневната, като пътъом взе от полицата над камината кутията с кибрит.

— Аз съм той, а ти си аз, хайде сега всички заедно! — издекламира и побърза да влезе в спалнята на Джоунси, преди изплашеното му до смърт друго „аз“ да вземе нещата в свои ръце, да го накара да се обърне и да си плюе на петите, докато падне в несвяст. Или умре.

Яйцата върху леглото също се разпукваха. Около две дузини косми с очи пълзяха по окървавения чаршаф или се гърчеха върху възглавницата на Джоунси. Едва вдигна миниатюрната си главичка и гневно изцвърча, ала звукът беше прекалено висок, за да бъде доловен от слуха на човек.

Без да спира — знаеше, че ако го направи, никога няма да продължи (освен по посока на вратата) — Хенри пристъпи към долния край на леглото. Едно от съществата пропълзя по пода към него, придвижвайки се с помощта на опашката си — приличаше на сперматозоид, наблюдаван под микроскоп.

Той го настъпи, като едновременно развинти капачката на флакона със запалителна течност. Насочи пръскалката към леглото и я натисна, като се стараеше струята да облее и пода. Когато течността попадна върху съществата, те пискливо замяукаха като новородени котенца.

— Аз съм човекът-яйце... *Моржът!*

Стъпка друг окат косъм, в същия момент забеляза, че трети е пропълзъл върху крачола на джинсите му, и прикрепяйки се с опашката си, се мъчи да забие в плътта му зъбите си, които още не бяха станали твърди като стоманени игли.

— Човекът-яйце — промърмори Хенри и го изстърга с подметката на другата си обувка, а когато се опита отново да изпълзи върху крачола му, побърза да го стъпче. Едва сега осъзна, че дрехите

му са мокри от пот и че ако излезе (което беше неизбежно, не можеше повече да остане тук), ще хване пневмония.

— Не мога да остана тук, не мога да си отдъхна! — извика и с удивление чу новия си тържествен глас.

Отвори кутията с кибрита, но ръцете му трепереха толкова силно, че половината клечки се разпиляха на пода. Към него пълзяха още червейчета, наподобяващи на тънки нишки. Може би не бяха надарени с разум, но със сигурност знаеха, че той е техен враг.

Хенри извади клечка кибрит и допря палеца си до главичката ѝ — номер, на който Пит го беше научил едно време. Научаваш най-полезни нещо от приятелите си, нали? Например как да устроиш викингско погребение на верния си другар Бобъра и едновременно да се избавиш от проклетите червеи.

— *Човекът-яйце!*

Драсна с нокът главичката на клечката и от нея лумна пламък. Усети миризма на запалена сяр, която го беше лъхнала при влизането му в хижата, все едно в гостната се беше разположила дебелана, която пуска мощни пръдни.

— *Моржът!*

Хвърли клечката върху долния край на леглото, където смачканата завивка вече се беше напоила със запалителната течност. За секунда пламъчето се сниши и той се изплаши, че клечката ще угасне. Сетне лумнаха жълтеникави пламъци и обхванаха завивката.

— *Браа-аво на мен!*

Огнените езици пропълзяха нагоре по чаршафа и кръвта, с която беше просмукан, почерня. Достигнаха купчината яйца с желатинови обвивка, облизаха ги и очевидно вкусът им допадна. Яйцата започнаха да се пукат, червейчетата пискливо мяукаха, преди да изгорят. Изтичащият белтък прасцеше при съприкосновението си с огъня.

Хенри заднишком излезе от спалнята, като продължаваше да пръска със запалителна течност. Преди да прекоси чергата, флаконът се изпразни. Той го метна в ъгъла, драсна втора клечка кибрит и я хвърли на пода. Този път огънят пламна мигновено, към тавана се издигнаха оранжеви пламъци. Непоносимата топлина сякаш опърли лицето му, което блестеше от пот, ненадейно го обзе непреодолимо желание да захвърли маските и да стъпи сред пламъците. „Здравей, жега, здравей, лято, здравей, мрак, мой стари приятелю!“

Онова, което го възпря, беше съвсем простичко, но със силно въздействие. Каза си, че ако се поддаде на самоубийствения порив, напразно е изтърпял неприятното пробуждане на най-дълбоките си чувства. Никога няма да разбере подробности за случилото се тук, но може би ще научи част от истината от онези, които пилотират хеликоптерите и избиват горските животни. Стига да не застрелят и него, разбира се.

Когато стигна до вратата, си спомни нещо, което накара сърцето му да се свие — как Бобъра коленичи пред Дудитс, който се мъчи да си обуе гуменката наобратно. „Чакай да ти я сложа, приятел“ — казва му, а онзи го поглежда с детската си наивност, която те кара да го обикнеш, и пита: „Оаи уаа?“

Отново се разплака.

— Сбогом, Бобър — прошепна през сълзи. — Обичам те, човече. Честна дума!

Сетне излезе и студът се вкопчи в него с ледените си пръсти.

6

Заобиколи хижата и се приближи до купчината дърва за огрев, наредени отзад. Наблизо беше разстлано друго брезентово покривало, избеляло от времето. Беше замръзнало и Хенри го задърпа с две ръце, за да го освободи от леда, приковаващ го към земята. Отдолу бяха натрупани на купчина скиорски обувки, кънки, ски, както и допотопна бургия за пробиване на дупки в леда.

Докато се взираше в купчината най-обикновени и дълго неизползвани принадлежности за зимен спорт, той изведнъж осъзна колко е уморен... всъщност уморен бе меко казано. Беше изминал пеш шестнайсет километра, и то почти тичешком. Беше претърпял автомобилна катастрофа и бе открил трупа на приятел от детинство. Убеден бе, че завинаги е загубил и другите двама приятели от детинство.

„Ако поначало не възнамерявах да се самоубия, досега да съм откачил“ — помисли си и избухна в смях. Приятно беше да се засмее, но смехът не облекчи умората му. Ала знаеше, че непременно трябва да се махне оттук, и то веднага. Да намери представители на властта и

да им разкаже какво се е случило. Ако се съди по звуците, властите сигурно знаеха нещо и се справяха с положението, използвайки методи, които не му допадаха, но не подозираха за съществуването на невестулките. И за яйцата. Кой друг освен Хенри Девлин ще им разкаже всичко? Че кой е по-подходящ от него? Та нали именно той се занимава с яйцата?

Коженият хастар на скиорските обувки беше толкова прояден от мишки, че тежките боти бяха заприличали на празни обвивки. След продължителното тършуване из купчината Хенри намери ски, които навярно са били свръхмодерни някъде към 1954 година. Автоматите бяха ръждясали, ала с известно усилие той успя да прикрепи ските към обувките.

Откъм хижата се чуваше равномерно прашене. Хенри постави длан върху дървената стена и усети топлината. Под стряхата бяха подпрени щеки с различна дължина, дръжките им бяха обвити със сивкави паяжини. Страхуваше се да ги докосне — прекалено пресен бе споменът за яйцата и гърчещите се червейчета, подобни на миниатюрни невестулки, които бяха изпъззели от тях — но поне сега беше с ръкавици. Отметна паяжините и набързо прегледа щеките. През прозореца виждаше как искрите танцуват в спалнята.

Най-сетне откри щеки, които бяха с няколко сантиметра по-къси от подходящите за неговия ръст, и вдървено се запързала към ъгъла на сградата. Старомодните ски и пушката, праметната през рамото му, го караха да се чувства като нацистки разузнавач във филм по романа на Алистър Маклийн. Когато зави зад ъгъла, стъклото на прозореца, до който до преди секунди беше стоял, избухна. Звукът беше толкова силен, сякаш някой хвърли от втория етаж голяма стъклена купа. Върху гърба на Хенри се посипаха късчета стъкло, някои попаднаха в косата му. Внезапно осъзна, че ако беше закъснял само с трийсетина секунди, взривеното стъкло щеше буквално да заличи лицето му.

Погледна към небето, притисна към страните си опакото на дланите си и възкликна, подражавайки на Ал Джолсън:

— Там горе някой ме обича! Ура!

През дупката, зейнала на мястото на прозореца, изригнаха пламъци, които стигаха до стрехата; температурата постепенно се повишаваше, други предмети експлодираха. Ловната хижа, построена

от бащата на Кларъндън малко след края на Втората световна война, гореше като факла.

Заобиколи постройката, като се стараеше да се пързала възможно по-далеч от нея, видя как от комина изригваха искри и се устремяваха към надвисналите облаци. На изток стрелбата с автоматично оръжие продължаваше — май ловът продължаваше, и то с пълна пара. Каква ли беше онази експлозия на запад? Няма как да разбере. Ако случайно оцелее и се върне сред хората, все някой ще му разкаже какво се е случило.

— Стига да не решат да гръмнат и мен — промърмори. Гласът му прозвуча като задавено хъркане и той изведнъж осъзна, че устата му е пресъхнала. Предпазливо се наведе (повече от десет години не се беше качвал на ски), загреба сняг с шепите си и го напъха в устата си. Усети го как се стопява и се стича по гърлото му. Усещането беше направо божествено. Хенри Девлин, психиатър и автор на научен труд, озаглавен Изходът, избран от Хемингуей, човекът, който някога беше девствено момченце, а сега се беше превърнал във върлинест мъж с прошарена коса, чиито очила вечно се смъкваха до върха на носа му и чиито приятели бяха мъртви, избягали или променени, стоеше недалеч от хижата, в която никога повече нямаше да се върне, ближеше сняг като хлапе, ближещо сладолед по време на цирково представление, и наблюдаваше как гори хижата, в която беше прекарал толкова щастливи мигове. Огнените езици се промъкваха през кедровите плочки, с които беше покрит покривът. Топящият се сняг съскаше и се втечняваше, а водата шумно се спускаше по ръждясалите водосточни тръби. През отворената врата ту се подаваха, ту се скриваха огнени ръце, сякаш възторжените стопани на дома махаха на новопристигналите гости: „Побързайте, побързайте, да му се не види, влизайте, преди къщата да е изгоряла!“. Плесента, която покриваше гранитната плоча, посивя и се спаружи.

— Чудесно! — промърмори Хенри. Не осъзнаваше, че ритмично стяга и отпуска хватката си върху щеките. — По-хубаво не можеше да бъде!

Остана пред горящата хижа петнайсет минути, а когато усети, че повече не издържа, обърна гръб на пламъците и потегли обратно по пътя, по който беше дошъл.

Беше капнал от умора. Предстоеше му да измине над трийсет километра („По-точно трийсет и пет километра и половина“ — каза си) и знаеше, че с него е свършено, ако не поддържа равномерно темпо и пази силите си. Не се отклоняваше от утъпканата пътека, по която личаха дирите от моторната Шейна, и спираше да почива по-често отколкото на отиване към хижата.

„Но тогава бях много по-млад“ — помисли си с известна доза самоирония.

Два пъти погледна часовника си, забравяйки, че в Джеферсън Тракт сега беше Източно стандартно време. Небето беше закрито от гъсти облаци и единственото, в което бе сигурен, беше, че нощта не е настъпила. Не знаеше дали е ранен или късен следобед. При други обстоятелство стъргането на стомаха щеше да му послужи като ориентир, но споменът за човешкия крак, стърчащ от ваната, за гнусното същество на леглото на Джоунси, за яйцата и за червейчетата с изпъкналите черни очи сякаш завинаги беше прогонил апетита му. Знаеше, че ако случайно изпита глад, за нищо на света няма да посегне към храна, обагрена в червено. А при мисълта да хапне гъби буквално го втрисаше.

Установи, че карането на ски е като да яздиш велосипед — веднъж научиш ли се да го правиш, никога не го забравяш. Падна веднъж, докато се изкачваше по първия хълм — ските сякаш се изплъзнаха изпод него, но докато се спускаше по склона от другата страна, само няколко пъти залитна. Предполагаше, че ските не са мазани с вакса от времето, когато Картър беше президент, но ако следваше утъпканите дири на моторната шейна, придвижването щеше да е безпроблемно. Удивено се загледа в следите от диви животни в Просеката — никога не беше виждал толкова много. Очевидно някои животинчета са се движели успоредно на пътя, но повечето само го бяха прекосили, движейки се на изток. Просеката лениво криволичеше на северозапад, но горските обитатели определено се стараеха да избегнат западната посока.

„Аз съм пътешественик — помисли си той. — Може би един ден някой ще напише епична поема, озаглавена Странстванията на

Хенри.“

— Да — заговори, обръщайки се към невидимата публика. — Времето спря и действителността се обърка, но човекът-яйце от пътя не се върна. — Изсмия се, но гърлото му беше толкова пресъхнало, че смехът му се превърна в задавена кашлица. Спря встрани от утъпканата пътека, отново загреба сняг с шепите си, и го напъха в устата си. — Много е вкусен... при това е полезен! — обяви. — Сняг! Препоръчвам консумацията му по всяко време на деня, не само за закуска!

Погледна към небето и веднага осъзна грешката си. Зави му се свят, изплаши се, че ще се просне по гръб. След миг замайването премина. Облаците изглеждаха по-тъмни. Дали това бе признак, че снеговалежът отново ще започне, или се свечеряваше? А може би притъмняването бе признак и за едното, и за другото. Коленете и глезените му бяха втвърдени от физическото усилие, което изискваше карането на ски, ръцете и раменете го боляха от оттласкването с щеките, имаше мускулна треска. Вече беше приел суровата истина, че ще стигне до магазинчето на Гослин едва след падането на мрака; ала сега, докато тъпчеше в устата си поредната порция сняг, изведнъж му хрумна, че може би никога няма да стигне до там.

Разхлаби тениската с емблемата на Ред Сокс, с която беше превързал раната на крака си, и изтръпна, като видя яркочервената нишка върху джинсите си. Пред очите му причерня, сърцето му лудо затуптя. Протегна треперещите си пръсти към нишката.

„Ама ти си бил голям герой! — присмях се мислено на себе си. — Ще бръснеш встрани червената гадост, сякаш е конец или някакъв боклук, така ли?“

Тъкмо това и направи, защото червената нишка наистина беше конец — червената бродерия на тениската се беше изнищила. Пусна го и го проследи с поглед как бавно се спуска върху снега. Сетне отново пристегна тениската около бедрото си. Бая се беше изплашил, а най-смешното бе, че само преди четири часа обмисляше как да сложи край на живота си — да се обеси, да легне във ваната и да си пререже вените, да изгълта няколко опаковки приспивателно и да нахлузи на главата си полиетиленов плик, да скочи от моста или да си пръсне мозъка като Хемингуей — похват, известен в някои среди като „сбогуването на полица“.

„Изплаших се, защото не ми се ще да свърша по този начин — каза си, сякаш се оправдаваше пред себе си. — Не искам да бъда изяден жив от...”

— От отровна плесен, пренесена на Земята от планетата Х — добави гласно.

Човекът-яйце отново потегли на път.

8

Светът се смали, както се случва винаги, когато сме на границата на изтощението, а не сме свършили работата си и дори не сме я преполовили. Съществуването на Хенри се свеждаше до две простички, последователно повтарящи се движения — отблъскване с щеките и пързаянето със ските по снега. Вече не изпитваше болка, мускулната му треска като по чудо беше изчезнала, сякаш беше преминал в друго измерение. Смътно си спомняше, че бе изпитвал нещо подобно по времето, когато беше гимназист и играеше в училищния баскетболен отбор „Дери Тайгърс“. По време на важен четвърт финален мач тримата най-добри играчи бяха отстранени заради фалове само три минути след започване на третата част. Треньорът нямаше друг избор и вкара Хенри, чийто принос се състоеше само във вкарване на кошове от линията за наказателни удари и искане на прекъсвания. Някак си издържа, но когато прозвуча последният съдийски сигнал („Дери Тайгърс“ претърпяха позорна загуба), той имаше усещането, че сънува... сънува прекрасен сън. Докато вървеше по коридора към съблекалнята, краката му изведнъж се подкосиха и той се строполи на земята, продължавайки глуповато да се усмихва, а съотборниците му, облечени с червените екипи, които носеха при гостуванията си, избухнаха в смях, одобрително заподсвиркваха и заръкопляскаха.

Днес липсваха ръкопляскания и одобрителни подсвирквания, само на изток стрелбата продължаваше, макар че сега от време на време канонадата прекъсваше.

Много повече го тревожеха изстрелите, които се чуваха наблизо. Дали пък престрелката не се води около магазина на Гослин. Невъзможно беше да определи със сигурност.

Внезапно забеляза, че си тананика „Милост за дявола“, въпреки че изобщо не обичаше тази песен на Ролинг Стоунс („Подучил Пилат ръцете си да измие и така смъртта му подписал...“). Благодаря ви, страхотна публика сте, лека нощ...) и се насили да престане, като осъзна, че текстът на песента и спомените му за Джоунси по време на престоя му в болницата се препокриват — в съзнанието му изплува образът на приятеля му, какъвто го беше виждал през март — не само отслабнал, но и някак съсухрен, като че цялата му същност се беше свила на топка, предпазвайки осакатеното му тяло. Макар да изглеждаше като човек на смъртно легло, не беше умрял, ала Хенри осъзнаваше, че именно тогава за пръв път насериозно беше започнал да обмисля да сложи край на живота си. Към архива от изображения, които му се присънваха нощем — синкавото мляко, стичащо се по брадичката на баща му, подскачащият тлъст задник на Бари Нюман, който тичешком напуска кабинета, Ричи Гренадо, който подава на полуголия и заливащ се в сълзи Дудитс изсъхналата кучешка фъшкия и го кара да я изяде — се прибави изпитото лице на Джоунси, върху което се открояваха помътнелите му очи, Доунси, който беше пострадал съвсем безпричинно, Джоунси, който изглеждаше така, сякаш всеки миг ще гушне букета. Лекарите твърдяха, че състоянието му се е стабилизирало, но по погледът му Хенри разбра, че старият му приятел е готов за среща със смъртта. Милост за дявола ли? Моля, който иска, да му съчувства! Няма Бог и Сатана, състраданието не съществува. Когато разбереш тази простичка истина, вече здравата си загазил. Преброени са дните ти като надежден и платежоспособен клиент на големия цирк, наречен „Ъмериканска колтура“.

Отново се чу да тананика: „Май се питаш каква ми е играта...“ и се наложи да престане. Е, какво да изпее тогава? Нещо абсолютно безсмислено. Безсмислено, безсъдържателно и сладникаво, типично за ъмериканската колтура. Например парче на Пойнтър Систърс. Да, идеята си я бива.

Впери поглед в ските и в хоризонталните дири, оставени от моторната шейна, и запя. Скоро само повтаряше думите с монотонен шепот. Беше плувнал в пот, носът му течеше и сополите замръзваха върху горната му устна, но той не забелязваше нищо, само повтаряше:

— Знам, че ще успеем, знам, че можем, можем да успеем, да, можем, да, можем...

Добре... дори чудесно. Безкрайното повторение на фразата „можем, можем да успеем“ бе типична за ъмериканската колтура също като пикап „Форд“ на паркинга на зала за боулинг, разпродажба на бельо в „Джей Си Пени“ или рокпевец, намерен мъртъв във ваната.

9

С цената на много усилия той най-сетне се върна в заслона, където бяха останали Пит и жената. Само че Пит го нямаше. Беше безследно изчезнал. Ръждясалият ламаринен покрив на заслона беше паднал; Хенри го повдигна и надникна под него като под метален чаршаф, за да се увери, че Пит не е отдолу. Приятелят му го нямаше, но жената беше там. Беше изпъзляла или някой я беше пренесъл от мястото, на което Хенри я беше оставил на тръгване за хижата, а междувременно смъртта я беше застигнала. Дрехите и лицето ѝ бяха покрити с червеникаво-златистата растителност, която се беше разпространила в хижата, но той забеляза нещо интересно — докато растителността върху жената вирееше прекрасно (особено в ноздрите ѝ и в отвореното ѝ око, в което беше поникнала истинска джунгла), онази, следваща очертанията на тялото ѝ, беше посивяла — особено откъм страната, отдалечена от огъня — и бе престанала да се разпространява. Положението пред мъртвата беше малко по-различно, тук растителността бе намерила по-благодатни условия за развитие — топлина и почва, открита от стопения сняг, ала връхчетата на филизите бяха обагени в светлосивия цвят на вулканична пепел.

Хенри беше сигурен, че настъпва краят ѝ.

Същото се отнасяше и за деня — безсъмнено скоро щеше да падне мрак. Той пусна парчето ръждясала ламарина обратно върху трупа на Беки Шу и върху догарящите въгленчета. Сетне отново се загледа в следите, оставени от моторната шейна и също като преди няколко часа, докато се намираше в хижата, съжали, че Нейти Бъмпо^[1] не е с него, та да му обясни точно какво вижда. Или пък Еркюл Поаро, любимият герой на Джоунси, дето все говореше за размърдване на малките сиви клетки.

Следите се отклоняваха към заслона с падналия покрив, после продължаваха на северозапад към магазинчето на Гослин. На едно

място утъпкания сняг имаше формата на човешко тяло, а от двете страни се виждаха някакви трапчинки.

— Е, какво ще кажеш, Еркюл? — попита Хенри. — Какво означава това, *mon ami*?

Ала прочутият детектив не отговори.

Хенри отново тихо си затананика и се приведе към отпечатъците, без да забележи, че се е отказал от Пойнтър Систърс и отново се е прехвърлил на Ролинг Стоунс.

Все още беше достатъчно светло за да види, че трите трапчинки вляво от очертанията на тялото образуват някаква шарка; изведнъж си спомни крпката на левия ръкав на якето на Пит, който се беше похвалил, че приятелката му я е сложила. Казала била, че няма да му позволи да отиде на лов със скъсано яке. Спомни си още как го беше напушил смях и същевременно беше изпитал съжаление към Пит, който градеше въздушни кули за щастливо бъдеще, вдъхновен от загрижеността на възлюбената си, без да си дава сметка, че е закрпила якето не защото е лудо влюбена в своя вонящ на бира приятел, а по силата на домашното си възпитание.

Всъщност нямаше значение. Важното беше, че най-сетне Хенри започваше да разбира какво се е случило. Като си е помагал с лакти, Пит е изпълзвал изпод падналия покрив. Джоунси — или по-точно съществото, което го управляваше — беше минало край заслона и беше отвлякло Пит.

Защо?

На този въпрос Хенри нямаше отговор.

Върху утъпкания сняг забеляза петна от засъхнала кръв. Пит е бил ранен. Може би е пострадал при срутването на покрива. Е, само това ли се е случило?

Едва сега зърна криволичещата диря, проточила се от мястото, на което беше лежал приятелят му. Проследи я и видя нещо, което отначало взе за обгорена пръчка. Ала след като го разгледа отблизо, разбра, че е една от невестулките. Местата, на които плътта ѝ не беше обгорена, вече придобиваха сивкав оттенък.

Той я подритна и под нея видя замръзнала купчинка. Господи, яйца! Навярно ги е снасяла, докато е умирала.

Побърза да зарине със сняг яйцата и трупа на отвратителното животинче, като трепереше от отвращение. Размота превръзката, за да

погледне отново раната на крака си, едва сега осъзна коя песен си тананика и веднага млъкна. От небето като пух се посипаха снежинки.

— Защо все това пея? — попита. — Защо шибаната песен непрекъснато се набива в съзнанието ми?

Не очакваше отговор, а бе изрекъл въпроса най-вече, за да чуе собствения си глас (тук беше тихо като в гробище, като в местност, обитавана от духове), но ненадейно го получи:

— Защото това е *нашата* песен. Това е химнът на отряда, слушаме го винаги, когато влизаме в сражение. Ние сме момчетата на Круз.

Круз ли? Добре ли чу? Със сигурност не става въпрос за Том Круз, нали?

Изстрелите, които се разнасяха от изток, сега се чуваха все по-рядко. Почти всички животни бяха избити. Но там имаше хора, строени в дълга редица, мъже със зелени или черни дрехи вместо с оранжеви, каквито носят ловците; докато си вършат работата, увеличавайки броя на безмилостно избиваните горски животни слушат все тази песен на Ролинг Стоунс: *„Карах танк, имах генералски ранг, когато избухна войната и се развоняха телата... Приятно ми е да се запознаем, сигурно се сещаш кой съм.“*

„Господи, какво се случва? — отчаяно се запита той. — Не в приятния и откачен свят, а в главата ми!“ От време на време получаваеше проблясъци и за миг проумяваше смисъла на целия си живот — или поне на живота си след запознаването с Дудитс — но никога не бе имал подобно преживяване. „Какво е това, за Бога? — запита се. — Дали е настъпил моментът да разбере защо виденията ми са толкова ясни?“

Не! Не! Не!

Песента отново прозвуча в съзнанието му, сякаш го вземаше на подбив: *„Имах генералски ранг... развоняха се телата...“*

— Дудитс! — възкликна сред падащия мрак; снежинките продължаваха да се сипят като пух от скъсана възглавница. Съзнанието му се мъчеше да роди някаква мисъл, но тя беше прекалено голяма и го затрудняваше.

— Дудитс! — извика отново с декламаторската интонация на яйцаря и в този миг все пак разбра нещичко — лишен бе от възможността да се самоубие. Кое то беше най-страшното, защото

странните мисли — например „Знам кой е убил Кенеди“ — го подлудяваха. Отново се разрида — беше обезверен и изплашен, сам сред неизбродната гора. Всичките му приятели с изключение на Джоунси бяха мъртви, а Джоунси беше в болницата. Филмова звезда в болницата заедно с господин Сив.

— Какво означава това! — изстена той, притисна длани до слепоочията си (имаше чувството, че всеки миг главата му ще експлодира), а щеките, придържани от ремъчетата, увиснаха на китките му като счупени перки на витло. — *Божичко, какво ОЗНАЧАВА?*

Вместо отговор чу песента: *„Приятно ми е да се запознаем, сигурно се сещаш кой съм.“*

Снегът е навсякъде, почервенял от кръвта на избитите животни, чиито трупове са натрупани на купчини — досущ като убитите евреи в концентрационния лагер „Дахау“. Сърни, еноти, зайци, невестулки, мечки, диви прасета и...

Хенри изкрещя, вдигна глава и изкрещя толкова силно, че за миг се изплаши да не би да припадне. После замайването премина и съзнанието му се проясни... може би само временно. Спомни си как изглеждаше Дудитс, когато за пръв път го бяха видели не по време на безмилостната война, за която се разказваше в песента на Стоунс, а през един морен и облачен октомврийски ден. Спомни си как ги беше погледнал с дръпнатите си очи, изпълнени с толкова мъдрост. Тогава Хенри бе казал на Пит, че Дудитс е най-хубавото, което би могло да им се случи.

— Оаи уаа — промълви той.

Да, „оправи гуменката“. Обърни я и я сложи както трябва.

Въпреки че страните му бяха мокри от пролетите сълзи, които вече замръзваха, той се поусмихна и отново подкара ските по утъпканата диря от моторната шейна.

10

След десет минути се натъкна на преобърнатия джип „Скаут“. Ненадейно осъзна, че въпреки преживяното в хижата е гладен като вълк, и че в джипа има храна. Беше забелязал отпечатъците от стъпки,

водещи към скаута, ето защо не му беше нужна помощта на Нейти Бъмпо, за да разбере, че Пит е оставил жената и се е върнал при автомобила, нито малките сиви клетки на Еркюл Поаро, за да се досети, че храната, която бяха купили от магазинчето на Гослин, е непокътната. Знаеше защо се е върнал Пит.

Насочи се към предната дясна врата, наведе се да свали ските и се вцепени. От тази страна на джипа беше завет и онова, което беше написал Пит в снега, докато пиеше бирите си, още не беше заличено: „Дудитс, Дудитс, Дудитс...“ Докато се взираше в името, Хенри се разтрепери. Все едно беше дошъл на гроба на скъп човек и бе чул глас изпод земята.

11

Седалките на джипа бяха посипани с натрошени стъкла, виждаха се и петна от засъхнала кръв, които обаче бяха предимно на задната седалка. Хенри предположи, че Пит не се е наранил по време на катастрофата, а по-късно се е порязал на нещо. Но най-интересното беше, че тук нямаше и следа от червеникаво-златистата плесен. Тъй като тя се разпространяваше почти мълниеносно, логичното заключение беше, че Пит не е бил заразен, когато се е върнал за бирата.

Грабна плика, в който имаше хляб, фъстъчено масло, бутилка мляко и картонена кутия с портокалов сок. Заднишком се измъкна от скаута, седна на земята, облегна се на задницата му и докато гледаше как се сипе пухкав снежец, се тъпчеше с филии хляб, намазани с фъстъчено масло, използвайки показалеца си вместо нож, като го облизваше след всяко намазване. Храната му стори божествена, на две глътки изпи портокаловия сок, но все още усещаше глад.

— Онова, което се върти в главата ти — заяви, обръщайки се към притъмнялото небе, — е нелепо. Да не говорим, че е и *червено*. Храна, обагрена в червено!

Но натрапчивата мисъл отказваше да напусне съзнанието му и всъщност не беше толкова абсурдна — в края на краищата той беше човек, който безброй нощи наред бе мислил как да сложи край на живота си я чрез обесване, я като си пусне куршум в главата. Сега

вманиачаването му изглеждаше невинно и някак детинско, но така или иначе той си оставаше същият човек и така...

— И така, дами и господа от Американската асоциация на психиатрите, позволете ми да завърша с цитат на покойния Джоузеф Кларъндън, по прякор Бобъра: „Кажете си «заеби я» и пуснете петаче в благотворителната кутия. А пък ако не ти пука, да ми духаш на дудука. Благодаря за вниманието.“

След като приключи речта си пред членовете на Американската асоциация на психиатрите, Хенри отново пропълзя в скаута, като внимаваше да не се пореже от парченцата стъкло, взе пакета, опакован в кафява хартия, върху който стария Гослин бе написал с треперещата си ръка „2,79“ долара, и го пъхна в джоба си. Като слезе, побърза да го извади и скъса канапчето. В хартията бяха увити девет големи кренвирша. От онези, червените.

За миг съзнанието му се опита да му натрапи мисълта за отворителното безкрако влечуго, гърчещо се върху леглото на Джоунси, и вперило в него празните си черни очи, но той набързо я прогони с бързината и лекотата на човек с непокътнат инстинкт за самосъхранение.

Кренвиршите бяха сварени, но той ги претопли с газовата си запалка. Прокарваше пламъчето под всеки, после го притискаше в комат хляб и го изяждаше на няколко хапки. От време на време се усмихваше, представяйки си каква абсурдна гледка представлява, ако някой го наблюдава. Често бе чувал да подмятат, че психиатрите откачат като пациентите си, дори повече.

Няма да мисли за това — важното беше, че най-сетне се е нахранил до насита. Всъщност имаше нещо още по-важно — несвързаните мисли и откъслечните образи вече не се натрапваха в съзнанието му. Молеше се на Бога никога повече да не изпитва странните усещания.

Отпи от млякото, оригна се, облегна глава на вратата на джипа и затвори очи. Знаеше, че не бива да заспи — беше заобиколен от неизбродни гори, предстоеше му да измине още осемнайсет километра, докато се озове на безопасно място.

Спомни си как Пит разказваше за слухове за изчезнали ловци и странни светлини в небето, разпространявани от клиентите на Гослин, и как най-прочутият психиатър в Америка бе заявил, че това са празни

приказки, високопарно напомняйки за истерията, обхванала щата Уошингтън по повод сектата на сатанистите, и паниката на жителите на щата Делауер, твърдящи, че хора са станали жертва на отвличания от извънземни пришълци. Спомни си как успешно играеше ролята на господи Великия психоаналитик, машинално изреждайки до болка познати факти, докато в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието си продължаваше да си играе с мисълта за самоубийство досущ като бебенце, което току-що с изненада е открило пръстчетата на краката си. Говореше авторитетно и убедително и щеше да има успех в някое телевизионно предаване на тема взаимодействието между безсъзнателното и непознатото, но оттогава всичко се беше променило. Сега той бе един от изчезналите ловци. Освен това беше видял явления и същества, които никога няма да откриеш в Интернет, дори да разполагаш с най-съвременна програма за търсене.

Седеше със затворени очи, стомахът му беше пълен, до него беше облежната пушката на Джоунси. Снежинките падаха на челото и страните му, сякаш нежно го докосваха котешки лапички.

— Случи се онова, което гениалните учени очакват от години — промълви. — Близки срещи с третия вид. Мамка му, може би дори с четвъртия или петия! Пит, извинявай, че те взех на подбив. Имал си право, а аз грешах. Да му се не види макар, издънването ми е било още по-голямо — *старият Гослин* е бил прав, а аз — не. Иди, че вярвай на прословутото обучение на Харвард!

Веднага щом изрази на глас мислите си, в съзнанието му нещо просветна, започна да проумява смисъла на събитията. Извънземен космически кораб се е приземил или е катастрофирал сред гъстата гора. Военните незабавно са изпратили въоръжени отряди за справяне с положението. Дали са съобщили на обществеността за невероятното събитие? Едва ли, не е в техен стил, но скоро ще им се наложи да го оповестят. Невъзможно е да затвориш в хангара цялото население на Джеферсън Тракт.

Запита се дали знае нещо друго. Може би. Във всеки случай знае много повече от хората, командващи екипажите на хеликоптерите и мъжете в зелени гащеризони, които избиваха горските животни. Те бяха убедени, че имат работа със смъртоносна зараза, но според него плесента не беше толкова опасна. Лесно се захващаше, бързо се разпространяваше... след което загиваше. Дори паразитът, който

вирееше в тялото на жената, беше загинал. Сезонът и мястото очевидно не бяха подходящи за развъждане на космически гъбични заболявания, ако наистина ставаше въпрос за нещо подобно. Обстоятелствата подкрепяха теорията му за принудително приземяване на кораба на извънземните... но тогава с какво се обясняват светлините в небето? Ами присадките? Годици наред хората, твърдящи, че са били отвлечени от извънземни, разказваха, че са ги събличали голи са ги подлагали на прегледи, след което са им присаждали нещо — според Хенри смехотворните им твърдения бяха като цитати от произведение на Фройд.

Усети, че съзнанието му се замъглява, и така се сепна, че разопакованите кренвирши на скута му паднаха на снега. Беше задрямал и след секунди сигурно щеше да потъне в дълбок сън. Дневната светлина гаснеше, светът наоколо бе придобил оловен оттенък. Върху крачолите на джинсите му беше навалял сняг. С насмешка си помисли, че ако беше заспал по-дълбоко, сигурно щеше да хърка.

Изчисти снега, изправи се и потръпна от болка, когато мускулите му сякаш протестно закрепяха. С отвращение погледна кренвиршите, разпилени в снега, сетне се наведе, уви ги в хартията и ги пхна в джоба си. Предполагаше, че след няколко часа ще му се сторят най-прекрасната храна на света. От сърце се надяваше това да не се случи, но човек никога не знае, нали?

— Джоунси е в болницата! — изтърси ни в клин, ни в ръкав, без да знае защо го казва. — Джоунси е в болницата заедно с господин Сив. Трябва да остане там. В интензивното отделение.

„Полудявам! — помисли си. — Дърдоря втели-некипели... обезумявам!“ Прикрепи ските към обувките, като се молеше на Бога при навеждането да не получи прищипване на гръбначния стълб и да остане в това положение, сетне отново потегли на път. Снеговалежът се беше усилил, падаше мрак.

Когато се досети, че е взел кренвиршите, но е забравил пушката на Джоунси, както и своята, беше изминал прекалено голямо разстояние, за да се върне.

След около четирийсет и пет минути спря и озадачено се втрени в следите, оставени от Полярната котка. На слабата светлина забеляза, че дирята рязко завива надясно и навлиза в гората.

В проклетата гора! Защото Джоунси (и Пит, ако е бил с него) е навлязъл в гората, когато движението по Просеката — бяла алея сред притъмняващите дървета — е много по-лесно?

— Просеката води на северозапад — заразсъждава на глас, докато стоеше сред снега, а пакетът с кренвиршите се подаваше от джоба му. — А асфалтираното шосе към магазина на Гослин е на около пет километра оттук. И Джоунси, и *Пит* го знаят. При все това моторната шейна се отправя на... — Той разпери ръце, имитирайки стрелките на часовника, и добави: — Тръгва право на *север*. Защо?

А може би знаеше отговора. Небето беше по-светло над магазинчето на Гослин, сякаш там бяха монтирани силни прожектори. От време на време чуваше бръмченето на хеликоптери, които неизменно летяха в тази посока. Предчувстваше, че като се приближи, ще чуе буботенето на автомобилни двигатели и на генератори. От изток все още се разнасяха откъслечни изстрели, но очевидно големият купон беше именно там, където той отиваше.

— Устроили са базовия си лагер край магазина на Гослин — промърмори. — А Джоунси на всяка цена е искал да го избегне.

Беше сигурен в предположението си, но изведнъж му хрумна, че Джоунси вече не съществува. Съществува само червено-черния облак.

— Не е вярно — заяви. — Джоунси още е тук. Джоунси е в болницата заедно с господин Сив. Всъщност облакът е господин Сив. — После изневиделица в съзнанието му нахлуха думи, които настояваха да бъдат изречени: — Оаио? Оаи уаа?

Вдигна поглед към небето, от което се спускаха едри снежинки (снеговалежът беше намалял, но на земята се беше образувала нова бяла покривка), все едно вярваше, че Бог го наблюдава отнякъде, изучавайки го съсредоточено като учен, взиращ се в гърчещо се насекомо.

— Да му се не види, за какво говоря? Имаш ли представа?

Не получи отговор, но в съзнанието му проблесна необикновен спомен. От март насам с Пит, Бобъра и съпругата на Джоунси споделяха една тайна. Карла не искаше Джоунси да разбере, че на два пъти сърцето му е преставало да бие; първия път, когато санитарите са

вкарали носилката в линейката, втория — секунди, след като са го завели в болницата. Разбира се, той знаеше, че е бил на косъм от смъртта (поне Хенри мислеше така), но не предполагаше колко тънък е бил косъмът. Ако е имал преживявания, описани от Кюблер и Рос, изразяващи се в попадане сред сияйна светлина, той или ги бе премълчал, или ги беше забравил под влияние на големите дози болкоуспокояващи препарати.

От юг се разнесе тътен, който се приближаваше с ужасяваща скорост; Хенри се просна в снега и запусти ушите си, докато затихна гръмливият звук, подсказващ, че цяла ескадрила бойни самолети преминава през облаците. Изправи се и усети, че сърцето му бие до пръсване. „Мили Боже! — помисли си. — Все едно се намирам в някоя от авиобазите, разположени около Ирак, а операцията *«Пустинна буря»* всеки момент ще започне!“

Възможно ли е току-що Съединените щати да са започнали война с извънземни пришълци? Възможно ли е да се намира в центъра на събития, наподобяващи описаните в романа на Хърбърт Уелс? Като че стоманен обръч стегна гърдите му. Ако предположението му е вярно, врагът разполага с нещо повече от неколкостотин ръждясали ракети „Скъдс“, с които да се противопостави на чичо Сам.

„Не мисли за това. Безпомощен си да промениш положението. Въпросът е каква ще бъде твоята съдба. Какво ще се случи с теб.“

Ревът на реактивните двигатели вече заглъхваше, но Хенри предполагаше, че изстребителите ще се върнат. И може би ще доведат приятели.

— „Пътят се разделя в снежната гора“ — май така се казваше в песента — изкиска се той. — Или нещо от този род.

Невъзможно беше да продължи, следвайки дирите от моторната шейна. След половин час ще царя пълен мрак и няма да се виждат, пък и дори да беше светло, обилният сняг скоро ще ги заличи. В края на крайщата той ще се загуби и ще броди без цел и посока... също като Джоунси в момента.

Хенри въздъхна, обърна гръб на дирите от шейната и продължи по пътя.

Когато наближи мястото, на което Просеката се съединяваше с двулентовото асфалтирано шосе, което местните наричаха Суони Понд Роуд, той едва се държеше на крака. Бедрените му мускули сякаш бяха заменени от мокри пакетчета чай. Дори фактът, че сега светлините от северозапад блестят по-ярко и че чува съвсем отчетливо бученето на хеликоптерите, му поддейства окуражително. Предстоеше му да се изкачи по висок и стръмен хълм, отвъд който започваше Суони Понд Роуд. Ако в района пристигат още военни части, твърде вероятно е движението по шосето да е натоварено.

— Тръгвай — промълви. — Хайде, тръгвай, тръгвай, тръгвай. — Ала в продължение на няколко секунди не помръдна. Не му се искаше да се озове отвъд хълма. — За предпочитане е под хълма^[2] отколкото отвъд — добави. Фразата изглеждаше изпълнена със скрито значение, но може би беше само поредната безсмислица, която му хрумваше ни в клин, ни в ръкав. Пък и нямаше избор.

Наведе се, загреба още сняг в шепите си — в полумрака изглеждаше така, сякаш държеше възглавничка. Пъхна малко в устата си и го остави да се разтопи — не беше жаден, но се мъчеше да отложи момента, в който отново ще тръгне на път. Светлините около магазина на Гослин бяха много „по-нормални“ от онези, които двамата с Пит бяха видели в небето („Върнали са се!“ — бе изкрещяла Беки, досущ като момиченцето, седнало пред телевизора в един стар филм на Спилбърг), но незнайно защо вдъхваха на Хенри ужасяващо предчувствие. Многобройните двигатели и генератори ревяха така, като че бяха... гладни.

— Не бой се, зайче! — каза. И тъй като наистина нямаше избор, заизкачва последния хълм, изпречващ се между него и шосето.

14

Спря на върха, за да си поеме дъх, и се подпря на щеките. Тук вятърът беше по-силен и го пронизваше през дрехите. Раната на лявото му бедро пулсираше и той се питаше дали под превръзката вече не расте цяла колония червеникаво-ръждиви гъбички. Беше прекалено тъмно, за да провери, което само по себе си беше прекрасно, тъй като единствената добра новина би била липсата на новини.

— Времето спря и действителността се обърна, но човекът-яйце от пътя не се върна — издекламира, но този път не му се повдигна, иначе можеше поне с няколко минути да отложи спускането по билото. Въздъхна и се отправи към Т-образното разклонение, където свършваше Просеката.

Този склон беше по-стръмен, ските му сякаш летяха надолу. Набираше скорост и не знаеше дали изпитва ужас, радост или извратена смесица от двете. Осъзнаваше, че може да загази, тъй като нямаше никаква видимост, а мускулите му бяха ръждясали като автоматите на ските. Спускаше се с толкова висока скорост, че дърветата от двете му страни се сливаха. Изведнъж му хрумна, че много лесно може да сложи край на проблемите си няма да умре като Хемингуей, а като Боно.

Въздушното течение отнесе шапката му. Той машинално протегна ръка да я хване, замахна с щеката и загуби равновесие. Знаеше, че ще падне, но може би това беше за предпочитане... разбира се, стига да не си счупи я ръка, я крак. Падането поне ще прекрати лудешкото му спускане. Ще се изправи, ще изтупа снега от джинсите си и...

Проблеснаха ослепителни прожектори и миг преди да бъде заслепен, Хенри видя грамадна платформа за превозване на дървени трупи, паркирана напреки на шосето. Вероятно прожекторите се включваха чрез фотоклетки, долавящи всяко движение, а пред тях бяха строени някакви мъже.

— СТОЙ! — извика ужасяващ глас, усилен от мегафон. На Хенри му хрумна, че по същия начин би звучал гласът на самия Господ Бог. — СТОЙ ИЛИ ЩЕ СТРЕЛЯМЕ!

Той се строполи на снега, ските се изплъзнаха изпод краката му, при което изкълчи глезена си и изкрещя от болка. Загуби едната щека, другата се счупи през средата. Плъзна се надолу с разкрячени крака, а когато най-сетне се строполи на шосето, крайниците му гротескно се преплетоха така, че образуваха подобие на пречупен кръст.

Постепенно очите му се приспособиха към ослепителната светлина, чу стъпки в снега. Размаха ръце и успя да седне, но още не можеше да определи дали има някакво счупване.

Шестима мъже бяха застанали на около три метра от него, сенките им върху искрящия сняг изглеждаха прекалено удължени. И

шестимата носеха канадки и прозрачни маски, закриващи устата и носа, които изглеждаха много по-ефикасни от онези, които Хенри беше намерил в бараката, но предназначението им беше същото.

Носеха и автоматични оръжия, които бяха насочени към него. Внезапно той осъзна, че е извадил късмет, като е забравил да вземе както своята пушка, така и тази на Джоунси. Ако беше въоръжен, най-вероятно вече щеше да бъде надупчен с повече от дузина куршуми.

— Не бойте се! — изрече прегракнало. — Знам от какво се страхувате, но не съм...

— СТАНИ! — отново прогърмя Божият глас. Хората, строени пред големия камион, донякъде блокираха светлината, и Хенри видя, че в подножието на хълма стоят други мъже, които също носят автоматични оръжия. Невъоръжен беше само онзи с мегафона.

— Не съм сигурен, че ще мо...

— СТАВАЙ! — изкомандва Бог, а един от мъжете недвусмислено повдигна приклада на пушката си.

Олюлявайки се, Хенри се изправи. Краката му се подкосяваха, болката в изкълчения глезен беше нетърпима, но, изглежда, нямаше нищо счупено. „Така завършва пътешествието на човека-яйце“ — помисли си и избухна в смях. Хората пред него озадачено се спогледаха и макар че отново насочиха оръжията си към него, той изпита облекчение от факта, че са изразили някакво чувство.

Под ослепителната светлина на прожекторите, монтирани върху грамадния камион, Хенри видя нещо на снега — при падането му се беше изплъзнало от джоба му. Бавно се наведе, като си даваше сметка, че във всеки момент могат да го застрелят.

— НЕ ГО ПИПАЙ! — извика Господ през Неговия мегафон, а мъжете вдигнаха оръжията си: от всяка цев надничаше по едно мъничко „здравей, мрак, стари мой приятелю“.

— Изяж лайно и да пукнеш дано! — каза Хенри, повтаряйки една от най-цветистите фрази на Бобъра, и взе пакета. Подаде го на въоръжените хора пред себе си и усмихнато добави: — Идвам в мир от името на цялото човечество. Някой иска ли кренвирш?

[1] Герой на Фенимор Купър от романа „Следотърсачът“, известен с прякора Кожения чорап. — Б.пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи — на английски думата underhill (англ.) означава „под хълма“. Тъндърхил е и името на един от героите. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЖОУНСИ В БОЛНИЦАТА

1

Беше сън.

Нямаше усещането, че сънува, но сигурно беше сън. Да, сигурно сънуваше. Първо, вече беше преживял ужасяващия петнайсети март и му се струваше адски нечестно историята да се повтаря. Второ, спомняше си много факти за периода от средата на март до средата на ноември — как помага на децата да си напишат домашните, как Карла разговаря с приятелките си (повечето членуващи в дружеството на Анонимните наркомани), как изнася лекция в Харвард... и мъчителните рехабилитационни процедури, продължили месеци наред, разбира се — безкрайните навеждания, болката при разтягане на ставите, които сякаш упорито се съпротивляваха. Спомняше си как казваше на терапевтката Джини Морин, че повече не издържа, а тя настояваше, че е способен да продължи, как по страните му се стичаха сълзи, а тя широко се усмихваше (ах, тази вечна и снизходителна усмивка на гимназиална „мис“), как в края на краищата инквизиторката му се оказа права. Той наистина успя, той беше като локомотивчето от приказката, което винаги успява, но каква цена му се беше наложило да плати!

Спомняше си всичко това и какво ли още не — как за пръв път стана от леглото, как за пръв път си избърса задника, нощта в началото на май, когато за пръв път си беше легнал с мисълта: „Ще го преодолея!“, друга нощ в края на същия месец, когато с Карла се любиха за пръв път след злополуката, а после той ѝ каза един брадат виц: „Знаеш ли как се чукат таралежите? Много предпазливо.“ Спомняше си как наблюдаваше фойерверките в Деня на почит към загиналите през войните, а болката в хълбока и бедрото му бе нетърпима, как на Четвърти юли похапваше пъпеш, плюеше на тревата семките и гледаше как Карла и сестрите ѝ играят бадмингтон — още

изпитваше болка, но вече по-поносима; спомняше си посещението на Хенри през септември — „Отбих се да видя как я караш“ — бе заявил старият му приятел — и как разговаряха за какво ли не, включително за ежегодния ловен поход през ноември, когато се събираха в Бърлогата. „Разбира се, че ще дойда“ — бе заявил Джоунси, без да подозира какво отвращение ще изпитва, когато държи върнатата си пушка „Гранд“. Всеки разказа за работата си (Джоунси бе изнасял лекции през последните три седмици през летния семестър), разговаряха за семействата си, за книгите, които бяха прочели, и за филмите, които бяха гледали; също както през януари Хенри подхвърли, че Пит май има проблеми с алкохола. Джоунси, който вече си беше изпатил заради проблемите на съпругата му с наркотиците, предпочиташе да не засягат тази тема, ала когато Хенри спомена за предложението на Бобъра след едноседмичния ловен поход да се отбият в Дери при Дудитс Кавел, той на драго сърце се съгласи. Отдавна не беше стъпвал в родното градче, пък и при вида на Дудитс на човек му олекваше на сърцето. Освен това...

Освен това си спомняше как бе попитал Хенри: „Нали възнамерявахме да посетим Дудитс, и то на деня на Свети Патрик? Не си спомням кога сме се уговорили, но е отбелязано на календара в службата.“ „Вярно е — бе отвърнал старият му приятел. — Така си беше.“ „Иди че разчитай на прословутия късмет на ирландците — техният светец-покровител ми изигра лоша шега“ — усмихнал се беше Джоунси.

Именно заради многобройните съвсем ярки спомени беше сигурен, че денят на злополуката е отминал. В подкрепа на предположението му съществуваха многобройни веществени доказателства, първото от които беше календарът в служебния му кабинет. Ала ето, че ужасните мартенски Иди^[1] като че отново бяха настъпили, но този път — и това беше ужасно нечестно — усещането беше още по-мъчително.

Предишният път споменът за деня на злополуката се изчерпваше със събитията докъм десет сутринта. Например, че беше в кабинета си и на крак отпиваше от кафето си, докато трупаше купчина книги, за да ги занесе в катедрата по история, където на специална маса всеки оставяше ненужните му вече помагала и учебници. Беше в ужасно настроение, но за нищо на света не си спомняше причината. Справката

с календара, на който беше отбелязал неосъщественията среща с Дудитс, показваше, че на петнайсети март е имал среща със студент на име Дефюниак. Нямаше представа за какво са разговаряли, но по-късно един от асистентите му беше споменал, че Дефюниак е представил есе на тема Нормандското нашествие, за да компенсира отсъствието си по време на провеждането на теста за краткосрочните оценки, затова предположи, че това е била причината за срещата. И все пак мисълта не му даваше покой — защо ли написването на някакво есе толкова бе разстроило старши асистент Гари Джоунс?

Независимо от лошото си настроение все пак си тананикаше някаква безумно безсъдържателна песничка, чийто припев гласеше: „Знам, че ще успеем, знам, че можем, можем да успеем, да, можем, да, можем, мили Боже...“

От този момент нататък спомените му бяха доста откъслечни — пожелава на секретарката Колийн приятно прекарване на празника на Свети Патрик, купува си от вестникарската будка пред сградата бостънския „Финикс“, хвърля дребна монета на някакъв скинар, който свири на саксофон и събира подаяния в отворения калъф на инструмента, застанал на моста за Кеймбридж (беше го съжалил, защото уличният музикант носеше тънък пуловер, а откъм реката духаше бръснещ вятър), но след момента, в който трупаше на купчина книгите, почти всичко му се губеше. Бе дошъл в съзнание в болницата. В съседната стая някой монотонно повтаряше:

— *Моля ви, помогнете. Не издържам повече, искам инжекция, къде е Марси, искам Марси!* А може би му се беше причуло, може би гласът монотонно повтаряше: „Джоунси, искам Джоунси!“ Дали не бе старата проклетница Смърт, която се преструва на пациент? Беше загубила следите му — разбира се, твърде е възможно да го е изпуснала от погледа си сред тази огромна болница, скрила под покрива си много човешки болки и мъки — ала сега щеше да го открие. Мръсницата се опитваше да го измами, да го накара сам да се издаде.

Този път обаче успокояващият и прекрасен мрак, настъпил след предаването на книгите, се е разсеял. Този път си спомня, че след като пожелава на Колийн приятно изкарване на ирландския празник, я попита: „Знаеш ли как наричаме лекар, който извършва анални прегледи? Аналист.“ После излиза, но бъдещият Джоунси — такъв,

какъвто беше през ноември, се е спотаил в съзнанието му като пътник без билет. Бъдещият Джоунси чува как сегашният си мисли: „*Какъв прекрасен ден!*“, докато отива на среща със съдбата в Кеймбридж. Опитва се да му каже, че ще си спести месеци на агония, ако вземе такси или автобус, но онзи не го чува. Може би бе вярна мисълта от един от любимите му научно-фантастични разкази за пътуване във времето, които четеше като юноша — колкото и да се опитваш, не можеш да промениш миналото.

Прекосява моста и макар ветрецът да е бръснец, пролетното слънчице напича приятно и хвърля приятни отблясъци върху повърхността на река Чарлс. Изпява няколко строфи от Слънцето идва, после отново превключва на парчето на Пойнтър Систърс: „... да, можем, да, можем, да, можем, мили Боже...“, като размахва в ритъм куфарчето си. Сандвичът, приготвен от съпругата му, е вътре. Сандвич с варени яйца — ммм, страхотна вкусотия. А най-хубавото от всичко беше обаждането на Хенри и споменаването на девиза от младежките им години.

Ето го и саксофонистът, но каква изненада! Не стои в края на моста, а много по-нататък, близо до университетския кампус... застанал е пред едно от шантавите китайски ресторантчета. Зъзне от студ, а върху гладко избръснатия му скалп личат порязвания, свидетелстващи, че от него няма да излезе добър бръснар. Изпълнението му на „Тези глупави постъпки“ подсказва, че не го бива и за саксофонист. На Джоунси му се ще да го посъветва да стане дърводелец, актьор, терорист... каквото и да било друго, не и музикант. Вместо това на практика го окуражава, като пуска в калъфа на саксофона (подплатен с червено кадифе) не една монетка, а цяла шепа — наистина глупава постъпка. Казва си, че се е размекнал от слънчицето, препичащо след дългата и неприятна зима; от благоприятното развитие на срещата с Дефюниак.

Саксофонистът му благодари с поглед, но продължава да свири. На Джоунси му хрумва поредната смешка: „*Как наричаме саксофонист, притежаващ кредитна карта? Оптимист.*“

Продължава бодро да крачи, размахвайки куфарчето си, без да се вслушва в гласа на другото си „аз“, на онзи Джоунси, който е изплувал от месец ноември като пъстърва от друго измерение на времето: „*Хей, Джоунси, спри! Достатъчни са само няколко секунди. Например*

можеш да се наведеш и да завържеш обувките си. (Съветът е безполезен — той носи мокасини. Скоро ще носи и гипсова обувка.) Ще се случи на кръстовището на Мас Авеню и Проспект Стрийт, където спира автобусът. Задава се тъмнозелен линкълн, шофиран от сбръчкан старец — изкуфял преподавател по история — който ще те помете като булдозер.“

Но увещанията са напразни. Колкото и да крещи, думите му остават нечути, сякаш телефонните линии са прекъснати. Невъзможно е да се върнеш в миналото, невъзможно е да убиеш собствения си дядо; невъзможно е да застреляш Лий Харви Осуалд, който е приклепнал до прозореца на шестия етаж на склада, до него в картонена чиния има парче желирано пиле, а той внимателно се прицелва с пушката, която е поръчал по каталог; невъзможно е да попречиш на себе си да прекосиш кръстовището на Мас Авеню и Проспект Стрийт, пъхнал под мишница бостънския „Финикс“, който никога няма да прочетеш. „Извинете, сър, но телефонните линии са прекъснати някъде в Джеферсън Тракт. Обикновено там техниката е тотално прецакана, ето защо не можете да се свържете с...“

В този момент — Господи, какво чудо! — отчаяното съобщение достигна целта си. В мига, в който той стига до ъгъла и застава на тротоара, готвейки се да пресече кръстовището, ненадейно получава съобщението.

— Моля? — попита удивено, а минувачът до него, първият, дето ще се наведе над него в едно минало, което може би за щастие не се е състояло, подозрително го измерва с поглед и промърморва: „Аз нищо не казах“, все едно до тях е застанал трети човек. Но Джоунси го чува отдалеч, защото наистина има трети човек, в съзнанието му звучи натрапчив глас, който много прилича на неговия и който му крещи да не слиза от тротоара, да се пази от...

Изведнъж чува как някой плаче. Поглежда отвъд кръстовището към Проспект Стрийт и — о, Боже! — Дудитс е там. Носи само долни гащи, а устата му е изцапана с нещо кафяво. Прилича на шоколад, но Джоунси знае истината. Знае, че засъхналата кафява коричка не е от размекнат шоколад, а от кучешка фъшкия, която в края на краищата мръсникът Ричи принуди Дудитс да изяде. С изненада забелязва, че хората го отминават, сякаш не е там.

— Дудитс! — извиква. — Дудитс, дръж се, човече, идвам при теб!

Втурва се да прекоси улицата, без да види приближаващата се кола, чийто шофьор е безпомощен да направи каквото и да било, освен да отмине; най-сетне разбира причината за злополуката — разбира се, главният виновник е старецът, който страда от болестта на Алцхаймер в ранен стадий и изобщо не трябва да сяда зад волана, но има и друга причина. До този момент е било обгърната в мрака, последвал удара, но сега е съвсем ясна — той е видял Дудитс и е хукнал към него, забравяйки да се огледа.

Съзира още нещо — подобие на капана за сънища, свързващ в едно цяло времето, изминало от 1978 година, когато за пръв път видяха Дудитс Кавел, както и бъдещето.

С крайчеца на окото си вижда как слънчевите лъчи се отразяват от стъклото. Някаква кола се приближава, и то с висока скорост. Минувачът, който стои до него на тротоара, господин Аз нищо не казах, надава вик: „Внимавай, човече, внимавай!“, но Джоунси не му обръща внимание. Защото на тротоара до Дудитс стои елен — прекрасно животно, голямо почти колкото човек. Миг преди линкълнът да го блъсне, Джоунси вижда, че лъчът наистина е човек с оранжева шапка и оранжево яке като на сигналист. На рамото си като отвратителен талисман за късмет носи безкраката невестулка с грамадните черни очи. Опашката ѝ — е обвита около шията на човека. „Господи, как можах да го взема за елен?“ — пита се Джоунси, сетне линкълнът го блъска и той се просва на платното. Чува приглушен звук, когато тазобедрената му кост се счупва.

2

За добро или за зло този път не го обгръща мрак — на Алеята на спомените са монтирани стълбове със силни неонов лампи. Ала кадрите от филма са несвързани, сякаш на обяд монтажистът е пийнал малко повече и е забравил каква е последователността им. До известна степен усещането се дължи на странно изкривяване на времето — той като че живее едновременно в миналото, настоящето и бъдещето.

„По този начин пътуваме — казва някой и Джоунси разпознава гласа на човека, който викаше Марси и молеше да му сложат инжекция. — Когато ускорението премине известна граница, почва пътуването във времето. Всяко пътуване се основава на спомените.“

Минувачът на ъгъла, господин Аз нищо не казах, се навежда над него и го пита дали е добре, а като вижда, че е пострадал, обръща се към насъбралото се множество:

— Кой има клетъчен телефон? Трябва да повикаме линейка.

Вдига глава и Джоунси вижда раничката под брадичката му — вероятно се е порязал при бръсненето и дори не е забелязал. „Много е мил“ — мисли си той, внезапно вижда друг кадър — старчок с черен балтон и мека шапка — да го наречем стария куфелник Какво направих. Щура се по улицата като муха без глава и задава все същия въпрос на насъбралите се зяпачи. „Какво направих?“ Твърди, че никога не му е харесвало да шофира толкова голяма кола и пак пита: „Какво направих?“ Твърди, че не си спомня името на застрахователната си компания, само знае, че служителите ѝ се представят като „хората с добри ръце“... и отново повтаря: „Какво направих?“ Отпред панталонът му е подмокрен и Джоунси, който лежи на улицата, неволно изпитва известно съжаление към стария глупак, ще му се да каже: *„Ако искаш да разбереш какво си направил, погледни отпред. Здравата си се наквасил.“*

Следват нови кадри, които не са свързани с предишните. Сега около него са се струпали още повече хора. Изглеждат прекалено високи, затова на Джоунси му се струва, че ги наблюдава от гледната точка на мъртвец, проснат в ковчега. Спомня си един разказ на Бредбъри — май заглавието му беше „Зяпачите“ — в който се разказваше как хората, събрани около мястото на злополуката (винаги са едни и същи), с изказванията си определят съдбата на пострадалия. Ако мълвят, че положението не е толкова трагично, че човекът е имал късмет, задето в последния момент шофьорът рязко е ударил спирачки, злополуката няма да има фатални последствия. Но зашепнат ли помежду си: „Изглежда много зле“, пострадалият ще умре. Винаги са едни и същи — хора с безизразни лица и любопитни погледи. Зяпачи, които жадуват да видят кръвта и да чуят стенанията на ранените.

Сред онези, които са се надвесили над него, тъкмо зад стария господин Аз не казах нищо, Джоунси вижда Дудитс Кавел, който сега е

облечен и изглежда прилично — тоест около устата му няма следи от кучешки фъшкии. И Маккарти е тук. „На него май му приляга името Чукам на вратата“ — мисли си Джоунси. Присъства и още някой. Някакъв сив човек. Само че всъщност изобщо не е човек, а извънземният, който стоеше зад него до вратата на банята. Забележителни са само грамадните му черни очи, иначе физиономията му е съвсем безлична. Кожата му, дебела като на слон, още не се е сбръчкала и провиснала, атмосферните условия и околната среда още не са му повлияли. Но скоро и това ще се случи. Накрая този свят ще го разяде като киселина.

„Главата ти експлодира“ — опитва се да му каже Джоунси, но не произнася нито дума, устата му отказва да се отвори. Ала, изглежда, сивият човек го е чул, защото едва забележимо кимва.

— Губи съзнание — казва някой и преди кадрите отново да се сменят, Джоунси чува как господин Какво направих, човекът, който го е блъснал и е направил на сол тазобедрената му кост, заявява пред някого:

— Едно време ми казваха, че приличам на Лорънс Уелк.

3

Лежи в безсъзнание на носилката в линейката, но се наблюдава отстрани, досущ като в някое от многобройните описания на хора, чиято душа временно е напуснала тялото, след това се случва нещо, което по-късно никой няма да му разкаже — получава вентрикуларна тахикардия, докато разрязват крачола на панталона му, за да оголят хълбока му, който изглежда така, сякаш под кожата са напъхани запоени една за друга нескопосано изработени валчести дръжки. Много добре знае какво представлява вентрикуларна тахикардия, защото с Карла никога не пропускат епизод от сериала „Спешно отделение“, понякога дори гледат повторенията, и ето, че вижда електродите, вижда тубичката с гел, един от членовете на екипа за спешна помощ носи на дълъг синджир златен кръст, който се допира до носа на Джоунси, когато господин Спешно отделение се навежда над тялото на мъртвеца — *да му се не види, пукнал е по пътя за болницата!* Защо никой не му е казал, че е умрял в линейката? Нима

мислят, че не го е грижа, че усмихнато ще подхвърли: „Това вече съм го виждал, няма страшно!“?

— Отдръпнете се! — изкрещява другият от екипа за спешна помощ, но миг преди да включат устройството, Джоунси се озърта и вижда, че всъщност това е майката на Дудитс. После електрошокът разтърсва тялото му. „Глъстините му се разтрисат“, както би се изразил Пит, и макар онзи Джоунси, който наблюдава отстрани, няма тяло, все пак усеща преминаването на електричеството — страховит удар, който като бомба взривява нервните му окончания. Боже мили, това сигурно е краят!

Тялото му върху носилката подскача като риба на сухо, после застива. Медикът от екипа за спешна помощ, който се е привел зад Робърта Кавел, поглежда към екранчето на уреда и възкликва:

— Мамка му, още имаме права линия! Да повторим!

При повторението на процедурата кадрите отново прекъсват, а когато прожекцията на филма се подновява, Джоунси вече е операционната.

Не, почакайте, не е вярно! Част от него е върху операционната маса, остатъкът стои зад стъклото и наблюдава какво се случва в залата. Присъстват и двама лекари, ала не проявяват интерес към усилията на хирурзите да сглобят отново пациента, наподобяващ на героя от „Алиса в страната на чудесата“ Хъмпти Дъмпти, който е паднал от стената. Те играят карти. Над тях е окачен капанът за сънища, като по чудо пренесен тук от Бърлогата, който се полюшва под напора на топлия въздух от вентилационната шахта.

Джоунси няма желание да наблюдава случващото се отвъд стъклото — ужасява го червеният кратер, зейнал на мястото на хълбока му, и белезникавите счупени кости, които стърчат отвътре. Въпреки че е безплътен и няма стомах за да му се повдигне, все пак му прилошава.

Единият от лекарите, които седят на масичката зад него и играят карти, казва:

— *Дудитс ни помогна да опознаем себе си. Той е най-хубавото, което някога ни се е случвало.*

А другият промърморва:

— *Така ли мислиш?*

Внезапно Джоунси разбира, че лекарите са Хенри и Пит.

Обръща се към тях и май не е безплътен, защото вижда отражението си в стъклото на прозореца към операционната. Вече не е Джоунси. Не е *човешко същество*. Кожата му е сивкава, очите му са досущ черни луковици, взиращи се от безносото му лице. Превърнал се е в един от *тях*, в един от...

„В един от сивчовците — казва си. — Така ни наричат — «сивчовци». Някои ни викат «космически чернилки»“

Понечва да изрече на глас мислите си или да помоли верните си приятели да му помогнат — винаги са си помагали взаимно, стига да е било по силите им — но филмът отново се накъсва (дяволите да го вземат проклетия монтажист, дето се налива с алкохол през работно време!) и Джоунси се озовава в легло, в болнично легло, а в съседната стая някой крещи:

— Къде е Джоунси? Искам Джоунси!

„Знаех си — мисли си с мрачно задоволство. — Така и подозирах — че викат името Джоунси, не Марси. Чувам повика на смъртта, на Страшния жътвар, не бива да гъквам, за да не ме усети; веднъж ме изгуби сред тълпата, провали се и опитът му да ме отвлече, докато бях в линейката, а сега е в болницата и се е маскирал като пациент.“

— Моля ви, помогнете! — монотонно стене Страшният жътвар. — Не издържам, искам инжекция, къде е Джоунси, искам Джоунси!

„Ще си лежа тихичко, докато престане — мисли си той. — И без това не мога да помръдна. В бедрото ми са вкарали еднокилограмов метален шип, ще ставам едва след няколко дни, дори може би след седмица...“

Ненадейно с ужас осъзнава, че става, отхвърля завивките и става от леглото и макар да чувства как се отварят шевове на хълбока и на корема му, как по бедрото му шурва кръвта на непознат донор и намокря космите на слабините му, той прекосява стаята, без дори да накуцва, а под слънчевата светлина, нахлуваща през прозореца, вижда сянката си на пода (слава Богу, вече не прилича на някой от сивчовците, които вече са мъртви), сетне отваря вратата. Незабелязано преминава по коридора покрай носилка на колелца, върху която е оставена подлога, покрай две медицински сестри, които разглеждат някакви снимки и се заливат от смях, насочвайки се към стаята, от която се чува монотонният глас. Неспособен е да спре, разбира, че е обвит от облака. Не от черно-червения облак, който и Пит, и Хенри са

доловили — този облак е сив и той се носи сред него като уникална частица, непроменена от влиянието на сивата маса, като си мисли: *„Именно мен търсят. Изглежда невероятно и безсмислено, но именно мен търсят. Защото... изглежда, облакът не може да ме промени?“*

Да, май наистина е така.

Минава покрай три отворени врати, четвъртата е затворена. Върху нея има табела с надпис: „ВЛЕЗ. ТУК НЯМА ЗАРАЗА. IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI“.

„Нагла лъжа — мисли си Джоунси. — Круз, Курц или каквото там му е името, може да е умопобъркан, но за едно има право — наистина има зараза.“

Кръвта се стича по бедрото му, долнището на пижамата му вече е обагрено в червено (*„Червеното вино вече се лее“* — както казваха едновременно коментатори на боксовите мачове), но не чувства никаква болка. Нито пък се страхува от заразата. Той е необикновен, единствен по рода си... облакът може само да го носи със себе си, не и да го промени. Той отваря вратата и влиза.

4

Изненадва ли се, когато вижда на леглото проснат сивия човек с големите черни очи? Ни най-малко. Та нали когато за последен път го е видял в Бърлогата, главата на глупчото се взриви? В интерес на истината при това положение всеки би се озовал в болницата. Сега обаче главата му си е на мястото — наистина съвременната медицина прави чудеса.

Стаята е истински развъдник на червеникаво-златистата плесен, която покрива пода, перваза на прозореца, щорите; обвива дори лампата на тавана и бутилката (Джоунси предполага, че е пълна с гликоза), прикрепена към стойката; от валчестата дръжка на вратата на банята се спускат червеникаво-златисти израстъци, които са пропъзтели и по крака на леглото.

Когато приближава сивото същество, което е завито с чаршаф до неокосената си тясна гръд, Джоунси забелязва, че върху нощното шкафче има само една картичка с пожелания за скорошно оздравяване. Под карикатурата, изобразяваща печална костенурка с лейкопласт на

черупката, се мъдри надпис с големи букви: „ОТ СТИВЪН СПИЛБЪРГ И ВСИЧКИ ТВОИ ПРИЯТЕЛИ В ХОЛИВУД“.

„Това е сън, изпълнен с типичните необясними каламбури и шеги, известни само на посветените“ — мисли си той, но знае, че се самозаблуждава. Съзнанието му смесва фактите и понятията, смачква ги на пюре, за да бъдат преглътнати по-лесно, което е типично за сънищата; минало, настояще и бъдеще се преплитат, което също се случва само в сънищата, ала той знае, че не бива да го приема с лека ръка, самозалъгвайки се, че изживяването е само несвързана приказка, съчинена от подсъзнанието му. Уверен е, че някои епизоди наистина са се случили или се случват.

Странното създание не откъсва от него изпъкналите си очи. След секунда под чаршафа нещо се размърдва, отдолу използва червеникавото животно, наподобяващо невестулка, което е убило Бобъра. Втрещено наблюдава Джоунси, то използва нагоре, като си помага с опашката, и се свива на кълбо върху възглавницата до тясната глава на човекоподобното същество. *„Хич не е чудно, че Маккарти се чувстваше зле“* — казва си Джоунси.

Кръвта, която продължава да се стича по бедрата му, е лепкава като мед и гореща като огън. Пада на едри капки на пода и човек би си помислил, че много скоро върху нея ще поникне цяла колония плесени, което обаче няма да се случи. Джоунси знае, че втори като него няма. Облакът може да го носи със себе си, не и да го промени.

„Тук не се тупка!“ — хрумва му, след секунда мислено добавя: — *„Шииит, запази го в тайна!“*

Сивото създание апатично вдига ръка за поздрав. Тя има само три дълги пръста със светлорозови нокти, изпод които се процежда жълтеникава гной. Отвратителната течност се е събрала и в бръчките на лицето му, както и в ъгълчетата на очите му.

Наистина си закъсал — казва му Джоунси. — *Ако ти инжектират малко „Драно“^[2] или лизол, ще те избавят от...*

Внезапно му хрумва ужасяваща мисъл, която така го разтърсва, че е неспособен да се възпротиви на силата, тласкаща го към леглото. След миг краката му отново се раздвижват, стъпалата му оставят червени дири.

Нали няма да ми изпиеш кръвта като някой вампир?

Съществото на леглото се усмихва, без устните му да помръдват: *Ние сме... вегетарианци, както бихте се изразили.*

И Баузра ли? — посочва Джоунси към безкраката невестулка, чиито устни се разтягат в гротескна усмивка, разкриваща страховитите ѝ остри зъби. — *И тя ли е вегетарианка?*

Знаеш, че не е — отвърща сивото същество, а процепът, който му служи вместо уста, отново не се раздвижва — страхотен вентрилоквист е, няма спор. От някой цирк биха му дали луди пари да участва в програмата. — *Но знаеш още, че не може да ти причини зло.*

Защо? По какво се различавам от другите хора?

Умиращото сиво същество (ясно като бял ден е, че умира, загнилите му вътрешности причиняват постепенно разлагане на тялото) не отговаря, а Джоунси мислено повтаря: „Тук не се тупка!“ Нещо му подсказва, че сивчото би дал мило и драго да прочете именно тази му мисъл, обаче няма да му се отвори парашутът; способността да прикрива мислите си е част от онова, което го различава от останалите, прави го уникален, затова единственият му коментар е *vive la différence!*, но за всеки случай не го изрича гласно.

В какво се изразява разликата?

Кой е Дудитс? — пита сивчото и след като не получава отговор, отново се усмихва, без устните му да помръднат. — *Ето, виждаш ли, и двамата се интересуваме от отговори, които другият не желае да даде. Предлагам да ги оставим настрана, но обърнати, за да не се виждат. Ще бъдат... каква е думата? Онази, която използвате при играта.*

Криб^[3] — отговаря Джоунси. Вече долавя натрапчивата миризма на разлагаща се плът. Позната му е от онази нощ, когато беше полепнала по Маккарти. За кой ли път с горчивина си казва, че е трябвало да го застреля, да го убие и да остави безжизненото му тяло на снега под чакалото, монтирано сред клоните на кленовото дърво. Тогава и плесента, разпространяваща се в него, щеше да загине.

Точно така, криб — повтаря сивият. Капанът за сънища сега е тук — закачен е на тавана и бавно се върти над главата на съществото. — *Ще оставим настрана онези карти, които искаме да запазим в тайна, и ще ги преброим малко по-късно.*

Какво искаш от мен?

Сивото човече го наблюдава втренчено, без нито веднъж да премигне. Пък и едва ли би могло, след като няма клепачи, нито мигли.

Нито клепачи, нито мигли — повтаря то, само че с гласа на Пит. — *Кой е Дудитс?*

Джоунси така се стъписва, като чува гласа на Пит, че за едно бройка не отговаря... замалко е щял да попадне в капана, заложен от сивия хитрец. Независимо че е на прага на смъртта, съществото е умно и изобретателно. Джоунси си казва, че трябва да бъде нащрек и да внимава какво говори. Изпраща на сивия изображение на една кафява крава с табелка, повесена на шията. Надписът на табелката гласи: „КРАВАТА ДУДИТС“.

Странното същество отново се усмихва, без устните му да помръднат, но Джоунси мислено долавя усмивката му.

Кравата Дудитс — повтаря то. — *Мисля, че послъгваш.*

Откъде идвате? — на свой ред пита Джоунси.

От планетата Х. Напуснахме нашата умираща планета и дойдохме на земята, за да ядем пица, да теглим нисколихвени заеми и да учим италиански по папагалската система на Берлиц. — Този път Сивият говори досущ като Хенри, но след секунда превключва на собствения си глас... внезапно Джоунси с не особено голяма изненада открива, че всъщност това е неговият глас. Знае и в какво би го обвинил Хенри — че има халюцинации, предизвикани от смъртта на Бобъра.

Не, няма да ме обвини! — повтаря си мислено. — *Сега Хенри е човекът-яйце и знае нещо, което му е като обица на ухото.*

Хенри ли? Той скоро ще бъде мъртъв — с мислено безразличие заявява Сивият. Ръката му се прокрадва върху завивката, трите дълги пръста се вкопчват в ръката на Джоунси. Кожата му е топла и суха.

За какво говориш? — пита Джоунси, изтръпвайки от страх за съдбата на приятеля си, но умиращото същество, проснато на леглото, не отговаря. Това е поредната изчистена карта, затова и Джоунси следва примера му: — *Защо ме повика тук?*

Сивият изразява изненада, въпреки че лицето му остава безизразно.

Страшно е да умреш сам — отговаря. — *Искам да бъда с някого в предсмъртния си час. Ще погледаме телевизия...*

Не искам...

Ще излъчват филм, който държа да гледам. И на теб ще ти хареса. „Милост за сивите човечета“. Баузър, подай ми дистанционното.

Невестулката му хвърля поглед, изпълнен с омраза, и се плъзва надолу по възглавницата, помагайки си с опашката си — чува се стържещ звук, сякаш змия пълзи по скала. Устройството за дистанционно управление е на масичката и също е обрасло с мъх. Невестулката го грабва, обръща се и се плъзва обратно, като стиска между зъбите си устройството. Сивият пуска ръката на Джоунси (който изпитва облекчение, макар да не е отвратен от допира му), насочва дистанционното към телевизора и натиска бутона за включване. На екрана, върху който също има тъничък слой плесен, се появява образ — това е бараката зад хижата. В средата има нещо, покрито със зелен брезент. Още преди вратата да се отвори и Джоунси да види как самият той влиза в бараката, разбира се, че това вече се е случило. Главната роля в „Милост за сивите човечета“ се изпълнява от Гари Джоунс.

Изглежда, пропуснахме надписите с имената на участниците — заявява сивото същество, което се е разположило в съзнанието му, но всъщност филмът едва сега започва.

Тъкмо от това Джоунси най-много се страхува.

5

Вратата на бараката се отваря, влиза Джоунси. Облеклото му и аксесоарите към него, меко казано, не са в тон. Носи собственото си плътно яке, ръкавиците на Бобъра и една от старите оранжеви шапки на Леймар. Джоунси, който е вперил поглед в екрана на телевизора в болничната стая (преместил е стола за посетители и седи до леглото на господин Сив), си казва, че онзи, когото вижда в бараката, очевидно е пипнал заразата и е обрасъл с червеникав мъх. После си спомня, че сивчото е експлодирал на сантиметри от него — ако не целият, то главата му със сигурност се пръсна — и останките са полепнали по Джоунси.

Само че не си се взривил — казва. — Ти си... хвърлил семето си, а?

Шшшшт! — прошепва господин Сив, а невестулката заплашително се озъбва, сякаш да накара Джоунси да се държи поучливо. — *Луд съм по тази песен, а ти?*

Кадрите са придружени от песента на Ролинг Стоунс „Милост за дявола“, която е адски подходяща, защото названието ѝ почти съвпада с названието на филма (*„Още с първата си роля се превърнах в звезда — казва си Джоунси. — Карла и децата направо ще се шашнат“*), но всъщност той не я обича — незнаяно защо го натъжава.

Как е възможно да ти харесва? — обръща се към сивчото, без да се страхува от остриите зъби на невестулката — тя не може да му стори нищо и двамата го знаят. — *Как е възможно? Тъкмо тази песен звучеше, когато ви избиваха.*

Винаги ни избиват — отвръща господин Сив. — *А сега замълчи и гледай филма. Тези епизоди са скучновати, но скоро ще стане поинтересно.*

Джоунси скръства ръце на скута си, който е обагрен в червено — изглежда кръвоизливът най-сетне е престанал — и гледа филма „Милост за сивите човечета“, в който главната роля се изпълнява от единствения и неповторим Гари Джоунс.

6

Единственият и неповторим Гари Джоунс отмята брезентовото покривало от моторната шейна, вижда акумулатора, който е поставен в кашон върху тезгяха, и го поставя, като внимава правилно да свърже кабелите. Справя се успешно, въпреки че техническите му познания са, меко казано, оскъдни — в края на краищата той е преподавател по история, не механик, а представата му за обновяване на дома се свежда до това от време на време да придружава децата си да гледат филмите на историческа тематика, излъчвани по специалния канал, вместо „Ксена“. Ключът е на таблото и когато го завърта, светлинните индикатори проблесват — значи все пак правилно е свързал акумулатора — но двигателят не се включва, само стартерът задъхано изхърква.

— Да му се не види, ама че скапана работа — произнася монотонно. Струва му се, че дори и да иска, не е в състояние да изрази

някакви чувства. Пода си по филмите на ужаса, гледал е дванайсет пъти „Нашествието на крадците на човешки тела“ (гледал е дори новата и доста глуповата версия с Доналд Съдърланд), за това разбира какво се случва с него. Откраднали са тялото му, точно така, откраднали са го. Само дето няма да има цяла армия от зомбита. Няма да има дори град, чиито жители са зомбита. Няма втори като него, изключителен е. Усеща, че Пит, Хенри и Бобъра също са необикновени (за Бобъра е по-правилно да се каже *беше* необикновен), но той ги превъзхожда. Не е редно сам да се хвалиш — добрата стока не се нуждае от реклама — но този случай е едно от малкото изключения, за които правилото не важи. Пит и Бобъра бяха необикновени, Хенри е по-необикновен, а той, Джоунси, е най-необикновеният. Та той дори тупка главната роля във филма за себе си! „Не е ли върхът?“ — би казал по-големият му син.

Сивото същество на леглото извързва поглед от екрана, на който Джоунси Едно възсяда моторната шейна, към Джоунси Две, който седи, отпуснал ръце върху окървавеното долнище на пижамата си.

Какво криеш? — пита то.

Нищо.

Защо непрекъснато виждаш някаква тухлена стена? Какво означава 19, освен че е просто число? Кой е казал: „Майната им на «Тигрите»“ и какво означава това? Какво представлява тухлената стена? С кой период от време е свързана? Какво означава, защо все нея виждаш?

Чувстваше как господин Сив се мъчи да изкопчи истината от него, но знае, че засега е в безопасност. Облакът може да го носи със себе си, не и да го промени. Изглежда, че не могат и да проникнат в дълбините на съзнанието му. Поне засега.

Прави му знак да млъкне и повтаря неговите думи:

Замълчи, гледай филма.

Съществото напрегнато го изучава с изпъкналите си очи (досуш очите на насекомо и още по-точно — на богомолка) и Джоунси чувства как сякаш проникват в него. След секунди усещането изчезва. Господин Сив бърза; рано или късно ще пробие бронята, защитаваща онзи Джоунси, който още не му е подвластен, и ще научи всичките му тайни.

Междувременно продължават да гледат филма. А когато безкраката невестулка с остри зъби, около която се разнася миризмата на антифриз, пропълзва в скаута на Джоунси, той не ѝ обръща внимание.

Джоунси Едно и Джоунси Бараката (всъщност той вече не е той, а господин Сив) търси връзка с друго създание. Разполага с богат избор, мозъчните вълни се препокриват, както се случва късно нощем с предаванията на различни радиостанции, и той лесно открива носителя на необходимата му информация. Все едно да отвориш файл в компютъра си и да откриеш вместо думи триизмерен филм.

Информационният източник на господин Сив е Емил Бродски, живущ в Менло Парк, Ню Джърси. Той има чин сержант, механик е и отговаря за поддържането на техниката. Само че докато е член на екипа на Курц, осъществяващ тайна мисия, Бродски няма офицерско звание. Същото се отнася и за колегата му. Към висшите офицери се обръща с „шефе“, а към онези с по-нисък ранг от неговия чин (които в случая са една шепа хора) с „хей ти“. Ако не знае кой какъв е, избира неутралното „приятелче“.

Над района летят реактивни самолети, които не са много на брой (ако облаците се разпръснат, при бърснеш полет ще заснемат всичко необходимо), но и без това Бродски няма нищо общо с тях. Излитат от базата на Националната гвардия, разположена в Джеферсън Тракт. Неговото задължение е да се занимава с обслужването на хеликоптерите и камионите, чийто брой непрекъснато се увеличава (от пладне насам всички пътища в района са затворени и единствените превозни средства по шосето са тъмнозелени камиони със заличени опознавателни знаци). Възложена му е задачата да инсталира минимум четири генератора, захранващи с електричество базата край магазинчето на Гослин. Електричеството е необходимо за задействане на сензорите, долавящи всяко движение, за лампите, монтирани на високи стълбове и осветяващи периметъра, както и за уредите в командния център, помещаващ се в една от караваните.

Курц все повтаря, че много държи на осветлението — настоява и нощем в базата да бъде светло като посред бял ден. Повечето лампи са монтирани около обора, където някога кротко пасяха четиринайсетте крави на Реджи Гослин, са издигнати две големи палатки. На покрива на по-голямата, която е зелена, е написано „ИНТЕНДАНСТВО“.

Другата палатка е бяла и без надпис, в нея няма газови печки както в другата, пък и не са необходими. Джоунси разбира, че това е полева морга. Сега в нея има само три трупа (единият е на някакъв банкер, който се е опитал да избяга — ама че наивен глупак!), но скоро ще пристигнат още. Освен ако не се случи нещо, което да затрудни или да попречи на събирането им. Курц, който е най-големият шеф, ще бъде безкрайно доволен от подобно разрешение.

Всичко това не е важно. Задачата, с която е натоварен Джоунси Едно, е Емил Бродски, живущ в Менло Парк, Ню Джърси.

С бърза крачка Бродски прекосява разкаляния терен между площадката за приземяване на хеликоптерите и сайванта, в който държат риплипозитивните (броят на които непрекъснато нараства — гледат като треснати с мокър парцал, което е типично за хора, за пръв път попаднали в затвора, викат охраната, молят за цигари и информация, заплашват). Емил Бродски е нисък и набит, косата му е много късо подстригана, а в лицето прилича на булдог — физиономията му е идеална за реклама на евтини пури (всъщност Джоунси знае, че Емил е ревностен католик, който никога през живота си не е пушил). В момента е затънал до гуша в работа. Носи слушалки с микрофон и непрекъснато поддържа радиовръзка с конвоя, който ще достави гориво, и който се движи по магистрала 95 — пристигането им навреме е много важно, защото хеликоптерите ще се върнат с празни резервоари от мисията — но той разговаря и с Камбри, който крачи редом с него; обсъждат подготвянето на контролно-командния пункт, който Курц е наредил да бъде готов най-късно до полунощ. Говори се, че мисията ще приключи максимум за четирийсет и осем часа, но никой не го знае със сигурност. Според носещите се слухове най-важният обект, известен под кодовото название „Синьо момче“, вече е бил обезвреден, обаче Бродски се пита откъде ли е изтекла информацията, след като големите бойни хеликоптери още не са се върнали. Пък и задачата им тук е елементарна — да подготвят всичко и после да завъртят копчето.

Не щеш ли, изведнъж хората с лицето на Джоунси стават трима — единият гледа телевизия в болничната стая, която е обрасла с плесен, вторият е в бараката при моторната шейна... а Джоунси Три ненадейно се е появил в съзнанието на ревностния католик Бродски. Емил се заковава на място и вдига поглед към побелялото небе.

Камбри прави две-три крачки, преди да осъзнае, че спътникът му е спрял като ударен от гръм посред калното пасище. Наоколо тичат хора, над лагера кръжат хеликоптери, оглушително реват двигатели, но той стои неподвижно като робот с изчерпани батерии.

— Шефе, какво ти е? — колебливо пита Камбри. — Добре ли си?

Бродски не отговаря... всъщност не отговаря на подчинения си, а се обръща към Джоунси едно, който се намира в бараката: *Отвори капака на двигателя и ми покажи свещите.*

Онзи се позатруднява, но Емил го напътства. След няколко секунди Джоунси се навежда над малкия двигател, без да го вижда — очите му са като чувствителни камери, препредаващи образа.

— Шефе, какво ти става? — разтревожено пита Камбри.

— Нищо ми няма — бавно и отчетливо заявява Бродски и смъква слушалките — гласовете, които звучат в тях, го разсейват. — Остави ме на мира — обмислям нещо.

После се обръща към Джоунси. *Някой е извадил свещите. Огледай се... Ето ги. В края на тезгяха.*

В единия край на работната маса стои буркан с бензин. Капачката е пробита с отвертка, та да излизат изпаренията. В течността са потопени две свещи „Чемпийн“ досущ като отрязани крайници в стъкленица с формалин.

— Подсуши ги — казва Бродски. — Добре ги подсуши. — А когато колегата му смаяно го пита какво да подсуши, той разсеяно му заповядва да си затвори плювалника.

Джоунси изважда свещите, грижливо ги подсушава, после ги поставя, следвайки указанията на механика.

Опитай сега — казва му Бродски, този път без да помръдне устните си, а двигателят изръмжава. — *Провери дали е заредена с бензин.*

Джоунси се подчинява, сетне му благодари.

— Няма защо, шефе — отвръща механикът и отново поема по пътя си. Крачи толкова бързо, че Камбри трябва да подтичва, за да върви редом с него. Прави му впечатление учудването на шефа му, когато забелязва, че слушалките са провесени на шията му.

— Да му се не види, каква беше тая история? — любопитства той.

— Нищо особено — отговаря Бродски, макар да осъзнава, че се е случило нещо много странно. Смътно си спомня, че е разговарял с някого... че е давал някакви съвети, макар почти всичко вече да се е заличило от съзнанието му. Добре си спомня инструктажа, получен призори, когато положението започна да се напича. Курц изрично беше заповядал всеки един от екипа да рапортува, ако забележи нещо необичайно. Онова, което току-що преживя, спада ли към необичайните събития? Всъщност какво се случи?

— Май получих мозъчен спазъм — промърморва. — Затънал съм до гуша в работа, а времето все не стига. Хайде, синко, не изоставай.

Камбри се старае да не изостава, а Бродски отново повежда разговор с водача на конвоя и с подчинения си, ала в паметта му все още се върти някакъв друг разговор, който вече е приключил случилото се необичайно ли е? Може би не е. Ни най-малко не е нещо, което може да сподели с онзи некадърник Пърлмътър — този левак си въобразява, че онова, което не е записано в бележника му, не съществува. Дали все пак да разкаже на Курц за преживяването си? В никакъв случай. Уважава дъртия лешояд, но много повече се страхува от него. Всеки от екипа се страхува от Курц. Няма спор, че е умен и смел, но същевременно е готов за лудницата. Бродси гледа да не му се мярка пред очите.

Ами Ъндърхил? Да разговаря ли с Оуен Ъндърхил?

Може би трябва... а може би не. При подобни положения има опасност да загазиш, без да си виновен. Вярно е, че преди няколко минути му се бяха причули гласове — по-точно — един глас — но вече се чувстваше много по добре. И все пак...

Джоунси форсира двигателя на моторната шейна, излиза от бараката и се насочва към Просеката. Когато минава покрай Хенри, усеща присъствието му — приятелят му се е скрил зад едно дърво и едва се въздържа да не изкрещи — но успява да скрие тази мисъл от облака, заобикалящ мъничкото, останало от истинското му „аз“. Почти сигурно е, че го вижда за последен път — Хенри едва ли ще излезе жив от тази гора.

Искрено съжaliaва, че не е имал възможност да се сбогува с него.

Не знам кой е заснел този филм — заявява Джоунси, — но във всеки случай няма смисъл хората от творческия екип да си подготвят смокингите за официалното раздаване на Оскарите. Всъщност...

Оглежда се и вижда само заснежени дървета. Втрещва се пред себе си, ала пред очите му като дълга лента се размотава Просеката, а моторната шейна вибрира между бедрата му. Никога не е бил в болницата, нямало е никакво сиво човече. Всичко е било само сън.

Не, отново греши. Наистина се намира в стая. Но не е в болницата. Няма легло, телевизор, стойката за системи също липсва. Всъщност няма нищо освен табло за съобщения, на което са прикрепени карта на северния район на Нова Англия с отбелязани определени маршрути — маршрутите, следвани от ловците — и моментална снимка на девойка в юношеска възраст — полата ѝ е запретната, между бедрата ѝ се виждат златисти косми. Той гледа Просеката през прозореца. Нещо му подсказва, че това е прозорецът на болничната му стая. Но там имаше нещо, което го смущаваше. Наложило се бе да се махне, защото...

„Защото ме дебнеше опасност — мисли си... макар че нито тук, нито където и да било е безопасно за него. И все пак... в тази стая се чувства мъничко по-сигурен. Това е последното убежище и той го е украсил със снимката, която май всичките четирима се надяваха да видят, когато през далечната 1978 година преминаха по онази алея. Снимката на Тина Джийн Слупингър или както там ѝ беше името. — Някои от преживяванията ми бяха действителни... Възстановени спомени, както бе казал Хенри. Мисля, че наистина видях Дудитс в деня на злополуката. Затова прекосих улицата, без да се огледам. Колкото до сивото същество... сега аз съм господин Сив, нали? С изключение на една част от мен, намираща се в прашната и безинтересна стая, чийто под е осеян с използвани презервативи, а на таблото е прикрепена снимка на момиче, сега съм господни Сив. Вярно ли е?“

Не получава отговор. Кое то само по себе си е най-красноречивият отговор.

Но как се е случило? Как съм се озовал тук? И защо? Каква е причината?

Отново никой не му отговаря, а най-страшното е, че и той е в невидение. Приятно му е, че се намира някъде, където още може да

бъде самият себе си, изпитва удивление с каква лекота останалата част от живота му е била похитена. За кой ли път горчиво съжалява, че не е застрелял Маккарти.

8

Мощна експлозия разтърси деня и макар взривът да беше избухнал на километри разстояние, беше толкова силен, че снегът, започна да се свлича от клоните на дърветата. Съществуто на моторната шейна дори не се озърна. Знаеше какво се е случило. Войниците са взривили космическия кораб. Плесента е унищожена.

След няколко минути пред погледа му се появи заслонът. Пит лежеше в снега, единият му крак още беше затиснат от падналия покрив. Изглеждаше мъртъв, но не беше. Съществуто чуваше мислите му — човекът на снега знаеше, че дори да се престори на мъртъв, номерът няма да мине. Когато то спря шейната и изключи двигателя, Пит вдигна глава и печално се усмихна, разкривайки малкото си останали зъби. Левият ръкав на канадката му беше почернял, материята сякаш се беше разтопила. Четирите пръста на дясната му ръка бяха счупени. По кожата му, доколкото се виждаше, разбира се, беше плъзнала плесента.

— Ти не си Джоунси — каза. — Какво направи с Джоунси?

— Ставай, Пит — подкани го Сивият.

— Няма да отида никъде с теб. — Човекът на снега вдигна осакатената си ръка, чиито пръсти, наподобяващи на прекършени пръчки, бяха покрити с червеникаво-златиста растителност, и избърса челото си. — Чупката оттук! Яхвай понито си и се разкарай!

Господин Сив сведе главата си, която доскоро беше на Джоунси (Доунси наблюдаваше сцената през прозореца на някогашната канцелария на братята Тракър, неспособен да помогне или да промени хода на събитията), и се втренчи в безпомощния човек на снега. Пит закрещя, тъй като мъхът по цялото му тяло започна да се вкоренява още по-дълбоко в мускулите и в нервите му. Докато се мятеше от непоносимата болка, стъпалото му се измъкна изпод ината и без да престава да крещи, той се сви на кълбо. От устата и от носа му отново шурна кръв. Нададе нов писък, при което изхвъркнаха още два зъба.

— Ставай, Пит!

Безпомощният човек избухна в ридания, притисна до гърдите си осакатената си дясна ръка и се помъчи да стане. Първият опит беше пълен провал и той отново се просна на снега. Сивият безмълвно го наблюдаваше, без да слезе от моторната шейна.

Джоунси усети болката, отчаянието и нечовешките болки, които изпитваше приятелят му. Най-ужасяващ му се стори страхът, затова реши да рискува.

— *Pum!*

Шепотът беше едва доловим, но Пит го чу. Вдигна глава и Джоунси видя изкривеното му от болка лице, покрито с плесен. Изтръпна, когато приятелят му навлажни устните си с език, също обрасъл с отвратителната растителност, пренесена от космоса. Навремето Пит Мур мечтаеше да стане астронавт. Навремето се беше изправил срещу много по-големи от него момчета, за да защити едно безпомощно създание. Не заслужаваше подобна съдба.

Тук не се тупка!

Пит се усмихна, макар че лицето му беше разкривено от болката. Беше едновременно прекрасно и сърцераздирателно. Този път успя да се изправи на крака и закуцука към моторната шейна.

Джоунси, който още се намираше в бившата канцелария, в която е затворник, видя как валчестата дръжка на вратата се превърта наляво-надясно.

Какво означава това? — попита господин Сив. — Какво означава че „тук не се тупка“? Какво търсиш тук? Хайде да се върнем в болницата и да погледаме телевизия. Всъщност как изобщо се озова на това място?

Ред беше на Джоунси да си спести отговора и той го стори с огромно удоволствие.

Ще разбера — заяви Сивият. — Ще проникна вътре, когато му дойде времето. Дълбоко грешиш, ако си въобразяваш, че вратата, която си залостил, може да ме спре.

Джоунси благоразумно си замълча — нямаше смисъл да предизвиква съществуването, което се беше настанило в тялото му — макар да знаеше, че не греши. От друга страна, не смееше да напусне убежището си; сигурен бе, че опита ли, ще бъде погълнат. Бе само

зрънце, пренесено от облака, парченце несмляна храна в стомаха на извънземното.

Каза си, че е най-добре да си мълчи и да действа благоразумно.

9

Пит се качи на шейната зад господин Сив и обгърна кръста на Джоунси. След десетина минути минаха край преобърнатия джип и Джоунси разбра защо Пит и Хенри толкова са се забавили на връщане от магазина. Цяло чудо бе, че са останали живи. Щеше му се да огледа скаута, но Сивият не намали скоростта и шейната продължи да се плъзга по заснежения път, оставяйки дълбоки дири.

На около пет километра разстояние от преобърнатия джип се издигаше хълмче; когато го преваляха, Джоунси видя жълто-бяло кълбо от светлина, увиснало на около трийсет сантиметра височина над пътя, което сякаш ги чакаше. Изглеждаше нажежено като електрожен на заварчик, но очевидно впечатлението беше илюзорно, защото снегът под него изобщо не се бе разтопил. Почти беше сигурен, че това е едно от огнените топки, които с Бобъра бяха видели да подскача сред облаците над животните, бягащи от Дерето.

Имаш право — каза Сивият. — Виждаш нещо, на което някои казват „прожектор“. Не са останали много... може би дори е последното.

Джоунси безмълвно се взираше през прозореца на бившата канцелария, превърнала се в негова килия. Усеща ръцете на Пит, които са го прегърнали през кръста — приятелят му се държи най-вече, защото се подчинява на инстинкта за оцеляване, както почти сразен боксьор се вкопчва в съперника си, за да не падне на ринга. Главата, която се опира на гърба му, тежи като камък. Пит се е превърнал в истински развъдник на червеникаво-златистата плесен — наоколо е студено, а неговото тяло — топло и предлага идеални условия за развитие на растителността. Но за какво е притрябвал Пит на господин Сив, Джоунси няма дори най-бегла представа.

„Прожекторът“ продължава да ги води по пътя още около километър, сетне изведнъж се отклони към гората. Плъзна се между два високи бора и изчака пътниците, като се въртеше на сантиметри от

заснежената земя. Джоунси чу как Сивият нареди на Пит да се държи здраво.

Полярната котка с ръмжене се заизкачва по някакво хълмче, шейната оставяше дълбоки следи и вдигаше облаци от сняг. Когато навлязоха в гората, често попадаха на места, на които почти нямаше снежна покривка; там веригите на Полярната котка гневно тракаха върху замръзналата камениста земя, скрита под тънък слой почва и борови иглички. Сега се движеха на север.

След десет минути шейната попадна на участък, покрит с гранит и отскочи, а Пит изкрещя и се катурна назад. Сивият спря шейната. „Прожекторът“ също престана да се движи и въртейки се, увисна над снега. На Джоунси му се стори, че светлината му едва забележимо е помръкнала.

— Ставай! — заповяда господин Сив. Беше се обърнал на седалката и се взираше в падналия човек.

— Не мога! — изстена Пит. — Свършено е с мен, човече. Не...

Изведнъж нададе вой и се замята на земята, а ръцете му — едната обгорена, другата — осакатена, се гърчеха.

Престани! — извика Джоунси. — *Ще го убиеш!*

Господин Сив изобщо не му обърна внимание, а с убийствено безразличие продължи да наблюдава Пит, в чиято плът все по-дълбоко се вкопаваше космическата растителност. Най-сетне Джоунси почувства, че Сивият отслабва хватката си. Олюлявайки се, Пит се изправи на крака. На страната му имаше нова порезна рана, която вече се изпълваше с червеникаво-златистата плесен. Изглеждаше замаян, потъмнелите му очи бяха насълзени. Повторно възседна моторната шейна и отново се хвана за кръста на Джоунси.

Дръж се за якето ми — прошепна му Джоунси и докато Сивият се обръщаше, за да включи двигателя на моторната шейна, той почувства как Пит се вкопчи за дрехата му. — *Тук не се тупка, нали?*

Тук не се тупка — сякаш отдалеч повтори Пит.

Изглежда, този път вниманието на господин Сив беше заето с друго, защото не се намеси в безмълвната размяна на реплики. Огненото кълбо, което вече не блестеше така ярко, но продължаваше да се движи бързо, отново се понесе на север... по-точно в посока, която според Джоунси беше северна. Откакто моторната шейна слаломираше между дървета, високи храсти и остри скали, беше

загубил ориентация. Някъде зад тях непрекъснато се чуваха изстрели, все едно някой се упражняваше в стрелба по подвижна мишена.

10

След около час Джоунси най-сетне разбра защо Сивият си е направил труда да вземе Пит със себе си. Случи се в мига, в който прожекторът, чиято светлина постепенно отслабваше, напълно угасна. Явлението беше придружено от изпукване, като че някой спуска надут хартиен плик, облаче прах се спусна на земята.

Намираха се на билото на хребет, обрасъл с дървета, извисяващ се посред Бог знае къде. Пред тях беше гъсто заселената долина, покрита с дебела снежна пелена, отвъд нея стърчаха ерозирали хълмове и се простираха мочурища, не се виждаше нито една светлинка. А като капак започваше да се свечерява.

Пак ни забърка в голяма каша — си каза Джоунси, но този път господин Сив като че ли не се изненада и не му поиска обяснение. Изключи двигателя, но не понечи да слезе от моторната шейна.

Къде е север? — попита, ала очевидно не се обръщаше към Джоунси.

Пит отговори с глас, в който се прокрадваха умора и отчаяние.

— Откъде да знам? Как да се ориентирам, като не се вижда залязващото слънце? Отгоре на всичко едното ми око е съвсем прецакано.

Сивият обърна глава и Джоунси видя, че лявото око на приятеля му липсва. Клепачът бе силно повдигнат и му придаваше глуповато изражение на изненада. В очната кухня беше пораснала истинска джунгла от космическата растителност. По-дългите филизи провисваха от вдлъбнатината и гъделичкаха страната на Пит, покрита с набола брада. Други бяха преплетени в оредяващата му коса като червеникаво-златисти кичури.

Знаеш!

— Може би — промърмори Пит. — А може би не желая да ти покажа посоката.

Защо?

— Защото твоите желания са вредни за нас, грознико! — отсече Пит, при което Джоунси изпита абсурдно чувство на гордост.

После се случи нещо, което заличи всички негови чувства освен ужаса. Растителността в очната кухня сякаш потръпна. Пит изкрещя и закри с длани лицето си. За миг, който му се стори цяла вечност, Джоунси си представи как червеникаво-златисти пипала проникват в мозъка на приятеля му и се разперват като силни пръсти, стискащи сива гъбеста маса.

Хайде, Пит, кажи му! — изкрещява той. — *За Бога, кажи му!*

Плесента престана да си движи. Пит отпусна ръце. Лицето му (доколкото се виждаше изпод червеникаво-златистата растителност) беше бледо като платно.

— Къде си, Джоунси? — попита. — Има ли място и за мен?

Отговорът, разбира се, беше отрицателен. Единственият и неповторим Гари Джоунс не проумяваше какво му се е случило, но знаеше, че оцеляването му — едничкото останало зрънце от истинската му същност — някак си зависи от оставането му в бившата канцелария. Сигурен бе, че ако само откrexне вратата, завинаги ще изчезне.

Пит кимна и промърмори:

— Така и предполагам. — Сетне се обърна към другия: — А ти престани да ми причиняваш болка.

Сивият се взираше в него през очите на Джоунси, без да обещава каквото и да било.

Пит въздъхна, вдигна обгорената си ръка, протегна пръст. Затвори очи и започна да поклаща пръста си... напред-назад, напред-назад... В този момент Джоунси почти проумя всичко. Как се казваше онова момиченце? Май фамилията ѝ беше Рикънхауър. Да, точно така. Не си спомняше името ѝ, но кой би забравил толкова трудна за произнасяне дума като Рикънхауър? Тя също бе възпитаничка на училището „Мери М. Сноу“ или другояче казано Академията за олигофрени, макар ме с Дудитс бяха от различни випуски. Когато малката посещаваше Академията за олигофрени, той вече беше прехвърлен в училището за професионална подготовка. А Пит? Пит беше известен със способността си да си спомня всичко с най-незначителните подробности, но след като се запознаха с Дудитс...

Думите нахлуха в съзнанието на Джоунси, докато стоеше до прозореца на мръсната си килийка и наблюдаваше света, който му бяха откраднали... всъщност не бяха думи, а отворени гласни, притежаващи необикновена мелодичност и красота:

„Виаи Дияа, Ит? Виждаш ли Дирята, Пит?“

Пит, който изглеждаше някак унесен, но и изумен, бе потвърдил, че я вижда, после замахва с пръст както сега.

Пръстът престана да се поклаща, само върхчето му едва забележимо вибрираше, подобно на лескова пръчка за откриване на подпочвени води, която е попаднала на водоизточник. Сетне Пит посочи хребета малко вдясно от курса, който следваше господин Сив.

— Натам е — промълви. — Натам е север. Ориентирай се по ей онази скала с боровото дърво по средата. Виждаш ли я?

Да, виждам я. — Сивият се обърна и отново включи двигателя на моторната шейна. Джоунси се запита колко ли гориво е останало в резервоара.

— Ще ми позволиш ли да сляза? — попита Пит, но въпросът му имаше друго значение: „Ще ми позволиш ли да умра?“

Не!

Отново потеглиха. Пит, който с всяка изминала минута губеше сили, отново се вкопчи в якето на Джоунси.

11

Заобиколиха високата скала, а когато се озоваха на билото на най-високия хълм след нея, Сивият отново спря шейната, за да се консултира с новия си водач, който беше заменил „прожектора“. След като Пит му даде нови указания, потеглиха по тесен път, който водеше на северозапад. Дневната светлина все по-бързо гаснеше. Веднъж чуха бръмченето на приближаващи се хеликоптери — може би бяха два или най-много четири. Господин Сив рязко насочи шейната в крайпътните храсталаци, без да обръща внимание на тънките вейки, които израниха до кръв лицето на Джоунси. Пит отново политна назад и падна. Синият изключи двигателя на моторната шейна, после завлече стенещия човек сред най-гъстите храсти. Изчака преминаването на хеликоптерите, но Джоунси усети как извънземният прониква в

съзнанието на един от пилотите — може би проверяваше дали Пит не го е излъгал. След като вертолетите отлетяха на югоизток, вероятно завръщайки се в базата, господин Сив включи двигателя на шейната и отново потеглиха. От небето започна да се сипе сняг.

След час спряха пред друго възвишение, а Пит за трети път падна от шейната, само че сега се изтъркаля настрани. Вдигна глава, ала лицето му вече почти не се виждаше под гъстата космическа растителност. Помъчи се да каже нещо, но не успя — червеникавият мъх не само беше полепнал по езика му, но запълваше устната му кухня.

Не мога, човече! Не мога повече! Моля те, остави ме на мира!

— Добре — заяви Сивият. — Вече не си ми необходим.

Пит! — изкрещя Джоунси, после се обърна към похитителя си: — *Не! Недей!*

Разбира се, онзи изобщо не му обърна внимание. За миг на Джоунси му се стори, че вижда разбиране в незасегнатото око на приятеля си. Разбиране и облекчение. През този миг той още можеше мислено да се свързва с Пит, който беше негов приятел от детинство, който обичаше да застава пред гимназията и с длан да прикрива устата си, сякаш пуши цигара, който мечтаеше да стане астронавт и да види света, кръжейки с космически кораб около Земята, който бе един от четиримата, спасили Дудитс от проклетите грубияни.

Усещането продължи не повече от секунда. Сетне почувства как нещо изскочи от съзнанието на Сивия, при което червено-златистата растителност върху Пит не само се раздвижи, но се сви. С ужасяващо пращане в черепа му зейнаха пет-шест пукнатини. Лицето му — точно онова, което беше останало от лицето му — се съсухри, и за частица от секундата той се превърна в немощен старец. Падна по корем, силният сняг започна да го затрупва.

Мръсник!

Господин Сив посрещна с мълчание гневното възклицание на Джоунси — изражението му подсказваше, че му е безразлично как го наричат. Обърна се напред, ала в този момент непрекъснато усиливащият се вятър внезапно стихна, сред снежната завеса се отвори пролука. На около осем километра на северозапад от мястото, на което се намираха, Джоунси видя движещи се светлини. Не бяха „прожектори“, а фарове на превозни средства. На камиони, които се

движеха в колона по магистралата. Сигурен бе, че няма леки коли, а само камиони. Този район в Мейн вече беше подчинен само на военните.

Теб търсят, гаднико! — процеди миг преди моторната шейна отново да потегли. Пролуката в снежната завеса изчезна и камионите вече не се виждаха, но навярно Сивият лесно щеше да намери магистралата. С помощта на Пит се беше добрал до карантинната зона, в която хората се чувстваха в безопасност. За по-нататъшното си предвижване разчиташе на Джоунси, защото Джоунси беше различен, а най-важното — не бе засегнат от заразата. Незнайно защо плесента не се разпространяваше върху него.

Никога няма да им се изплъзнеш! — заяви.

Грешииш — възрази господин Сив. — *Ние винаги умираме и оцеляваме. Винаги губим и винаги печелим. Дори да не ти харесва, Джоунси, трябва да се примириш с мисълта, че ние сме бъдещето.*

Ако е вярно, това е най-убедителната причина да живеем с миналото — отговори единственият и неповторим Гари Джоунс, но не получи отговор. Съществото, наречено господин Сив, вече го нямаше, сляло се бе с облака. Останала бе само честица от него, която използваше двигателните способности на гостоприемника си, за да насочи моторната шейна към магистралата. А Джоунси, който беше безпомощно оръдие за изпълнение на неизвестната му мисия, изпитваше поне малка утеха при мисълта, че похитителят не знае как да се добере до онази мъничка и последна частица от него, скрита в бившата канцелария на братята Тракър. И още, че Сивият не знаеше за Дудитс, неизвестно му бе и значението на фразата „Тук не се тупка!“.

Нямаше да му позволи да го научи.

Поне засега.

[1] Според календара на древните римляни — петнайсетото число на всеки месец. — Б.пр. ↑

[2] Препарат за отпушване на канали, съдържащ сода каустик. — Б.пр. ↑

[3] Термин от играта „крибидж“, обозначаващ изчистените карти, които се броят за точки, но не се играят. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРЕД МАГАЗИНЧЕТО НА ГОСЛИН

1

Според Арчи Пърлмътър, някогашен отличник на гимназиалния випуск, удостоен с честта да произнесе речта от името на всички абитуриенти (темата беше „Предимствата и отговорностите на демокрацията“), някогашен скаут, ревностен презвитерианец и възпитаник на военната академия „Уест Пойнт“, „Супермаркетът на Гослин“ вече изглеждаше нереален. Сега към постройката бяха насочени мощни прожектори, които ѝ придаваха вид на филмов декор. И то не декор за какъвто и да било филм, а за епична творба на Джеймс Камерън, при заснемането на която само разходите за изхранването на екипа са толкова големи, че биха осигурили прехраната за всички хаитяни в продължение на две години. Дори постепенно усилващият се снеговалеж не помрачаваше светлината, нито променяше илюзията, че всичко — от прогнилата дървесина на постройката, двата килнати димоотвода на покрива, да единствената ръждясала бензинова колонка отпред — е само част от декора.

„Това е края на първа сцена — мислеше си Пърли, докато крачеше бързо, пъхнал под мишница неизменния си списък със задачи. (Арчи Пърлмътър се мислеше за човек с артистична натура, чиито произведения биха могли да имат голям успех и да му донесат много пари.) Нов кадър. Намираме се в магазинче в оскъдно населен район. Местните старчоци са насядали около кюмбето — не около малкото, което е в канцеларията на Гослин, а около по-голямото в самия магазин — а навън се сипе сняг. Обсъждат странните светлини в небето... изчезналите ловци... сивите човечета, които неколцина души са видели да се крият в гората. Собственикът на магазинчето — героят е известен като старият Роситър — смръщва вежди. «Ама и вас си ви бива — промърморва с типичния си местен диалект, — чешете си езиците като някои бабички!»; в този момент всичко

наоколо се озарява от силна светлина (също като във филма «Близки срещи с третия вид») и някакъв неидентифициран летящ обект се приземява наблизо. От него мигом изскачат кръвожадни извънземни, стрелящи със смъртоносните си лъчеви оръжия. Случващото се е като в «Денят на независимостта», само че действието се разиграва в горите на Джеферсън Тракт!»

Придружаваше го Мелроуз, третият помощник-готвач, който полагаше големи усилия да върви редом с него. Носеше маратонки вместо боти или ботуши — Пърлмътър набързо го беше извлякъл от палатката, в която бе разположена походната кухня — и непрекъснато се подхлъзваше. Около тях претичваха мъже (и няколко жени), които бяха заети със задачите си. Мнозина говореха по микрофони, провесени на шиите им, или по портативни радиостанции. Впечатлението за филмова снимачна площадка се подсилваше от фургоните, караваните, хеликоптерите, готови за излитане (поради влошаването на времето всички се бяха върнали в базовия лагер) и от непрестанния рев на двигатели и генератори.

— Защо ме вика? — повтори Мелроуз. Задъхваше се, а тонът му беше по-плачлив от обичайното. Тъкмо минаваха край заграждението за коне, намиращо се до обора и сайванта. Прогнилата дървена ограда (повече от десет години в заграждението не бяха вкарвали кон) беше подсилена с бодлива тел и с обикновена тел. През обикновения течеше електрически ток, който не бе смъртоносен, но ако човек докоснеше проводника, щеше да падне на земята и конвулсивно да се загърчи; напрежението можеше да се повиши в случай, че затворниците започнат да се бунтуват. Зад оградата стояха двайсет-трийсет души и сезираха в преминаващите мъже със зелени гащеризони; между тях беше и собственикът на магазина (във версията на Джейм Камерън ролята на Гослин щеше да се изпълнява от посбръчкан старчок като Брус Дърн). Допреди известно време затворниците щяха да крещят, да заплашват и да поставят искания, но след като видяха какво се случи с банкера от Масачузетс, гребените им клюмнаха, така да се каже. Като видиш да застрелват някого в главата, куражът ти на бърза ръка се изпарява. Още повече, че сега всички участници в операцията носеха биологични маски, което е в състояние да прогони и последната капчица смелост, която ти е останала.

— Шефе, какво ще кажеш? — Не само тонът на Мелроуз беше плачлив, той наистина хленчеше. При вида на американските поданици зад оградата и него го беше хванало шубето. — Шефе, кажи защо ме вика голямата клечка? Голямата клечка дори не подозира, че съществува трети помощник-готвач.

— Нямам представа — съвсем искрено отговори Пърлмътьр.

На няколко метра от тях, в началото на пистата, която войниците бяха кръстили „Алеята на миксера“, стояха Оуен Ъндърхил и един механик, който почти крещеше в ухото на Ъндърхил, опитвайки се да надвика рева на хеликоптерните двигатели, работещи на празни обороти. Пърлмътьр си помисли, че скоро ще наредят на пилотите да ги изключат — невъзможно бе машините да излетят по време на снежна буря, която Курц беше нарекъл „нашият дар Божий“. Когато изтърсеше нещо подобно, подчинените му се питаха дали говори сериозно, или се подиграва. Тонът му неизменно беше сериозен... но понякога той избухваше в смях. Смехът му изнервяше Арчи Пърлмътьр. Мислеше си, че най-подходящият за ролята на Курц е Джеймс Удс. Или може би Кристофър Уокън. И двамата нямаха физическа прилика с Курц, но нима Джордж Скот прилича на генерал Патън? Точка по въпроса!

Той рязко свърна към Ъндърхил. Мелроуз се опита да го последва, но тупна по задник и грозно изруга. Арчи потупа по рамото Ъндърхил, а когато онзи се обърна, от все сърце пожела маската да е прикрила изненадата и ужаса му. Оуен сякаш се беше състарил с десет години, откакто слезе от училищния автобус.

Пърли се приведе и изкрещя:

— Курц ни вика след петнайсет минути! Да не забравиш!

Ъндърхил нетърпеливо махна с ръка и отново се обърна към механика, чието име досега убягваше на Пърлмътьр. Изведнъж си спомни, че човекът се казва Емил Бродски.

Приблжиха командния пост, който бе устроен в грамадната каравана, обитавана от Курц (ако тук се снимаше филм, луксозното возило, снабдено с всички удобства, щеше да бъде отредено на звездата, изпълняваща главната роля, или на самия Джими Камерън). Пърли забърза, смело устремявайки се към караваната, а утъпканият сняг скърцаше под подметките му. Мелроуз се помъчи да го настигне, като в движение изтупваше снега от гащеризона си.

— Хайде, капитане, изплюй камъчето — примоли се отново. — Подскажи ми поне мъничко. Наистина ли не знаеш защо шефът ме вика?

— Не — отвърна Пърлмътър. Нямаше представа защо тъкмо в този момент Курц настоява да се срещне с третия помощник-готвач. Но каквато и да бе причината, двамата с Мелроуз знаеха, че не предвещава нищо добро.

2

Оуен отмести слушалките на Бродски, притисна маската си към ухото му и извика:

— Повтори го. Не всичко, само епизода, когато според теб мозъкът ти се е прецакал.

На автомеханика му бяха необходими десетина секунди да подреди мислите си. Оуен търпеливо го изчака. Предстоеше му среща с Курц, приемане на отчетите не пилотите (което водеше след себе си купища досадна писмена работа) и още какви ли не неприятни задачи, но нещо му подсказваше, че преживяното от Бродски е много важно.

По-късно щеше да прецени дали да го сподели с Курц.

След кратък размисъл механикът отмести слушалките на Ъндърхил, притисна своята маска до ухото му и заговори. Този път разказът му беше малко по-подробен, но в общи линии не се различаваше от предишната му версия. Прекосявал ливадата край магазина, като едновременно разговарял с Камбри и с водача на конвоя с хранителните доставки, изведнъж изпитал усещането, че съзнанието му е било похитено. Намирал се в барака, пълна с какви ли не вещо, заедно с човек, когото не виждал. Човекът не можел да включи двигателя на моторна шейна и накарал Емил да му обясни каква е причината.

— Казах му да отвори капака на двигателя — изкрещя Бродски. — Той се подчини... изведнъж ми се стори, че виждам през неговите очи... но мислите си бяха мои, разбирате ли?

Ъндърхил кимна.

— Веднага разбрах каква е причината — свещите бяха извадени. Казах на онзи да се огледа и той се озърна. И двамата се него се

озърнахме. Видяхме, че свещите са в буркан с бензин, поставен на тезгяха. И баща ми изваждаше свещите от косачката за трева, когато застудееше.

Механикът замълча — очевидно се притесняваше или от разказа си, или че шефът му може да го помисли за луд. Ъндърхил, който го слушаше с интерес, му направи знак да продължи.

— Ами... това е в общи линии. Заръчах му да ги извади, добре да ги подсуши и да ги постави. Фасулска работа, нали? Стотици пъти съм помагал със съвети на закъсали хора... само дето не бях в онази барака... бях тук. И онова, което виждах, в действителност не се случваше.

— Какво стана после? — Оуен крещеше, за да надвика рева на двигателите, но на практика бяха насаме като свещеник и мирянин в изповедалня.

— Запали от раз. Препоръчах му да провери резервоара, който се оказа пълен. Накрая онзи ми благодари. — Механикът поклати глава. — А аз отвърнах: „Няма защо, шефе“. После все едно тупнах обратно в моята си глава и видях, че пресичам калната ливада. Сигурно ме смятате за окачен.

— Не. Обаче засега не споделяй с никого онова, което ми разказа.

Под маската устните на Бродски се разтегнаха в усмивка.

— Дадено, шефе. Само дето... ни наредиха да докладваме всичко необичайно, та си помислих, че...

Без да му даде време да помисли, Оуен го прекъсна:

— Как се казваше онзи?

— Джоунси Три — отвърна механикът и изненадано се ококори. — Мамка му! Хабер си нямах, че го знам.

— Да не би да е някакво индианско име? Като Сони Шестте жертви или Рон Деветте луни например.

— Възможно е, обаче... — Механикът замълча и се замисли, сетне възкликна: — Беше ужасно! Не докато се случваше... по-късно. Беше все едно... — Той сниши глас: — Все едно ме изнасилваха, сър.

— Не мисли за това. Гледай си работата — сигурно си затънал до гуша.

— Тъй си е. Имам да свърша повече от хиляда неща.

— Започвай тогава.

— Дадено. — Бродски побърза да се отдалечи, но след малко се обърна. Ъндърхил гледаше към заграждението, в което някога са затваряли коне, а сега се бе превърнало в затвор за хора. Повечето задържани бяха в обора, но зад оградата в откритото пространство имаше двайсетина души, които — с изключение на едного — се бяха скупчили един до друг, сякаш взаимната близост ги успокояваше. Онзи, който стоеше настрани, беше висок и кльощав човек с големи очила, които му придаваха вид на бухал. Бродски отмести поглед от обречения бухал и се втренчи в Ъндърхил.

— Няма ли да загазя заради онуй, дето ви разказах? Обещавате ли, че няма да ме изпратите при психиатър?

И двамата не подозираха, че човекът със старомодните очила с рогови рамки всъщност е психиатър.

— Няма да... — подхвана Оуен, в този миг от караваната на Курц се разнесе изстрел, последван от писъци.

— Шефе? — прошепна Бродски. Ъндърхил не го чу, но разбра думата по движението на устните му. — Оооо, мамка му!

— Изчезвай. Не ти влиза в работата! — кресна Оуен.

Механикът втренчено го изглежда, поколеба се, навлажни с език устните си. Ъндърхил окуражително му кимна, опитвайки се да създаде впечатление, че всичко е наред, че не се е случило нищо необичайно. Вероятно успя да заблуди механика, който също кимна и се отдалечи.

От караваната, на чиято врата беше прикрепен лист с написано на ръка послание („ЗА ПОДЧИНЕНИ ВХОД ЗАБРАНЕН“), продължаваха да се разнасят писъци. Оуен неохотно тръгна към леговището на Курц; когато мина край хората, затворени като добитък в заграждението, човекът с очилата се провикна:

— Хей! Хей, ти! Ела насам. Имам да ти кажа нещо важно!

„Да бе! — помисли си Ъндърхил и дори не забави крачка. — Бас държа, че историята ти е много покъртителна и че ще изложиш поне хиляда причини веднага да бъдеш освободен!“

— Оувърхил? Не, Ъндърхил! Така се казваш, нали? Разбира се, фамилията ти е Ъндърхил. Имам да ти кажа нещо — важно е и за двама ни.

Оуен спря като ударен от гръм, въпреки че от караваната продължаваха да се разнасят писъци, придружени от ридания. Случило

се беше нещо ужасно, но поне нямаше убити. Приблужи се до оградата и внимателно огледа човека с очилата. Непознатият беше кльощав и трепереше като лист, макар да носеше пухено яке.

— Важно е за Рита — изкрещя, надвиквайки рева на двигателите. — Също и за Катрина. Изговарянето на имената очевидно изтощи човека, приличащ на книжен плъх, сякаш бяха тежки камъни, които бе извадил от дълбок кладенец, ала Оуен толкова се слиса, като чу един непознат да произнася имената на дъщеря му и на съпругата му, че изобщо не забеляза умората му. Изпитваше непреодолимо желание да се приближи до оградата и да попита очилатия откъде знае тези имена, но в момента не разполагаше с време — имаше среща. Пък и фактът, че засега никой не беше убит, не означаваше, че няма да има убийство.

Втръчено изглежда непознатия зад телената ограда, за да запомни лицето му, после забърза към караваната с надписа на вратата.

3

Пърлмътър беше чел „Сърцето на мрака“, беше гледал „Апокалипсис сега“ и место си казваше, че името Курц е някак прекалено подходящо. Готов бе да се обзаложи на сто долара (голяма сума за човек с неговата артистична натура, който по принцип не се обзалагаше), че това не е истинското име на шефа, че той се казва Артър Холсопъл или Дагуд Елгарт, може би дори Пади Малоуни. Всичко друго, не и Курц. Най-вероятно изборът на името беше поза или реквизит като например 45-калибровия револвер със седефена дръжка на генерал Джордж Патън. Хората от екипа, някои от които бяха служили под негово командване по време на операция Пустинна буря, твърдяха, че той е съвсем откачен, и Пърлмътър напълно подкрепяше мнението им. Смяташе, че шефът е луд като Патън. Или казано с други думи — луд, но лукав като лисица. Може би докато се бръснеше сутрин, упорито се взира в отражението си и се упражнява да шепне: „Ужасът, ужасът“, подражавайки на Марлон Брандо.

Ето защо Пърли се чувстваше разтревожен, но не повече от обичайното, когато заедно с третия помощник-готвач влязоха в караваната на командира. Пък и Курц, който седеше само по дълги

гащи на тръстиковия люлеещ се стол в отделението, служещо като дневна, изглеждаше съвсем спокоен. Тъй като в караваната беше много горещо, той бе свалил гащеризона си и го беше закачил от вътрешната страна на входната врата. На облегалката на стола висеше на ремък кобурът с оръжието му — не беше 45-мелимитров револвер със седефена дръжка, а деветмелиметров автоматичен пистолет.

Електронните устройства вече работеха. Факсовият апарат на бюрото бълваше листовے хартия, на всеки петнайсет секунди компютърът „Макинтош“ с бодър механичен глас произнасяше: „Имате поща“. От трите радиостанции се разнасяше прашене и множество гласове. На стената зад бюрото, облицовано с имитация на чамово дърво, бяха окачени две рамкирани фотографии. Също като табелката на вратата Курц винаги ги носеше със себе си. На едната с надпис „ИНВЕСТИЦИЯ“ беше заснет младеж с униформа на бойскаут, надарен с ангелска красота, който бе вдигнал дясната си ръка с изпънати три пръста — поздравът на бойскаутите. Другата, носеше названието „ДИВИДЕНТИ“, представляваше въздушна снимка на Берлин, направена през пролетта на 1945 година. Виждаха се само две-три оцелели сгради, всичко наоколо беше в руини.

Курц небрежно махна към бюрото:

— Не обръщайте внимание, момчета. Много шум за нищо, както се казва. Фреди Джонсън се занимава с тази работа, но го изпратих да хапне нещо. Казах му да не бърза, да си вземе първо, второ и трето, защото положението тук... момчета, положението е горе-долу... ОВЛАДЯНО! — Удостои ги със свирепа усмивка, навремето патентована от Франклин Делано Рузвелт, и отново се залюля на стола. Кобурът с пистолета се залюля като махало.

Мелроуз плахо се усмихна, Пърлмътър последва примера му, но много по-уверено. Най-сетне беше прозрял истината за Курц — шефът беше само един екзистенциален позьор. Толкова беше доволен от откритието си, че се поздрави заради проникателността си. Хуманитарното образование не е от особена полза, когато се стремиш да направиш кариера в армията, но все пак ти дава известни предимства, едно от които е да измисляш засукани фрази.

— Единствената заповед, която дадох на лейтенант Джонсън — пардон, при тази операция военните звания са забранени — та единствената заповед, която дадох на добрия ми приятел Фреди

Джонсън, бе да каже молитва, преди да започне да се храни. Вие молителите ли се на Бога, момчета?

Кимването на Мелроуз беше плахо като усмивката му. Пърлмътър снисходително наклони глава. Беше сигурен, че също като името и набожността, с която шефът толкова парадирал, е само прах в очите на хората.

Курц продължаваше да се люлее, без да откъсва поглед от двамата си подчинени, които стояха сред локвички от разтопен сняг.

— Най-искрените молитви отправят децата — продължи след няколко секунди мълчание. — Толкова са простидушни, съгласни ли сте? „Бог е велик, Бог е всемогъщ, да му благодарим за хляба ни насъщен.“ Прекрасно е, нали?

— Да, оба... — подхвана Пърли.

— Затваряй си плювалника — усмихнато го прекъсна Курц, все така полюшвайки се на стола. Кобурът с пистолета също продължаваше да се полюшва. Курц отмести погледа си към Мелроуз: — А ти какво мислиш, момче? Не е ли прекрасна тази кратичка молитва?

— Да, съ...

— Да вземем за пример „Allah akhbar“, както казват нашите приятели арабите, и което означава „Велик Аллах“. Има ли нещо по-искрено от тази фраза? Улучва право в десетката, както се казва.

Двамата младежи мълчаха. Курц вече се люлееше по-бързо, пистолетът също, а Пърлмътър изпита същото тревожно предчувствие като сутринта, което се беше разсеяло с пристигането на Оуен Ъндърхил. Вероятно поведението на Курц отново бе само позъорство, но все пак...

— Или пък Мойсей и горящия храст^[1]! — възкликна Курц, а продълговатото му грозновато лице се озари от безумна усмивка. — „С кого говоря?“ — пита Мойсей, а Господ му разправя какви ли не бабини деветини. Голям майтапчия е този Господ, нали? Господин Мелроуз, вярно ли е, че си нарекъл „космическите чернилки“ пратеници от космоса?

Младежът зяпна от изумление.

— Отговори, младежо!

— Сър, аз...

— Кажеш ли ми още веднъж „сър“, и то пред другите момчета, господин Мелроуз, ще прекараш в карцера следващите си два рождени дни. Ясно? Загриваш ли?

— Да, шефе — отвърна Мелроуз и се изпъна. Беше пребледнял като платно, само страните му аленееха от студа; връзките на предпазната маска разделяха алените петна на два сектора.

— Настоявам да разбера дали си нарекъл нашите посетители „космически чернилки“.

— Сър, възможно е случайно да съм се изпуснал...

С мълниеносно движение (досуц като специален ефект на Джеймс Камерън, би казал Пърлмътър) Курц извади пистолета от полюшващия се кобур, насочи го и стреля, без да се прицелва. Горната част на маратонката на Мелроуз се взриви. Шурна кръв, парченца плът полепнаха по крачола на Пърли.

„Привидяло ли ми се е — помисли си той. — Изобщо не се е случило.“

Ала младежът до него пицеше като обезумял и невярващо се взираше в осакатения си крак. Арчи видя стърчащите кости и стомахът му се преобърна.

Курц не стана от люлеещия се стол с бързината, с която извади пистолета, но все пак движението му беше почти мълниеносно. Потресаващо бързо, все едно беше безплътен призрак.

Сграбчи за рамото бедния трети помощник-готвач и се втренчи в лицето му, което беше изкривено от болка:

— Престани да виеш, младежо!

Мелроуз продължи да вие. Кръвта му бликаше като фонтан, изглежда, стъпалото му беше прерязано на две. От ужасяващата гледка на Пърли съвсем му призля, сякаш сива пелена падна пред очите му. С огромно усилие на волята той се взе в ръце. Ако припадне, Бог знае какво ще му причини Курц. Бяха му разказвали какви ли не страховити истории, но той приемаше за чиста монета едва десет процента от чутото; предполагаше, че или са преувеличени, или са елемент от пропагандна кампания, замислена от самия Курц за подсилване на образа му на откачен, но хитър като лисица човек.

„Вече знам истината — помисли си. — Не присъствам на зараждане на легендата; това е самата легенда.“

С прецизно движение като на хирург Курц притисна дулото на пистолета към челото на Мелроуз, който беше пребледнял като мъртвец:

— Престани да ревеш като жена, момче, или ще ти затворя устата! Патроните са дум-дум, дори малоумник като теб би се досетил.

Младежът някак си се овладя, писъците му преминаха в задавено ридание. Курц очевидно остана доволен от послушанието му, защото продължи:

— Чуй какво ще ти кажа, момче. Чуй ме добре, защото на теб се пада да разпространяваш словото ми. Мисля, че, слава на Бога, онова, което е останало от крака ти, ще внушава основната идея, но твоята изплашена уста ще съобщава подробностите. Затова си отваряй ушите, младеж. Слушаш ли ме внимателно?

Мелроуз, който продължаваше да ридаете, а изцъклените му очи се бяха превърнали в безизразни стъклени топчета, като по чудо събра сили да кимне.

Досуц като отровна змия, готвеща се да клъвне жертвата си, Курц рязко извърна глава и Пърлмътър видя лицето му. Лудостта бе изписана върху него като бойните шарки на индиански воин. В този миг той разбра, че са верни всички слухове, които е чувал за новия си командир.

— А ти, момче, слушаш ли ме внимателно? Защото и на теб е съдено да бъдеш посланик. Всички ние сме пратеници.

Пърли кимна. Вратата се отвори и той с неописуемо облекчение видя, че новодошлият е Ъндърхил. Курц също насочи погледа си към него:

— Оуен! Скъпи ми братко! Още един свидетел! Още един посланик, слава на Бога! Ще разпространяваш ли оттук насетне случилото се в този миг на щастие?

Ъндърхил, чието лице беше безизразно като на участник в игра на покер с много високи залози, безмълвно кимна.

— Така те искам. Браво, мъжки! — възкликна Курц и отново се обърна към Мелроуз: — Трети помощник-готвач Мелроуз, чуй един цитат от наръчника за вътрешните правила — шестнайсета част, четвърти раздел, трети параграф: „Използването на епитети, основаващи се на расови или етнически предразсъдъци, влияе отрицателно на духа на армията и е в противовес на армейския

правилник. При доказана простъпка виновникът следва незабавно да бъде изправен пред военен съд, а по време на бойни действия да бъде наказан от прекия си командир“. Край на цитата. Прекият командир съм аз, а виновникът — ти. Ясно ли е, Мелроуз? Схващаш ли смисъла?

Младежът се помъчи да отговори, но Курц го прекъсна. Оуен Ъндърхил продължаваше да стои неподвижно, разтопеният сняг се стичаше по прозрачната му маска. Не откъсваше поглед от Курц.

— Запомни, трети помощник-готвач Мелроуз — онова, което, слава на Бога, цитирах в присъствието на двама свидетели, се нарича „спазване на дисциплината“ — с други думи, никакви подмятания за макаронаджии, шваби или червени апаши, а в случая за космически чернилки. Ясно?

Мелроуз се опита да кимне и залитна, всеки миг щеше да падне в несвяст. Пърлмътър го сграбчи за рамото и го подкрепи, като се молеше младежът да не припадне. Бог знае какво щеше да му се случи, ако малкият проявеше нахалството да издаде багажа, преди шефът да е довършил четенето на конското.

— Ще заличим от лицето на земята онези крастави задници, приятелю мой, а върнат ли се отново на нашата планета, ще им извием сивите вратове и ще им пръснем тъпите сиви глави; ако предприемат трети опит, ще използваме срещу тях собствената им технология, която сме на път да усвоим, ще отпътуваме за скапаната им планета с техните космически кораби или с ракети, създадени чрез съвместните усилия на „Дженерал Илектрик“, „Дюпон“ и, слава на Бога, „Майкрософт“, а след като опожарим градовете, мравуняците или както се казва онова, в което живеят, ще унищожим с напалм червената им пшеница, ще разрушим с атомна бомба алените им планини, слава на Бога, Allah akhbar, ще излеем в океаните и моретата им огнената пикня на цяла Америка... но ще го направим, стриктно спазвайки дисциплината, без предубеждения на расова, етническа или религиозна основа. Ще го направим, защото са сбъркали адреса, защото са почукали на погрешната врата! Няма да позволим на никого да си разиграва коня като в Германия 1938 година или в Оксфорд, щат Мисисипи, през 1963 година. Е, господин Мелроуз, мислиш ли, че си способен да предадеш посланието ми?

Младежът забели очи, краката му се подкосиха. Пърлмътър отново го сграбчи за рамото, но вторият опит се оказа неуспешен —

помощник-готвачът се строполи на пода.

— Пърли — прошепна Курц, а когато впери в помощника си фанатично проблясващите си сини очи, Пърлмътър осъзна, че никога досега не е изпитвал подобен ужас. Пикочният му мехур се беше превърнал в топла и тежка торба, заплашваща да изпразни съдържанието си върху гащеризона му. Знаеше, че ако Курц види мокрото петно, без да му мигне окото ще застреля скъпоценния си помощник... но едва издържаше. Всъщност при мисълта за отмъщението на безумеца необходимостта да се облекчи се усилваше.

— Да съ... шефе.

— Мислиш ли, че Мелроуз ще разпространи словото ми? Бива ли го за посланик? Как смяташ, дали ме е чул, или е бил прекалено зает с тъпия си крак?

— Аз... аз... — Той видя едва забележимото кимване на Ъндърхил и се престаши: — Да, шефе, мисля, че те е чул и е запомнил абсолютно всичко.

Отначало Курц сякаш бе изненадан от смелостта му, сетне удовлетворено кимна и се обърна към Ъндърхил:

— Е, Оуен, мислиш ли, че от младежа ще излезе добър посланик?

— Разбира се. Стига да го закарат в лечебницата, преди да умре от загуба на кръв.

Курц се поусмихна, сетне излая:

— Погрижи се, Пърли!

— Слушам — промълви Пърлмътър и забърза към вратата. Като се озова на безопасно разстояние от „шефа“, хвърли към Ъндърхил поглед, изпълнен с неописуема благодарност, който Оуен или не забеляза, или се престори, че не забелязва.

— По-живо, господин Пърлмътър! Оуен, искам да си поговорим *тапо а тапо*, както казват ирландците. — Прекрачи младежа, проснат на пода, без изобщо да го погледне, и тръгна към кухничката. — Искаш ли кафе? Фреди го е приготвил, та не мога да се закълна, че става за пиене... не, не мога да се закълна, обаче...

— С удоволствие — прекъсна го Оуен. — Докато го налееш, ще се помъча да спра кръвоизлива на момчето.

Курц се приближи до плота, върху който беше кафемашината, но изведнъж се обърна и накриво изгледа Ъндърхил:

— Смяташ ли, че е необходимо?

В този момент Пърлмътър излезе от караваната. Никога не бе предполагал, че попадането сред бушуваща снежна буря ще му се стори като избавление.

4

Хенри стоеше до оградата (внимаваше да не я докосне, разбира се; беше видял какво се случва с онзи, който се допре до нея) и чакаше Ъндърхил — сигурен бе, че това е името на човека — да напусне караваната на командира; ала когато вратата се отвори, навън изскочи един от младежите, дето бяха влезли там преди малко. Щом слезе по стъпалата, затича. Беше висок, имаше сериозно и открито лице като на добросъвестен чиновник от средния ешелон. Сега сериозното му лице беше изкривено от страх, а преди да хукне, човекът едва не падна... което щеше да достави неописуемо удоволствие на Хенри.

Добросъвестният чиновник криво-ляво успя да запази равновесие, ала на половината път до двата съседни фургона се подхлъзна и тупна по задник. Бележникът, който стискаше под мишница, се запързала като миниатюрен тобоган.

Хенри шумно заръкопляска. Изведнъж му хрумна, че звукът може би се заглушава от бученето на двигателите, затова сви длани като фуния и изкрещя:

— *Върхът си, тъпако! Да видим повторението!*

Човекът с вид на добросъвестен чиновник стана, без да го погледне, грабна бележника си и отново затича към фургоните.

На двайсетина метра от Хенри стояха десетина души и също надничаха през оградата. Един от тях, шишкав мъжага с оранжево пухено яке, което му придаваше вид на мечок, се приближи до него:

— Не ги дразни, приятел — каза, сетне снижи глас: — Тия типове не си поплюват, застреляха зет ми.

Предупреждението беше излишно — Хенри вече бе надникнал в съзнанието му и беше видял как зетят на шишкавия мъж, също тъй едър мъжага, настоява да се свърже с адвоката си, крещи, че са нарушени правата му и че е голяма клечка в някаква бостънска инвестиционна компания. Войниците кимат, казват му, че задържането

е временно, че положението се нормализира и че до сутринта ще бъде е овладяно, като същевременно тласкат двамата шишковци с големите претенции към обора, който вече е препълнен със затворници; ненадейно зетят се втурва към гората, следват изстрели, които слагат край на живота му.

Едрият мъжага разказваше случилото се, сетне рязко отстъпи назад, като че се страхуваше да не се зарази. „Какъв абсурд! — помисли си Хенри. — *Всички сме носители на зараза или поне така смятат «чистачите», изпратени от правителството... но в крайна сметка изходът за нас ще е един и същ.*“

— Шегуваш се — промълви шишкото, после допълни почти снизходително: — Май забравяш, че се намираме в Америка.

— Нима? Сляп ли си? Не виждаш ли какво се случва наоколо?

— Ами... тези хора само... сигурен съм, че само... — Хенри търпеливо го изчака да продължи — любопитно му бе да чуе отговора — но онзи бързо смени темата: — Онова преди малко беше изстрел, нали? Освен това ми се стори, че чух писъци.

От фургоните изскочиха двама мъже, хванали носилка. Човекът с вид на добросъвестен чиновник ги последва с очевидно нежелание; отново бе стиснал бележника под мишницата си.

— Не ти се е сторило — промърмори Хенри и двамата с шишкото се загледаха в хората с носилката, които забързано изкачиха стъпалата пред караваната. Когато младежът мина край оградата, Хенри се провикна:

— Как е, тъпако? Забавляваш ли се?

— Тук сме само... само временно — заговори едрият мъж с оранжевото пухено яке. — До сутринта положението ще се нормализира.

— Може би, но не и за твоя зет — отбеляза Хенри.

Шишкото присви потръпващите си устни и дълго се визира в него. Сетне се върна при останалите задържани, които без съмнение споделяха възгледите му за положението. Хенри се обърна към караваната и зачака да излезе Ъндърхил. Интуицията му подсказваше, че в този човек, който подлага на съмнение необходимостта от операцията, е единствената надежда за спасение... но дори ако го привлечеше на помощ, възможността да остане жив беше минимална.

Оставаше му само една неизиграна карта — Джоунси. Те не знаеха за Джоунси.

Питаше се дали да сподели информацията с Ъндърхил. Страхуваше се, че няма да има полза, дори да му каже за Джоунси.

5

Приблизително пет минути, след като господин Добросъвестен чиновник последва в караваната хората с носилката, тримата отново излязоха, а на носилката лежеше четвърти. Под ярката светлина на лампите пребледнялото лице на ранения изглеждаше почти мораво. Хенри с облекчение видя, че пострадалият не е Ъндърхил, тъй като той беше различен от останалите безумци.

Изминаха десетина минути. Ъндърхил още не беше излязъл от командния пост. Снеговалежът все повече се усилваше. Неколцина войници охраняваха затворниците (защото както и да ги наричаха, задържаните бяха именно затворници), след малко един се приближи до оградата. Хората, разположени на мястото, на което Просеката се сливаше със Суони Понд Роуд, бяха заслепили Хенри с фенерчетата си, затова той не го разпозна по лицето, а по съзнанието. Със смесено чувство на изненада и безпокойство бе открил, че съзнанията на хората също имат отличителни черти, каквито за лицата са красивите устни, счупеният нос или кривогледото око. Войникът, доближил се до оградата, беше същият, който го беше ударил по задника с приклада на оръжието си, за да го подкани да върви по-бързо към камиона. Съзнанието на Хенри действаше избирателно; той не можеше да разбере името на този човек, но знаеше, че брат му, който се казва Франки, като ученик в гимназията е бил обвинен и осъден за изнасилване. Получаваше и друга информация, която обаче представляваше несвързани елементи, все едно отпадъци в кошче за смет. Внезапно разбра, че наблюдава истинска река на съзнанието, която носи със себе си плавеи. Ала най-потресаващото бе колко прозрачни са повечето от тях.

— Хей! — престорено дружелюбно подвикна войникът. — Ето къде бил умникът! Хей, умник, искаш ли кренвирш? — добави и се изкиска.

— Вече си хапнах, благодаря — усмихна се в отговор Хенри, сетне Бобъра сякаш проговори чрез него, изричайки една от любимите си фрази: — Да го духаш, Фреди!

Войникът престана да се смее. Изгледа го накриво и подхвърли:

— Да видим дали след дванайсет часа ще бъдеш такъв герой! — изобразението, което плуваше на повърхността на мисловната му река, бе на камион, пълен с безразборно нахвърляни трупове. — Хвана ли те вече риплито, умнико?

„Плесента! — помисли си Хенри. — Ето за какво говори. Викат му «рипли», но всъщност е плесен. Джоунси знае.“

Не отговори на предизвикателството, затова войникът се отдалечи с доволно изражение на човек, който е спечелил по точки. Любопитството подтикна Хенри да се съсредоточи максимално и да си представи пушка — всъщност грандът на Джоунси. Помисли си: — *„Имам оръжие. Ще те убия в мига, в който ми обърнеш гръб, мръсноко!“*

Войникът рязко се извърна, самодоволното му изражение хукна да догони побягналия му смях. Изглеждаше смутен и дори изплашен:

— Какво каза, умнико? Каза ли нещо?

— А, нищо. Питам се само дали и ти си се облажил от онова маце, дето Франки пръв го е обзидил. Пусна ли ти няколко секунди аванта?

От изненада долната устна на войника увисна и той заприлича на слабоумен, след миг лицето му пламна и от необузdana ярост. Насочи оръжието си към затворника, а на Хенри му се стори, че цевта му се усмихва. Смъкна ципа на якето си и го разгърна.

— Давай! — подвикна и се засмя. — Давай, Рамбо, изпълни си номера!

Войникът още секунда го държа на мушка, после Хенри усети как гневът му стихва. Знаеше колко голям е бил рискът — видя как братът на Франки се мъчи да измисли достоверно оправдание за убийството на затворника, но за щастие се позабави и мозъкът му усмири червения звяр на яростта. Историята с Ричи Гренадо се повтаряше. Хора като Ричи никога не умират. Те са драконовите зъби на света.

— Почакай до утре — процеди войникът. — Утре ще ти отделя специално внимание, хитрецо!

Този път Хенри му позволи да се отдалечи — не му се щеше повече да дразни червения звяр, макар да се беше оказало прекалено лесно. Все пак беше получил някаква информация... по-точно предположенията му бяха потвърдени. Войникът беше доловил мислите му, но доста смътно. Ако ги беше разбрал, щеше да действа мълниеносно. Нито пък беше попитал как така затворникът е разбрал за случилото се с Франки. Причината беше ясна — войникът е разбрал какво е направил Хенри; тук всички бяха „заразени“ от телепатия, бяха я прихванала като някакъв вирус, причиняващ леки заболявания.

— Само дето моето заболяване е от по-тежките — промърмори той и вдигна ципа на якето си. Същото се отнасяше и за Пит, Бобъра и Джоунси. Ала първите двама вече бяха мъртви, а Джоунси... Джоунси... — Джоунси е най-зле — добави и се запита къде ли е сега приятелят му.

На юг... отклонил се е в южна посока. Изплъзнал се е от строго охранявания район. Навярно командващите операцията бяха предвидили подобна възможност и перспективата за нарушаване на „скъпоценната им карантина“ не ги тревожеше. Предполагаха, че е без значение, ако един-двама души избягат.

Хенри беше на друго мнение.

6

Оуен остана прав, без да отпие от чашата с кафе, докато санитарите от лечебницата изнесоха носилката; за щастие Мелроуз вече не ридаше, само тихо стенеше, успокоен от морфина, който му бяха инжектирали. Пърли побърза да ги последва, най-сетне Ъндърхил остана насаме с шефа си.

Курц отново се настани на люлеещия се стол, наклони глава и развеселено изгледа Оуен. Яростният безумец бе изчезнал, сякаш го бяха прибрали като маска за Хелоуин.

— Мисля си за едно число — промърмори. — Ще ми кажеш ли кое е?

— Седемнайсет — без колебание отговори Ъндърхил. — Изписано е с червено, все едно върху противопожарна кола.

Курц доволно кимна:

— Сега е твой ред да опиташ.

Оуен си представи пътен знак за ограничение на скоростта до осемдесет километра в час.

— Числото е осем — след секунда обяви Курц. — Изписано е с черно върху бял фон.

— Почти улучи, шефе.

„Шефът“ отпи от кафето, което беше налял в керамична чаша с надпис „ОБИЧАМ ДЯДО“. Оуен последва примера му и притвори очи от удоволствие. Времето беше отвратително, случилото се в караваната — още по-отвратително, а кафето, приготвено от Фреди, си го биваше.

Курц, който на бърза ръка беше навлякъл гащеризона си, извади от джоба си голяма памучна кърпа. За миг се втренчи в парчето плат, после с усилие коленичи (обществена тайна бе, че старецът страда от ревматизъм) и се зае да почисти пода от кръвта на Мелроуз. Оуен, който до този момент смяташе, че нищо не е в състояние да го потресе, бе потресен от дъното на душата си.

— Съ... — Пфу, как му се изплъзна това „сър“! — Шефе...

— Млък! — промърмори Курц, без да го погледне. Избърсваше петно след петно, досуц като старателна чистачка. — Баща ми все повтаряше, че като изцапа нещо човек, сам трябва да си го почисти, та следващият път да се позамисли дали да повтори. Как се казва баща ми, мъжки?

Оуен се опита да го види, но зърна само частица от него като комбинезон, който се подава изпод женска пола.

— Пол ли?

— Не, Патрик, но ти почти уцели. Според Андърсън това е телепатична вълна, чието въздействие постепенно намалява. Смяташ ли, че предположението е страховито?

— Да.

Курц кимна, без да вдигне глава — продължаваше съсредоточено да търка и да бърше.

— Всъщност по-страшното е предположението отколкото самият факт, не мислиш ли? — попита.

Оуен се засмя. Старецът не беше загубил способността си да изненадва. Чувал бе хората да казват за човек с нестабилна психика, че играе карти с непълна колода. Най-страшното при Курц бе, че играеше с пълна колода, към която допълнително са били прибавени карти —

например няколко аса. Също и няколко двойки, които в покера могат да се броят за аса, попове и така нататък.

— Седни, Оуен. Изпий си кафето като нормален човек и ме остави да почистя. Изпитвам потребност да го направя.

Ъндърхил си помисли, че в случая шефът сигурно е искрен. Подчини се на заповедта и седна. След пет минути Курц с усилие се изправи на крака, лицето му се сгърчи от болка. С погнуса хвана кърпата за единия край, занесе я в кухничката, хвърли я в кошчето за смет и отново се настани на люлеещия се стол. Отпи от кафето, намръщи се и остави чашата на масичката:

— Изстинало е.

Ъндърхил се изправи:

— Ще ти донеса дру...

— Не, седни. Искам да поговорим.

Оуен се подчини.

— С теб одеве имаме малко разногласие, нали?

— Не бих казал, че...

— Знам, че не би го нарекъл така, но е самата истина. Когато се разгорещиш, прехвърчат искри. Но това вече е в миналото. Налага се да го забравим, защото аз ръководя операцията, ти си моята дясна ръка, а тепърва ни предстои работа. Ще бъдеш ли рамо до рамо с мен?

— Да, сър — „Да му се не види, пак се изпуснах!“ — помисли си. — Да, шефе.

Курц смразяващо се усмихна:

— Преди малко загубих контрол. — Произнесе го с искрено разкаяние, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

Години наред бе успявал да заблуди Оуен, но този път номерът му не мина.

— Карах по обичайната рецепта — две части Патън, една част Распутин, прибави вода, разбъркай и сервирай — но изведнъж изпуснах юздите. Мислиш ме за луд, нали?

„Внимавай! Много внимавай! — каза си Ъндърхил. — Бог знае до каква степен Курц може да чете мислите ти!“.

— Да, сър. Малко, сър.

Курц спокойно кимна:

— Да, малко луд. Определението е много точно. В този занаят съм от дълги години — хора като мен са необходими, но трудно се

намират — а за да си вършиш съвестно работата, трябва да си малко откачен. Да, едва забележима е тънката граница, която психотерапевтите толкова често споменават, при това никога в историята на човечеството не се е провеждала толкова мащабна операция за почистване... разбира се, ако предположим, че историята на Херкулес и почистването на Авгиевите обори е само мит. Не търся съчувствие, а разбиране. Ако се разбираме взаимно, успешно ще се справим с най-трудната работа, която са ни възлагали. Ако ли не... — Той сви рамене. — Ако ли не, ще се справя и без теб. Следваш ли мисълта ми?

Оуен знаеше накъде го води шефът, затова кимна. Беше чел за някаква мъничка птичка, която живее в устата на крокодила и му причинява страдания. В момента се чувстваше именно като нея. Курц намекуваше, че ще му прости, задето е допуснал екипажите на хеликоптерите да чуят призивите на извънземните — действал е неразумно, защото се е разгорещил, също както Курц е прострелял крака на Мелроуз в момент на разгорещаване. А дали е забравил случилото се в Босна преди шест години? Едва ли вече има значение. Може би е искрен. А може би на крокодила му е писнало от досадната птичка и се готви да стисне челюстите си. Оуен се опита да надникне в съзнанието на шефа си, но не успя да види истината. Във всеки случай трябва много да внимава. Да внимава и да бъде готов да отлети.

Курц отново бръкна в джоба си и извади часовник — чийто метален капак беше почернял от времето.

— Беше на дядо ми и е много точен — обясни. — Може би защото не е на батерия. Ръчният ми часовник още е ТП.

— И моят.

Устните на Курц се разтегнаха в усмивка:

— Обади се на Пърлмътър при първа възможност... и ако имаш нерви да го издържиш. Младежът е работлив като пчела — отгоре на всичките си задължения днес е намерил време да поръча триста механични часовници „Таймекс“ — доставката пристигна малко преди да затворят летището. Пърли е адски изпълнителен и дееспособен. Цена няма да има, ако забрави идиотската си идея, че случващото се е като на филм.

— Мисля, че тази вечер младокът направи голяма крачка в тази посока, шефе.

— Дано — промърмори Курц.

Ъндърхил млъчеше и чакаше какво ще последва.

— Ех, мъжки — въздъхна „шефът“. — Редно беше да пием не кафе, а уиски. Тая вечер е нещо като обичайното ирландско бдение до леглото на умиращия.

— Така ли?

— Точно така. Любимият ми фука ще хвърли петалата.

Оуен вдигна вежди.

— Да, мъжки. В момента на смъртта му ще бъде отхвърлен магическият плащ, който го прави невидим. Ще се превърне в умряла кранта, дето всеки може да пребие от бой — предимно политиците, които най ги бива в тая работа.

— Не разбирам за какво говориш.

Курц отново погледна джобния часовник, който най-вероятно беше купил от заложна къща... или пък измъкнал от джоба на мъртвец — от човек като него можеше да се очаква подобна постъпка.

— Сега е седем вечерта. След приблизително четиринайсет часа президентът ще говори пред общото събрание на Обединените нации. Милиони хора ще гледат извънредното телевизионно предаване. Никога досега реч няма да бъде изслушана от толкова голяма аудитория. Словото на президента ще бъде част от най-грандиозното събитие в историята на човечеството... и най-голямата заблуда, откакто всемогъщият Бог е създал вселената и с пръст е накарал планетите да се завъртят в орбитите си.

— В какво се състои заблудата?

— Историята е крайно интересна, Оуен. Също като в най-умелите лъжи в нея се съдържа голяма доза истина. Президентът ще съобщи на хората по целия свят, които, слава на Бога, със затаен дъх ще поглъщат всяка негова дума, че космически кораб, управляван от извънземни, се е разбил в Северен Мейн на шести или на седми ноември тази години. Това е самата истина. Разбира се, съответните органи не са били изненадани, тъй като правителствата на страните, членуващи в Съвета за сигурността към ООН, от десет години разполагат с информация, че нашата планета се наблюдава от извънземни. Това също отговаря на истината, само дето някои от нас още от края на четирийсетте знаят за съществуването на космическите приятелчета. Известно ни е още, че през 1974 година съветски

изтребители са свалили космически кораб над Сибир... макар и до ден-днешен руснаците да не подозират, че ние знаем този факт. Най-вероятно мисията на първия кораб е била... пробна, бил е последван от много други. Сивчовците са осъществявали първите си контакти крайно предпазливо, което означава, че адски са се страхували от нас.

Против желанието си Оуен слушаше с огромен интерес, граничещ с извратеното, но лицето му беше безизразно. Полагаше усилия да скрие мислите в дълбините на съзнанието си, до които командирът вече нямаше достъп.

От вътрешния си джоб Курц извади смачкан пакет с етикета на „Марлборо“, в който бяха останали само четири цигари. Предложи на Оуен, който отначало поклати глава, сетне размисли. Курц също си взе цигара и я запали. Жадно вдъхна дима, изпусна го през носа и промърмори:

— Смесвам истината с лъжата и май няма да ти стане много ясно. Да се придържаме към шмекерията, а?

Оуен не отговори. Напоследък почти не пушеше и от първото вдишване на дима му се зави свят, но удоволствието от цигарата беше неповторимо.

— Президентът ще съобщи, че правителството на Съединените щати е обявило карантина в района около катастрофирания космически кораб поради три причини. Първата е логистична — местността Джеферсън Тракт, общо взето, е изолирана от останалия свят, а населението е оскъдно, поради което отцепването ѝ е било възможно. Ако сивчовците бяха катастрофирали например в Бруклин или дори на Лонг Айленд, карантината щеше да бъде неосъществима. Втората причина за изолацията се базира на факта, че не знаем какви са намеренията на извънземните. Третата, която е най-убедителна, е, че извънземните са приносители на зараза, която участниците в операцията наричат „плесента на Рипли“. Президентът ще съобщи и още нещо на ужасеното човечество — че е твърде вероятно плесента да е разум, стремящ се да контролира нашия свят, а сивите човечета са само негови посредници. Ще бъде показан видеозапис на извънземен, който се взривява и от него изригва ужасната растителност. Има малка намеса, за да се подобри образът, но в общи линии кадрите са автентични.

„Лъжеш! — помисли си Оуен. — Отначало до край записът е фалшифициран като онова филмче, на което уж бе заснета аутопсия на извънземен. Защо лъжеш? Защото имаш възможност. Няма друга причина, нали? Защото за теб да лъжеш е много по-естествено, отколкото да казваш истината.“

— Лъжа — невъзмутимо се съгласи Курц, за миг се втрени в Ъндърхил, сетне отново се загледа в цигарата си. — Но фактите са верни и потвърдени. Някои от сивите ни гости наистина експлодират и се превръща в червеникав пух, подобен на пуха на прецъфтелите глухарчета. Именно това е заразата, която наричаме „рипли“. Ако погълнеш дадено количество през определен период от време, който засега не сме установили със сигурност — може би е час, а може би — два дни — белите ти дробове и мозъкът стават на салата а ла „рипли“. Заприличващ на ходещ развъдник на противната растителност, а накрая умираш.

Нашето днешно приключение ще остане в тайна. Според версията на президента космическият кораб, който при падането си очевидно е претърпял сериозни повреди, е бил взривен от екипажа или се е самовзривил. Всички извънземни са загинали. След първоначалното си разпространяване плесента също е започнала да загива, тъй като по всичко изглежда, че не вирее при ниски температури. Между другото, и руснаците са стигнали до същото заключение... Ще бъде съобщено още, че са били избити сравнително голям брой животни, за да се спре евентуалното разпространение на заразата.

— Какво ще бъде обяснението за населението на Джеферсън Тракт?

— Президентът на Съединените щати ще съобщи на световната общественост, че приблизително триста души — около седемдесет местни жители и примерно двеста и трийсет ловци — са били поставени под карантина и са под непрекъснато медицинско наблюдение. Ще каже още, че онези, които очевидно са заразени, реагират положително на лечението със стандартни антибиотици като цефтин и огментин.

— Тук е моментът да благодарим на нашия спонсор — обади се Оуен, подражавайки на водещ на телевизионно предаване, а Курц се разсмя от сърце, след което продължи:

— По-късно ще съобщим, че заразата, пренесена от космоса, е много по-резистентна към антибиотиците, отколкото се е предполагало, и че известен брой пациенти са починали. Ще дадем имената на хората, чиято смърт наистина е била причинена от гадното рипли, или от още по-гадните присадки. Известно ли ти е на какво хората ми викат „присадки“?

— Да, на говнестулките. Нима президентът ще спомене за тях?

— В никакъв случай големите клечки смятат, че историята за тези гадинки е прекалено... трудно смилаема за общественото мнение. Както, разбира се, ще бъде и нашето разрешение на проблема тук, край магазина на Гослин, представляващ единствената местна забележителност тук.

— Най му подхожда названието „последното разрешение“ — отбеляза Оуен. Беше изпуснал цигарата до филтъра, затова я смачка в ръба на празната керамична чаша.

Курц невъзмутимо го погледна в очите:

— Да, имаш право. Ще ликвидираме приблизително триста и петдесет души — предимно мъже, но може би ще има няколко жени и деца. Много по-важно в случая е, че ще предпазим човечеството както от ужасната зараза, така и от опасността да бъде поробено от извънземните пришълци. Като сложиш на кантара двете възможности, коя натежава повече?

Оуен беше толкова поразен, че си помисли: „Измамата, която сте замислили, е точно по вкуса на Хитлер“; изведнъж се досети какво може да го сполети, постара се да прикрие мисълта и остана с впечатлението, че Курц не я е прочел. Разбира се, невъзможно беше да се твърди със сигурност — „шефът“ беше стара лисица.

— Колко задържани имаме досега? — попита Курц.

— Около седемдесет души. Двойно повече ще бъдат доведени от Кинео; ще пристигнат към девет, стига времето да не се влоши още повече.

Наистина метеоролозите предвещаваха усилване на снежната буря, но едва след полунощ.

Курц замислено кимна:

— А-ха. Петдесетина ще бъдат доведени от север, поне седемдесет души ще дойдат от Сейнт Кап и от онези паланки на юг... да не забравяме и нашите хора. Изглежда, маските вършат добра

работа, но по време на медицинския преглед открихме четирима заразени от рипли. Разбира се, те не подозират истината.

— Сигурен ли си?

— Добре, ще го кажа по друг начин — ако се съди по поведението им, те не знаят, че противната растителност ги е нападнала. Така повече ли те харесва?

Ъндърхил сви рамене.

— Официалната версия ще гласи — продължи Курц, — че задържаните се закарват със самолети в свръхсекретен медицински институт, в който ще бъдат подложени на допълнителни прегледи, а при необходимост — на интензивно лечение. Ако всичко върви според плана, няма да има повторно официално изявление относно съдбата им, само през следващите две години в пресата инцидентно ще се появяват дописки за разпространяване на заразата при жертвите въпреки усилията на лекарите, за прояви на лудост и ужасни физически деформации, неподлежащи на описание... а накрая без много шум ще бъде съобщено, че милостивата смърт най-сетне е избавила жертвите от страданието им. Вместо да бъдат потресени, хората ще изпитват облекчение.

— А в действителност... — промърмори Оуен.

Напразно се надяваше да чуе пак страшната истина от устата на шефа. Тук нямаше бръмбари (освен онези, които най-вероятно се криеха в главата на „шефа“), но предпазливостта се беше превърнала във втора природа на Курц. Той вдигна ръка, с палеца и показалеца си изобрази подобие на пистолет, сетне три пъти дръпна въображаем спусък. През цялото време не отместваше поглед от Ъндърхил. „Очите му са като на кръвожаден алигатор“ — помисли си Оуен, но не издаде чувствата си, само попита:

— Всички ли? Дори онези, които не са риплипозитивни, така ли? Тогава какво ще се случи с нас? С войниците, чиито резултати също са отрицателни?

— Нищо няма да стане със здравите момчета. Да знаеш, че онези, които са се заразили, са проявили небрежност. Ще ти дам един пример. Сред задържаните има около четиригодишно момиченце, което е същинска кукличка — досущ малка филмова звезда. Като я гледаш, очакваш да затанцува степ и да запее.

Курц очевидно си мислеше за много духовит и до известна степен имаше право, но самият Ъндърхил беше обзет от вцепеняващ ужас. „Четиригодишно момиченце! — помисли си. — Едва четиригодишно, а трябва да умре!“

— Много е сладко — продължаваше монолога си Курц, — но е заражено. Има рипли от вътрешната страна на китката, на челото и в крайчеца на окото — все характерни места. Един от хората ми даде на малката шоколад, все едно си имаше работа с прегладняло косоварче, а тя го целуна. Да ти се скъса сърцето от умиление, нали? Бяха направо за снимка, само че сега глупакът има върху страната отпечатък от червилото, което изобщо не е червило. — Курц направи кисела физиономия. — Порязал се е при бръсненето и риплито веднага го пипна. Подобно лекомислие са проявили и другите. Правилата не се променят, Оуен — нехайството означава сигурна смърт. За щастие повечето момчета ще се отърват невредими. Разбира се, до края на живота си ще бъдем принудени да се явяваме на задължителни медицински прегледи, понякога ще ни подлагат и на внезапни проверки, но в това има и нещо положително — навреме ще открият, че имаш рак на дебелото черво.

— Какво ще се случи с незаразените цивилни?

Курц се приведе. Преобразяването му беше изумително — от опасен умопобъркан се беше превърнал в приятел и духовит събеседник. Човек би трябвало да е поласкан, да се чувства един от малцината избрани, задето е видял Курц да сваля маската си („Две части Патън, една част Распутин, прибави вода, разбъркай и сервирай“).

Досега Ъндърхил винаги се хващаше на въдицата му, но днес беше стигнал до едно прозрение — не маската на Распутин, а на приятел и духовит събеседник Курц надяваше от време на време.

А най-страшното беше, че дори и сега не беше съвсем сигурен.

— Оуен, Оуен, Оуен! Използвай мозъка, с който те е надарил добрият Господ Бог! В състояние сме да наблюдаваме нашите хора, без да предизвикваме подозрения или да отворим вратата към световна паника — а паника неизбежно ще има, след като нашият наскоро избран президент ще убие коня Фука. А цивилните няма начин да държим под око. Да речем, че за сметка на данъкоплатците наистина ги закараме със самолети до Ню Мексико и ги устроим в градче,

създадено специално за тях, където в изолация ще живеят не само те, ами поне още две техни поколения. Но какво ще се случи, ако един или няколко от души избягат? Или пък ако (според мен учените най-много се страхуват от тази възможност) с течение на времето плесента мутира? Представи си, че вместо да загине, мъхът се превърне в още по-опасен преносител на заразата и стане по-устойчив на атмосферните условия, причиняващи загиването му тук, в Мейн. Едва ли е необходимо да ти обяснявам каква заплаха представлява рипли, ако наистина е надарено с разум. Но дори да не е, може би служи като маяк за извънземните, нещо като междузвездна сигнална ракета, обозначаваща нашата планета — ммм, колко вкусни са тези земни жители, елате и ги опитайте, има ги много, за количеството не питайте.

— Ясно — трябва да вземем съответните мерки, за да не си скубем косите по-късно.

Курц се облегна на стола и широко се усмихна:

— Именно! Знаех си, че си схватлив. В общи линии това е идеята.

„Страхотна идея, няма що! — помисли си Оуен. — Ще пазим само нашите хора. При необходимост ще бъдем безмилостни, но дори Курц държи на момчетата си. Цивилните са обикновени хора. Наложил се, безпроблемно ще бъдат пожертвани.“

— Ако се съмняваш, че има Бог и че Той отделя по малко от времето си в грижи за хомо сапиенс, поразсъждавай върху развоя на събитията — заяви Курц. — Прожекторите предшестваха пристигането на нашите сиви приятели, а ние своевременно бяхме уведомени — един от информаторите беше Реджиналд Гослин, самият собственик на магазинчето. Освен това сивчовците се появиха именно по това време на годината, когато сред тези забравени от Бога гори има хора, двама от които са видели падането на космическия кораб.

— Това се казва късмет.

— Грешаш, мъжки, това е Божията милост. Първо, корабът им се разбива, второ, хората узнават за присъствието им в местността, трето, студът действа пагубно и на тях, и на космическия пърхут, дето са го довели. — Той отброяваше на пръсти, а клепачите с белезникавите мигли се притваряха. — Но това не е всичко. Нашите „гости“ правят присадки на неколцина земни жители, но планът им не проработва — проклетите присадки се превръщат в канибали и убиват

гостоприемниците си, вместо да осъществят хармонично съвместно съществуване.

Избиването на животните също протече добре — преброихме над сто хиляди парчета и близо до границата с Касъл Саунти вече е устроено голямо барбекю. Ако това се беше случило през пролетта или през лятото, насекомите сто на сто щяха да пренесат заразата, но сега няма подобна опасност.

— Възможно е животни да са се изплъзнали през кордона.

— Разбира се, може би не само животни, но и хора. Обаче плесента се разпространява сравнително бавно. А най-хубавото е, че заловихме повечето гостоприемници, защото корабът беше унищожен и защото малките сивчовци са си донесли въгленчета вместо пламтящи огньове. Вече им е изпратено съобщение: „Елате с мир или ни нападнете с лъчистите си оръжия, но не повтаряйте същия номер, защото не минава!“ Според мен те повече няма да стъпят на Земята... или ще изминат години, докато отново се престрашат. Половин век се ебават с нас, преди да долетят тук. Жалко, че не можахме да запазим кораба, та да го предоставим на учените глави, но нищо чудно да е за добро — нищо чудно и летателният апарат да е бил заразен с плесента. Знаеш ли от какво най-ни беше шубе? Че или сивчовците, или риплито ще се заселят в някого, който ще пренася заразата, без сам да я прихване.

— Сигурни ли сте, че това вече не се е случило?

— Почти. Ако пък предположението ти е правилно, няма начин да се промъкне през кордона. — Курц доволно се усмихна. — Извадихме късмет, войнико. Най-вероятно няма жив преносител на плесента, сивчовците до един са мъртви, а заразата няма да се разпространи извън Джеферсън Тракт. Това е късмет или Божиата намеса — твоя си работа в кое от двете ще повярваш.

Курц наведе глава и стисна горната част на носа си като човек, страдащ от синусит. След миг отново вдигна поглед, а очите му бяха насълзени. „Крокодилски сълзи!“ — помисли си Оуен, после се запита дали не греши. Нямаше достъп до съзнанието на „шефа“. Или телепатичната вълна се беше отдръпнала, или Курц беше намерил начин да затвори вратата за нежелани гости. Ала когато онзи отново заговори, Ъндърхил почти беше сигурен, че говори човешкото същество Курц, не някакъв повреден робот.

— Това е последната ми операция, Оуен. Приключи ли, и аз приключвам с армията. Предполагам, че ще останем тук още поне четири дни, ако не и седмица, ако се сбъднат прогнозите за нечувана снежна буря — и няма да ни бъде лесно, но най-голямото изпитание ни очаква утре сутринта. Сигурно ще си свърша работата, но след това... имам достатъчно стаж за пълна пенсия и смятам да кажа на големите клечки: „Платете или ме убийте“. Мисля, че ще платят, защото им знам кирливите ризи — в това отношение ползвам челния опит на Хувър^[2] — но май вече не ми пука. Участвал съм в по-страшни акции — през 1989 година в Хаити само за един час очистихме осемстотин души и още го сънувам — но като си помисля за утре, тръпки ме побиват. И знаеш ли защо? Защото бледните глупчовци в обора и в заграждението за конете... са *американци*! Хора, които карат шевролети, пазаруват от „Кеймарт“ и не пропускат нито един епизод на „Спешно отделение“. Стомахът ми се преобръща при мисълта да стрелям по американци, да убивам американци! Ще го направя само защото е необходимо, за да приключи тази гадна история, и защото нещастниците тъй или иначе ще умрат, и то много по-мъчително. Ясно?

Оуен Ъндърхил мълчеше. Предполагаше, че е съумял да запази безразличното си изражение, ала проговореше ли, щеше да издаде безпределния си ужас. Едно е да предчувстваш какво ще се случи, съвсем друго — да го чуеш с ушите си.

Представи си как, газейки през снега, войниците се приближават към телената ограда, причу му се гласът от високоговорителите, който нарежда на задържаните да излязат от обора. Никога не беше участвал в подобна операция, но знаеше какво трябва да се случи. Какво *ще* се случи.

Курц, който не откъсваше поглед от него, продължи:

— Не очаквай да чуеш, че съм ти простил заради тъпия номер, дето ми извъртя днес следобяд, но да знаеш, че си ми дължник, мъжки. И без телепатията разбирам как възприемаш думите ми; хич няма да си хабя думите и да ти набивам в главата, че е крайно време да пораснеш и да приемеш действителността. Ще ти кажа само, че разчитам на теб. Този път ми е необходима помощта ти.

Като гледа човек просълзените му очи, тикът, който опъваше крайчеца на устните му, едва ли би допуснал, че само преди няколко минути Курц е прострелял в крака свой подчинен.

Оуен си помисли: „Помогна ли му да извърши кръвопролитие, без значение ще бъде дали съм стрелял по невинните жертви; ще бъда завинаги прокълнат като онези, които са вкарали евреите под душовете в концлагера «Берген-Белсен».“

— Ако започнем в единайсет, ще свършим за половин час — спокойно отбеляза Курц. — Или най-късно до дванайсет. После ще се помъчим да забравим.

— Само дето ще го сънуваме.

— Да, тъй си е.

Ъндърхил кимна. Беше стигнал до тук и нямаше да изпусне възето тъкмо сега, пък ако ще да бъде прокълнат до края на живота си. Най-малкото ще се помъчи актът да бъде милосърден... доколкото е възможно масовото убийство да бъде милосърдно. По-късно щеше да бъде поразен от абсурдността на тази идея, но когато се намираш в присъствието на Курц и очите му неотлъчно те наблюдават, губиш представа за действителността.

В крайна сметка лудостта му вероятно беше по-заразна от плесента.

— Радвам се. — Курц се излегна на люлеещия се стол. Изглеждаше поуспокоен и капнал от умора. Отново извади смачкания пакет „Малрборо“, погледна вътре и го подаде на Оуен: — Останали са две. Искаш ли?

Ъндърхил поклати глава:

— Този път ще пасувам, шефе.

— Тогава дим да те няма. Ако е необходимо, отскочи до лечебницата да ти дадат няколко хапчета приспивателно.

— Май няма да се наложи — излъга Оуен. Изкушаваше се да вземе успокоително, но нямаше да се поддаде на изкушението. По-добре цяла нощ да не мигне.

— Както искаш. А сега изчезвай. — Когато онзи почти беше стигнал до вратата, Курц се провикна:

— Хей, Оуен!

Ъндърхил дръпна ципа на якето си и се обърна. Навън вятърът се усиливаше, воят му ставаше все по-зловещ. Снежната буря набираше скорост.

— Благодаря — промълви Курц. По страната му се търкулна голяма и абсурдна сълза, ала той очевидно не осъзнаваше, че плаче. В

този момент Ъндърхил изпитваше към него едновременно съжаление и обич. Напук на всичко, което знаеше за него, напук на желанието си да бъде предпазлив, та по-късно да не съжaliaва. — Благодаря, мъжки.

7

Въпреки усиливащия се снеговалеж Хенри продължаваше да стои до оградата; поизвърнал се беше, за да се защити от пронизващия вятър, но не изпускаше от поглед голямата каравана, очаквайки Ъндърхил да излезе. Другите задържани се бяха върнали в обора и се бяха скупчили около печката. Като се постоплеха, щяха да изказват всякакви невероятни предположения, но едва ли щяха да прозрат истината, която буквално им се набиваше в очите.

Машинално се почеса по бедрото, изведнъж осъзна какво прави и стреснато се огледа, дори се обърна кръгом. Не се виждаха нито задържани, нито войници от охраната. Въпреки усиливащия се снеговалеж около магазинчето на Гослин беше светло като посред бял ден, видимостта беше отлична. Поне засега Хенри бе сам.

Наведе се и развърза ризата, с която беше пристегнал раната си. После разтвори прореза в джинсите си. Хората, които го бяха арестували, вече го бяха прегледали, докато пътуваха с камиона, с който превозваха още петима бегълци (на връщане към базовия лагер бяха заловили още трима). Тогава беше чист от плесента.

Ала сега не беше. Едва забележима червена нишка се спускаше от средата на раната, която вече беше хванала коричка. Ако не знаеше какво търси, спокойно можеше да я вземе за струйка кръв.

„Плесен! — помисли си. — Мамка му! Лека нощ, госпожо Калабаш, където и де се намирате!“^[3]

С периферното си зрение забеляза някакво движение. Изправи се и видя как Ъндърхил затваря вратата на караваната. Набързо превърза крака си с ризата и отново се приближи до оградата. Някакъв вътрешен глас го попита какво ще прави, ако след като повика Ъндърхил, онзи безмълвно го отмине. Попита още дали Хенри наистина възнамерява да изостави Джоунси.

Втренчи се в Ъндърхил, който, свеждайки глава да се предпази от бурния вятър, бавно се приближаваше към него под нереално

Вратата се затвори, ала Курц продължи да се взира в нея. Пушеше и бавно се полюшваше на любимия си стол, питаше се дали Оуен се е хванал на въдицата. Оуен имаше ум като бръснач, Оуен притежаваше силно развито чувство за самосъхранение, Оуен не беше изоставил идеализма си... но нямаше никакво съмнение, че този път е бил заблуден. В края на краищата повечето хора вярват в онова, в което им се иска да повярват. И Джон Дилинджър е притежавал силно развито чувство за самосъхранение, бил е най-умният от трийсетте си съмишленици, но въпреки това е отишъл заедно с Ана Сейдж в кинотеатър „Байъграф“, за да гледа „Манхатънска мелодрама“. След прожекцията федералните агенти са го застреляли в уличката зад киното като мръсно псе, каквото всъщност е бил. Ана Сейдж също е вярвала в каквото ѝ се е искало, но въпреки това са я депортирали в Полша.

Утре никой няма а напусне лагера, устроен до магазинчето на Гослин, освен неколцина доверени хора на Курц — дванайсетина мъже и двете жени, съставляващи екипа с кодово название „Империял Вали“. Оуен Ъндърхил няма да бъде между тях. Курц винаги го беше смятал едва ли не за дясната си ръка, но всичко се бе променило, след като Оуен позволи на момчетата от отряда да чуят бръщолевенията на извънземните. Да, всичко се променя, казал е Буда, и този път Курц напълно подкрепяше твърдението на неверника с дръпнатите очи.

— Прецака ме, мъжки — промърмори едва чуто. Докато пушеше, беше смъкнал маската си, която подскачаше на шията му, обрасла с побелели косми. — Прецака ме.

Веднъж си беше затворил очите за неподчинението на Оуен Ъндърхил. И втори път ли ще го остави безнаказано?

— Никога! — процеди. — За нищо на света!

[1] Според библията веднъж ангел Господен се явил на Мойсей от къпонов храст, който горял, но не изгарял, и му заръчал да избави израилтяните от потисничеството на египтяните. — Б.пр. ↑

[2] *Джон Едгар Хувър (1895–1972)* — директор на ФБР от 1924 до 1972 година. — Б.пр. ↑

[3] Фраза, с която прочутият водещ Джони Карсън неизменно завършва вечерното си предаване. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПЪТУВАНЕТО НА ЮГ

1

Господин Сив вкара моторната шейна в тясна клисура, сред която криволичеше замръзнал поток, и се насочи към магистрала № 95. Когато след около два километра в крака проблеснаха фаровете на военните камиони (които вече бяха малко на брой и бавно се движеха по шосето, затрупано от обилния сняг), той спря за няколко секунди, за да направи справка с онази част от съзнанието на Джоунси, до която имаше достъп. Купищата папки с информация не се побираха в малкия канцеларски сейф на Джоунси, поради което Сивият лесно намери каквото му трябваше. След като установи, че липсва копче за изключване на светлините на Полярната котка, той спусна краката на Джоунси в снега, огледа са за по-голям камък, сграбчи го с дясната ръка на Джоунси и счупи фаровете. Отново се качи на шейната и продължи пътя си. Горивото привършваше, но това не го безпокоеше — превозното средство вече беше изпълнило предназначението си.

Дренажната тръба, която минаваше под магистралата, беше достатъчно широка да премине моторната шейна, но без човек върху нея. Господин Сив отново слезе. Форсира двигателя и засили Полярната котка навътре в тръбата. Шейната измина два-три метра и спря, но беше навлязла в тръбата достатъчно, за да не бъде забелязана от въздуха, ако снеговалежът престане и хеликоптерите предприемат разузнавателна мисия.

Използвайки тялото на Джоунси, господин Сив се изкатери на банката край магистралата. Спря на сантиметри от предпазното перило и легна по гръб. Сега поне за малко беше защитен от пронизващия леден вятър. При изкачването се бе освободил последният малък запас от ендорфини и Джоунси почувства как похитителят с удоволствие ги опитва, както самият той би изпитал удоволствие от един коктейл или

от топла напитка, след като е присъствал на футболен мач през студен октомврийски ден.

Без особена изненада осъзнава, че мрази онова, което се бе вселило в тялото му.

След секунда съществото, към което човек можеше да изпитва омраза, отново изчезна. Заменено бе от облака, появил се за пръв път в хижата, когато главата на създанието експлодира. То отново излизаше, както и преди бе излязло да търси Емил Бродски. Прибягнало беше до помощта на автомеханика, защото в папките на Джоунси не се съдържаше информация как да се включи двигателят на моторната шейна. Сега му бе необходимо нещо друго. Най-вероятно превозно средство.

Какво беше останало тук? Какво беше останало да охранява прашната канцелария, в която се таеше последната частица от истинския Джоунси, от Джоунси, който беше изхвърлен от собственото си тяло както изхвърляме хартийка от джоба си? Облакът, разбира се; онова, което Джоунси беше поел чрез вдишването си. Онова, което би трябвало да причини смъртта му, но незнайно защо не го беше убило.

За разлика от господин Сив облакът не притежаваше разум, не можеше да мисли. Господарят на дома (който сега се наричаше господин Сив вместо господин Джоунси) беше излязъл, оставяйки термостати и детектори за дима да се грижат за жилището, хладилника, готварската печка. При необходимост щеше да се включи алармата, която автоматично избира номера на полицията.

И все пак в отсъствието на господин Сив той може би ще успее да избяга от прашната канцелария. Разбира се, нямаше да възвърне контрола върху тялото си — опита се ли се, червено-черният облак щеше да го издаде, а Сивият — веднага ще се върне от разузнавателната си експедиция. Почти сигурно бе, че Джоунси ще бъде заловен, преди да се скрие в прашната канцелария на братя Тракър, в която имаше само табло за съобщения и един-единствен мръсен прозорец, разкриващ гледка към света. Но какви бяха тези четири малки полумесеца върху прашното стъкло? Отпечатъците от челата на четири хлапета, разбира се; четирима хлапака, опитващи се да видят снимката, която сега е прикрепена към таблото — фотография на Тина Джийн Шлосинджър с вдигната пола.

Извън неговите възможности бе да възвърне контрол над тялото си — крайно време беше да приеме горчивата истина.

Но до картотеката може би ще се добере.

Запита се дали има смисъл да рискува. Какво ще спечели? Информация, разбира се. Ще разбере какво иска Сивият... освен ново превозно средство. Мисълта за превозното средство го накара да си зададе друг въпрос — в каква посока ще се отправи похитителят му?

Отговорът го постресна, защото беше изречен от Дудитс: „Ои и иа оие ю.“

Господин Сив иска да отиде на юг.

Но докъде ще стигне? И защо? Каква е целта му?

Изглежда, на тези въпроси Дудитс нямаше отговор.

Джоунси се обърна и с изненада видя, че пътната карта и снимката на момичето вече не са на таблото. На мястото им имаше четири цветни фотографии на четири момчета. Всяко беше заснето пред прогимназията в Дери, надписите отдолу бяха също еднакви: „УЧИЛИЩНИ ДНИ, 1978“. На снимката в горния ляв ъгъл Джоунси зърна себе си — хлапе с широка и доверчива усмивка, която накара сърцето му да се свие. До неговата фотография беше тази на Бобъра, който също се усмихваше. Предният му зъб липсваше — беше го извадил при падане на ледената пързалка, а следващата или последващата година — във всеки случай беше преди да постъпят в гимназията — му поставиха изкуствен зъб. Третата снимка беше на Пит — малчуган с широко лице, чиято кожа има маслинен оттенък, а косата му е подстригана толкова късо, че съучениците му го взимат на подбив. Виновник за глупавата прическа беше баща му, който все повтаряше, че не се е сражавал в Корея, за да стане синът му хипи. Най-накрая беше прикрепена фотографията на Хенри, който от малък носеше очила с голям диоптър и напомняше на Джоунси на малкия детектив Дани Дан — герой от любимата му поредица юношески криминални романи.

Бобъра, Пит, Хенри. Колко силни бяха чувствата му към тях и колко внезапно беше прекъснато дългогодишното им приятелство. Да му се не види, толкова е нечестно...

Ненадейно снимката на Бобъра оживя, той ококори очи и прошепна:

— Главата му беше отсечена, спомняш ли си? Въргаляше се в канавката, а очите му бяха запълнени с кал. Ама че гадост! Исусе Христе, откачалко!

„Божичко!“ — помисли си Джоунси, когато в съзнанието му изникна единствената подробност, свързана с първата им ловна експедиция, която беше забравил... или съзнателно потиснал. Дали и четиримата съзнателно бяха потиснали спомена? Може би. Твърде вероятно. Защото през изминалите години бяха разговаряли за най-различни случаи от детството си, бяха споделяли какви ли не спомени... с изключение на този.

„Главата му беше отсечена, очите му бяха пълни с кал.“

Нещо, което се беше случило с тях тогава, по някакъв начин бе свързано със случващото се сега.

„Ей, ако знаех какво е — помисли си той. — Само ако знаех!“

2

Анди Джанас беше изпреварил трите камиона, с които пътуваха членовете на малкия му отряд, защото за разлика от него колегите му не бяха свикнали да шофират при подобни атмосферни условия. Анди беше израснал в Северна Минесота, затова студът и снегът не го плашеха. Пътуваше сам в един от най-съвършените модели на „Шевролет“, специално конструирани за армията — малък камион с четири предавки, които той използваше според предназначението. Анди Джанас не беше вчерашен.

В общи линии, платното беше почистено; преди около час по магистралата бяха преминали два армейски снегорина (вероятно всеки момент щеше да ги настигне, тогава щеше да намали скоростта и да се движи след тях като примерно момче), снежната покривка върху бетонната настилка беше максимум пет-шест сантиметра. Много опасен беше вятърът, който завихряше снежинките и превръщаше шосето в призрак. Разбира се, опитните шофьори се ориентираха по светлоотражателите, но онези леваци, които караха след него, не знаеха този трик... може би пък фаровете на камионите бяха монтирани по-високо и светлината им не достигаше до светлоотражателите. А когато вятърът понесеше гъста пелена от сняг,

не се виждаха дори рефлексорите и целият свят сякаш побеляваше; в подобни моменти просто трябва да отместиш крака си от педала, докато вихърът отмине, а междувременно да се стараеш да не излезеш от платното. Анди знаеше, че ще се справи, ако пък случайно закъсаше, щеше да призове на помощ колегите си, с които непрекъснато поддържаше радиовръзка; знаеше още, че след колоната се движат още снегорини, които разчистват платното, водещо на юг, от Преск Ил чак до Милинокът.

Отзад в камиона бяха натоварени три големи, тройно опаковани чувала. В единия бяха трупове на двата елена, които бяха загинали от плесента. В другия — като си помислеше за съдържанието му, Анди потръпваше от отвращение — бяха останките от един сивчо, които бавно се превръщаха в червеникаво-оранжева супа. И двата пакета бяха предназначени за лекарите в базата, която беше разположена близо до...

Той вдигна поглед към сенника, под който бяха пъхнати лист хартия и химикалка. На листа беше написано: „Маг. на Гослин, изх. 16“.

Джанас си помисли, че ще измине разстоянието за около час, може би дори за по-малко време. Несъмнено лекарите ще му кажат, че вече са взели необходимите им проби и трупове на елените ще бъдат изгорени; виж, на сивчото сигурно ще се зарадват и веднага ще се захванат с него, стига да не се е втечил напълно. Може би студът наистина забавяше процеса на разлагането, но на Анди Джанас това не му влизаше в работата. Неговата работа беше да предаде „мострите“ и да изчака командирът на базата да го разпита за положението в северния сектор на отцепения район, където беше относително най-спокойно. Каза си, че докато чака, ще пийне чаша горещо кафе и ще хапне голяма порция бъркани яйца. А пък ако извади късмет и срещне когото трябва, нищо чудно да прибави към кафето нещо по-силничко, та съвсем да се сгрее. После ще си легне и...

Спри!

Анди свъси вежди, поклати глава и почеса ухото си, като че нещо го беше ухапало. Силен порив на вятъра разтърси камиона. Магистралата и светлоотражателите изчезнаха. За пореден път плътната бяла пелена обви камиона и Джанас си помисли, че колегите му сигурно са изплашени до смърт, но не и той, не и господин

Минесота Предпазливия, дето знаеше, че трябва само да отпуснеш педала за газта (и за забравиш спирачките — когато шофираш по време на снежна буря, натискането на спирачките означава да си търсиш белята) и да изчакаш...

Спри!

— А? — Той стреснато се втренчи в радиото, от което се разнасяше само прашене и едва чуто несвързано бърборене.

Спри!

— Ох! — изпищя Анди и се хвана за главата — изведнъж беше изпитал непоносима болка. Масленозеленият камион рязко се отклони в страни, плъзна се, сетне, действайки машинално, Джанас овладя волана. Още не беше натиснал педала за газта и скоростта бързо намаляваше.

Снегоринът беше направил тясна пътека в средата на двете платна, водещи в южна посока. Джанас зави вдясно, облаци сняг заизхвърчаха изпод колелата, а бурният вятър мигновено ги разнесе. Светлоотражателите блестяха в мрака като очи на котка.

Спри тук!

Анди отново изкрещя от болка. Сетне отдалеч се чу да вика:

— Добре, добре, ей сега! Само престани! Престани да ме дърпаш! — Въпреки че очите му бяха насълзени от силната болка, той видя как някакъв тъмен силует изникна иззад предпазният парапет на около два метра пред камиона. Когато фаровете осветиха силуета, видя, че е някакъв човек, облечен в канадка.

Ненадейно изпита усещането, че ръцете му вече не са неговите. Чувството беше странно и много неприятно. Без негово участие ръцете завъртяха волана наляво и камионът спря пред човека с канадката.

3

Трябваше да действа тъкмо в този момент, докато вниманието на господин Сив беше погълнато от друго занимание. Джоунси усещаше, че ако заобмисля действията си, няма да се престраши, затова се подчини на интуицията си. С всички сили забута резето и рязко отвори вратата на канцеларията.

Като малък никога не беше влизал в сградата, наета от братя Тракър (тя беше рухнала по време на ураганната буря през 1985 година), но беше уверен, че никога не е изглеждала като онова, което сега се разкриваше пред очите му. Попаднал бе в толкова просторно помещение, че краят му не се виждаше. На тавана, сякаш заемащ площ от няколко акра, бяха монтирани неонов лампи. Грамадната зала беше изпълнена с милиони кашони, натрупани един върху друг и образуващи високи колони.

„Не са милиони — поправи се той. — Сигурно са трилиони.“

Да, второто му предположение бе по-близо до истината. Между колоните от кашони бяха оформени хиляди тесни пътеки. Осъзна, че се е озовал в складовото помещение на вечността и че е абсурдно да се надява да открие каквото му е необходимо. И още, че ако се отдалечи от вратата на убежището си, почти незабавно ще се изгуби. Господин Сив ще се избави от грижата как да се отърве от него — до края на живота си Джоунси ще се лута из зашеметяващата пустош на складираните кашони.

„Голям тъпак съм бил! — упрекна се мислено. — Да се изгубя тук е все едно да се заблудя в собствената си спалня. Нито пък се налага да търся онова, което ми е необходимо. Всичко тук ми принадлежи. Добре дошъл в собственото си съзнание, храбрецо.“

Прозрението беше толкова потресаващо, че силите го напуснаха... след миг обаче му хрумна, че сега не бива да се отпуска нито да се колебае. Господин Сив, всеобщият любимец и похитител на човешки тела, пристигнал от Бог знае къде, няма да се занимава още дълго с шофьора на камиона. Ако Джоунси възнамерява да премести някои папки на по-безопасно място, сега е моментът да действа. Въпросът беше кои да вземе.

„Дудитс! — прошепна вътрешният му глас. — Свързано е с Дудитс и ти го знаеш. Напоследък все за него мислиш. Същото е и с Пит, Бобъра и Хенри. Именно Дудитс свързва вас четиримата — винаги си го знаел, но сега знаеш и още нещо, нали?“

Точно така. Знаеше, че през март едва не загина при злополуката, защото му се бе сторило, че вижда Дудитс, с когото Ричи Гренадо и приятелчетата му се подиграват. Само че „подиграват“ беше меко казано за случващото се зад товарния гараж на братята Тракър.

Точната дума беше „изтезават“. Когато видя, че изтезаването и било повторено, той се бе втурнал да прекоси улицата, без да се огледа, и...

— *Главата му беше отсечена.* — Гласът на Бобъра се разнесе от високоговорителите, монтирани на тавана, а Джоунси така се стресна, че едва не подскочи. — *Въргаляше се в канавката, а очите му бяха запълнени с кал. Рано или късно всеки убиец заплаща за стореното, това си е факт.*

Главата на Ричи! Главата на Ричи Гренадо! Не, Джоунси нямаше време да мисли за това. Пребиваваше незаконно в собственото си съзнание и трябваше да побърза.

Когато се озова в необятната зала, всички кашони бяха еднакви и без надписи. Сега забеляза, че върху най-горните кашони на купчината до него с черен флумастер беше написано „ДУДИТС“. Изненадващо ли беше откритието му? Дали бе само въпрос на късмет? Не, разбира се. Та нали в неизброимото количество кашони се съхраняват неговите спомени, които съзнанието му е в състояние да възкреси, когато пожелае.

„Трябва ми нещо, с което да ги пренеса“ — помисли си, огледа се и без особена изненада видя яркочервена ръчна количка. Тук се сбъдваше всяко желание, което ти хрумне, а най-хубавото според Джоунси бе, че всеки човек притежава подобно магическо място.

Бързо натовари на количката кашоните с надпис „ДУДИТС“ и тичешком ги закара в канцеларията. Не си губи времето да ги разтоварва, а ги изсипа направо на пода — и без това не очакваше посещение на комисия от списание „Хубав дом“.

Отново изтича в залата, опитвайки се да долови присъствието на господин Сив, но очевидно натрапникът още беше зает с шофьора на камиона, който се казваше... да, фамилият му име бе Джанас. Облакът си беше тук, но не го усети. Беше глупав като... като плесен.

Джоунси натовари останалите кашони, но изведнъж забеляза, че и върху онези в съседство също са се появили надписи с черен флумастер. Само че този път вместо „ДУДИТС“ пишеше „ДЕРИ“, а кашоните бяха толкова много, че бе невъзможно да пренесе всичките. Запита се дали изобщо трябва да вземе някой.

Докато тикаше към канцеларията количката, натоварена с втората партида кашони със спомени, той се опита да вземе решение. Логично бе, че са подредени до онези с надпис „ДУДИТС“ —

обичайно е запаметяването да е свързано с различни асоциации. Въпросът бе дали спомените му за Дери ще му помогнат. А как да го разбере, след като няма представа какво иска Сивият?

Няма представа ли? Напротив!

„Господин Сив иска да отиде на юг.“

Дери се намираше на юг от Джеферсън Тракт.

Джоунси на бегом се върна в склада за спомени, като тикаше количката пред себе си. Възнамеряваше да натовари колкото е възможно повече кашони с надписи „ДЕРИ“, с надеждата, че е взел необходимите... и че навреме ще усети завръщането на Сивия. Знаеше, че ако онзи го залови въвн от канцеларията, ще го смачка като муха.

4

Ужасеният Джанас наблюдаваше как лявата му ръка посегна да отвори вратата на камиона. В купето нахлу облак сняг, понесен от урагания вятър.

— Не ме измъчвай повече, господине, моля те, недей, ще те кача, щом искаш, само не ме измъчвай повече, главата ми ще се...

Ненадейно нещо пробяга в съзнанието на Анди Джанас, все едно беше вихрушка, надарена с очи. Усети я да надниква в заповедите, които беше получил от командира, установявайки часа, в който се очакваше пристигането му в „Синя база“, после взе да рови в ума му, търсейки познания за Дери, с каквито той не разполагаше. Пътном беше минал през Бангор, но никога през живота си не беше стъпвал в Дери.

Почувства, че вихрушката се оттегля и за миг изпита неописуемо облекчение („Не разполагам с онова, което я интересува, ще ме освободи по живо, по здраво“), сетне разбра, че съществото, което се бе промъкнало в съзнанието му, никога няма да го освободи. Първо, искаше да му вземе камиона, второ — завинаги да му затвори устата.

Джанас не беше от хората, които се предават без бой, затова оказа кратка, но много енергична съпротива. Непредвиденото забавяне на господин Сив позволи на Джоунси да натовари поне една количка с кашоните, съдържащи спомени от Дери. След няколко секунди Сивият

отново установи контрол върху двигателните способности на шофьора.

Анди безпомощно наблюдаваше как ръката му се насочва към сенника, сграбчва химикалката и я измъква, като скъсва ластика, който я придържа.

— Не! — изкрещя, но беше прекалено късно. За частица от секундата зърна някакъв проблясък, сетне ръката му, която стискаше като кама химикалката, я заби в ококореното му око. Нещо изпука, той заподскача зад волана като марионетка, задвижвана от неопитен кукловод; химикалката се забиваше все по-дълбоко, а спуканата му очна ябълка се стичаше по страната му като абсурдна сълза. Металното връхче докосна някаква тънка преграда — вероятно хрущял — премина през нея и се заби в мозъка му.

„Мръсно копеле! — помисли си той. — Какво правиш, мръсно...“

В съзнанието му за последен път проблесна ярка светлина, сетне се възцари мрак. Джанас се строполи върху волана. Клаксонът на камиона оглушително засвири.

5

Информацията, която господин Сив получи от Анди Джанас, беше доста оскъдна — донякъде това се дължеше на неочакваната съпротива на шофьора — но със сигурност беше разбрал, че шевролетът е част от транспортна колона, пътуваща по магистралата. Другите камиони бяха изостанали поради снежната буря, ала според онова, което беше прочел в съзнанието на Анди, всички се бяха насочили към някаква „Синя база“ и магазинчето на някой си Гослин. Там ги очакваше някой, заемащ командирски пост, от когото шофьорът изпитваше панически страх, но господин Сив не се интересувахе от човека, наричан Страшилището Курц, Шефа или Откачалката. Пет пари не даваше за него, защото знаеше, че не бива да се доближава до магазина на Гослин. Нещо му подсказваше, че онова място е някак по-различно, също като хората, с които беше населено. Първо, бяха надарени с телепатични способности, макар и на много ниско ниво, ала най-необикновеното бе, че оказваха съпротива. Той не знаеше каква е причината, но съпротивата им беше факт.

Каза си, че е време да приключи този епизод. Хубавото бе, че е открил начин да получава информацията, която му е необходима.

Използвайки ръцете на Джоунси, той издърпа шофьора, завлече го до предпазния парапет и го хвърли в пропастта, без да проследи с поглед как трупът се изтърка надолу по стръмния склон. Върна се при камиона, втренчи се в товара, грижливо опакован с полиестерно платно, и кимна. Трупове на животните бяха безполезни, но другият труп... щеше да му свърши добра работа.

Внезапно вдигна глава, а очите на човека, в когото се беше вселил, се ококориха от изненада. Собственикът на тялото беше излязъл от убежището си и беше уязвим. „Най-послед!“ — със задоволство си помисли Сивият — изпитваше нарастващо раздразнение от чуждото съзнание, което непрекъснато дърдореше (а понякога дори надаваше панически вик) и нарушаваше мисловния му процес.

Още миг остана неподвижен, като се постара да „изключи“ разума си, за да изненада Джоунси... сетне връхлетя върху него.

Очакваше всичко друго, не и онова, което последва.

Не и ослепителната бяла светлина.

6

Малко оставаше Джоунси да бъде спипан на местопрестъплението. *Щеше* да бъде заловен, ако не бяха неоновите лампи, които бе монтирал в склада, съхраняващ спомените му. Може би помещението беше плод на въображението му, но за него бе реално, следователно бе реално и за похитителя на тялото му.

Докато тикаше количката, натоварена с кашони с надписи „ДЕРИ“, зърна как господин Сив като по магия се появи в дъното на коридора, образуван от купчините кашони. Видя човекоподобното същество, което беше стояло зад него в Бърлогата, и което беше посетил в болницата. За пръв път безжизнените черни очи изразяваха някакво чувство... бяха кръвожадни. Съществото се беше промъкнало незабелязано, беше изненадало Джоунси, който беше напуснал убежището си, ей сега щеше да го сграбчи.

Ала то рязко отметна несъразмерно голямата си глава, а миг преди да закрие очите си с трипръстата си ръка (нямаше клепачи, нито дори мигли), Джоунси видя, че лицето му, което сякаш беше нарисувано от несръчна детска ръчица, издава учудване и дори болка. Сивото същество бе останало твърде дълго в нощната тъма, докато влачеше към пропастта трупа на шофьора, зрението му беше неподготвено за ярката светлина на неоновите лампи. Джоунси забеляза и още нещо — Сивият беше похитил не само тялото му, но и физиономията му, изразяваща изненада. За миг му се стори, че наблюдава ужасяваща карикатура на самия себе си.

Спаси се благодарение на стъписването на Сивия. Втурна се в канцеларията, като машинално буташе количката; докато тичаше, му хрумна нелепата мисъл, че прилича на принцеса-затворница в някоя глупава приказка. Почувства как господин Сив протяга към него трипръстите си ръце (сивкавата му плът напомняше на полуразлагащо се сурово месо), но миг преди да се вкопчи в него, той тресна вратата. Рязко се обърна, при което зле удари хълбока си — предполагаше, че сега се подчинява на своя разум, но случващото се изглеждаше съвсем нереално — и успя да спусне резето, преди Сивият да завърти валчестата дръжка и насила да влезе в канцеларията. За всеки случай завъртя и заключващия механизъм, монтиран в дръжката. Запита се дали ключето го е имало и преди, или сам го е поставил, но не можа да си спомни.

Отстъпи назад, усещайки, че е плувнал в пот, и този път удари задните си части в дръжката на количката. Погледът му попадна на валчестата дръжка, която се превърташе напред-назад, напред-назад. Господин Сив беше отвън и владееше по-голямата част от съзнанието и от тялото му, но не можеше да влезе тук. Нямаше достатъчно сили да избие вратата, не притежаваше достатъчно разум да счупи ключалката.

Защо? Как е възможно?

— Дудитс — прошепна Джоунси. — Тук не се тупка.

Сивият разтърси дръжката и гневно изръмжа:

— Пусни ме!

По нещо не личеше, ме е същество от друга галактика — крещеше гневно като всеки човек, който не получава каквото иска. Джоунси се запита дали не се заблуждава, дали не тълкува

поведението на извънземния през призмата на своите разбирания, все едно *превежда* емоциите му.

— Веднага... ме... пусни!

Джоунси отговори, машинално цитирайки репликата на прасенцето от приказката:

— Няма да отворя, а ти си върви! — Мислено добави: „Сега трябва да кажеш като големия лош вълк: «Ще духна с все сила и ще съборя къщичката ти!»“

Ала господин Сив само разтърси още по-силно дръжката. Не беше свикнал да му се противопоставят и беше вбесен. Съпротивата на Анди Джанас го беше изненадала, но сега се сблъскваше със съвсем друга разновидност на неподчинението.

— Къде си! — гневно изкрещя. — Как е възможно да си там? Веднага излез!

Джоунси не отговори. Стоеше неподвижно сред преобърнатите кашони и се заслушваше. Почти беше сигурен, че Сивият не може да влезе, ала за всеки случай не биваше да го предизвиква.

Последваха още няколко разтърсвания на дръжката, после Джоунси почувства как онзи се отдалечава.

Прескачайки кашоните с надпис „ДУДИТС“ и „ДЕРИ“, той се приближи до прозореца и се загледа в снежната нощ.

7

Господин Сив, който използваше тялото на Джоунси, за да се придвижва, отново седна зад волана на камиона, затвори вратата и натисна педала за газта. Шевролетът подскочи напред, после се понесе към предпазното перило и се блъсна в него.

— Майната ти! — извика Сивият, почти несъзнателно повтаряйки цинизмите, които беше открил в съзнанието на Джоунси. — Цуни ме по ауспуха! Да го духаш! Ухапи ме отзад!

След малко престана да крещи и отново прецени шофьорските умения на човека, в който се беше вселил. Джоунси имаше бегла представа как да управлява кола при подобно време, но уменията му не можеха да се сравнят с онези на Анди Джанас. Ала Джанас вече го нямаше, картотеката му беше заличена. Сивият трябваше да се

задоволи с познанията на Джоунси. Най-важното бе час по-скоро да напусне периметъра, който шофьорът на камиона мислено наричаше „кар зона“. Господин Сив не знаеше какво означава „кар зона“, но от Джанас беше разбрал, че извън нея ще бъде в безопасност.

Кракът на Джоунси отново натисна педала за газта, този път малко по-леко. Камионът потегли. Ръцете на Джоунси завъртяха волана и насочиха шевролета обратно към пътеката, която беше проправена от снегорина.

Ненадейно от радиото под таблото се разнесе прашене, последвано от глас:

— Таби едно, тук Таби четири. Един от камионите се преобърна и излезе от пътя. Приемаш ли?

Сивият направи справка в картотеката. Джоунси имаше съвсем бегли познания за армейския жаргон, който беше получил от книгите и от нещо, наречено „филми“, ала господин Сив нямаше друг избор, освен да им се довери. Взе микрофона, потърси бутона, който според Джоунси трябваше да е отстрани, напипа го и го натисна:

— Прието — каза. Питаше се дали Таби четири е разбрал, че Таби едно вече не е Анди Джанас. Справката с картотеката показва, че вероятността е твърде малка.

— Ще се опитаме отново да го вкараме в движение. Натоварен е с проклетата храна. Приемаш ли?

Господин Сив натисна бутона:

— Натоварен е с проклетата храна. Прието.

Последва мълчание, което го накара да се запита дали не е казал нещо погрешно, дали не е попаднал в капан, сетне гласът от радиото заяви:

— Май ще се наложи да изчакаме снегорините. Ти продължавай напред. Край.

Таби четири изглеждаше разгневен. Според Джоунси най-вероятно се ядосваше на Джанас, който благодарение на шофьорските си умения се беше отдалечил прекалено много от колоната и вече не можеше да се върне и да помогне на колегите си. Проведеният разговор успокои господин Сив. И без това смяташе да продължи напред, но сега имаше официалното разрешение на Таби четири.

Отново направи справка в картотеката (сега я виждаше също както Джоунси — кашони, подредени в огромна зала) и каза:

— Прието. Таби едно, край на предаването. — А после добави:
— Приятно прекарване.

Бялото вещество, което хората наричаха „сняг“, беше отвратително и много опасно. Въпреки това Сивият реши да рискува и да шофира с малко по-висока скорост. Знаеше, че ще бъде в безопасност едва когато напусне зоната, контролирана от въоръжените хора на Страшилището Курц. Веднъж изплъзне ли се от мрежата, много бързо ще изпълни мисията си.

Онова, което му беше необходимо, бе свързано с градче, наречено Дери, ала когато той се върна в големия склад, направи смайващо откритие — човекът, в чието тяло се бе вселил против желанието му, или знаеше, или бе усетил какво е потребно на господин Сив, защото в мига, в който похитителят му едва не го залови, прекарваше с количката именно кашоните, съдържащи информация за Дери.

Обзет от внезапен страх, Сивият претърси кашоните, които бяха останали, и се успокои — в тях се съдържаше всичко, което му беше необходимо.

До кашона с най-важната информация бе захвърлено по-малко и много прашно кашонче. Отстрани с черен молив беше написано „ДУДИТС“. Ако е имало други кашони със същият надпис, те са били изнесени от залата. По недоглеждане е останал само малкият.

Най-вече от любопитство (което беше заел от запаса с чувства на гостоприемника си) Сивият го отвори. Вътре откри яркожълта пластмасова кутия, украсена с непонятни рисунки, които според Джоунси се наричаха „герои от анимационното филмче за Скуби Ду“. В единия ѝ край имаше лепенка с надпис: „АЗ СЪМ СОБСТВЕНОСТ НА ДЪГЛАС КАВЕЛ, МЕЙПЪЛ ЛЕЙН 19, ДЕРИ, МЕЙН. АКО МАМЧЕТО, НА КОЕТО ПРИНАДЛЕЖА, СЕ Е ЗАГУБИЛО, ОБАДЕТЕ СЕ НА...“

Следваха цифри, които бяха толкова избледнели, че не се четяха — вероятно представляваха код за комуникация, който вече се бе заличил от паметта на Джоунси. Господин Сив захвърли пластмасовата кутия, която вероятно беше предназначена за пренасяне на храна. Може би откритието му е без значение... ала Джоунси едва ли би рискувал живота си заради кашоните, съдържащи информация за Дудитс и Дери, ако бяха маловажни.

ДУДИТС = ПРИЯТЕЛ ОТ ДЕТИНСТВО. Сивият си спомняше тази фраза от първата си среща с Джоунси „в болницата“... ако знаеше какъв досадник ще се окаже гостоприемникът му, още тогава щеше да заличи съзнанието му. Разбираше значението на фразата, макар тя да не възбуждаше у него никакви чувства. Ала не проумяваше какво е общото между приятеля от детинство на Джоунси и случващото се тази вечер.

Хрумна му, че може би Джоунси е полудял. Фактът, че е бил прогонен от собственото му тяло, го е лишил от разум; грабнал е кашоните, които са били най-близо до убежището му, придавайки им значение, каквото всъщност не притежават.

— Джоунси! — Господин Сив изрече името, използвайки гласните струни на своя пленник. Съществата, обитаващи тази планета, бяха гении в областта на техниката (вероятно бе наложително, за да оцелеят в такъв студен свят), но мисловната им дейност бе странна и неадекватна — досущ ръжда сал корпус, потопен в езеро от чувства, които го разяждат като киселина. Не умееха да четат мисли, а временните им телепатични способности, предизвикани от плесента и от „прожекторите“, ги смайваха и плашеха. Учудващо бе, че още не са се самоунищожили. Безспорно бе едно — че същества, неспособни да разсъждават логично, са ненормални.

Съществото в необикновеното помещение, в което Сивият не можеше да проникне, не му отговори.

— Джоунси! — отново извика той.

Отново нямаше отговор. Ала господин Сив знаеше, че онзи го чува.

— Страданията, които причинявате, са излишни. Приемете ни такива, каквито всъщност сме — не завоеватели, а спасители. Ваши приятели.

Сивият се огледа. Каза си, че съществото, което е неспособно на задълбочени мисли, Джоунси притежава прекалено голяма възможност за складиране на информацията. Някой друг път щеше да поразсъждава върху въпроса защо земните същества са надарени и с необикновената способност да оцеляват дори при невъзможни обстоятелства. Дали се дължи на прекалено тежкия им емоционален грим, зад който се прикриват? Чувствата на земните жители му вдъхваха безпокойство, а най-много го тревожеха чувствата на

Джоунси — вечно бяха на пост, никога не го напускаха... и бяха толкова много на брой.

— Войни... гладуващи хора... етнически убийства... убийства в името на мира... избиване на езичниците в името на Христа... хомосексуалисти, пребивани до смърт... ракети, снабдени с биологични оръжия и насочени към всеки град по света... не бъди лицемер, Джоунси — в сравнение с антракс тип 4 плесента е съвсем безвредна. Да му се не види, и без това след петдесет години всички вие ще бъдете мъртви. Онова, което притежаваш сега, е истински удоволствие. Отпусни се и се забавлявай...

— Защо накара онзи човек да забие химикалката в окото си? — заядливо го прекъсна Джоунси. Осъзнаваше колко жалка е съпротивата му, но му се искаше някак си да се опълчи срещу похитителя. Силен порив на вятъра разлюля камиона, ала господин Сив овладя волана, използвайки уменията на Джоунси. Поради липсата на видимост шофираше с трийсет километра в час, но щеше да спре едва след като се изплъзнеше от мрежата на Курц. Междувременно щеше да продължи разговора с не дотолкова любезния си домакин. Съмняваше се, че ще го накара да напусне убежището си, но все с нещо трябваше да убие времето.

— Налагаше се, приятелю. Трябваше ми превозно средство. Аз съм последният от нашия екипаж.

— Освен това вие никога не губите.

— Точно така — съгласи се Сивият.

— Обаче никога не си изпадал в подобно положение, нали? Не ти се е случвало да не можеш да се добереш до някого, а?

„Предизвикваш ли ме?“ — запита се господин Сив и усети прилив на гняв. След миг чу нещо, което сякаш бе отражение на мислите му отпреди малко.

— Може би трябваше да ме убиеш още докато бяхме в болницата. Или всичко е било само сън, а?

Сивият, който не знаеше какво означава думата „сън“, не си направи труда да отговори. Бунтовникът, барикадирал се в онова, което вече би трябвало да бъде само и единствено неговото съзнание, ставаше все по-досаден. Първо, не му допадаше да го наричат „господин Сив“ — не възприемаше като такъв нито себе си, нито своя биологичен вид, освен това му бе неприятно да мислят за него като

„той“, защото принадлежеше и към двата пола, и към нито един от тях. Но беше впримчен в двете понятия и нямаше да се освободи, докато същината на Джоунси оставаше непокътната. Ненадейно му хрумна смразяваща мисъл — възможно ли е *неговите* понятия да са лишени от смисъл?

Чувството на несигурност му беше особено не приятно.

— Кой е Дудитс, Джоунси?

Човекът отвъд вратата не отговори.

— Кой е Ричи? Каква е причината за убийството му?

— Не го убихме!

Във вътрешния глас се прокрадна истерична нотка — изстрелът даден на посоки, беше попаднал в целта си. И още нещо — Джоунси неволно бе издал, че и другите са били замесени.

— Не отричай! Убили сте го или си въобразявате, че сте причинили смъртта му.

— Долна лъжа!

— Постъпваш детински. Открих спомените в един от твоите кашони. Намерих сняг и една обувка. Кафява велурена мокасина. Ако не ми вярваш, ела и погледни.

За миг изпита усещането, че онзи ще се хване и ще напусне убежището си. Тогава незабавно щеше да го върне в болницата. По телевизията Джоунси ще наблюдава смъртта си — щастлив край на филма, който гледаха заедно. Сетне господин Сив ще престане да съществува, ще остане само онова, което Джоунси мислено наричаше „облак“.

Сивият се втрени във валчестата дръжка, сякаш я подканяше да се завърти. Ала надеждите му бяха напразни.

— Веднага излез!

Нито звук не се чуваше зад вратата.

— Ти си убил Ричи, страхливецо. Убил си го с помощта на приятелчета си. Ти... ти си го убил чрез съня си!

Макар Сивият да нямаше понятие какво означава „сън“, знаеше, че обвинението му отговаря на истината. Или по-точно — че Джоунси наистина се чувства виновен.

Отвъд вратата продължаваше да цари гробна тишина.

— Веднага излез! Излез и... — Набързо прерови картотеката със спомените на Джоунси, много от които се съхраняваха в кашони с

надпис „ФИЛМИ“. Изглежда, от всичко на света той най-много обичаше филмите; ето защо господин Сив избра една реплика, която му се стори много подходяща: — Излез и се бий като истински мъж!

Онзи дори не гъкна.

Мръсник! — възкликна господин Див, отново загребвайки с пълни шепи от дълбокото езеро с чувства на своя домакин. — *Гадно копеле! Инатлив тъпанар! Цуни ме по ауспуха, тъпако!*

В миналото, когато Джоунси беше само Джоунси, често изкарваше яда си, като удряше с юмрук по масата. Господин Сив стори същото — стовари върху волана юмука на Джоунси и клаксонът изсвири.

— Отговори на въпроса ми! Не се интересувам нито от Ричи, нито от Дудитс, а от *теб*! Нещо те отличава от другите. Искам да разбера какво е.

Все същото мълчание.

— Сред изчистените карти е, нали?

Джоунси отново не отговори, но Сивият чу тътренето на краката му... и как онзи сподавено възкликна. Доволно се усмихна, при което устните на Джоунси се разтеглиха.

— Да си поговорим, Джоунси. Да се позабавляваме с онази игра на карти, а? Кой е Ричи, освен че е бил номер 19 в баскетболния отбор? Защо му имаш зъб? Защото е бил... от Тигрите ли? Какви са тези Тигри? Кой е Дудитс?

Джоунки мълчеше.

Сега камионът почти пълзеше по шосето, светлините на фаровете не можеха да пробият платната снежна завеса. Господин Сив говореше тихо и убедително, сякаш се мъчеше да придума капризно дете.

— Пропуснал си да вземеш един от кашоните на Дудитс, приятелю. Един такъв малък и пращен. В него намерих жълта кутия, изрисувана с анимационни герои. Какво представляват те? Не са истински хора, нали?

По телевизията ли са ги давали? Интересува ли те кутията? Излез и веднага ще ти я дам.

Господин Сив отмести крака си от педала за газта и завъртя волана вляво — камионът попадна в дълбока преспа сняг. Сивият разбираше, че се е натъкнал на нещо много важно и възнамеряваше да

му посвети цялото си внимание. Със сила не бе успял да измъкне Джоунси от убежището му... но битките и войните не се печелят само със сила.

Двигателят работеше на празни обороти, снежната буря бушуваше с пълна сила. Господин Сив затвори очи и на мига се озова в ярко осветения склад на спомените. Зад него се простираха километри от кашони, натрупани един върху друг почти до тавана с неоновите лампи. Пред него беше затворената врата — олющена, мръсна и поради някаква незнайна причина — неразбиваема. Той прилепи върху нея трипръстите си длани и зашепна едновременно настоятелно и дружелюбно:

— Кой е Дудитс? Защо сте го повикали, след като сте убили Ричи? Пусни ме, налага се да поговорим. Защо си взел кашоните с информацията за Дери? Какво е онова, което не искаш да видя? Всъщност няма значение, притежавам всичко необходимо. Пусни ме да вляза! Ако ли не, по-късно ще съжаляваш.

Този път номерът щеше да мине. Сякаш виждаше безизразния поглед на Джоунси и ръката му, която посягаше да превърти ключето.

— Винаги печелим — заяви господин Сив. Затворил очите на Джоунси, седеше зад волана, а в друга вселена вятърът виеше и камионът се поклащаше под напора му. — Отвори вратата, Джоунси, отвори веднага!

Мълчание. Сетне на сантиметри от него прозвучаха думи, които имаха поразяващ ефект на студена вода, плисната върху затоплено тяло:

— Изяж лайно и да пукнеш дано!

Той подскочи толкова рязко, че тилът на Джоунси се удари в задното стъкло на камиона. Болката беше неочаквана и потресаваща — поредна неприятна изненада.

Господин Сив отново стовари върху волана юмрука си, после заудря последователно и с двата, а клаксонът бибипкаше на Морзовата азбука на яростта. Той беше безчувствено същество, принадлежащо на биологичен вид, лишен от способността да изпитва чувства, ала сега беше похитен от емоциите на „домакина си“ и заплашваше да се удави в безметежния им океан. Отново усети, че това се случва само защото Джоунси още съществуваше — досущ мъчителен тумор в съзнание,

което би трябвало да се съсредоточи върху разрешаването на много по-важни проблеми.

Господин Сив удряше с юмруци по волана, мразейки се заради емоционалния си изблик (който според Джоунси се обозначаваше с фразата „хванали са ме дяволите“), същевременно обаче усещането адски му харесваше. Харесваха му ревът на клаксона, когато го задействаше с юмруците на Джоунси, пулсирането на кръвта в слепоочията на Джоунси, лудото биене на сърцето му и прегракналия му глас, който крещеше непрекъснато: „Шибан тъпак! Шибан тъпак!“

Но в този момент на безпаметна ярост вътрешен глас, който бе спокоен и хладнокръвен, му подсказа коя е истинската опасност. Бяха свикнали да преобразяват по свой образ и подобие световите, които посещаваха. Знаеше, че така е било и така ще бъде.

Ала този път...

„Нещо се случва с мен — каза си, осъзнавайки в същия момент, че мисълта е типична за Джоунси. — Започвам да се превръщам в човек.“

Фактът, че идеята не беше лишена от привлекателност, го изпълни с ужас.

8

Джоунси се сепна от унеса, в който звучеше само приспивният и успокояващ глас на господин Сив, и видя, че се кани да дръпне резето и да отключи вратата. Сивият мръсник се опитваше да го хипнотизира и като че ли успяваше.

— Винаги побеждаваме — каза гласът от другата страна на вратата. Действаше облекчаващо след напрегнатия ден, същевременно беше отблъскващо самодоволен. Типичен глас на завоевател, който няма да се успокои, докато не получи всичко, приемайки го за даденост. — Отвори вратата, Джоунси! Веднага отвори.

Той едва не се подчини. Беше се изтръгнал от унеса, но при все това едва не отвори вратата. Внезапно си спомни как ужасяващо пращеше черепът на Пит, когато червеникаво-златистата растителност се вкореняваше в него, както и противният звук, разнесъл се в мига, в който върхът на химикалката прониза окото на Джанас.

Ненадейно осъзна, че до този момент още е бил в полусънно състояние, ала сега беше буден и нащрек.

Да, нащрек.

Отпусна ръце от валчестата топка и резето, приведе се към вратата и извика:

— Изяж лайно и да пукнеш дано!

Почувства как Сивият рязко се отдръпна, дори усети болка, когато тилът му се удари в стъклената преграда, пък и това беше съвсем естествено. Все пак това си бяха неговите нерви, неговата глава. Гневът и изненадата на похитителя му доставиха неописуемо задоволство, смътно осъзна нещо, което господин Сив вече знаеше — извънземният, който беше завладял съзнанието му, започваше да се превръща в човешко същество.

„Ако съществуваш в действителност, още ли ще бъдеш господин Сив? — запита се. — Твърде се съмнявам. Може би ще бъдеш розов... всичко друго, не и сив.“

Не знаеше дали онзи няма да опита отново шмекериите на Масмер^[1], но на-разумно бе да не рискува. Обърна се и се приближи до прозореца на канцеларията, като се препъваше от кашоните или ги прескачаше. Господи, болката в хълбока беше непоносима! Абсурдно бе да изпитваш подобна болка, след като си затворник в собствената си глава (веднъж Хенри го беше уверил, че в сивото вещество няма нерви), ала така или иначе нея я имаше. Беше чел, че понякога хора с ампутирани крайници чувстват адски болки или сърбеж във вече несъществуващ крак или ръка — може би с него се случваше нещо подобно.

През прозореца отново се разкриваше скучна гледка към обраслата с плевели алея за коли, която през далечната 1978 година минаваше успоредно на товарния гараж на братя Тракър. Белезникавото небе едва се процеждаше през гъстите облаци; очевидно когато през прозореца се разкриваше гледка към миналото, времето беше спряло един-два часа след пладне. Единственото хубаво нещо в изгледа бе, че докато му се „наслаждава“, Джоунси се намира възможно най-далеч от господин Сив.

Предполагаше, че е в състояние да го промени; да надникне навън и да види онова, което Сивият виждаше през очите на Гари Джоунс. Но не изпитваше желание да го стори. Щеше да види само

снежната буря и да усети само изпепеляващата ярост, която господин Сив бе откраднал от него.

„Мисли си за нещо друго“ — каза си.

„За какво?“

„Нямам представа — за каквото щеш. Например за...“

Телефонът на бюрото иззвъня, което си беше като епизод от „Алиса в страна на чудесата“, тъй като допреди секунди в канцеларията нямаше телефон, нито бюро, върху което да се постави. Използваните презервативи бяха изчезнали. Подът си беше все така мръсен, но дебелият слой прах липсваше. Очевидно в съзнанието на Джоунси живееше някакъв съвестен и работлив чистач, който беше решил, че той ще остане тук дълго време, поради което трябва да придаде горе-долу приличен вид на помещението. Предположението го накара да изтръпне от ужас.

Телефонът на бюрото отново пронизително иззвъня. Джоунси вдигна слушалката:

— Ало?

Побиха го ледени тръпки, когато чу гласа на Бобъра. Телефонно обаждане от мъртвец — тъкмо като в любимите му филми. По-точно във филмите, които *някога* му бяха любими.

— Главата му беше отсечена, Джоунси. Въргаляше се в канавката, а очите му бяха запълнени с кал.

Връзката прекъсна, последва мъртворешка тишина. Джоунси затвори телефона и се върна до прозореца. Алеята беше изчезнала, цялото градче Дери го нямаше. Той се взираше в Бърлогата, над която се извисяваше ясно сивкаво небе, типично за ранна утрин. Покривът беше черен вместо зелен, което означаваше, че той вижда хижата каквато беше преди 1982 година, когато четиримата, по онова време здравеняци-гимназисти (в интерес на истината Хенри никога не е бил здравеняк), бяха помогнали на бащата на Бобъра да постави зелените дървени плочки, покриващи постройката до ден-днешен.

Ала подобен ориентир не му бе необходим, за да определи периода от време, който се разкриваше през прозореца. И без да му казват, знаеше, че зелените дървени плочки вече ги няма, че Бърлогата не съществува, защото Хенри я е изгорил до основи. След миг вратата щеше да се отвори и Бобъра да изтича навън. Годината бе 1978 — именно тогава започна тази история; след миг Бобъра ще изтича навън

само по боксерки и любимото си мотоциклетно яке с безброй ципове, а вятърът щеше да развее глупавите оранжеви кърпи, дето баща му настояваше той да връзва на ръкавите си по време на ловен поход. Годината беше 1978, бяха млади... но нещо се бе променило. Старият девиз за еднаквите дни вече не беше в сила. През този ден бяха започнали да проумяват колко *много* са се променили.

Джоунси като омагьосан се взираше през прозореца.

Вратата се отвори.

Бобъра, който бе едва четиринайсетгодишен, изтича навън.

[1] Ф. Р. Масмер (1734–1815) — немски физик, създател на теорията за животинското привличане, по-късно наречено „хипноза“. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ХЕНРИ И ОУЕН

1

Хенри наблюдаваше как Ъндърхил тромаво се приближава към него под ярката светлина на неоновите лампи. Движеше се с наведена глава, за да предпази очите си от снега и от вятъра, който все повече се усилваше. Хенри понечи да му извика, но преди да отвори уста, буквално беше пометен от усещането за Джоунси. Ненадейно в съзнанието му изплува спомен, който го накара да забрави Ъндърхил и този ярко осветен, заснежен свят. Като по чудо отново беше 1978 година, месецът не бе октомври, а ноември... видя кръв, парчета от счупено стъкло в зеления сала вода... сетне чу как се затръшва вратата.

2

Трясъкът на вратата събужда Хенри от ужасен кошмар — кръв, парчета от счупено стъкло, натрапчива миризма на бензин и на горяща гума — лъхва го леден вятър. Сяда и вижда, че Пит е до него, а кожата на гърдите му, по които няма нито едно косъмче, е настръхнала. Двамата са на пода в спалните си чували, тъй като изгубиха при хвърлянето на ези-тура. Леглото се падна на Бобъра и Джоунси (след време в Бърлогата ще има трета спалня, ала сега са само две и ползвайки привилегиите на възрастта си, ще се шири сам в едната), само че сега Джоунси седи сам в леглото и също изглежда объркан и изплашен.

„Скубиии Дууу, къде си? — ни в клин, ни в ръкав си помисля Хенри, докато опипом търси очилата си, които снощи е оставил на перваза на прозореца. Още усеща силна миризма на бензин и изгоряла гума. — *С теб имаме работа да вършим...*“

— Разбира се! — избърборва Джоунси и отмята завивката. Гол до кръста, но също като Хенри и Пит спи с дълги гащи и чорапи.

— А-ха, падна във водата — добавя Пит, а изражението му подсказва, че той няма никаква представа за какво говори. — Хенри, обувката му е в теб...

— Мокасината... — подхваща Хенри, но също не проумява какви ги дърдори. Нито пък иска да разбере.

— Хей, Бобър! — Джоунси тромаво скача от леглото и настъпва ръката на Пит.

— Ох! — изпъшква онзи. — Сплеска ми ръката, тъпанар такъв, що не гледаш къде...

— Млъкне, бе! — Хенри го хваща за раменете и го разтърсва. — Ще събудиш господин Кларъндън.

Кое то е напълно възможно, защото вратата на стаята, в която спят момчетата, е отворена. Отворена е и външната врата в дъното на дневната. Не е чудно, че са се смръзнали от студ — става страхотно течение. Сега погледът на Хенри се връща в миналото (да, наистина има усещането, че не съзнанието му, а само погледът му се е върнал в онзи далечен ноемврийски ден) и той вижда как капанът за сънища като че танцува под напора на студения вятър, проникващ през отворената врата.

— Къде е Дудитс? — пита Джоунси. Изглежда замаян, сякаш още не се е отърсил от съня. — С Бобъра ли излезе?

— Той си е в Дери, глупчо — смръщва вежди Хенри, става и си облича ватираната фланела. Странното е, че въпросът на приятелят му изобщо не му се вижда глупав; той също има усещането, че преди малко Дудитс е бил тук.

„Сънувал съм — казва си. — Да, видях Дудитс в съня си. Седеше на брега... плачеше... не е искал да го стори... ако някой го е искал, то сме били ние...”

Плачът още се чува през отворената входна врата, като че вятърът носи звука. Само че не плаче Дудитс, а Бобъра.

Тримата хукват навън, като пътъм навличат връхните си дрехи, но нямат време да сложат обувките си.

Слава Богу, че ако се съди по града от бирени кутийки върху кухненската маса (плюс преддверието от същите артикули, натрупани върху масичката в дневната), бащата на Бобъра спи толкова здраво, че

и топ да гръмне, няма да го събуди, камо ли няколко отворени врати и шепотът на разтревожени хлапаци.

Краката му се вледеняват, защото стои по чорапи на гранитната плоча (навярно само смъртта излъчва такъв безсмислен и пронизващ студ), но той не усеща нищо.

Мигновено забелязва Бобъра. Приятелят му е коленичил под кленовото дърво с платформата, сякаш се моли. Носи само боксерки и якето си на мотоциклетист, оранжевите кръпки, които баща му го накара да носи, след като той се заинати да се издокара с глупавото си яке по време на ловен поход, са завързани около ръкавите му и вятърът ги развява като шалчетата, носени от пиратите. Премяната е комична, но в изражението на лицето, обърнато към голите клони на дървото, няма нищо комично. По страните на Бобъра се стичат сълзи.

Хенри се втурва към него. Пит и Джоунси го следват по петите, от устите им излизат бели облачета пара и се разсейват сред ледения въздух. Земята, осеяна с борови иглички, върху която стъпват, е студено почти колкото гранитната плоча.

Той коленичи до Бобъра — едновременно е изплашен и поразен от сълзите му. Приятелят му не се е просълзил като герой от филм, комуто е простено да пророни някоя и друга сълза, когато умре я кучето, я приятелката му; от очите му бликат същински Ниагарски водопади, а от носа му са провиснали прозрачни сополи. Подобни кадри липсват във филмите.

— Ама че гадост — промърморва Пит.

Хенри възмутено го стрелва с поглед, ала забелязва, че онзи не говори за Бобъра, а се е втренчил в димяща локва от повръщано. Сред нея се различават цели царевични зърна (стане ли въпрос за готвене по време на ежегодния ловен поход, Леймар Кларъндън е отявлен привърженик на консервираната храна) и несмлени парченца от пърженото пиле, което консумираха на вечеря. Стомахът на Хенри се преобръща. Тъкмо когато е на път да възстанови нормалното си положение, от гърлото на Джоунси се изтръгва звук, наподобяващ на шумно оригване, а от устата му бликва кафеникава течност.

— Пфу! — почти изкрещява Пит.

Бобъра като че ли не забелязва какво се случва.

— Хенри... — мълви едва чуто. Очите му, скрити зад двойните лещи на сълзите, изглеждат грамадни и са изпълнени със страх. Сякаш

не вижда лицето на Хенри, сякаш погледът му е устремен в онези помещения на съзнанието на всекиго от нас, до които само дадения човек има достъп.

— Бобър, няма страшно. Сънувал си кошмар, това е всичко.

— Тъхъ, тъй ще да е било. — Гласът на Джоунси е прегракнал от повръщането. Той се опитва да прочисти гърлото си, при което издава звук още по-отблъскващ от оригването, навежда се и се изхравва. Тъй като е гол до кръста, се вижда, че кожата на гърба му е настръхнала.

Бобъра сякаш не забелязва нито Джоунси, нито Пит, който коленичи до него и несръчно го прегръща през раменете. Вниманието му е съсредоточено върху Хенри.

— Главата му беше отсечена — прошепва.

Джоунси също се отпуска на колене и сега тримата заобикалят Бобъра. Джоунси посяга да избърше следите от повръщано върху брадичката си, ала преди да я докосне, Бобъра хваща ръката му. Четиримата стоят на колене под кленовото дърво и ненадейно се превръщат в едно цяло. Преживяването е мимолетно, но е ярко като съня им. Това е *сънят*, ала сега са будни, осъзнават усещането и не могат да го отхвърлят като нереално.

Бобъра извърща насълзените си очи към Джоунси, вкопчва се в ръката му и мълви:

— Главата му беше в канавката, а очите му бяха запълнени с кал.

— Да — шепне в отговор приятелят му. В трепереция му глас се долавя страхопочитание. — Майчице, и аз я видях!

— Каза, че ще ни го върне, спомняте ли си? — намесва се Пит. — На всекиго поотделно или на четиримата заедно. *Каза* го, нали?

Хенри чува гласовете им отдалеч, защото се е върнал в съня. Върнал се е на местопроизшествието. Слязъл е по стръмния бряг, обсипан с какви ли не боклуци, и стои на крачка от противното благо, образувано от запушена дренажна тръба. Мястото му е познато — намира се край шосе № 7, което някога свързваше Дери с Нюпорт. Сред плиткото благо лежи преобърнатата кола, обгърната от пламъци. Въздухът е наситен с миризмата на бензин и горяща гума. Дудитс плаче. Седи на брега, притиска до гърдите си жълтата кутия за сандвичи, украсена с герои от филмчето за Скуби Ду, и се залива от плач.

През спуснатото стъкло на преобърнатата кола се подава ръка. Дланта е изящна, ноктите са лакирани в яркочервено. Още двамина, които са пътували с колата, са изхвърлени наоколо три метра от горящите ѝ останки. Единият лежи по корем, ала Хенри го разпознава по гъстата руса коса, която е сплъстена от кръв. Казва си: „Това е Дънкан, който заяви, че няма начин да се оплача на никого, защото ще бъде мъртъв“ Само че по ирония на съдбата именно той е мъртъв.

Усеща как нещо, донесено от мътната вода, докосва пищяла му.

— Не го пипай! — изкрещява Пит, но Хенри не се подчинява на предупреждението. Навежда се и вижда, че това е кафява велурена мокасина, ала с същия миг Бобъра и Джоунси едновременно закрещяват като изплашени деца. Застанали са един до друг в калта, която стига до глезените им, носят ловните си екипи — Джоунси е издокаран с новата си оранжева канадка, която е купил от „Сиърс“ специално за тазгодишния поход (въпреки това госпожа Джоунс със сълзи на очи твърди, че синът ѝ ще загине сред горите млад-зелен, пронизан от куршума на някой ловец), Бобъра пък е с поизтърканото си кожено яке („Леле, колко много ципове!“ — с възхищение бе възкликнала майката на Дуди, заради което Бобъра завинаги щеше да я обича и да ѝ бъде признателен), около ръкавите на което са привързани оранжеви шалчета. Не поглеждат третия труп, който лежи до сами предната лява врата на колата, но Хенри за миг извърща очи към него (без да изпуска кафявата мокасина, напomniaща на миниатюрно кану), защото има нещо много особено в него... толкова особено, че в първия момент той не разбира какво е. След миг проумява, че няма нищо над яката на униформеното сако, с което е облечен мъртвецът. Бобъра и Джоунси пък крещят, защото са видели онова, което липсва над яката. Видели са главата на Ричи Гренадо и очите му, запълнени с кал, които се взират в небето. Хенри веднага се досеща, че главата е на Ричи, въпреки че на носа вече няма лепенка. Безсъмнено е на младежа, който през онзи далечен ден принуждаваше Дудитс да яде изпражнения.

Дудитс продължава да се залива в сълзи — пронизителният му плач те пронизва като нетърпимо главоболие, ако го послуша още малко, Хенри сто на сто ще откачи. Той захвърля мокасината, джапайки в блатото, заобикаля горящата кола и се приближава до приятелите си, които стоят прегърнати.

— Бобър! — изкрещява, но едва когато го разтърсва за раменете, онзи престава да се вира като хипнотизиран в отсечената глава. Поглежда го и като насън прошепва: „Главата му я няма, Хенри!“, сякаш това не е очевидно.

— Не се занимавай с това, ами гледай да успокоиш Дудитс. Накарай го да престане да вие!

— Да, накарай го — обажда се Пит. Още веднъж поглежда главата на мъртвеца, сетне извърща поглед, а устните му потрепват. — Ще ме побърка, ако кара все така.

— Все едно тебешир стърже по черната дъска — промърморва Джоунси. Пребледнял е като платно, лицето му контрастира с новата му оранжева канадка. — Накарай го да млъкне, Бобър!

— Аз...

— Не се прави на глупак, изпей му тъпата *песен*! — възкликва Хенри. Чувства как калната вода се процежда между пръстите на краката му. — Онази *приспивната*, нали се сещаш?

Бобъра недоумяващо се вира в него, след миг обаче погледът му се прояснява, той измърморва: „О, тази ли?“, шляпайки прекосява блатото и по стръмния бряг се заизкачва до Дудитс, който притиска към гърдите си жълтата кутия за сандвичи и реве, та се къса, също като в деня на първата им среща. Хенри мимоходом забелязва, че под ноздрите му е засъхнала кръв, а на лявото рамо има превръзка, от която стърчи нещо като бяла пластмаса.

— Дудитс — мълви Бобъра, докато се катери по възвишението. — Дуди, миличък, престани. Престани да плачеш, не гледай онова нещо, не бива, толкова е отвратително...

Отначало Дудитс не му обръща внимание и продължава сърцераздирателно да плаче. — „Толкова се е напъвал, че от носа му е потекла кръв — мисли си Хенри, — но какво стърчи от рамото му?“

Джоунси е запушил с длани ушите си. Пит притиска ръка към главата си, сякаш да я предпази от избухване. Бобъра прегръща Дудитс, както бе сторил преди няколко седмици, и запява с ясен и верен глас — чак не е за вярване, че запъртък като него притежава ангелски глас:

— *На бебчето лодката сребърна от сънища изкована, плава наблизо и надалеч...*

И, о, чудо на чудесата — Дудитс постепенно се успокоява.

Прикривайки устата си с длан, Пит прошепва:

— Къде се намираме, Хенри? Мамка му, къде сме?

— В един сън — отговаря Хенри, при което четиримата се озовават под кленовото дърво близо до Бърлогата — коленичат в снега и треперят от студ, защото са само по долни гащи.

— Какво? — възкликва Джоунси. Издърпва ръката си и избърсва от брадичката си повръщаното; в този миг връзката помежду им се прекъсва, връщат се в действителността. — Какво каза, Хенри?

Той усеща отдръпването на съзнанието им, буквално го чувства, и си казва: *„Не ни е съдено да бъдем заедно. Понякога е по-добре да бъдеш сам“*.

Да, сам. Сам с мислите си.

— Сънувах кошмар — мълви Бобъра. Изглежда, не обяснява на приятелите си, а говори на себе си. Със странно забавени движения, сякаш още сънува, дръпва ципа на един от многобройните си джобове на якето си и измъква отвътре близалка. Сетне вместо да отстрани опаковката, пъха в устата клечката и я задъвка. — Сънувах, че...

— Спести си описанието — прекъсва го Хенри и с пръст намества очилата си — Всички знаем какво си сънувал. — *„Кое то е съвсем естествено — нали и ние присъствахме“* — ще му се да добави, но се въздържа. Едва четиринайсетгодишен е, но е достатъчно мъдър за да знае, че казаната дума е като хвърлен камък. „Къорав карти не играе“ — казваха, когато играеха рум и някой по погрешка изчистеше важна карта. Знаеше, че изрече ли го на глас, трябва да се справят с него, ако ли пък си замълчи, може би... може би всичко ще се размине.

— Ако питаш мен, не си го сънувал ти — обажда се Пит, — а Дудитс. Всички ние...

— Пет пари не давам за мнението ти! — грубо го прекъсна Джоунси. Гласът му е толкова прегракнал, че тримата изненадано се втрещават в него. — Било е само сън, който ще забравя. Всички ще го забравим, нали, Хенри?

Очилатият отривисто кимна.

— Да се връщаме в хижата — подхвърля Пит. — Краката ми станаха на ко...

— Но само при едно условие — казва Хенри, а тримата неспокойно се взират в него. Стигнаше ли се до вземане на решения,

той е техният предводител. „И ако не ви харесва как се справям — гневно си каза той, — друг да го направи. Защото това не е детска игра, повярвайте!“

— Какво? — пита Бобъра, а тонът му подсказва, че му се ще да добави: „Сега пък какво ти скимна?“

— Като отидем в магазина на Гослин, някой от нас ще телефонира на Дудс и ще го успокои, ако е разстроен.

Думите му са посрещнати с мълчание. И тримата са поразени от предложението да телефонират на техния слабоумен приятел. Според Хенри никога досега Дудитс не е разговарял по телефона — ще му бъде за пръв път.

— Май си прав, братче — съгласява се Пит... сетне се плесва през устата, като че ли е казал нещо неприлично.

Бобъра, който носи само абсурдните си боксерки и още по-абсурдното си яке, вече трепери като лист. Близалката, която стърчи от устата му, подскача нагоре-надолу.

— Рано или късно тъпият ти навик да дъвчеш клечки ще те убие — казва му Хенри.

— И мама е на същото мнение. Няма ли да се прибираме? Умирам от студ!

Тръгват обратно към Бърлогата, където двацет и три години по-късно ще приключи приятелството помежду им.

— Мислите ли, че Ричи Гренадо наистина е мъртъв? — обажда се Бобъра.

— Не знам и не ми пука — отговаря Джоунси и поглежда Хенри. — Съгласен съм да се обадим на Дудитс. Имам собствен телефон, можем да прехвърлим обаждането на моята сметка.

— Брей, голям го вадиш! — възкликва Пит. — Вашите много те гледят, Гари.

По принцип Джоунси побеснява, когато го наричат Гари, но тази сутрин умът му е другаде.

— Това е подаръкът за рождения ми ден — обяснява необичайно кротко. — Извънградските разговори ми се удържат от джобните пари, затова онзи, който разговаря с Дуд, трябва да е максимално лаконичен. После... после да забравим, че това се е случвало. Никога не се е случвало, ясно ли е?

Тримата кимат. Никога не се е случвало. Мамка му, никога не се е...

3

Силен порив на вятъра блъсна Хенри в гърба и едва не го запрати върху оградата, по която течеше електрически ток. Той се върна към действителността, отърсвайки се от спомена така, сякаш събличаше тежко палто. Споменът беше възкръснал в най-неподходящия момент (разбира се, за някои спомени моментът никога не е подходящ). Мръзнеше в снега, очаквайки Ъндърхил, който беше единствената му надежда за оцеляване, но докато е сънувал наяве, онзи може би е минал покрай него, оставяйки го на произвола на съдбата.

Обаче Ъндърхил не беше отминал. Пъхнал ръце в джобовете си, стоеше отвъд оградата и се взираше в Хенри. Снежинките, които падаха върху прозрачната му маска, бързо се топяха, капките се стичаха като...

„Като сълзите на Бобъра през онзи ужасен ден“ — помисли си Хенри.

— Защо не си в обора при другите? — обади се Ъндърхил. — Току-виж си замръзнал в тоя студ.

Хенри с ужас откри, че езикът му е залепнал за небцето. Животът му буквално зависеше от онова, което щеше да каже на този човек, ала не му идваше наум подходящата фраза за започване на разговора. Езикът му напълно се беше вързал.

„Струва ли си усилието?“ — обади се вътрешният му глас, неговият стар приятел, когото той често наричаше «глас на мрака». — *Честно, защо си правиш труда? Защо не им позволиш да ти сторят онова, което сам искаше да си причиниш?“*

Решението му вече не засягаше само него, ето защо! Осъзнаваше го, ала все още не можеше да продума.

Ъндърхил продължаваше да го наблюдава, без да извади ръце от джобовете си. Беше свалил качулката си, снежинките кацаха върху тъмнорусата му коса и върху прозрачната маска, каквато носеха всички войници, не и задържаните; на арестантите не им трябваха маски — чакаше ги същият край, който беше сполетял сивите пришълци.

Ала вместо да се отдалечи, онзи заговори:

— Не се изненадвам, че знаете името ми, господин Хенрийд. Хенрийд ли се казвате?

— Девлин. Пречели сте малкото ми име. Казвам се Хенри Девлин. — Той предпазливо промуши дланта си в пролуката между бодливата и обикновената тел. След като Ъндърхил не понечи да хване ръката му, само в продължение на около пет секунди безизразно се визира в нея, той я отдръпна, оттегляйки се в своя мъничък свят, усещайки се глупаво, макар мислено да се упрекуваше заради чувствителността си — нелепо бе да се чувства като човек, пренебрегнат по време на някакво празненство.

Ъндърхил любезно кимна, като че наистина бяха на коктейл временно на заснежена поляна, осветена от силни лампи, които бяха монтирани същия следобед.

— Знаете името ми, тъй като под въздействието на извънземните в Джеферсън Тракт у нас са се породили телепатични способности... на много ниско ниво, разбира се. — Ъндърхил се усмихна. — Звучи абсурдно, но е самата истина. — Явлението е временно, безобидно и си го бива само за развлечение на гостите по време на празненство, а тая вечер си имаме бая работа, та да си устройваме развлечения.

В този момент езикът на Хенри най-сетне се развърза — слава Богу, не беше залепнал за небцето.

— Не сте дошли да разговаряме посред тази буря, защото знам вашето име, а защото ми е известно името на съпругата ви. И на дъщеря ви.

— Може би — все така усмихнато отвърна Ъндърхил. — Във всеки случай е крайно време двамата с вас да се приберем на топло и да си отдъхнем — имаме тежък ден.

Той направи няколко крачки, но не се отдалечи от оградата — тръгна покрай нея по посока на караваните и фургоните. Хенри се движеше редом с него, като полагаше големи усилия да не изостава, газейки през дълбоките преспи — никой не беше минавал от тази страна, за да проправи пъртина.

— Господин Ъндърхил! Оуен! Спри за момент и ме изслушай. Имам да ти кажа нещо много важно.

Онзи продължи да крачи с наведена глава, за да защити очите си от снежната вихрушка; все още любезно се усмихваше. Хенри бе обзет

от ужасяващо чувство на безсилие; знаеше, че Ъндърхил *иска* да спре, но досега той не му беше дал повод да го стори.

— Курц е луд — изтърси. Още вървеше редом с русокосия, но пуфтеше като локомотив, а краката му се подкосяваха от умора. — Обаче е и много лукав. Хитър е като лисица и умее да се прикрива.

Ъндърхил продължаваше да крачи с наведена глава, нелепата му усмивка като че беше залепена на лицето му под прозрачната маска. Дори сега вървеше по-бързо. Скоро Хенри щеше да се наложи да тича, за да се движи в крачка с него. Ако изобщо беше в състояние да тича.

— Насочват автоматите си към нас — изрече задъхано. — Трупове осейват пода на обора... обливате с бензин постройката... вероятно ще го източите от бензиновата колонка на стария Гослин, защо да хабите вашия... избухват пламъци... гъст дим... двеста... четиристотин... мирише така, сякаш в ада е устроено барбекю на ветераните, воювали в чужди страни...

Усмивката на Ъндърхил беше помръкнала, той все повече ускоряваше крачката. С последни сили Хенри препускаше през дълбоките преспи, като едва си поемаше дъх. Слепоочията му пулсираха, леденият вятър като острие се забиваше в челото му.

— Чуй ме, Оуен... казваш се Оуен, нали? Спомняш... ли си... онази детска песничка: „Големите мухи изяждат... малките мухи...“ и така нататък... и така нататък *ad infinitum*? Това... ще се случи... тук, малката муха си... ти... защото Курц има свои хора... онзи, дето му е пряко подчинен... май се казва Джонсън...

Ъндърхил изпитателно го изглежда, сетне закрачи още по-бързо. Хенри като по чудо вървеше редом с него, ала чувстваше, че няма да издържи още дълго. Усещаше болка в хълбока, която все повече се усиливаше, превръщайки се в нажежен шип, забиващ се в плътта му.

— Задачата е възложена на теб... това е втория етап от... почистването... Импириъл Вали е кодовото му название... говори ли ти нещо?

Недоумението на Ъндърхил беше съвсем неподправено. Очевидно Курц не го беше посветил в тайната операция, целяща унищожаването на повечето членове на „Син екип“. Названието „Импириъл Вали“ не означаваше нищо за Оуен Ъндърхил! Хенри изпита усещането, че гърдите му са обхванати от метален обръч, който непрекъснато се стеснява.

— Спри! Господи... Оуен... не разбираш ли...

Ъндърхил безмълвно крачеше в снега. Ъндърхил искаше да запази последните си илюзии. Кой би могъл да го вини?

— Джонсън... плюс още неколцина... мисля, че сред тях има една жена... и ти щеше... да бъдеш включен, ако не се беше провалил... онзи си мисли, че си... прекрачил границата... и то за втори път... правил си го и преди... на някакво място, наречено Боса Нова...

Изглежда, усилията му бяха възнаградени — Ъндърхил спря и се втренчи в него. Хенри се запита дали най-сетне е постигнал напредък.

— Мисля, че накрая... дори Джонсън ще бъде жертван... само Курц ще си тръгне оттук... останалите... само купчина обгорели кости и пепел... четенето на мисли не ти... го е подсказало, а? Телепатията, дето става само за развлечение на гостите... не прониква толкова дълбоко в мозъка...

Болката в гърдите ставаше все по-непоносима, забиваше се под мишниците му като нокти на граблива птица. Подхлъзна се, размаха ръце да запази равновесие, но не успя и се гмурна в дълбока преспа. Белите му дробове се напрягаха за глътка въздух, ала поеа само шепа сипкав сняг.

Той с усилие застана на колене; кашляше толкова силно, че едва успяваше да си поеме дъх, внезапно му причерня. Когато зрението му се проясни, видя гърба на Ъндърхил, който след миг щеше да се скрие зад гъстата снежна завеса. Без да знае какво ще каже, осъзнавайки, че това е последният му шанс, Хенри изкрещя:

— Искал си да препикаеш четката за зъби на господин Рейплоу, а когато не си успял, си счупил порцелановия му поднос! Счупил си подноса и си избягал! *Както бягаш и сега, проклет страхливец такъв!*

Оуен Ъндърхил, който се бе отдалечил толкова много, че само силуетът му се мерзелееше сред гъстия сняг, внезапно спря.

4

За секунда остана неподвижен, без да се обърне. Хенри приклекна да си поеме дъх, топящият се сняг се стичаше на вадички по пламналите му страни. Усети нещо, което посрещна и със страх, и с

необяснимо безразличие — раната на бедрото, в която растеше бирсът, го сърбеше.

Най-сетне Оуен се обърна и се приближи до оградата:

— Откъде знаеш за епизода в дома на семейство Рейплоу? Телепатичните ни способности отслабват. Невъзможно е да проникнеш толкова надълбоко в съзнанието ми.

— Знам още много — промърмори Хенри. Едва се изправи на крака, превивайки се от кашлица. — Различавам се от останалите... с приятелите ми сме по-различни от обикновените хора. Бяхме четирима. Двама са мъртви... аз съм тук. Четвъртият... той е твоя грижа, Оуен. Не се бой нито от мен, нито от затворниците в обора, които все повече се увеличават, нито от членовете на „Синя група“, нито дори от верните хора на Курц от Импириъл Вали. Опасен е само онзи... — Сърцето не му даваше да произнесе името на Джоунси — с него беше най-близък; Пит и Бобъра бяха страхотни приятели, ала само с Джоунси можеше да сподели идеите си, възхищението си или неодобрението от прочетена книга, защото двамата сякаш мислеха еднакво; само Джоунси притежаваше необузdana фантазия и също като него ясно виждаше Дирята. Но него вече го няма, нали? Хенри знаеше, че когато червено-черният облак премина над него, от верния му приятел се е била запазила поне малка частица, ала навярно вече е изяден жив. Може би сърцето му още бие и очите му виждат, но истинският Джоунси е мъртъв като Бобъра и Пит.

— Джоунси е твоя грижа, господин Ъндърхил. Гари Джоунс, живущ в Бруклин, щата Масачузетс.

— И за Курц трябва да се погрижа... — промълви Оуен. Воят на вятъра заглуши думите му, но Хенри ги чу, защото отекваха в съзнанието му. Когато онзи се огледа, проследи погледа му и видя неколцина мъже, които тичаха по пътеката между караваните и фургоните — наблизко нямаше никого. Ала пространството около магазина и обора беше ярко осветено от безмилостните неонов лампи, а бученето на форсирани двигатели, бръмченето на генератори и виковете на войниците се чуваха отчетливо въпреки воя на вятъра. Някой даваше команди, използвайки мегафон. Цялостният ефект беше странен, сякаш поради разразяването на бурята двамата бяха впримчени в градче, обитавано от призраци. Дори хората, тичащи по

пътеката, напомняха на привидения, които се стопиха сред снежната завеса.

— Не бива да разговаряме тук — заяви Ъндърхил. — Слушай внимателно и не ме карай да повтарям, мъжки.

В съзнанието на Хенри, в което сега постъпваха толкова много сведения, че повечето се преплитаха в неразбираема смесица, ненадейно се откри мисълта на Оуен Ъндърхил: — „Мъжки! Неговата дума! *Не е за вярване, че съм използвал неговата дума!*“

— Слушам те — каза Хенри.

5

Бараката се намираше в другия край на ограденото пространство и беше максимално отдалечена от обора; въпреки че отвън беше осветена като всички сгради в този адски концентрационен лагер, вътре цареше полумрак и се разнасяше ароматът на сено. Долавяше се и друга, малко по-тръпчива миризма.

В дъното на помещението, облежнати на стената, седяха четирима мъже и една жена. Носеха оранжеви ловни облекла и си предаваха джойнт от ръка на ръка. Единият прозорец на бараката гледаше към заграждението за конете, през другия се виждаха оградата, издигната от войниците, и гората отвъд. Мръсните стъкла донякъде приглушаваха безмилостната светлина на неоновите лампи. В полумрака лицата на затворниците, пушещи марихуана изглеждаха сиви като на мъртъвци.

— Искаш ли да пушиш трева? — попита онзи, който държеше цигарата. Говореше с половин уста, защото се опитваше да задържи дима в белите си дробове, но охотно подаде на Хенри джойнта.

— Не. Искам всички да излезете оттук.

Четиримата недоумяващо го погледнаха. Жената беше съпруга на онзи, у когото в момента беше цигарата. Човекът отляво беше деверът ѝ. Другите двама само си правеха компания.

— Върнете се в обора — настоя Хенри.

— Друг път! — обади се един от мъжете. — Претъпкано е с народ. Предпочитам усамотението. Дойдохме тук преди теб и ако не ти се иска компания, ти ще си отидеш...

— Пипнал съм го — прекъсна го Хенри и докосна тениската, с която беше превързал раната си. — Заразен съм с бигус. *Онези* го наричат „рипли“. Предполагам, че някои от вас също са го пипнали... например ти, Чарлс. — Посочи един от мъжете — оплешивяващ шишко, който изглеждаше още по-пълнен заради пухеното яке.

— Вярно е. Здравата си го закъсал, братче. Ти също, Мона... Мона ли се казваш? Не... Марша. Името ти е Марша.

— Не съм заражена! — Жената скочи на крака, притискайки гръб до стената на бараката; не откъсваше от Хенри очите си, изпълнени с ужас, които досущ приличаха на очите на кошута. Скоро всички кошути в Джеферсън Тракт щяха да бъдат мъртви, Марша — също, помисли си Хенри, като се надяваше жената да не прочете мисълта му. — Чиста съм, господине. Всички тук сме здрави с изключение на теб.

Тя се обърна към съпруга си, който не беше здравеняк, но във всеки случай беше по-едър от Хенри. Всъщност всички присъстващи бяха по-едри от него.

— Изхвърли го, Дарън.

— Съществуват две разновидности на рипли — продължи Хенри. Говореше уверено, макар да не разполагаше с доказателства... след дълги размишления беше стигнал до този извод и нещо му подсказваше, че не греши. — Да ги наречем първичен и вторичен. Почти съм сигурен, че ще оздравеете, ако не сте приели голяма доза чрез храна, вода или някакво живо същество, което е влязло в отворена рана.

Всички го гледаха безпомощно, сякаш се бяха превърнали в плахи кошути; за миг го обзе неописуемо отчаяние. Горчиво съжали, че преди време не му е стигнала смелост да сложи край на живота си.

— Заразен съм с първичната форма — продължи. Развърза тениската, която беше омотал около бедрото си. Нито един от присъстващите не се осмели да погледне какво има под прореза в джинсите, но той направи внимателен оглед и заради тях. Раната, причинена от лоста на джипа, вече беше запълнена с бигус. Някои стръкове бяха дълги приблизително осем сантиметра, връхчетата им се поклащаха като водорасли, раздвижвани от подводно течение. Той усещаше как растенията се вкореняват все по-дълбоко, причинявайки нетърпим сърбеж. Опитваха се да мислят. Това беше най-страшното — червеникаво-златистата растителност се опитваше да разсъждава.

Мъжете и спътницата им забързаха към вратата на бараката. Хенри очакваше, че веднъж усетят ли полъха на студения въздух, ще хукнат да бягат, ала се беше излъгал. Преди да прекрачат прага, те спряха.

— Господине, можете ли да ни помогнете? — попита Марша с треперливия гласец на изплашено дете. Съпругът ѝ я прегърна през раменете.

— Не зная — отвърна той. — Твърде вероятно е да не мога... но кой знае? Хайде, вървете. Ще изляза оттук след половин час, може би дори по-скоро, но мисля, че е най-добре да бъдете заедно с другите в обора.

— Защо? — попита Дарън Чайлс от Нютън.

А Хенри, комуто беше хрумнала смътна идея, но засега нямаше никакъв план, отговори:

— Нямам представа. Но мисля, че е във ваш интерес.

Петимата излязоха и го оставиха сам в бараката.

6

Под прозореца, който гледаше към оградата на лагера, беше натрупано сено. Дарън Чайлс се беше разположил върху него (като притежателна джойнта имаше право да се настани най-удобно), а сега Хенри зае мястото му. Подпря длани на коленете си и веднага му се приспа, въпреки гласовете, които едновременно бърбореха в главата му, и нетърпимия сърбеж в левия крак (започваше да го усеща и в устата си на мястото на падналия му зъб).

Разбра, че Ъндърхил е под прозореца още преди онзи да заговори — чу приближаването на съзнанието му.

— Намирам се от подветрената страна и съм скрит в сянката на постройката — каза Оуен. — Ако някой се приближи, ще кажа, че съм спрял да изпуша една цигара. А ти да не си гъкнал, иначе с нас е свършено.

— Дадено.

— Излъжеш ли ме, ще си отида, а през краткия живот, който ти остава, никога повече няма да разговаряш с мен — на глас или... по друг начин.

— Добре.

— Как изгони хората, които бяха в бараката?

— Защо питаш? — Хенри смяташе, че е прекалено капнал от умора, за да изпита гняв, но се оказа тъкмо обратното. — Да не би присъствието им тук да беше един вид изпитание?

— Не дрънкай глупости!

— Казах им, че съм заразен от първичната форма на рипли, което е самата истина. На бърза ръка си обраха крушите. — Замълча за миг, сетне добави: — Ти също си заразен, нали?

— Защо смяташ така? — Ъндърхил говореше съвсем спокойно, гласът му не издаваше напрежение — от дългогодишната си практика като психотерапевт Хенри отлично познаваше първите признаци на паниката. Каквито и недостатъци да имаше Оуен, той беше здравомислещ човек, което беше стъпка в правилната посока. „Не е лошо да разбере, че няма какво да губи“ — помисли си.

— Засега е само около ноктите ти... имаш малко и в едното ухо.

— С тия твои умения ще побъркаш публиката във Вегас, приятелче!

Хенри мислено видя как Ъндърхил поднася цигарата към устата си. Хрумна му, че в края на краищата не Оуен, а силният вятър ще „изпуши“ цигарата.

— Човек се заразява с първичната форма направо от източника — продължи да обяснява. — Сигурен съм, че другата се разпространява, когато докоснеш я дърво, я куче, я елен или човек, които са заразени... Също като обрива, който се получава при докосването на отровен бръшлян. Вашите лаборанти сигурно го знаят, струва ми се, че от тях научих информацията. Всъщност не съм сигурен. Съзнанието ми е като сателитна антена, която приема излъчванията на стотици канали, без да блокира нито един. Трудно ми е да преценя откъде постъпват сведенията, пък и едва ли има значение. Сивчовците наричат червената растителност „бирус“, което означава „коренът на живота“. При определени условия от първичната форма на рипли произлизат присадките.

— Коренът на живота, а?

— Точно така. Чуй какво ще ти кажа — сивчовците имат големи проблеми на Земята — може би затова са чакали цели петдесет години, преди да предприемат решителни действия. Например невестулките би

трябвало да са сапрофити... знаеш ли какво представляват сапрофитите?

— Хенри... името ти е Хенри, нали? Слушай, Хенри, това свързано ли е със...

— Разбира се, че е свързано със сегашното ни положение. Ако не искаш да си отговорен за смъртта на всички пътници на космическия кораб „Земя“, на който ще остане да вирее само червеникавата растителност — искрено те съветвам да млъкнеш и да ме изслушаш.

Онзи замълча, сетне промърмори:

— Слушам те.

— Сапрофитите са полезни паразити, които живеят в червата и стомасите ни и които доброволно приемаме чрез млечните продукти и най-вече чрез киселото мляко. Предоставяме им „жилище“, а те ни се отплащат с нещо друго. Например млечно-киселинните бактерии подобряват храносмилането. При нормални условия — нормални за друг свят, в който околната среда се различава от нашата — невестулките достигат размери на чаена лъжичка, и то без дръжката. Може би въздействат на репродуктивните способности на жените, но не убиват хора. Тоест... по принцип не ги убиват, само живеят в червата ни. Ние ги храним, те ни се отплащат, като ни превръщат в телепати. Така е на теория. Само дето те ни превръщат в телевизионни предаватели. Ние сме телевизия „Сив пришълец“.

— Нима знаеш всичко това само защото в теб живее една от тях ли? — гласът на Ъндърхил не издаваше отвращение, ала Хенри го видя да пулсира като пипало в съзнанието му. — Цитирам: „Една от нормалните невестулки.“ Край на цитата.

— Не е вярно — отвърна Хенри, а мислено добави: „*Поне засега съм чист*“.

— Тогава как си научил толкова много подробности? Или си го измисляш в момента? Опитваш се да спасиш кожата, нали?

— В момента най-маловажното е как съм научил подробностите, Оуен... но ти знаеш, че не лъжа. Нали четеш мислите ми.

— В едно съм сигурен — *въобразяваш си*, че не лъжеш. Колко телепати като теб смяташ, че ще се навъдят?

— Нямам представа. Ако бирусът се разпространи, броят им ще се увеличи, но няма да са от моята категория.

— Защото ти си различен. — Не само тонът, но и мислите на Ъндърхил издаваха недоверието му.

— Приятелю, едва днес разбрах колко съм различен. Но в момента това няма значение. Засега е важно да разбереш, че сивчовците са го закъсали. Вероятно за пръв път в тяхната история влизат в битка за установяване на контрол. Първо, когато невестулките попаднат в човешкия организъм, се превръщат в опасни паразити. Непрекъснато се хранят и също така непрекъснато растат. Те са злокачествени тумори, Ъндърхил.

Бирусът също им създава неприятности. Предполагам, че в други светове се развива нормално, но нашите условия са неблагоприятни за разпространяването му... поне засега. Учените и специалистите в областта на медицината, които режисират това представление, предполагат, че ниските температури забавят растежа на бируса, ала според мен причината е съвсем друга. Разбира се, не съм съвсем сигурен, тъй като те не са наясно, обаче...

— Чакай, чакай! — В мрака проблесна пламъче. — Ъндърхил отново бе запалил цигара, която вятърът щеше да изпуши. — Не говориш за лекарите, така ли?

— Позна.

— Смяташ, че поддържаш контакт с пришълците... чрез телепатия. Вярно ли е?

— Да. По-точно с един от тях.

— С този Джоунси, за когото спомена преди малко ли?

— Оуен, не зная, повярвай ми. Важното е, че те *губят* битката. Истината е, че двамата с теб, както и хората, които днес участваха в акцията срещу „Синьо момче“, може би няма да доживеем до Коледа. Заразата е проникнала дълбоко в нас. Обаче...

— Имаш право, и аз съм пипнал този бирус — прекъсна го Оуен. — Също и Едуардс — появи се около ноктите му като по магия.

— Но ако наистина се вкорени в теб, едва ли ще го разпространиш — продължи мисълта си Хенри. — В действителност не е толкова заразно. Някои от хората в обора никога няма да го прихванат, независимо с колко заразени общуват. Последните пък ще страдат от вторичната форма на бирус... или на рипли, ако предпочиташ тази дума.

— „Бирус“ ми допада повече.

— Твоя воля. Носителите му може би ще го предадат на още неколцина души, при които заболяването ще бъде в много слаба форма, наречена примерно бигус 3. Възможно е и те да станат преносители на заразата, но при болелите от бигус 4 наличието му ще се открива само под микроскоп или чрез кръвна проба. Следващ етап няма да има — бигусът ще изчезне.

Следва най-важното, затова слушай внимателно.

Първо, сивите пришълци, които може би са само системи за пренасяне на растителността, вече са унищожени. Онези, които не са били убити от атмосферните условия подобно на марсианците от романа „Война на световите“, чиято смърт е предизвикана от микробите, вие застреляхте с картечните си. Оцелял е само един, от когото най-вероятно черпя информация. Ала налице е само разумът му, физически той вече не съществува.

Второ, невестулките не функционират според предвижданията. Подобно на злокачествените тумори в крайна сметка те ще се самоунищожат. Онези, които напуснат човешкото тяло, бързо умират под въздействието на пагубната околна среда.

Трето, бигусът също не действа според очакванията, но след време, ако попадне в среда, благоприятстваща развитието му, има опасност да мутира... да се приспособи към местните условия... и да ни подчини на властта си.

— Няма страшно, ние ще го унищожим — заяви Ъндърхил. — Ще опожарим горите, а като приключим, Джеферсън Тракт ще бъде напълно заличен от лицето на земята.

Хенри изпита непреодолимо желание да закрепци от безсилие. Вероятно мислите му пронизаха съзнанието на Ъндърхил, който потрепери, а гърбът му се блъсна в тънката стена на бараката.

— Действията ви са безполезни — продължи Хенри. — Нито задържаните хора, нито невестулките могат да разпространят заразата, бигусът пък не се разпространява от само себе си. Ако твоите хора веднага си вдигнат чукалата, природата сама ще се излекува и ще заличи следите от това безумие. Според мен на сивчовците не им се е вярвало, че са претърпели провал, затова предприеха и последната отчаяна стъпка. Предполагам, че са били изпратени на самоубийствена мисия, ръководена от извънземна версия на вашия безумец Курц. За

тях понятието провал не съществува. Мотото им е: „Ние винаги побеждаваме“.

— Откъде знеш какво е...

— В последната минута преди да загинат... може би дори в последната секунда един от тях е открил човек, съвършено различен от човешките същества, с които са се сблъскали сивчовците, невестулките и бирусът. Именно той е преносител на заразата, ала най-важното е, че вече е извън карантинната зона, което напълно обезсмисля действията ви.

— Това е Гари Джоунс, така ли?

— Да, Джоунси е.

— По какво се различава от обикновените хора?

Въпреки нежеланието си да сподели тайната с Ъндърхил, Хенри знаеше, че трябва да му подхвърли нещичко:

— С Джоунси и другите ни двама приятели, които вече са мъртви, познавахме човек, напълно различен от простосмъртните. По рождение бе надарен с телепатични способности. Той ни въздейства по някакъв начин. Едва ли щеше да е възможно, ако се бяхме запознали с него няколко години по-късно, когато възмъжахме, ала го срещнахме в момент, в който бяхме много... податливи на въздействието му. След време с Джоунси се случи нещо, което изобщо не беше свързано с... онова забележително момче.

Дълбоко в себе си обаче Хенри подозираше, че истината е съвсем друга; въпреки че Гари Джоунс беше блъснат от кола в Кеймбридж, а Дудс никога през живота си не беше напуснал Дери, по някакъв начин момчето бе повлияло върху окончателната и пагубна промяна в Джоунси. Както бе повлияло и върху случващото се в момента.

— Нима очакваш да ти повярвам? — попита Ъндърхил. — Очакваш да преглътна невероятната ти приказка, все едно преглъщам сироп против кашлица, така ли?

В полумрака на бараката, изпълнена с уханието на сено, устните на Хенри се разтегнаха в кисела усмивка:

— Оуен, ти го вярваш! Не забравяй — чета мислите ти! Най-опасният ни враг е на свобода. Въпросът обаче е... въпросът е...

Той го зададе мислено.

На Оуен, който бе смъкнал маската си и зъзнеше в студа, палейки цигара след цигара, въпреки че изобщо не му се пушеше (беше си купил от лавката още един пакет), изобщо не му беше до смях... но когато човекът в бараката сякаш се обиди от логичния му въпрос, заявявайки: „Оуен, ти го вярваш. Не забравяй — чета мислите ти!“, неочаквано за самия себе си се засмя. Курц беше казал, че ако хората запазят телепатичните си способности и явлението се разпространи, това ще означава край на обществото, съществуващо до момента. Ъндърхил се бе съгласил с него, ала едва сега осъзнаваше колко фатални ще бъдат последствията.

— Въпросът обаче е... въпросът е...

Какво ще предприемем?

Макар да беше капнал от умора, Оуен знаеше какъв е единственият възможен отговор:

— Налага се да последваме Джоунс. Питам се обаче дали ще успеем да го заловим навреме.

— Мисля, че още имаме възможност, макар и минимална.

Ъндърхил се помъчи да проникне в съзнанието на събеседника си и да проумее смисъла на загадъчния отговор, ала не успя — по отношение на телепатичните способности онзи многократно го превъзхождаше. Все пак нещо му подсказваше, че очилатият дребосък е искрен. „Или пък той вярва, че е искрен — хрумна му ненадейно. — Бог ми е свидетел, че искам да му се доверя. Търся си извинение да изчезна оттук преди започването на кръвопролитие.“

— Не! — каза Хенри, а на Оуен му се стори, че за пръв път долавя в тона му неувереност. — Няма да има кръвопролитие. Курц няма да убие приблизително осемстотин души. В крайна сметка унищожаването на невинни хора няма да окаже влияние върху разрешаването на проблема. Те са само... Господи, те са случайни свидетели!

Без особена изненада Ъндърхил установи, че изпитва удоволствие от душевния смут на новия си приятел — Бог му е свидетел, че очилатият го беше накарал да се чувства неловко.

— Какво предлагаш? Преди малко каза, че само приятелят ти Джоунс има значение.

— Вярно е, но... — Той се поколеба и млъкна. Гласът на разума му беше малко по-уверен:

Не съм и намекивал да си отидем и да позволим да ги убият.

— Няма къде да отидем — прекъсна го Ъндърхил. — С теб ще бягаме като плъхове, напускащи потъващия кораб. — Той дръпна още веднъж от третата си недоизпушена цигара, хвърли я и проследи с поглед как вятърът я отнесе. Снегът продължаваше да се сипе, образувайки непроходими преспи. Пътуването в такова време означаваше почти сигурно смърт. *„Засега ни устройва моторна шейна — помисли си той. — Но ако до полунощ продължава все така, и с джип няма да си придвижим.“*

— Убий Курц — отсече Хенри. — Това е единственият изход. По-лесно ще избягаме, когато го няма командирът да дава заповеди, а пък и... биологичното прочистване ще бъде отложено. Оуен кисело се изсмя.

— Лесно ти е да говориш, все едно предлагаш детска игра. Май ме мислиш за агент 00 Ъндърхил, дето стотици хора е убил.

Запали поредната цигара, като заслони с шепи пламъчето на запалката. Въпреки че носеше ръкавици, пръстите му се бяха вкочанили. *„Ако скоро не стигнем до решение, ще умра от измръзване“ — помисли си.*

— Толкова ли е трудно? — попита Хенри, въпреки че отлично знаеше отговора; Оуен усещаше как очилатият насила си затваря очите за истината — страхува се, че положението ще се влоши още повече. — Отиваш в караваната и го пречукваш — фасулска работа.

— Няма да е толкова лесно. — Оуен мислено му препрати изображение, на което се виждаше как Фреди Джонсън и останалите членове на „Импириъл Вали“ охраняват караваната на Курц. — Освен това „жилището“ му е оборудвано с алармена система и ако нещо се случи, лошите момчета на секундата ще се притекат на помощ на шефа си. Възможно е да се добера до него, но вероятността за неуспех е много по-голяма, защото охраната му е като на собственик на колумбийски наркокартел, а по време на операция е засилена. Лаская се от мисълта, че по нищо не му отстъпвам и че ще се добера до него, но мисията ми ще бъде самоубийствена. Ако наистина е завербувал Фреди Джонсън, то в секретният му екип са включени още Кейт Галахър и Марвъл Ричърдсън... Карл Фрийдман... Джослин Макавой. Все хора, които не си поплюват, Хенри. Ако убия Курц, те ще ме очистят, а големите клечки, които ръководят операцията от

скривалището си в планинските недра, ще изпратят нов чистач — някой клонинг на Курц, който ще довърши започнатото от него. Възможно е дори да назначат Кейт на негово място. Бог ми е свидетел, че тя е достатъчно откачена. Смъртната присъда на затворниците в обора може би ще се отложи с дванайсет часа, през които те ще се пекат на бавен огън, но в крайна сметка ще бъде изпълнена. Единствената разлика е, че вместо да се поразходиш с мен в снежната буря, красавецо, ще споделиш съдбата им. Междувременно приятелчето ти... онзи Джоунси... ще пътува към... Накъде?

— Засега предпочитам да го пазя в тайна.

Въпреки твърдият отказ Ъндърхил се помъчи да прочете отговора в съзнанието на Хенри. За миг зърна смътно и странно видение — висока цилиндрична сграда, наподобяваща на силос за зърно — сетне то бе заменено от бял кон, който май беше еднорог, препускащ по някакво шосе. Край пътното платно имаше табела, върху която с големи черни букви беше написано „ДА СИ ПОИГРАЕМ НА КОНЧЕ“, а отдолу беше изрисувана стрелка.

— Блокираш ме, а? — възкликна едновременно развеселено и раздразнено.

— Може би. А може би ти преподавам техника, която е най-добре да усвоиш, ако искаш разговорът ни да остане в тайна.

— Ъ-хъ — промърмори Ъндърхил. Всъщност изобщо не беше разгневен от случилото се. Разбираше какво преимущество ще му даде способността да блокира достъпа до съзнанието си. Освен това се бе убедил, че Хенри наистина знае къде отива заразеният му приятел — въпреки блокадата за миг беше зърнал изображението му.

— Хенри, слушай внимателно какво ще ти кажа.

— Целият съм в слух.

— Ще ти предложа простицък и сравнително безопасен план. Ако разполагаме с време, най-добре е първо да поспим.

— Съгласен съм. Капнал съм от умора.

— Към три часа ще задействам нещата... базата ще бъде в бойна готовност, докато престане да съществува, но между четири и шест сутринта око̀то на Големия брат^[1] не е толкова зорко. Ще отвлека вниманието на охраната и ще прекъсна електричеството, което тече по оградата — всъщност това е най-лесното. Пет минути след избухването на суматохата ще бъда тук с моторната шейна...

Ъндърхил вече беше открил, че телепатията има „стенографско“ преимущество пред устните изявления. Докато говореше, изпрати на Хенри изображението на горящ хеликоптер „Литъл бърд“ МХ-6, към който тичат войниците.

— ... и дим да ни няма.

— Искаш да оставим в ръцете на Курц невинни хора, които той възнамерява да изпече на скара, така ли? Да не говорим за членовете на „Синя група“. Голямо чудо, че ще загинат още двеста-триста души!

Оуен, който едва деветнайсетгодишен бе постъпил в армията, а през последните осем години беше сред „чистачите“ на Курц, по мисловния проводник изпрати две ужасни думи:

Приемливи загуби.

Не! — отговори Хенри по същия начин.

Какво искаш да кажеш?

Не съм съгласен.

Имаш ли по-добра идея?

Миг след като зададе въпроса, Оуен се вцепени от ужас — Хенри наистина си въобразяваше, че му е хрумнала блестяща мисъл. Фрагменти от тази идея, която беше прекалено елементарна, за да бъде наречена „план“, проблесна в съзнанието на Оуен като опашата комета. От изненада дъхът му спря. Цигарата се изплъзна от безчувствените му пръсти и вятърът я отнесе.

Ти си луд!

Не съм. Сам каза, че за да избягаме, трябва да им отвлечем вниманието. От това по-голяма диверсия, здраве му кажи.

Така или иначе хората ще бъдат убити.

Възможно е неколцина да загинат... може би дори всички. Но все пак им се предоставя макар и минимална възможност за спасение. Как мислиш, какъв е шансът да оцелеят, ако са заключени в горящ обор?

Хенри продължи, този път на глас:

— Има и още едно преимущество. На Курц изобщо няма да му е до нас, ако трябва да се занимава с неколкостотин бегълци, повечето от които изгарят от желание да разкажат на първия срещнат репортер как паникьосаното правителство на Съединените щати е разрешило повторение на кръвопролитие при Мей Лей, но на американска земя.

„Не познаваш Ейб Курц — помисли си Ъндърхил. — Не подозираш за неговата граница, която никой не бива да прекрачва.“ Всъщност едва днес самият той се беше уверил в съществуването ѝ.

Най-странното бе, че безумното предложение на Хенри донякъде му допадаше, защото в него се съдържаше известна доза изкупление. Докато безкрайният четиринайсети ноември крачеше към полунощ, а шансовете за оцеляване поне до края на седмицата се увеличаваха, Оуен без особена изненада откри колко привлекателна е мисълта за изкуплението.

— Хенри!

— Кажи, Оуен.

— Цял живот съм се чувствал гузен заради стореното в дома на семейство Рейплоу.

— Знам.

— И все пак го правех отново и отново. Какво ще кажеш, не е ли шибано?

Хенри, който си оставаше отличен психиатър, дори след като започнаха да го преследват мисли за самоубийство, не отговори. От опит знаеше, че „шибано“ е най-точното определение за обичайното човешко поведение. Печална констатация, която, за съжаление, отговаряше на истината.

— Съгласен съм — най-сетне заяви Оуен. — Приемам да купиш къщата, но аз ще я обзаведа. Съгласен ли си?

— Да — веднага отговори Хенри.

— Наистина ли ще ме научиш да блокирам чуждото проникване в съзнанието ми? Може би ще ми се наложи да използвам твоята техника.

— Ще те науча, разбира се.

— Значи се разбрахме. А сега слушай внимателно.

Оуен говори в продължение на три минути — понякога на глас, друг път предавайки мислите си по телепатичен път. Двамата с Хенри вече не правеха разлика между средствата за общуване; мисли и думи се бяха превърнали в едно цяло.

[1] Държавата или могъща организация, която безцеремонно се намесва в живота на хората, за да ги контролира. Концепцията е заимствана от прочутия роман на Джордж Оруел „1984“. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

ДЕРИ

1

В магазинчето на Гослин е горещо като в пещ. Почти моментално пот избива на челото на Джоунси, а докато четиримата прекосяват помещението, за да стигнат до телефонния автомат (намиращ се досами кюмбето, представете си!); тънки струйки започват да се стичат по страните му; от подмишниците му се носи миризма като от растителността в джунглата след проливен дъжд... макар че там още няма Бог знае каква растителност — той е едва четиринайсетгодишен. Гладна кокошка просо сънува, както често казва Пит.

Не стига, че е горещо, ами той още е под въздействието на съня, който не е избледнял, както често се случва с кошмарите (той усеща миризмата на бензин и на горяща гума, вижда мокасината в ръката на Хенри... и главата... вижда отворителната отсечена глава на Ричи Гренадо); като капак на всичко телефонистката започва да му прави въртели. Когато Джоунси ѝ дава номера на семейство Кавел — и четиримата го знаят наизуст, тъй като често се обаждат да поискат разрешение да посетят Дудитс (Робърта и Алфи никога не са им отказали, но правилата на доброто възпитание изискват предварително обаждане), тя пита:

— Родителите ти знаят ли, че искаш да проведеш междуградски разговор?

Не говори провлечено като повечето янки, в гласа ѝ се прокрадва интонация, характерна за хора, израснали в район, в който фамилните имена Летурно и Бизонет са по-разпространени от Смит и Джоунс. Бащата на Пит има определение за подобни хора; нарича ги франкофоните, дето са глътнали бастун. И ето че за беля телефонистката принадлежи тъкмо към тази пасмина.

— Разрешават ми да телефонирам за моя сметка, ако поема разносните — обяснява Джоунси. Мамка му, знаеше си, че в крайна сметка именно на него ще се падне да проведе разговора. Смъкна ципа на якето си и си мисли, че в магазинчето е горещо като в сауна. Главата му не побира как е възможно старчоците да седят толкова близо до печката. Тримата му приятели се притискат до него, което може би е разбираемо — но на Джоунси му се иска да отстъпят поне мъничко встрани. От близостта им сякаш му става още по-горещо.

— Ами, ако им се обадя, *mon fils*^[1], ако позвъня на твоите *mère et père*^[2], дали ще потвърдят думите ти?

— Разбира се — отговаря той и нетърпеливо избърсва с длан потта, която се стича в очите му и го щипе. — Баща ми е на работа, но мама сигурно е вкъщи. Номерът е 949 6659. Само ви моля да побързате, защото...

— Ще те свържа с номера, който търсиш — прекъсва го телефонистката. По тона ѝ личи, че е разочарована. Джоунси съблича якето си, като прехвърля слушалката в другата си ръка, и го пуска на пода. За разлика от него приятелите му не са свалили горните си дрехи, а Бобъра дори не е разкопчал якето си. Той не проумява как издържат в тази горещина. Призлява му дори от миризмите, които долавя — на горчица, зрял фасул, подова смазка, на кафе и на саламурата в голямата каца с туршия. По принцип миризмите в магазинчето дори са му приятни, но днес от тях му се повдига.

Нещо изщраква в слушалката — високомерната телефонистка най-сетне го е свързала. Ще му се приятелите му да се поотдръпнат и да го оставят на спокойствие. С крайчеца на окото си забелязва Леймар, който стои пред полицата, на която са подредени кутии с мюсли, гледа ги втренчено и разтрива челото си, сякаш има силно главоболие. Кое то според Джоунси е съвсем в реда на нещата, като се има предвид количеството бира, което старият изпи снощи. Жегата в магазинчето го блъсва в главата, но неговото главоболие не е предизвикано от бирата... иска му се час по-скоро да излезе навън, на чист въздух...

Поизправя се и съобщава на приятелите си, че телефонистката го е свързала с номера на семейство Кавел, но веднага съжaliaва, защото те още по-плътно се притискат до него. Дъхът на Пит мирише ужасно,

при което Джоунси си казва: „Браво, бе, Пит! Миеш си зъбите само веднъж годишно!“

На третото позвъняване отсреща някой вдига слушалката:

— Ало? — обажда се Робърта, която неизменно е в добро настроение, ала този път по гласа ѝ личи, че е разтроена. Причината е ясна — Джоунси чува приглушените ридания на Дудитс. Знае, че Алфи и Робърта, които са възрастни, не чуват плача му по начина, по който го чуват те четиримата. Но все пак го усещат, защото Дуди е плът от плътта им; вероятно днешният ден не е от най-щастливите за госпожа Кавел.

Господи, жегата тук е непоносима! С какво и са заредили печката тази сутрин? Може би с плутоний.

— Ало, кой се обажда? — пита Робърта, проявявайки още понетипично за нея нетърпение. Често казва на момчетата, че грижите за необикновения ѝ син са я научили ако не на друго, то поне да проявява търпение. Но тази сутрин май е изгубила контрол над себе си, което е немислимо. — Ако предлагате някакви стоки, нямам време да разговарям с вас. Много съм заета и...

Джоунси се вслушва в писъците на Дудитс и си казва: „Разбира се, че си заета. От ранни зори не е престанал да плаче. Сигурно вече си на път да откачиш.“

Хенри го сръгва с лакът в ребрата и му прави знак: „Какво се мотаеш? Побързай!“; въпреки силната болка Джоунси му е благодарен — ако госпожа Кавел затвори, ще му се наложи отново да се пазари с проклетата телефонистка.

— Госпожо Кавел... Робърта... — промърморва. — Аз съм, Джоунси.

— Джоунси! — Той долавя неописуемото ѝ облекчение; толкова силно е било желанието ѝ някой от приятелите на Дудитс да се обади, че чак не вярва на ушите си. — Наистина ли си ти?

— Да. Тук са и другите момчета. — Той отдръпва слушалката от ухото си, та и приятелите му да се обадят.

— Здравсти, госпожо Кавел — провиква се Хенри.

— Хей, какво става? — намесва се Пит.

— Здравей, красавице. — Бобъра глуповато се ухилва. Влюбен е в Робърта от първия миг, в който я зърна.

Като чува гласа на сина си, Леймар Кларъндън стреснато го поглежда, потръпва сякаш от отвращение, сетне отново се втрещва в кутиите на полицата. „Обади му се, щом толкова ти се ще — бе казал на сина си, когато онзи му съобщи, че искат да телефонира на Дудитс. — Бог знае защо ти е притрябвало да говориш с онова олигофренче, ама не ме е грижа, щото плащаш от джоба си.“

Когато Джоунси отново притисна слушалката към ухото си, Робърта тъкмо казва:

— ... върнете в Дери? Мислех, че сте на лов в Кинео или тъдява.

— Още сме там — отговаря той и оглежда приятелите си. Не е за вярване, че почти не са се изпотили — само челото на Хенри лъщи, а върху горната устна на Пит са избили няколко капчици. Шантава работа! — Решихме... такова... да се обадим...

— Разбрали сте! — Гласът ѝ бе безизразен — в него не се долавя нито враждебност, нито любопитство.

— Ами... — Джоунси издърпва от панталона фланелената си риза и си вее с нея, за да се разхлади поне мъничко. — Така е.

В този момент повечето хора биха го обсипали с въпроси, започвайки с „Как разбрахте“ и „За Бога, какво му става?“, но Робърта не се числи към „повечето хора“, освен това близо месец е имала възможността да наблюдава какво се случва помежду четиримата приятели и сина ѝ. Вместо да задава глупави въпроси, казва:

— Почакай, Джоунси, сега ще го извикам.

Джоунси чака. Отдалеч чува нестихващите писъци на Дудитс и тихия глас на Робърта, която го уговаря да се обади по телефона, цитирайки имената, превърнали се в магическо заклинание в дома на семейство Кавел: *Джоунси, Бобъра, Пит, Хенри*. Писъците вече се чуват по-близо, главоболието на Джоунси се усилва от пронизителните звуци, сякаш някой с тъп нож дълбае в мозъка му. Машинално изохква, когато Хенри отново го сръгва с лакът в ребрата, но болката е незначителна в сравнение с онази, породена от плача на Дудитс. Потта се стича на вадички по шията му. Погледът му попада на двете табелки, прикрепени над автомата. „МОЛЯ, НЕ ГОВОРИ ПОВЕЧЕ ОТ ПЕТ МИН.“ — гласи надписът на едната, а на другата е написано: „ПСОВАНЕТО ЗАБРАНЕНО!“. Отдолу някой е надраскал: „Заври си го отзад!“ След миг пронизителният плач на Дудитс прозвучава в слушалката и едва не спуква тъпанчето на Джоунси, ала той не му се

сърди. В края на краищата четиримата са тук заедно, а Дудс е сам-самичък в Дери. Какво странно създание е той — Бог едновременно го е оцетил и го е благословил — само като си го помисли, на Джоунси му се завива свят.

— Дудитс — казва, — Дудитс, ние сме. Джоунси...

Подава слушалката на Хенри, който извиква в микрофона:

— Здравсти, Дудитс. Обажда се Хенри.

Идва ред на Пит:

— Хей, Дудс, аз съм, Пит. Престани да плачеш, няма нищо страшно...

Той подава слушалката на Бобъра, който се озърта, сетне се отдалечава доколкото му позволява дължината на кабела. Прикрива с шепи микрофона, та старчоците около печката (и баща му, разбира се) да не го чуят и изтананиква две строфи от приспивната песен. Сетне млъква и се заслушва. След миг дава знак на тримата, че всичко е наред, и подава на Хенри слушалката. Приятелят му веднага заговаря:

— Дудс, пак е Хенри. Било е само сън, не се е случило в действителност. Чуваш ли какво ти казвам? Не плачи, всичко *свърши*. Само... — Той млъква и се заслушва, а Джоунси използва възможността и сваля фланелената риза. Тениската му е подгизнала от пот.

В света съществуват милиарди неща, които не са му известни — например какво представлява връзката между тях четиримата и Дудитс — но знае, че не може да остане нито миг повече в магазинчето на Гослин. Има усещането, че са го пхнали в проклетата печка. Куфелниците, дето са се скупчили около нея, сигурно имат лед в костите.

Хенри кимва:

— Имаш право, също като във филм на ужасите... — Слуша какво му казват отсреща и смръщва вежди: — Не, не си го направил. Никой от нас няма вина. Не сме причинили нищо лошо нито на него, нито на приятелите му.

В този миг — бинго! — Джоунси разбира, че наистина са го сторили. Не е било нарочно, но са го направили. Изплашили са се от заканите на Ричи, че тъпкано ще им го върне... и са го... елиминирали.

Пит протяга ръка, затова Хенри бърза да каже:

— Пит иска да говори с теб, Дудс.

Подава слушалката на приятеля си, който моли Дудитс да се успокои и да забрави случилото се, казва му, че скоро ще се приберат у дома и отново ще се забавляват с онази игра, че ще си спретнат страхотен купон, обаче междувременно...

Джоунси вдига поглед и забелязва, че надписът на едната табелка до телефонния автомат се е променил. На онази вляво още пише: „МОЛЯ, НЕ ГОВОРИ ПОВЕЧЕ ОТ 5 МИН.“, ала другият надпис вече гласи: „ЗАЩО НЕ ИЗЛЕЗЕШ, НАВЪН Е ПО-ХЛАДНО?“ Прекрасна идея... направо гениална. Пък и защо да остава в магазина? Очевидно положението с Дудитс е овладяно. Ала преди да хукне към вратата, Пит му подава слушалката:

— Иска да разговаря с теб, Джоунси.

За миг той се изкушава да побегне — майната му на Дудитс, майната им на всички! Не, няма да изостави приятелите си само защото всички са сънували някакъв ужасен кошмар... защото без да искат са сторили нещо нередно.

(лъжец долен лъжец направихте го нарочно)

и погледите им го задържат до телефона, въпреки че непоносимата горещина е като нажежен компрес върху гърдите му. Погледите им твърдят, че и той е замесен, затова няма право да напуска, докато Дудитс още е на телефона. Такива са правилата на играта.

„Това е нашият сън — твърдят погледите им, най-вече този на Хенри, — който още не е приключил. Започна в деня, в който го открихме да коленичи полугол зад гаража на братята Тракър. Надарен е със способността да вижда Дирята, сега и ние я съзираме. Може би всеки от нас я възприема различно, но дълбоко в себе си винаги ще я вижда. И четиримата ще я виждаме до сетния си час.“

Погледите им изразяват още нещо, което ще остане неизказано, но ще ги преследва до сетния им час и ще помрачава най-щастливите им мигове — страх от стореното. От онова, което бяха направили по време на забравения епизод от споделения сън.

Ето какво го принуждава да остане до телефона и да вземе слушалката, макар буквално да се *разтапя* от адската жегата.

— Дудитс — казва и дори гласът сякаш е нажежен, — успокой се, всичко е наред. Ти пак поговори с Хенри, тук е страхотна жегата, трябва да глътна малко студен...

Дудитс го прекъсва, като настойчиво изкрещява:

— Е ай! Ив! Ив! Оосин Ив!

Въпреки че за околните речта на Дудитс е несвързана, четиримата приятели винаги го разбират... Джоунси веднага си „превежда“ думите му: *Не излизай! Сив! Сив! Господин СИВ!*

Той зяпва от изненада. Погледът му преминава край нажежената печка, около която въздухът трепти, стрелва се покрай страдащия от махмурлук баща на Бобъра, който тъпо се взира в консервите със зрял боб, покрай госпожа Гослин, която седи зад старомодния касов апарат, и се спира върху малката витрина на магазина. Мръсното стъкло е облепено с пъстри реклами на какво ли не, включително цигари „Уинстън“ и бира „Мусхед“, както и с обяви за благотворителни вечери и пикници по случай Деня на независимостта, състояли се още когато Картър е бил президент... ала все пак Джоунси вижда съществото, което го чака отвън. Съществото, което изскочи иззад него, докато той отчаяно притискаше вратата на банята... което похити тялото му. Кожата му е сивкава, а краката му нямат пръсти; стои голо до бензиновата колонка и го фиксира с мерните си очи. Внезапно го осенява прозрение: „Не изглеждат по този начин — ние ги виждаме такива!“

Сякаш да подчертае мисълта му, господин Сив вдига ръка. От върховете на трите му пръста във въздуха се понасят червеникаво-златисти мехурчета.

„*Бирус!*“ — казва си Джоунси.

Като че ли е произнесъл на глас магическата дума от приказките, защото всичко наоколо сякаш замръзва. Магазинчето на Гослин се преобразява в натюрморт. След миг цветовете избледняват, натюрмортът се превръща в червеникаво-кафява фотография. Тримата приятели на Джоунси постепенно стават прозрачни, сетне изчезват, сякаш се разтварят във въздуха. Реални са само тежката телефонна слушалка и жегата. Адската жегата.

— *Ти е!* — изкрещява Дудитс в ухото му. Джоунси го чува как дълбоко си поема въздух, какво прави винаги, когато полага усилия да говори разбрано. — *Оунзи! Оунзи! Ъбуди е! Ъбуди се! Ъбу...*

... ди се! Събуди се! Джоунси, събуди се!

Той вдига глава, ала в първия миг не видя нищо. Косата му, овлажнена от потта, беше паднала в очите му. Джоунси е отметна, надявайки се да види, че се намира в стаята си в Бърлогата или дори в спалнята си у дома, ала надеждите му не се оправдаха. Още бе в канцеларията на братята Тракър. Заспал бе, седейки зад бюрото, и в съня си беше видял как преди много години телефонираха на Дудитс. Преживяването бе съвсем реалистично с изключение на адската горещина. В магазина на Гослин винаги беше студено, защото старецът беше стиснат и пестеше дървата за огрев. Горещината се бе промъкнала в съня му, защото температурата в канцеларията може би надхвърляше четирийсет градуса.

„Котелът на парното сигурно е повреден — помисли си той и се изправи. — А може би сградата гори. Каквато и да е причината, трябва да се измъкна оттук, преди жив да се изпека.“

Заобиколи бюрото, без да забележи, че нещо, спускащо се от тавана, докосна главата му. Изтича до вратата, ала тъкмо когато посягаше да превърти ключа, си спомни как в съня му Дудитс го предупреждаваше да не излиза, защото господин Сив го дебне отвън.

Наистина го дебнеше зад вратата. Търпеливо чакаше в склада на спомените, в който вече всичко му принадлежеше.

Джоунси притисна към вратата потната си длан. Непокорният перчем отново падна върху очите му, но той дори не го забеляза.

— Господин Сив — прошепна. — Там ли си? Обади се, знам, че чакаш отвън.

Отговор не последва, но Сивият със сигурност се спотайваше до вратата. Наклонил е безформената си плешива глава, очите му, които приличат на черни стъклени топчета, са втренчени във валчестата дръжка, търпеливо чака тя да се завърти. Чака Джоунси да се втурне навън. После...

Сбогом, мъчителни човешки мисли! Сбогом, объркващи и неприятни човешки чувства!

Сбогом, Джоунси.

— Господин Сив, май искаш да ме прогониш чрез дим, както се прогонва лисица от бърлогата ѝ. Вярно ли е?

Онзи не отговори, пък и не беше необходимо. Имаше достъп до командното табло на тялото му, следователно контролираше и

температурата му. Дали продължава да върти надясно копчето? Сигурно, защото температурата продължаваше да се покачва. Нажеженият обръч все по-силно притискаше гърдите му, затрудняваше дишането му. Кръвта пулсираше в слепоочията му.

Прозорецът! Излез през прозореца!

Искрица надежда проблесна в съзнанието на Джоунси, той се спусна към прозореца. Навън притъмняваше — значи все пак онзи следобед през октомври 1978 не е бил вечен — а алеята, минаваща успоредно на сградата, беше погребана под дълбоки преспи. Никога досега, дори през детството му, снегът не му беше изглеждал толкова примамлив. Представи си как изскача през прозореца като Ерол Флин в черно-бял пиратски филм, как се просва върху благословения сняг, притиска пламналото си лице към него и...

И ръцете на господин Сив се вкопчват в шията му. Макар съществото да е само с три пръста, притежава необикновена сила и за секунди ще сложи край на жалкия му живот. Само да откrehне прозореца, за да вдъхне ледения нощен въздух, Сивият ще се промъкне в канцеларията и като вампир ще изпие кръвта му. Онази територия от света на Джоунси не е безопасна, тя вече е завоювана от врага.

От трън та на глог. Каквото и да избира, с мен е свършено!

— Излез! — господин Сив най-сетне проговори, използвайки неговите гласни струни. — Обещавам да го направим много бързо.

Ненадейно вниманието на Джоунси беше привлечено от бюрото, поставено до прозореца. Същото бюро, което го нямаше при първото му влизане в канцеларията. Отначало беше най-обикновена и дори грозновата мебел, която можеш да купиш на разпродажба, ако средства ти са ограничени. В определен момент — Джоунси не си спомняше точно кога се е случило — върху бюрото се бе появил телефонен апарат. Черен и съвсем непретенциозен.

Сега бюрото беше от дъбово дърво — копие на онова, което стоеше в домашния му кабинет. А телефонът бе син, и то марка „Тримлайн“, като апарата в канцеларията му в университета. Джоунси с длан избърса горещата пот, която се стичаше по челото му и в този момент видя, че на тавана е окачен капан за сънища.

Капанът за сънища, който доскоро беше в Бърлогата.

— Мамка му! — прошепна. — Май съм започнал да се обзавеждам.

Разбира се, защо пък не? Дори осъдените на смърт разкрасяват килиите си. Но ако е могъл да вкара в съня си бюро, телефон и капан за сънища, то може би...

Затвори очи и се съсредоточи, опитвайки се да извика представата за кабинета в дома си. Отначало не успя, защото го разсейваше въпросът как е възможно спомените му хем да са отвън в склада, хем да са в канцеларията. Отговорът бе съвсем елементарен. Спомените му са си в съзнанието му, където винаги са били. Кашоните в складовото помещение представляваха само външната страна на нещата, както би казал Хенри... визуалната му представа за информацията, до която господин Сив имаше достъп.

Остави разсъжденията за по-късно и се съсредоточи върху разрешаването на най-належащия проблем. Кабинета в дома ти! Представи си кабинета в Бруклин!

— Какво правиш? — попита Сивият. — Противните нотки на самозадоволство вече не се долавяха в гласа му. — Мътните да те вземат, какво правиш?

Джоунси неволно се усмихна, сетне се вкопчи в изображението, което тъкмо се бе появило в съзнанието му. Съсредоточи се още повече, защото търсеше нещо определено в кабинета... ето я и стената, а до вратата към банята... онова, което му трябва — термостат. Ами сега? Трябва ли да каже някакво заклинание, някаква вълшебна думичка като „абракадабра“?

Разбира се!

Стискайки клепачи и без да престава да се усмихва, той прошепна:

— Дудитс!

Отвори очи и се втренчи в мръсната стена на канцеларията.

Термостатът беше там.

3

— Престани! — изкрещя Сивият, а Джоунси, който тъкмо прекосяваше канцеларията, беше поразен колко познат му е гласът; все едно слушаше запис на своя гневно избухване (което се случваше

много рядко) по повод на хаоса в детската стая. — Престани, и то веднага!

— Цуни ме по ауспуха, красавецо! — ухили се Джоунси. Колко ли пъти децата му са искали да изгърсят нещо подобно, когато е вдигнал пара заради безредието в стаята им? Сетне му хрумна ужасяваща мисъл. Вероятно никога повече няма да се върне в дома си в Бруклин, но ако случайно отново го види, вече няма да бъде Джоунси, а господин Сив. Когато дечурлигата го целунат по страната („Леле, колко бодеш, татенце“ — ще извика Миша), ще целунат господин Сив. Устните, които Карла ще целуне, също ще бъдат на Сивия. А когато са в леглото и тя хване пениса му и го насочи в себе си...

Той потръпна и протегна ръка към термостата, който беше настроен на четирийсет и пет градуса. Завъртя копчето наляво, без да е сигурен какво ще се случи, а когато го лъхна хладен въздух, сърцето му подскочи от радост. Вдигна лицето си към свежата струя и видя, че на стената като по чудо се беше появил вентилационен отвор, закрит с решетка. Много хитро, няма що!

— Как го правиш? — изкрещя сивият през вратата. — Защо бирусът не вирее върху тялото ти? Как изобщо е възможно да бъдеш там?

Против волята си Джоунси прихна да се смее.

— Престани! — срязва го Сивият. Говореше високомерно и студено, използвайки тона, с който Джоунси беше дал ултиматум на Карла: „Сънотворни или развод — избери сама, скъпа“. — Нали знаеш, че мога да направя каквото си пожелаеш, не само да увеличавам температурата. Например мога да те изгоря. Или да те накарам сам да се ослепиш.

Джоунси потръпна от отвращение, като си спомни как химикалката прониза окото на Анди Джанас, ала интуитивно разбра, че Сивият блъфира. *„Ти си последният от пришълците и си зависим от мен — помисли си. — Няма да ме унищожис... поне докато не постигнеш целта си.“*

Върна се до вратата, без да бърза, напомняйки си, че трябва да бъде нащрек... защото, както Голъм бе казал за Билбо Бегинс, онзи бе пакостлив, да, много пакостлив.

— Господин Сив, чуваш ли ме? — попита тихичко.

Онзи мълчеше.

— Господин Сив, как изглеждаш сега, когато си самият ти? Мисля, че кожата ти вече не е сивкава, а розова, прав ли съм? И че на всяка ръка имаш два пръста повече. Май не само косица започва да ти никне, ами и тестиси, вярно ли е?

Мълчание.

— Вярно ли е, че започваш да приличаш на мен, да мислиш като мен? Май промяната не ти допада... или може би греша, а?

Отново не последва отговор — Джоунси разбра, че господин Сив го няма. Обърна се и забърза към прозореца, мимоходом забелязвайки още промени — на едната стена беше закачена красива дърворезба, на другата — репродукция на прочутата картина Невени на Ван Гог (коледен подарък от Хенри), а на бюрото видя любимата си химикалка с осем цвята, която стоеше на бюрото му вкъщи. Ала сега нямаше време да разсъждава върху необикновеното явление. Много по-важно беше да разбере с какво се занимава Сивият.

4

Първо, интериорът се беше променил. Нямаше я кабината на тъмнозеления военен камион, на чиято седалка бяха нахвърляни формуляри, а от радиото под таблото се разнасяше непрекъснато бръщолевене; намираше се в луксозен джип „Додж Рам“. Седалките бяха тапицирани с гълабовосиво кадифе, а уредите на таблото бяха на брой горе-долу колкото на таблото на реактивен самолет. Върху жабката се мъдреше лепенка с надпис: „Аз ♥ моето коли“. Въпросното коли още беше налице и спеше на предната седалка. Беше мъжко и се казваше Хлапак. Джоунси чувстваше, че може да разбере каква е била съдбата на господаря на колито, ала не виждаше смисъл да го прави. Знаеше, че някъде на север камионът на Джанас лежи преобърнат край шосето, а наблизо е проснат трупът на шофьора на доджа. Нямаше представа защо Сивият е пощадил кучето.

Разбра причината едва когато животното вдигна опашка и се изпърдя.

5

Откри, че като се съсредоточи и погледне през прозореца на канцеларията, гледа през собствените си очи. Снеговалежът още повече се беше усилил, но подобно на военния камион и доджът беше с четири предавки, затова се движеше сравнително безпроблемно. Видя светлините на фарове — в отсрещното платно се движеше колона от военни камиони, пътуващи на север към Джеферсън Тракт. Откъм неговата страна на шосето изникна зелена светлоотражателна табела с надпис „ДЕРИ — СЛЕДВАЩИТЕ 5 ИЗХОДА“.

Изглежда, общинските снегорини бяха минали преди малко и магистралата беше проходима. Тъй като нито в едната, нито в другата посока се движеха превозни средства (в този участък нощем движението не беше натоварено дори при хубаво време), господин Сив натисна педала за газта и увеличи скоростта до шейсет километра в час. Отминаха три изхода от магистралата, които Джоунси знаеше още от детството си (КАНЗАС СТРИЙТ, ЛЕТИЩЕ ГОРНАТА МИЛЯ/ СТРОФЪРД ПАРК), после джипът отново запълзя по заснеженото платно.

Ненадейно на Джоунси му просветна.

Огледа кашоните, които беше донесъл в канцеларията. Върху повечето имаше надписи „ДУДИТС“, само няколко съдържаха спомените за Дери — тях ги беше взел ей така, за всеки случай. Сивият си въобразяваше, че все още разполага с необходимите му спомени — с необходимата му информация — ала ако предположението на Джоунси се окажеше правилно (беше сигурен, че е разбрал къде отиват), извънземният пришълец не подозираше каква изненада го очаква.

Джоунси не знаеше дали да се радва, или да се страхува; изглежда, изпитваше и двете чувства едновременно.

Сред гъстия сняг се появи нова зелена табела: „ИЗХОД 25 — УИЧЪМ СТРИЙТ“. Той включи мигача.

Като напусна магистралата, зави наляво по Уичъм, а след около два километра направи нов ляв завой и излезе на Картър Стрийт. Стръмната улица водеше към билото на хълма, където някога са се издигали гъсти гори и е било разположено селище на индианското племе микмаки. Отвъд възвишението се ширеше занемарен терен, който знае защо наречен „Пущинака“. От едната му страна минаваше Канзас Стрийт, една отсечка от която носеше названието Горната миля.

Снегоринът не беше минавал поне от няколко часа насам, но доджът успешно издържа изпитанието. Бавно се придвижваше сред странни купчини, покрити със сняг — автомобили, чиито собственици ги бяха паркирали на улицата, нарушавайки наредбата на общината.

На половината път господин Сив отново направи завой и насочи джипа по още по-тясна алея, известна като Наблюдателницата на Картър. Доджът се запързала, задницата му поднесе. Кучето се надигна, изскимтя, сетне отпусна глава върху предните си лапи. Като по чудо колелата се вкопчиха в снега и изтеглиха нагоре автомобила.

Джоунси стоеше до своя прозорец към света и чакаше Сивият да разбере... ами, да разбере нещо.

Отначало онзи не се притесни, когато фаровете на колата осветиха билото на хълма, а пред погледа му не се появи очакваното. Знаеше, че ще го види след няколко секунди... разбира се, още няколко секунди и ще види високата бяла кула, от която се разкриваше изглед към Канзас Стрийт, цилиндричната кула, по чиято външна стена пълзяха спираловидно разположените прозорци. Още няколко секунди и...

Само че секундите бяха свършили. Доджът се беше изкатерил до билото на възвишението, което някога наричаха Хълма на водонапорната кула. Тук Наблюдателницата на Картър и още три-четири подобни тесни алеи се вливаха в широка окръжност — това беше най-високата точка на Дери. Вятърът виеше като цяло стадо побеснели маймуни, на моменти скоростта му достигаше сто километра в час. Снегът пред фаровете на джипа летеше хоризонтално — досущ неспирен поток от остри ками.

Господин Сив седеше неподвижно. Ръцете на Джоунси се отделиха от волана и безжизнено увиснаха край бедрата му като простреляни птици. Най-сетне промърмори:

— Къде е?

Лявата му ръка затърси дръжката на вратата, напипа я и я дръпна. Протегна крака си навън, след миг падна на колене сред дълбоката пряспа, а силният вятър изтръгна вратата от хватката му. Изправи се и с усилие заобиколи джипа; вихърът издуваше якето му, крачолите на джинсите му плющяха като корабни платна. Температурата беше много под нулата, студът беше кучешки заради ледения вятър (в канцеларията на братя Тракър за броени секунди

стана хладно)ы но червено-черният облак, който бе завладял по-голямата част от съзнанието на Джоунси и се ширеше в неговото тяло, не се интересувахе от времето.

— *Къде е?* — изкрещя Сивият в зейналата паст на бурята — *Къде е шибаната кула?*

Джоунси знаеше, че не е необходимо да вика; дори да шепнеше, похитителят на тялото му пак щеше да го чуе въпреки воя на вятъра.

— Ха-ха, господин Сив — изкиска се, — ама ти си бил много хахав! Този път майтапът е за твоя сметка. Водонапорната кула се срути през 1985 година.

6

За Миг Джоунси си помисли, че Сивият ще избухне като разглезен малчуган, чийто каприз не е бил изпълнен, ще се просне върху снега и дори ще зарита — против волята си похитителят изпитваше наслада от разнообразните чувства на похитения и след като веднъж ги бе изпитал, нямаше насита — все едно да дадеш на алкохолик ключа за някой бар.

Ала господин Сив, използвайки уморените крака на Джоунси, нагази в дълбоките преспи и тръгна към грамадния каменен пиедестал на мястото, където бе очаквал да види резервоара, съдържащ седем милиона литра питейна вода. Спъна се и се просна на снега, с усилие се изправи, защото болката в хълбока на Джоунси се беше усилила, сетне продължи напред, като бълваше цинизмите, с които Бобъра толкова се гордееше като хлапе: цуни ме по ауспуха, оближи ми патката, изтропай се в шапката и така нататък. Цветистите фрази изглеждаха смешни, когато ги ръсеше Бобъра (или пък Хенри или Пит). Ала когато ги крещеше чудовището с човешки образ, залитащо сред снежните преспи на голия хълм, бяха направо зловещи.

Съществува, каквото и да бе то, най-сетне се добра до пиедестала, който бе осветен от мощните фарове. Беше висок около метър и половина (колкото детски бой) и бе от гранит — най-разпространения строителен материал в Нова Англия. Върху него стояха хваната за ръце момче и момиче, изваяни от бронз, свели глави, сякаш шепнеха молитва или бяха потънали в печал.

Снежната пряспа почти закриваше пиедестала, но металната табелка на лицевата му част още се виждаше. Сивият падна на коленете на Джоунси, изчисти снега и прочете следното:

ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ИЗЧЕЗНАХА ПО ВРЕМЕ НА БУРЯТА

31 МАЙ 1985 ГОДИНА

И ЗА ДЕЦАТА

ЗА ВСИЧКИ ДЕЦА

С ОБИЧ ОТ БИЛ, БЕН, БЕВ, ЕДИ, РИЧИ, СТАН, МАЙК

КЛУБЪТ НА НЕУДАЧНИЦИТЕ

Отдолу с червен спрей бе написано следното съобщение, което също бе осветено от ярките фарове на джипа:

ПЕНИУАЙЗ Е ЖИВ

7

В продължение на пет минути Сивият не помръдна; коленичеше в снега, без да обръща внимание на студа, който проникваше чак до костите на „домакина му“. (Пък и защо ли да го е грижа за Джоунси, който бе нещо като кола под наем — натискаш до дупка педала за газта и си гасиш фасовете на килимчето пред седалката.) Мъчеше се да проумее смисъла на написаното. Буря... деца... Неудачници. Кой или какво е Пениуайз? И най-важното — къде е водонапорната кула, която според спомените на Джоунси трябваше да се издига тук?

Най-накрая се изправи, трмаво докуцука до джипа, седна зад волана и включи отоплението. При първия полъх на горещ въздух тялото на Джоунси се разтрепери като лист. Само след секунди Сивият отново цъфна пред вратата на канцеларията и гневно закрещя, че иска обяснение.

— Защо толкова се горещиш? — с престорена кроткост попита Джоунси и победоносно се усмихна, после се запита дали похитителят му усеща задоволството му. — Нима очакваше да ти съдействам? Не ме мисли за толкова наивен, друже. Разбира се, не знам подробностите,

но в общи линии вашият план ми е ясен — след дваайсет години майчицата Земя ще се превърне в голяма червена топка. Вече няма да има дупка в озоновия слой на атмосферата, но няма да има и хора.

— Не се опитвай да ме надхитриш! Да не си посмял!

Джоунси едва издържа на изкушението отново да го предизвика. Не вярваше, че дори да побеснее от гняв, натрапникът ще съумее да разбие вратата, но опасните експерименти бяха безсмислени. Освен това беше емоционално изтощен, сякаш се бе нагълтал с отрова.

— Как е възможно да я няма? — Сивият стовари юмрук върху волана. Клаксонът изсвири. Колите на име Хлапак вдигна глава и стреснато изгледа човека зад волана. — Не можеш да ме излъжеш! Притежавам спомените ти!

— Обаче не всичките. Някои успях да взема, спомняш ли си?

— Кои? Кажи ми!

— Че защо? Какво ще ми дадеш в замяна?

Сивият мълчеше. Джоунси го усети как рови папките в картотеката. Ненадейно изпод вратата и през вентилационния отвор в канцеларията нахлуха любимите му миризми — на пуканки, прясно сварено кафе и на яхнията с миди и зеленчуци, която беше специалитет на майка му. Стомахът му мигом се разбунтува.

— Разбира се, не ти обещавам прочутата яхния, приготвена от майка ти — заяви господин Сив. — Но все с нещо ще те нахраня. Гладен си, нали?

— Експлоатираш тялото ми до изтощение, тъпчеш се с моите чувства и още питаш дали съм гладен! — промърмори Джоунси.

— Наблизо има някакво заведение, наречено „Спокойствие“. Според теб то работи дваайсет и четири часа в денонощието, което означава, че изобщо не го затварят. Но може би това е поредната лъжа, а?

— Никога не съм те лъгал. Самият ти спомена преди малко, че не мога да те заблудя. Ти разполагаш с уредите на контролното табло, притежаваш картотеката със спомените, имаш всичко освен онова, което е при мен.

— Какво е то? Как е възможно да е при теб?

— Какво е то? Как е възможно да е при теб?

— Не зная — откровено отговори Джоунси. — Но да не се отклоняваме от темата — как да съм сигурен, че наистина ще ме

нахраниш?

— Наложително отвърна Сивият и по тона му Джоунси разбра, че не лъже. Разбира се, че ще го нахрани — ако от време на време не наливаш бензин в резервоара, двигателят престава да работи. — Ако задоволиш любопитството ми, ще те нахраня с любимите ти ястия. В противен случай...

Божествените аромати, които проникваха изпод вратата, секнаха. В канцеларията нахлу натрапчивата миризма на броколи и брюкселско зеле.

— Добре — побърза да се съгласи Джоунси. — Ще ти кажа каквото мога, а ти ще ме нахраниш с палачинки и пържен бекон в закусвалнята „Спокойствие“, дето работи двайсет и четири часа в денонощието. Съгласен ли си?

— Да. Отвори вратата да скрепим с ръкостискане споразумението.

Джоунси неволно се усмихна — господин Сив за пръв път проявяваше чувство за хумор, а шегата наистина си я биваше. Надникна в огледалцето за обратно виждане и зърна как устните, които вече не бяха негови, също се разтегнаха в усмивка. Гледката беше доста изнервяща.

— Засега ще пропуснем ръкостискането — отсече.

— Е, разказвай!

— Добре, но знай, че ако нарушиш обещанието си, няма да ти се удаде възможност да дадеш друго.

— Ще имам едно наум.

Джипът стоеше сред дълбоките преспи на билото, леко се полюшваше под напора на урагания вятър, а светлината от фаровете му беше като два ярки конуса, изпълнени с лудо танцуващи снежинки. Джоунси подхвана разказа за случилото се преди толкова много години. Хрумна му, че обстоятелствата и мястото са идеалната обстановка за разказване на страховити истории.

8

През 1984 и през следващата година в Дери се бяха разиграли трагични събития. През лятото на осемдесет и четвърта трима мести

младежи бяха хвърлили в канала някакъв хомосексуалист, който беше загинал. В течение на десет месеца след инцидента в градчето бяха убити шест деца. Предполагаше се, че престъпникът е психопат, който понякога се маскира като клоун.

— Кое е този Джон Уейн Гейси? — попита господин Сив. — Той ли е убиецът на децата?

— Не. Но е действал по същия начин като психопата в Дери. Май не проумяваш асоциациите, които възникват в съзнанието ми. Бас държа, че сред твоите събратя няма много поети.

Сивият отмина с мълчание изказването му. Джоунси си помисли, че онзи не знае какво е поет, пък и не го интересува.

— Като капак на всичко — продължи — на 31 май 1985 година градът бил връхлетян от опустошителен ураган — природно явление, непознато по тези места. Загинали над шейсет души. Водонапорната кула рухнала, отломките се изтъркаляли надолу и едва не затрупали Канзас Стрийт. — Той посочи вдясно от джипа към склона на хълма, който се спускаше надолу и се губеше в тъмата. — Тонове вода рухнали надолу по хълма Горната миля и почти унищожили сградите в търговската част на града. По онова време вече бях в колежа. Ураганът се разрази през седмицата на изпитната ми сесия. Татко ми съобщи по телефона за случилото се, но аз, разбира се, вече бях научил новината от телевизионните емисии.

Джоунси млъкна и се замисли, оглеждайки канцеларията, която вече не беше празна и мръсна, а добре обзаведена (подсъзнанието му беше добавило канапето от дома му в Бруклин и луксозния тапициран въртящ се стол, който беше видял в каталога на музея за модерни изкуства — прекрасна мебел, закупуването на която беше извън финансовите му възможности) и дори уютна. Да, тук определено беше по-приятно отколкото в ледовития свят, с който се бе сблъскал похитителят на тялото му.

— Хенри също беше студент, но в Харвард. Пит се беше присъединил към хипитата по Западния бряг. Бобъра пък се мъчеше да избута двугодишен курс на обучение в един колеж в нашия щат. По-късно разправяше, че единственото, което е научил, е да пуши хашиш и да се специализира по видеоигрите.

По време на бурята само Дудитс е бил в Дери, но незнайно защо на Джоунси не му се искаше да изрича името му. Усети нетърпението

на Сивия, макар че онзи продължаваше да мълчи. Интересуваше го само Кулата и как неговият „домакин“ е успял да го измами.

— Чуй какво ще ти кажа, господин Сив, ако има някаква измама, сам си си виновен. Аз само взех няколко кашона с надписи Дери, докато ти убиваше горкия войник.

— Горките войници дойдоха с летящи кораби и избиха до крак моите събратя.

— Ако обичаш, спести ми съзливите истории! Не сте пристигнали тук да ни поканите да участваме в Галактическия кръжок на книголюбителите.

— Различно ли щяха да се развият събитията, ако това наистина е била целта ни?

— Спести ми и хипотезите. След онова, което стори на Пит и на войника, нямам никакво желание да провеждам с теб интелектуални дискусии.

— Постъпките ни се обуславят от необходимостта.

— Може би, но ако очакваш да ти помогна, значи не си с всички си.

Кучето неспокойно наблюдаваше Джоунси — навярно не беше свикнало с господари, които оживено разговарят със себе си.

— Водонапорната кула е рухнала преди шестнайсет години, но ти си откраднал този спомен, така ли?

— Да... на практика е така, но нита един съд не би ме обвинил в кражба, тъй като спомените са си мои.

— Какво още си откраднал?

— Няма да ти кажа. Помисли, може би ще се досетиш.

Джоунси видя как юмрукът му се стоварва върху вратата — подобни безсмислени удари нанася човек, изпаднал в безсилна ярост. За пореден път си спомни приказката за трите прасенца и си помисли: „Бесней колкото си щеш, господин Сив, наслаждавай се на съмнителното удоволствие на яростта!“.

Но онзи като че се беше отдръпнал от вратата.

— Хей, господин Сив — провикна се Джоунси, — не бъди гневлив!

Знаеше, че похитителят на тялото му отново ще запраши нанякъде да събира информация. Водонапорната кула бе рухнала, но градчето Дери си беше на мястото, следователно все отнякъде се

снабдяваше с вода. Запита се дали знае местоположението на другия водоизточник, ала отговорът беше отрицателен. Смътно си спомняше, че когато се беше върнал в Дери за лятната ваканция, жителите на градчето пиеха само бутилирана вода, но това бе всичко. След известно време водоснабдяването на града беше възстановено, но какво значение имаше за един двайсетгодишен младеж, чиято най-голяма грижа е как да изчука Мери Шрат? Наливаш си вода от чешмата и пиеш, какво толкова? Не те е грижа откъде идва, стига от нея да не те хваща разстройство.

Стори му се, че усеща безсилието на Сивия, после се запита да не би да се заблуждава. От сърце се надяваше, че усещането не е плод на въображението му.

Възхити се от себе си, задето беше успял да разгневи натрапника, настанил се в тялото му. Хрумна му, че по времето, когато с тримата му приятели безгрижно пропиляваха младостта си, биха нарекли „лайнохвъргачка“ предизвикателството, което беше отправил на господин Сив.

9

Робърта Кавел се събуди и тъй като още беше под влиянието на кошмарния сън, който я бе обсебил допреди секунди, погледна вдясно, очаквайки да види само мрак. Но сините цифри на часовника, поставен на нощното й шкафче, успокоително блещукаха, следователно токът не беше спирал. Беше истинско чудо, че ураганният вятър не е прекъснал електропровода.

Часовникът показваше 1:04. Робърта включи нощната лампа и отпи глътка вода от чашата. Вятърът ли я беше събудил или кошмарът? Сънят й наистина беше ужасен — някакви извънземни нападаха със смъртоносни лъчи, а хората бягаха навсякъде — но едва ли я бе накарал да се стресне и да отвори очи.

За миг воят на вятъра затихна и тя разбра какво я е събудило — гласът на сина й, идващ откъм стаята му на долния етаж. Дудитс... *пееше*. Възможно ли е? Едва ли, като се има предвид ужасните мигове, които двамата бяха изживели днес.

От два до пет следобед синът ѝ надаваше протяжни викове: „Объа е мъа!“ — Бобъра е мъртъв. Изглеждаше неутешим, а като капак на всичко му потече кръв от носа. Кръвоизливите му бяха най-големият кошмар за Робърта. Веднъж рукнеше ли кръвта му, нямаше спиране; при подобни случаи почти винаги се налагаше да го заведе в болницата. Този път успя да спре кръвотечението, като напъха тампони в ноздрите на Дудитс и стисна носа му точно между очите. После телефонира на доктор Бриско да го попита може ли да даде на сина си таблетка валиум, но сестрата любено ѝ отговори, че в момента той не бил в града. Заместваше го негов колега, който никога през живота си не беше виждал Дудитс, затова Робърта изобщо не си направи труда да му се обади. На своя глава даде хапчето на сина си, после почисти напуканите му устни и устната му кухина с глицеринов тампон с аромат на лимон, който най-много му харесваше. Бедничкият, дори след прекратяване на химиотерапията в устната му кухина непрекъснато се появяваха ранички. Повече нямаше да го подлагат на химиотерапия. Лекарите, включително и доктор Бриско, отказваха да признаят безсилието си и не отстраниха пластмасовия катетър, ала процедурата повече нямаше да се повтори. Робърта нямаше да разреши на онези бездушни типове с бели престилки отново да подложат на адски мъчения момчето ѝ.

След като му даде да изпие успокоителното, легна до него, прегърна го (като внимаваше да не притисне катетъра, който беше скрит под превръзката) и му попя. Но не изпя приспивната мелодия, която му тананикаше Бобъра. Интуицията ѝ подсказваше, че днес не бива да я пее.

Най-сетне той като че се поуспокои, а когато Робърта реши, че е заспал, внимателно извади от ноздрите му тампоните. Докато се мъчеше да извади втория, Дудитс отвори очи — сякаш проблеснаха зелени лъчи. Понякога тя си мислеше, че най-големият дар, който му е дал Създателят, са очите му, не онова другото... способността да вижда Дирята и произтичащите от нея последствия.

— Ама?

— Кажи, Дуди.

— Объа в ая?

Въпросът накара сърцето ѝ да се свие от мъка; внезапно си спомни любимото кожено яке на Бобъра, което той не сваляше от гърба

си, докато накрая дрехата не заприлича на дрипа. Ако не ставаше въпрос за един от четиримата приятели на Дудитс, може би щеше да се усъмни в предчувствието на сина си. Ала щом той твърдеше, че Бобъра е мъртъв, значи беше самата истина.

— Да, скъпи, сигурно е в рая. А сега заспивай.

В продължение на няколко безкрайни секунди зелените му очи останаха втренчени в нея и Робърта се изплаши, че той пак ще заплаче... наистина една огромна сълза се търкулна по стената му, по която беше набола брада. Напоследък бръсненето се беше превърнало в истинско изпитание за него — дори електрическата самобръсначка му причиняваше ранички, които кървяха часове наред.

Привечер, когато тя му приготвяше овесената каша (по-тежките храни Дудитс веднага повръщаше — още един признак, че краят е близо), кошмарът отново започна. Робърта, която и без това беше ужасена от все по-обезпокояващите новини за случващото се в Джеферсън Тракт, хукна към стаята на сина си, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Той седеше на леглото и поклащаше глава — типично детински жест на отрицание. От носа му отново течеше кръв и при всяко поклащане на главата му се сипеха алени капки. Бяха изпръскали възглавницата му, снимката с автограф на Остин Пауър („Супер си“ — беше написано отдолу), шишенцата върху нощното шкафче, съдържащи тоалетна вода за уста, компазин, перкосет, мултивитамините, от които очевидно нямаше никаква полза, и стъкленицата с тампони.

Този път твърдеше, че Пит е мъртъв, добродушният (и не особено умен) Пит Мур. „Мили Боже, възможно ли е? — запита се тя. — Има ли нещо вярно? Дали всичко е вярно?“

Вторият пристъп на истерична скръб беше по-кратък може би защото Дудитс вече беше капнал от умора. Робърта отново успя да спре кръвотечението от носа му (днес бе извадила голям късмет), после смени спалното бельо, като първо настани сина си на любимия му стол до прозореца. Той се втренчи в непрогледната тъма навън, където бурята вече бушуваше с нова сила; ту изхлипваше, ту въздишаше така тежко, че сърцето ѝ се свиваше от мъка. Мъчително ѝ бе дори да го гледа — беше станал като вейка, бе блед като платно, а косата му бе опадала. Подаде му бейзболната шапка, на чиято козирка се беше подписал великият Педро Мартинес от „Ред Сокс“ („Когато си

на смъртно легло, си спечелваш толкова много приятели“ — казваше си понякога тя), та да не му замръзне главата, която беше допрял до стъклото, но за пръв път Дудитс не пожела да я сложи. Остави я на скута си и продължи да се взира в мрака, погледът му изразяваше неопишуема печал.

Най-сетне го накара да си легне, той отново впери в нея зелените си очи, на които приближаващата смърт придаваше особен блясък:

— И Ит и е в ая?

— Сигурна съм, че е там. — Не искаше да плаче, отчаяно се мъчеше да се овладее, защото се страхуваше, че ако се разплаче, Дудитс отново ще изпадне в истерия, но усещаше как сълзите парят в очите ѝ. Главата ѝ натежа от тях, а всеки път като си поемаше дъх, изпитваше усещането, че синусите ѝ са запушени с морска вода.

— В ая с Объа ли?

— Да, миличък.

— Вия Ит и Объа в ая?

— Да, скъпи, разбира се, че ще ги видиш. Но дотогава има много време.

Дудитс затвори очи, а тя дълго седя на леглото до него, като се взираше в ръцете си, чувствайки се по-скоро сама отколкото самотна.

Сега песента му я бе изтръгнала от кошмарния ѝ сън. Робърта се втурна в стаята му и той наистина пееше. Тъй като отлично говореше неговия език (което беше съвсем естествено, след като го беше упражнявала в продължение на трийсет години), тя се лекота си преведе сливащите се срички: „Скуби Ду, Скуби Ду, къде си се дянал? Работа ни предстои, време е да ми помогнеш ти“.

Втурна се в стаята му, без да знае какво я очаква, ала гледката буквално я остави без дъх — осветлението беше включено, Дудитс беше облечен като за излизане за пръв път от поредното (и според доктор Бриско последно) подобряване на състоянието му. Сложил беше любимия си кадифен панталон, тениска и пуловер, както и бейзболната си шапка. Седеше на стола си до прозореца и се взираше в нощта. Този път лицето му не беше изкривено от мъка, очите му не бяха насълзени. Взираше се в бурната тъма с нетърпеливо очакване, което накара Робърта да си спомни времето преди да го нападне коварната болест, чиито първи симптоми бяха привидно невинни: умората и задъхването му след игра с фризби в задния двор,

страховитите синини, които се появяваха по тялото му дори след лек удар и които избледняваха толкова бавно. Тъкмо така изглеждаше той, когато...

Умът ѝ отказваше да работи. Беше прекалено изплашена, за да търси спомена в паметта си.

— Дудитс! Дудитс, какво...

— Амо! Ъе е ията?

Мамо, къде е кутията?

— В кухнята е... но... Дуди, посред нощ е. Навън бушува снежна буря. Няма да...

„Няма да ходиш никъде“ — това би трябвало да каже, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Очите на сина ѝ сияеха, изглеждаше толкова... жизнен. Вероятно би трябвало да се зарадва от промяната в него, но неочакваният му прилив на енергия я изпълваше с ужас.

— Иам и ията! Иам ояда!

Искам си кутията! Искам си обяда!

— Не, Дудитс — заяви Робърта, стараяйки се да говори строго. — Сега не е време за обяд. Искам да се съблечеш и да си легнеш, иначе пак ще ти прилошее. Чакай да ти помогна.

Ала когато тя пристъпи към леглото, Дудитс вдигна ръце и ги скръсти на гърдите си така, че дланите му докосваха страните му. От най-ранната му възраст това бе жест, изразяващ непослушание, и както обикновено мигновено подейства. Робърта се страхуваше да не би той отново да изпадне в истерия и, не дай Боже, от носа му пак да рукне кръв. Но нямаше намерение в един и петнайсет през нощта да приготвя сандвичи и да ги подрежда в любимата му жълта кутия.

Заобиколи леглото и приседна на ръба му. В стаята беше топло, но тя трепереше, въпреки че носеше бархетна нощница. Дудитс колебливо отпусна ръце, като я наблюдаваше изпод око.

— Ако искаш, стой си цяла нощ на стола — каза у тя. — Но защо, Дуди? Кошмар ли сънува?

Може би наистина му се е присънило нещо, но в никакъв случай не е било кошмар. Нямаше да изглежда толкова спокоен и щастлив. Внезапно ѝ хрумна, че така изглеждаше синът ѝ през осемдесетте — най-щастливият период от живота му, преди Пит, Бобъра, Джоунси и Хенри да напуснат градчето, след което те все по-рядко се обаждат

или посещаваха Дудитс, устремени към новия си живот и забравяйки онзи, който бе осъден да остане в Дери.

Така изглеждаше, когато шестото чувство му подсказваше, че приятелите му идват да го вземат, за да участва в игрите им. Понякога когато отиваха в Строфърд Парк или в Пущинака (беше строго забранено, но те все пак го правеха, дори заради приключенията им там веднъж снимките им бяха поместени на първа страница на местния вестник). Понякога Алфи или някой от родителите на четиримата завеждаше момчетата на игрището за миниголд, намиращо се до аерогарата, или в увеселителния парк в Нюпорт — тогава Робърта неизменно приготвяше сандвичи и термос с прясно мляко и ги подреждаше в кутията с нарисуваните герои от „Скуби Ду“.

Въобразява си, че приятелите му идват. Сигурно си мисли за Хенри и Джоунси, защото каза, че Пит и Бобъра са...

Докато тя седеше на ръба на леглото, скръстила ръце в скута си, ненадейно ѝ се привидя страховита картина. Видя себе си да отваря външната врата, на която някой беше почукал в най-злокобните часове на нощта — направи го против волята си, защото нещо отвътре я тласкаше към вратата. На прага стояха не живите приятели на сина ѝ, а мъртъвците. На прага стояха Бобъра и Пит, преобразили се в хлапетата, които тя за пръв път зърна през онзи знаменателен ден — деня, в който те спасиха Дудитс от Бог знае какви изтезания и го доведоха у дома. В представите ѝ Бобъра носеше мотоциклетисткото си яке, украсено с безброй ципове, а Пит беше издокаран с любимия си пуловер, на който беше избродирана емблемата на НАСА. Бяха леденостудени и бледи, очите им бяха безжизнени като на трупове. Бобъра пристъпи към нея, но за разлика от друг път не ѝ се усмихна любезно; Джо Кларъндън, по прякор Бобъра, протегна ръката си, наподобяваща на пипалото на октопод, и с официален тон заяви: „Дошли сме за Дудитс, госпожо Кавел! Ние сме мъртви, а сега той е един от нас.“

Тя още по-силно стисна ръцете си, полазиха я ледени тръпки. Ала Дудитс не забеляза ужаса ѝ; той пак се взираше през прозореца, а на лицето му беше изписано радостно очакване. След миг отново затананика:

— Уби-уби-ууу, къде си тиии...

— Господин Сив, чуваш ли ме?

Отговор не последва. Джоунси стоеше до вратата на помещението, което постепенно се беше превърнало в неговия кабинет — от канцеларията на братя Тракър нямаше и следа, останала беше само мръсотията по стъклата на прозорците (на мястото на календара на „Плейбой“ с момичето с вдигнатата пола сега висеше репродукцията на Ван Гог) — и тръпнеше от безпокойство. Питаше се какво ли търси онзи мръсник.

— Господин Сив, къде си?

И този път не получи отговор, но почувства завръщането на натрапника... и неговото задоволство. Мръсният му кучи син беше доволен.

Това изобщо не се понрави на Джоунси.

— Чуй какво ще ти кажа — заговори. Сега притискаше до вратата не само дланите, но и челото си. — Ще ти предложи нещо, приятелю. И без друго вече наполовина си човешко същество, защо да не установим мирно съвместно съществуване? Ще те поразведа насам-натам, ще ти покажа забележителностите на нашата прекрасна страна. Сладоледът си го бива, а бирата е направо супер. Какво ще кажеш?

Подозираше, че за миг синият е бил изкушен като всяко грозно патенце, на което предлагат в миг да се превърне в красив лебед... ала май изкушението не беше достатъчно силно.

Чу завъртане на стартер, последвано от рева на двигателя на джипа.

— Къде отиваме, приятелю? Стига да успеем да се спуснем от хълма, разбира се.

Предизвикателството му отново бе посрещнато с мълчание; все повече го измъчваше усещането, че онзи е намерил онова, което го е интересувало.

Изтича до прозореца и погледна навън тъкмо в мига, в който фаровете осветиха паметника в памет на загиналите деца. Снегът вече беше закрил металната плочка, следователно бяха останали тук достатъчно дълго време.

Доджът бавно потегли надолу по склона на хълма, като си пробиваше път през преспите, достигащи до задната му броня.

След двайсет минути се озоваха на магистралата и отново потеглиха на юг.

[1] Синко (фр.). — Б.meduza ↑

[2] Майка и татко (фр.). — Б.meduza ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ГЕРОИ

1

От изтощение Хенри беше заспал толкова дълбоко, че подвикването на Оуен не го събуди, затова Ъндърхил го призова чрез съзнанието си. Открил бе, че менталната връзка помежду им става все по-лесна с разпространяването на бруса. Сега растителността вирееше върху три пръста на дясната му ръка и беше запълнила единия му ушен канал, причинявайки му неприятен сърбеж. Изпадали му бяха и няколко зъба, въпреки че в празнините засега не беше поникнал брус.

Благодарение на безпогрешната интуиция на Курц двамата с Фреди се бяха спасили от болестта, но хората от екипажите на двата оцелели бойни хеликоптера бяха пипнали заразата. Засега и те като Оуен се прикриваха под тежкото зимно облекло, но скоро това щеше да стане невъзможно и те тревожно се питаха какво да правят.

В това отношение Оуен се смяташе за късметлия — поне имаше някаква опора.

Докато стоеше пред бараката и пушеше поредната цигара, от която вече му се повдигаше, той мислено потърси Хенри и го откри да слиза по някакъв стръмен склон, обрасъл с храсталаци. Чуваха се виковете на хлапета, играещи бейзбол или софтбоул. Хенри беше юноша и викаше някакво име... Джейни... или Джоли. Но името нямаше значение. Той сънуваше, а на Оуен му беше необходим в действителността. Оставил го беше да спи колкото е възможно по-дълго (един час повече, отколкото планираше отначало), но ако възнамеряваха да предприемат нещо, сега беше най-подходящия момент.

Хенри! — повика го.

Юношата стреснато се огледа. Придружаваха го три... не, четири момчета, едното надничаше в някаква тръба. Изображенията им бяха

неясни и лицата не се различаваха, но Оуен и без това не се интересувахе от тях. Трябваше му Хенри, и то не като пъпчив и стреснат юноша, а като зрял мъж.

Хенри, събуди се!

Не, тя не е тук. Ще се наложи да я изведем. Ние...

Пет пари не давам за нея, която и да е тя! Събуди се!

Не, аз...

Време е, Хенри, събуди се. Събуди се! Събуди...

2

... се, мамка му!

Хенри се стресна и се озърна — нямаше представа кой е и къде се намира, но още по-страшно бе, че не знаеше в кой период от живота си се е озовал. Дали е осемнайсетгодишен или е на трийсет и осем... или пък е на друга възраст? Усещаше миризмата на трева, чуваше как някой удря с бухалка (с бухалка за софтбоул... играеха момичета с жълти блузи) и как Пит крещи: „Там е! Момчета, мисля, че е там!“

— Пит я видя, вида Дирята — промълви, без да разбира за какво говори. Сънят вече избледняваше, картините от безгрижната му младост се замениха с нещо зловещо. Нещо, което трябваше да направи или поне да се опита. Долови уханието на сено и натрапчивата миризма на марихуана.

Господине, можете ли да ни помогнете?

Жената се казваше Марша, а очите ѝ бяха като на плаха кошута... постепенно съзнанието му „идваше на фокус“. Спомни си как ѝ бе отговорил: „Твърде вероятно е да не мога... но кой знае?“

Събуди се, Хенри! Четири и петнайсет е. Оная работа си пусни и чорапите си сложи!

Този глас беше по-настойчив и заглушаваше останалите; все едно идваше от уокмен с току-що поставени батерии, на който копчето за усилване на звука е завъртяно до дупка. Гласът беше на Оуен Ъндърхил. Едва сега Хенри се върна към действителността, спомни си кой е и къде се намира. Казваше се Хенри Девлин и ако възнамеряваха да предприемат нещо, сега беше най-подходящият момент.

Изправи се и потръпна — всяко мускулче го болеше, отгоре на всичко сърбежът от разрастващия се биврус буквално го подлудяваше. Чувстваше се като стогодишен старец, а като пристъпи към прозорчето, реши, че всъщност се чувства като на сто и десет години.

3

Оуен видя как силуетът на съюзника му се очертава в рамката на прозореца, и облекчено кимна. Хенри се движеше като Матусал^[1], когато го е стегнал ревматизмът, но той разполагаше с нещо, което поне временно щеше да премахне болката му. Беше го откраднал от лечебницата, в която беше такава бъркотия, че него забелязаха нито на влизане, нито на излизане. През цялото време защитаваеше съзнанието си от вражеско проникване чрез двете блокиращи мантри, на които го беше научил Хенри — „Онче-бонче“ и „Да, можем, да, можем, да, можем, о, велики Боже“. Изглежда, действията безотказно — неколцина души любопитно го изгледаха, но не започнаха да го разпитват. Дори времето продължаваше да бъде на тяхна страна, защото бурята не стихваше.

Зърна през прозореца лицето на съюзника си, което представляваше смътен белезникав овал.

Не знам дали ще се справя — изпрати му съобщение Хенри. — Едва се държа на краката си.

Ще ти помогна. Дръпни се от прозореца.

Онзи безпрекословно се подчини.

В джоба на якето си Оуен носеше метална кутийка с надпис на капака „Морски пехотинци на САЩ“, в която съхраняваше различните карти за самоличност, необходими му по време на операциите. Миналата година Курц му я беше подарил след приключването на мисията в Санто Доминго. „И ако това не е ирония на съдбата, здраве му кажи“ — помисли си той. В другия си джоб носеше три камъчета, които беше намерил в размякнатия сняг под хеликоптера.

Извади едното — солидно парче мейнски гранит — но изведнъж се вцепени от изображението, което нахлу в съзнанието му. Макавано, войникът, чиито два пръста незнайно как бяха отсечени по време на операцията срещу синьо момче, седеше във фургона заедно с Франк

Белсън от Синьо момче три — вторият боен хеликоптер, който невредим се бе завърнал в базата. Бяха включели мощно фенерче, което се захранваше от осем батерии, и го бяха поставили върху ръкохватката му, сякаш беше електрическа свещ. Ярката му светлина се разпиляваше в мрака. Фургонът се намираше на около двеста метра от мястото, на което стоеше Оуен, стиснал камъка в единия си юмрук, а в другия — металната кутийка. Макавано и Белсън седяха един до друг на пода на фургона. Изглеждаха така, сякаш си бяха пуснали дълги червеникави бради. Червеникаво-златистата растителност беше избуяла през бинтовете, с които бяха привързани ампутираните пръсти на Макавано. Двата бяха налупали дулата на автоматичните си оръжия. Гледаха се в очите, съзнанията им бяха свързани. Белсън броеше наум: „Пет... четири... три...“

— Момчета, недейте! — изкрещя Оуен, ала разбра, че не са го чули; връзката помежду им беше прекалено силна, изкована от решителността на двама мъже, които са взели своето решение. Бяха първите от екипа на Курц, които тази вечер щяха да сложат край на живота си... вероятно и други щяха да последват примера им.

Оуен, какво има? — обади се Хенри. След миг видя картината, която се разкриваше в съзнанието на Ъндърхил, и млъкна, задавен от ужас.

... две... едно.

Два пистолетни изстрела, заглушени от воя на вятъра и от бръмченето на четири мощни генератори. Две ветрила от кръв и мозъчна тъкан като по магия се разтвориха над главите на Макавано и Белсън. Оуен и Хенри видяха как кракът на Белсън потръпна в предсмъртна конвулсия. Блъсна фенерчето, за миг те зърнаха изкривените и покрити с бирус лица на самоубийците. Сетне фенерчето се изтъркаля по пода, хвърляйки овални сенки върху алуминиевата стена на фургона, а картината потъмня, както потъмнява екранът на изключен телевизор.

— Господи! — прошепна Оуен. — Свети Боже!

Хенри отново се появи зад стъклото. Той му направи знак да се отдръпне и хвърли камъка. Въпреки че разстоянието беше малко, той не улучи, парчето гранит се удари в изкорубената дървена стена на бараката. Ъндърхил извади второто камъче, дълбоко си пое въздух и го

метна към прозореца. Този път улучи, на земята полетяха парченца от стъклото.

Изпращам ти колет, Хенри. Всеки момент ще го получиш.

Запрати металната кутийка през дупката, зейнала в счупеното стъкло, и я чу как отскочи от дървения под.

4

Хенри взе кутийката и я отвори — вътре имаше четири миниатюрни пакетчета, опаковани във фолио.

Какво е това?

Миниракети — гласеше отговорът на Оуен. — *Здраво ли ти е сърцето?*

Досега не съм имал оплаквания.

Добре, защото в сравнение с това чудо кокаинът прилича на валиум. Във всяко пакетче има по две таблетки. Изгълтай три, останалите запази за после.

Как да ги изпия без вода?

Оуен му изпрати кристално чисто изображение на конски задник.

Сдъвчи ги, красавецо — все са ти останали няколко зъба, нали?

Посланието беше изпълнено с толкова силен гняв, че отначало Хенри се запита какво го е предизвикало, ала след секунда се досети. Може би още беше позамаян от съня, но ако имаше нещо, което разбираше съвсем ясно тази сутрин, то бе какво изпитваш при внезапната загуба на приятелите си.

Сдъвка белите таблетки, върху които не бе изписано названието на нито една фармацевтична компания, и потръпна от горчивия им вкус. Дори гърлото му се стегна, като се насили да ги преглътне.

Въздействието им беше почти мигновено. Докато пъхаше в джоба си металната кутийка на Оуен, сърцето му затуптя два пъти по-бързо. Когато отново застана до прозореца, ритъмът още повече се усили. При всеки удар в гърдите му очите му започваха да пулсират и заплашваха да изскочат от орбитите си. Колкото и да е странно, той не се изплаши — усещането беше дори приятно. Вече не му се спеше, нито пък изпитваше болка.

— Брей! — възкликна. — Попай трябва да опита туй чудо! — Избухна в смях, защото да говори му се видя толкова необикновено, дори архаично, и защото се чувстваше като на седмото небе.

По-тихо! — скастри го Оуен.

Добре, приятел. ДОБРЕ!

Дори мислите му се бяха избистрили, бяха придобили нова сила — знаеше, че това е самата истина, не плод на въображението му. Въпреки че зад бараката беше по-тъмно, светлината беше достатъчна, за да види как Оуен подскочи и се хвана за главата, сякаш някой беше изкрещял в ухото му.

Извинявай — изрече безмълвно.

Няма нищо. Мозъчните ти вълни са прекалено силни. Сигурно бъкаш от оная космическа гадост.

Всъщност съм почти чист — отвърна Хенри. За миг в съзнанието му се появи епизод от съня му — четиримата са на онзи затревен хълм. Не, петимата, и Дудитс беше там.

Хенри, спомняш ли си къде ще бъда?

В югозападния ъгъл на лагера, диагонално на обора. Обаче...

Никакво обаче! Ще бъда там и точка по въпроса. Ако искаш да се измъкнеш от този ад, гледай да бъдеш на уговореното място. Сега е... — Изглежда Оуен погледна часовника си. „Ако още работи, значи е от механичните“ — помисли си Хенри. — ... четири без две минути. Имаш на разположение половин час. После, ако хората в обора още не са предприели нищо, ще прекъсна електричеството, преминаващо през оградата.

Половин час е малко — запротестира Хенри. Макар да стоеше неподвижно е се взираше в силуета на Оуен, очертаващ се сред падащия сняг, дишаше тежко като бегач на дълги разстояния. И сърцето му биеше до пръсване като на състезател.

Не бива да се бавиш повече. Оградата е свързана с алармена инсталация. Ще завият сирени, ще се включат прожектори, целият лагер ще бъде вдигнат на крак. Като започне суматохата, ще имаш на разположение още пет минути — ще ги определиш като броиш до сто — ако след това време не се появиш, моя милост ще си плюе на петите.

Без мен никога няма да откриеш Джоунси.

Може би, но нямам намерение да остана тук и да умра заедно с теб, Хенри. — Предаваше мислите си телепатично, но сякаш говореше търпеливо като на малко дете. — Не се ли появиш на уговореното място пет минути след обявяването на тревога, и с двама ни е свършено.

Онези двамата, дето се самоубиха... не са единствените заразени.

Знам.

За миг в съзнанието на Хенри се появи жълт училищен автобус. През стъклата му надничаха четирийсет ухилени черепи. Осъзна, че това са хората, с които Ъндърхил бе пристигнал вчера сутринта. Сега бяха мъртви или умираха.

Не мисли за тях — посъветва го Оуен. — Мисли за поддръжниците на Курц. Ще берем ядове с тях, особено с „Импириъл Вали“... ако наистина съществуват. Обучени са безпрекословно да се подчиняват на заповедите и са отлично подготвени командоси. От мен да го знаеш, че добре подготвените хора винаги побеждават... дори при най-невъзможните обстоятелство. Не се ли измъкнеш навреме, жив ще те опекаат. Запомни, разполагаш само с пет минути след обявяване на тревогата.

Логиката на Ъндърхил беше едновременно ужасяваща и необорима.

Добре — съгласи се Хенри.

Ако питаш мен, изобщо не бива да се намесваш — обади се Ъндърхил. Мисълта му достигна съзнанието на Хенри, инкрустирана със сложен филигран от чувства — неудовлетвореност, страх... само дето Оуен Ъндърхил не се страхуваше от смъртта, а от провала. — Ако твърденията ти отговарят на истината, всичко зависи от нашето бягство. Осъзнаваш ли, че рискуваш съдбата на цялото човечество заради неколкостотинте загубеняци в обора...

Шефът ти не би постъпил така, нали?

Оуен се стъписа. Хенри виждаше само силуетът му, но в съзнанието му се появи комично изкривеното лице на съучастника му. Сетне съвсем ясно чу смеха му въпреки оглушителния вой на вятъра.

Спина ме натясно, красавецо.

Колкото до онези нещастници в обора, не бери грижа. Те ще ми се подчинят. Бива ме да мотивирам хората.

Сигурен съм, че ще се постараяш. — Хенри почувства как другият отново се усмихна. Сетне Оуен изрече на глас:

— Какво ще се случи после? Искam отново да го чуя.

Защо?

— Може би защото войниците също се нуждаят от стимул... особено когато са разколебани. И зарежи телепатията — кажи го на глас. Приятно ми е да чуя думата.

Хенри се втрени в човека, който трепереше отвъд оградата и каза:

— После ще се превърнем в герои. Не защото го искаме, а защото нямаме избор.

Оуен, който бе обгърнат от снежната виелица, одобрително кимаш. Кимаше и продължаваше да се усмихва.

— Защо пък не? — промърмори. — Мамка му, защо пък не?

В съзнанието на Хенри се втурна изображението на момченце, което е вдигнало над главата си порцеланов поднос. Най-съкровено желание на Ъндърхил беше момченцето да върне на мястото му подноса — онзи порцеланов поднос, който го преследваше години наред и завинаги щеше да остане счупен.

5

От най-ранно детство Курц никога не сънуваше, което само по себе си беше ненормално; и сега той се събуди както обикновено: в един миг се намираше в нищото, в следващия бе съвсем бодър и знаеше къде се намира. Беше жив, слава на Бога, о, да, още участваше в най-интересната игра, нарече на „живот“. Обърна глава да погледне часовника, но проклетникът отново беше спрял въпреки уж антимагнетичното устройство — повтаряше цифрите 12–12–12 като пелтек, който е зациклил на някоя дума. Курц включи нощната лампа и взе от шкафчето джобния си часовник. Стрелките показваха четири часа и осем минути.

Той го върна на мястото му, спусна босите си крака на пода и се изправи. Първото, което му направи впечатление, беше вятърът, виещ като побесняло куче. Второто бе отсъствието на тихите гласове, натрапващи се в съзнанието му. Изглежда, телепатията завинаги си

беше отишла, което го зарадва. Инстинктивно я възприемаше като посегателство върху личността си. Ужасяваше се, че някой е способен да проникне в съзнанието му... да чете мислите му. Сивите мръсници заслужаваха да бъдат избити дори само заедно бяха поднесли на земните жители този отвратителен дар. Слава Богу, че въздействието им се бе оказало временно.

Курц смъкна сивите си спортни гащи и застана гол пред огледалото на вратата на спалното помещение; внимателно разгледа всеки сантиметър от тялото си, започвайки от краката (по които вече се бяха появили първите лилави разширени вени), та чак до главата, увенчана с прошарена разрошена коса. Беше на шейсет, но не изглеждаше зле, само разширените вени издаваха приближаването на старостта. И оная му работа си я биваше, макар рядко да я използваше; според него почти всички жени бяха подли и лукави създания, склонни към изневери, които изпиват жизнените сили на мъжа. Дълбоко в сърцето си, където дори лудостта му беше някак смалена и безинтересна, той изпитваше отвращение от секса. Дори когато половото сношение се извършваше в името на продължаването на човешкия род, в повечето случаи резултатът бе злокачествен тумор, надарен с мозък, който не се различава особено много от говнестулките.

Погледът му се спусна обратно надолу, търсейки подозрително червено петно или влакнца. Не откри нищо подозрително. Обърна се, доколкото му беше възможно, огледа се отзад, но отново не видя признаци на заразата. Пъхна пръст в ануса си, ала и там нямаше следа от ужасяващата плесен.

— Чист съм — промърмори, докато миеше ръцете си в мъничката баня в караваната. — Чист съм като изворна вода.

Навлече гащетата, сетне приседна на ниското шкафче да обуе чорапите си. Беше чист, слава на Бога, чист. Каква хубава дума е „чист“! Неприятното усещане от телепатията, което бе някак лепкаво като влажна от пот кожа, бе изчезнало. По тялото му нямаше и следа от рипли — беше огледал дори езика и венците си.

Тогава какво го е събудило? Защо в съзнанието му звучеше сигнал за тревога?

Защото телепатията не бе единствената форма на извънсензорно възприятие. Защото дълго преди сивчовците да разберат за

съществуването на планетата Земя, забутана в най-прашния и рядко посещаван сектор на грамадната междувъзвездна библиотека, налице беше интуицията, която бе особено силно развита при униформените *homo sapiens* като него.

— Интуицията — промълви Курц. — Добрата всеамериканска интуиция!

Обу панталона си, но преди да сложи ризата си, взе портативния радиоприемник (часът беше четири и петнайсет — времето сякаш летеше стремглаво като кола с повредени спирачки, спускаща се по склона на стръмен хълм към оживено кръстовище). Радиото беше специална изработка и се предполагаше, че е защитено от заглушаване... но още като погледна дигиталния му часовник, Курц разбра, че още не е изработено устройство, което да е защитено от повреди.

Два пъти натисна бутона за предаване на съобщение. Фреди Джонсън се обади почти веднага, при това гласът му не беше като на човек, събуден от тежък сън... ала сега, когато бе дошло времето да действат, Курц (който всъщност се казваше Робърт Кунц... голяма работа, какво значение има някакви си име!) горчиво съжаляваше за Ъндърхил. „Оуен, Оуен — помисли си, — *защо прекрачи границата тъкмо когато си ми най-необходим, синко?*“

— Казвай, шефе.

— Импириъл Вали на шеста позиция. Повтарям — Импириъл Вали на шеста. Чакам потвърждение.

Онзи запротестира, че това е невъзможно — постъпка, която не би хрумнала на Оуен дори в най-безумния му сън. Курц изтърпя Фреди цели четирийсет секунди, сетне изръмжа:

— Затваряй си плювалника, копеле!

Онзи изумено млъкна.

— Тук нещо се мъти. Не знам какво е, но ме събуди предчувствието за надвиснала опасност. Събери момчетата и момичетата и ако искаш да си жив, докато стане време за вечеря, побързай. Чакам потвърждение.

— Прието, шефе. Има нещо, което трябва да знаеш — четирима са се самоубили, може би ще ги последват и други.

Курц не беше нито изненадан, нито недоволен. При определени обстоятелства самоубийството не само е приемливо, но е благородна

постъпка, типична за истински джентълмен.

— От екипажите на хеликоптерите ли са?

— Да.

— Сред тях няма хора от Импириъл Вали, така ли?

— Не, шефе, няма.

— Добре. Натисни педала до дупка, мъжки. Очакват ни неприятности. Не знам какво е, но знам, че идва. Задава се като страховита буря.

Курц хвърли на шкафчето радиото и продължи да се облича. Ужасно му се пушеше, ала беше свършил цигарите.

6

Навремето оборът на стария Гослин приютяваше голямо стадо млечни крави; интериорът вече не отговаряше на стандартите на санитарната инспекция, но сградата още беше солидна. Войниците бяха прокарали електрически кабели, силните крушки осветяваха грамадното помещение и двата сеновала. Калориферите излъчваха нетърпима топлина. Още щом прекрачи прага, Хенри разкопча канадката си, въпреки това капчици пот оросиха челото му. Хрумна му, че причината може би е в таблетките, дадени му от Ъндърхил — преди да влезе в обора, беше сдъвкал още една.

Огледа се и бе поразен от приликата между помещението и бежанските лагери, които бе виждал — на босненски сърби в Македония, на християнски бунтовници след акостирането на морските пехотинци в Порто Пренс, на чернокожи от Африка, които са напуснали родните си страни заради заразни заболявания, бедствен глад, граждански войни или заради трите причини едновременно. Ала това тук не беше чужда страна, за посещението на която ти е необходима виза. Това беше обор в Нова Англия. Хората, натъпкани в него, не носеха дрипави дрехи, а скъпи канадки и специални панталони с допълнителни джобове за резервните патрони, ватираното им бельо също беше от прочута марка. При все това помещението досущ приличаше на лагер на бездомните бежанци. Единствената разлика бе в изразенията на хората, които изглеждаха безкрайно

изненадани. Сякаш още не можеха да повярват, че това се случва в най-демократичната страна на света.

На пода беше струпано сено, върху което задържаните бяха постлали връхните си дрехи. Налягали бяха на групички, оформени от членовете на едно семейство, мнозина бяха предпочели сеновалите, във всяко от четирийсетте отделения за добитък се бяха настанили по трима-четирима души. Някои хъркаха, други стенеха или се мятаха като всеки човек, който спи неспокойно. Отнякъде се разнасяше плачът на дете. Ала Хенри бе най-силно поразен от музиката по радиоуредбата — натрапчива мелодия от онези, които звучат в ресторантите, универсалните магазини и в асансьорите. В момента обречените на смърт слушаха песента „Каква прекрасна вечер“ в изпълнение на оркестъра на Фред Уоринг.

Под влиянието на таблетките всичко пред очите му изглеждаше по-ярко и по-контрастно. *„Ами тия оранжеви якета и шапки! — помисли си. — Майчице! Все едно в ада празнуват Халоуин!“*

Червено-златистата растителност се виждаше навсякъде — върху страните и в ушите на хората, между пръстите им; дървените стълбове, електрическите проводници и някои крушки също бяха покрити с ужасната плесен. Преобладаваше миризмата на сено, но Хенри безпогрешно различи вонята на сира и етилов спирт. Освен хъркането на спящи хора непрекъснато се чуваха пръдни, все едно шест-седем бездарни музиканти се мъчеха да свирят на туби и саксофони. При други обстоятелства сигурно щеше да бъде забавно... дори и при настоящото положение „концертът“ би се сторил смешен на човек, който не е видял съществото, подобно на невестулка, да се гърчи и да се зъби върху окървавеното легло на Джоунси.

„В колцина ли от тях живеят гнусните гадинки?“ — запита се той, после си каза, че всъщност това няма значение. В края на краищата невестулките бяха безвредни. Вероятно в топлия обор можеха да живеят извън гостоприемника си, но нямаха шанс да оцелеят при минусовите температури навън, където бушуваше снежна буря.

Наложително бе да разговаря с тези хора...

Не, не е вярно. Наложително е да ги наплаши до смърт, да ги накара да напуснат топлото си помещение и да излязат навън на студа. Навремето тук бляха затваряли добитък, сегашните обитатели на обор

по нищо не се различаваха от покорните крави. Неговата задача бе да ги превърне отново в хора — изплашени, ужасени хора. Нямаше да се справи сам. А стрелките на часовника неумолимо се въртяха. Оуен Ъндърхил му беше дал половин час. Според него една трета от това време вече беше изминала.

„Най-напред ми трябва мегафон“ — помисли си.

Огледа се, видя як плешив мъжага, който спеше до вратата към помещението за доене на животните, и се приближи да го разгледа отблизо. Стори му се, че е един от пушачите на джойнт, който беше прогонил от бараката, ала не беше съвсем сигурен. Сред ловците яките и плешиви мъже са толкова много, че с лопата да ги ринеш.

Отблизо се увери, че човекът наистина е Чарлс, а през разкопчаната му риза се виждаше, че вместо с косми гърдите и коремът му са обрасли с бигус. „Най-доброто средство за прикриване на косопада“ — помисли си Хенри.

Чарлс беше подходящ за целта, също и Марша, която спеше до него, вкопчила се в дланта на Дарън, господин Камбоджанска пура, живущ в Нюпорт. Върху гладката ѝ страна се беше проточила ивица червеникаво-златиста растителност. Съпругът ѝ още не беше заразен, но лицето на неговия зет — май името му беше Бил — почти не се виждаше от червеникавата растителност. „Този е най-подходящ“ — помисли си Хенри.

Коленичи до Бил, хвана го за ръката, покрита с ужасяващата трева, и чрез мисълта си проникна в съзнанието му, в което се преплитаха страшни сънища:

Събуди се, Бил! Време е за ставане, сънльо. Трябва да се махнем оттук. Ако ми помогнеш, ще успеем. Хайде, събуди се!

Събуди се и стани герой!

7

Бил реагира с главозамайваща бързина.

Хенри почувства как съзнанието на човека се втурва към него, изтръгвайки се от сковалите го кошмари, посягайки към него както давещият се протяга ръка към спасителя, който му се е притекъл на помощ. Умовете им се свързаха като куплунзите на два товарни вагона.

Не говори, дори не се опитвай да проговориш — каза му Хенри. — Само се дръж здраво за мен. Необходима ми е подкрепата на Марша и Чарлс. Четиримата ще се справим.

Какво...

Нямаме време, Бил. Да започваме.

Бил хвана ръката на Марша. Тя веднага отвори очи, сякаш очакваше да я събудят, а Хенри усети как копчетата в съзнанието му се превъртяха още едно деление напред. Марша не беше обрасла като [???]бил, но вероятно притежаваше вродена способност за телепатия, защото без да задава въпроси, хвана ръката на съпруга си. Вероятно беше разбрала както се случва и какво трябва да предприеме. За щастие беше схванала, че разполагат с крайно ограничено време. Задачата им беше да изплашат хората, задържани в отбора, после да ги използват като тяга.

Чарлс се стресна, надигна се и така се облеци, че очите му едва не изхвъркнаха от орбитите си. После скочи на крака, сякаш някой го беше ударил. Четиримата се хванаха за ръце като участници в спиритически сеанс... каквито всъщност бяха.

Дайте ми го — каза им Хенри, а те се подчиниха. Стори му се, че му подадоха вълшебна пръчица.

Чуйте всички — извика той.

Хората наоколо се събудиха и вдигнаха глави, неколцина седнаха като наелектризирани.

Слушайте ме и ме подкрепете, увеличете силата ми! Това е единствената ви възможност за спасение, затова ме подкрепете!

Те машинално се подчиниха, все едно ръкопляскаха в такт с някаква мелодия. Ако им беше дал време да размислят, вероятно нямаше да е толкова лесно, може би дори щеше да претърпи неуспех; ала когато се обърна към тях, повечето бяха заспали и съзнанията на заразените, надарени с телепатични способности, бяха широко отворени за внушенията му.

Подчинявайки се на интуицията си, Хенри им изпрати поредица от картини: войници с маски заобикалят обора, повечето носят автоматично оръжие, на гърбовете на други има черни раници, свързани с нещо като дълги палки. Той нарочно подсили картините, изобразявайки лицата им като карикатури на жестокостта, които във вестниците винаги красят първата си страница. Следва нареждане,

дадено по високоговорител, от палките бликва горяща течност — напалм! Покривът на обора мигновено пламва.

Той мислено пренесе действието във вътрешността на сградата, изпращайки изображения на хора, които са обхванати от паника, щурат се насам-натам и надават писъци. През дупките на покрива прокапва втечен огън и подпалва сухата трева в сеновалите. Косата на някакъв човек пламва, след миг започва да гори канадката на една жена, от джоба на която се подават билети от ски-лифта.

Вече всички гледаха Хенри и приятелите му, които се държаха за ръце. Само телепатите получаваха изображенията, но най-малко шейсет процента от задържаните бяха заразени, а онези, които не умееха да четат мисли, бързо доловиха паниката; когато дойде приливът, понася на вълните си всички лодки.

Без да изпуска дланите на Бил и Марша, Хенри отново прехвърли въображаемата камера извън обора. Пламъците вече обгръщаха сградата, заобиколена от войниците, гласът по високоговорителя им заповяда да не позволяват на нито един задържан да избяга.

Всички вече бяха на крака и говореха едновременно (изключение правеха само онези с най-силната способност за телепатия; те само се взираха в него, а ужасените им очи се открояваха върху лицата им, покрити с бирус). Той им показва обора, който гореше като факла, защото бурният вятър разпалваше огъня, ала войниците продължаваха да изливат напалм върху сградата, а гласът от високоговорителя крещеше:

— ТОЧНО ТАКА, МОМЧЕТА! НИТО ЕДИ НЕ БИВА ДА СЕ ИЗПЛЪЗНЕ! ТЕ СА ЗЛОКАЧЕСТВЕНИЯТ ТУМОР, А НИЕ СМЕ ЛЕКАРСТВОТО ПРОТИВ НЕГО!

Въображението му също се разпали като огън, който се подхранва от само себе си: няколко души успяват да излязат през вратите или да изскочат през прозорците, повечето са обгърнати от пламъци. Между тях е жена, която стиска в прегръдките детето си. Войниците застрелват всички с изключение на непознатата с детето, които, докато тичат се превръщат в живи факли.

— Не! — в един глас изкрещяха няколко жени, а Хенри осъзна с почуда, че повечето, дори онези, които нямаха деца, бяха видели себе си в бягащата жена.

Всички бяха на крак и се блъскаха един в друг като стадо крави по време на гръмотевична буря. Налагаше се да ги задвижи преди да са имали възможност да осъзнаят какво правят, камо ли да размислят.

Използвайки силата на съзнанията им, свързани с неговото, той им изпрати изображение на магазина на Гослин:

ТОВА Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ВИ ШАНС. СПАСЕНИ СТЕ, МИНЕТЕ ЛИ ПРЕЗ МАГАЗИНА! АКО СЕ НАЛОЖИ, СЪБОРЕТЕ ОГРАДАТА! НЕ СЕ КОЛЕБАЙТЕ! СКРИЙТЕ СЕ В ГОРАТА! ТЕ ЩЕ ИЗГОРЯТ ОБОРА ЗАЕДНО С ВАС! ЕДИНСТВЕНАТА ВЪЗМОЖНОСТ ЗА СПАСЕНИЕ Е В ГОРАТА. СЕГА! СЕГА!

Той се намираше дълбоко в кладенеца на съзнанието си, действайки под влияние на таблетките, които му беше дал Оуен, и събирайки цялата си сила, изпращаше внушения: Тук ви дебне сигурна смърт, там ще бъдете в безопасност. Изображенията, които използваше, бяха елементарни като илюстрации от детска книжка. Не разбра кога е започнал да скандира на глас:

— Сега! Сега! Сега!

Марша Чайлс подхвана скандирането, последваха я нейният девер и Чарлс, чиито гърди и корем бяха обрасли с червеникаво-златистата растителност:

— Сега! Сега! Сега!

Макар че не беше заразен, поради което притежаваше телепатични способности колкото средностатистически мечок, Дарън долови вибрациите и се присъедини към хора:

— Сега! Сега! Сега!

Заразата, предизвикана от паниката, която се пренасяше от човек на човек, беше по-прилепчива от бивруса:

— Сега! Сега! Сега!

Сградата се тресеше от виковете на хората, които ритмично вдигаха стиснатите си юмруци, като че ли бяха на рокконцерт:

— СЕГА! СЕГА! СЕГА!

Ненадейно Хенри осъзна, че също вдига юмрук, напрягайки раменните си мускули, макар непрекъснато да си напомняше, че не бива да се поддава на масовата психоза, която беше създаде; когато тези хора се спуснеха на север, той щеше да хукне в обратна посока. Изчакваше да се стигне до повратната точка, когато връщане назад не

можеше да има — моментът, в който ще проблесне искра, последвана от спонтанно разгаряне.

И ето че този миг настъпи.

Той привлече съзнанието на Марша, на Бил, на Чарли... на онези, които му бяха напълно подвластни. Съедини ги в едно цяло, сетне изстреля думата като сребърен куршум в съзнанието на триста и седемнайсетте затворници в обора на стария Гослин:

СЕГА!

За миг настъпи гробна тишина, сетне вратата към ада широко се отвори.

8

Малко преди падането на мрака една дузина охранителни будки (всъщност това бяха портативни тоалетни, от които бяха отстранени писоарите и порцелановите чинии) бяха поставени на еднакви разстояния една от друга край телената ограда. Кабинките бяха оборудвани с калорифери, чиито реотани хвърляха уютен блясък в тесните пространства. Часовоите нямаха желание да напускат топлите си убежища. От време на време някой отваряше вратата, пропускайки в кабинката струя леден въздух, но не си подаваше носа навън. Повечето бяха войници от редовната армия, затова си седяха преспокойно, разговаряха за секс, коли, местата, на които са служили, за семействата и кариерите си, за секс, тежки запои и надрусване с наркотици и отново за секс. Бяха пропуснали за забележат как Оуен Ъндърхил на два пъти влезе в бараката, която се виждаше прекрасно от постове номер девет и десет, и последни разбраха, че е избухнал бунт.

Други седмина, които бяха с Курц от по-отдавна и имаха опит в подобни мисии, седяха до кюмбето в канцеларията на Гослин и играеха покер. На същата маса преди около два века Оуен беше поставил касетофона и бе пуснал на Курц записа на гласовете, които молеха: „*Ne nous blessez pas!*“. Шестима от картоиграчите бяха от охраната. Седмият беше колега на Емил Бродски и се казваше Джийн Камбри. Камбри сън не го ловеше. Причината беше скрита под еластичния бинт, с който беше превързал китката си. Бог знае докога ще успее да се прикрива, защото червеникавата растителност вече бе

плъзнала нагоре по ръката му. Ако не внимава, някой ще я види... и тогава вместо да играе карти в магазина, ще се озове в обора заедно с онези нещастници.

Дали беше единственият? Рей Парсънс беше запушил ухото си с памук. Разправяше, че имал възпаление на ушния канал, но кой знае дали казваше истината. Ръката на Тед Трезеуски беше превързана, а той твърдеше, че се бил одраскал, докато помагал за опъването на телената ограда. Може би лъжеше. Джордж Юдал, който в по-нормални времена беше прекият началник на Бродски, беше нахлупил на плешивата си глава идиотска плетена шапка, която му придаваше вид на застаряващ белокож рапър. Може би отдолу нямаше червеникава растителност, но в канцеларията беше прекалено топло за плетена вълнена шапка.

— Влизам се дин долар — обади се Хауи Евърет.

— Плаща — заяви Дани О'Брайън.

Парсънс и Юдал също се отказаха, но Камбри чуваше гласовете им някъде отдалеч. В съзнанието му се появи някаква жена с дете в прегръдките си. Докато непознатата прекосяваше терена, газейки сред дълбоките преспи, един войник я превърна в напалмова сигнална ракета. Камбри потръпна от ужас и си каза, че гузната му съвест му е погодила лоша шега.

— Джийн — обърна се към него Ал Колман, — ще платиш ли или...

— Какво е това? — попита Хауи и озадачено сбърчи чело.

— За какво говориш? — учудено го изглежда Тед Трезеуски.

— Ако се заслуша, ще го чуеш — отговори Хауи, а мислено добави: „Тъп поляк!“. Камбри долови неизречената ругатня, но не й обърна внимание. След като вече го бяха чули, скандирането сякаш се усили, заглушавайки писъка на вятъра, като ставаше все по-настойчиво:

— Сега! Сега! Сега! Сега! СЕГА!

Идваше откъм обора, намиращ се зад магазина.

— Мамка му, какво е това? — замислено попита Юдал и примигна над сгъваемата масичка, върху която бяха разпръснати чипове и банкноти. Ненадейно Джийн Камбри разбра, че онзи не е нахлупил идиотската вълнена шапка, за да прикрие заразата. Формално Юдал се водеше командир на малката им група, но той

нямаше представа какво се случва. Не виждаше ръцете, които ритмично се вдигаха и спускаха, не чуваше силния мисловен глас, водещ скандирането.

Камбри забеляза как лицата на Парсънс, Евърет и на Колман се изкривиха от страх. И те бяха видели страховитата картина. Спогледаха се ужасено, докато незаразените от бируса изглеждаха само озадачени.

— Скапанияците ще избягат — отбеляза Камбри.

— Не дрънкай глупости, Джийн! — скастри го Юдал. — Хабер си нямат какво ги чака, освен това са цивилни, дето ги е шубе от собствените им сенки. Ще изпуснат малко пара, после...

Гласът му бе заглушен от една дума „СЕГА!“, която като трион се врязва в съзнанието на Камбри. Лицата на Рей Парсънс и Ал Колман се сгърчиха. Хауи Евърет извика от болка, притисна длани до слепоочията си, при което сгъваемата масичка се наклони. Чиповете и картите се разпиляха на пода. Еднодоларова банкнота попадна върху кюмбето и веднага се сбръчка и почерня.

— Мамка му и прасе, виж какво направи... — подхвана Тед.

— Идват — прошепна Камбри. — Всеки момент ще се нахвърлят върху нас.

Парсънс, Евърет и Колман се хвърлиха да вземат автоматичните си пушки, които бяха облегли на закачалката на стария Гослин. Другите изненадано ги гледаха, без да подозират какво се случва... само след миг се разнесе оглушителен трясък — шейсетина от задържаните се нахвърлиха върху вратата на обора, която бе заключена отвън със специални катинари. Те издържаха на удара, ала прогнилото дърво се пропука.

Затворниците се втурнаха през широкия процеп навън в снежната нощ, скандирайки: „Сега! Сега! Сега!“, без да забележат, че прегазиха неколцина от другарите си.

Камбри сграбчи една от автоматичните пушки, но някой я изтръгна от ръката му.

— Това е моята, господинчо! — озъби се Тед Трезеуски.

Разстоянието между разбитата врата на обора и задната стена на магазина беше повече от двайсет метра. Озверялата тълпа го прекоси за броени секунди, като продължаваше да скандира безсмисления си лозунг: „СЕГА! СЕГА! СЕГА!“.

Масичката се преобърна, на пода полетяха фасове, чипове и монети. Алармата се включи, когато първите арестанти се блъснаха в телената ограда и загинаха, ударени от електрическият ток; другите се закачиха като безпомощни риби на кълбата навита бодлива тел. След няколко секунди към ритмичните изсвирвания на алармата се присъедини воят на сирена, обявявайки тревога, която при ученията войниците шеговито наричаха „ситуация «три по шест»“, равнозначна на настъпването на катастрофа. През прозорчетата на преносимите тоалетни надничаха войници, които бяха толкова изненадани, че не знаеха какво да предприемат.

— Оборът! — извика някой. — Пробив в обора! Затворниците са организирали бягство!

Часовоите изтичаха навън, някои газеха в снега по чорапи; тичаха редом с оградата, без да се досетят, че електричеството е прекъснато под тежестта на повече от осемдесет ловци-самоубийци, крещящи с пълни гърди „СЕГА!“ Дори в предсмъртните си мигове.

Никой не забеляза високия мършав мъж със старомодни очила с рогови рамки, който се изниза през задната врата на обора и закричи през преспите към противоположния ъгъл на ограденото пространство. След няколко крачки Хенри затича, въпреки че нито видя, нито усети да го наблюдават. Под ярката светлина се чувстваше като буболечка под микроскоп, пронизителният рев на алармата, съчетана с воя на сирената му вдъхнаха ужас и по подлудяваха... също като плача на Дудитс през онзи далечен ден зад товарното депо на братя Тракър.

Питах се дали Ъндърхил го чака. Снежната завеса беше почти непроницаема, погледът му не проникваше до отдалечения ъгъл на заграденото пространство, но след секунди щеше да бъде там и да получи отговор на въпроса си.

9

Курц се беше облякъл и тъкмо се канеше да обуе другия си ботуш, когато засвири алармата и се включиха прожекторите — в лагера, намиращ се в тази забравена от Бога територия, стана светло като ден. Той не изпита нито изненада, нито гняв, само смесица от

облекчение и съжаление. Бе облекчен, че предчувствието, което от няколко минути опъваше нервите му, най-сетне се бе сбъднало. Съжаляваше, задето неприятностите не се бяха случили два часа по-късно. Само още два часа и мисията щеше да приключи успешно.

Блъсна вратата на караваната, без да изпуска ботуша, който държеше в другата си ръка. От обора се разнасяше дивашки рев, подобен на боен вик, на който сърцето му откликна напук на всичко. Ураганният вятър донякъде разсейваше звука, който обаче си оставаше застрашителен; изглежда, задържаните като един се бяха вдигнали на бунт. Кой би могъл да си представи, че измежду тези охранени страхливци, продължаващи да живеят с илюзията за собствената си недосегаемост, ще се пръкне нов Спартак?

„Виновна е шибаната телепатия! — помисли си Курц. Безпогрешната му интуиция подсказваше, че нещата сериозно са се объркали и че мисията е пред провал, ала въпреки това той се усмихваше. — Да, причината е в телепатията. Онези са надушили какво ги очаква... и някой е намислил да предприеме нещо по въпроса.“

Докато се взираше в обора, двойната врата широко се отвори под напора на човешката вълна и отвътре изскочиха мъже и жени с оранжеви ловни облекла. Един падна и като вампир бе пронизан в гърдите от счупена дъска. Неколцина се препънаха в снега и бяха прегазени от събратята си по съдба. Резервното осветление също се беше включило. Курц имаше усещането, че седи досами боксов ринг, на който ще се проведе мач за световната титла, толкова добра беше видимостта.

От основната група се отлъчиха два отряда от по петдесет-шейсет души, които заобиколиха отстрани магазинчето и се втурнаха към оградата. Действаха организирано, сякаш бяха отлично обучени командоси. Или не подозираха, че по оградата тече високоволтово електричество, или пет пари не даваха за оцеляването си. Останалите щурмуваха задната врата на магазина на Гослин — най-слабото място на оградения периметър. Според Курц този факт вече нямаше значение, вече нищо не бе в състояние да задължи обезумялата тълпа.

При съставянето на планове за операцията и през ум не му беше минала вероятността двеста-триста затлъстели ловци да организират самоубийствено нападение, надавайки викове, подобни на

банзай^[2]. Очакваше, че те ще си стоят в ареста и ще настояват за адвокатите си до мига, в който живи ще ги опекаат.

— Добре се справяте, момчета — промърмори. Долови миризмата на нещо, което току-що се беше подпалило — може би шибаната му кариера — но и без това крайт ѝ наближаваше, а да участваш в подобна операция бе достоен венец за работата му през дългите години в армията. Според него по важност нашествието на сивите пришълци беше на второ място. Ако той беше собственик на вестник, заглавието на първата страница, изписано с големи черни букви, щеше да гласи: „ИЗНЕНАДА! СЪВРЕМЕННИТЕ АМЕРИКАНЦИ ДОКАЗВАТ, ЧЕ НЕ СА БЕЗГРЪБНАЧНИ!“. Гледката беше толкова забележителна, че чек не му се искаше да се намеси.

Воят на сирената огласяше снежната нощ. Първата група нападатели атакува задната стена на магазина. На Курц му се стори, че чува как паянтовата сграда заскърца.

— Проклетата телепатия! — промърмори отново, все така усмихнат. Наблюдаваше как хората му отговориха на удара — отначало в акцията се включиха часовете, след миг на помощ им се притекоха автомеханиците и войниците, които бяха наизскачали от фургоните, служещи като казармени помещения. Ала след няколко секунди усмивката му помръкна и бе заменена от озадачено изражение. — Застреляйте ги — промълви. — Защо не ги застреляте? Неколцина войници наистина стреляха, но бяха прекалено малко. На Курц му се стори, че долавя специфичната миризма на паниката. Хората му не стреляха, защото бяха изплашени до смърт. Или защото знаеха, че след избиването на задържаните ще дойде и техният ред да умрат.

— Шибаната телепатия — за трети път каза той, в този миг в магазина започна стрелба с автоматични оръжия. През прозорците на канцеларията, в която се беше съвещавал с Ъндърхил, запроблесваха светкавици. След миг стъклата им се пръснаха на парченца. Някакъв човек понечи да се прехвърли през перваза — Курц разпозна плешивия Джордж Юдал — после някой го хвана за краката и го издърпа обратно в помещението.

Момчетата в магазина даваха отпор на врага за разлика от колегите си отвън... което всъщност беше съвсем обяснимо — те се сражаваха за живота си. Младоците, които за пръв път участваха в подобна операция, продължаваха да се щурат като мухи без глави. На

Курц му се прииска да захвърли ботуша, да грабне деветмилиметровия си пистолет и да застреля неколцина безумци. Защо не — и без това с кариерата му е свършено.

Заради Ъндърхил, ето защо — отговори си сам. Знаеше, че Оуен е в дъното на този заговор, както знаеше собственото си име. Онова, което се разиграваше пред очите му, беше типично прекрачване на границата, а Оуен Ъндърхил беше най-големият специалист в тази област.

В канцеларията отново пролетяха изстрели, някой извика от болка, сетне се разнесоха победоносни викове. Компютърнограмотните варвари, които пиеха само минерална вода „Евиан“ и се хранеха предимно със салата заради наднорменото си тегло, бяха сломили съпротивата на враговете си. Курц затръшна вратата на караваната, за да не гледа повече противната сцена, и забърза към спалното помещение за да се свърже с Фреди Джонсън. Не осъзнаваше, че още носи ботуша си.

10

Камбри беше на колене зад бюрото на стария Гослин, когато първата група затворници нахлу в помещението. Той панически издърпваше чекмедже след чекмедже, търсейки някакво оръжие. Фактът, че не откри каквото му трябваше, най-вероятно спаси живота му.

— СЕГА! СЕГА! СЕГА! — скандираха прииждащите арестанти. Разнесе се грохот, сякаш камион се беше блъснал в задната сена на магазинчето. Камбри чу отвън силен пукот — първите самоубийци се бяха хвърлили върху оградата. Лампите в канцеларията запримигваха.

— Дръжте се заедно! — извика О'Брайън. — За Бога, дръжте се...

Задната врата се откъсна от пантите и буквално влетя в магазина, служейки като щит на първата редица крещящи мъже. Камбри приклепна и с ръце закри главата си, а тежката дървена плоскост се стовари върху бюрото.

Изстрелите от автоматичните пушки кънтяха оглушително в малкото помещение, заглушавайки дори писъците на ранените, но той

все пак разбра, че стрелят само Трезеуски, Юдал и О'Брайън; Колман, Еверет и Рей Парсънс изглеждаха като замаяни и само притискаха оръжията до гърдите си.

Изад прикритието си Джийн Камбри видя как затворниците се втурват в канцеларията, как куршумите улучиха неколцина и ги запратиха към стената като парцалени кукли; видя как кръвта им изпръска стените, обявите за благотворителни вечери и плакатът с инструкциите за охрана на труда. Видя как Джордж Юдал запрати оръжието си към двама яки мъжаги с оранжеви ловни облекла, рязко се обърна кръгом и се втурна към прозореца. Тъкмо когато се готвеше да прекрачи перваза, някой го дръпна отзад; затворник, върху чиято страна растеше тънка ивица рипли, наподобяваща на белег по рождение, ухапа прасеца му, сякаш гризеше пуешки копан, докато друг завинаги заглуши крясъците на Джордж, като изви врата му. Малкото помещение беше силно задимено от изстрелите, ала Камбри видя, че Ал Колман захвърли оръжието си и също заскандира: „Сега! Сега! Сега!“. Видя как Рей Парсънс, който беше истинска божа кравица, насочи пушката си към Дани О'Брайън и пръсна главата му.

Нещата вече се бяха опростили. Борбата бе между инфектираните и онези, които бяха устояли на заразата.

Няколко души политнаха върху бюрото и то се плъзна към стената. Вратата падна върху Камбри, преди той да успее да стане, върху дървената плоскост запробягваха хора. Почувства се като каубой, който е попаднал под копитата на стадо бизони. *„Това ми е краят“* — помисли си, сетне като по чудо убийственият натиск престана. Напрягайки мускулите си, той застана на колене, а вратата се плъзна встрани, като за сбогом злобно заби дръжката в бедрото му. Някой го изрита в ребрата, подметка на ботуш одраска ухото му и ето че вече беше на крака. Димът беше почти непрогледен, писъците и виковете — оглушителни. Четирима едри ловци бяха изблъскани към кюмбето, което се измъкна от кюнеца и се преобърна, а на пода се посипаха горящи дърва. Банкнотите и картите за игра мигом пламнаха. Пластмасовите чипове се разтопиха, разнесе се противна миризма. *„Бяха на Рей — ни в клин, ни в ръкав си помисли Камбри. — Носеше ги със себе си по време на мисията в Персийския залив. Също и в Босна.“*

За миг остана неподвижен сред огнения ад, изпълнен с нечовешки крясъци, никой не му обърна внимание. На бунтовниците се налагаше да използват вратата между канцеларията и магазина — тънката шперплатова преграда между двете помещения бе рухнала, едно по едно парчетата се възпламеняваха.

— *Сега!* — промълви Джийн Камбри. — *Сега!* — Зърна Рей Парсънс да тича заедно със затворниците към входната врата на магазина. Хауи Евърет го следваше по петите, грабна самун хляб, когато минаваше по пътеката между рафтовете с хранителни продукти.

Старец със старомодна вълнена шапка с пискюл и плътно палто беше изблъскан върху преобърнатата печка, сетне бягащите хора го стъпкаха. Камбри чу пронизителните писъци на нещастника, чието лице залепна към нажежената метална повърхност. Чу ги и едновременно ги усети.

— *Сега!* — извика, поддавайки се на необяснимото чувство.

Прескочи високите пламъци, които се издигаха от печката, и хукна след затворниците, а съзнанието му се присъедини към колективния разум, който ги ръководеше.

На практика операция „Синьо момче“ бе приключила.

11

Като измина две трети от разстоянието, Хенри спря да си поеме дъх; притисна длан към сърцето си, което биеше до пръсване. Зад него беше миниармагедонът, който той бе отприщил, пред себе си виждаше само мрак. Скапаният Ъндърхил се е чупил, изоставил го е...

Спокойно, красавецо, тук съм.

В тъмнината на два пъти проблесна лъчът на фенерче. Хенри разбра, че е гледал в погрешна посока; Оуен го чакаше на уговореното място, наблизко се очертаваше силуетът на всъдехода. Откъм магазина и обора се разнасяха изстрели, писъци и викове. Стори му се, че стрелбата не беше интензивна колкото бе очаквал, но в момента нямаше време да разсъждава върху причината.

Побързай! — извика Оуен. — *Трябва да изчезваме!*

Бързам колкото мога. Почакай още няколко секунди.

Хенри отново си запробива път сред високите преспи. Въздействието на вълшебните таблетки вече отслабваше, краката му тежаха като олово. Сърбежът в раната на бедрото го подлудяваше, най-лошото бе, че започваше да го усеща и в устата си. Все едно върху езика му бяха полепнали мехурчета от безалкохолна напитка.

Оуен беше прерязал телената ограда и стоеше пред всъдехода (машината беше боядисана в бяло, за да се слива със снега, ето защо Хенри не я беше видял); подпираше автоматичната си пушка на бедрото си и се обръщаше наляво и надясно, като се опитваше да обхване с поглед целия район. Поради силното осветление изглеждаше така, сякаш дузина сенки излизат изпод ботушите му като стрелки на обезумял часовник.

Сграбчи Хенри за раменете:

Всичко наред ли е?

Хенри кимна. Ъндърхил го поведе към всъдехода, в този миг нещо се взриви с пронизителен пукот, сякаш някой беше стрелял с великанска пушка. Хенри машинално се приведе, залитна и щеше да падне, ако Оуен не го беше задържал на крака.

Какво...

Избухнаха бутилките с газ... може би и бензиновата колонка. Погледни.

Хвана го за раменете и го накара да се обърне кръгом. Огнен стълб се издигаше сред нощта. Във въздуха се носеха керемиди, счупени дъски, пламтящи картонени кутии с овесени ядки, горящи ролки тоалетна хартия. Неколцина войници като хипнотизирани наблюдаваха огнения ад. Други тичаха към гората. Хенри си помисли, че сигурно преследват затворниците, макар че съзнанието му долавяше паниката им и гласовете, звучащи в главите им: „*Бягай! Бягай! Сега!*“ — и не проумяваше точно какво се случва. По-късно, когато му останеше време да размишлява, щеше да разбере, че повечето войници също са бягали. В момента обаче не разбираше нищо. Събитията се развиваха с шеметна скорост.

Оуен отново го обърна и му помогна да се качи на всъдехода, повдигайки брезентово платнище, което миришеше на машинно масло. В кабината беше божествено топло. От радиостанцията на таблото се разнасяше бърборене. Единственото, което Хенри долавяше ясно, беше паниката в гласовете. Обзе го неописуемо щастие... също като в деня,

в който заедно с тримата си приятели беше наплашил Ричи Гренадо и грубияните от бандата му. Внезапно му хрумна, че тази операция се ръководи от хора като Ричи Гренадо, които са въоръжени с автоматични пушки вместо с изсъхнали кучешки фъшкии.

Между седалките зърна нещо като кутия с две мигащи кехлибарени лампички. Наведе се да го разгледа, в този момент Ъндърхил отметна брезента от другата страна и се настани на седалката. Обърна се към магазина и доволно се усмихна, сетне промърмори:

— Разгледай играчката, но внимавай да не натиснеш бутоните, братле.

Хенри взе предмета, който беше с размерите на любимата жълта кутия на Дудитс. Бутоните, за които Оуен го беше предупредил, бяха под мигащите лампички.

— Какво е това? — попита любопитно.

Ъндърхил завъртя стартера, а когато загрелият двигател забоботи, включи на скорост. Продължаваше да се усмихва. На ярката светлина, проникваща през предното стъкло, Хенри видя червеникаво-оранжевата растителност около очите му, която ги подчертаваше като тежък грим. От веждите му също бяха провиснали филизи от бируса.

— Тук е прекалено светло — промърмори. — Ще понамалим илюминациите. — Завъртя волана, при което всъдеходът направи толкова плавен завои, сякаш беше моторна лодка в езеро. Инерцията притисна Хенри към седалката. Той се облегна назад, без да изпуска кутията. Помисли си, че може би умората му ще премине само ако си почива приблизително пет години.

Ъндърхил подкара машината по диагонал към Суони Понд Роуд, който се беше превърнал в канавка с високи насипи от сняг от двете страни.

— Успя — усмихна се на спътника си. — Честно да си призная, много се съмнявах, че ще се справиш, но ти излезе голяма работа.

— Казах ти, че умея да мотивирам хората. *Освен това — добави телепатично — повечето от тях така или иначе ще умрат.*

Няма значение. Даде им възможност да се спасят. А сега...

Отново се чу стрелба, ала едва когато куршум рикошира от покрива на всъдехода, Хенри разбра, че стрелят по тях. Следващите

куршуми улучиха гъсеничните вериги на машината, а той машинално се приведе... сякаш това можеше да го спаси.

Оуен, който все така продължаваше да се усмихва, посочи надясно. Хенри погледна натам, в този миг още куршуми рикошираха от металната повърхност на въдехода. От страх той се сви като ударено куче, но спътникът му като че ли не го забелязваше.

Видя подредени един до друг фургони, върху които бяха написани названията на различни строителни компании. Пред тях беше разположена цяла колония от каравани, а пред най-голямата, марка „Уинебаго“, която приличаше на грамадна къща на колела, стояха шест-седем мъже и стреляха по въдехода. Въпреки голямото разстояние, силния вятър и обилния снеговалеж, мерникът им беше дяволски точен — повечето куршуми улучваха целта. Други войници, повечето наполовина облечени (някакъв широкоплещест мъж тичаше през снега гол до кръста, излагайки на показ мускулестите си гърди, все едно беше супергерой от някой комикс), се присъединиха към стрелящите. В средата на групата стоеше висок кльощав мъж с прошарена коса, онзи до него беше по-нисък и набит. Кльощавият вдигна пушката си и стреля наглед без да се прицелва. Хенри чу силно жужене, на милиметри от главата му прелетя нещо, наподобяващо на огромна оса.

Оуен се изсмя:

— Кльощавият с прошарената коса е Курц. Той ръководи проклетата операция и е отличен стрелец.

Дъжд от куршуми отново обсипа въдехода, един пак избръмча, преминавайки през кабината, внезапно радиото замлъкна. Разстоянието между въдехода и войниците се увеличаваше, но това явно не пречеше на точния им мерник. Според Хенри не само Курц, ами и онези мръсници бяха отлични стрелци. Въпрос на време беше куршум да попадне я в неговата глава, я в главата на Ъндърхил... ала при все това спътникът му изглеждаше на седмото небе. Изведнъж му хрумна, че се е съюзил с човек, който дори повече от него е склонен към самоубийство.

— Онзи до Курц е Фреди Джонсън. Момчетата, дето така старателно стрелят, са мускетарите на шефа, които трябваше да... хей, внимавай.

Помежду им прелетя нова метална оса, ненадейно валчестата дръжка на лоста изчезна. Оуен отново избухна в смях.

— Курц! — изкрещя с пълно гърло. — Бас държа, че е той. Остават му две години до пенсия, а мерникът му е точен като на снайперист. — Удари с юмрук ръчката за управление и добави: — Но вече ми писна. Купонът свърши! Изгаси им лампите, красавецо!

— А?

Продължавайки да се усмихва, Ъндърхил посочи с палец кутията с мигащите кехлибарени лампички. Дъгообразните ивици бирус под очите му бяха като рисунки по лицето на индианец, поел по пътеката на войната. — Натисни бутоните! Натисни бутоните и спусни щорите!

12

Внезапно — винаги се случваше внезапно, почти като по магия — светът се отдръпна и Курц се озова в зоната. Изчезнаха ревят на урагания вятър, снегът, който беше по лицето му, воят на сирената и гърленото бучене на алармата. Той вече не виждаше Фреди Джонсън и останалите членове на Импириъл Вали, които се събраха около него. Цялото му внимание беше съсредоточено върху отдалечаващия се всъдеход. Погледът му проникваше през стоманения корпус на машината, сякаш той, Ейб Курц, изведнъж бе надарен с рентгеновите очи на Супермен. Разстоянието беше прекалено голямо, но това не го смущаваше. Следващите му куршуми щяха да попаднат право в тила на онзи предател Оуен Ъндърхил. Вдигна пушката, прицели се...

Две експлозии разтърсиха нощта, едната беше толкова наблизо, че ударната вълна помете Курц и хората му. Фургон с надпис „Обитава се от интелигентни същества“ полетя във въздуха, преобърна се и падна върху караваната на готвача.

— Майчице! — възкликна един от мъжете.

Не всички лампи изгаснаха — за половин час Оуен Ъндърхил беше успял да постави пластични бомби само под два генератора (като през цялото време шепнеше: „Онче-бонче, онче-бонче, онче-бонче...“), но внезапно отдалечаващият се всъдеход беше погълнат от подскачащи сенки, изпъстрени с огнени искри, а Курц захвърли пушката в снега, без да изстреля патроните.

— Мамка му — каза глухо. — Прекратете стрелбата. Прекратете стрелбата, тъпанари такива! Фреди, ти остани, всички останали влезте в караваната. Хванете се за ръце и се молете на всемогъщия бог да ни помогне да се измъкнем оттук. Ела тук, Фреди. По-живо, момче!

Хората от екипа му, които наброяваха почти дузина, се изкачиха по стъпалата на караваната, като поглеждаха изпод око горящите генератори и фургона, обгърнат от пламъци, огънят скоро щеше да обхване и съседните фургони, в които се помещаваха моргата и войнишкият стол. Половината неонов лампи, монтирани на високите стълбове, бяха угаснали.

Курц прегърна Фреди през раменете и го отведе на двайсети на крачки встрани, без да обръща внимание на снега, който под напора на бурния вятър се носеше на талози над земята, сякаш от недрата ѝ излизаше пара. Руините, останали на мястото на магазинчето на Гослин, горяха като клада. Постепенно огънят обхващаше и обора, чиято разбита врата зееше като отворена уста.

— Фреди, кажи ми честно, обичаш ли Исус?

Джонсън знаеше какво ще последва — случвало се беше и преди. Това беше мантра — шефът прочистваше съзнанието му.

— Обичам Го, шефе.

— Ще се закълнеш ли, че казваш истината? — Курц се втренчи в него, но вероятно не го виждаше. Умът му беше зает с изработване на планове, ако човек като него, който изцяло се подчиняваше на интуицията си, изобщо кроеше планове. — Знаеш, че ако излъжеш, завинаги ще гориш в пламъците на ада.

— Кълна се, че казвам самата истина.

— Обичаш Го много, нали?

— Да, шефе, много.

— Повече от колеги те ли? — Замълча, сетне добави: — Повече от мен ли?

Въпросът беше от тези, на които трябва да отговориш правилно, ако ти е мил животът. За щастие Фреди знаеше отговора:

— Не, шефе.

— Телепатията изчезна ли, Фреди?

— Правичката да си кажа, имаше ми нещо, ама не знам дали беше телепатия. В главата ми бърбореха някакви гласове...

Курц усърдно кимаше. Покривът на обора хлътна, отвътре изригнаха пламъци с червеникаво-златистия цвят на космическата плесен.

— ... ама вече ги няма.

— Ами другите от групата?

— За Импириъл вали ли питаш, шефе? — Джонсън кимна към караваната.

— А ти за кои мислиш? За тях, разбира се.

— Не са заразени, шефе.

— От една страна, това е хубаво, но има и минуси, Фреди, на нас ни трябват двама заразени. И като казвам „нас“, имам предвид двама ни с теб. Необходими са ни двама души, които са обрасли с рипли, ясно?

— Да, шефе. — Всъщност нищо не беше ясно на Фреди, но моментът не беше подходящ за задаване на въпроси. Най-важното беше, че Курц отново е поел командването и ще съобщи на подчинените си каквото намери за необходимо. Със свито сърце Фреди се втрени в сградата и фургоните, които горяха като факли. Положението беше тотално прецакано.

А може би все още има надежда. Може би ще се спасят, щом шефът отново поема юздите.

— Проклетата телепатия е в основата на този ад — размишляваше на глас Курц, — но има още един виновник, но има и още един виновник, заради когото така се накиснахме. Кой е предал Исус, Фреди?

— Юда Искаротски, шефе.

Курц отривисто кимаше. Погледът му шареше наоколо, преценявайки разрушенията, изчислявайки ответния удар, който щеше да бъде ограничен поради снежната буря. — Точно така, мъжки. Юда е предал Исус, а Оуен Филип Ъндърхил предаде нас. Юда е получил трийсет сребърника. Възнаграждението не е било особено високо, не мислиш ли?

— Тъй си е, шефе — промърмори Джонсън и погледна към лагера, където още един фургон се беше взривил. Стоманена ръка го сграбчи за рамото и го обърна. Разширените очи на Курц горяха като живи въглени, а белите ресници им придаваха призрачен вид.

— Гледай ме, като ти говоря! — изсъска той. — Слушай ме, когато ти говоря! — Сграбчи ръкохватката на пистолета и добави: — Ако ли не, ще ти пръсна мозъка. Тая вечер ми се събра прекалено много, *не ми лази по нервите, псе такова, ясно ли е?*

Фреди беше смелчага, но в този миг усети как нещо се преобърна в корема му и понечи да изпълзи навън.

— Да, шефе. Извинявай.

— Приемам извинението. Бог обича и прощава, а ние трябва да следваме примера му. Не знам колко сребърника е получил Оуен, но ще ти кажа, че ще го хванем и ще му скъсаме задника. Съгласен ли си?

— Да, шефе. — Най-голямото желание на Джонсън беше да намери човека, който бе преобърнал наопаки добре подредения му свят, и да му го върне тъпкано. — Смяташ ли, че вината е изцяло негова?

— Предателството му ми стига — тържествено произнесе Курц. — Мисля, че с кариерата ми е свършено, Фреди...

— Не е вярно, шефе!

— ... но когато се срина в пропастта, няма да бъда сам. — Той отново прегърна подчинения си през раменете и го поведе обратно към караваната. Джонсън забеляза, че двата генератора са се превърнали в безформени купчини, които бавно догаряха. Трудно му беше да повярва, че пъкленото дело и извършено от човек, които доскоро беше дясната ръка на Курц, ала при все това гневът му все повече се разпалваше. „Колко сребърника си получил, Оуен? — помисли си. — Колко ти платиха, мръсен предател такъв?“

Шефът му спря пред стълбичката на караваната:

— Кого препоръчваш за ръководител на операцията по откриване и унищожаване, Фреди?

— Галахър, шефе.

— Кейт ли?

— Именно.

— Тя канибал ли е, Фреди? Онзи, който командва операцията, трябва да е канибал.

— Кейт ги яде сурови с гарнитура от зелева салата, шефе.

— Добре, ще ти се доверя. Работата ще бъде доста... мръсна. Трябват ми двама заразени с рипли, предпочитам да са от екипажите на хеликоптерите. Останалите... да бъдат очистени като животни,

Фреди. Импириъл вали започва мисия по издирване и унищожаване. Задачата на Галахър и хората ѝ е да заловят колкото е възможно повече бегълци — и военни, и цивилни. Времето а хранене започва от този момент и ще приключи утре точно в дванайсет на обяд. След това всеки да се спасява както може. С изключение на нас двамата, Фреди. — Огнено зарево обагреше лицето на Курц в червеникаво-златисто, сякаш беше обрасло с бигус, и превръщаше очите му в очи на невестулка. — Ще заловим Оуен Ъндърхил и ще го научим да обича Господ.

С ловкостта на планинска коза той се изкачи по заледената стълбичка на караваната. Фреди Джонсън го последва.

13

Всъдеходът се спусна по полегатия склон на Суони Понд Роуд с такава скорост, че стомахът на Хенри се преобърна. После направи завой и се понесе на юг. Оуен умело го управляваше, като използваше ръчките и лоста за скоростите. Снегът, който биеше по предното стъкло, създаваше илюзията, че пътуват с висока скорост. Вероятно обаче машината се движеше с около петдесет километра в час. Със сигурност щяха да се измъкнат от огнения ад край магазина на Гослин, но едва ли щяха да настигнат Джоунси.

Магистралата е наблизо, нали? — попита Ъндърхил.

Да. Дотам остават около шест километра.

Като излезем на нея, трябва да намерим ново превозно средство.

Съгласен съм, но предпочитам шофьорът му да не пострада. Не бива да убиваш никого.

Хенри... не знам как да ти го съобщя, но искам да проумееш, че това не е баскетболен мач между гимназиални отбори.

— Никой не бива да пострада — упорито повтори Хенри. — Няма да убиеш шофьора. Приеми условията ми, ако ли не, веднага ще скоча от проклетия всъдеход.

Ъндърхил го погледна:

— Сигурен съм, че ще го направиш. Хич не ти пука какво ще причини на света твоят приятел.

— Моят приятел не носи отговорност за случващото се. Бил е похитен.

— Добре, да бъде твоето. Никой няма да пострада, когато сменим превозното средство. И никой няма да бъде убит... освен нас двамата. А сега кажи къде отиваме.

В Дери.

Там ли се намира последният извънземен?

Така ми се струва. Във всеки случай в Дери живее приятел, който ще ни помогне. Той вижда Дирята.

Каква диря?

— Няма значение — промърмори Хенри и си помисли: „Много е сложно за обясняване“.

— Защо е толкова сложно? И какво означава: „Тук не се тупка“? *Ще ти кажа, докато пътуваме на юг. Стига да мога.*

Всъдеходът се придвижваше към магистралата, предшестван от светлините на фаровете.

— Отново ми кажи какво ще направим — промълви Ъндърхил.

— Ще спасим света.

— И в какви ще се превърнем? Искам пак да го чуя.

— Ще бъдем герои — отвърна Хенри. Облегна глава на седалката и затвори очи. След секунди вече спеше дълбоко.

[1] *Матусал*, който според Библията е живял деветстотин шейсет и девет години, се е превърнал в синоним на дълголетието. — Б.пр. ↑

[2] Японси боен вик, означаващ: „Дано доживееш десет хиляди години“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

КУОБИН

*Додето нагоре по стълбите
стръмни вървах,
насреща си някой отсъстващ
видях.*

*Пред мен той не беше тогава и
после не бе.*

*И как ми се иска отсъстващ да
бъде и днес.*

Хюс
Мърнс

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРЕСЛЕДВАНЕТО ЗАПОЧВА

1

Когато зърна сред снежната вихрушка зелената табела с надпис „СПОКОЙСТВИЕ“, Джоунси вече беше загубил представа за времето — часовникът на таблото на джипа беше повреден, примигващите светещи цифри показваха 12:00 — но все още беше тъмно, а бурята не беше стихнала. Общинските снегорини в Дери явно бяха загубили битката със снежната виелица. Откраднатият додж беше „дяволски добра машина“, както би се изразил бащата на Джоунси, но също губеше битката — все по-често поднасяше, докато си пробиваше път през преспите. Джоунси не знаеше накъде отива неговият похитител, но се съмняваше, че ще стигне до крайната си цел. Не и по време на тази буря, нито с това превозно средство.

Радиото работеше, но емисиите почти се заглушаваха от силно прашене. Джоунси не чу да съобщават точно време, но няколко пъти долови бюлетини за метеорологичните условия. Южно от Портланд снегът бил преминал в дъжд, събщи говорителят, но от Огъста до Брънсуик валежите били от суграшица, примесена с леденостуден дъжд. Електроснабдяването в много населени места било прекъснато, възможно било само придвижването на превозни средства, снабдени с вериги.

Новината го зарадва.

2

Господин Сив завъртя волана надясно, за да завие към изхода от магистралата, в този момент доджът се завъртя напречно, разпръсквайки облаци сняг. Джоунси знаеше, че ако самият той управлява джипа, най-вероятно машината щеше да подмине изхода и

да заседне в крайпътната канавка. Ала макар Сивият вече да беше податлив на чувствата на „домакина“ си, той бе много по-малко склонен да изпитва паника при стресови ситуации. Вместо да удари спирачки, отпусна педала за газта, докато джипът престана да се пързая, сетне изправи волана. Маневрата беше толкова умела, че кучето не се събуди, а пулсът на Джоунси не се учести. Той си даваше сметка, че ако беше попаднал в същото положение, сърцето му щеше да бие до пръсване. Разбира се, никога не би преживял подобни перипетии, защото нямаше да се осмели да предприеме пътуване с кола по време на снежна виелица.

Господин Сив спря на знака „стоп“, поставен на изхода от магистралата, въпреки чу шосе № 9 се беше превърнало в пустош, затрупана с дълбоки преспи. Точно срещу изхода се беше ширнал огромен паркинг, осветен от неонов лампи; под ярката им светлина наветият сняг се движеше като замръзналия дъх на невидимо гигантско чудовище. Джоунси знаеше, че ако не беше лошото време, почти всички места в паркинга щяха да бъдат заети от грамадни камиони „Кенуърт“, „Мак“ и „Джими-Пит“, боботенето на дизеловите двигатели ще оглася нощта, а кехлибарените и зелени лампички, обозначаващи шофьорските кабинни, ще блещукат в мрака. Тази вечер обаче ограденото пространство приличаше на снежна пустиня, само в зоната с надпис: „ДЪЛГОСРОЧЕН ПРЕСТОЙ ТАЛОНИ ЗА ПАРКИРАНЕ — ПРИ УПРАВИТЕЛЯ“ бяха паркирани около дузина товарни влекачи, които вече почти бяха затрупани от снега. Вероятно някои от шофьорите вечеряха в закусвалнята, други играеха на кегли или гледаха телевизия в салона за отдих, трети се опитваха да подремнат в неприветливото спално помещение в дъното на сградата — десет долара им осигуряваха походно легло, чисто одеяло и панорамен изглед към мръсно черна стена от пресована сгурия. Несъмнено всички си задаваха въпроса: „Кога ще мога отново да потегля?“ „И Колко ще ми струва престоят?“

Сивият даде газ и въпреки че съвсем леко натисна педала, следвайки инструкциите за шофиране при зимни условия, съдържащи се в картотеката на Джоунси, и четирите колела на джипа се завъртяха и доджът затъна в преспата.

Продължавай в същия дух! — радостно подвикна Джоунси, който наблюдаваше сцената през прозореца на канцеларията. — Давай,

след миг така ще затънем, че и с влекач едва ли ще те измъкнат!

Ала радостта му беше преждевременна — колелата престанаха да се въртят на празни обороти — първо предните, тъй като поради тежестта на двигателя там сцеплението беше по-силно, после и задните. Доджът потегли по шосе № 9 към табелата с надпис „ВХОД“. След няколко метра стърчеше друга, на която беше написано: ШОФЬОРИ, „ДОБРЕ ДОШЛИ В НАЙ-ХУБАВИЯ КРАЙПЪТЕН МОТЕЛ В НЮ ИНГЛАНД!“. Сетне фаровете на джипа осветиха трета табела, надписът върху която беше наполовина скрит от наветия сняг, но още се четеше: „МАМКА МУ! ШОФЬОРИ, ДОБРЕ ДОШЛИ В НАЙ-ХУБАВИЯ КРАЙПЪТЕН МОТЕЛ НА ЗЕМЯТА!“.

Наистина ли е най-хубавият мотел на Земята за шофьори на камиони? — поинтересува се Сивият.

Разбира се — отвърна Джоунси, сетне не успя да се въздържа и избухна в смях.

Защо го правиш? Защо издаваш този звук?

Джоунси забеляза удивлението, което бе едновременно трогателно и ужасяващо — господин Сив се усмихваше, използвайки устните на „домакина“ си. Усмивката не беше Бог знае колко широка, но все пак бе усмивка. „Наистина не знаеш какво означава да се смееш“ — помисли си. Разбира се, доскоро онзи не знаеше какво означава гневът, но се беше оказал забележително схватлив ученик — вече беше царят на гневните изблици.

Твоето изказване ми се стори забавно.

Какво означава „забавно“

Джоунси нямаше представа за отговора. Искаше му се Сивият да овладее цялата гама от чувства, присъщи на хората, надявайки се, че очовечаването на узурпатора в крайна сметка е единственият му шанс да оцелее — спомняше си как някой бе казал: „Опознахме врага и разбрахме, че врагът сме самите ние“. Но как да обясниш на конгломерат от космически спори какво означава понятието „забавно“? Пък и какво му е смешното на надписа, провъзгласяващ „СПОКОЙСТВИЕ“ за най-хубавия крайпътен мотел на Земята.

Наближаваха друга табела, на която бяха нарисувани две стрелки, посочващи наляво и надясно. Под онази, посочваща наляво, бе написано „ЕДРИ“, а под другата — „ДРЕБНИ“.

Към кои спадаме? — озадачено попита Сивият и удари спирачки.

Джоунси можеше да го накара да се порови из картотеката, но си каза, че протакането е безсмислено.

Към дребните — отговори, а похитителят му зави надясно. За миг доджът се подхлъзна и наклони. Хлапак вдигна глава, пусна поредната миризлива пръдня и изскимтя. Коремът му се беше издул — непосветеният би го объркал с кучка, която ще нареди куп малки.

На паркинга за „дребни“ превозни средства стояха десетина коли и камионетки; онези, които почти бяха затрупани от снега, принадлежаха на персонала на мотела — механиците (винаги имаше двама дежурни), сервитьорките, готвачите, които приготвяха аламинутите. Джоунси изведнъж се окуражи, като забеляза, че единственият автомобил, който не е скрит под бяла пелена, е светлосиня патрулна кола; само между лампите на покрива ѝ беше набит сняг. Каза си, че ако полицията арестува господин Сив, плановите му ще бъдат провалени, но след миг се досети, че лицето Гари Джоунси е било на три местопрестъпления. Разбира се, при извършването на двете убийства нямаше свидетели и вероятно не бяха останали отпечатыци от пръстите му; но сега беше съвсем различно. В джипа буквално гъмжеше от негови отпечатыци. Представи си как е изправен на мястото на подсъдимия и заявява: *„Господин съдия, убийствата не извърших аз, а извънземният, който се е вселил в мен. Престъпникът е господин Сив.“* Поредната шега, която Сивият няма да разбере. Междувременно достопочтеният му похитител отново се бе заровил в картотеката.

Защо наричаш заведението „Разстройване“, след като названието му е „СПОКОЙСТВИЕ“?

Така му викаше Леймар — отговори Джоунси, припомняйки си веселяшките закуски, които си устройваха в закусвалнята към мотела на връщане от Бърлогата. Също като ежегодните походи шеговитото название на заведението беше част от традицията. — И баща ми го наричаше по същия начин.

Смешно ли е?

Май да. Това е каламбур, основаващ се на звукоподражание, макар и не особено сполучлив. Каламбурите са най-низшата форма на хумора.

Господин Сив паркира до ярко осветената закусвалня, инстинктивно избягвайки близостта с патрулната кола, сякаш

разбираше какво е предназначението ѝ. Изключи фаровете, понечи да изключи и двигателя, ала за миг ръката му застина във въздуха и той се изсмя:

— Ха! Ха! Ха! Ха! — Звучите, които издаваше, повече напомняха на кучешки лай.

Какво усещаш? — любопитно попита Джоунси.

— Нищо! — тросна се Сивият и включи двигателя. Сетне, седейки в мрака, докато вятърът виеше и разтърсваше джипа, той отново се изсмя, този път малко по-убедително: — Ха! Ха! Ха! Ха!

Джоунси, който продължаваше да се спотайва в убежището си, потрепери. Звукът беше кошмарен, все едно призрак се преструваше на човешко същество.

Очевидно звукът не се понрави на кучето. То отново изскимтя и неспокойно впери поглед в човека, управляващ автомобила на неговия господар.

3

Оуен разтърсваше Хенри, но спътникът му упорито отказваше да се събуди. Струваше му се, че само преди секунди е затворил очи. Крайниците му тежаха така, сякаш са били потопени в бетон.

— Хенри!

— Какво? — промърмори той. Раната на лявото бедро го сърбеше, но още по-неприятен беше сърбежът в устната кухина; проклетият бирус вече бе покълнал и върху устните му. Той го изтри с показалеца си и остана учуден от лекотата, с която го отстрани — сякаш беше коричка от рана.

— Напрегни слуха си. И гледай! Разбираш ли какво ти говоря? Можеш ли да го направиш?

Хенри впери поглед в шосето, което призрачно белееше в мрака. Ъндърхил беше спрял всъдехода и бе изключил фаровете. В мрака, царящ в съзнанието на Хенри, прозвучаха гласове — нещо като звуков еквивалент на лагерен огън, който проблесва в тъмната. Той се устреми към тях. Бяха четирима младежи, които не заемаха висши постове в... в...

— *Синя група* — прошепна му Оуен. — Този път ние с теб сме Синя група.

Четирима младежи, които се опитваха да прогонят страха... да се държат като корави мъже... гласове в мрака... малък лагерен огън от гласове в мрака.

Хенри откри, че светлината на лагерния огън му осигурява известна видимост; в призрачния сумрак освен безкрайната снежна пустош зърна няколко проблесващи жълтеникави светлини на входа на магистралата. И още — капак на кутия от пица, осветяван от индикаторите на таблото на кола, който служеше вместо поднос. Върху него имаше солени бисквити, парче сирене и джобно ножче. То принадлежеше на младежа на име Смити, но всички го използваха, за да си режат от сиренето. Хенри установи, че с всеки изминал миг зрението му сякаш се изостря, все едно очите му се бяха приспособили към мрака; ала имаше и нещо друго — онова, което виждаше, притежаваше зашеметяваща дълбочина, като че изведнъж материалният свят бе станал не три, а четири или петизмерен. Причината беше съвсем разбираема — той гледаше едновременно през очите на четирима души, които седяха в...

Хъмви — невярващо възкликна Оуен. — *Това е хъмви, Хенри! При това приспособено да се движи по снежна покривка. Бас държа, че е тъкмо това!*

Младежите седяха един до друг, но все пак се намираха на четири различни места, наблюдавайки света от различни гледни точки, при това зрението на всекиго бе с различна острота. — Дана от Мейбрук, щата Ню Йорк, притежаваше орлов поглед, останалите не можеха да се похвалят със същото качество. Някак си разумът на Хенри обработваше възприятията по същия начин, по който отделните кадри върху филмовата лента образуват движещи се изображения. Ала крайният резултат не беше като да се гледа филм или някакво сложно триизмерно изображение. Това бе непознат досега начин на виждане, който можеше да породи съвършено нов начин на мислене.

„Ако това чудо се разпространи — помисли си Хенри, изпитвайки едновременно ужас и неопишуема възбуда, — ако се разпространи...“

Оуен го смушка в ребрата:

— Отложи семинара за малко по-подходящ момент! Погледни отвъд пътя!

Хенри се подчини, използвайки отчетвореното си зрение, но едва след секунди разбра, че е направил нещо повече, отколкото да погледне — бе раздвижил очните ябълки на младежите така, че да надникне отвъд магистралата. Видя още светлинки, които блещукаха сред снежната фъртуна.

— Блокада! — промърмори Ъндърхил. — Една от застрахователните полици на Курц. И двата изхода са блокирани, движението по магистралата е преустановено. Непременно трябва да вземем хъмвита — това е най-подходящото превозно средство при тая шибана буря — но без хората от другата страна да разберат какво се случва. Възможно ли е да го направим?

Хенри отново експериментира с очите на младежите, като ги раздвижи. Установи, че когато погледите им не са устремени в една и съща точка, божественото усещане, че е надарен с петизмерно зрение изчезва, а картината пред погледа му се раздробява така, че обработващото му устройство не е в състояние да я сглоби. Важното е, че четиримата се подчиняваха на командите му. Засега раздвижваше само очите им, но...

Мисля, че ще успеем, ако го направим заедно — обясни на Ъндърхил. — Приближи се. И престани да говориш на глас. Свържи се с разума ми.

След миг изпита чувството, че съзнанието му е придобило нова сила. Очите му отново се фокусираха, но този път перспективата не беше толкова пространна. Разбира се — сега използваше само своите очи и тези на Оуен.

Ъндърхил включи на първа, всъдеходът запълзя с изключени фарове в мрака. Приглушеното ръмжене на двигателя се заглушаваше от писъците на вятъра; докато скъсяваха разстоянието, Хенри усети как се усилюва влиянието му над съзнанията на войниците.

Леле мале! — мислено възкликна Ъндърхил. Беше едновременно развеселен и възхитен.

Какво? Какво се е случило?

Няма страшно, приятел. Възхищавам се от твоя милост — все едно летя с вълшебно килимче. Божичко, колко е силен разумът ти!

Щом мен намираш за силен, почакай, докато се запознаеш с Джоунси.

Ъндърхил спря всъдехода в подножието на ниско хълмче. Отвъд беше магистралата. Както и Бърни, Дана, Томи и Смити, които седяха в техния хъмви и похапваха солени бисквити и сирене. Нямаше опасност заговорниците да бъдат открити, защото четиримата младежи не бяха заразени с бруса и нямаха представа, че ги наблюдават.

Готов ли си? — попита Хенри.

Хмм, да... — Човекът, на когото окото не бе трепнало по време на обстрела на Курц и хората му, сега беше нервен. — Ти води, приятел. В тази мисия аз съм само подкреплението.

Давай!

Действайки интуитивно, Хенри заслепи четиримата младежи не с ужасяващи картини на смърт и разрушения, а като се преобрази на Курц. За целта използва енергията на Ъндърхил, която за разлика от неговата не беше изчерпана, както и неговите обширни познания за характера на човек, под чието командване беше служил години наред. Успехът му поддържа опияняващо, изпита смесица от задоволство и облекчение. Едно бе да накара войниците да гледат в желаната от него посока, съвсем друго — изцяло да ги подчини на волята си. Слава Богу, не бяха заразени с брус, иначе усилията му щяха да бъдат напразни.

Отвъд онова хълмче е спрял всъдеход, момчета — каза Курц. — Искам да го закарате обратно в базата. Веднага, ако обичате — никакви въпроси, никакви обсъждания, действайте незабавно! Ще ви се стори тесничко след машината, в която се намирате, но смятам, че ще се поберете, слава на Бога. Хайде, размърдайте си задниците и Бог да ви пази.

Хенри видя как войниците един по един се изнизаха навън. Лицата им бяха безизразни, движеха се като сомнамбули. Понечи да слезе от всъдехода, но видя, че Ъндърхил не помръдва, а очите му са облекчени. Устните му се раздвижиха, сякаш шепнеше думите, кънтящи в съзнанието му:

Размърдайте си задниците и Бог да ви пази.

Оуен! Хайде!

Ъндърхил стреснато се огледа, кимна и отметна платнището от неговата страна на кабината.

Хенри се препъна и падна на колене, с усилие се изправи и отчаяно се загледа в мрака. Наистина разстоянието беше малко, но Бог му е свидетел, че не е в състояние да измине още петдесет метра, газейки в дълбоките преспи, камо ли още сто и петдесет.

Все напред и напред вървеше човекът-яйце — каза си, внезапно му хрумна друго. — Най-сетне съм го направил. Това е отговорът, разбира се. Самоубил съм се и сега съм в ада. Човекът-яйце ме чака в...

Ъндърхил го прегърна през кръста и му вдъхна от силата си.

Благо...

После ще ми благодариш. По-късно ще има време и да се наспиш. А сега не откъсвай поглед от топката.

Само че топка нямаше. През дълбоките преспи тромаво се клатушкаха Бърни, Дана, Том и Смити — безмълвни сомнамбули с гащеризони и канадки с качулки. Вървяха в индианска нишка на изток към Суони Понд оРоуд, където ги очакваше всъдеходът, а двамата заговорници се движеха в обратна посока към изоставения хъмви. Хенри се досети, че освен превозното средство младежите са изоставили сиренето и солените бисквити, и стомахът му изкъркори.

След малко силуетът на машината се очерта пред тях. Възнамеряваха да се отдалечат, без да включват фаровете, и да се придвижват безшумно, заобикаляйки проблесващите жълти светлилки от противоположната страна на магистралата. Ако имаха късмет, войниците от другия пост изобщо нямаше да ги забележат.

Представи си, че ни видят, възможно ли е да ги накараме да забравят? — попита Ъндърхил. — Да ги заразим... например с амнезия.

Хенри осъзна, че вероятно е възможно.

Оуен.

Какво?

Ако това се разпространи, всичко ще се промени. Абсолютно всичко!

Няколко секунди Ъндърхил размишляваше върху думите му. Очилатият не говореше за истината за кръвопролитие, от която

толкова се страхуваха шефовете на Курц; имаше предвид способности, които се простираха много по-далеч от елементарното четене на мисли.

Знам — отвърна най-накрая.

5

Потеглиха на юг, следвайки пътя на бурята. Хенри Девлин тъпчеше в устата си солени бисквити, докато най-сетне изтощението прекъсна бушоните на пренапрегнатото му съзнание.

Трошиците останаха полепнали по устните му.

Заспа и засънува Джоузи Рикънхауър.

6

Половин час след избухването на пожара от обора на стария Реджи Гослин вече не бе останала само жарава, светеща като око на умиращ дракон сред бурната нощ, а черното езеро от разтопен сняг наоколо беше очната кухня. От гората източно от Суони Понд Роуд се чуваха изстрели от автоматични пушки; отначало стрелбата беше почти непрекъсната, сетне изстрелите се разрешиха и позаглъхнаха, тъй като хората от Импирийл вали, предвождани от Кейт Галахър се бяха отдалечили, преследвайки избягалите затворници. Онова, което се разиграваше сред вековните гори, бе като лов на пуйки, само неколцина щяха да се спасят като по чудо. Макар и малцина, със сигурност щяха да разгласят истината за чудовищното избиване на хора и животни, да осведомят данъкоплатците за „подвизите“ на момчетата и момичетата на Курц, но в момента това изобщо нямаше значение.

Докато ловът продължаваше — и докато предателят Оуен Ъндърхил все повече се отдалечаваше от останките от Синя база — Курц и Фреди Джонсън се намираха в командния пост (на Фреди му хрумна предателската мисъл, че това вече не е никакъв команден пост, а най-обикновена каравана; усещането за могъщество и власт се беше изпарило) и хвърляха карти за игра в една шапка.

Курц, който вече напълно беше изгубил телепатичните си способности, но не и чувствителността си към настроенията на подчинените си (фактът, че сега имаше само един подчинен, не променяше нещата), изгледа Фреди и промърмори:

— Бързай бавно, мъжки — тази поговорка още е в сила.

— Да, шефе — апатично произнесе Джонсън.

Курц хвърли карта, на която беше изобразена двойка пика. Картончето изпърха във въздуха и попадна в шапката. Мъжът с прошарена коса доволно се изкиска като хлапе и се подготви за ново хвърляне. На вратата на караваната се почука. Фреди машинално се обърна по посока на звука, но шефът му го изгледа така зверски, че той отново се загледа в ръцете му. Курц хвърли нова карта, която се преобърна и кацна върху козирката на шапката. Той промърмори нещо под носа си, сетне кимна към вратата. Фреди мислено благодари на Бога и отиде да отвори.

На най-горното стъпало стоеше Джослин Макавой, която беше втората жена в специалния отряд на Курц. Русата ѝ коса беше късо подстригана като на момче, лицето ѝ сякаш бе издялано от камък. Държеше за ремъка израелска автоматична пушка. Фреди се запита откъде ли е взела оръжието, носенето на което противоречеше на устава, после си каза, че няма значение. Случилото се през последния час го бе накарало да направи преоценка на стойностите.

— Джос — подхвърли престорено шеговито, — какво правиш тук, палавнице?

— Доведох двама риплипозитивни. — Откъм гората отново проехтя стрелба, той видя как за миг погледът на жената се отклони в тази посока. Личеше, че изгаря от желание да се върне при останалите, докато играта не е приключила. Фреди познаваше това чувство.

— Доведи ги, момиче — нареди Курц. Още стоеше до шапката на пода (по който още личаха следи от кръвта на третия помощник-готвач Мелроуз) и държеше колодата карти, но в погледа му се четеше любопитство. — Да видим кого си намерила.

Джослин махна с пушката, а когато някакъв мъж отвън запротестира, тя изръмжа:

— Влизай веднага! И не ме карай да повтарям!

Първият, който влезе в караваната, беше много висок и чернокож. На едната му страна и на шията му имаше дълбоки прорези,

които вече бяха запълнени с рипли. Червеникавата растителност беше поникнала дори в гънките на челото му. Фреди го познаваше по физиономия, но името му убягваше. Разбира се, Курц го знаеше. Навярно помнеше имената на всички, които са били под негово командване, били те живи или мъртви.

— Камбри! — възкликна „шефът“ и очите му засияха. Пусна в шапката картите за игра, приближи се до чернокожия сякаш с намерението да му подаде ръка, но вместо това козирува. Джийн Камбри му отвърна със същото. Изглеждаше сърдит и объркан. — Добре дошъл в Американския съюз на справедливостта.

— Хванах го да тича през гората заедно със затворниците, които трябваше да охранява — заяви Джослин Макавой. Лицето ѝ беше безизразно, само гласът ѝ издаваше презрението ѝ.

— Че защо не? — обади се чернокожият и се обърна към човека, който само до преди няколко часа наричаше „шефе“. — И без това щеше да ме убиеш. Щеше да пречукаш абсолютно всички. Не се опитвай да лъжеш — чета мислите ти.

Курц изобщо не се притесни от обвинението. Потри ръце и дружелюбно се усмихна на Камбри:

— Ако си послушно момче, може би ще променя решението си. Сърцата са създадени, за да бъдат разбивани, а решенията — за да бъдат променяни — велика мъдрост, а? Кого още ми водиш, Джос?

Фреди изумено се втренчи във втория човек, който прекрачи прага, след миг му се прииска доволно да изръкопляска. Според скромното му мнение риплито не би могло да намери по-добра почва. От първия момент беше изпитал неприязън към този тип, който май всички не можеха да понасят.

— Сър... шефе... станала е някаква грешка... преследвах бегълците, когато тази... тази... извинете, но трябва да го кажа — когато тази надута мръсница ме принуди да прекратя изпълнението на служебните си задължения и...

— Беше заедно с тях — отегчено заяви Джослин Макавой. — Отгоре на всичко и задникът му е обрасъл с рипли.

— Не е вярно! — провикна се човекът, който още стоеше на вратата. — Долна лъжа! Съвсем съм чист! Сто процента...

Русокосата рязко дръпна шапката му. Оредяващата му руса коса сякаш се бе сгъстила и като че бе боядисана в червено.

— Ей сега ще ви обясня, сър — промърмори Арчи Пърлмътър, но в гласа му липсваше убедителност. — Работата е там, че... Нали разбирате... — Той млъкна.

Курц любезно му се усмихваше, но отново беше сложил маската си, изпод която усмивката му изглеждаше някак зловеща; изражението му беше като на педофил, който подмамва дете с обещанието да го почерпи с торта.

— Пърли, не се бой, няма страшно. Ще предприемем малка екскурзия, това е всичко. Необходимо е да намерим някого, когото познаваш...

— Оуен Ъндърхил — прошепна Пърлмътър.

— Точно така, мъжки. — Курц се обърна към русокосата Джослин: — Донеси му бележника, Макавой. Сигурен съм, че ще се поуспокои, ако държи любимия си бележник. После можеш да продължиш ловуването — предполагам, че изгаряш от нетърпение да се върнеш в гората.

— Да, шефе.

— Почакай, искам да видиш един номер, който научих навремето в Канзас.

Той със замах хвърли картите, които се разлетяха във всички посоки, понесени от бурния леден вятър, проникващ през отворената врата на караваната. Само една попадна в шапката, но беше асо пика.

7

Господин Сив държеше листа с менюто, погледът му любопитно пробягваше по редовете, но понятията — например руло „Стефани“, печено пиле, печени картофи, шоколадова торта — не му говореха абсолютно нищо. Джоунси се досети, че онзи не само не познава вкуса на храната, ами не знае какво представлява вкусът. Което беше съвсем естествено. В края на краищата неговият похитител беше само спора с висок коефициент на интелигентност.

До масата се приближи сервитьорката; главата ѝ бе увенчана от висока кула тупирана руса коса. Надписът на табелката, прикрепена към внушителния ѝ бюст, гласеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ В «СПОКОЙСТВИЕ». АЗ СЪМ ВАШАТА СЕРВИТЪОРКА ДАРЛИЙН“.

— Здравсти, сладур, какво да бъде?

— Бъркани яйца с бекон, ама да бъде препържен.

— Да донеса ли и препечени филийки?

— Предпочитам чалапинки.

Русокосата вдигна вежди и го изгледа иззад бележника си. Полицаят, чиято кола снегът вече засипваше, седеше на бара, отхапваше от сандвича си и разговаряше с готвача, отговарящ за аламинутите.

— Извинете, грешка на езика. Донесете ми папачинки.

Веждите ѝ се повдигнаха още повече. Въпросът, който проблесваше в съзнанието ѝ като неонов надпис над витрината на бар, гласеше: „Този тип наистина ли заваля думите, или ме поднася?“

Джоунси, който усмихнато наблюдаваше сцената от своя прозорец, най-сетне се смили.

— Искам палачинки — каза господин Сив.

— Ъ-хъ. И аз така си помислих. А кафе ще желаеш ли?

— Да, ако обичате.

Сервитьорката рязко затвори бележника си и се отдалечи. Сивият моментално се озова пред заключената врата на канцеларията и гневно я удари с юмрук:

Какво правиш? Как го правиш, след като си затворен тук?

Джоунси разбра, че похитителят му не само е разгневен, но е много изплашен. Защото плановете му отиваха по дяволите, ако човешкото същество, което бе обсебил, можеше да се намесва и да му пречи.

Не зная — отвърна съвсем искрено. — Не си го слагай на сърцето, хапни си и заради мен. Чисто и просто ти скроих номер.

Защо? — Сивият още загребваше с пълни шепи от езерото от чувства на „домакина“ си и против волята си изпитваше удоволствие. — Защо го направи?

Да речем, че ти го върнах, задето едва не ме изпече — отвърна Джоунси.

Тъй като бурята беше прогонила обичайните клиенти на ресторанта, Дарлийн почти светкавично донесе поръчката. На Джоунси му се искаше да опита да възвърне за по-дълго контрола над устата и гласните си струни, та да изрече нещо шокиращо (например: „Дарлийн, може ли да те ухапя по косата?“), но устоя на изкушението.

Русокосата му поднесе чинията, изгледа го неуверено и се отдалечи. Сивият, който през очите на Джоунси се взираше в яркожълтата купчинка бъркани яйца и препечените парченца бекон (всъщност не бяха препържени, а почти овъглени според дългогодишната традиция на „Спокойствие“), също се чувстваше неуверен.

Яж — подкани го Джоунси; любопитно наблюдаваше сцената и се питаше дали беконът и яйцата ще причинят смъртта на господин Сив. Вероятно нямаше да се случи, но поне щяха да накарат проклетият похитител да си изповръща червата. — Хайде, хапни си. *Bon appétit*, мамка ти!

Онзи се консултира с картотеката на „домакина“ си, за да разбере как да си служи с приборите, набодне на вилицата миниатюрно парченце от бърканите яйца и го сложи в устата на Джоунси.

Онова, което последва, беше едновременно невероятно и много забавно. Сивият излапа всичко на няколко хапки, като спираше само за да полива палачинките с имитация на кленов сироп. Харесваше му вкусът на всичко, най-вече на бекона.

Месо! — възкликна. На Джоунси му се стори, че чува гласа на чудовището от наивните филми на ужасите, заснети през трийсетте. — Месо! Месо! Това е вкусът на месото!

Беше смешно... но и ужасяващо, все едно ехтеше викът на новоизлюпен вампир.

Господин Сив се огледа да провери дали го наблюдават (щатският полицаи вече усърдно похапваше черешов сладкиш), грабна чинията и облиза мазнината, използвайки езика на Джоунси, след което облиза и сиропата от пръстите си.

Дарлийн се върна, отново наля кафе в чашата му, погледна празните чинии и възкликна:

— Браво на теб, ще ти пиша червена точка. Да ти донеса ли нещо друго?

— Още бекон — отговори господин Сив. — Консултира се с картотеката на Джоунси, за да използва правилната терминология, и добави: — Двойна порция.

Да се задавиш дано! — пожела му Джоунси, макар да не вярваше, че ще извади чак толкова голям късмет.

— Почакай да стъкна печката — каза русокосата. Сивият не знаеше какво означават думите ѝ, но този път не направи справка. Изсипа в чашата с кафето две пакетчета захар, отново се огледа да не би да го наблюдават и поръси върху езика си съдържанието на третото пакетче. Джоунси притвори очи, докато Сивият се отдаваше на удоволствието, предизвикано от сладостта.

Можеш да се храниш така винаги когато пожелаеш — провикна се през вратата. Вече знаеше как се е чувствал Сатаната, когато е завел Исус на планинския връх и го е изкушавал, предлагайки му целия свят. Не е изпитвал удовлетворение, нито угризения на съвестта — просто си е вършел работата, предлагайки стоката на клиента.

Не, не е вярно. Всъщност изпитваше удовлетворение, предизвикано от напредъка си. Засега не оставяше дълбоки рани, но поне боцкаше похитителя си. Принуждаваше го да тръпне от желание.

Предай се — продължи да го увещава. — Стани земен жител. Дълги години ще имаш удоволствието да изучаваш чувствата ми и да им се наслаждаваш. Няма опасност да се притъпят — още не съм чукнал четирийсетака.

Господин Сив не отговори. Озърна се, видя, че никой не го наблюдава, наля кленов сироп в кафето си, шумно отпи голяма глътка и с нетърпение зачака втората порция бекон. Джоунси въздъхна. Все едно принуждаваше мюсюлманин, спазващ забраните, наложени му от вярата, който някак си се е озовал на почивка в Лас Вегас.

В дъното на ресторанта беше прорязана арка, над която се мъдреше надпис: „ОБЩО ПОМЕЩЕНИЕ И ДУШОВЕ“. Отвъд имаше малък коридор, в който бяха монтирани телефонни автомати. Неколцина шофьори провеждаха дълги разговори — сигурно обясняваха на съпругите или на шефовете си, че няма да се върнат навреме поради внезапно разразилата се буря в Мейн, че се намират в мотел „Спокойствие“ южно от Дери и че вероятно отново ще потеглят на път най-рано следващия ден по обяд.

Джоунси се извърна от прозореца, през който се виждаше мотелът за шофьори, и погледна към бюрото си. Сред безпорядъка, който беше успял да създаде за толкова кратко време, стоеше синият телефон. Хрумна му безумната идея да се обади на Хенри, сетне се запита дали приятелят му е жив. Според него отговорът беше

положителен. Сигурен бе, че ако се е случило най-лошото, щеше да усети преминаването на Хенри в отвъдното — например по съгъстяването на сенките в канцеларията. „Елвис е напуснал сцената — подмяташе Бобъра, когато видеше познато име на вестникарската страница с некролозите. — Шибан късмет, братче!“. Джоунси не вярваше, че Хенри е напуснал сцената, дори нещо му подсказваше, че приятелят му смята да излезе на „бис“.

8

Господин Сив не пукна от втората порция бекон, ала когато внезапно го сви стомахът, нададе гневен вик:

Отровил си ме!

Успокой топката — подхвърли Джоунси. — Налага се да освободиш малко място, приятелю.

Какво да освободя? Ти подиграваш ли... — Сивият млъкна и се присви.

Просто те съветвам да отидеш до едното място — кротко обясни Джоунси. — Да му се не види, нима след масовите похищения на хора през шейсетте не сте научили нещичко за анатомията на човека?

Вместо да отговори, господин Сив взе листчето със сметката, която Дарлийн беше оставила заедно с втората порция бекон.

Прибави към сумата петнайсет процента — продължи да го напътства Джоунси. — Прието е на сервитьорите да се оставя бакшиш — нещо като премия за обслужването.

Колко е петнайсет процента?

Джоунси въздъхна. Това ли са господарите на вселената, от които човечеството толкова се страхува благодарение на представата за тях, създадена от филмите? Излиза, че безмилостните междוזвездни завоеватели не знаят как да ходят по голяма нужда и да изчисляват бакшиша!

Сивият отново се присви и безшумно пусна газове. Миризмата беше противна, но поне не вонеше на етер.

„Благодаря ти, Боже, за малките добрини“ — помисли си Джоунси, после отново се обърна към господин Сив:

Покажи ми сметката. — През прозореца на канцеларията погледна зеленото листче. — Остави долар и петдесет. — Като видя, че Сивият се колебае, побърза да добави: — Давам ти безценен съвет, приятелю. Дарлийн ще те запомни като най-щедрият клиент. По-малък ли е бакшишът, тя пак ще те запомни, но като най-голямата стипца.

Усети как похитителят рови из картотеката за значението на думата „стипца“, сетне го видя безропотно да оставя на масата банкнота от долар и две монети по двайсет и пет цента. Като уреди бакшиша, господин Сив тръгна към касата, покрай която се минаваше на път за тоалетната.

Щатският полицаи продължаваше да се тъпче със сладкиша (но май вече не се хранеше толкова бързо, което беше доста подозрително) и докато минаваха покрай него, Джоунси усети как господин Сив, който все повече заприличваше на човешко същество, постепенно изчезна — отишъл бе да надникне в разума на ченгето. На негово място остана само черно-червеният облак, който управляваше различните системи на похитеното тяло.

С мълниеносна бързина Джоунси сграбчи телефонната слушалка. Поколеба се, но някакъв вътрешен глас му прошепна: „Набери 1-800-Хенри“.

За миг не се случи нищо... сетне в някакво друго другаде зазвъня телефон.

10

— Пит го предложи — измърмори Хенри.

Оуен, който седеше зад волана на хъмвита (превозното средство беше тромаво, но беше снабдено с вериги и се движеше гладко като моторница), любопитно го погледна. Спътникът му спеше дълбоко. Очилата му се бяха изплъзнали надолу и заплашваха да паднат от носа му. Очните му ябълки се въртяха под клепачите, които също бяха покрити с тънък слой вирус. Хенри сънуваше. „Какво ли?“ — запита се Ъндърхил. Вероятно бе способен да надникне в съзнанието на новия си приятел, но му се стори, че е прекалено извратено.

— Пит го предложи — повтори Хенри. — Той пръв я видя.

Въздъхна толкова тежко и уморено, че сърцето на Оуен се сви. Каза си, че за нищо на света не иска да узнае какво се случва в главата на спътника му. След около час щяха да бъдат в Дери. Дотогава бе за предпочитане Хенри да спи.

11

Зад сградата на гимназията в Дери се намира футболното игрище, на което някога Ричи Гренадо се перчесе с геройствата си, но вече от пет години той лежи в гроба, след като загина при катастрофа млад-зелен като някой провинциален Джеймс Дийн. След него се бяха появили други герои, ала и тяхната звезда бързо залезе. Пък и без това сега не е футболния сезон. Пролет е, а на игрището май са се събрали някакви грамадни червени птици с черни глави, наподобяващи на свраки-мутанти. Насядали са на сгъваеми столове, смеят се и разговарят, но гласовете им не заглушават гласа на директора Траск, който е застанал на подиума и говори по микрофона:

— И още нещо, преди да се разделим! Няма да ви поучавам да не хвърляте шапките си след приключването на церемонията. От дългогодишен опит знам, че ще е все едно да говоря на себе си...

Смехове, одобрителни подсвирквания, ръкопляскания.

— ... но ви нареждам да ги ПАЗИТЕ И ДА ГИ ВЪРНЕТЕ НЕВРЕДИМИ, В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ ЩЕ ЗАПЛАТИТЕ СТОЙНОСТТА ИМ!

Разнасят се дюдюкания, няколко души пускат газове, най-звучната пръдня е на Бобъра Кларъндън.

Господин Траск ги оглежда и продължава:

— *Младежи и девойки от випуск '82, от името на цялото преподавателско тяло заявявам, че се гордея с вас. С това репетицията приключи, ето защо...*

Въпреки че продължава да говори по микрофона, този път гласът му е заглушен от врявата; червените свраки се изправят, при което тогите им заплющават, и отлитат. Утре по обяд ще отлетят завинаги; трите свраки, които се превиват от смях, докато вървят към паркинга, където Хенри е оставил колата си, не подозират, че остават брое

часове до приключването на етапа на момчешкото им приятелство. Може би така е по-добре.

Джоунси сграбчва четириъгълната шапка на Хенри, нахлупва я върху своята и хуква към паркинга.

— Хей, задник, дай си ми я! — изкрещява очилатият Хенри и на свой ред грабва шапката на Бобъра, който изписуква като пиле и се спуска след него, като гръмко се смее. Тримата тичешком прекосяват затревеното игрище и прескачат скамейките за зрители, джинсите им се подават изпод издуващите си червени тоги. Пискюлите на двете шапки, които е нахлупил Джоунси, се полюшват в противоположни посоки, шапката на Хенри е прекалено голяма и закрива ушите му, Бобъра пък препуска гологлав, дългата му черна коса се развява, от устата му стърчи вечната клечка за зъби.

Продължавайки да тича, Джоунси се обръща да подвикне подигравателно на Хенри: Дай газ, господин Баскетбол, влачиш се като охлюв! И едва не прегазва Пит, който стои пред остъкленото табло за обяви до входа на паркинга. За разлика от тримата с тогите и смешните шапки на Пит му остава още една година в гимназията. Той сграбчва Джоунси, навежда го назад, като че танцува танго с красива мацка, и го целува по устата. Двете шапки се изхлузват от главата на Джоунси, който изненадано изкрещява:

— Педал такъв!

Ожесточено започва да бърше устата си с опакото на дланта си... след миг и той избухва в смях. Пит е странна птица. Седмици наред е най-нормалният човек на света, сетне изневиделица прави нещо шантаво. Обикновено се случва, след като е обърнал няколко бири, но днес причината е друга.

— Цял живот съм мечтал да го направя, Габриела — прочувствено изрича той. — Сега познаваш най-съкровеният ми чувства.

— Шибан духач! Ако си ми лепнал някой сифилис, ще те убия!

Дотичва Хенри, вдига шапката си и цапардосва Джоунси с нея:

— Цялата е в зелени петна от тревата. Ако се наложи да я платя, няма да те целуна, а ще ти направя нещо друго, Габриела!

— Не давай обещания, които не можеш да изпълниш, задръстенияко! — ухилва се Джоунси.

Дотърчава и Бобъра, който пуфти като локомотив, но продължава да гризе клечката за зъби. Взима шапката на Джоунси, надниква в нея и възкликва:

— Божке, какво виждат очите ми? Петно от сперма! Със сигурност знам какво е, щото често го виждам върху чаршафа си. — Дълбоко си поема въздух, свива дланите си в импровизиран мегафон и закрепва към преминаващите наблизко абитуриенти, издокарани с червените тоги на гимназията в Дери: — Гари Джоунси си лъска бастуна в официалната шапка! Хей, чуйте всички, Гари Джоунс си лъска...

Джоунси връхлита върху него, дръпва го на земята и двамата започват да се търкалят, обгърнати от широките си червени тоги. Хенри сграбчва шапките, за да не се смачкат.

— Веднага се разкарай! — изкрепява Бобъра. — Ще ме смажеш! Исусе Христе, тоя напълно е откачил! За Бога...

— Дудитс я познава — ни в клин, ни в ръкав изтърсва Пит. Изгубил е интерес към закачките им, пък и без това не е в повишено настроение (може би само той предчувства, че предстоят големи промени). Отново се вира в таблото със съобщенията и добавя: — Ние също я познаваме. Все стоеше пред училището за бавноразвиващи се и казваше: „Здрасти, Дуди!“.

Когато произнася фразата, гласът му изтънява и за миг заприличва на момичешки, но в него не звучат подигравателни нотки. Въпреки че Пит не е особено добър подражател, Хенри веднага се досеща, че приятелят му говори за момиченцето с пухкава руса коса, красиви кафяви очи и вечно изранени колене, което в бялата си найлонова чанта носи сандвич и БарбиКен. Все така ги наричаше — БарбиКен, като че бяха едно цяло.

Той разбира, че Джоунси и Бобъра също знаят кого имитира Пит. От години помежду им съществува необикновена телепатична връзка. Същата способност ги свързва и с Дудитс. Тримата са забравили името на русокосото момиченце, но в паметта им е останал смътен спомен, че фамилията на малката съдържа много букви и че е адски трудна за произнасяне. И още, че тя беше влюбена в Дудитс, затова винаги го чакаше пред училището му.

Скупчват се около Пит и се втрещават в таблото.

Както обикновено там бърка от съобщения — за благотворителни разпродажби на домашно приготвени сладкиши, за прослушвания на желаещи да участват в новата постановка на самодейната театрална труппа, за летни семинари в колежа „Фенстър“ — плюс написани на ръка обяви от студенти: „Купувам еди-какво си, продавам еди-що си“, „Търся някой да ме закара до Бостън след приключване на учебната години“, „Търся си съквартирантка в Провидънс“ и така нататък.

В горния ъгъл е прикрепена снимка на усмихната девойка с цели акри руса коса (която вече не е пухкава, а къдрава) и големи, любопитни очи. Няма нищо общо с момиченцето с охлузените коленца — за кой ли път Хенри се изненадва как децата, с които е израснал (пък и самият той), вече не са деца — но навсякъде би познал тези тъмни любопитни очи.

„ИЗЧЕЗНАЛА“ — гласи думата, написана с главни букви под снимката. А отдолу с по-малки букви се съобщава: „Джозет Рикънхауър. За последен път е била забелязана на игрището за софтбоул в Строфърд Парк на 7 юни 1982 г.“. Съобщението продължава, но той не си прави труда да го изчете докрай. Замисля се колко странно е отношението на жителите на Дери към изчезването на деца — коренно се различава от реакцията на обитателите на други градове. Днес е осми юни, което означава, че девойката с трудното фамилно име Рикънхауър е изчезнала едва преди ден, но съобщението е закачено (или е било преместено) в горния ъгъл на таблото, като че едва по-късно на някого е хрумнало да го постави. И това не е всичко. В сутрешния вестник не се споменава за подобен инцидент — Хенри е сигурен, защото е чел вестника. Е, по-скоро го бе прелистил, докато сърбаше с лъжица овесената си каша. *„Може би съобщението е било скрито в раздела за местни новини“* — каза си той и ненадейно истината проблесва пред очите му. Ключовата дума е „скрити“. Много неща са скрити в Дери. Например историята с периодичното изчезване на деца. С течение на годините от градчето са изчезнали много деца (четиримата приятели знаеха за тези случаи и в деня, в който се запознаха с Дудитс Кавел, веднага се сетиха за тях), но хората избягват да говорят по този въпрос. Сякаш помежду им съществува негласно споразумение, че изчезването на хлапетата е цената за безметежното съществуване в толкова тихо и спокойно градче. Откритието постепенно изтласква нелепото му радостно чувство. Спомня си каква

сладурана беше Джоузи с нейните кукли БарбиКен... беше добродушна също като Дудитс. Спомня си как четиримата придружаваха Дудс до училище — ах, тези прекрасни разходки! — и как в повечето случаи пред сградата чакаше тя, Джоузи Рикънхауър с изранени коленца и голяма бяла чанта, за да му каже: „Здрасти, Дуди“. Да, наистина беше голяма сладурана.

„И още е — мисли си Хенри. — Тя е...“

— Тя е жива — заявява Бобъра. Изважда от устата си поредната сдъвкана клечка за зъби и я хвърля в тревата. — Жива и здрава е, нали?

— Да — промърморва Пит. Още се взира като омагьосан в снимката, а Хенри знае какво се върти в главата му, защото и той мисли същото: колко е пораснала! Пораснала е дори Джоузи, която в един по-справедлив живот щеше да бъде гаджето на Дъг Кавел. — Но ми се струва, че...

— Здравата го е загазила — обявява Джоунси. Сваля тогата си, сгъва я и я пхва под мишницата си.

— В капан е — като на сън промърморва Пит, без да откъсва поглед от фотографията. Показалецът му започва да се поклаща като махало на стенен часовник — тик-так, тик-так.

— Къде се намира? — напрегнато пита Хенри, ала Пит поклаща глава. Джоунси също.

— Да попитаме Дудитс — ненадейно предлага Бобъра. И четиримата знаят защо ще се допитат до него, затова предложението се приема безусловно. Ще се обърнат за помощ към Дудс, защото той вижда Дирята. Дудитс...

11

— ... вижда Дирята! — изкрещя Хенри и подскочи на седалката. Викът му стресна Ъндърхил, усамотил се в някакъв свой свят, в който съществуваха само той, бурята и безкрайната редица светлоотражатели, подсказващи, че не се е отклонил от шосето.

За миг Оуен изгуби контрол, хъмвито поднесе и започна да се плъзга като шейна, после той овладя волана.

— Да му се не види, човече! — възкликна намръщено. — Гледай да ме предупредиш, когато ти скимне да крециш като луд, става ли?

Спътникът му прокара длан по страна си, дълбоко си пое въздух и шумно издиша:

— Знак къде отиваме и какво трябва да сторим...

— Радвам се...

— ... но първо искам да ти разкажа една история, за да разбереш много подробности.

Ъндърхил го погледна:

— Ти разбираш ли ги?

— Не всички, но сега знам много повече от преди.

— Разказвай. Едва след около час ще бъдем в Дери. Ще ти стигне ли времето?

Според Хенри времето беше предостатъчно, особено когато разговаряха мислено. Захвана от самото начало — едва сега осъзнаваше кога е започнало. Историята водеше началото си не от момента на приземяването на извънземните и разпространяването на бируса и невестулките, а от четири хлапета, чието единствено желание бе да видят снимката на кралицата на красотата с вдигната пола. Оуен продължаваше да шофира, докато в съзнанието му се редуваха свързани помежду си изображения — усещането бе като че сънува, не сякаш гледа филм. Хенри му разказа за Дудитс, за първата им екскурзия до Бърлогата и как Бобъра се бе изповръщал в снега. Разказа му как придружаваха Дудитс до училище и за неговата версия на крибиджа — четиримата играеха, а Дудс отбелязваше резултата на дъската. Сподели как го бяха завели да види Дядо Коледа и как забавлението се бе превърнало в неприятно преживяване. И още как в деня на репетицията за тържеството по случай завършването на гимназиалния курс бяха видели на таблото за обяви снимката на Джоузи Рикънхауър. Оуен видя как четиримата захвърлят тогите и шапките на задната седалка и се качват в колата на Хенри, за да отидат до къщата на семейство Кавел на Мейпъл Лейн; видя ги да поздравяват господин и госпожа Кавел, които бяха в дневната заедно с някакъв мъж, блед като мъртвец, който носеше униформения гащеризон на местната газова компания, и с една ридаеща жена — Робърта Кавел е прегърнала през раменете Елън Рикънхауър и непрекъснато ѝ повтаря да не се тревожи, защото Бог няма да позволи нещо лошо да се случи на милата Джоузи.

„Колко силно е телепатичното предаване на мисли — каза си Оуен. — Как е възможно човек да притежава подобна способност?“

Съпрузите Кавел почти не обръщат внимание на новодошлите, защото четиримата приятели са най-честите гости в къщата на Мейпъл Лейн 19, а бледият мъж и ридаещата жена са прекалено погълнати от мъката си, за да ги забележат. Не са отпили и глътка от чашите с кафе, които Робърта им е поднесла. „Той е в стаята си, момчета“ — казва им Алфи и печално се усмихва. А Дудитс, който си играе на пода с любимите си войничета, става веднага, щом вижда на вратата четиримата си другари. Когато е в стаята си, носи чехлите с зайчетата, които Хенри му подари по случай рождения му ден — луд е по тези чехли и няма да ги сваля от краката си, докато не се превърнат в розови дрипи, облепени с тиксо — ала този път като никога е с обувки. Очевидно е очаквал посещението и макар усмивката му да е слънчева както винаги, погледът му изразява тревога. „Бе оивае?“ — пита, което в превод означава „Къде отиваме?“. И...

— Всички вие сте притежавали телепатични способности, така ли? — прошепна Оуен. Смътно си спомняше, че Хенри е споменал нещо подобно, но едва сега осмисли думите му. — Преди... това ли? — докосна страната си, която вече беше обрасла с вирус.

— Да. Не... Не съм сигурен. Слушай и не ме прекъсвай.

В съзнанието на Ъндърхил отново нахлуха редуващи се картини от далечната 1982 година.

12

Когато се озовават в Строфърд Парк, часът е вече четири и половина; виждат на игрището за софтбоул групичка момичета с жълти тениски и с конски опашки, които са прокарани през отворите на бейзболните им шапки. Повечето имат скоби на зъбите. Леле-мале, колко са некадърни — отбелязва Пит и може би има право, но по всичко личи, че момичетата прекрасно се забавляват. На Хенри обаче изобщо не му е забавно, от притеснение го свива стомахът; с известно облекчение забелязва, че и Джоунси изглежда бая изплашен. Двамата са надарени с прекалено развнтено въображение за разлика от Бобъра и Пит, за които сегашното преживяване е като поредното приключение,

описано в книжките на братята Харди. Ала за Хенри е съвсем различно. Ужасно ще бъде, ако не намерят Джоузи Рикънхауър (знае, че съществува подобна възможност), но ако я открият мъртва...

— Бобър — казва.

Приятелят му откъсва поглед от момичетата на игрището и се обръща към него:

— Какво?

— Още ли мислиш, че е жива?

— Ами... — Усмивката му помръква, лицето му се изкривява от тревога. — Честно да ти кажа, не знам, човече. Според теб жива ли е, Пит?

Онзи поклаща глава:

— Като гледах таблото, бях сигурен, че е жива — снимката ѝ като че ли проговори — ама сега... — Свива рамене.

Хенри поглежда Джоунси, който също свива рамене, сетне разперва ръце. Жестът му е повече от красноречив: „Нямам представа!“. Ето защо Хенри се обръща към Дудитс.

Дудитс носи любимите си „суперочила“, което на неговия език означава „суперочила“ — огледални очила, които почти закриват горната част на лицето му. Според Хенри те му придават вид на комичен герой от филма „Моят любим марсианец“, но за нищо на света не би го казал на Дудс, дори не си го помисля, за да не се издаде. Дудитс е нахлупил и четириъгълната шапка на Бобъра; подухва дългия пискюл и доволно се усмихва.

Възприятията му не са избирателни; за него пияницата, ровещ из контейнерите за смет за изхвърлени бутилки, момичетата, които играят софтбоул, и катеричките, подскачащи от клон на клон, са еднакво интересни. Може би именно тази му черта го прави толкова различен.

— Дудс — казва му Хенри, — става въпрос за една твоя съученичка на име Джоузи. Джоузи Рикънхауър.

Дудитс проявява интерес към казаното от приятеля му Хенри, но очевидно името не му говори нищо. Кое то изобщо не е учудващо — той не си спомня какво е закусвал същия ден, камо ли някакво момиченце, с което е ходил на училище преди три-четири години. Хенри чувства как го залива вълна от отчаяние, същевременно го досмешава. Ама че наивници са били да си въобразят, че Дудс ще намери изчезналата девойка!

— *Джоузи* — натъртва Пит, ала и той не изглежда особено обнадяден. — Майтапехме те заради нея, бяхме ви обявили за гаджета, спомняш ли си? Очите ѝ са кафяви, има гъста руса коса, дето все изглеждаше разрошена, и... — Той отчаяно въздъхва: — Мамка му!

— Ук е упка — заявява Дудитс. „Тук не се тупка“ — обикновено произнасянето на фразата разсвива приятелите му, но този път няма същия ефект.

— Имаш право — въздъхва Джоунси. — Да го заведем у тях, момчета, нищо няма да се получи...

— Не! — възкликва Бобъра, а останалите учудено го поглеждат. Той усилено дъвче поредната клечка за зъби, която подскача между устните му като бутало. — Капан за сънища! — добавя.

13

— Капан за сънища ли? — попита Оуен. — Стори му се, че гласът му долита някъде отдалеч. Фаровете осветяваха шосето, което представляваше безкрайна снежна пустош, очертана от двете страни от жълти светлоотражатели. „*Капан за сънища*“ — помисли си и в съзнанието му отново нахлу миналото на Хенри, сякаш го заля водопад от образи, звуци и миризми, напомнящи за онзи отдавна отминал ден в края на лятото.

14

— Капан за сънища — добавя Бобъра, при което те се разбират без думи, както предполагат, че се разбират всички приятели (по-късно Хенри ще разбере колко погрешно е било предположението им). Макар никога и дума да не са обелили за кошмара, който се бе присънил и на четирима им по време на първата им екскурзия до Бърлогата, знаят, че според Бобъра сънят е бил предизвикан от капана за сънища на Леймар. Не са положили усилие да го разубедят отчасти защото не им се щеше да му се подиграват, задето приписва свръхестествени способности на безобидния предмет, но най-вече защото изобщо не

желаят да разговарят за случилото се през онзи ден. Връзката помежду им наистина е скрепена от капан за сънища, но не и онзи на Леймар.

Дудитс е техният капан за сънища.

— Да вървим — прошепна Бобъра. — Не бойте се, момчета. Хванете се за него.

Те се подчиняват, макар дълбоко в себе си да изпитват страх... дори Бобъра се страхува.

Джоунси хваща дясната ръка на Дудитс, който изненадано го поглежда, сетне стиска дланта му. Пит хваща лявата му ръка, Бобъра и Хенри се приближават и го прегръщат през кръста.

Петимата стоят под вековния дъб, лицата им са изпъстрени със светлини и сенки, образуващи фина дантела. Приличат на съотборници, които са се скупчили един до друг преди началото на решителен мач. Момичетата с жълти тениски, които играят софтбоул, не им обръщат внимание, не ги забелязват нито катеричките, нито трудолюбивият пияница, който, събирайки бутилка по бутилка от контейнерите за смет, до довечера ще си осигури пълна бутилка.

Хенри усеща как светлината се прокрадва в него и разбира, че тя се излъчва от приятелите му и от самия него; приказната дантела от светлина и зелени сенки съществува благодарение на тях, а от петимата най-ярко блести Дудитс. Той е тяхната топка, без него игрите са невъзможни. Той е техният капан за сънища, който ги обединява, превръща ги в едно цяло. Сърцето на Хенри се изпълва с щастие както никога повече няма да се случи (с течение на времето празнотата ще се разраства и ще става все по-мрачна и потискаща) и той си казва: *„Нима всичко се свежда само до намирането на някаква умствено изостанала девойка, от която се интересуват само родителите ѝ? Нима целта ни е била само да убием един безмозъчен грубиянин, като някак си в сънищата си сме го накарали да загуби контрол над волана? Възможно ли е само това да е причината. Възможно ли е нещо толкова велико, толкова прекрасно да служи за постигането на толкова незначителни цели? Нима това е всичко?“*

Въпреки екстаза, предизвикан от сливането на съзнанията им, той продължава да разсъждава рационално и се пита каква е ползата, какъв е смисълът на необичайната им способност.

Сетне изживяването като приливна вълна помита мислите му. Лицето на Джоузи Рикънхауър се появява пред тях — неясно

изображение, което отначало е съставено от възприятията и спомените на четирима души, после на петима, след като Дудитс разбира заради кого е цялата тази шумотевица.

Когато и той се „включва“, изображението става стотици пъти по-ярко и контрастно. Хенри чува как някой — може би Джоунси — ахва; и той би реагирал по същия начин, но бе останал без дъх. Защото Дудитс може да е умствено изостанал в някои отношения, не и в *това*; в *това* отношение те са безмозъчните кретени, а той е геният.

— Господи! — възкликва Бобъра, в гласа му се прокрадват нотки на изумление и екстаз.

Джоузи стои пред тях. Различните им представи за възрастта ѝ са я превърнали в дванайсетгодишно момиче — по-голяма е от времето, когато чакаше Дудитс пред училището за умствено изостанали деца, но е по-малка от действителната си възраст. Облекли са я в роклята с моряшка яка, цветът на която непрекъснато се променя — редуват се син, розов, червен, розов, син... Тя носи голяма бяла найлонова чанта, от която надничат БарбиКен, а колената ѝ са порядъчно изранени. На ушите ѝ ту се появяват, ту изчезват обици във формата на калинки, а когато Хенри си казва: „*Да, спомням си ги много добре*“, те се „фиксира“ върху изображението.

Джоузи проговаря: „Здрасти, Дуди. — Озърта се и добавя: — Здравейте, момчета“.

Сетне внезапно изчезва, сякаш никога не е стояла пред тях. Сега са петима вместо шестима, шестима младежи, застанали под вековния дъб, през чиито клони се промъква светлината на бледото слънце и слага отпечатъка си върху лицата им, а в ушите им кънтят възбудените викове на момичетата на игрището за софтбоул. Пит плаче. Джоунси също. Пияницата го няма — сигурно е събрал достатъчно празни бутилки, за да си купи пълна — но на негово място стои друг човек със сериозно изражение, който въпреки горещината носи канадка. На лявата му страна се вижда нещо червеникаво, което прилича на белег по рождение, обаче Хенри знае, че не е белег, а бигус. Оуен Ъндърхил е дошъл в Строфърд Парк и ги наблюдава, но в това няма нищо лошо — той е невидим за всички освен за Хенри.

Дудитс целият сияе, но изведнъж вижда сълзите, засъхващи по страните на двамата от приятелите му.

— Ао аеш? — обръща се към Джоунси. „*Защо плачеш?*“

— Няма значение — промърморва Гари Джоунс и пуска дланта му, при което връзката помежду им се прекъсва. Двамата с Пит избърсват сълзите си. Бобъра се засмива, но звукът повече прилича на хлипане.

— Тоя път май глътнах клечката — промърморва.

— Ето я, глупчо. — Хенри посочва полусдъвканата клечка на тревата.

— Наери Оузи? — пита дудитс.

— Можеш ли, Дудс? — пита го Хенри.

Дудитс тръгва към игрището за софтбоул, а четиримата го следват като почетна свита. Той минава на сантиметри от Оуен, но, разбира се, не го вижда; за него Оуен Ъндърхил не съществува... поне засега. Минава и край скамейките, край третата база, край малкия снекбар. После спира.

Пит, който почти го е настигнал, ахва от изумление.

Дудитс се обръща и любопитно го поглежда, устните му се извиват сякаш а-ха, ще се разсмее. Пит е вдигнал пръст и го поклаща напред назад, взирайки се покрай него в земята. Хенри проследява погледа му и за миг му се *струва*, че вижда нещо върху тревата — яркожълта следа като от боя — която след миг изчезва. Останал е само Пит, поклащащ пръста си като махало, както прави винаги, когато прилага дарбата си за припомняне.

— Иаш и ията, Ити? — пита Дудитс с тон на снизходителен баща, от който на Хенри го напушва смях. „Виждаш ли Дирята, Пити“ — гласи преводът от дудитски език.

— Да! — отвърща Пит и се ококорва. — Мамка му, виждам я! — поглежда приятелите си и добавя: — Била е *тук*, момчета! Честна дума! Джоузи е била *тук*!

Прекосяват Строфърд Парк, следвайки Дирята, която виждат само Дудитс и Пит, докато човекът, който е невидим за всички, освен за Хенри, крачи след тях. В северния край на парка се издига разнебитена дървена ограда, на която е закована табела с надпис: „ЖЕЛЕЗОПЪТНО ДЕПО Д.Б./Ар. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!“. Години наред местните хлапета не обръщат внимание на предупредителния надпис, пък и Бог знае колко време е изминало откакто товарният влак между Дери, Бангор и Арустук не минава през Пущинака. Ала когато петимата един по един се промушват през

пролука в оградата, виждат как ръждясалите релси червенят в подножието на слона.

Докато слизат по стръмния склон, обрасъл със смрадлика и с отровен бръшлян, се натъкват на голямата найлонова чанта на Джоузи Рикънхауър. Вече е доста поокъсана и на няколко места е залепена с лейкопласт, но Хенри не би я объркал с друга.

Дудитс широко се усмихва, грабва я и надниква вътре.

— АрбиЕн! — обявява гордо изважда куклите. Но Пит изобщо не спира, а продължава да върви приведен и съсредоточен като Шерлок Холмс, който е попаднал на следата на професор Мориарти. Именно той открива Джоузи; няколко секунди се визира в отводнителната тръба, която едва се вижда измежду гъстите шубраци, обръща се към приятелите си и радостно изкрещява:

— *Вътре е!* — Пребледнял е като платно, само страните му трескаво горят. — *Момчета, мисля че е в тръбата!*

Канализационната система под Дери напомня на сложен лабиринт — градчето се издига на мястото на някогашно блато, отбягвано дори от индианците от племето микмак, които са се заселвали около него. Канализацията бе изградена през трийсетте със средства, отпуснати по програмата на администрацията на Рузвелт за съживяване на икономиката и подобряване на жизнения стандарт, и щеше да бъде почти унищожена по време на голямата буря през 1985 година заедно с водонапорната кула. Сега обаче отводнителните тръби още съществуват. Тази е вкопана в земята под силен наклон. Джоузи Рикънхауър се пхнала вътре в нея, паднала и се подхлъзнала върху листата, навявани от вятъра в тръбата в продължение на петдесетина години. Понесла се надолу като на шейна и се озовала на дъното. Опитала се да се изкатери обратно, но накрая силите ѝ се изчерпали; изяла трите бисквити, които били в джоба на панталона ѝ и през последните безкрайни часове — дванайсет, може би дори четиринайсет — е лежала сред вонящата тъма, вслушвайки се в шумовете от външния свят, до които ѝ е било невъзможно да се добере, и е чакала смъртта.

Като чува гласа на Пит, тя вдига глава и изкрещява колкото ѝ глас държи:

— *Помогнете миии! Не мога да изляза! Моля, помогнете миии!*

И през ум не им минава да се обърнат за помощ към някой възрастен, например към полицай Нел, който отговаря за квартала. Почти са обезумели от желанието си да я спасят, чувстват се отговорни за нея. Не позволяват на Дудитс да влезе в тръбата (поне дотолкова са запазили разума си), но само се споглеждат и пристъпват в зейналата паст, изпълнена с мрак; държат се за ръце и се движат в индианска нишка — най-отпред е Пит, следван от Бобъра и Хенри, а Джоунси като най-тежък е на опашката, да служи като „котва“.

Предпазливо пристъпват сред мрака, изпълнен с вонята на застояла вода (долавя се и друга миризма на нещо невероятно отдавнашно и зловещо), след като изминават два около метра, Хенри намира в калта едната гуменка на Джоузи и машинално я напъхва в джоба си.

След няколко секунди Пит изкрещява:

— Стоп!

Виковете и риданията на Джоузи се чуват съвсем отблизо, той дори я вижда да седи в подножието на наклона, покрит с влажни листа. Гледа към тях, в полумрака лицето ѝ е като размазано бяло петно.

Четиримата разтягат веригата, образувана от ръцете им, въпреки възбудата си действат много предпазливо. Джоунси запъва стъпалата си в някакво голямо парче бетон. Момичето протяга ръка... но не достига протегнатата длан на Пит. В мига, в който започва да им се струва, че ще претърпят поражение, Джоузи успява да се изкатери малко по-нагоре. Пит се вкопчва в китката ѝ, която е изранена и покрита със засъхнала кал.

— Хванах те! — изкрещява победоносно. — Хванах те!

Изтеглят я внимателно към отвора на тръбата, където чака Дудитс — в едната си ръка държи найлоновата чанта, в другата — двете кукли — и вика на Джоузи да не се безпокои, защото БарбиКен са у него. Проблесват слънчеви лъчи, лъхва ги чист въздух, докато помагат на Джоузи да излезе от тръбата...

15

В хъмвито бяха монтирани две радиостанции, но нямаше телефон. Въпреки това пронизителния звън на телефон разкъса яркия

спомен, който свързваше двамата мъже, и ги изплаши до смърт.

Оуен подскочи като човек, който се е стреснал от дълбок сън, и за миг изпусна волана; колата се запързала, сетне тронаво се завъртя около оста си като танцуващ динозавър.

— Мамка му!

Помъчи се да овладее волана, който обаче се въртеше с ужасяваща лекота като щурвал на платноход с повреден рул. Хъмвито се плъзна обратно по единственото тясно платно, което беше останало от южното платно на магистралата, и накрая се блъсна странично в снежния насип, образуван на мястото на осовата линия; конусообразните лъчи на фаровете осветяваха следите от гумите на колата, които бързо се запълваха със сняг.

Зъър! Зъррр! Зъър!

Невидимият телефон отново звънеше.

„Звукът е въобразяем — помисли си Ъндърхил. — Мисля, че го чувам, но всъщност е въобразяем.“

На седалката помежду им лежеше пистолет „Глок“. Хенри го взе, в този миг настойчивото звънене секна. Той притисна цевта до ухото си, докато стискаше в шепата си ръкохватката.

„Разбира се — каза си Оуен. — Обяснението е логично. Просто го търсят по глока, това е всичко. Случва се често, няма нищо необичайно.“

— Ало? — каза Хенри. Ъндърхил не чу какво казаха от другата страна, но видя как лицето на спътника му грейна: — Джоунси! Знаех, че си ти!

„Че кой друг да бъде? — запита се Ъндърхил. — Опра Уинфри ли?“

— Къде... — Хенри се заслуша, сетне попита: — Дудитс ли му трябва, Джоунси? Затова ли... — Отново се заслуша. — Водонапорната кула ли? Защо... *Джоунси! Джоунси, чуваш ли ме?* — той още секунда подържа пистолета до ухото си, после го изгледа, като че не разбираше какво представлява. Остави го обратно на седалката. Усмивката му беше помръкнала. — Затвори... Мисля, че е издебнал отсъствието на другия, който сега се е върнал. Джоунси го нарича господин Сив.

— Приятелят ти е жив, но ти май не се радваш — подхвърли Оуен. Бе го прочел в *мислите* на спътника си, но, разбира се, вече не

се налагаше да обяснява. Отначало Хенри беше щастлив като всеки човек, на когото скъп приятел се обажда по глока, но сега радостта му беше помрачена. Каква ли е причината?

— Той... по-точно се намират южно от Дери. Спрели са да вечерят в крайпътния мотел за шофьори на камиони „Спокойствие“. Джоунси го нарече „Разстройване“, както му викахме като деца. Според мен дори не се усети какво е казал. Стори ми се, че се страхува до смърт.

— За себе си ли? Или за нас?

Хенри мрачно изглежда Ъндърхил:

— Страхуваше се, че господин Сив възнамерява да убие един щатски полицаи и да вземе колата му. Мамка му! — Той удари с юмрук коляното си.

— Но приятелят ти е жив, нали?

— Да — печално промълви Хенри. — Той е неуязвим. Дудитс... навярно вече разбираш какво представлява той.

Не. Съмнявам се, че и ти осъзнаваш истината, Хенри... но може би все пак съм разбрал нещичко.

Хенри също премина към телепатичната форма на разговор — беше му много по-лесно:

Дудитс ни промени. Приятелството ни с него ни промени. След злополуката, която Джоунси претърпя в Кейнбридж, той повторно се промени. В миналогодишния брой на „Лансит“ прочетох статия, в която се описваше колко често се променят мозъчните вълни на хора, за миг преминали в отвъдното. В случая с Джоунси това означава, че господин Сив може да го използва, без да го зарази или да изтощи силите му... и не е в състояние да го асимилира. Поне засега.

— Да то асимилира ли?

Да го погълне. Наречи го както щеш, но се свежда до едно и също.

После добави на глас:

— Можеш ли да измъкнеш колата от снега?

Предполагам.

— Тъкмо от това се страхувах — мрачно промълви Хенри.

Оуен се обърна към него, под светлината на уредите на таблото лицето му бе придобило зеленикав оттенък.

— Мамка му, какво ти става?

Господи, нима не разбираш? Колко пъти да ти го обяснявам?

— Джоунси още живее в онзи, другия.

За трети или четвърти път, откакто двамата бяха поели на път, Оуен беше принуден да прескочи пропастта между рационалното разрешение, подсказвано от разума, и емоционалното, което му диктуваше сърцето.

— О, разбирам — промърмори. — Той е жив. Разсъждава и е жив. Дори се обаждат по телефона! — Замълча, сетне тежко въздъхна: — Господи!

Не му оставаше друго, освен да се захване с измъкването на колата от снежния насип. Подкара на първа скорост и превозното средство се премести с няколко сантиметра, после и четирите колела се завъртяха. Даде на задна, при което се разнесе зловещо изскърцване, но задницата на колата се беше озовала върху утъпкан сняг, което беше и целта на Ъндърхил. Знаеше, че при втория опит хъмвито ще се измъкне от снега като коркова тапа от бутилка. Ала за миг се поколеба, преди да отпусне спирачката. Боботенето на мощния двигател, който работеше на празни обороти, разтърсваше цялото купе. Навън вятърът се зъбеше и виеше, завихряйки снежни дяволчета, които се пързаляха надолу по пустата магистрала.

— Знаеш, че трябва да го направим, нали? — попита. — Стига да го заловим, разбира се. Защото знаем какъв е бил планът на пришълците — разпространяване на заразата по цялото земно кълбо — двете страни на уравнението са...

— Знам какво ще кажеш — прекъсна го Хенри. — Шест милиарда души, които пътуват с космическия кораб „Земя“, срещу един Джоунси.

— Явно те бива по математика. Статистиката е именно такава.

— Понякога статистиката греши — неубедително промълви Хенри, макар да осъзнаваше, че при шест милиарда към едно вероятността за грешка е минимална.

Оуен отпусна спирачката и натисна педала за газта. Хъмвито отново помръдна — този път измина близо метър — поднесе, после изскочи от снежния насип, надавайки рев като динозавър. Ъндърхил зави на юг и се обърна към спътника си:

— Разкажи ми какво се случи, след като измъкнахте момичето от отводнителната тръба.

Преди Хенри да заговори, от едната радиостанция, монтирана на таблото, се разнесе прашене, последвано от глас, който беше толкова ясен, сякаш говорещият седеше заедно с тях в колата:

— Оуен, там ли си, мъжки?

Говореше Курц.

16

Отне им поне час да изминат първите петнайсетина километри на юг от Синя база (от бившата Синя база), но Курц изобщо не се притесняваше. Беше убеден, че Бог ще им се притече на помощ.

Шофираше Фреди Джонсън (веселата компания пътуваше с друг хъмви, оборудван с вериги, за да се движи по снега). Пърлмътър, който седеше до него, беше прикован с белезници за вратата. Къмбри беше зад него и също беше окован. Курц се беше настанил зад Фреди и се питаше дали двамата похитени не заговорничат, използвайки телепатичните си способности. Нека заговорничат — съдбата им пак ще е същата. Бяха спуснали стъклата, въпреки че в купето беше по-студено от клозет на двора през януари; парното работеше с пълна сила, но не смогваше да затопли тясното пространство. Но ако стъклата не бяха спуснати, за броени минути въздухът щеше да стане отровен като в мина, в която се е появил газ „гризу“. Само дето преобладаващата миризма не беше на сяр, а на етер. Най-силната смрад се носеше от Пърлмътър. Той непрекъснато се въртеше на седалката, понякога тихичко стенеше. Камбри беше обрасъл с рипли, което бе избуяло като посеви след напоителен пролетен дъжд, и от него се разнасяше особена миризма — Курц я усещаше дори през маската си. Но Пърли беше главният виновник за вонята — въртеше се на седалката и се мъчеше безшумно да пуска газове (през отдавна забравеното детство на Курц подобна тактика наричаха „да пукаш пръдни по терлици“), преструвайки се, че отвратителната миризма не идва от него. „Върху Джийн Камбри расте рипли, а в Пърли расте нещо друго“ — помисли си, но веднага се помъчи да прикрие мислите си със собствената си мантра:

Дейвис и Робъртс, Дейвис и Робъртс, Дейвис и Робъртс.

— Престани, ако обичаш — обади се Камбри. — Ще ме подлудиш.

— И мен — намеси се Арчи. Отново се премести и отново се чу звук, наподобяващ на свистенето на спукана надуваема играчка.

— Ще ни изтровиш бе, Пърли! — извика Фреди Джонсън, спусна стъклото още малко и в купето нахлу леден вятър и сняг. Колата поднесе, при което Курц се вкопчи в седалката, после Джонсън отново овладя управлението. — Ще престанеш ли да на парфюмираш анално?

— Моля? — надменно вдигна вежда Арчи Пърлмътър. — Ако намекваш, че пускам газове, то ще ти кажа...

— Не намеквам, а ти заповядвам да престанеш да вмирисваш колата, иначе...

Курц побърза да се намеси, преди Фреди да се увлече — засега им бяха необходими двама телепати, един основен, а вторият като резерва:

— Историята за Едуард Дейвис и Франклин Робъртс е много поучителна, защото доказва, че няма нищо ново под слънцето. Събитията се разиграха в Канзас, когато там още не бяха навлезли отрицателните промени на новото време...

Курц, който притежаваше дар слово, увлекателно заразказва историята, действието в която се разиграваше в Канзас по време на американо-корейската война. Малките ферми на Ед Дейвис и Френклин Робъртс се намирали недалеч от Емпория и близо до фермата на семейство Курц (чието фамилно име всъщност не беше Курц). У Ед Дейвис, на когото поначало хлопала дъската, с течение на времето назряла идеята, че съседът Робъртс възнамерява да отнеме фермата му. Твърдял, че онзи злослови по негов адрес пред съгражданите им, че унищожава посевите му и че притиска управителя на банката в Емпория да обяви ипотеката му за просрочена и да му отнеме имота.

Накрая хванал миеща мечка, болна от бяс, и я пуснал в *собствения* си кокошарник. Звярът изпонатръшкал всички пилета, а като си свършил работата докрай, Ед Дейвис го застрелял в главата.

Тримата спътници на Курц в леденостуденото купе на Хъмвито бяха притихнали и не откъсваха погледи от него.

Като се стъмнило, Ед Дйвис натоварил разкъсаните пилета и мъртвата миеща мечка в ремаркетото на трактора си, закарал ги до имота

на Франклин Робъртс и под прикритието на нощта изхвърлил трупове в двата кладенеца, от които обитателите та къщата черпели вода за пиене и да поят домашните животни. На следващата вечер, след като цял ден се наливал с уиски, Дейвис телефонира на врага си и му съобщи какво е направил. „Днес беше бая горещо, а? — попитал откаченият, като се смеел толкова истерично, че Франклин Робъртс едва различавал думите му. — От кой кладенец пиха вода момичетата ти, съседа? От мечешката вода ли си сръбнаха или от пилешката? Ако питаш мен, не мога да ти кажа, щото не си спомням кои трулове в кой кладенец изхвърлих. Жалко, ама е факт!“

Устата на Джийн Камбри се изкриви като на човек, който е получил инсулт. Червеникаво-златистата растителност в гънките на челото му беше толкова гъста, че на пръв поглед изглеждаше така, сякаш горната част на главата му е разцепена.

— За какво намекваш? — попита заядливо. — Да не би да сравняваш двама ни с Пърли с пилета, заразени от бяс?

— Внимавай как разговаряш с шефа, Камбри! — сопна се Фреди, при което маската му заподскача нагоре-надолу.

— *Майната* му на шефа! Мисията *приключи*!

Джонсън вдигна ръка да го удари, но вместо да се отдръпне, чернокожият, който изглеждаше изплашен до смърт, се приведе към него да скъси разстоянието:

— Хайде, удари ме, ако ти стиска! Ама първо провери дали нямаш някоя и друга раничка на ръката. Една най-незначителна драскотина и работата ти е спукана!

Фреди се поколеба за миг, сетне отново стисна с две ръце волана. Чернокожият продължи да го предизвиква:

— В името на старото ни приятелство те съветвам да си пазиш гърба. Ако смяташ, че *шефът* ще остави свидетели, значи си луд.

— Тъй си е — съгласи се Курц и сърдечно се усмихна. — Много фермери полудяват... или по-точно полудяваха, преди да се появи Уили Нелсън, Бог да го благослови. Вероятно се дължеше на стреса от трудния им живот. Бедният Ед Дейвис свърши в лудницата, а малко след историята с трупове Франк Робъртс продаде фермата и се презасели в Уичита. Най-смешното е, че водата в кладенците изобщо не беше отровена. Санитарният инспектор, който извърши съответните

проби, я обяви за съвсем годна за пиене. Каза още, че бесът не се разпространява по този начин. Питам се дали същото важи и за рипли.

— Поне го наричай както трябва — процеди Камбри. — Правилното название е „бирус“.

— Бирус, рипли, все тая! — зловещо се ухили Курц. — Неоспорим факт е, че пришълците се опитват да отровят кладенците ни. Да замърсят животворната течност, както някога се бе изразил някой.

— Пет пари не даваш за заразата! — изсъска Пърлмътър, а Фреди Джонсън подскочи, стреснат от омразата в гласа му. — Вълнува те само как да хванеш Ъндърхил. — Замълча, сетне печално добави: — Наистина си луд, шефе.

— Оуен! — развеселено възкликна Курц. — Замалко да го забравя! Къде е той, момчета?

— Далеч пред нас — намусено промърмори Камбри. — Колата му е заседнала в снежния насип.

— Прекрасно! — извика „шефът“. — Значи сме по петите му!

— Не се радвай предварително. Кара хъмви като нашия и вече се измъква от снега. Тия машини са страхотни, с тях можеш да преминеш и през ада, ако умееш да ги управляваш. А онзи умее.

— Колко жалко! Наваксваме ли загубеното време?

— Не... засега — отвърна Пърлмътър, попремести се на седалката, направи гримаса и отново си пусна душата.

— Маааамка му! — промърмори Фреди Джонсън.

— Дай ми микрофона, Фреди, и включи на обикновения канал. Нашият приятел Ъндърхил предпочита да контактува по него.

Джонсън се подчини, премести някакво лостче на предавателя, монтиран под таблото, и каза:

— Опитай да се свържеш, шефе.

Курц натисна бутона отстрани на микрофона:

— Оуен, чуваш ли ме, мъжки?

Отначало никой не отговори, тишината се нарушаваше само от прашенето на радиото и зловещия вой на вятъра. Тъкмо когато Курц се канеше отново да натисне бутона, Оуен се обади — звукът беше ясен и чист, долавяше се само лек пукот поради атмосферните смущения. Изражението на Курц не се промени — той изгледаше все така развеселен — но сърцето му затуптя по-бързо.

— Чувам те.

— Приятно ми е отново да чуя гласа ти, мъжки. Много се радвам, честна дума. Предполагам, че се намираш на около стотина километра пред нас. Току-що минахме край изход № 39, та мисля, че изчисленията ми са горе-долу правилни.

Всъщност бяха задминали изход № 36 и според него от бегълците ги делиха не повече от петдесет километра. Може би дори по-малко.

Ъндърхил не благоволи да отговори.

— Спри и ме изчакай, мъжки — продължи Курц. Стараеше се да говори любезно, в гласа му нямаше и следа от обичайните истерични нотки. — Още не е късно да се измъкнем сухи от водата. С кариерата и на двама ни е свършено — все едно сме умрели пилета, захвърлени на дъното на кладенец — но ако си си поставил някаква цел, позволи ми да ти помогна. Вече съм на възраст, синко, и единственото ми желание е да спася нещичко от...

— Престани да дрънкаш глупости, Курц! — гласът на Оуен прозвуча през шестте високоговорителя на джипа, а Камбри има нахалството да се изсмее. Курц му хвърли поглед, който не предвещаваше нищо добро. При нормални обстоятелства от този поглед чернокожият Камбри щеше да посивее от ужас, ала сега нормалните обстоятелства бяха отменени; внезапно Курц изпита необичаен страх. Едно бе разумът да ти подсказва, че нещата са се обърнали с краката нагоре, съвсем друго — истината да те халоса по челото като боксова круша.

— Оуен... мъжки...

— Чуй какво ще ти кажа, Курц! Не знам дали в мозъка ти е останала поне една нормална клетка, но ако я има, надявам се да ми обърне внимание, защото ще ти съобщя нещо много важно. Пътувам заедно с човек на име Хенри Девлин. На около сто и шейсет километра пред нас се намира неговият приятел Гари Джоунс. Всъщност това вече не е самият Джоунс, защото в него се е вселил извънземен, който той нарича господин Сив.

Случилото се в Джеферсън Тракт с нищо не заплашва живота на земята — продължи Ъндърхил. — Масовото клане, което бе запланувал, е безсмислено, Курц — няма значение дали ще избиеш

хората и животните, или ще ги оставиш да умрат от заразата. Те не представляват заплаха.

— Чу ли? — изкрещя Пърлмътър. — Не представляваме заплаха! Никаква заплаха...

— Млък! — процеди Фреди Джонсън и го зашлеви през лицето. Курц сякаш не забелязваше какво се случва около него. Седеше с изпънат гръб, като че беше глътнал бастун, очите му свирепо проблесваха. Безсмислена ли? Как се осмелява Оуен Ъндърхил да твърди, че най-отговорната мисия в живота му е безсмислена?

— ... за околната среда, разбираш ли? — продължаваше да говори Ъндърхил. — Те не могат да съществуват в нашата екосистема. *Изключение прави само господин Сив.* Попаднал е в гостоприемник, който коренно се отличава от обикновените хора. Ето какво ще ти кажа. Ако някога си имал някакви идеали... ако още ги имаш, престани да ни преследваш и ни позволи да направим необходимото. Сами ще се справим със господин Сив и с господин Джоунс. Възможно е да ни заловиш, но едва ли ще хванеш онези двамата — преднината им е прекалено голяма. Освен това почти сме сигурни, че Сивият е намислил някакъв план, който ще проработи...

— Оуен, преуморен си — прекъсна го Курц. — Спре и ме изчакай. Двамата ще направим необходимото. Двамата с теб ще...

— Ако наистина милееш за човечеството, ще се откажеш от преследването — отсече Ъндърхил. — Нямам какво повече да ти кажа. Край.

— Не го прави, мъжки! — извика Курц. — Не го прави, забранявам ти!

Нещо изщрака, високоговорителите замлъкнаха.

— Няма да го чуеш повече — обяви Пърлмътър. — Нашият приятел изтръгна кабела на микрофона и изключи приемника.

— Чу какво ти каза, нали — намеси се Камбри. — Операцията е безсмислена. Прекрати я.

Изпъкналата вена на челото на Курц запулсира, той ядно възкликна:

— Мислите ли, че ще му повярвам след онова, което направи в базата?

— *Но той казваше самата истина!* — панически изкрещя чернокожият. За пръв път се обърна към „шефа“ и се втренчи в него;

ъгълчетата на ококорените му очи бяха запълнени с червеникаво-златисто рипли или бирус... наречете го както искате. Слюнката му изпръска страните, челото и маската на Курц. — Чух мислите му! Пърли също ги чу! КАЗВАШЕ ИСТИНАТА. ТОЙ...

С мълниеносно движение, което бе някак зловещо, Курц измъкна от кобура оръжието си и стреля. В тясното пространство звукът беше почти оглушителен. Фреди сепнато извика и за миг изпусна волана, хъмвито се понесе диагонално през дълбокия сняг. Пърлмътър, който заради бируса приличаше на човек, болен от сипаница, ужасно изкрещя и се обърна към задната седалка. Смъртта на Камбри беше мигновена — докато вдигне ръка да се защити, мозъкът му изхвъркна от дупката на тила му и през счупеното задно стъкло.

„Не усети какво ти се пише, а, момче? — помисли си Курц. — Май телепатията изобщо не ти помогна.“

— Вярно е — промърмори Пърлмътър. — Невъзможно е да се защитиш от човек, който не знае какво ще стори до момента, в който го направи. Няма начин да се предпазиш от луд.

Междувременно Фреди, който дори когато бе изплашен до смърт, беше отличен шофьор, овладя волана.

„Шефът“ насочи пистолета към Арчи:

— Наречи ме още веднъж луд. Искам да го чуя.

— Луд си! — без колебание възкликна Пърли. Устните му се разтегнаха в зловеща усмивка — повечето му зъби липсваха. — Луд, луд, луд! Не ти стиска да ме застреляш, а? Пречука резервата, няма начин да очистиш и мен. — Гласът му ставаше все по-писклив и истеричен. Трупът на Камбри се наклони към вратата, леденият вятър, проникващ през спуснатото стъкло, развяваше косата около главата му, от която липсваше задната половина.

— Млъквай, Пърли! — промърмори Курц. Чувстваше се много по-добре, отново контролираше положението. Дори само заради това си струваше да застреля наглия чернокож. — Дръж си бележника и не си отваряй плювалника. Фреди!

— Да, шефе.

— Още ли ме подкрепяш?

— Изцяло, шефе.

— Оуен Ъндърхил е предател, Фреди! Ако си съгласен, кажи „Слава на Бога“.

— Слава на Бога! — Джонсън изправи гръб, без да изпуска волана, взирайки се в безкрайната снежна пустиня, осветявана от мощните фарове.

— Оуен Ъндърхил предаде родината и съотечествениците си. Той...

— Предаде *теб*! — прошепна Пърлмътър.

— Точно така, Пърли. Затова не злоупотребявай с търпението ми, синко, не си въобразявай, че си безценен за мен. Преди малко беше прав — никога не се знае какво ще направи един луд. — Той впери поглед в широкия гръб на Джонсън и продължи монолога си. — Ще заловим Оуен Ъндърхил и онзи Девлин, ако още са заедно, ясно?

— Ясно, шефе — побърза да каже Фреди.

— Междувременно предлагам да се поразтоварим. — Курц извади от джоба си ключа за белезниците. Посегна зад Камбри и напипа дръжката на вратата, скрита под вече изстиналото сиво вещество. Отключи белезниците и само след секунди господин Камбри, слава на Бога, се присъедини към биологичната верига^[1].

Фреди го стрелна с поглед и се почеса по слабините. Сърбежът там и под мишниците буквално го подлудяваше. Освен това...

Поизвърна глава и видя, че Пърлмътър се взира в него — потъмнелите му очи бяха като черни езера върху лицето му, покрито с червени петна.

— Какво си ме зяпнал? — озъби му се.

Пърли безмълвно се извърна и се втренчи навън, където се простираше безкрайната нощ.

[1] Кръговрат в природата, например трева-заек-лисица, при който един биологичен вид служи за прехрана на друг. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРЕСЛЕДВАНЕТО ПРОДЪЛЖАВА

1

Господин Сив с удоволствие се отдаваше на човешките емоции, храната също много му се услаждаше, но изпразването на червата в тоалетната със сигурност *никак* не му допадаше. Не пожела дори да погледне резултата от напъването и моментално си вдигна панталоните, закопчавайки ги с леко разтреперани ръце.

За Бога, няма ли да се избършеше? — попита Джоунси. — *Поне да беше пуснал проклетата вода!*

Но господин Сив бързаше да се махне от кабинката. Спря, колкото да си изплакне ръцете на чешмата, после се насочи към изхода.

Джоунси не се изненада особено, когато вратата се отвори и в тоалетната влезе служителят от щатската полиция.

— Забравили сте да си вдигнете ципа, приятелю — отбеляза той.

— О, да. Вярно. Благодаря, господин полицай.

— Идвате от север, нали? По радиото викат, че по ония места ставали големи работи. Извънземни, комай...

— Идвам от Дери — отбеляза господин Сив. — Нямам представа.

— И какво ви води по пътищата в такава бурна нощ, ако позволите да попитам?

Кажу, че отиваш при болен приятел — посъветва го Джоунси, но изведнъж го прободете отчаяние... не искаше да става свидетел на всичко това, камо ли да участва в него.

— Отивам при един болен приятел — обясни господин Сив.

— А-ха. Може ли да видя свидетелството за управление и документите за регистр...

Изведнъж очите му се окръглиха като двете нули на вратата. Вдървено закрачи към стената, на която беше окачена табела

„ДУШОВЕТЕ СА САМО ЗА ВОДАЧИТЕ НА КАМИОНИ“. Постоянният разтреперан, опитвайки се да окаже някаква съпротива... но в следващия миг заудря глава в плочките. При първия удар филцовата му шапка отхвъркна на пода. На третия рукна червеното вино — бежавите плочки се изпръскаха с огромни червени капки, които се застичаха на тъмни вадички.

И тъй като нищо не можеше да попречи на случващото се, Джоунси посегна към телефона на бюрото.

Нямаше сигнал. Докато хапваше втората порция бекон или по време на първото си ходене по голяма нужда, господин Сив бе прекъснал линията. Джоунси бе съвсем безпомощен.

2

Въпреки ужаса си — или може би именно поради тази причина — Джоунси избухна в гръмогласен смях, докато ръцете му в това време забърсваха кръвта от плочките с хавлиената кърпа с емблемата на „Спокойствие“. Като потърси в картотеката на Джоунси информация как да прикрие и/или унищожи трупа, господин Сив се натъкна на огромно изобилие от факти. Заклет ценител на филмите на ужасите, трилърите и криминалетата, Джоунси бе добър експерт в тази област. Господин Сив захвърли окървавената кърпа върху изцапаната униформа на полица (с якето бе увил обезобразената му глава), а Джоунси продължаваше да прехвърля наум отстраняването на трупа на Фреди Майлс от „Талантливия господин Рипли“, описано както във филмовата версия, така и в романа на Патриша Хайсмит. Междувременно пред очите му преминаваха множество други кадри, които се напластяваха един върху друг — погледнеше ли твърде надълбоко, му се завиваше свят, сякаш надничаше в дълбок кладенец. Но това далеч не бе най-лошото. С негова помощ талантливият господин Сив се натъкна на изживяване, което му допадна неизмеримо повече и от хрупкавия бекон, и от това да се наслаждава на яростта на Джоунси.

Господин Сив откри радостта от убийството.

3

До помещението с душовете имаше шкафчета за багаж. Нататък започваше коридор, който водеше до спалното помещение за шофьорите на камиони. Наоколо нямаше никого. Вратата в другия край на коридора извеждаше в задънения заден двор, затрупан с огромни преспи, над които се извисяваше снежна вихрушка. В дълбокия сняг се различаваха очертанията на два огромни контейнера за боклук. Затъмнена електрическа крушка хвърляше бледи отблясъци и издължени, скокливи сенки. Господин Сив, който бързо напредваше в занаята, претършува джобовете на полицаия и прибра ключовете от патрулната кола. Взе и пистолета му, който пхна в джоба на канадката, и закопча ципа. С окървавената хавлиена кърпа препречи вратата, за да не хлопне зад гърба му, после повлече тялото към контейнерите.

Цялото действие — от зловещото принудително самоубийство до завръщането на Джоунси в задния коридор, се разигра за не повече от десет минути. Чувстваше се пъргав и лек и поне за момента умората му сякаш напълно се бе изпарила — двамата с господин Сив се радваха на поредната ендорфинова еуфория. Следва да се признае обаче, че поне известна част от отговорността падаше върху Гари Амброуз Джоунс. При това участието му съвсем не се изчерпваше с познанията относно труповете — не бива да се забравят и кръвожадните пориви на осъзнатото, скрито под тънката захаросана глазура на оправданието всичко е само на ужким. Господин Сив бе шофьорът, което спестяваше на Джоунси поне угризенията, че е първоизвършителят на деянието — но двигателят бе самият той.

„Може би наистина заслужаваме да бъдем заличени о лицето на Земята — разсъждаваше, докато господин Сив прекосяваше банята на връщане (като се оглеждаше с очите на Джоунси за кървави петна и подрънкваше ключовете на полицаия). — Може би заслужаваме да ни превърнат в шепа червени спори, разнасяни от вятъра. Сигурно така ще е най-добре. Бог да ни е на помощ.“

4

Уморената касиерка се поинтересува срещнал ли е пътния полицаи.

— Естествено. Даже му показах шофьорската си книжка и документите на колата.

— Буря или не, но от късния следобед наоколо все се навъртат ченгета. Адски са изнервени. Всички хора са изнервени. Ако ме се гледат извънземни, ще си взема видеокасата под наем. Да знаете нещо ново?

— По радиото казаха, че всичко било фалшива тревога — отвърна той и си закопча якето. Погледна през прозореца към паркинга, за да се увери, че наблюденията му са верни — поради силния снеговалеж през заскрежените стъкла не се виждаше абсолютно нищо. Никой от присъстващите няма да забележи с каква кола ще отпътува.

— Ами? Сериозно? — Облекчението буквално заличи умората от лицето ѝ и жената сякаш видимо се подмлади.

— А-ха. Но не чакайте онова приятелче скоро, миличка. Каза, че имал да напъва яко.

Тя сбърчи чело:

— Наистина ли?

— Лека вечер. Честит Ден на благодарността. Весела Коледа. Честита Нова година.

Джоунси се надяваше, че частица от него нарочно дърдори врели-некипели, за да го запомни касиерката.

Така и не разбра дали е направил впечатление, тъй като изгледът през прозорците на канцеларията на братя Тракър бързо се смени — господин Сив извърна очи от касата. След пет минути вече пътуваше на юг по магистралата, веригите на полицейския джип подрънкваха, позволявайки му да поддържа постоянна скорост от шейсет и пет километра в час.

Усети как господин Сив мислено обхожда магистралата за преследвачите. Достигаше до съзнанието на Хенри, но не можеше да проникне в него — както и самият Джоунси, Хенри в известен смисъл се различаваше от останалите. Няма значение — той пътуваше с друг човек на име Задхил, Надхил, Ъндърхил или нещо подобно. От него господин Сив научи доста. Бяха на стотина километра напред, дори повече... и като че ли тъкмо се отклоняваха от магистралата? Да, навлизаха в Дери.

Господин Сив затърси още по-назад и откри втора хайка. Тези бяха трима... но Джоунси долавяше, че основната им цел не е господин Сив, а онзи човек Ъндърхил или Еди-какъв-си-хил. Това му се стори едновременно невероятно и необяснимо, но явно бе истина. А и напълно устройваше господин Сив. Той въобще не си направи труда да се поинтересува защо Ъндърхил и Хенри са напуснали магистралата.

Основната му грижа бе как да се снабди с друго превозно средство — най-добре снегорин, ако шофьорските умения на Джоунси го позволяват. Което означаваше да извърши още едно убийство, но тава никак не притесняваше все по-очовечаващия се пришълец.

Господин Сив още загриваше.

5

Оуен Ъндърхил стои на хълма до самия отвор на тръбата и наблюдава как момчетата помагат на девойката с обезумял поглед — Джоузи — да излезе навън. Вижда как Дудитс (едър младеж с рамене като на футболист и невъзможната руса коса на киноидол) я грабва в прегръдките си и покрива лицето ѝ с лепкави целувки. Чува първите ѝ думи:

— Искам при мама.

Момчетата нямат нищо против — тъкмо не се налага да звънят на полицията или да викат линейка. Само трябва да помогнат на момичето да се изкатери по хълма, да се промуши през дупката в оградата и да го поведат през Строфърд Парк (девойчетата в жълто са изчезнали и на тяхно място са се появили други девойчета в зелено — но нито те, нито треньорът им обръщат внимание на момчетата, наобиколили своя безценен измърлян трофей с раздърпана плитка), по Канзас Стрийт и оттам по Мейпъл Лейн. Те знаят къде е майката на Джоузи. Както и баща ѝ.

Когато се завръщат, заварват много коли, паркирани по продължението на улицата пред дома на семейство Кавел. Робърта предложила да се свържат с родителите на приятелите и съучениците на Джоузи, заедно с които да организират самостоятелно издирване и да облепят града с обяви „ИЗДИРВА СЕ!“. Да ги поставят не по

сумрачните, забутани местенца (където рано или късно се озовават всички съобщения за изчезнали деца в Дери), а на *видно* място. Енергичността на Робърта разпалва слаба надежда в очите на Елън и Хектор Рикънхауър.

И другите родители откликват — сякаш само са чакали някой да го предложи. Започват да ги свикват веднага след като Дудитс излезе с приятелите си (майка му предполагаше, че отиват да играят наблизко, защото оставят раздрънканата таратайка на Хенри на алеята пред гаража); когато момчетата се завръщат, в дневната на семейство Кавел са натъпкани поне двайсет души, които пият кафе и пушат. Един господин тъкмо им говори — той е адвокат, Хенри го е виждал и друг път, нарича се Дейвид Боклин. Синът му Кендал понякога си играе с Дудитс. Кен Боклин също страда от синдром на Даун и е добра душа, но не е като Дудитс. Но я чакай малко — та кой е като Дудитс?

Момчетата застават на прага на дневната, скупчени около Джоузи. Тя носи неизменната голяма чанта с БарбиКен на дъното. Дори лицето ѝ може да мине за чисто, понеже като видя колите отвън, Бобъра извади носната си кърпичка и се помъчи да то приведе във вид. („Знаете ли к’во, много ми беше странно — споделя по-късно, когато цялата дандания приключва. — Седя си аз, бърша я и си викам, гледай, има тяло на мадама от «Плейбой», а мозъкът ѝ е колкото на, меко казано, градинска поливачка.“) От начало новодошлите забелязва само господин Боклин, който очевидно не си дава сметка какво точно вижда, защото не престава да говори:

— Ето какво трябва да направим, приятели — да се разделим на групи от по, да кажем, три двойки във всяка... във всяка група... и после да... да... да...

Постепенно замлъква — като механична играчка на пружина, и накрая буквално застива пред телевизора на семейство Кавел. Присъстващите неспокойно се размърдват и не могат да си обяснят какво му става на Боклин — досега говореше толкова убедително.

— Джоузи — най-сетне изрича той с безизразен, равен глас, който няма нищо общо с обичайния му самоуверен бас, с който пледира в съдебната зала.

— Да — откликва Хектор Рикънхауър, — така се казва. Какво има, Дейв? Добре ли с...?

— Джоузи — повтаря Дейв и с трепереща ръка посочва към вратата. На Хенри (а следователно и на Оуен, който гледа през неговите очи) му заприличва на призрака на бъдещите Коледи, които показва на Ебънейзър Скрудж собствения му гроб.

Хората един по един се обръщат. Алфи Кавел невярващо се кокори над очилата си... най-сетне и госпожа Рикънхауър поглежда натам.

— Здравсти, мамо — бодро изчуруликва Джоузи. Вдига чантата си и допълва: — Дуди ми намери БарбиКен. Бях се заклешила в...

Радостният вик на жената заглушава гласовете на останалите. Хенри никога не е чувал подобен вик, който е прекрасен, но в него има и нещо ужасяващо.

— Да го духаш, Фреди — промърморва Бобъра... но съвсем тихичко.

Джоунси гушка Дудитс, който се е изплашил от вика на жената.

Пит поглежда Хенри и леко накланя глава: „Добра работа свършихме.“

В отговор Хенри кима безмълвно: „Да, добра работа свършихме.“

Не е на-върховният миг в живота им, но почти се доближава до това определение. Госпожа Рикънхауър грабва дъщеря си в прегръдките си и се разридава, а Хенри потупва ръката на Дудитс, после нежно го целува по страната и си казва: „Милият Дудитс. Милият...“

6

— Ето го, Оуен — каза Хенри.

Изображението на дневната в съзнанието на Оуен сякаш се пукна като сапунен мехур и той видя табела с надпис: „ИЗХОД № 27 НАДЯСНО — КАНЗАС СТРИЙТ“. Стори му се, че още чува щастливите възгласи на майката.

— Добре ли си? — попита Хенри.

— А-ха. Или поне така си мисля. — Джипът зави в отклонението и си запроправя път през снежните преспи. Часовникът на таблото беше спрял, но в мрака на нощта като че ли вече се процеждаше

първият светлик. — После накъде — наляво или надясно? Кажи ми от сега, защото не искам да спирам.

— Наляво, наляво.

Оуен зави наляво под премигващата жълта светлина на изключения светофар, овладя поредното поднасяне и пое на юг по Канзас Стрийт. Личеше, че снегът неотдавна е бил разчистен, но виелицата нече наваляваше нови преспи.

— Снеговалежът отслабва — отбеляза спътникът му.

— Да, но вятърът е отвратителен. Изгаряш от нетърпение да го видиш, нали? За Дудитс говоря.

— Малко се притеснявам, но наистина искам да го видя — ухили се Хенри и поклати глава. — Дудитс, братче... Дудитс просто ти помага да се чувстваш добре. Истински вълшебник е, ще видиш. Малко се притеснявам, че ще им се изтърсим по никое време, но...

Оуен сви рамене, сякаш искаше да каже: „Няма друг начин“.

— Май вече четири години, откакто живеят в западния край на града, но никога не съм им гостувал в новия дом. — И машинално продължи наум: *Преместиха се, когато почина Алфи.*

А бяхте ли... — Вместо думи Оуен му изпрати образ: хора в черни облекла и черни чадъри. Гробище под дъжда. Ковчег на дървени подпори с гравирен надпис: „ПОЧИВАЙ В МИР, АЛФИ“.

Не — отвърна Хенри и се засрами. — *Никой от нас не отиде.*

Защо?

Но Хенри не можа да му даде смислено обяснение, макар че му хрумна следната фраза: „Пише бързацият пръст; веднъж написал, забързва по-нататък“^[1]. Дудитс беше важна (и като че ли най-правилната дума в случая бе жизненоважна) част от детството им. Но когато връзката прекъсна, всяко завръщане щеше да бъде мъчително, и то безсмислено мъчително. Едва сега проумяваше, че зад образите, които свързваше с депресията и затвърждаващото се решение да сложи край на живота си — струйката мляко, стичаща се по брадичката на баща му, гигантският задник на Бари Нюман, който бързешком се изнизва от кабинета му — през цялото време се е криел друг, много по-могъщ образ: капанът за сънища. Не е ли бил той истинският източник на отчаянието? Дали е бил потресен от факта, че са приложили нещо, подчиняващо се на гениален замисъл, за банални цели? Да използват Дудитс за откриването на Джоузи Рикънхауър беше все едно да

откриеш принципите на квантовата физика и да ги използваш за разработването на видеоигра. Че и по-лошо — да решиш, че това е единственото им приложение. Разбира се, бяха извършили добро дело — без тях Джоузи Рикънхауър щеше да си пукне в оня тръбопровод като мишка във варел за дъждовна вода. Но все пак не бяха спасили някой бъдещ Нобелов лауреат...

Честно казано, не разбирам всичко, което ти се върти в главата — изведнъж се обади Оуен, — но да ти призная, това последното беше доста цинично. Коя е улицата?

Хенри подскочи като ужилен:

— Да кажем, че напоследък не сме идвали да го видим, и да сменим темата.

— Добре.

— Но му изпращахме коледни картички. Всяка година — и така разбрах, че са се преместили на Диърборн Стрийт, номер 41, Западен Дери. След три пресечки свий надясно.

— Добре. Успокой се.

— Я си такова майката и пукни.

— Хенри...

— Просто загубихме връзка. Случва се. На такива извисени личности като господин Съвършенство, с когото имам честта да съм в този миг, сигурно никога не му се е случвало, но на нас, останалите... останалите... — Хенри сведе поглед, установи, че стиска юмруци и се насили да ги отпусне.

— Казах, добре.

— Вероятно господин Съвършенство поддържа връзка с *всичките* си приятели от прогимназията, а? Сигурно още се събирате веднъж годишно да си начешете езиците с мръсотии, да послушате Мотли Кру и да похапнете риба тон с кокосов сос, както я сервираха едно време в закусвалнята.

— Съжалявам, ако съм те обидил.

— Добре де, заяждай се, щом искаш. Говориш така, все едно сме го *зарязали, егати*. — Кое то, разбира се, доста се доближаваше до истината.

Оуен не отвърна. Взираше се в снежната вихрушка и търсеше в утринната дрезгавина табела с надпис „Диърборн Стрийт“... ето я и нея, точно пред тях. Снегоринът, който беше почиствал Канзас Стрийт,

бе натрупал снега точно на пресечката с Диърборн Стрийт, но хъмвито спокойно може да пробие бялата грамада.

— Не че престанах да мисля за него — продължаваше да обяснява Хенри. Понечи да премине към предаване на мислите си, но се отказа. Страхуваше се от онова, което Оуен щеше да види в съзнанието му. — Всички си мислехме за него. Дори с Джоунси се канехме да го посетим тази пролет. После Джоунси претърпя злополука и забравихме за Дудитс. Толкова ли е необичайно?

— Ни най-малко — меко се съгласи Оуен. Рязко изви волана надясно, овладя поднасянето с бързо завъртане в противоположна посока и натисна газта докрай. Хъмвито се блъсна в снежната стена с такава сила, че двамата мъже политнаха напред, само коланите ги задържаха. Като преминаха снежната бариера, Оуен буквално започна да слаломира между засипаните със сняг автомобили, паркирани от двете страни на улицата.

— Освен това не желая критики от човек, дето се канеше да изпече живи неколкостотин цивилни — изръмжа Хенри.

Оуен натисна спирачката с двата си крака и той, и Хенри рязко политнаха напред, този път предпазните колани блокираха. Хамърът се обърна диагонално на улицата и спря.

— Млъкне, да му се не види!

Не дрънкай за неща, които не разбираш.

— Както у тръгнало, ще ме
убият заради

— теб, тъй че защо не си запазиш цялото това шибано
самодоволно

(образ на нацупено глезанче с издадена устничка)

— теоритезиране
за себе си.

Хенри го зяпна, питайки се кога за последен път са му говорили по този начин. Отговорът бе „никога“.

— Пука ми само за едно — пребледнял, напрегнат и изтощен продължи Оуен. — Искам да намеря твоя проклет преносител на заразата и да го спрем. Ясно ли ти е? Пет пари не давам за чувствата ти към него и за умората ти! Затова те спасих, затова сега съм с теб!

— Добре.

— Не ми трябва морални поучения от човек, който се кани за си пръсне свръхобразования, самодоволен мозък.

— Добре.

— Така че *ти* си такова майката и пукни.

В джипа се възцари тишина. Отвън долиташе само монотонният писък на вятъра, сякаш виеше гигантска прахосмукачка.

— Виж какво ти предлагам — обади се най-сетне Хенри. — Аз таковам твоята майка и хвърлям топа, после ти таковаш *моята* майка и хвърляш топа. Поне ще избегнем табуто върху кръвосмешението.

Оуен се поусмихна. Хенри на свой ред отвърна с усмивка.

Какво правят Джоунси и господин Сив? — попита Оуен. — *Можеш ли да разбереш?*

Хенри навлажни устни. Кракът бе престанал да го сърби, но езикът му сякаш се бе превърнал в изтъркана парцалена черга.

— Не. Нямам връзка. Това е работа на извънземния. А твоят безстрашен предводител Курц? Приближават, нали?

— А-ха. Ако искаме да запазим някаква преднина, най-добре е да побързаме.

— Добре.

Оуен почеса червената растителност по лицето си, огледа червените власинки по пръстите си и отново подкара джипа.

Номер 41, нали така?

А-ха. Оуен?

Какво?

Страх ме е.

От Дудитс ли?

В известен смисъл, да.

Защо?

Не знам.

Хенри го погледна право в очите.

Имам чувството, че с него се случва нещо лошо.

7

Среднощните й страхове се сбъдваха; когато на вратата се почука, Робърта не бе в състояние да се изправи. Имаше чувството, че

краката ѝ са се втечнили. Нощта вече отминаваше, но настъпващата бледа, утринна дрезгавина също я плашеше; ето, те са вече тук, Пит и Бобъра — мъртвите, които идват за сина ѝ.

Юмрукът отново се стовари върху вратата, рамкираните фотографии на стената се полюшнаха. Едната беше снимка от първата страница на вестник „Дери Нюз“ — снимка на Дудитс, неговите приятели и Джоузи Рикънхауър. Шестимата се държаха за ръце, бяха ухилени до уши (Дудитс изглеждаше прекрасен, толкова силен, най-обикновено момче), а отдолу имаше надпис: „ГИМНАЗИСТИ ИГРАЯТ НА ДЕТЕКТИВИ, НАМИРАТ ИЗЧЕЗНАЛО МОМИЧЕ“.

Дум! Дум! Дум!

„Не — рече си Робърта, — аз ще си седя тук, а те ще чукат, ще чукат и ще си тръгнат, не може да не си тръгнат, защото човек трябва да покани мъртъвците да влязат, но ако не мърда от мястото си...“

В този миг Дудитс прелетя покрай нея като изстребител — *тичаше*, макар че напоследък дори ходенето напълно го изтощаваше, очите му искряха с едновременно пламък — такива добри момчета бяха, беше толкова щастлив с тях, но вече са *мъртви* и са дошли да го вземат...

— *Дуди, недей!* — изкрещя, но той не ѝ обърна внимание. Прелетя покрай снимката в рамка — Дудитс Кавел на първа страница на вестника, героят Дудитс Кавел, чудесата нямат край — в този миг вратата се отвори и Дудитс закрещя, пригласяйки на стихващата буря:

— Ени! Ени! ЕНИ!

8

Хенри отвори уста — но така и не разбра какво бе искал да каже, защото от нея не излезе нищо. Беше като ударен от гръм и буквално загубил ума и дума. Това не беше, не можеше да бъде Дудитс — това бе някакъв болен чичко или батко, блед и очевидно съвсем олисял под килната бейзболна шапка с надпис „Ред Сокс“. По страните му бе набола брада, имаше засъхнали корички кръв по носа и дълбоки тъмни сенки под очите.

— Ени! Ени! Ени!

Високият, блед непознат се хвърли в прегръдките на Хенри с познатия ентузиазъм на Дудитс и едва не го събори на стъпалата, но не поради тежестта си — беше лек като пухче от глухарче — а просто защото Хенри бе неподготвен за атаката. Ако Оуен не го беше задържал, двамата щяха да се проснат в снега.

— *Ени! Ени!*

Смееше се и едновременно плачеше, обсипваше го с познатите шумни Дудитски целувки. От дълбините на съзнанието му изплуваха гласовете на Бобъра Кларъндън, който шепнеше: „Момчета, ако кажете, че той прави това...“ И на Джоунси: „Да, бе, да, няма да си говориш с нас, шибан чекиджия такъв“. Да, това наистина бе Дудитс, който обсипваше с целувки обраслите с бирус страни на Хенри... но защо е мъртвешки блед? Толкова е отслабнал — не, направо кожа и кости — а това какво е? Кръвта на носа, дъхът на кожата му... не беше нито вонята, която се разнасяше от Бети Шу, нито като смрадта в хижата, обрасла с червеникава растителност, но въпреки това бе миризмата на смърт.

Ето я Робърта. Стоеше в антрето под снимката на Дудитс и Алфи на карнавала в Дери, които, засмени до уши, се возят на въртележката — изглеждат нелепо, яхнали пластмасови кончета.

„Не дойдох на погребението на Алфи, но изпратих картичка“ — рече си Хенри и се засрами от себе си.

С плувнали в сълзи очи Робърта кършеше ръце — макар да бе понапълняла в ханша и бюста и косите ѝ да бяха побелели, си беше все същата, но Дудитс... Божичко, *Дудитс...*

Хенри я погледна, без да изпуска от прегръдките си своя стар приятел, който продължаваше да вика неговото име. Потупа го по гърба. Стори му се свършено безплътен и крехък като костиците на птиче крилце.

— Робърта. Робърта, за Бога! Какво му е?

— Страда от лимфоцитна левкемия — отвърна тя, но съумя да докара изнурена усмивка. — Поставиха му диагнозата преди девет месеца, когато вече беше твърде късно да се лекува. Оттогава единственото, което ни остава, е да се борим с времето.

— Ени! — възкликна Дудитс. Познатата добродушна усмивка озаряваше бледото му лице. — Ноо еен, ъйщи ъъмет!

— Точно така — просълзи се Хенри. — Нов ден, същият късмет.

— Зная защo си тук — рече Робърта, — но не недей. Моля те, Хенри. Умолявам те. Не ми взимай детето. То умира.

9

Курц тъкмо се канеше да поиска от Пърлмътър сводка за Ъндърхил и новия му приятел — на име Хенри, Хенри Девлин — когато Пърли нададе пронизителен вой и отметна глава. Веднъж в Никарагуа му се беше наложило да помогне на една жена да роди („А все ни наричат «лошите»“ — помисли си той) и този писък му напомни за нея и за красивите брегове на река Ла Хувеня.

— Дръж се, Пърли — изрева. — Дръж се, юначе! Дишай дълбоко!

— *Майната ти!* — изкрещя на свой ред младокът. — *Виж какво ми докара, изрод прокажен! МАЙНАТА ТИ!*

Курц не му се разсърди. Жените изричат какво ли не, докато се гърчат в родилни болки, и макар че Пърли определено принадлежеше към мъжката половина от човечеството, надали друг мъж бе изпитвал на гърба си преживяване толкова сходно с раждането. Най-добре беше да отърве Пърли от мъките му...

— Хич не го и помисляй — изстена младежът. По обраслите с червена брада страни се стичаха сълзи. — Хич не го и помисляй, дърт гушчер такъв!

— Не се тревожи, момко — промърмори „шефът“ и го потупа по рамото.

Отпред монотонно подрънкване металното гребло на снегорина, който разчистваше пътя им (след като се беше разсъмнало, вече се движеха с шеметната скорост от петдесет километра в час). Стоповете на снегорина мъждукаха кат мръсни червени звезди.

Курц се приведе и искрен интерес взе да изучава Пърлмътър. На задната седалка бе ужасно студено заради счупеното стъкло, но в момента това не му правеше впечатление. Предницата на дрехата на Пърли се беше издула като балон и Курц отново извади пистолета си.

— Шефе, ако този се пръсне...

Фреди не успя да довърши, защото Пърлмътър пусна оглушителна пръдня. Блъсна ги ужасяваща смрад, но онзи изобщо не

се смути. Облегна глава на седалката и притвори очи с блажено облекчение.

— Мамка ти! — изрева Фреди и побърза да свали стъклото, въпреки силното течение в джиपा.

Курц с удивление наблюдаваше как подутия корем на Пърли постепенно спада. Но моментът още не беше дошъл. И слава Богу. Възможно е създанието, дето растеше в Пърли, да им влезе в работа. Надали, но съществуваше такава възможност. В Светото Писание бе казано, че всички създания служат на Бога, което може би се отнасяше и за говнестулките.

— Дръж се, мъжки! — Курц потупа Пърлмътър по рамото и остави пистолета до себе си. — Дръж се и мисли за Господа Бога.

— Майната му на Господа Бога — изстена младежът, предизвиквайки удивлението на Курц. Не бе и подозирал, че образованият Арчи е способен да изрича подобни богохулни слова.

Стоповете на снегорина ярко блеснаха, машината отби вдясно и спря.

— О-хо! — възкликна Курц.

— Какво да правя, шефе?

— Спри зад него — нареди „шефът“, говореше спокойно, но отново грабна пистолета. — Я да видим какво иска нашият приятел. — Но сякаш се досещаше. — Фреди, какво правят нашите стари приятели? Чуваш ли ги?

— Само Оуен — колебливо призна Фреди. — Човекът с него и онези, които преследват, не ги чувам. Оуен [???]н е на пътя. В някаква къща е. Говори с някого.

— В Дери ли?

— А-ха.

В този миг до колата изникна другият шофьор, екипиран с огромни зелени гумени ботуши и канадка с качулка. Долната половина на лицето му бе омотана с вълнен шал, чиито краища се развяваха на вятъра; не бе нужно човек да умее да чете мисли, за да се досети, че му го е изплела жена му или майка му.

Шофьорът на снегорина се надвеси навън и сбърчи нос, ката надуши миризмата на сяр и етилов спирт. Подозрително огледа Фреди, полуприпадналия Пърлмътър и Курц, който се бе привел към

младежа и любопитно го наблюдаваше. Беше решил засега да скрие пистолета.

— Какво има, капитане? — обърна се той към шофьора на снегорина.

— По радиостанцията с мен се свърза някакъв човек, който се представи като Рандал. — Шофьорът повиши глас, за да надвика вятъра. Говореше с неподражаемия акцент на истински янки. — Гин'рал Рандъл. Твърдеше, че това било пряко включване по сателита от Уайоминг.

— Това име нищо не ми говори, капитане — все така жизнерадостно отвърна Курц... без да обръща абсолютно никакво внимание на Пърлмътър, който изстена:

— Лъжеш, лъжеш, лъжеш.

Онзи от снегорина го погледна, после отново се обърна към Курц:

— Човекът ми даде кодово название „Син изход“. Говори ли ви нещо?

— Приятно ми е да се запознаем — аз съм Бонд, Джеймс Бонд — засмя се Куерц. — Някой се е пошегувал с вас, приятелю.

— Онзи рече да ви предам, че вашето участие в операцията е приключило и че вече ви изказват благодарности.

— Споменаха ли нещо за златен часовник, юначе? — с блеснали очи поиска да знае Курц.

Шофьорът навлажни устни. „Колко интересно“ — рече си Курц. Улови точния момент, когато онзи отсреща заключи, че си има работа с откачен.

— Не знам за златен часовник. Само исках да ви кажа, че не мога да продължа с вас. Нали разбирате, нямам разрешение от...

Курц измъкна пистолета и го насочи право в лицето на шофьора:

— Ето ти разрешително, мъжки, подписано и подпечатано, в три екземпляра. Устройва ли те?

Онзи втренчи в оръжието спокойните си очи. Не изглеждаше особено разтревожен:

— А-ха, мяза да е съвсем редовно.

Курц се засмя:

— Юначага! Браво на теб! Хайде да потегляме. И те моля малко да ускориш ход, Бог да те поживи. В Дери ме чака едно лице за... —

Курц затърси точната дума — ... за инструктаж.

Пърлмътър нададе нещо средно между стон и смях. Шофьорът го погледна.

— Не му обръщай внимание, той е бременен — поясни Курц. — Току-виж поискал миди и кисели краставички.

— Бременен — съвършено безизразно повтори шофьорът.

— Да, но ти не му обръщай внимание. Не е твоя грижа. Работата е там, мъжки... — Курц се приведе и заобяснява мило, взирайки се над дулото на пистолета — ... че този, дето трябва да го хвана, се намира в Дери *сега*. Не след дълго отново ще излезе на магистралата. Подозирам, знае, че съм му по петите...

— Прекрасно го знае — вметна Фреди Джонсън. Почеса се по врата, после между краката.

— ... но междувременно мисля да го настигна. Ще си поразмърдаш ли дъртия задник или какво?

Онзи кимна и закричи към кабината на снегорина. Развиделяваше се, нощната тъма отстъпваше пред утринната дрезгавина. „Най-вероятно това е зората на последния ми ден“ — с известна почуда си рече Курц.

Пърлмътър взе да надава тихи болезнени стонове. Отначало заръмжа, после се разпищя и отново се хвана за корема.

— Господи! — възкликна Фреди. — Виж му корема, шефе. Надига се като втасало тесто!

— Дишай дълбоко. — Шефът доброжелателно потупа по рамото страдалеца. В този миг снегоринът потегли. — Дишай дълбоко, мъжки! Отпусни се. Просто се отпусни и си мисли за хубави неща.

10

До Дери оставаха шейсет и пет километра. „От Оуен ме делят шейсет и пет километра — разсъждаваше Курц. — Не е никак лошо. По петите ти съм, мъжки! Да ти дам един урок. Да видиш какво се случва, когато прекрачиш границата на Курц.“

Изминаха още трийсет километра, но онези двамата продължаваха да се бавят в Дери — и Фреди и Пърлмътър го

потвърдиха, макар че Джонсън вече не беше толкова сигурен. Пърли обаче обясни, че разговаряли с майката. Майката не искала да го пусне.

— Кого да пусне? — всъщност пет пари не даваше. Майката ги задържаше в Дери и по този начин му предоставяше възможност да скъси дистанцията помежду им, Бог да я благослови тая майка, независимо коя е и защо го прави.

— Не знам — отвърна Пърли. След разговора с шофьора на снегорина стомахът му се беше поуспокоил, но той говореше едва-едва. — Не виждам... Има някакъв, но той сякаш няма разсъдък, в който може да се надникне.

— Фреди, ти какво ще кажеш?

Джонсън поклати глава:

— Изгубих Оуен. Едвам долавям и мислите на шофьора на снегорина. Сякаш е... де да знам... нещо като радиосигнал, който заглъхва.

Курц се наведе и внимателно огледа растителността по врата на Фреди. Власинките в средата на петното имаха наситен оранжево-червен цвят, но по краищата бяха побелели като пепел.

„Умира — помисли си. — Или организмът на Фреди го убива, или околната среда не му понася. Оуен беше прав. Да му се не види!“

Не че това променяше нещо. Границата си е граница, а Оуен бе дръзнал да я пристъпи.

— Снегоринът — уморено изрече Пърли.

— Какво значи снегоринът, мъжки?

Но не се наложи Арчи да обяснява. Напред сред снежната вихрушка се появи табела: „ИЗХОД 32 — ГРАНДВЮ/ГАРА ГРАНДВЮ“. Снегоринът внезапно ускори ход и греблото се повдигна. Хъмвито веднага поднесе. Водачът на грамадната машина въобще не си даде труд да включи мигач, а буквално влетя в завоя с осемдесет километра в час; снегът зад него се завихри, образувайки бяло ветрило.

— Да карам ли след него? — попита Фреди. — Лесно ще го настигна, шефе!

Курц овладя неудържимият вътрешен порив да му нареди да го последва — ще размажат на пихтия проклетия янки със студените очи и ще му покажат какво се случва с онези, които дръзват да прекратят границата. Ще предпишат и на него една доза от лекарството на Оуен Ъндърхил. Само дето снегоринът бе по-голям от джипа, при това

значително, и кой знае какво ще се случи, ако започнат да си играят на блъскащи колички.

— Карай направо, мъжки — отсече и се облегна назад. — Не изпускай от очи плячката. — Все пак с искрено съжаление проследи камиона, отдалечаващ се в ледената светлина на зимното утро. Дори не можеше да се утешава с мисълта, че шофьорът е прихванал онази гадост от Фреди или Пърли, защото болестта очевидно минаваше бързо.

Продължиха напред и заради дълбоките преспи отново запълзяха с трийсет километра в час; Куц предполагаше, че като слязат по на юг, условията ще се подобрят. Бурята вече утихваше.

— Моите поздравления — обърна се към Фреди.

— А?

— Май оздравяваш. — Той го потупа по рамото, после се обърна към Пърлмътър: — Но за теб не знам, мойто момче.

11

На сто и петдесет километра северно от мястото, където се намираше Курц, и на по-малко от три километра от кръстопътя, където бяха заловил Хенри, до един бор стоеше новият командир на отряда „Импириъл Вали“ — петдесетгодишна жена с красиво, но жестоко лице. Операцията под кодово название „Пълно прочистване“ бе приключила. В долината вече властваше смъртта. По протежението ѝ се издигаха камари трупове с преплетени крайници, повечето мъртъвци бяха с оранжеви жилетки. Общо бяха стотина души. Документите им за самоличност бяха окачени на шиите им. Повечето бяха „обозначени“ с шофьорските си книжки, но тук-там се забелязваха кредитни карти „Виза“ и „Дискавъри“, карти на Синия Кръст и разрешителни за ловуване. Някаква жена с огромна черна дупка на челото беше „маркирана“ с абонаментната си карта от видеотека.

Кейт Галахър стоеше до най-голямата купчина трупове и тъкмо привършваше приблизителното преброяване, преди да напише втория си рапорт. Държеше джобен компютър „Палм Пайлът“ — устройство, за което Адолф Айхмен, прочутият счетоводител на мъртвите,

несъмнено би ѝ завидял. Доскоро компютрите отказваха да работят, но сега повечето хитроумни електронни машинки вече се бяха оправили.

Кейт носеше слушалки с микрофон, нагласен пред прозрачната маска, покриваща долната половина от лицето ѝ. От време на време искаше от някого разяснения или издаваше заповеди. Курц си бе избрал едновременно запален и способен заместник. Като изчисли броя на убитите в тази долина и на другите места, Кейт прецени, че са унищожили поне шейсет процента от бегълците. Тия тъпаци се бяха разбунтували, което определено бе изненадващо, но в крайна сметка повечето не оцеляха.

— Йо, Кейти-Кейт.

От гората в южния край се появи Джослин Макавой; бе забравила късата си коса със зелен копринен шал, пушката ѝ висеше на ремъка си. Предницата на канадката ѝ бе изцапана с кръв.

— Стреснах ли те? — обърна се към новия си командир.

— Е, може малко да си ми вдигнала кръвното.

— Добре, де. Ще ти кажа нещо успокояващо — четвъртият сектор е прочистен. — Очите ѝ блеснаха. — Имаме над четирийсет броя. Джаксън ти е подготвил яко сведение, а като заговорихме за яки работи, знаеш ли как добре ще ми дойде един як...

— Уважаеми дами, извинете, че ви прекъсвам.

Двете жени се обърнаха. От заснежените храсталаци в северния край на долината изникнаха шестима мъже и две жени. Повечето носеха оранжеви жилетки, но начело на групата беше набит мъжага с гащеризон под канадката — явно бе от отряда „Синя група“. Още не беше свалил прозрачната маска, макар че му беше поникнала червеникава брада, което определено не беше по устав. Новодошлите бяха въоръжени с автоматични оръжия.

Галахър и Макавой слисано се спогледаха, сякаш си казваха: Пипнаха ни по бели гащи. В следващия миг Джослин Макавой стисна автомата, а Кейт Галахър посегна към браунинга, който беше подпряла на дървото. Нито едната не успя. Изстрелите бяха оглушителни. Макавой отхвъркна на пет метра. Единият ѝ ботуш падна.

— *Това ви е за Лари!* — крещеше едната жена от групичката с оранжево облекло. — *Това ви е за Лари, мръсници такива, това ви е за Лари!*

Когато прекратиха стрелбата, набитият мъж с червената козя брадичка събра групата около трупа на Кейт Галахър, която бе завършила „Уест Пойнт“ девета по успех във випуска, преди да прехване заболяването, наречено „Курц“. Той взе оръжието ѝ, което беше по-добро от неговото, и заговори:

— Твърдо вярвам в демокрацията, затова можете да правите каквото намерите за добре, но аз тръгвам на север. Не знам колко време ще ми отнеме да науча текста на „О, Канада“^[2], но със сигурност ще разбера.

— Идвам с теб — обяви един от Мъжете, останалите го последваха. На излизане от долината водачът им, който се казваше Емил Бродски, се наведе и измъкна от една снежна преспа джобния компютър.

— Винаги съм мечтал за такъв — обясни. — Луд съм по модерните технологии.

Напуснаха долината на смъртта оттам, откъдето бяха дошли, и се насочиха на север. Наоколо долитаха откъслечни изстрели, но като цяло можеше да се приеме, че операция „Пълно прочистване“ е приключила.

Междувременно господин Сив е извършил повторно убийство (на което Джоунси не беше свидетел) и се снабди с друго превозно средство — този път общински снегорин. Господин Сив очевидно бе приел, че няма да успее да измъкне Джоунси от убежището му (във всеки случай не и без да посвети на този проблем цялото си време и енергия), и бе решил да прибегне до най-доброто в случая решение и да изолира от света упорития си гостоприемник. Джоунси прекрасно разбираше как се е чувствал Фортунато, докато Монтресор го е зазиждал в избата^[3].

Извънземният извърши убийството малко след като потегли по магистралата с колата на пътния полицаи, придържайки се към платното, водещо на юг, което бе хлъзгаво като пързалка. През това време Джоунси бе в дрешника, съсредоточавайки се върху едно ново, на пръв поглед гениално хрумване.

Господин Сив е прекъснал телефонната линия, така ли? Добре, тогава просто ще сътвори нова форма на комуникация, както създаде термостата, за да охлади канцеларията, когато Сивия беше намислил да го изпече. Например телекс. Защо не? Всички тия джунджурии са символични — просто образи, които му помагаша да се съсредоточи, за да използва силите, които се таяха в него вече повече от двадесет години. Господин Сив ги бе доловил — отначало се изплаши, после предприе ефектни мерки да попречи на Джоунси да ги използва. Номерът беше винаги да търси начин да заобиколи преградите, издигнати от извънземния.

Той затвори очи и си представи факсмашина като онзи в кабинета му във факултета по история, пожелавайки си тя да се появи в дрешника. Чувствайки се досущ като Аладин, който потърква вълшебната лампа (но за разлика от него май имаше право на неограничен брой желания, стига само да не се разсейва), си представи още топ хартия и черен молив марка „Блак Бюти“. После влезе в дрешника да провери как се е справил.

На пръв поглед завидно добре... само дето моливът беше доста особен — чисто нов, с непокътнат подострен графит, но изгризан отгоре. Така и трябваше да бъде, нали? „Блак Бюти“ беше любимата марка моливи на Бобъра, и то още от времето, когато бяха в началното училище на Уичъм Стрийт. Останалите използваха по-обикновените жълти моливи „Ебърхард Фейбърс“.

Факсът изглеждаше съвършен — стоеше на пода под куп закачалки и едно яке (яркооранжева канадка, която майка му му купи за първата им ловна експедиция и го накара да ѝ обещае — с ръка на сърцето — че няма да я сваля „нито за миг, докато е навън“) и окуражително бръмчеше.

Разочарованието дойде, когато той коленичи пред апарата и прочете съобщението: „ОТКАЖИ СЕ, ДЖОУНСИ! ИЗЛЕЗ!“

Вдигна слушалката и чу запис на гласа на господин Сив: „Откажи се, Джоунси, излез. Откажи се, Джоунси, из...“

В този момент екнаха удари, силни като гръмотевици, които го накараха да изкрещи и да скочи на крака. Първата му мисъл бе, че господин Сив е решил да нахлуе с взлом и е пратил яките момчета от компютърната игра „Суот“ да разбият вратата.

Само че шумът не идваше от вратата. Източникът бе прозорецът и в известен смисъл това бе по-лошо. Господин Сив беше спуснал щорите, които очевидно бяха стоманени. Не стига, че Джоунси беше затворник, ами вече бе изолиран от света.

От вътрешната страна на щорите имаше надпис, който ясно се четеше през стъклото: „ОТКАЖИ СЕ! ИЗЛЕЗ!“. Малко напомняше на онзи епизод от „Магьосникът от Оз“, когато в небето се появява надпис „ПРЕДАЙ СЕ, ДОРОТИ“. НА Джоунси му се прииска да се засмее, но не можа. Преживяването не беше смешно, а направо кошмарно.

— Не! — извика. — Вдигни ги! Вдигни ги, мътните те взели!

Отговор не последва. Джоунси замахна с ръце с намерението да счупи стъклата и да заудря по металните капаци, после си каза: „Да не съм луд? Той точно това иска! Разбия ли стъклата, в същия миг щорите ще изчезнат и господин Сив ще бъде о мен. Тогава с теб е свършено, приятелче.“

Долавяше движение и боботене на двигател. Къде ли се намират? Уотървил? Огъста? Още по на юг? Надали, в противен случай господин Сив щеше да смени снегорина с по-бързо превозно средство. Но все някога *ще излязат* от зоната, и то скоро. Защото пътуваха на юг.

„Все едно съм мъртъв — помисли си Джоунси и опечалено се втренчи в спуснатите щори с подигравателното послание. — Все едно вече съм мъртъв.“

14

Накрая именно Оуен хвана Робърта за раменете, като крадешком погледна часовника, осъзнавайки, че всяка минута доближава Курц с по един километър — и й обясни, че трябва да вземат Дудитс със себе си независимо колко е болен. Хенри не знаеше дали е способен да изрече фразата „От Дудитс зависи съдбата на човечеството“ дори при

тези обстоятелства. Но Ъндърхил, който през целия си живот с оръжие бе защитавал родината си, я изрече.

Дудитс не изпускаше Хенри от прегръдката си, а зелените му очи радостно блестяха. Те поне не се бяха променили. Нито пък усещането, което се създаваше, когато човек беше с Дудитс — че всичко е съвсем наред или в най-скоро време ще бъде.

Робърта гледаше Оуен, видимо остарявайки с всяка негова дума.

— Да — повтаряше тя, — да, разбирам, че искате да намерите Джоунсн — да го хванете — но какво цели тоя? И като е *дошъл* тук, защо не го *направи* тук?

— Госпожо, не мога да дам отговор на всички тези въпроси...

— Воаа — ненадейно изтърси Дудитс. — Оунси иска воаа.

Война? — с тревога се обърна Оуен към Хенри в мислите си. — *Каква война?*

Остави — отвърна Хенри и в този миг гласът в съзнанието на Оуен почти престана да се чува, вече долитайки съвсем слабо; *Трябва да тръгваме.*

— Госпожо Кавел! — Оуен отново нежно хвана ръцете ѝ. Хенри много обичаше тази жена, макар да бе постъпил доста жестоко, като почти я беше забравил през последните десетина години; причината за обичта му бе лесно обяснима. Добротата на тази жена се излъчваше от цялото ѝ същество. — *Трябва да тръгваме.*

— Не. Моля ви, недейте! — Сълзите ѝ рiekнаха. На Оуен му идеше да ѝ каже „Недейте, госпожо. И без това всичко е отвратително. Недейте, моля ви.“

— Преследва ни един човек. Много лош човек. Трябва да сме изчезнали, преди да е стигнал дотук.

Сгърченото от мъка лице на Робърта се промени, изпълни се с решителност:

— Добре тогава. Щом трябва, направете го. Но ще ви придружа.

— Не! — възкликна Хенри.

— Да! Да, мога да се грижа за него... да му давам хапчетата... ще взема и глицериновите тампони...

— Ума, ии тоо туу.

— Не, Дуди, не!

— Ума, ии тоо туу! Нама таано! — „Няма страшно“. Дудитс все повече се възбуждаше.

— Наистина, нямаме повече време — припираше Оуен.
— Робърта, моля те! — настояваше Хенри.
— Искам да дойда! — извика тя. — Той е единственото, което имам!

— Ама — започна Дудитс. В гласа му нямаше нищо детинско. — Ии... тоо ТУУ.

Тя го изгледа и още повече се състари.

— Добре. Само минутка. Требва да ви дам нещо.

Влезе в неговата стая и се върна с голям книжен плик, който връчи на Хенри:

— Това са хапчетата му. Към девет часа взима преднизон. Иначе получава хрипове и го болят гърдите. Може да му дадете перкосет, ако поиска, но той вероятно ще поиска, защото студът навън ще му причинява болка.

Изгледа Хенри с тъга, но не и с упрек. Изведнъж той съжали, че не е доловил в погледа ѝ упрек. Бог му е свидетел, никога не се бе чувствал толкова ужасно. Не само защото Дудитс беше болен от левкемия, а защото е бил болен толкова време, без никой от тях да разбере.

— Ето и лимоновите тампони, но почиствайте само устните му, защото венците му много кървят и от киселото го болят. Вътре има и памук, ако му потече кръв от носа. А, катетъра... Виждаш ли го на рамото му?

Хенри кимна от превръзката стърчеше пластмасова тръбичка, която извика у него странно чувство за *dèjà vu*.

— Дръж го завито, когато сте навън... Доктор Бриско ми се смее, но аз все се страхувам, че през него влиза студът... достатъчен е шал... или дори носна кърпичка... — Риданията отново я надвиха, нахъсвайки думите ѝ.

— Робърта... — започна Хенри, но погледът му вече не се отделяше от часовника.

— Аз ще се грижа за него — обеща Оуен. — Грижех се за баща ми до деня на смъртта му. Знам предназначението на преднизона и перкосета. Както и на по-сериозните стероиди и по-силните болкоуспокояващи. Накрая вече му давах марихуана, метадон и чист морфин, който действа по-добре от хероина.

Морфинът, който е най-мощния двигател на смъртта, неин неизменен спътник.

Почувства как дребната жена се промъква в мислите му — изпита гъделичкащо усещане като допира на боси стъпала, които пристъпват толкова леко, че почти не докосват пода. Усещането не бе неприятно. Робарта се опитваше да разбере дали онова, което бе казал за баща си, отговаря на истината. Даде си сметка, че телепатията е скромен дар от необикновения й син и тя я използва толкова отдавна, че вече дори не си дава сметка какво прави... като Бобъра — приятелят на Хеинри — с клечките за зъби. Способността й да чете чужди мисли не беше всеобхватна като тази на Хенри, но все пак я имаше и Оуен никога не се бе чувствал толкова щастлив, че е казал истината.

— Той не е бил болен от левкемия.

— Имаше рак на белия дроб. Госпожо Кавел, наистина е крайно време да...

— Трябва да му дам още нещо.

— Робърта, не можем... — намеси се Хенри.

— Само секундичка, само секундичка. — Тя хукна към кухнята.

Оуен за пръв път изпита страх и промълви:

— Курц, Фреди и Пърлмътър... Хенри, не мога да разбера къде са! Изгубих ги!

Хенри бе отворил книжната кесия и надничаше вътре. Онова, което бе най-отгоре, буквално прикова погледа му. Отговори на Оуен, но гласът сякаш долиташе от далечния край на неразкривана — по дяволите, *неподозирана* — досега долина. Значи на истина съществува — вече го знаеше със сигурност. Пропастта на годините. Нямаше намерение и не можеше да твърди, че въобще не е подозирал за съществуването на подобни обекти, но за Бога, как е възможно да е знаел толкова *малко*?

— Тъкмо отминаха изход 29. Делят ни трийсет километра. Дори по-малко.

— Какво ти става?

Хенри бръкна в кафявия плик и извади подобния на паяжина плетен предмет, който висеше над леглото на Дудитс, а преди смъртта на Алфи бе окачен над неговото легло.

— Дудитс, откъде имаш това? — попита, но естествено знаеше отговора. Този капан за сънища бе по-малък от онзи в голямата стая в

Бърлогата, но инак негово копие.

— Бо-ъра — отвърна Дудитс. Не отделяше очи от Хенри нито за миг. Сякаш не можеше напълно да повярва, че приятелят му е тук. — Бо-ъра ии паати. За мооя оолееда минаатаа сеемица.

Оуен вече надвиваше бируса и способността му да чете мисли бързо отслабваше, но лесно разбра думите на Дудитс — „Бобъра ми го прати. За моята Коледа миналата седмица.“ Увредените от синдрома на Даун се затрудняваха с възприятието за време и Оуен подозираше, че за Дудитс миналото се свежда до миналата седмица, а бъдещето — до следващата седмица. Рече си, че ако всички мислеха по този начин, в света щеше да има много по-малко мъка и ненавист.

Хенри още остана втрепен в малкия талисман, после го прибра в кафявия плик, в този момент дотича Робърта. Дудитс се ухили до уши, като видя какво му е донесла.

— Ууби-Дуу! — извика той. — Ууби-Дуу! — Сграбчи кутията за сандвичи и разцелува майка си.

— Оуен — с блеснали очи съобщи Хенри, — имам една *изключително* добра новина.

— Кажи.

— Ония гадове ще се позабавят — току-що се натресох в едно ремарке точно на изход 28. Което ще ги забави с десет, може би дори двайсет минути.

— Слава Богу. Трябва да се възползваме. — На закачалката висеше огромно синьо пухено яке с надпис „РЕД СОКС УИНТЪР БОЛ“, извезан с алени букви на предницата. — Това твоето яке ли е, Дудитс?

— Мое! — с усмивка кимна той. — Мое яке. — Оуен се пресегна да го свали и Дудитс изтърси: — Тии вияа каа намееиииме Ооузи. — Разбра и го полазиха тръпки. „Ти видя как намерихме Джоузи.“

Дудитс го е видял. Но дали снощи, или в онзи далечен ден преди деветнайсет години? Нима дарбата му позволяваше по някакъв начин да пътува във времето?

Той почти се зарадва, че моментът не е подходящ за подобни въпроси.

— Бях решила да не му давам кутията, но размислих.

Робърта се взря в жълтия предмет в ръцете на сина си — той го премятеше от ръка на ръка, борейки се с огромното яке, което също му

беше подарък от Бостън Ред Сокс. На фона на яркосинята дреха и още по-искрящата жълта кутия лицето му изглеждаше невероятно бледо. — Знаех си, че заминава. А аз оставам. — Очите ѝ изпитателно се взираха в лицето на Хенри. — Наистина ли няма да ме вземете с вас?

— Ако дойдеш може да загинеш пред очите му — отвърна психиатърът, ненавиждайки жестоката фраза, както и това колко добре го бе подготвил животът да натиска правилните копчета. — Искаш ли синът ти да стане свидетел на смъртта ти, Робърта?

— Не, разбира се. — После сякаш размисли и добави, наранявайки го до дъното на душата му: — Мътните те взели.

Отмести Оуен и бързо закопча якето на сина си. После го хвана за раменете и се втренчи в него. Мъничка, но силна жена-птичка. Стоеше пред високия си блед син, който буквално се губеше в гигантското яке. Бе престанала да плаче.

— Бъди послушен, Дуди.

— Ообъъ, Ама.

— Да слушаш Хенри.

— Ообее, Ама. Уушаа Ени.

— И не си разкопчавай якето.

— Ообее. — Слушаше я, но вече започваше да гуи търпение, искаше да тръгва — всичко това страшно напомняше на Хенри за миналото: разходки за сладолед и до игрището за миниголд (Дудитс бе необикновено добър в тази игра и само Пит съумяваше да го бие, при това с огромно старание), или на кино; и вечно „Да слушаш Хенри“ или „Да слушаш приятелите си“; вечно „Бъди послушен, Дуди“ и „Ообъъ, Ама“.

Измери го с поглед.

— Обичам те, Дъглас. Ти винаги си бил добър син и аз ужасно много те обичам. А сега ми дай целувка.

Той я целуна; Робърта не можа да се въздържи и помилва страната му, обрасла с пясъчноруса брада. Хенри не издържаше на тази гледка, но *не можеше* да откъсне очи, безпомощен като муха в паяжина. Този талисман предпазваше, но наистина беше капан.

Дудитс разсеяно я целуна още веднъж, местейки поглед от Хенри към вратата. Бързаше да тръгва. Защото знаеше, че преследвачите на Хенри и неговия приятел са близо ли? Защото предстоеше приключение, като онези, които бяха преживели петимата

заедно едно време? Или и двете? Да, може би и двете. Робърта го целуна за последен път.

— Робърта — попита Хенри, — защо не си ни казала, че е болен? Защо не ни се обади?

— А вие защо не дойдохте нито веднъж?

Можеше да я попита: „А защо Дудитс не ни извика?“, но щеше да излъже. От март насам, когато Джоунси претърпя злополуката, Дудитс постоянно ги викаше. Замисли се за Пит — седнал наскоро край преобърнатия скаут, пие бира и безброй пъти изписва „ДУДИТС“ в снега. Дудитс, който умира, изоставен на пустинен остров в земята на Никога-Никога; Дудитс, който изпраща послания, но среща само мълчание. Най-сетне един от тях бе дошъл, но само за да го отведе с торба хапчета и старата жълта кутия за сандвичи. Капанът за сънища не знае що е милост. От самото начало, още от най-първия ден на запознанството си, му мислеха само доброто и винаги го бяха обичали най-искрено. За да се стигне накрая до тук.

— Грижи се за него, Хенри. — Тя потърси погледа на Оуен. — И ти. Грижете се за сина ми.

— Ще се опитаме — промълви Хенри.

15

От Диърборн Стрийт нямаше накъде да се завие — всички пресечки бяха затрупани със сняг. В бързо светлеещата утрин кварталът приличаше на градче, потънало в северната тундра. Оуен включи на задна скорост и джипът полетя заднишком по улицата, тромаво поднасяйки насам-натам грамадната си задница. От време на време високата броня се удряше в някой погребан под снега автомобил и се чуваше звън от строшено стъкло; после прелетяха през вкоравената ледена стане на кръстовището с главната улица и описвайки опасен завой, се намериха на Канзас Стрийт, която водеше към магистралата. През цялото това време Дудитс седеше на задната седалка съвършено спокойно с жълтата кутия на скута си.

Хенри, защо Дудитс каза, че Джоунси искал война?

Хенри се опита да му изпрати отговора мислено, но Оуен вече не чуваше. Петната от бируса по лицето му бяха побелели и като се

почеса разсеяно по бузата, по ноктите му останаха цели снопчета. Кожата отдолу изглеждаше напукана и зачервена, но не приличаше на болна. „Като настинка — удивляваше се Хенри. — Всъщност е не по-страшно от настинка.“

— Не каза „война“, Оуен.

— Вооаа — съгласи се новият им спътник на задната седалка. Наведе се да огледа голямата зелена табела, на която пишеше „Южно шосе № 95“. — Оонси ииаа вооаа.

Оуен сбърчи чело; мъртвите власинки бирус се посипаха като пърхот. — Какво...

— *Вода* — преведе Хенри и се пресегна да потупа кокалестото коляно на Дудитс. — Опитва се да каже, че Джоунси иска *вода*. Само че не Джоунси я иска. Другият я иска. Онзи, когото Джоунси нарича „господин Сив“.

16

Робърта влезе в стаята на Дудитс и се зае да събира разхвърляните дрехи — направо побесняваше от навика му да ги захвърля където му попаднеше, но като че ли отсега нататък тази грижа щеше да ѝ бъде спестена. Едва ли бе разтребвала и пет минути, когато краката ѝ се подкосиха и се наложи да седне на стола до прозореца. Накъдето и да погледнеше, все ѝ се набиваше на очи леглото, на което синът ѝ напоследък се залежаваше все по-дълго и по-дълго. Мътната светлина на утрото, която падаше върху възглавницата и огряваше кръглата вдлъбнатина от главата на Дудитс, бе неизразимо жестока.

Хенри сигурно смята, че бе разрешила на Дудитс да ги придружи, защото вярва, че по някакви причини бъдещето на целия свят се крепи единствено на надеждата да открият Джоунси, и то *скоро*. Но това не бе истинската причина. Позволи му да заmine, защото това бе неговото желание. Болните на смъртно легло получават бейзболни шапки с автограф, но получават и позволение да заминат със старите си приятели.

Но ѝ бе много трудно.

Загубата бе ужасно тежка.

Тя притисна към лицето си купчината тениски, за да не вижда леглото, но миризмата им не ѝ даваше покой: ухаеха на шампоан „Джонсън“ и сапун „Дайъл“, но най-силна и най-страшна бе миризмата на крема с арника, с който мажеше гърба и краката му при болки в мускулите.

В отчаянието си се опита да го открие — къде ли е отишъл с двамата мъже, които дойдоха и го отведоха като мъртъвците, от които се страхуваше — но не го намери.

Скрил се е от мен. През годините се радваха (наистина най-вече се *радваха*) на специфична телепатия, която не се различаваше съществено от способността на майките на изключителните деца да четат мисли (думата „медитация“ непрестанно се повтаряше в групите за подкрепа, които с Алфи хосещаваха някога), но тя бе изчезнала. Дудитс бе прекъснал връзката, което означаваше, че очаква да се случи нещо ужасно.

Знае, че ще се случи.

Робърта вдъхна миризмата на тениските и отново се разрида.

17

Курц се чувстваше добре (*общо* взето), докато стигнаха до червените бариери, препречващи пътя, и сините полицейски лампи, които проблясваха в мрачната утрин; патрулните коли бяха паркирани около прекатурен влекач, подобен на мъртъв динозавър. Най-отпред стоеше полицай, така увит в дрехи и шалове, че лицето му въобще не се виждаше, и им махаше да отбият към изхода от магистралата.

— Мамка му! — изсъска Курц. Трябваше да се насили да не извади пистолета и да открие огън, стреляйки напосоки. Знаеше, че ще бъде фатално — около закъсалия камион се навъртаха още ченгета, но въпреки това изпитваше непреодолим подтик да го направи. Бяха толкова близо! Почти бяха стигнали, в името на разпънатия Исус! И така да ги забавят! — Мамка му, мамка му, *мамка му!*

— Какво да правя, шефе? — попита Фреди. Седеше зад волана абсолютно невъзмутимо, но и той бе приготвил оръжието си — автоматична карабина — в скута си. — Ако дам газ, май ще успеем да завием вдясно. Ще изчезнем за шейсет секунди.

Курц повторно се насили да не му отвърне: „Добре, Фреди, дай газ, а ако някой от тия синьодрешковци ти се изпречи на пътя, го размажи.“ Фреди може и да се промъкне... но може и да не успее. Курц вече се бе убедил, че младежът не бе толкова добър шофьор, за каквото се мислеше. Като твърде много пилоти той се заблуждаваше, че уменията му в небето се пренасят едно към едно на земята. Дори да минат, ще бъдат обречени. Вече бе загубил властта си, отнел му я бе онзи страхливец Рандал, който бе отменил операцията.

„Трябва да направя необходимото — помисли си. — Нали за това ми плащат луди пари.“

— Бъди послушен и карай, накъдето ти показва. Като излизаш от магистралата, искам да му се ухилиш и да размахаш палец, сякаш му пожелаваш успех. После продължаваш на юг и при първа възможност се връщаме на магистралата. — Въздъхна. — Всемогъщи Боже. — Приведе се толкова близко до Фреди, че успя да различи побеляващите власинки бирус в дясното му ухо. После пошепна като страстен любовник. — А ако ни издъниш, моето момче, ще те гръмна в тила. — Опря дулото в точката, където започваше твърдата част на черепа. — Точно тук.

Безизразното като на индианец лице на Фреди въобще не трепна.

— Да, шефе.

Курц сграбчи за рамото почти изпадналия в кома Пърлмътър и го заразтърсва, докато клепачите му най-сетне трепнаха и се отвориха.

— Остави ме, шефе. Искам да поспя.

Курц опря дулото на пистолета в слепоочието на бившия си помощник:

— Нищо подобно. Стани и прегърни света, мъжки. Време е за сводка.

Пърли измуча, но все пак се поизправи. Отвори уста да каже нещо и върху канадката му падна един зъб. Изглеждаше съвършен. „Мамо, виж, няма нито един кариес.“

Пърли съобщи, че Оуен и новото му приятелче са все още в Дери. Много добре. Фантастично! Петнадесет минути по-късно, когато хъмвито отново се озова на магистралата, положението вече не изглеждаше толкова розово. Намираха се на около два километра от мястото, което им трябваше.

— Пак тръгна ха — съобщи се Пърлмътър със слаб, изтерзан гласец.

— Дявол го взел! — Трепереше от ярост — болезнена и силна ярост, насочена към Оуен Ъндърхил, който се бе превърнал в олицетворение (поне за Ейб Курц) на цялата жалка, провалена операция.

Пърли нададе стон на крайно, безнадеждно отчаяние. Коремът му отново се надигаше. Той го притискаше с ръце, облян в пот. От болка инак незабележителното му лице бе станало почти красиво.

Изпусна поредната пръдня, която сякаш нямаше край. Звукът напомни на Курц на дяволиите, които преди хиляди години по време на един летен лагер сглобяваха от консервени кутии и навосъчен канап. Викаха им бикодрънки.

Смръдната, която изпълваше джипа, бе всъщност миризмата на червеният зловреден тумор, който растеше в органичната пречиствателна станция на Пърли — като приключи с отпадъчните вещества, премина на качествена храна. Пфу! И все пак можеше да се отчете известно подобрение — Фреди се поправяше, а Курц така и не се беше заразил (може би имаше имунитет срещу риплито — във всеки случай свали маската и я захвърли с безразличие още преди петнадесет минути). А Пърли, макар и болен, бе ценен — разполагаше с доста добър радар в корема. Ето защо Курц го потупа по рамото, пренебрегвайки вонята. Рано или късно онова нещо ще изскочи навън и Пърли ще престане да бъде полезен, но Курц нямаше намерение да се тревожи предварително.

— Дръж се — окуражи го нежно. — Просто му кажи пак да заспи.

— Шибан... идиот — изхълца младежът.

— Разбира се, какво кажеш, мъжки. — Наистина бе идиот. А Оуен наистина се оказа страхлив който, но кой го пусна в кокошарника?

Тъкмо отминаваха изход 27. Курц погледна в пътя, въобразявайки си, че забелязва следите от джипа на Оуен. Нејде пред тях, отляво или отдясно на моста, се намира къщата, в която Оуен и неговият приятел се отбиха по незнани причини. Защо?

— За да вземат Дудитс — обясни Пърлмътър. Коремът му отново спадаше и като че най-страшната болка утихваше. Поне за момента.

— Дудитс? Що за име е това?

— Не знам. Чувам го от майка му. Но самия него не го виждам. Той е различен, шефе. Сякаш е сивчо, не човек.

При тези думи Курц настръхна.

— Майката си мисли за този Дудитс сякаш е и мъж, и момче. — Това беше най-доброволното изявление на Пърли, откакто бяха потеглили.

— Сигурно е бавноразвиващ се — вметна Фреди.

Пърли плъзна поглед към него.

— Възможно е. Във всеки случай е болен. — Въздъхна. — Знам какво му е.

Курц отново го потупа по рамото.

— Горے главата, мъжки. А какво става с онези, дето ги преследват? Онзи Гари Джоунс и мнимият господин Сив? — Не че му пукаше, но е възможно посоката и бързината на движение на Джоунс — и Сив, ако такъв въобще съществува извън болното въображение на Оуен Ъндърхил — да повлияят на посоката и бързината на движение на самия Ъндърхил, Девлин и... Дудитс?

Пърлмътър поклати глава, после затвори очи и отново се облегна назад. Ненадейният прилив на енергия и интерес се бе изпарил.

— Нищо. Блокирани са.

— Може би въобще ги няма?

— А, има нещо. Долавям нещо като черна дупка. — После сънено добави: — Чувам ужасно много гласове. Идва подкрепление.

Пърлмътър сякаш ги извика с думите си — в този миг по междуцатско шосе № 95 се зададе най-големият конвой, който Курц бе виждал през последните дваисет години. Начело на колоната като огромни слонове пълзяха два снегорина, които изтикваха снега с греблата си и оголваха пътя чак до асфалта. Следваха ги два камиона с пясък, които също се движеха в тандем. Назад започваше двуредна колона от бойни машини и тежка артилерия. Курц различи покритите с брезент познати силуети, натоварени върху плоски влекачи, които можеха да бъдат единствено ракети. Другите влекачи караха радари, далекомери и Бог знае още какво. Между тях пълзяха грамадни камиони с брезентови платнища, чиито гърбици изникваха заплашително на дневната светлина. С тях пътуваха не стотици, а хиляди мъже, готови за Бог знае какво — да започнат Третата световна

война, да влязат в ръкопашен бой с двуглави чудовища или може би с интелигентни насекоми като онези от „Звездни рейнджъри“, чума, лудост, смърт, или Второ пришествие. Ако на север е останал някой от бойните отряди на Импириъл Вали на Кейти Галахър и провеждат някакви действия, дано час по-скоро да зарежат всичко и да тръгнат към Канада. Със сигурност няма да им е от полза да размахват ръце и да викат „*Il n'y a pas d'infection ici*“ — този трик вече не минава. Дълбоко в сърцето си Курц знаеше, че Оуен бе прав поне за едно — на север всичко свърши. Каквито и подкрепления да пристигат, вече няма никакъв смисъл.

— Ще го затворят завинаги — съобщи Пърлмътър. — Джеферсън Тракт току-що стана петдесет и първия щат. Но на полицейски режим.

— Хващаш ли Оуен?

— Да — разсеяно отвърна онзи. — Но няма да е задълго. И той оздравява. Телепатията отслабва.

— Къде се намира той, мъжки?

— Тъкмо подминаха изход 25. Делят ни може би двацет и пет километра. Не повече.

— Да натисна ли газта? — попита Фреди.

Заради проклетия влекач не бяха успели да ги изпреварят и да ги причакат. Курц за нищо на света не искаше да пропусне следващата възможност, като катастрофира.

— Не — отвърна. — Засега няма да ги закачаме. — Скръсти ръце и зарея поглед из белия като чаршаф свят, който се простираше от двете страни на пътя. Снеговалежът беше престанал, а на юг пътищата сигурно бяха чисти.

Последните двацет и четири часа бяха изпълнени със събития. Взриви извънземен кораб, бе предаден от човека, когото смяташе за най-подходящия наследник на своето място, изтърпя бунт и цивилно въстание, а на всичко отгоре бе отстранен от командването от някакъв си мухльо, който никога не бе чувал за изстрел, произведен поради гняв. Курц затвори очи. След малко се унесе в дрямка.

Джоунси се заседя умърлушен на бюрото си доста дълго. Поглеждаше ту онемелия телефон, ту капана за сънища, който висеше от тавана (и се поклащаше от едва доловимото течение), ту вдигаше глава към стоманените щори, с които оня мръсник Сив му затвори гледката към света. И този неизменен тътен, който отекваше в ушите му и чак го разтърсваше! Може би бумтеше пещ, която плаче за ремонт, но причината не беше тази. Бучеше двигателят на снегорина, който си проправяше път на юг. Господин Сив седеше зад волана, вероятно нахлупил шапка с надпис „Общински комунални услуги“, открадната от последната му жертва, и пришпорваше машината, напъвайки мускулите на Джоунси, слушайки СиБи радиостанцията, използвайки слуха на Джоунси.

Е, Джоунси, докога ще се самосъжбяваш?

Джоунси, който се бе изпружил на стола — и почти се унасяше в дрямка — подскочи. Гласът на Хенри. Това не беше телепатия — гласовете бяха замлъкнали, защото господин Сив беше заглушил всичките освен своя — а идваше от дълбините на собственото му съзнание. Във всеки случай здраво го жилна.

Не се самосъжбявам, просто съм блокиран! — Не му хареса отбранителния тон на тази мисъл — изречена гласно, несъмнено щеше да прозвучи като мрънкане. — *Нямам връзка с външния свят, не виждам нищо, не мога да изляза. Не знам къде си, Хенри, но аз се намирам в изолатор.*

Тоя да не ти е изпил мозъка?

— Млъквай. — Джоунси разтърка слепоочията си.

Да не ти е взел спомените?

Не. Разбира се, че не. Дори тук, зад двойно заключената врата, която го делеше от милиардите надписани кашони, още помнеше как размаза сопола на Бони Дийл в първи клас (шест години по-късно, на пролетната забава в седми клас, покани същата тази Бони на танц); как внимаваше, когато Леймар Кларъндън ги учеше да играят на карти (играта бе известна като „крибидж“ на необразованите и непосветените); как Рик Маккарти изникна наред гората и Джоунси го помисли за елен. Прекрасно помнеше. Което сигурно бе огромно преимущество, но той не се досещаше в какво се състои то. Може би бе твърде голямо и твърде очевидно.

Как може да попаднеш в такава ситуация след всички криминалета, които си изчел — дразнеше го мисленият глас на Хенри. — Да не говорим за всичките научно-популярни филми за нашествия на извънземни, като почнеш с „Денят, когато Земята застина“ и свършиш с „Нападението на доматите-убийци“. И след всичко това да не можеш да разгадаеш тоя? Толкова ли не можеш по дима да откриеш коминчето?

Джоунси разтри слепоочията си по-силно. Това не е никаква телепатия, а собственото му съзнание, но защо не може да му запуши устата? Намира се в капан, тъй че какво значение има, по дяволите? Той е двигател без трансмисия, каруца без кон, мозъкът на Донован^[4], запечатан в контейнер с мътна течност, бълнуващ безполезни сънища.

Какво иска? Почни оттам.

Вдигна поглед към капана за сънища, който се полюшваше, тласкан от едва доловимите топли повеи. Долавяше грохота на снегорина, който бе достатъчно силен да накара картините по стените да се разтърсят. Тина Джийн Шлосинджър, ето как се казваше — и в тази канцелария уж висяла нейна снимка, на която изпод повдигнатата ѝ пола се виждала катеричката ѝ; колко ли подрастващи младежи са се помамили от тази химера?

Джоунси стана — буквално скочи на крака — и закрачи из кабинета, едва видимо накуцвайки. Бурята вече стихваше и хълбокът не го болеше толкова силно.

„Мисли като Еркюл Поаро — посъветва се сам. — Размърдай малките сиви клетки. Остави спомените, мисли само за господин Сив. Мисли логично. Какво иска той?“

Той се закова на място. Ама наистина, целта на господин Сив бе съвършено очевидна. Посети Водонапорната кула — най-малкото място, на което кулата се издигаше навремето — защото му трябваше вода. И то не каква да е вода, а питейна вода. Но Водонапорната кула вече не съществуваше, рухнала бе по време на голямата буря през 1985 г. — ха-ха, господин Сив, видя ли сега — а понастоящем Дери черпеше вода от север или от изток, при това не от едно място, пък и водоизточниците вероятно бяха недостъпни заради бурята. Тъй че след справка с наличните знания на Джоунси господин Сив се бе насочил отново на юг. Към...

Изведнъж всичко му се изясни. Краката му се подкосиха и той се строполи на пода, без дори да усети подновилата се болка в хълбока.

Кучето, наречено Хлапак. Дали е още тук?

— Естествено — прошепна. — Естествено, чак тук го надушвам. И то пърди като Маккарти.

Този свят бе враждебен към бируса, а жителите му се бореха срещу заразата с неподозирано ожесточение, извиращо от дълбоките недра на емоциите. Лош късмет. Но на последния оцелял извънземен му вървеше като по вода: като на зомбиран видиятен играч на зарове във Вегас, на когото му идват седмица след седмица: четворка, шестица, осмица, по дяволите, цяла серия. Най-напред намери Джоунси, вмъкна се в него и го завладя. После откри Пит, който го заведе където искаше, след последното „прожекторче“. После налетя на Анди Джанас от Минесота, който караше трупове на два елена, умъртвени от заразата. Животните не бяха от значение, но Джанас караше и разлагащия се труп на един от извънземните.

„Разлагащи се трулове — рееше се мисълта на Джоунси. — Разлагащи се трулове, от къде беше това?“

Няма значение. Защото следващата находка на господин Сив беше доджът с колито. И какво прави Сивият? Храни кучето с трупа? Навира му муцуната в разлагащата се тъкан ли? Не, много по-вероятно го е накарал да яде от него — „Хайде, моето момче, гризни си!“ Както и да се развиват говнестулките, процесът започва в стомаха, не в дробовете. За миг си представи Маккарти, изгубен в гората. Бобъра го пита: „Какво си ял? Мармотски дарадонки ли?“ Какво бе отвърнал гостът? „Храсти... някакви други неща... не съм много сигурен... бях толкова гладен, нали разбирате...“

Естествено. Гладен. Изгубен, уплашен и гладен. Не забелязва червените израстъци по листата на храстите и червените точици по зеления мъх, който е натъпкал в устата си, задавял се е, но го е поглъщал, защото някъде в кроткия си, изпълнен с „О, Боже“ и „Олеле, Божичко“ адвокатски живот е чел, че ако се изгубиш в гората, може да ядеш мъх, защото няма да ти навреди. Дали всеки от хората, които са погълнали бигрус (миниатюрни, невидими частици, които се носят във въздуха), развива противни малки чудовища като онова, което разпра Маккарти и уби Бобъра? Сигурно не, във всеки случай вероятността е не по-голяма, отколкото вероятността за бременност вследствие на

секс без предпазни мерки. Но Маккарти го бе прихванал... както и кучето, наречено Хлапак.

— Знае за къщичката — изрече Джоунси.

Разбира се. Виличката в Уеър на стотина километра западно от Бостън. Несъмнено знае историята за рускията, всички я знаеха — Джоунси често я разказваше. Бе прекалено хубава, за да не я разкаже човек. Знаеха я в Уеър, в Ню Сейлъм, в Куливил и Белчъртаун, Хардуик, Пакардсвил и Пелам. Знаеха я във *всички* околни градчета. А какво, моля ви се, обграждаха всички те?

Куобин, ето какво. Водохранилището Кообин. Водоизточникът, който захранваше Бостън и околностите му. Колко хора пият вода от Кообин дневно? Два милиона? Три милиона? Джоунси не знаеше със сигурност, но безспорно бяха много повече, отколкото някога са пили от Водонапорната кула. Господин Сив хвърляше седмица след седмица, още едно хвърляне и ще обере банката.

Два-три милиона души. Господин Сив щеше да ги запознае с колито и неговият нов приятел.

Бирусът ще се разпространи, когато попадне в нова среда.

[1] Стих от „Рубаят“, Омар Хаям, 11 век. — Б.пр. ↑

[2] Химнът на Канада. — Б.пр. ↑

[3] Герои от Буре амонтиладо — разказ на ужасите от Едгар Алън По (1809–1849). — Б.пр. ↑

[4] Едноименен роман, по-късно филмиран, от Кърт Сиодмак (1900–197, писател и режисьор от германски произход. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

КРАЯТ НА ПРЕСЛЕДВАНЕТО

1

На юг, на юг и все на юг. Когато господин Сив отмина отклонението за Галдинър — първият изход от магистралата след Огъста — снежната покривка изтъня и двете платна отново се разшириха. Време бе да замени снегорина с по-незабележимо превозно средство — вече не му вършеше работа, пък и Джоунси го заболяха ръцете от непривичното напрежение, което се изискваше за управлението на гигантската машина. Господин Сив пет пари не даваше за тялото на Джоунси (или поне така си казваше, но в действителност е много трудно да не изпитваш поне известна доза съчувствие към нещо, което ти предоставя неочаквани удоволствия като „бекон“ и „убийство“), ала то непременно *трябваше* да го пренесе на още около триста километра на юг. Подозираше, че за мъж на средна възраст Джоунси не е в особено добра физическа форма. От една страна, заради злополуката, но най-вече заради професията си. Джоунси беше „учен“. Вследствие на което доста пренебрегваше физическите упражнения, което смайваше господин Сив. Тези същества бяха съставени от шейсет процента емоции, трийсет процента сетивни усещания и десет процента разум („При това и десет процента са им много — размишляваше той, — но да бъдем великодушни.“). Да изоставиш обаче тялото си като Джоунси, му се струваше едновременно проява на упорство и на глупост. Разбира се, това не е негова грижа. Както и самият Джоунси. Вече не. Джоунси се бе превърнал в онова, което очевидно винаги бе искал да бъде: безплътен създание. Съдейки по реакциите му обаче, това състояние не му допаднаше особено много.

Проснато на пода сред цигарени угарки, празни картонени чашки от кафе и опаковки от снакс, колито зави от болка. Тялото му се бе раздуло до гротескни размери и бе заприличало на варел за вода.

Скоро ще изпусне газовете и коремът му отново ще спадне. Господин Сив бе установил връзка с бирума, който се развиваше в него, и можеше да регулира растежа му.

Кучето ще изиграе ролята на онова, което гостоприемникът му нарича „рускинята“. Постави ли животното където трябва, задачата ще бъде изпълнена.

Мислено затърси преследвачите. Хенри и неговият приятел Оуен съвсем бяха изчезнали — като радиостанция, която е престанала да излъчва — което го тревожеше. Още по-назад (тъкмо подминаваха изходите към Нюпорт, следователно онези се намираха на стотина километра северно от настоящото местоположение на господин Сви) ги следваше друга група от трима преследвачи, но ясен контакт имаше само с един от тях: Пърли. В този Пърли се развиваше бирум и господин Сив чуваше мислите му съвсем ясно. Преди това ловеше и друг от групичката — Фреди, но този Фреди се бе изгубил. Бирусът, с който бе заразен, беше загинал — така казваше Пърли.

Насреща му се изпречи зелена табела с надпис: „МЯСТО ЗА ПОЧИВКА“. Тук имаше „Бъргър Кинг“, който в картотеката на Джоунси фигурираше едновременно като „ресторант“ и „верига за бързо хранене“. Сигурно предлагат бекон — при тази мисъл стомахът му закъркори. Да, има много причини, поради които ще му е трудно да се раздели с това тяло. То криеше своите удоволствия — определено криеше страхотни удоволствия. Но сега нямаше време за бекон — беше време да смени превозното средство. Кое то трябваше да стане максимално незабележимо.

Отбивката се разделяше на два ръкава, съответно обозначени с табели „ЗА ЛЕКИ АВТОМОБИЛИ“ и „ЗА ТЕЖКОТОВАРНИ АВТОМОБИЛИ И АВТОБУСИ“. Господин Сив вкара огромния оранжев снегорин на паркинга за камиони; от въртенето на огромния волан мускулите на Джоунси трепереха от напрежение) и със задоволство отбеляза, че там една до друга са гарирани четири машини като неговата. Вмъкна се на крайното свободно място и изключи двигателя.

Потърси Джоунси, но той се беше спотаил в своята смущаваща безопасна зона.

— Какво си намислил, друже? — промърмори господин Сив.

Отговор не последва... но Джоунси се послушваше.

— Какво правиш?

Отново мълчание. Наистина, какво ли толкова *би могъл* да прави? Беше заключен, вече не виждаше света. И все пак не биваше да го забравя... както не можеше да забрави съблазнителните му предложения извънземният да се откаже от задачата си да посее семето и просто да се радва на живота на земята. Тази мисъл непрестанно изплуваше като пъхнато под вратата писмо от Джоунсиевия рай. Подобни послания съгласно архива на Джоунси се наричаха „рекламни лозунги“. Те са кратки и конкретни. Най-новият гласеше: „БЕКОНЪТ Е ЕДВА НАЧАЛОТО“. Господин Сив му вярваше. Още в болничната стая (*каква болнична стая? каква болница? коя е тази Марси? кой иска инжекция?*) бе разбрал, че животът на Земята е прекрасен. Но повелята бе изначална и безпрекословна: трябва да засее семето в този свят и да умре. А пък ако междувременно му се отвори възможност да похапне малко бекон, толкова по-добре.

— Кой е Ричи? От отбора на Тигрите ли беше? Защо го убихте?

Никакъв отговор. Но Джоунси слушаше. Много внимателно. Присъствието му направо *подлудяваше* господин Сив. Все едно беше (сравнението бе взето от речниковия запас на Джоунси) рибена костица, заседнала в гърлото. Не е толкова голяма, че да те задави, но е напълно достатъчна да те „тормози“.

— Късаш ми нервите, Джоунси. — Нахлузи ръкавиците, които бяха принадлежали на собственика на колито.

Този път получи отговор.

Чувствата ни са взаимни, друже. Тъй че що не вземеш да се разкараш някъде, където ще ти се зарадват? Що не идеш да разиграваш тоя театър на някой друг?

— Не мога. — Господин Сив протегна ръка към кучето, което с облекчение подуши ръкавиците, пазещи миризмата на стопанина му. Господин Сив мислено му заповяда да стои кротко, после слезе от снегорина и закрачи към алеята покрай ресторанта. Отзад сигурно има „служебен паркинг“.

Хенри и другия са по петите ти, задник такъв. Дишат ти във врата. Тъй че не си давай много зор. Остани тук, колкото ти се стои. Поръчай си тройна порция бекон.

— Те не ме усещат — издишайки облачета пара, отсече господин Сив (усещането как студеният въздух нахлува в устата и гърлото и

изпълва дробовете бе несравнимо, толкова ободряващо — дори миризмата на бензин и дизел бе прекрасна). — Ако аз не ги усещам, значи и те не ме усещат.

Джоунси се изсмя — действително се изсмя. Господин Сив се закова на място до контейнера за боклук.

Правилата се промениха, приятелю. Те се отбиха да вземат Дудитс, а Дудитс вижда Дирята.

— *Не знам какво означава това.*

Разбира се, че знаеш, задник такъв.

— Престани да ме наричаш така! — тросна се Сив.

Може и да престана, стига да не се държиш с мен като с тъпак.

Господин Сив отново закричи — да, зад ъгъла наистина бяха паркирани няколко коли, нагъсто скупчени една до друга, все стари и очукани.

Дудитс вижда Дирята.

Прекрасно знаеше какво означава това — онзи, дето се казваше Пит, притежаваше същото умение, същия *талант*, макар че при него едва ли се проявяваше толкова ярко както у този смущаващ субект Дудитс.

На господин Сив никак не му допаднаше идеята да оставя следи, които Дудитс вижда, но разполагаше с информация, за която Джоунси не знаеше. Според Пърли, Хенри, Оуен и Дудитс се намираха само на двайсет и пет километра южно от местонахождението на самия Пърли. Ако това е вярно, Хенри и Оуен са на седемдесет километра оттук, някъде между Пийтсфийлд и Уотървил. Господин Сив не бе съгласен, че това е „дишане във врата“.

Но все пак не биваше да се бави.

Задната врата на ресторанта беше отворена. От заведението излезе младеж с бели дрехи — „готварска престилка“, съгласно картотеката на Джоунси — който мъкнеше две големи торби с боклук и очевидно се бе запътил към контейнерите. Младежът се казваше Джон, но приятелите го наричаха Буч. Сигурно би било приятно да го убие, но Буч изглеждаше значително по-силен от Джоунси, освен това беше и по-млад и вероятно по-бърз. Пък и убийството имаше неприятни странични ефекти, най-неприятният от които бе колко бързо откраднатите автомобили стават неизползваеми.

Здрасти, Буч.

Буч спря и тревожно го изглежда.

Коя е твоята кола?

Всъщност не беше негова, а на майка му, което беше добре. Таратайката на самия Буч беше в гаража, акумулаторът беше изтощен. Беше взел колата на майка си — субару автоматик. Както би казал Джоунси, господин Сив пак бе хвърлил седмица.

Буч безропотно му връчи ключовете. Още беше нащрек („с блеснали очи и настръхнала козинка“ по думите на Джоунси, макар че Сивият не забелязваше младият готвач да има опашка), но съзнанието му сякаш се бе изпарило. „Напуснало е доброволно“ — рече си Джоунси.

После няма да помниш нищо — нареди господин Сив.

— Няма — съгласи се младежът.

А сега се захващай за работа.

— Разбира се. — Буч взе торбите с боклука и закрачи към контейнерите за смет. До края на работната смяна, когато установи, че колата на майка му е изчезнала, вероятно всичко щеше да е свършило.

Господин Сив отключи червеното субару и седна зад волана. На седалката намери половин пликче чипс. Лакомо запоглъща хрупкавите картопки и подкара колата към снегорина. Накрая облиза пръстите на Джоунси. Мазно. Вкусно. Като бекона. Качи кучето в новата си кола. Пут минути по-късно вече пътуваше по магистралата.

На юг, на юг и все на юг.

2

В мрака отекват викове, музика и смях; във въздуха се носи миризма на наденички на скара, шоколад и печени фъстъци; небето пламти в пъстри огньове. Всичко се слива в едно и придобива отчетлив образ, който сякаш носи автографа на самото лято — рок-енд-рол парчето, което гърми от високоговорителите, монтирани в Строфърд Парк специално за случая:

Маце, дай да те повозя

до Алабама със мотора.

Изведнъж излиза най-високият каубой на света — под пламналото небе над насъбралото се множество се извисява триметров Пекос Бил^[1], омацаните със сладолед дечица зяпват и се кокорят от изумление, а родителите се смеят и ги качват на раменете си, за да виждат по-добре. Пекос Бил размахва шапка и развява знаме с надпис „ДНИ НА ДЕРИ 1981 г.“.

*Цяла нощ там ще бъдуваме,
като ни втръсне, ще се сбием и ще потанцуваме.*

— Аак оой тооо иисоо? — пита Дудитс.

Стиска син захарен памук, но съвсем е забравил за него и като тригодишен хлапак с искрена почуда се взира в каубоя на кокилите под озареното от фойерверките небе. От едната му страна стоят Пит и Джоунси, от другата Хенри и Бобъра. След каубоя крачи цяла свита весталки (някои от които действително бяха девици, дори в далечното 1981 лето Господне), размахваха батоните, които покориха Запада.

— Не знам как е толкова висок, Дудс — смее се Пит. Дръпва късче захарен памук от синята гранка в ръката на Дудитс и го пъхва в зяпналата му уста. — Сигурно е вълшебство.

Дудитс го поглъща, без да откъсва поглед от каубоя на кокилите, а момчетата избухват в смях. Дудс е пораснал най-много от всички — извисява се дори над Хенри. Но се остава дете и ги кара да се чувстват щастливи. Самият той е вълшебство — ще открие Джоузи Рикънхауър чак след година, но момчетата си знаят — той е истинско вълшебство, егати. Беше много страшно да се изправят срещу Ричи Гренадо и приятелчетата му, но онзи ден си оставаше най-късметлият в живота им — и всички го признаваха.

*Не казвай „не“, сладурано,
да се повозим на мотора, докато е още рано.*

— Ало, каубоя — крещи Бобъра и на свой ред размахва своята шапка (с козирка и надпис „Дери Тайгърс“). — Цуни ми ауспуха, братче! Седни на него и се *завърти*!

Всички примират от смях (тази случка е достойна да остане в историята — вечерта, когато Бобъра напсува каубоя на кокилите на парада по случай Дните на Дери под озареното от фойерверки небе), освен Дудитс, който продължава да зяпа като хипнотизиран, и Оуен Ъндърхил („Оуен! — чуди се Хенри. — *Ти пък откъде се взе?*“), който изглежда разтревожен.

Оуен го разтърсва и за пореден път се мъчи да го събуди, *събуди се, Хенри, събуди се, събуди...*

3

— ... се, за Бога!

Страхът най-сетне накара Хенри да се изтръгне от съня. Отначало още долавяше аромата на печени фъстъци и на захарния памук. Постепенно всичко си дойде на мястото: побелялото небе, заснежената магистрала, зелената табела „СЛЕДВАЩИТЕ ДВА ИЗХОДА СА ЗА ОГЪСТА“. И Оуен, който го разтърсваше, а на задната седалка Дудитс се давеше от отчаяна дрезгава кашлица.

— Събуди се, Хенри, *тече му кръв*! Абе няма ли да се събудиш, мътните те...

— Буден съм, буден съм.

Откопча колана, обърна се и коленичи заднишком на седалката. Пренапрегнатите му мускули веднага за протестираха, но той не им обърна никакво внимание.

Положението не беше толкова страшно. От паниката в гласа на Оуен заключи, че Дудитс има едва ли не кръвоизлив, но в действителност от кашлицата от носа му бе прокапала кръв, а от устата му се стичаше тънка алена струйка. Оуен сигурно бе помислил, че бедният Дудитс буквално си е изкашлял дробовете, но явно само си бе пренапрегнал гърлото. Не че това само по себе си не бе сериозно. При неговото лабилно състояние, което непрестанно се влошаваше, всичко може да се окаже сериозно — дори най-обикновена настинка

може да го довърши. От момента, в който го видя, Хенри знаеше, че Дудитс вече изминава последните метри до финала.

— Дудс! — строго извика той. Долавяше някаква промяна. *Той самият* се чувстваше различно. Какво става? Нямаше време да мисли. — Дудитс, дишай през носа! През *носа*, Дудс! Ето така!

Показа му, като разшири ноздри и пое дълбоко въздух... и като издиша, от носа му се посипаха бели власинки. Подобно на пухчета на глухарче, които са се превърнали в семенца. „*Бирус* — рече си. — *Растял е в носа ми, но вече е загинал. Сега го изхвърлям буквално с всеки дъх.*“ В този миг проумя каква бе промяната — сърбежът по крака, в устата и по слабините би изчезнал. Още имаше чувството, че езикът му е протрита черга, но вече не го сърбеше.

Подражавайки му, Дудитс задиша дълбоко през носа и пристъпът моментално отслабна. Хенри отвори книжния плик, извади шишенце със сироп за кашлица и отмери една капачка.

— От това ще ти мине — обясни. Но освен думите и мислите му трябваше да са изпълнени с увереност — в общуването с Дудитс интонацията сама по себе си не означаваше почти нищо.

Дудитс изгълта течността, направи кисела гримаса, после се ухили. Кашлицата престана, но от носа му продължаваше да се процежда струйка кръв... както изпод клепака на едното око. Ужасната му бледност сега изпъкваше много повече отколкото в дома му в Дери. Студът... безсънната нощ... перкомерното вълнение му се бяха отразили зле. Прилошаваше му, а за болния от левкемия в напреднал стадий дори най-обикновена хрема може да се окаже фатална.

— Добре ли е? — попита Оуен.

— Кой, Дудитс ли? Дудс е железен. Нали, Дудитс?

— Ааз еезен — съгласи се Дудитс, вдигна покъртително измършавялата си ръка и показа мускули. Но Хенри му идеше да закрещи, като гледаше изпитото му и изнурено лице, старанието му да се усмихне. Животът е несправедлив — надали го откриваше сега. Но това минаваше всякакви граници. Това бе чудовищно.

— Я да видим какво е приготвила Робърта за добрите момчета. — Той взе жълтата кутия.

— Уууби-дуу — с немощен, изтънял гласец обяви Дудитс.

— Н-да, а сега имаме малко работа — съгласи се Хенри и отвори термоса. Даде му сутрешната таблетка преднизон, макар че още

нямаше осем часът, после го попита дали иска и перкосет. Дудитс размисли, сетне вдигна два пръста. На Хенри му се сви сърцето.

— Много ли си зле? — Пресегна се над седалката и му подаде двете таблетки. Нямаше нужда да му отговаря — хората в неговото състояние не молят за втора таблетка, за да се надрусат.

Дудитс отвърна с уклончив жест, сякаш искаше да каже „горе-долу“. На Хенри този жест му бе добре познат — той бе неразделна част от Пит, както изгризаните моливи и клечките за зъби бяха неразделна част от Бобъра.

Робърта бе напълнила термоса с шоколадово мляко — любимото на сина ѝ. Хенри му наля една чаша, но не му я подаде веднага, защото в този миг джипът поднесе върху хлъзгав участък на пътя. Дудитс глътна хапчетата.

— Къде те боли, Дудс?

— Тук. — Посочи гърлото си. — Тук повече. — Постави ръка на гърдите си. След кратко колебание се поизчерви и плъзна ръка към слабините си. — И тук.

„Инфекция на пикочния канал — помисли си Хенри. — Мили Боже.“

— Аапче иииине?

— Да, от хапчетата ще ти мине. Просто им трябва малко време, за да подействат. Още ли се движим по Дирята, Дудс?

Той закима отривисто и посочи към предното стъкло. Хенри се запита (за кой ли път) какво точно вижда. Веднъж дори попита Пит, който му обясни, че било нещо като нишка, която често била бледа и трудно различима. „Най-добре се вижда, когато е жълта — казваше Пит. — Жълтото винаги се различава най-лесно. Не знаая защо.“ Щом Пит вижда жълта нишка, на Дудитс сигурно му се явява нещо като широка жълта лента, ако не и цял път, настлан с жълти плочки, като пътя за Изумрудения град на Дороти.

— Ако завие нанякъде, нали ще ни кажеш?

— Кажа.

— Нали няма да заспиш?

Дудитс поклати глава. Некога досега не бе изглеждал толкова оживен, зелените очи искряха на изпитото му лице. Напомняха на електрически крушки, които понякога тайнствено грейват с удвоена сила точно преди да изгорят.

— Ако *все пак* ти се доспи, ми кажи и ще спрем да ти купим кафе. Трябваш ни буден.

— Ообее.

Хенри понечи да се обърне, стараяйки се да не се напруга, но в този миг Дудитс изтърси нещо ново:

— Иин Ии исаа екоо.

— Така ли? — замислено отвърна Хенри.

— Какво? Това не го разбрах — намеси се Оуен.

— Казва, че господин Сив искал бекон.

— Това важно ли е?

— Не зная. Имаш ли нормално радио в тази трошка, Оуен? Искам да чуя новините.

Радиото беше под командното табло и сякаш бе монтирано съвсем наскоро. Явно не принадлежеше към оригиналното оборудване на колата. Оуен посегна да го включи, но в този миг се наложи да удари спирачки, тъй като един понтиак — с двойна предавка и лети гуми — се озова пред тях. Поднасяше от единия край на пътя, но в крайна сметка успя да се задържи на платното и полетя напред. Движеше се поне със сто километра в час и скоро се изгуби в далечината. Оуен го проследи с намръщен поглед.

— Ти си шофьорът, а аз съм само пътник — започна Хенри, — но ако той може да хвърчи така с летни гуми, защо и ние да не можем? Може би няма да е зле да понаваксаме.

— Джиповете са по-добре на кал отколкото на сняг. Повярвай ми.

— Все пак...

— А и най-много след десет минути ще го задминем. Готов съм да се обзаложа на бутилка хубаво уиски. Или ще се блъсне във външната мантиanela и ще се претърколи надолу по склона, или ще се завърти на разделителната лента между двете платна. Ако извади късмет, ще падне на лявата си страна. Освен това — малка техническа подробност — ние сме бегълци от надлежно упълномощена инстанция, пък и не можем да спасим света, ако ни заключат в някой...
За Бога!

Покрай тях прелетя форд „Експлорър“ — беше с двойна предавка, но сто и десет километра бяха твърде много в тези условия — вдигайки след себе си снежна пелена. Върху багажника на покрива се извисяваше нещо като планина, покрита със син брезент.

Платнището не беше завързано особено старателно и се виждаше какво има отдолу — багаж. Повечето вещи сигурно скоро щяха да се разпилеят по пътя.

Ъндърхил включи радиото, в този миг ги задмина мерцедес, който хвърляше киша на всички страни. Оуен натисна бутона за автоматично настройване, отначало намери станция с класическа музика, второто попадение бе Кени Джи, но третия път улучи глас:

— ... огромна ракетна батарея, мамка му!

Двамата с Хенри се спогледаха.

— Ааза амка муу оо раиоо — отбеляза Дудитс от задната седалка.

— Каза — потвърди Хенри, а като чу дълбокото придихание пред микрофона, допълни: — Освен това пуши пура.

— Не знам дали Федералната комисия по комуникациите ще бъде благосклонна — продължи музикалният водещ, след като издиша шумно и продължително — но ако онова, което чувам, е вярно дори наполовина, Федералната комисия е последната ми грижа. Плъзнала е междузвездна чума, братя и сестри, поне така се говори. Наречете го както щеше — Горещата зона, Мъртвата зона или Зоната на здрача, но при всеки случай гледайте да не пътувате на север.

Поредното шумно и продължително издишане.

— Марвин Марсианеца напредва, братя и сестри, така се чува от окръг Съмърсет и окръг Касъл. Епидемия, смъртоносни лъчи, живите ще завидят на мъртвите. По програма тук следва рекламен клип за гуми „Сенчъри“, но заеби ги тия лайна. — Чу се как нещо се счупи. Съдейки по звука, беше пластмасов предмет. Хенри бе смаян. Ето ти на — мракът, нашият стар приятел, само че не в мислите му, а в проклетия радиоефир, да му се не види! — Братя и сестри, ако в момента сте на север от Огъста, един малък съвет от вашия приятел Самотния Дейв от WWVE: насочете се на юг. И то *незабавно*. Следва малко насочваща музика.

Самотния Дейв от WWVE пусна Дорс, естествено. Джим Морисън пееше „Краят“. Оуен превключи на средни вълни.

Най-сетне намери станция, излъчваща новини. Тонът на говорителя не издаваше особена тревога, което бе положителен признак, освен това каза, че няма място за паника — още една добра новина. После пусна записи от изказвания на президента и на

губернатора на Мейн, които в общи линии повтаряха същото: спокойно, хора, не се тревожете. Всичко е под контрол. Приятни, успокоителни слова, като болкоуспокояващо за нацията. Президентът щял да изнесе пред американския народ пълен доклад за събитията в единайсет часа сутринта, стандартно източно време.

— Речта, за която спомена Курц — отбеляза Оуен. — Само че са я изтеглили ден-два по-рано.

— За каква реч го...

— Шшшт! — Ъндърхил посочи радиото.

След като успокои слушателите, говорителят отново ги стресна, повтаряйки много от слуховете, които бяха чули от надрусания музикален водещ, само че с по-културни думи: епидемия, извънземни нашественици от космоса, смъртоносни лъчи. Следваше прогноза за времето: силни снеговалежи, последвани от дъжд и бурни ветрове, придружаващи нахлуването на топлия фронт (да не говорим за сеещите смърт марсианци). Чу се изщракване и информационният блок започна отначало.

— Ииж! — рече Дудитс. — Ее ии оодмийаа, поониите ии? — Сочеше през мръсното стъкло. Пръстът и гласът му трепереха. Всъщност целият трепереше и тракаше със зъби.

Оуен плъзна поглед към понтиака — наистина се беше завъртял на разделителната лента между северното и южното платно, но макар да не се беше преобърнал на покрива си, бе полегнал на една страна, наобиколен от безутешни пътници — после се обърна към Дудитс. Бе пребледнял като платно, трепереше и от носа му стърчеше напоен с кръв тампон.

— Хенри, той добре ли е?

— Не зная.

— Я си покажи езика.

— Не мислиш ли, че е по-удачно да не отклоняваш очи от...

— Ти не се грижи за мен, аз се справям. Покажи си езика.

Хенри изплези език. Оуен го огледа и сбърчи нос.

— Изглежда по-зле, но сигурно се оправяш. Тая гадост е побеляла.

— И на крака ми е побеляла. Както и по лицето и веждите ти. Просто извадихме късмет, че не е проникнало в белите дробове,

стомасите или мозъка. — Замълча. — На Пърлмътър му е в стомаха. И вътре расте една от онези гадости.

— На какво разстояние се намират, Хенри?

— Бих казал на трийсет километра. Или по-малко. Тъй че ако може мъ-ъничко да ускориш... съвсе-ем мъничко...

Оуен го послуша, тъй като си даваше сметка, че и Курц ще даде газ, разбере ли, че всички се изнасят масово и вероятността да го погне цивилна и ли военна полиция значително намалява.

— Ама ти още чуваш Пърли. Бирусът ти вече загива, но ти продължаваш да държиш връзка. Дали е заради... — Той посочи задната седалка, където Дудитс се бе отпуснал омаломощен. Слава Богу, че вече не трепереше.

— Естествено. Притежавах нещо като неговата дарба много преди да започне този кошмар. Джоунси, Пит и Бобъра също, само че не си давахме сметка. Просто бе станало част от живота ни. — *„Естествено, точно така. Както и всички онези мисли за найлонови пликове, високи мостове и пушки. Просто част от живота.“* — Но сега е по-силно. Може би след време ще отслабне, но за момента... — Сви рамене. — За момента чувам гласове.

— Например на Пърли.

— Пърли е един от тях. Чувам и други с бирус в активен стадий. Повечето са зад нас.

— А Джоунси? Твоят приятел Джоунси? Или Сив?

Хенри поклати глава.

— Но Пърли чува нещо.

— Пърли ли...? Той пък откъде...

— В момента има по-голям обхват от мен заради бирума...

— Какво е пък това?

— Онова, дето му расте в корема. „Говнестулката“.

— О! — На Ъндърхл моментално му се пригади.

— Във всеки случай не е човек. Не вярвам да е господин Сив, но е възможно. Не знам какво е, обаче се направляват от него.

Известно време пътуваха мълчаливо. Движението беше средно натоварено и някои шофьори караха доста лудешки.

Южно от Огъста застигнаха експлоръра — беше прекатурен сред разпиления багаж и очевидно пътниците го бяха изоставили), но според Оуен имаха късмет. Сигурно мнозина бяха останали у дома

заради бурята. Дори да решат да бягат, като стихне, ще са изпреварили най-голямата вълна на масовото преселение. Бурята доста им бе помогнала.

— Искам да ти кажа нещо — най-сетне изрече Оуен.

— Няма нужда да го казваш. Все пак седиш до мен — в близкия обхват си — и все още долавям част от мислите ти.

Ъндърхил размишляваше дали да спре джипа и да слезе, ако е сигурен, че преследването ще приключи, когато Курц спипа него. Оуен Ъндърхил бе неговата цел номер едно, но той си даваше сметка, че заместникът му надали би извършил такова чудовищно предателство на своя глава. Не, той ще пръсне черепа на Оуен, но няма да се задоволи само да го убие. С Оуен Хенри има някакъв шанс. Но без него със сигурност ще се превърне в пушечно месо. Както и Дудитс.

— Ще се движим заедно — продължи Хенри. — Приятели докрай, както се казва.

— А сега имаме маоо рааоотаа — вметна Дудитс от задната седалка.

— Точно така, Дудс. — Хенри се пресегна и лекичко стисна ледената му длан. — Сега имаме малко работа.

4

След десет минути Дудитс съвсем се оживи и им посочи първото място за спиране след Огъста. Всъщност вече се намираха почти до Луистън.

— Там! Там! — завика Дудитс и се разкашля.

— Спокойно, Дудс — рече Хенри.

— Сигурно са спрели да пият кафе — предположи Оуен. — Или за сандвич с бекон.

Но Дудитс ги насочи към служебния паркинг отзад. Накара ги да спрат и слезе. Постоя, помълча, промърмори си нещо, на вид толкова крехък и уязвим под надвисналите облаци, сякаш се поклащаше с всеки повей на вятъра.

— Хенри, не знам каква муха му бръмчи в главата, но ако Курц наистина е толкова близо...

Обаче Дудитс кимна и като се качи на джипа, посочи към изхода. Изглеждаше изтощен до смърт, ала явно бе доволен.

— Боже мой, за *чий дявол* беше всичко това? — озадачен поиска да знае Оуен.

— Мисля, че Сивият е сменил колата — обясни Хенри. — Нали Дудитс? Сменил си е колата?

— Кааде! *Кааде кооа!* — отривисто закима Дудитс.

— Значи вече се движи по-бързо. Трябва да дадеш газ, Оуен. Зарежи го Курц... трябва да хванем господин Сив.

Оуен го погледна, сведе очи... и пак го погледна.

— Какво ти става? Пребледня като платно.

— Какъв съм глупак... от самото начало трябваше да се досетя какво крои този нещастник. Единственото ми оправдание е, че съм изморен и изплашен... Оуен, *трябва* да го хванем. Пътува към Западен Масачузетс и непременно трябва да го настигнеш, преди да се е добрал до там.

Тук платното беше покрито с киша и шофирането вече не беше толкова опасно. Оуен ускори до сто километра в час — засега не смееше да вдигне повече.

— Ще се опитам — отвърна. — Но освен ако не катастрофира или му се повреди колата...

Хенри бавно поклати глава.

— Не мисля, братче. Няма да се случи.

5

Като дете (когато се казваше Кунц) този сън често му се присънваше, но с първата поява на болките и тръпките на юношеството му се беше явявал най-много веднъж-два пъти. В съня си тича през полето под сияйната лятна луна и се страхува да се обърне назад, защото то го преследва — *то*. Търчи с всички сили, но, разбира се, разбира се, това не е достатъчно, тъй като в сънищата усилията не са достатъчни. После то почти го настига и вече чува учестеното му дишане и долавя странната му остра миризма.

Стига до брега на огромно застояло езеро — макар че в загубеното безводно канзаско градче, където бе отраснал, никога не бе

имало езера — което макар и много красиво (луната припламва в дълбините му като искряща лампа), всява в душата му смъртен ужас, защото препречва пътя му а той не умее да плува.

Коленичи на брега — в това отношение сънят е досущ като всички детски сънища — но в неподвижната вода не се отразява то, а отвратителното плашило с глава от зебло, натъпкано със слама, и подпухнали ръце в сини ръкавици, само че в настоящия сън от езерото го леда Оуен Ъндърхил с обрасло с бирус лице. На лунната светлина петната изглеждат като огромни бенки.

На това място от съня като малък винаги се събуждаше (често с щръкнало пишле, макар че защо подобен сън може да породи еротична реакция у дете, един Господ знае), но този път продължи да сънува: *то* — Оуен — го докосна и сякаш го гледаше с упрек. Или може би въпросително.

Защото не се подчини на заповедите, мъжки! Защото прекрачи границата!

Вдигна ръка да прогони Оуен, да отмести дланта му... и под лунните лъчи видя собствената си ръка. Беше *сива*.

„Не — рече си, — това е от светлината.“

Но пръстите бяха само три — дали и *това* се дължи на лунната светлина?

Оуен го докосва, предава му гадната зараза... и въпреки това смее да го нарича...

6

— ... шефе. Събуди се, шефе!

Курц отвори очи, изръмжа и се изправи, отблъсвайки ръката на Фреди. Фреди се пресягаше от предната седалка и го разтърсваше за коляното, но и това бе непоносимо.

— Буден съм, буден съм. — Размаха ръце, за да го докаже. Дланите му не бяха розови като на бебе, но не бяха и сиви и всяка притежаваше пълен набор от по пет пръста.

— Колко е часът, Фреди?

— Не знам, шефе — във всеки случай още е сутрин.

Естествено. Часовниците бяха въвн от строя. Дори джобният му часовник беше спрял. Като всички жертви на съвременния век бе забравил да го навие. На Курц, който винаги бе имал доста изострено чувство за време, му се струваше, че е към девет часа, което означаваше, че е спал два часа. Не беше много, но той не се нуждаеше от много сън. Чувстваше се по-добре. Със сигурност достатъчно добре, за да долови тревогата в гласа на Фреди.

— Какво има, мъжки?

— Пърли казва, че вече не ги чува. Оуен бил последният, но и той се изгубил. Вече се бил преборил с риплито, сър.

Курц мярна в широкото огледало за обратно виждане измъчената усмивка на Пърли, която сякаш казваше „метнах ли те?“.

— Какво става, Арчи?

— Нищо не става — отвърна Пърли, чийто разсъдък явно значително се бе избистрил. — Аз... шефе, бих пийнал малко вода. Не съм гладен, но...

— Мисля, че можем да спрем за вода — разреши Курц. — Ако имаме връзка, разбира се. Но ако вече не чуваме *никого* — нито този Джоунс, нито Оуен, нито Девлин — е, нали ме разбираш, мъжки. Такъв съм си аз, дори да умирам, пак впивам зъби до кокал, и дори тогава ще трябва двама доктори и пушка, за да ме накарат да пусна. Очаква те дълъг и жаден ден, докато с Фреди обикаляме пътищата на юг и търсим следа от тях... освен ако не ни помогнеш. Помогни ни, Арчи, и ще наредя на Фреди да спре още на следващата отбивка. Лично ще изтичам до денонощния да ти купя най-голямата бутилка минерална вода, която имат в хладилника. Как ти звучи?

Звучеше му примамливо — пролича само като примлясна и навлажни устни с език (риплито по страните и устните му процъфтяваше — повечето петна бяха с цвят на ягода, но имаше и потъмни като бургундско вино), но отново бе придобил онова потайно изражение. Стрелкаше очи насам-натам. Курц веднага разгада какво става. Пърли бе откачил, Бог да му е на помощ. Но може би човек трябваше сам да е луд, за да го разбере.

— Казах му Божията истина. Изгубих връзка с тях. — Опря пръст до носа си и отново му метна хитър поглед в огледалото.

— Веднъж като ги хванем, има голяма вероятност да те излекуваме, момко. — Курц го съобщи с възможно най-сухия тон,

сякаш искаше да каже „казвам ти го просто за сведение“. — Та кого чуваш сега? Джоунси? Или онзи, новия — Дудитс? — Всъщност Курц го нарече „Дуд-Дутс“.

— Него не го чувам. *Никой* от тях не чувам. — Но изражението му подсказваше тъкмо обратното.

— Кажи и ще имаш вода. Но ако продължаваш да си правиш шега с мен, войниче, ще ти пръсна черепа и ще те захвърля наред с неговия. Прочети ми мислите и смей да кажеш, че не е така.

Пърли го изгледа кисело и съобщи:

— Джоунси и господин Сив още са на магистралата. Намират се близо до Портланд. Джоунси каза на господин Сив да заобиколи града по шосе № 295. Само дето не му каза, ами господин Сив е в главата му и като му потрива нещо, просто си го взима.

Курц слушаше с нарастващо удивление, като междувременно правеше изчисления.

— Имат куче. Возят със себе си някакво куче. Казва се Хлапак. Него го чувам. То е... като мен. — Очите му отново срещнаха погледа на Курц в огледалото, но лукавството се бе изпарило. На негово място бе останало жалко безумство. — Мислиш ли, че наистина има шанс да... нали разбираш... да стана като преди?

Знаейки, че Пърли му чете мислите, Курц отговори много внимателно:

— Мисля, че най-малкото има шанс да те отървем от това бреме. Ако те поверим на лекар, който е наясно със ситуацията? Да, струва ми се напълно възможно. Голяма доза хлороформ, а като се събудиш... пуф! — Курц докосна връхчетата на пръстите си с устни, после се обърна към Фреди: — Ако са в Портланд с колко ни водят?

— Със стотина километра, шефе.

— Тогава дай газ, Бог да те поживи. Гледай да не хвъркнем в канавката, но ускори ход. — Сто километра. Ако Оуен, Девлин и Дудитс знаят онова, което знаеше и Пърли, значи още са по следите им.

— Арчи, дай да се разберем. Господин Сив е Джоунси...

— Да...

— А имат и куче, което може да им чете мислите, така ли?

— Кучето чува мислите им, но не ги разбира. То си става куче. Жаден съм, шефе.

„Слуша кучето като радиопредавател, мамка му“ — дивеше се Курц.

— Фреди, спри на следващата отбивка. По едно питие за всички. — Въобще не му се спираше — дразнеше се от мисълта да предостави на Оуен и километър преднина — но Пърлмътър му трябваше. При това в добро разположение на духа.

Наближаваха отбивката, където господин Сив смени снегорина със субаруто и където Оуен и Хенри спряха за кратко, понеже Дирята минаваше оттам. Паркингът беше претъпкан, но те събраха монети за автоматите пред вратата.

Слава Богу.

7

Независимо от възходите и паденията на така наречената „президентска администрация от Флорида“ (по този въпрос все още не е написано почти нищо), със сигурност може да ѝ се признае едно: с речта си в онази ноемврийска сутрин президентът сложи край на Космическия страх.

Извазваха се различни мнения защо речта бе успешна („Не беше проява на политическа мъдрост, просто моментът беше подходящ“ — злорадстваше един от противниците), но речта определено бе успешна. Гладни за факти, хората, които вече бяха напуснали домовете си, се отбиваха в крайпътни заведения, за да гледат по телевизията речта на президента. Магазините за телевизори в търговските центрове се изпълниха с тълпи от хора, безмълвно втренчени в екраните. Бензиностанциите по междущатско шосе № 95 затвориха закусвалните и край притихналите заключени касови апарати бяха поставени телевизионни приемници. Баровете се изпълниха с посетители. Мнозина поканиха в домовете си непознатите, които искаха да чуят речта. Пътниците можеха спокойно да слушат прякото предаване по радиото, без да спират (както постъпиха Джоунси и господин Сив), но малцина избраха този вариант. Болшинството искаха да гледат в очите лидера на нацията. Противниците на президента твърдяха, че речта само прекъснала инерцията на паниката — един дори заяви, че „в конкретния момент и Порки Пиг^[2] да бе излязъл пред американския

народ, пак щеше да постигне същия ефект“. Друг наблюдател изрази различно мнение. „Това бе върховната точка на кризата — коментира той. — Близко шест хиляди души бяха напуснали домовете си. Евентуална грешка от страна на президента щеше да два следобед да изведе по пътищата още шейсет хиляди души, а достигайки Ню Йорк, преселението би придобило десеторно по-големи размери, превръщайки се в най-голямата бежанска вълна от Дъст Боул^[3] насам. Американският народ, особено жителите на Нова Англия, се обърнаха към своя макар и не много убедително избран лидер с надеждата да им помогне... да ги успокои и да им вдъхне кураж. Той им отвърна с обръщение, което спокойно може да се определи като най-великата реч на американски президент на всички времена. Обяснението е елементарно.“

Независимо дали обяснението беше елементарно или не, и дали речта бе плод на социологически проучвания или на добри ръководни умения, тя бе точно онова, което Оуен и Хенри бяха очаквали да чуят... а Курц бе предугадил думите и смисъла до най-малката подробност. Бе изградена върху две основни идеи, които представляваха неоспорим факт и които имаха за цел да уталожат страха, надигащ се в гърдите на всеки американец през онова ноемврийско утро. Първата теза бе, че макар и да не са пристигнали с маслинови клончета и дарове, пришълците не проявяват тенденции към агресивно или враждебно поведение. Съгласно втората теза, макар да бяха донесли със себе си някакъв вирус, той бе изолиран в района на Джеферсън Тракт (президентът очерта географската местност на предназначения за целта светец зелен екран със сръчността на опитен метеоролог, който очертава границите на фронт с ниско атмосферно налягане). Вирусът бързо загиваше, при това без абсолютно никаква намеса от страна на учените и военните специалисти, мобилизирани в района.

— Макар да нямаме пълна яснота в този критичен момент — говореше президентът на милионната публика, която го слушаше със затаен дъх (по разбираеми причини с най-стаен дъх го слушаха намиращите се в онази част на Нова Англия, която попадеше в Североизточния коридор) — вярваме, че нашите посетители са пренесли вируса на Земята, както се случва пътешествениците да пренесат насекоми с багажа или продуктите, закупени в чужбина.

Обикновено това е грижа на митническите власти, но, разбира се — Големият бял баща се усмихна ослепително — нашите гости не са минали през митнически контрол.

Да, има заболявания. Предимно военен персонал. Повечето от заразените (вирусът представлявал гъбично образуване като микозите по краката, обясни Големият бял баща) лесно се преборват с него без външна намеса. Районът е под карантина, но хората извън конкретната зона не ги грози никаква опасност, повтарям, никаква опасност.

— Ако се намирате в Мейн и сте напуснали домовете си — продължи президентът, — ви съветвам да се върнете. По думите на Франклин Делано Рузвелт няма от какво да се страхуваме освен от страха.

Той не спомена избиването на сивите пришълци, взривения кораб, задържаните ловци, пожара в магазинчето на Гослин, въстанието. Не спомена за кучешкия край на бойците от отряда Импириъл Вали на Галахър (мнозина бяха на мнение, че те *действително* са кучета, може би дори много по-лоши от кучета). Не обели думичка за Курц и за преносителя на заразата Джоунси. Представи на аудиторията точно толкова информация, колкото да прекърши гръбнака на паниката, преди да е излязла от контрол.

Повечето хора послушаха съвета му и се върнаха по домовете си. Естествено за някои това бе невъзможно.

За някои възможността за завръщане у дома въобще не съществуваше.

8

Малката процесия напредваше на юг под смраченото небе, водена от ръждивочервеникавото субару на Мари Търджън от Личфийлд, което тя никога повече нямаше да види. Хенри, Оуен и Дудитс я следваха на деветдесет километра разстояние, с близо петдесет минути закъснение. След кратък престой на отбивката на стои и двайсет километра от Джоунси и господин Сив или на трийсетина километра от основната си цел.

Ако не бяха надвисналите облаци, от ниско летящ самолет спокойно би могло да се наблюдават едновременно трите превозни

средства — субаруто и двата военни джипа „Хъмър“; беше 11:43 стандартно източно време и президентът тъкмо завърши речта си с думите „Бог да ви благослови, братя американци, и Бог да благослови Америка.“

Джоунси и господин Сив вече наближаваха моста Китъри-Портсмът в Ню Хампшър; Хенри, Оуен и Дудитс се намираха при изход № 9 на отклонението за Фалмът, Къмбърланд и Джерусалемс Лот; Курц, Фреди и Пърлмътър (коремът му отново се бе надул — той се бе отпуснал на седалката, като стенеше мъчително и изпускаше смрадлив газове може би като критичен коментар към речта на президента) наближаваха отклонението за шосе № 295 към Боуднъм, недалеч на север от Брънсуик. Предполагаемият дозор би различил трите автомобила съвсем ясно, понеже мнозинството пътници бяха спрели да гледат по телевизията успокоителното обръщение на президента.

Черпейки информация от възхитително подредената памет на Джоунси, господин Сив се отклони от шосе № 95 и сви по шосе № 495 веднага след като прекоси границата между Ню Хампшър и Мейн... но направляван от Дудитс, който виждаше следите на Джоунси като ярка жълта диря, първият джип „Хъмър“ щеше да го последва. При Марлбъро господин Сив се отклони от шосе № 495 и се насочи по междуцатско шосе № 90 — една от централните пътни артерии на Америка в посока изток-запад. В района на Бей Стейт този път бе известен като „Голямата магистрала“. Съгласно картотеката на Джоунси изход № 8 бе означен с табели „Палмър, Масачузетски университет, Амхърст и Уеър“. Куобин се намираше на десет километра от Уеър.

Трябваше да стигне до шахта № 12 — така поне казваше Джоунси, а Джоунси не би могъл да излъже, колкото и да му се искаше. При язовир Уиндзър, в южния край на водохранилището Куобин имаше клон на Масачузетската агенция по водите. Джоунси ще го отведе до там — с останалото господин Сив ще се справи и сам.

Джоунси не можеше повече да седи зад бюрото — чувстваше, че ако не стане, ще заплаче на глас. После несъмнено ще се разхълца, след което неминуемо ще се разциври, а разциври ли се веднъж, като нищо съвсем ще превърти и ще хукне навън да се хвърли на врата на господин Сив, готов да бъде унищожен.

„Пък и къде ли сме сега? — питаше се той. — Дали стигнахме Марлбъро? Дали излязохме от 495 на 90? Май сме някъде там.“

Нямаше начин да разбере със сигурност — прозорците бях напълно закрити от щорите. Вдигна поглед към стъклата... и не можа да сдържи усмивката си. Нямаше друг изход. Надписът „ОТКАЖИ СЕ, ИЗЛЕЗ“ бе изчезнал и на негово място се бе появил друг, напълно в тон с мислите му: „ПРЕДАЙ СЕ, ДОРОТИ“.

„Това е мое дело. Обзалагам се, че ако поискам, мога да разкарам тия смотани щори.“

И какво от това? Господин Сив ще ги подмени с нови или просто ще намаже стъклата с черна боя. Ако иска да попречи на Джоунси да вижда какво става навън, все ще измисли как да му закрие гледката. Работата е там, че господин Сив контролира външната му обвивка. Пред очите му главата на пришълеца експлодира и се разпадна на спори — доктор Джекил стана господин Бирус — и Джоунси го погълна. Сега господин Сив е...

„Той е болка — разсъждаваше Джоунси. — Господин Сив ми е болното място в мозъка.“

Тази мисъл породил протест и Джоунси дори различил свързано опровержение: „Напротив, тъкмо обратното — ти се измъкна, ти избяга“ — но бързо го изтикала от мислите си. Това е плод на измислена псевдо-интуиция, на когнитивна халюцинация, подобна на миражите в пустинята, когато на жадния пътник се привиждат несъществуващи оазиси. Той е заключен тук. А господин Сив е на свобода, тъпче се с бекон и командва парада. Позволил ли си да се заблуждава, Джоунси бил същински първоаприлски глупак, но през ноември.

„Трябва да го забавя. Ако не успея да го спра, дали не мога поне да му объркам плановете?“

Изправи се и закрачи покрай стените. Пълната обиколка на стаята възлизала на трийсет и четири стъпки. Безумно къса обиколка. Но помещението със сигурност бе по-просторно от средноголяма затворническа килия — за ония от Уолпол, Данвърс и Шоушенк

направо е върхът на сладоледа. Джоунси броеше крачките, но същевременно се питаше колко ли им остава до изход № 8.

„Трийсет и едно, трийсет и две, трийсет и три, трийсет и четири.“ Ето че отново се оказа зад стола. Време е за втората обиколка.

До Уеър не остава много... не че ще спрат там. За разлика от рускията господин Сив прекрасно знаеше къде отива.

„Трийсет и две, трийсет и три, трийсет и четири, трийсет и пет, трийсет и шест.“ Отново се озова зад стола, готов за поредната обиколка.

Когато навършиха трийсет години, с Карла вече имаха три деца (четвъртото се роди скоро, още нямаше годинка) и изобщо не се надяваха скоро да се сдобият с лятна вила, дори със скромно бунгало като онова на Осбърн Роуд в Северен Уеър. После във факултета на Джоунси настъпи сеизмично разместване на пластовете. Негов добър приятел стана декан и Джоунси стана доцент три години по-рано от очакваното и в най-смелите си мечти. Увеличението на заплатата бе значително.

„Трийсет и пет, трийсет и шест, трийсет и седем, трийсет и осем“ — ето го пак зад стола. Отразяваше му се добре. Просто измерваше килията, нищо повече, но му действаше успокояващо.

Същата година почина бабата на Карла и остави голямо наследство, което Карла подели със сестра си, тъй като най-близките кръвни роднини от междинното поколение не бяха сред живите. Купиха вила и през онова лято за пръв път заведоха децата на язовир Уиндър. От там потеглиха на първата от последвалите ежегодно летни туристически обиколки. Водачът — служител от Масачузетската агенция по водите — им бе разказал, че районът около хранилището Куобин бил известен като „случайния пущинак“ и се превърнал в любимо обиталище на масачузетските орли, които свивали гнезда тук. (Джон и Миша — двете най-големи деца в семейството — се надяваха да видят някой и друг орел, но останаха разочаровани.) Водоемът бил създаден през трийсетте години чрез изкуствено наводняване на три земеделски общини. По онова време земите около новообразуваното езеро били обработваеми. Шейсетина години по-късно вече изглеждаха така, както сигурно е изглеждала цяла Нова Англия преди да се развият култивираното стопанство и индустрията в средата на

седемнайсети век. Източно от езерото — водачът им обясни, че било едно от най-чистите водохранилища в Северна Америка — имаше лабиринт от кални черни пътища, но други пътища нямаше. Ако човек иска да продължи на изток след шахта № 12, трябва да се екипира с туристически обувки, обясни водачът, който са казваше Лорингтън.

В екскурзията участваха десетина други туристи и докато се разказваха всички тези истории, вече се бяха завърнали на изходната точка. Стояха на пътя, който минаваше по язовирната стена и гледаха водохранилището на север (по блесналата яркосиня водна повърхност танцуваха милиони слънчеви зайчета, а Джоуи спеше дълбоко в кенгуруто на гърба на Джоунси). Лорингтън вече привършваше историята и тъкмо се канеше да им пожелае приятен ден, когато един от присъстващите, облечен в памучна рекламна фланелка на университета в Рутгърс, вдигна ръка досущ като първолак и попита: „Шахта № 12 — това не е ли там където е руският?...“

„Трийсет и осем, трийсет и девет, четирийсет, четирийсет и едно“ — отново се намери зад бюрото. Броеше механично, без да се замисля за конкретните числа — нещо, което му се случваше непрестанно. Карла твърдеше, че това било признак на обесивно-натрапчиво поведение. Джоунси не знаеше дали това обяснение е вярно, но броенето със сигурност му действаше успокояващо, затова започна нова обиколка.

Лорънгът неодобрително изрече думата „руският“. Тази тема със сигурност не бе част от беседата за посетители и не допринасяше за положителното впечатление, която масачузетската агенция по водите се стремеше да създаде у туристите. В зависимост от това през кой общински водопровод минаваше в последния петнайсеткилометров участък от дългия си път, водата в Бостън можеше да мине за най-чистата и най-хубавата питейна вода на света — най-малкото *такова* бе посланието, което се опитваше да разпространи агенцията.

„Не зная почти нищо по въпроса, сър“ — заяви Лорингтън, а Джоунси мислено отбеляза: „Ай, ай, нашият водач май току-що изрече опашата лъжа.“

„Четирийсет и едно, четирийсет и две, четирийсет и три“, ето го пак зад стола. Бе ускорил ход. Сключил ръце зад гърба си като

морски капитан, който крачи по бака... или в карцера вследствие на успешен бунт на екипажа. Второто сравнение като че ли бе по-удачно.

Джоунси бе преподавал история почти през целия си живот и любопитството бе при него като втора природа. Още същата седмица отскочи до градската библиотека да проучи случая в местния вестникарски архив; като се порови известно време, най-сетне откри каквото търсеше. Материалът бе кратък и лаконичен — същият брой съдържаха статии за градински партита, описани много по-обстойно и колоритно — но местният пощальон се оказа по-запознат с историята и готов да я сподели. Милият господин Бекуит. Джоунси още помнеше последните думи, които изрече, преди да включи двигателя на старата пощенска бяло-синя камионетка и да отпраши по Осбърн Роуд и към пощенската кутия на следващата вила — през лятото в южния край на езерото имаше много поща за разнасяне. Като влизаше в къщурката — когато им падна като дар от небето — Джоунси си рече, че Лорингтън неслучайно бе отклонил темата за руския.

Тя доста би злепоставила агенцията пред обществеността.

10

Името ѝ е Илена, или Елейна Тимарова — като че ли никой не знае със сигурност. Появява се в Уеър в ранната есен на 1995 г. с форд „Екскорт“ с дискретна жълта лепенка на компанията за коли под наем „Хърц“ на предното стъкло. Оказва се, че колата е крадена, поради което плъзват слухове — непотвърдени, но доста пикантни — как рускинята се сдобила с ключовете на летище Логан срещу малко секс. Кой знае, може и така да е било.

Пришълката очевидно е заблудена и нещо ѝ хлопа. Някои си спомнят, че имала синина на лицето, други пък забелязали, че блузата ѝ е закопчана накриво. Говори английски слабо, но достатъчно добре, за да се сдобие с онова, което ѝ е необходимо — указания как да стигне до водохранилището Куобин. Записва си ги (на руски) на късче хартия. Същата вечер, когато затварят пътя през язовир Уиндзър, откриват изоставения форд на една площадка за пикник на дигата Гуднъф. Тъй като на следващата сутрин колата все още е там, двама

служители от водната агенция (кой знае, единият може да е бил Лоригтън) тръгват да търсят жената.

На три километра от Източната улица откриват обувките ѝ. След още три километра, където Източната улица преминава в черен път (вие се през пущинака покрай източния бряг на водохранилището и не е никаква улица, а масачузеткия вариант на Просеката), най-сетне намират блузата ѝ... о-хо. След още три километра Източната улица свършва с кръстопът, откъдето тръгва дълбок кален коловоз за превоз на трупи — Фицпатрик Роуд — който води навътре в пущинака. Търсачите тъкмо се канят да завият по него, когато забелязват нещо да се розовее на един клон, надвиснал над водата. Оказва се сутиенът на дамата.

Тук теренът е мокър — макар не чак блатист — и двамата лесно откриват следите ѝ по стъпките в калта и изпочупените клони, през които се е провирала, вероятно причинявайки невероятни наранявания по тялото си. Доказателствата са видими, независимо дали на търсачите гледката им допада или не — по клоните и камъните са останали кървави дири.

Два километра след кръстопътя, където свършва Източната улица, стигат до каменно здание, издигнато на оголената скала. Гледа към Маунт Помъри оттатък източния ръкав на река Пенъбскот. Тук се помещава шахта № 12, до която се стига с кола е единствено от север. Защо Илена или Елейна не е дошла *направо* от север, остава завинаги неразрешима загадка.

Акведуктът, който започва от Куобин, се движи право на изток в продължение на сто километра и по пътя си събира водите от водоемите в Уочусетс и Съдбъри (които не са толкова големи и толкова чисти). Шахтата няма помпени съоръжения — водопроводната тръба е с диаметър три метра и не се нуждае от помпа. Бостън се снабдяваше с вода единствено по силата на гравитацията — техника, използвана от древните египтяни още преди трийсети пет века. По продължение на акведукта са издълбани дванадесет шахти. Те играят ролята на одушници и служат за регулиране на налягането, както и за достъп, ако водопроводът се запуши. Шахта № 12, която се намира най-близо до водохранилището, се нарича още Водовземна шахта. Тук се извършват измервания на чистотата на водата, а нерядко и на женската

добродетел (каменната сграда не се заключва и често се посещава от влюбените, които прекосяват езерото с лодки).

На най ниското от осемте каменни стъпала пред вратата прилежно са сгънати джинсите на жената. На най-горното стъпало търсечите намират бели памучни гащички. Вратата е отворена. Вече си представят какво ще открият вътре — мъртва руския без дрехи.

Но не отгатват. Кръглият железен капак на шахта № 12 е отместен, очертавайки черно отверстие с формата на полумесец. Наблизо се търкаля лостът, с който е отместила капака — сигурно е бил облеган зад вратата заедно с другите сечива. До лоста е захвърлена дамската чанта на руския. Върху нея е поставен портфейл, отворен така, че да се вижда личната ѝ карта. Най-отгоре — а върха на пирамидата, така да се каже — се намира паспортът ѝ. Отвътре се подава къс хартия, гъсто изписан с драскулици, които сигурно са на руски, на кирилица, или както там се нарича. Отначало двамата търсачи решават, че това е предсмъртно послание, но след като го дават за превод се оказва, че на листа са записани чисто и просто указанията как да стигне до водохранилището. Най-отдолу пише: „Като свърши пътят, все покрай брега.“ Както и бе постъпила, пътят разсъбличайки се, сякаш без въобще да забелязва как клоните раздират кожата ѝ.

Двамата търсачи стоят край отворената шахта, почесват се по главите и се вслушват в бълбукащата вода, която тече към кранчетата, чешмите, фонтаните и градинските маркучи на Бостън. Звукът отеква глухо и някак усойно, което има своето обяснение — шахтата е дълбоко четирийсет метра. Двамата мъже не разбират защо руския е избрала именно този начин, но съвсем ясно разбират какво се е случило и дори си я представят как седи на ръба, провесила крака в бездънния кладенец — също като женския силует на етикета на „Уайт Рок“, само че без дрехи. Хвърля последен поглед през рамо, може би да се увери, че портфейлът и паспортът все още са на мястото, където ги е оставила. Исква някой да узнае кое е бил човекът, отишъл си по този начин, в което има нещо ужасяващо и непоносимо тъжно. Хвърля последен поглед назад и се плъзва в цепнатината между открехнатия капак и стената на шахтата. Може би е стигнала носа си като дечурлигата, скачащи в обществения басейн. А може би не. Във всеки

случай отнело е по-малко от секунда. Здравей мрак, стари мой приятелю.

11

Последните думи на стария господин Бекуит, преди да отпътува с пощенската камионетка, бяха: *„На мен както ми го разказаха, ония в Бостън ще я пият в сутрешното си кафе към Свети Валентин. — После се ухили. — Аз лично вода не пия. Само бира.“*

12

Джоунси обикаляше кабинета вече за дванайсети или за четиринайсети път. Поспираше за миг зад стола, разсеяно разтриваше хълбока си, после продължаваше да крачи и да брои — милият Джоунси с натрапчивите обсесии.

„Едно... две... три...“

Безспорно бе интересна история — чудесен пример за Страховита история от малкия град (също ката разказите за къщи с призраци, където са станали безброй убийства, или за ужасяващи пъти катастрофи) — и недвусмислено разкриваше плановете на господин Сив за Хлапак, злощастното коли, но какво от това, че знае накъде се е запътил господин Сив? В крайна сметка...

Отново се озова зад стола *„четирийсет и осем, четирийсет и девет, петдесет“* — абе, чакайте малко! Не беше ли първата обиколка трийсет и четири крачки? Как така този път преброи до петдесет? Не влачеше крака и в никакъв случай не ситнеше като госпожица, тъй че как е...

„Ти я правиш по-голяма. Като я обикаляш, я разширяваш. Защото си неспокоен. В края на краищата това е твоята стая. Обзалагам се, че стига да поискаш, ще стане колкото балната зала в хотел Уолдорф-Астория... и никакъв господин Сив не може да те спре.“

— Нима е възможно? — прошепна Джоунси. Стоеше зад стола с ръка зад гърба, сякаш позираше за портрет. Не се нуждаеше от отговор

на този въпрос — нали виждаше с очите си. Стаята *действително* се бе разширила.

Хенри наближаваше. Ако е взел със себе си и Дудитс, никак няма да им е трудно да проследят господин Сив — колкото и автомобили да смени — тъй като Дудитс виждаше Дирята. Дудитс ги отведе при Ршичи Гренадо насън, след години навяве им показва пътя до Джоузи Рикънхауър, а сега с лекота направляваше Хенри като хрътка, която води стопанина си право при дупката на лисицата. Единственият проблем бе огромната *преднина*, която имаше господин Сив. Делеше ги най-малко час. Може би дори и повече. Бутне ли веднъж господин Сив кучето в шахта № 12, всичко отива по дяволите. Теоретично има достатъчно време да се спре водата на Бостън — но ще успее ли Хенри да убеди някого да предприеме подобна сериозна и крайна мярка? Джоунси се съмняваше. Дори да успее, какво ще се случи с всички останали хора по пътя на водата, при които заразата ще стигне много по-скоро? В Уеър живееха шейсет и пет хиляди души. В Бостън заразената вода ще стигне чак след месеци, а тези хора ще се изправят пред проблема след няколко седмици. В някои случаи само след няколко дни.

Няма ли начин да забави този проклетник? Да даде на Хенри възможност да навакса?

Джоунси се загледа в капана за сънища и в същия миг долови промяна — в стаята прошумоля едва доловима въздишка, каквато уж се чувала по време на сеанси на медиуми. Но това въобще не беше призрак. Джоунси настръхна и очите му плувнаха в сълзи. В съзнанието му изплува стих от Томас Улф^[4]: „о, бездомни, камък, листо, ненамерена врата“. Според Томас Улф човек никога не може да се завърне у дома.

— Дудитс? — прошепна Джоунси и косата му настръхна. — Дудитс? Ти ли си?

Мълчание... но като отмести поглед към бюрото, на което одева се мъдреше единствено безполезния телефон, забеляза появата на нови вещи. При това не листа, камъни и изгубени врати, а дъска за крибидж и тесте карти.

Някой искаше да играе.

Вече постоянно боли. Мама знае, ще каже на мама. И Исус знае, ще каже на Исус. Няма да казва на Хенри, защото Хенри също го боли, Хенри е тъжен и уморен. Бобъра и Пит са в небесата и седят отдясно на Отеца, братче. Мъчно му е за тях — бяха добри приятели, играеха си с него и никога не му се присмиваха. Един път намериха Джоузи, един път видяха един много висок човек, дете беше каубой, а един път играха на играта.

И това е игра (Пит обичаше да повтаря: „Виж сега, Дудитс, няма значение дали падаш или пиеш, важно е как играеш“), само дете сега *има* значение, *има* значение, Джоунси казва, че има значение — не го чува много добре, но съвсем скоро ще заговори по-силно, съвсем скоро. Само да не го боли толкова. Дори болкоуспокояващото не помага. Боли го гърлото, целият трепери и го боли коремчето, все едно му се ака, само дете не му се ака, ами само го боли, а като кашля, от време на време плюе кръв. Спи му се, но Хенри и неговият нов приятел Оуен — дете беше с тях, когато намериха Джоузи — си повтарят: „Само да можехме да го забавим“ и „Само да можехме да го настигнем“; искат той да стои буден и да им помага, но той трябва да затвори очи, за да чува Джоунси, а те си мислят, че е заспал, и Оуен вика: „Дали да не го събудим — ами ако оня мръсник се отклони от магистралата“, а Хенри отвръща: „Нали ти казах, че знам къде отива, но като стигнем до междуцатско шосе № 90, за всеки случай ще го събудя. Сега нека спи, изглежда толкова изморен, за Бога.“ После двамата си мислят: „Да можехме да го забавим онзи мръсник.“

Седи със затворени очи. Ръцете му са скръстени на гърдите. Диша бавно. Мама казва да дишаш бавно, като ти се докашля. Джоунси не е умрял, не е на небето с Пит и Бобъра, но господин Сив твърди, че го е заключил, а Джоунси му вярва. Джоунси е в кабинета, няма телефон, защото господин Сив е подъл и го е страх. И Джоунси го е страх, но скоро ще разбере кой всъщност е заключен.

Кога си говореха най-много?

По време на играта.

Играта.

Разтреперва се. Трябва да мисли усилено и от това много го боли, усеща как мисленето му изпива силите, последните му сили, но сега не си играят просто ей така, сега има значение кой ще падне и кой ще пие, затова Дудитс прави дъска и тесте карти, а Джоунси плаче и си

казва: „о, бездомни“, но Дудитс Кавел не е бездомен, Дудитс вижда Дирята, Дирята води към кабинета, а този път Дудитс няма просто да забожда пръчиците на дъската.

Не плачи, Джоунси — изрича ясно: наум думите винаги звучат ясно, само тая глупава уста ги разваля. — *Не плачи, не съм бездомен.*

Затворени очи. Скръстени ръце.

В убежището на Джоунси Дудитс играе играта под капана за сънища.

14

— Чувам кучето — съобщава Хенри. Вече е напълно изтощен. — Дето Пърлмътър го чува. И аз го хванах. Понаближихме. Господи, да можехме да ги забавим!

Заваля дъжд — Оуен се надяваше, че вече са се озовали достатъчно на юг, за да не обърне на лапавица. В огледалцето се виждаше отражението на Дудитс, отпуснат на задната седалка със затворени очи, скръстил мършавите си ръце на гърдите. Лицето му бе обезпокояващо прежълтяло, а от ъгълчето на устата му се стичаше тъничка струйка алена кръв.

— Твоят приятел не може ли някак да ни помогне?

— Мисля, че се опитва.

— Нали казваш, че спи.

Хенри се извърна към Дудитс, после погледна Оуен и отвърна:

— Не бях прав.

15

Джоунси разбърка тестето, изчисти две карти от своята ръка в купчинката карти, които не участват в играта, разгледа картите си и изчисти още две.

— Не плачи, Джоунси. Не пачи, не съм бездомен.

Той вдигна поглед към капана за сънища, почти сигурен, че думите са прозвучали от него.

— Не плача, Дудс. Това е шибаната алергия. Струва ми се, че искаш да играеш...

— Двойка — отвърна гласът от капана.

Джоунси хвърли двойка от ръката на Дудитс — доста добро начало — и отвърна със седмица от своята ръка. Общо девет точки. Между картите на Дудитс имаше шестица — въпросът е дали да не...

— Шест за петнайсет — обяви гласът. — Петнайсет за две. Цуни ме по ауспуха!

Джоунси не можа да се сдържи и се разсмя. Това бе самият Дудитс — няма грешка, но за миг прозвуча досущ като Бобъра.

— Добре, отбележи на дъската щом е така.

С изумление проследи как едната пръчица се издига, отплува над дъската и правно се спуска във втората дупка на Първата улица.

В този миг проумя.

— Значи през цялото време си можел да играеш, Дудс? Разместваше пръчиците както ти падне само защото на нас ни беше смешно. — При тази мисъл сълзите му отново рукоуха. През всичките тези години вярвах, че те хитруват заради Дудитс, а всъщност той е хитрувал заради тях. А и кой кого намери в онзи далечен ден зад депото на братята Тракър? Кой кого спаси?

— Двайсет и едно.

— Двайсет и едно за две — долетя отговорът от капана. Невидимата ръка отново повдигна пръчицата и я премести още две полета напред. — Той ме спира, Джоунси.

— Зная. — Джоунси изчисти тройка, а след като Дудитс обяви тринайсет, хвърли карта от неговата ръка.

— Но не и теб. Ти можеш да говориш с него.

Игра двойка и премести своята пръчица две дупки напред. Беше ред на Дудитс, който отбеляза една точка за последна ръка, с което накара приятеля си да си помисли: „Умствено изостаналият ме победи... да се не начудиш.“ Само че Дудитс *ни най-малко* не беше слабоумен. Бе изтощен до смърт и умираше, но в никакъв случай не бе слабоумен.

Продължиха раздаването и Дудитс поведе с огромна разлика. Джоунси събра картите и започна да ги разбърква.

— Каква му е целта? Какво друго иска освен водата?

„Да убива — мислено отвърна Джоунси. — Харесва му да убива хора.“ Но стига убийства. В името на Бога, стига убийства.

— Бекон. Много обича бекон.

Заразбърква картите... и в миг застина, защото Дудитс изпълни цялото му съзнание. Истинският Дудитс — млад, силен, готов за битка.

16

Дудитс изстена. Хенри се обърна и видя, че от ноздрите му отново ече кръв, алена като бигус. Лицето му се гърчеше в неистово усилие да се съсредоточи. Очните ябълки под затворените клепачи се въртяха.

— Какво му става? — разтревожи се Оуен.

— Не зная.

Дудитс мъчително се закашля. От устата му пръскаха капчици кръв.

— Събуди го, Хенри! За Бога, събуди го!

Хенри уплашено се втрени в Оуен Ъндърхил. Вече наближаваха Кенебънкпорт — деляха ги не повече от трийсет километра от границата с Ню Хампшър или общо сто и осемдесет километра от водохранилището Куобин. В убежището на Джоунси висеше снимка на водоем — Хенри я бе виждал. Имаше фотография на лятната вила на приятеля му в Уеър, недалеч оттам.

Дудитс изкрещя: сред пристъпите на кашлицата повтори три пъти една и съща дума.

— Събуди го! Казва че го боли. Не чуваш ли...

— Не произнася думата „болка“.

— А какво казва? Какво?

— Казва „бекон“.

17

Съществото, което се самоопределяше като господин Сив — и възприемаше себе си в мъжки род — имаше сериозен проблем, но (той) поне го осъзнаваше.

„Който е предупреден, е въоръжен“, както би казал самият Джоунси. В кашоните бяха складирани стотици, ако не и хиляди подобни пословици. Някои от тях бяха съвършено непонятни за господин Сив, например „На чужд гръб и сто тояги са малко“ или „Ще пожънеш, каквото си посял“... но „Който е предупреден, е въоръжен“, много му харесваше.

Проблемът се състоеше в отношението му към Джоунси... самият факт, че чувства нещо, че имаше емоции, бе застрашителен. Можеше да си каже: *„Джоунси е заключен и въпросът е решен — затворих го под карантина, както техните военни се опитаха да изолират нас. Следят ме — всъщност дори ме преследват — но като изключим вероятността да се повреди двигателят или да спукам гума, и двете хайки почти нямат шанс да ме настигнат. Имам голяма преднина.“*

Това бяха факти — самата истина — но те не вълнуваха господин Сив. Съблазняваше го идеята да застане пред вратата на канцеларията, където бе заключен неприветливият му гостоприемник, и да кресне: *„Добре те подредих, а? Разказах ѝ играта на червената ти каручка.“* Какво общо имаше всичко това с някаква си каручка — била тя червена или не — Сивият не знаеше, но в арсенала от чувства на Джоунси подобна постъпка се равняваше на емоционален куршум от доста висок калибър и би породила дълбоко детинско задоволство. После ще изплезе Джоунсиевия език (*„моят език“* — с неописуемо блаженство се поправи господин Сив) и ще му покаже среден пръст.

Що се отнася до преследвачите, изпитваше желанието да смъкне панталоните на Джоунси и да ги поздрави с голия му задник. Подобна проява бе напълно безсмислена като *„Ще пожънеш каквото си посял“* и *„червената каручка“*, но все пак идеята много му допаднаше.

Давеше си сметка, че е заразен с бруса на този свят. Всичко започва с емоциите, после се проявяват сетивните усещания (вкусът на храната, несравнимото дивашко удоволствие да блъскаш главата на пътния полицаи в стената — и как глухо отеква, *туп-туп*), които постепенно прерастат в нещо, което Джоунси наричаше *„висша мисловна дейност“*. На Сивия му се струваше като поредната игра на думи, както да наричаш лайното *„преработена храна“*, а геноцида — *„етническо прочистване“*. Но мисленето бе неотразимо привлекателно

за същество, което съществуваше само като вегетативен разсъдък — нещо като свръхинтелигентно несъзнание.

Преди да го заключи, Джоунси му предложи да зареже мисията и да се отдаде на удоволствията на човешкия живот. Вече долавяше у себе си подобно желание: досегашната му хармонична същност — безсъзнателният интелект, така да се каже — започваше да се раздробява и да заприличва на хор от спореци гласове: едни искаха едно, други — друго, трети пък настояваха за хикс на квадрат, делено на игрек. При други обстоятелства подобна какафония би му се сторила ужасяваща — и подлудяваща. Но сега му харесваше.

Беконът бе едно от тези удоволствия. И още „секс с Карла“, което съгласно картотеката на Джоунси представлява съблимно удоволствие, пораждащо както сетивни, така и емоционални усещания. И още бързо шофиране, партия бiliarд в бара „О’Лиърис“ край Фенуей Парк, бира, рок концерти, изпълненията на пати Лъвлес, която пее: „Виновно е твоето лъжливо, ледено, измамно, изменчиво, подло, жалко и страхливо влюбено сърце“ (*каквото* и да означава това). И още зелените поля, които изплуват от мъглата през ранна лятна утрин. И, разбира се, убийството.

Осъзнаваше, че ако не приключи задачата час по-скоро, има опасност въобще да не я изпълни. Вече не беше бирум, а господин Сив. С колко ли време разполага, преди да се превърне в Джоунси?

„Това няма да се случи“ — помисли си. Натисна газта докрай и макар че субаруто не беше автомобил с който знае какви възможности, скоростта се увеличи. Кучето на задната седалка изджавка... и зави от болка. Господин Сив мислено затърси бирума, който се развиваше в тялото на животното. Растеше бързо. Ако не и прекалено бързо. Направи му впечатление и друго — контактът с бирума не му достави удоволствие и не породил радостта, характерна за срещи между свои. Онзи разум бе хладен... враждебен...

— *Извънземен* — промърмори гласно.

Помъчи се да го успокои. Когато хвърли кучето във водохранилището, бирумът трябва да е все още в него. Ще му е нужно време да се адаптира. Кучето ще се удави, но другият организъм ще живее известно време, хранейки се с плътта на животното, докато му дойде времето. Но най-напред трябва да стигне до там.

Беше съвсем близо до целта.

Пътуваше на запад по междушатско шосе № 90 край малки градчета („нацвъкани като лайненца“, както с умиление си мислеше Джоунси) — Уестбъро, Графтън и Дороти Понд (вече наближаваше, оставаха му шейсетина километра) и се питаше с какво да занимава своето ново, неспокойно съзнание, за да не му направи някой номер. Отново се помъчи да се свърже с Дудитс, но не успя — Джоунси бе откраднал тъкмо тези спомени. Най-сетне се спря на професията на Джоунси — преподавател по история — и най-вече на неговата специалност, която криеше зловещо очарование. Между 1860 и 1865 г. Америка се бе разделила на две както колонииите от бирус към края на всеки цикъл от растежа си. За разпада на Американския съюз можеха да се изтъкнат редица причини, главната от които бе свързана с „робството“, но това бе поредната от онези думи, с които лайната и повръщаното се наричат „преработена храна“. Думата „робство“ не означава нищо. „Правото на самостоятелност“ — също. „Запазването на съюза“ бе пълна безсмислица. В общи линии бяха направили онова, което умееха най-добре: бяха „побеснели от гняв“, което в действителност бе същото като „да ти хлопа дъската“, ала бе неговата социално приемлива форма. О, но в какъв мащаб?

Господин Сив тъкмо разглеждаше съдържанието на стотици кашони с изумителни оръжия — картечи, гюлета на верига, куршуми Миние^[5], оръдия, гюлета, байонети, мини — когато мислите му бяха прекъснати от тих гласец.

бекон

Прогони мисълта от съзнанието си, макар че стомахът на Джоунси къркореше. Добре ще му дойде порция бекон — беконът е мазен и хлъзгав и предизвиква примитивно физическо удоволствие, но моментът не е подходящ. Може би ще хапне, когато се отърве от кучето. Ако му останеше време, преди да пристигнат останалите, ще се натъпче с бекон. Но сега не е моментът. Подминавайки изход № 10 — оставаха само две отклонения — отново насочи мисълта си към Гражданската война, към войниците в сини и сиви униформи, които търчат сред облаци дим, крещят, взаимно се пробождат с байонетите, удрят враговете си по главите с прикладите на пушките, при което се разнасят онези приятни звуци *туп-туп*, а...

бекон

Стомахът му отново изкъркори. Устата на Джоунси се напълни със слюнка и той си заприпомня порцията в „Разстройване“: синя чиния с препечени хрупкави месца, които се ядат с пръсти и които на допир са твърди като вкусна, мъртва плът...

Не бива да мисля за това.

Гневен вой на клаксон накара господин Сив да подскочи, а Хлапак се разквича. Автомобилът се бе отклонил в съседното платно, което според картотеката на Джоунси служеше за „изпреварване“, наложи се бързо да се върне в лентата за такива като него, за да направи път на огромен камион, който летеше с непостижима на малкото субару скорост. Изплиска с кал предното стъкло на „мъничето“, за миг лишавайки Сивия от всякаква видимост, при което той помисли: „Само да те пипна, ще ти пръсна тъпата тиква, ще ни убиеш, бе, престъпник такъв, *туп-туп*, ще разкажа играта на...“

сандвич с бекон

отекна като изстрел в главата му. Опита се да се пребори с тази мисъл, но тя притежаваше съвършено нова, нечувана сила. Нима това е Джоунси? Естествено че не — Джоунси не е толкова силен. Стори му се, че изведнъж се е превърнал в гигантски стомах — празен, жадуващ за храна. Каза си, че може да спре и да засити глада. В противен случай има опасност колата да излети право в

САНДВИЧ С БЕКОН!

И МАЙОНЕЗА!

Господин Сив нададе нечленоразделен вой, без да осъзнава, че му текат лиги.

18

— Чувам го! — ненадейно възкликна Хенри. Притисна юмруци към слепоочията си, сякаш се опитваше да облекчи непоносимо главоболие. — Леле, как боли! Тоя направо *умира* от глад.

— Кой? — попита Оуен. Преди малко бяха пресекли границата с Масачузетс. Дъждът падаше като сребърна, полюшвана от вятъра завеса. — Кучето ли? Или Джоунси? Кой?

— Оня. Господин Сив. — Обърна се към Оуен и в очите му се четеше отчаяна надежда. — Май ще спре! Да мисля, че спира.

19

— Шефе.

Курц тъкмо се унасяше в дрямка, когато Пърлмътър с усилие се извърна и заговори. Бяха преминали през бариерата, където се заплащаше пътната такса на Ню Хампшър — Фреди Джонсън нарочно се устрои в платното за плащане чрез автомат срещу точна сума (опасяваше се, че вонята, която се разнася от джипа, счупеното задно стъкло и оръжията неминуемо ще направят впечатление на касиера в будката).

Курц любопитно изглежда обляното в пот, изпито лице на Арчи Пърлмътър. Нима това е същият онзи безличен тесногръд бюрократ, който не се разделяше с куфарчето и бележника си, с вечно зализаната си коса, разделена на прав като бръснач път отляво? Онзи, който за нищо на света не можеше да се отучи да нарича командира си „сър“? Това не бе вече онзи човек. Макар и изпито, лицето на Пърли сякаш грееше с нова светлина. „Превръща се в майка Джоуд^[6]“ — рече си Курц и едва не се изхили.

— Шефе, още съм жаден. — Пърли впи изпълнен с копнеж поглед в бутилката с пепси и пусна поредната ужасна пръдня. Тромпетът на майка Джоуд в пъкъла — помисли си Курц и този път наистина се изхили. Фреди изруга, но вместо одевешната крайна погнуса, примиреният му тон издаваше едва ли не отегчение.

— Това си е моята бутилка, мъжки. И аз съм доста ожаднял.

Пърлмътър понечи да заговори, но потръпна от нов пристъп на болка. Отново пръдна, но този път по-тихо — вместо гръмовният тромпетен призив изпусна тъничко пиццено, сякаш немузикален малчуган надува пиколо. Присви очи, изражението му стана лукаво.

— Дай ми една глътка и ще ти кажа нещо ново. — Замълча, сетне добави: — Което *непременно* трябва да узнаеш.

Курц размисли. Дъждът биеше през счупеното стъкло и мокреше пътниците. Досадна работа, ръкавът му вече бе подгизнал, но ще трябва да се примири. Пък и кой е виновен в крайна сметка?

— *Ти си виновен* — отбеляза Пърли и Курц подскочи. Тая телепатия бе доста стряскаща. Тъкмо си кажеш, че вече си свикнал, и на бърза ръка се уверяваш в противното. — *Ти си виновен. Тъй че ми дай да пия. Шефе.*

— Внимавай какви ги дрънкаш, страхопъзльо — избоботи Фреди.

— Кажи ми и ще получиш остатъка. — Курц размаха бутилката пред измъчения поглед на Пърлмътър. В този жест се съдържаше немалко доза самоирония. Навремето командваше военни части, които променяха геополитическия облик на цели региони. А сега разполагаше само с двама мъже и бутилка пепси. Какво падение! *Гордостта* го бе погубила, слава на Бога. Горд бе като Сатаната, а ако това е грях, човек трудно се отказва от него. Гордостта е коланът, който връзва гащите ти, дори когато останеш без тях.

— Обещаваш ли? — Пърли изплезил обраслия си с червени власинки език и облиза напуканите си устни.

— Да пукна, ако лъжа — тържествено се закле Курц. — Мамка му, мъжки, можеш да ми прочетеш мислите, ако се съмняваш.

Пърли недоверчиво се втренчи в него, а Курц изпита усещането, че зловещите му пръсти се протягат и бъркат в мозъка му (червеното бе поникнало дори под ноктите му). Усещането бе ужасяващо, но той стоически го понесе.

Арчи явно му повярва и кимна.

— Вече чувам по-ясно — обяви той, после сниши глас и ужасено заобяснява: — То ме изяжда. Яде ми червата. Чувствам как ме гризе.

Курц го потупа по рамото. Тъкмо отминаха табелата „ДОБРЕ ДОШЛИ В МАСАЧУЗЕТС“.

— Ще се погрижа за теб, мъжки, нали ти обещах? Междувременно ми кажи какво чуваш.

— Господин Сив ще спре. Гладен е.

Курц още по-силно го стисна, вкопчвайки в рамото му железни пръсти, силни като орлови нокти.

— Къде?

— Недалеч от мястото, накъдето се е запътил. В един магазин. — За ужас на Курц Арчи затананика с детски гласец: — Най-добрата стръв, кой е пръв? Най-добрата стръв, кой е пръв? — После заговори

по-спокойно: — Джоунси знае, че Хенри, Оуен и Дудитс идват. Затова накара Сивия да спре.

Съзирайки възможността Оуен да хване Джоунси/господин Сив, Курц бе обзет от паника.

— Арчи, слушай ме внимателно.

— Жаден съм — простена в отговор Пърлмътър. — *Жаден съм, проклетнико!*

Курц отново разклати бутилката с газираното питие пред очите му, но когато младокът посегна да я сграбчи, го плесна през пръстите.

— Хенри, Оуен и Дуд-Дутс знаят ли, че Джоунси и господин Сив са спрели?

— Ду-дитс, изкуфял дъртак такъв! — изфуча Пърли, застена от болка и запритиска корема си, който отново започна да се надига. — *Дитс, дитс Ду-дитс!* Да, знаят! Дудитс помогна! Двата с Джоунси накараха Сивия да огладнее!

— Това хич не ми харесва — отсече Фреди.

„*Питаш ли ме?*“ — помисли си Курц.

— Моля ти се, шефе. Толкова съм жаден — настояваше Пърли.

Курц му подаде бутилката и проследи с развеселен поглед как младокът я пресуши до дъно.

— Стигнахме шосе № 495, шефе — съобщи Фреди. — Какво да правя?

— Давий. После се отклоняваш по шосе № 90 на запад. — Арчи се оригна доста шумно, но слава Богу, не се разсмърдя. — То иска още пепси. Захарта му харесва. И кофеинът.

Той се замисли. Оуен знае, че жертвата е спряла, поне за известно време. Двата с Хенри ще се юрнат да го догонят, стараяйки се максимално да наваксат деветдесетминутното си закъснение. Следователно и тяхната групичка трябва да даде газ.

Ако на пътя им се изпречат ченгета, за жалост ще се наложи да ги очистят. Във всеки случай преследването вървеше към своя край.

— Фреди!

— Кажи, шефе.

— Газ до дупка. Вземи й здравето на тая машинка, Бог да те поживи. Вземи й здравето.

Фреди Джонсън изпълни заповедта.

Тук нямаше хамбар, ограда за добитък, а вместо надпис „ЛОТАРИЙНИ БИЛЕТИ“ на витрината бе окачена снимка на водохранилището Куобин — но инак магазинчето бе пълно копие на супермаркета на Гослин: същата порутена мазилка, същият потъмнял дървен покрив с цвят на кал, същото прегърбено коминче, същата ръждясала бензинова колонка. На нея бе подпряна табела с друг надпис: „БЕНЗИН НЯМА! АРАБИТЕ СА ВИНОВНИ“.

В онзи ранен ноемврийски следобед в магазинчето нямаше никого освен собственика на име Дийк Маккаскъл. Като всички останали той цяла сутрин вися пред телевизора. След репортажите (през цялото време въртяха едни и същи кадри, а тъй като онази част от района бе отцепена, не показваха нищо интересно освен пехотна, военноморска и военновъздушна бойна техника) излъчваха речта на президента. Дийк наричаше президента Оки-Скапаноки, защото го избраха по много скапан начин — онези на юг не знаят ли да броят, да ги вземат дяволите?! Дийк обаче не бе упражнявал правото си на глас от времето на Джипъра (*това се казва президент!*), освен това мразеше Оки-Скапаноки и го смяташе за мазно, лъжливо копеле с големи зъби (жена му обаче беше готина), а обръщението към нацията в 11:00 ч. бе както обикновено пълна лъжа и измама. Дийк не повярва и дума от онова, което чу. Ако питат него, сигурно нещо ги баламосват и цялата работа е специално нагласена да сплаши американския данъкоплатец, за да поразвърже кесията за военния сектор. Научно е доказано, че в космоса други разумни същества няма. Единствените чуждоземни в Америка (с изключение на самия Скапаноки, разбира се) бяха циганите, които масово прииждаха от Мексико. Но хората бяха подплашени, и затова не мърдаха от къщите и гледаха телевизия. По някое време ще започнат да идват за бира или вино, но засега в магазина бе истинско мъртвило.

Дийк бе изключил телевизора още преди половин час — всичко си има граници, за Бога — и когато камбанката на входа издрънча, тъкмо разлистваше едно списание от лавицата за печатни издания в дъното на магазина, означена с надпи: „Над 21 години или чупка“. Конкретното издание се наричаше „Екземпляри с окуляри“, което

напълно отговаряше на действителността, тъй като фотографираните жени до една бяха с очила. Но не носеха нищо друго освен очила.

Вдигна поглед към новодошлия с намерението да го посрещне с някоя тривиалност от сорта та „Как я карате“, „Стана хлъзгаво, а?“, но размисли. Почувства се невероятно неловко и изведнъж бе обзет от ясната увереност, че ще бъде ограбен... и ще отърве много лесно, ако мине само с грабеж. Държеше магазина от двайсет години, но *никога* не го бяха ограбвали; ако някой е готов да рискува да го приберат в затвора за няколко долара, надали си струва да си опитва късмета точно тук — наоколо има цял куп други места, където ще докопа доста повече пари.

Дийк преглътна. Често си казваше: „Няма кой да ме нападне освен някой маниак“ — но може би този е именно такъв, тъй като е почистил семейството си и е решил да се поразвърти наоколо, преди да си е теглил куршума.

Той не страдаше от параноя (бившата му съпруга би заявила, че е доста муден), но това не променяше факта, че ненадейно се почувства застрашен от първия следобеден посетител. Обикновено се дразнеше от типовете, които се навъртаха в магазина, и все се намираха на приказки — я обсъждаха футболните отбори Пейтриътс или Ред Сокс, я се фукаха с гигантските риби, които уж били хванали във водохранилището — но сега му се прииска отнякъде да изскочи някой такъв. Даже цяла дружина.

Новодошлият стоеше като закован на прага и наистина създаваше впечатлението, че му има нещо. Беше с оранжева жилетка, а в Масачузетс ловният сезон още не бе започнал, но само по себе си това не беше толкова страшно. Само че лицето му беше покрито с драскотини, сякаш няколко дни се бе скитал из горите, при това бе изпито и измъчено. Движеше устни, сякаш си говореше сам. Направи му впечатление и друго. Устните и брадичката на непознатия лъщяха на сивкавата следобедна светлина, проникваща през прашната витрина.

„На тоя му текат лигите — мислено отбеляза Дийк. — Да пукна ако не е така.“

Новодошлият отривисто мятеше глава, сякаш имаше тикове, но тялото му въобще не помръдваше — приличаше на бухал, който е застинал на някой клон и дебне за плячка. На Дийк му мина през ум да

се изсули от стола и да се скрие под тезгяха, но преди да е успял дори да обмисли предимствата и недостатъците на подобен ход (бившата му съпруга би обявила, че умът му не е като бръснач), новодошлият отново отметна глава и се втренчи в него.

Дийк си каза, че въображението му се е развинтило под въздействието на всички тия шантави новини и слухове за събитията в Северен Мейн. Човекът може би просто иска цигари, стек бира, бутилка алкохол или някое „голо“ списание, с които да изкара дългата нощ в някой мотел край Уеър или Белчъртън.

Но надеждите му се изпариха, когато срещна погледа на непознатия.

Не приличаше на безумец, който е изтребил семейството си и се е запътил нанякъде — което в известен смисъл беше за предпочитане. Погледът му далеч не беше празен — даже беше твърде препълнен. Главата на този човек гъмжеше от хиляди мисли и идеи като телеграфен апарат, препускащ на бързи обороти в голяма градска поща. Очите му буквално подскачаха в орбитите си.

Освен това имаше *най-гладните* очи, които Дийк бе виждал през целия си живот.

— Затворено е — изграчи той и сам не позна гласа си. — С ортака — той е отзад, де — днеска сме решили да не работим. Заради тия работи на север. Само че съм забравил — забравили сме, де — да обърнем табелката. Ние...

Дийк бе в състояние с часове да нарежда в тоя дух, но ловецът го прекъсна:

— Бекон. Къде е?

Дийк моментално разбра, че ако няма бекон в магазина, този ще го претрепе. Той и без друго можеше да го пречука... но ако няма бекон, със сигурност нямаше да му се размине. Добре, че *имаше*. Слава Богу, благодаря ти, Отче, благодаря ти Оки-Скапаноки — в магазина *имаше* бекон.

— В хладилника отзад — с непознат, странен глас упъти клиента. Дланта му сякаш се бе превърнала в бучка лед. В съзнанието му звучаха съвършено непознати, шепнещи гласове. Червени мисли и черни мисли. *Гладни* мисли.

Нечий нечовешки глас попита:

Какво е хладилник?

Отвърна му друг, уморен, но свършено човешки глас:

Върви по пътеката, хубавецо, и ще го видиш.

„Пречуват ми се гласове — отбеляза Дийк. — Ай, Господи, не! На хората им се пречуват гласове, когато вземат да превъртат.“

Непознатият подмина тезгяха и закричи по централната пътека между лавиците, като накуцваше.

До касовия апарат имаше телефон, Дийк се взря в апарата, но отмести поглед. Спокойно можеше да посегне и да избере 911, но нямаше никакъв смисъл. Дори ако намери в себе си достатъчно сили да посегне...

Веднага ще разбера — заяви нечовешкият глас и Дийк хлъцна. Прозвуча право в главата му, сякаш му бяха инсталирали радиоговорител в мозъка.

На входа бе окачено изпъкнало огледало, което бе изключително полезно през лятото, когато магазинът се изпълваше с хлапета, които отиваха с родителите си на почивка, на риба, на палатка или най-малкото на разходка до водохранилището — Куобин се намираше само на трийсет километра оттук. Тия маскири все гледаха да свият нещо и налитаха най-вече на шоколадите и „голите“ списания. Дийк ужасено се втрени в приспособлението и проследи човека с оранжевата жилетка, който застана пред хладилника, огледа продуктите, после сграбчи не една, а всичките четири опаковки бекон.

Все така накуцвайки, се върна по централната пътека, като внимателно разглеждаше лавиците. Имаше вид на опасен тип. Същевременно изглеждаше гладени капнал от умора като маратонец на последните метри преди финиша. Като го гледаше, Дийк изпита същото странно виене на свят, както като гледаше отвисоко. Сякаш виждаше не един, а едновременно няколко образа, които се наслаждаха един върху друг и постоянно се разфокусираха. Мярна му се мимолетен спомен за героинята от един филм — тъпата патка се разкъсваше на няколко десетки личности.

Ловецът спря и взе буркан с майонеза. Като излизаше, отново спря и грабна самун хляб от последната лавица. После се върна на щанда. От него буквално се излъчваше изтощение. И лудост.

Нареди покупките пред Дийк и заяви:

— Най-хубавите сандвичи стават с бекон и майонеза върху филийки бял хляб.

После се ухили с такава морна, сърцераздирателна искреност, че за миг Дийк забрави за страха.

Посегна, без да се замисля, и рече:

— Господине, доста сте...

Ръката му застина, сякаш срещна стена. Трепна за миг над тезгяха, после се стрелна към собственото му лице и му лепна плесница — *шляп!* Бавно се отдръпна и увисна във въздуха. Безименният и малкият пръст полека се свиха към дланта.

Не го убивай!

Ела ме спри!

Не ме предизвиквай, че може да те изненадам.

Ръката се насочи към носа на Дийк, показалецът и средният пръст се забиха право в ноздрите му, запушвайки притока на въздух. Отначало не помръдваха, но после, о, Господи, после започнаха да се забиват все по-дълбоко. Ако и да притежаваше много лоши навици, Дийк Маккаскъл със сигурност не си гризеше ноктите. Първоначално пръстите не напредваха много — намериха се на тясно, така да се каже — но рукналата кръв им послужи като смазка и мигом придобиха неочаквана пъргавина. Извиваха се като червеи. Мръсните нокти се впиваха в плътта като зъби. Забиваха се все по-дълбоко и по-дълбоко, проправяйки си път към мозъка... Дийк усети как хрущялът започна да се разкъсва... дори го чу...

Престани, Сив, престани!

Дийк мигновено си възвърна контрола върху пръстите си. Измъкна ги от носа си, произвеждайки странен плъокащ звук. Кръв закапа върху тезгяха, върху гумената подложка за монети с реклама на тютюн „Скоул“ и върху разсъблечената мацка с очила, чиято анатомия изследваше Дийк, когато се появи това същество.

— Колко дължа, Дийк?

— Взимай го! — пак изграчи продавачът, но този път доста носово, тъй като носът му бе запушен с кръв. — Слушай, братче, взимай го и се махай! Да те няма!

— Не, моля ви се, това е търговия. Стоки с реална стойност се разменят срещу парични средства.

— Три долара! — изкрещя Дийк, който беше изпаднал в шок. Сърцето му биеше до пръсване, мускулите му тръпнеха и отделяха адреналин. Струваше му се, че това създание се кани да си върви,

което му се стори още по-страшно — да си на крачка от избавлението, но да си даваш сметка, че животът ти изцяло зависи от приумиците на един шибан малоумник.

Малоумникът измъкна опърпат портфейл, отвори го и заровичка вътре, което му отне цяла вечност. От устата му се точеха лиги. Най-сетне измъкна три долара. Постави ги на тезгяха. Пребърка джобовете на мръсните си джинси, изнамери шепа монети, от които избра три и ги постави върху гумената подложка. Две монети по дваайсет и пет и една от десет цента.

— Аз давам дваайсет процента бакшиш — заяви с непоколебима гордост. — Джоунси дава петнайсет. Но дваайсет е по-добре. Защото е повече.

— Разбира се — прошепна Дийк. Носът му вече бе запушен от кръвта.

— Приятен ден.

— Не се юркай.

Онзи с оранжевата жилетка се вкамени. Дийк буквално го чуваше как прехвърля наум възможните отговори. Идеше му да се разкрещи. Онзи най-сетне заяви:

— Ще се оправя по някакъв начин. — Отново замълча и добави: — Няма да звъниш на никого, друже.

— Няма.

— Заклевах ли се в името на Бога?

— Заклевам се в името на Бога.

— Аз съм като Бога — отбеляза онзи.

— А-ха, добре. Както...

— Обадиш ли се на някого, веднага ще разбере. Ще се върна и на бърза ръка ще й разкажа играта на каручката.

— Няма, бе!

— А така. — Отвори вратата. Камбанката издрънча. Човекът излезе.

Отначало Дийк не помръдваше, сякаш стъпалата му бяха залепнали за пода. После тичешком заобиколи тезгяха, като в бързината удари бедрото си. До довечера сигурно ще му излезе огромна цицина, но в момента не усещаше нищо. Пусна резето и надникна навън. Пред магазина бе спряло червено субару, изцапано с

кал. Онзи пхна под мишница плика с покупките, отвори вратата и се настани зад волана.

„Пали и тръгвай — помисли си Дийк. — За Бога, господине, пали колата и тръгвай!“

Но онзи нямаше намерение да тръгва. Извади нещо — самуна хляб — и отвори плика. Издърпа поне десетина филийки наведнъж. После отвъртя капака на буркана, бръкна вътре с пръст и започна да маже хляба с майонезата. След всяка филийка облизваше импровизирания нож-пръст, като притваряше очи и отмяташе глава, а на лицето му се изписваше неописуем екстаз. Като приготви хляба, избра пакет месо, разкъса със зъби найлоновата опаковка и изтърси половинкилограмовото му съдържание в скута си. Сгъна едно парче месо, постави го върху филията хляб и го захлупи с втора филия. Захапа сандвича с вълчо настървение. Изражението на божествена наслада не слизаше от лицето му — изглеждаше като чревоугодник, който консумира най-вкусната храна в живота си. Давеше се на всеки огромен залък, който поглъщаше. Излапа сандвича на три хапки. Приготви следващия и вдъхновението му се придаде на Дийк, отеквайки право в главата му като ненова реклама: *„Така е още по-вкусно! Месото е почти живо! Студено, но почти живо!“*

Дийк бавно се отмести от вратата, сякаш пристъпваше под вода. Дрезгавината на следобеда изведнъж нахлу в магазина и сякаш удави светлината. Краката му се подкосиха, причерня му и сед миг се просна на мръсния дъсчен под.

21

Когато се свести, не знаеше колко време е лежал в безсъзнание — окаченият върху хладилника с бирата рекламен часовник показваше 88:88. На пода намери три зъба — предположи, че си ги е избил при падането. Кръвта по носа и брадичката му бе засъхнала в шуплеста коричка. Опита се да се изправи на крака, но те се подгъваха като гумени. Изричайки молитви, изпълзя до входната врата и надзърна навън изпод кичурите коса, които закриваха очите му.

Молитвите му бяха чути. Субаруто го нямаше. На мястото му бяха останали четири празни опаковки бекон, бурканът от майонеза с

една четвърт съдържание на дъното и половин хляб. Няколко врани — бяха накацали на земята и измъкваха филийки хляб от разкъсаната опаковка. На известно разстояние встрани — почти на шосето — две-три техни посестрими се трудеха над замръзнала каша от бекон и разкашкан хляб. Очевидно мосю лакомник не се бе спогодил с обяда си.

„Дано да си си раздрал червата от повръщане, ей Богу“ — мислено възкликна Дийк.

Но в същия миг съдържанието на собствените му вътрешности сякаш описа грандиозен подскок и той затисна с длан устата си. Пред очите му с непоносима яснота изплува образът на мъжа, впиващ зъби в провисналото между филиите сурово тлъсто месо, подобно на сива плът, осеяна с кафяви жилчици като отсечен конски език. Взе да се гърчи и да хълца сподавено изпод притиснатата към устните си длан.

Откъм шосето зави автомобил и спря пред магазина; само това му липсваше — да го завари някой клиент как дере лисици. Като се вгледа внимателно обаче, установи, че не лека кола, нито камион. Не беше дори джип за високопланински екскурзии. Пред вратата му бе спрял един от онези ужасяващи военни джипове „Хъмър“ с маскировъчна окраска. На предната седалка се виждаха двама пътници, но Дийк бе почти сигурен, че отзад различава трети силует.

Пресегна се, обърна закачената на вратата табелка с надписа „ЗАТВОРЕНО“ и се отдалечи навътре в магазина. Поне бе успял да се изправи на крака... но след миг се олюля и едва не падна. „Видяха, че съм вътре, режа си главата — рече си. — Ще влязат и ще ме питат накъде е запитал онзи, защото те го преследват. Издирват човека с бекона. И аз ще им кажа. Те ще ме принудят. И после...“

Вдигна ръка пред очите си. Покрити със засъхнала кръв чак до второто кокалче, палецът и показалецът се мъдреха насреща му леко закривени и трепереха, сякаш закачливо му махаха. „Здравейте, очички, как я карате? Радвайте се на света, докато все още можете, защото скоро е ваш ред.“

Пътникът на задната седалка се приведе и като че ли каза нещо на водача на джипа, след което огромната кола отскочи назад, прегазвайки замръзналата локва, оставена от последният клиент на магазина. Изви към пътя, спря за миг, после отпраши към Уеър или Куобин.

Като се скриха зад първото възвишение, Дийк Маккаскъл се разхлипа. Закрачи обратно към щанда (като залиташе, но все пак прав), погледът му попадна на зъбите на пода. Три зъба. Негови. Ниска цена. Направо смешна. Изведнъж застина, впери поглед в трите долара на щанда. Бяха обрасли с бледи червеникаво-оранжеви влакънца.

22

— Не туу! Оу, оу!

„Оуен — това съм аз“ — уморено си помисли Ъндърхил, но прекрасно разбра какво каза Дудитс (не беше чак толкова трудно, веднъж като ти привикне слухът): „Надолу, надолу!“

Включи на скорост и се върна на шосето, а Дудитс се строполи на задната седалка и отново се разкашля.

— Я гледай! — посочи Хенри. — Виждаш ли ги?

Сега ги забеляза — захвърлени найлонови опаковки, които пороят заравяше в пръстта. И буркан с майонеза. Оуен включи на скорост и потегли на север. Едрите дъждовни капки биеха по стъклото — знаеше от опит, че като вали така, често обръща на лапавица, а в повечето случаи преминава в сняг. Беше капнал от умора и обзет от неочаквана тъга, след като отшумяха осените го за кратко телепатични способности. Съжаляваше единствено за това, че трябваше да си отиде в такъв мрачен ден.

— С каква преднина ни води? — попита, тъй като не се осмеляваше да зададе съществения въпрос: „Много ли закъсняхме?“ Предполагаше, че ако вече е твърде късно, Хенри сам ще му каже.

— Вече е там — разсеяно отвърна спътникът му. Беше се извърнал към задната седалка и бършеше с влажна кърпа лицето на Дудитс. Болният погледна с благодарност и се опита да се усмихне. Посивелите му като пепел страни бяха облени в пот, а сенките под очите му бяха придобили такива гигантски размери, че бе заприличал на миеща мечка.

— Ако той е *там*, защо трябваше ние да идваме *тук*? — озадачи се Ъндърхил. Подкара джипа със сто и десет километра в час, което бе твърде опасно на този хлъзгав и тесен двулентов асфалтиран път, но вече няхаха друг избор.

— Не исках да рискувам Дудитс да изпусне Дирята. Ако това се случи...

Дудитс силно изстена, притисна с длани корема си и се преви надве. Все още коленичил на седалката с гръб към предното стъкло, Хенри го погали по отънелия врат:

— Спокойно, Дудс, вече си добре.

Но Дудитс съвсем не беше добре. Оуен го знаеше, Хенри — също. Имаше висока температура, гърчове и плюеше кръв при всяко закашляне въпреки лекарствата — Дудитс Кавел изобщо не беше добре. Единственото утешение бе, че двойката Джоунси-Сив също не бе никак добре.

Всичко стана заради бекона. Надявах се единствено да го позабавят — никой не бе очаквал подобна неподозирана лакомия. Въздействието, което тя оказа върху организма на Джоунси, не изненада никого. Господин Сив повърна веднъж на паркинга пред магазинчето, а по пътя за Уеър му се наложи да спира два пъти — навеждаше се през сваленото стъкло и почти конвулсивно изпразваше стомаха си.

Последва диарията. Спря до мотела на шосе № 9 и едва се добра до мъжката тоалетна. На входа на бензиностанцията имаше надпис: „ЕВТИН БЕНЗИН ЧИСТИ ТОАЛЕТНИ“, но след посещението на господин Сив втората половина от надписа със сигурност престана да бъде актуална. Не уби никого, което според Хенри беше напредък. Преди да се отклони за Куобин, му се наложи да спре още два пъти и да тича сред мокрите шубраци, опитвайки се да прочисти изстрадалите черва на Джоунси. Дъждът вече бе преминал в обилен снеговалеж. Тялото на Джоунси бе доста отпаднало и Хенри дори се надяваше то да не издържи и да падне в несвяст. Но засега няма подобни изгледи.

Като се настани отново зад волана след второто посещение в гората, господин Сив вече беснееше и засипа Джоунси с обиди. Той бил виновен за всичко, той го бил подвел. Не спомена обаче собствения си глад и неустоимата лакомия, с която облизваше мазнотията от пръстите си на всяка хапка. Хенри много пъти бе наблюдавал у пациентите си подобно избирателно излагане на фактите — изтъкваше едни за сметка на други. В известен смисъл господин Сив бе същински образ и подобие на Бари Нюман.

„Започва съвсем да се очовечава. Колко любопитно!“

— Като казваш, че вече е там, какво точно имаш предвид? — прекъсна мислите му Оуен.

— Не зная. Пак се заключи и почти заглъхна. Дудитс, ти чуваш ли Джоунси?

Дудитс уморено вдигна поглед към Хенри, после поклати глава.

— Иин Иив ни зее аатиее — „Господин Сив ни взе картите.“ Това бе като буквален превод на жаргонна фраза. Дудитс не разполагаше с достатъчно богат речник да обясни какво точно се е случило, но Хенри умееше да му чете мислите. Господин Сив не можеше да проникне в убежището на Джоунси и да им отнеме картите, но някак съумя да заличи изображенията.

— Дудитс, как я караш? — Оуен погледна в огледалото.

— Аз ообе — отсече той и веднага се разтрепери. Стискаше в скута си жълтата кутия за сандвичи и кафявия плик с лекарствата... и онзи странен плетен предмет. Направо се губеше в огромното си тъмносиньо пухено яке, но въпреки това продължаваше да трепери.

„Не му остава много“ — помисли си Оуен, когато Хенри отново се зае да бърше потното лице на приятеля си.

Джипът за пореден път поднесе върху заледена локва и на косъм се размина от крушението — при скорост от сто и десет километра в час със сигурност щяха да загинат, но дори да успеяха да се спасят, един катастрофа неминуемо би убила и последната им надежда да спрат господин Сив.

Оуен се улови, че погледът му постоянно се връща към кафявата книжна кесия и не може да се откачи от мисълта за онова странно плетено нещо. *„Бобъра ми го прати. За моята Коледа миналата седмица.“*

Вече бе късно да се опитва да разговаря мислено — все едно да затвори послание в бутилка и да я запрати в океана. Въпреки това се опита да насочи мисълта си към Дудитс: *„Как се казва това нещо, синко?“*

Най-ненадейно пред очите му се очерта огромна стая, съчетаваща дневна, трапезария и кухня. Лакираните чамови дъски хвърляха меки отблясъци. На пода бе постлана тъкана индианска черга, а на стената бе закачен гоблен — индианци, наобиколили грамаден сив силует: архитипът на извънземното, изобразен в хилядите таблоиди, които се продаваха в супермаркетите. В стаята

имаше камина, каменен комин и дъбова маса. Но онова, което прикова вниманието на Оуен (няма начин — то бе поставено в центъра на изображението, което Дудитс му изпрати, и излъчваше някаква особена вътрешна светлина) бе талисманът, окачен на централната греда. Той бе огромен в сравнение с бозавия си „събрат“ в книжната кесия на Дудитс, и бе изплетен от разноцветни конци, но инак двата предмета бяха свършено еднакви. Очите на Оуен плувнаха в сълзи. Това бе най-красивата стая на света. На него му се стори най-красивата, защото Дудитс я чувстваше така. Дудитс пък я приемаше по този начин, защото там отсядаха приятелите му, а той ги обичаше.

— Капан за сънища — съобщи умиращият на задната седалка, произнасяйки думите съвсем отчетливо.

Оуен кимна. Да — капан за сънища.

Това си ти — отговори му мислено и макар да подозираше, че Хенри долавя този разговор, не се притесняваше особено. Това послание бе предназначено единствено и само за Дудитс. — *Ти си капанът, нали? Техният капан за сънища. И винаги си бил.*

В огледалото зърна как Дудитс се усмихва.

23

Подминаха табела с означение: „ВОДОХРАНИЛИЩЕ КУОБИН 13 КИЛОМЕТРА ЗАБРАНЕНО ЗА РИБОЛОВ НЯМА СЕРВИЗНИ ПОМЕЩЕНИЯ ПЛОЩАДКАТА ЗА ПИКНИК Е ОТВОРЕНА ТУРИСТИЧЕСКИТЕ ПЪТЕКИ СА ОТВОРЕНИ ПРЕМИНАВАНЕ НА ЛИЧНА ОТГОВОРНОСТ“. Текстът продължаваше, но при скорост от сто и трийсет километра в час Хенри не успя да го прочете целия.

— Какъв е шансът да остави колата и пеш да измине остатъка от пътя?

— Нулев — отсече Хенри. — Ще се движи с колата докдето може. Накрая може би ще затъне в калта. Дано да се случи именно това. Съществува огромна вероятност. А и е доста отпаднал. Едва ли ще се движи бързо.

— А ти, Хенри? Ти ще можеш ли да бързаш?

Като се има предвид как се беше схванал и колко силно го боляха краката, въпросът съвсем не бе безоснователен.

— Ако все още има надежда, ще напъна всичките си сили. Да не забравяме, че Дудитс едва ли ще е в състояние да понесе напрежението.

Но не допълни: „Ако въобще е в състояние да ходи.“

— Курц, Фреди и Пърлътър, Хенри — колко са назад?

Хенри се замисли. Улавяше сигналите на Пърлмътър свършено ясно... Безпогрешно се свързваше и с ненаситния канибал в корема му. Усещането бе крайно неприятно. Излъчваха нечовешка болка. И нечовешки глад.

— На двайсети пет километра — отвърна. — Може би дори на дваисет. Но това няма значение. Единственият въпрос е дали ще успеем да хванем господин Сив. Ще ни трябва голяма доза късмет. И помощ.

— Ами ако го хванем, Хенри? Ще бъдем ли герои?

Хенри се усмихна уморено:

— Трябва да опитаме.

[1] Герой от американския фолклор, каубой от пограничните райони, извършител на свръхчовешки подвизи, например изкопаването на реката Рио Гранде. — Б.пр. ↑

[2] Анимационен филм за приключенията на едноименния герой, продукция на Уорнър Бродуейс, излъчен за пръв път по американския канал ABC през 1964 г. — Б.пр. ↑

[3] Земеделски район в централните южни части на САЩ, засегнат от тежка криза поради пясъчните бури през трийсетте години, която сериозно утежнява Голямата депресия. — Б.пр. ↑

[4] Томас Клейтън Улф (1900–1938), американски писател. — Б.пр. ↑

[5] На името на френския изобретател Миние — конусовидни куршуми с отвор в основата, използвани през 19в. — Б.пр. ↑

[6] Героиня от романа на Джон Стайнбек (1902–1968) „Гроздовете на гнева“ (1939 г.). — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ШАХТА № 12

1

Господин Сив измина почти пет километра по калната, изровена Източна улица, която вече бе покрита с близо десет сантиметра сняг, и закъса — налетя на канавка напъряко на пътя. Субаруто безстрашно бе преминало няколко заблатени участъка северно от дигата Гуднъф — на едно място задницата пропадна и от удара гърнето и ауспухът се откъснаха, но това препятствие не се оказа непреодолимо. Предницата заора в рова сред оглушителния рев на двигателя. Тялото на Джоунси политна напред и предпазният колан блокира. Диафрагмата му се притисна и той безпомощно повърна върху таблото — само жлъчни сокове и слюнка — стомахът му беше празен. За миг светът сякаш посивя и ревят на двигателя заглъхна. Чуждото съзнание отчаяно се стареше да не изпадне в несвяст, страхувайки се, че в противен случай Джоунси някак ще съумее да го изхвърли от себе си.

Кучето изскимтя. Очите му бяха затворени, но задните му лапи конвулсивно се гърчеха. Подутият му корем се набърчи. Моментът приближаваше.

Малко по малко светът отново започна да придобива цвят и господин Сив се завърна в действителността. Няколко пъти пое дълбоко дъх, опитвайки се да прилъже измореното си тяло да се поотпусне. Колко ли път му остава? Целта надали е много далеч, но ако малкият автомобил наистина е закъсал, ще трябва да върви пеш... а кучето не бе в състояние да се държи на крака. Задължително бе да спи, а вече бе опасно близо до пробуждането.

Сивият докосна центровете на съня в първичния му мозък. Междувременно избърса олигавената му муцуна. Долавяше присъствието на Джоунси, който макар и изолиран от останалия свят, кротко изчакваше при първа възможност да изскочи и да осуети цялата мисия; колкото и да е невероятно обаче, изпитваше непоносим копнеж

за храна — и то не каква да е, а бекон, въпреки че именно от него се отрови.

Спи, малки приятелю, спи.

Говореше едновременно на кучето, и на бирума. И двамата го послушаха. Хлапак престана да скимти. Лапите му се отпуснаха. Вълничките, които набраздяваха корема му като повърхността на езеро, постепенно замираха и накрая съвсем заглъхнаха. Това затишие нямаше да продължи дълго, но засега всичко бе наред. Доколкото е възможно, разбира се.

Предай се, Дороти.

— Млъквай! — кресна Сивият. — Цуни ме по ауспуха!

Включи на задна скорост и натисна газта до дупка. Моторът изрева и подплашените птици в дърветата се разлетяха, но усилията останаха напразни. Предните колела бяха затънали дълбоко, а задните бяха във въздуха и се въртяха на празен ход.

— *Мамка му!* — изрева господин Сив и удари волана с юмрука на Джоунси. — *Исусе Христe откачени! Да го духаш, Фреди!*

Мислено затърси преследвачите, но не улови ясен сигнал — усещаше само, че още са по петите му. Хайките бяха две, а в по-близката участваше някакъв Дудитс. Господин Сив се страхуваше от него, понеже долавяше, че той е главният виновник тази мисия да се превърне в толкова абсурдно, вбесяващо трудно изпитание. Ако успее да изпревари Дудитс, всичко ще свърши добре. Не би било зле да знае какво разстояние ги дели, но онези го блокираха — Дудитс, Джоунси и онзи другият — Хенри. Тримата заедно съставляваха сила, с каквато господин Сив не се бе сблъсквал никога, и която го плашеше.

— Засега имам достатъчно преднина — заяви на Джоунси и слезе от колата. Подхлъзна се, изруга в типичен Бобъров стил и тресна вратата. Отново бе завалял сняг — грамадните снежинки летяха кат конфети и се топяха по страните на Джоунси. Господин Сив с усилие заобиколи колата — подметките му се пързалиха и джвакаха в калта. Спря да разгледа нагънатата сребриста тръба, щръкнала от изкопа, в който пропадна предницата на колата (между другото забеляза, че е попаднал в капана на напълно безполезното, но дяволски прилепчиво любопитство а гостоприемника си), после заобиколи от другата страна и застана до предната дясна врата.

— Добре ще ги метна смотаните ти приятели.

Отговор на заяждането не последва, но Сивият усещаше присъствието на Джоунси, както и на останалите — Джоунси мълчеше, но продължаваше да го дразни като костича, заседнала в гърлото.

Няма значение. Да върви по дяволите. Бедата е в кучето. Бирумът е на път да излезе. Как да пренесе животното?

Отново направи справка в картотеката на Джоунси. Отначало не намери нищо подходящо... но изведнъж попадна на образ от неделното училище, което Джоунси посещаваше като малък и учеше за „Бог“ и „Божия син“ — очевидно бирум, създател на бирусна култура, която съзнанието на Джоунси идентифицираше като „християнство“ и „тинтири-минтири“. Образът бе много ясен — срещаше се в някаква книга, наречена „Светото писание“. Представляваше „Божият син“, понесъл агне — буквално го беше наметнал като дреха. Краката на животното, метнато на врата на „Божия син“, висяха на гърдите му.

Господин Сив измъкна спящото куче и го нагласи на раменете си. Бе доста натежало... а мускулите на Джоунси бяха влудяващо, непростимо отпуснати... пък и докато се доберат до целта, животното ще натежи още повече... но *неминуемо* ще стигнат.

Закрачи по Източната улица сред усилващия се сняг, праметнал спящото коли на врата си като кожена яка.

2

Снежната покривка бе много хлъзгава и като завиха по шосе № 32, Фреди беше принуден да намали скоростта на шейсет километра в час. На Курц му идеше да завие от бяс. На всичкото отгоре Пърлмътър бе станал съвсем неадекватен — като че ли вече изпадаше в някакво особено полусънно състояние, подобно на кома. Тъкмо сега ли намери — когато ненадейно се свързаха с онзи, когото преследваха Оуен и неговите приятели, и когото наричаха господин Сив.

— Твърде е зает да се крие — съобщи Арчи. Говореше отнесено, сякаш всеки момент щеше да заспи. — Страхува се. Не знам за Ъндърхил, шефе, но се страхува от Джоунси... Хенри... Дудитс. Има право. Те убиха Ричи.

— Кой е Ричи, Юначе? — Пет пари не даваше кой е Ричи, но целта му бе да държи Пърлмътър буден. Предусещаше, че отиват на място, където адютантът няма да му трябва, но засега все още се нуждаеше от него.

— Не... знам... — Постепенно замлъкна и захърка. Джипът поднесе и за миг се озова почти на шосето. Фреди изруга, лудешки завъртя волана и съумя да овладее автомобила миг преди да налети на канавката. Курц не обърна внимание. Приведе се и зашлеви оглушителен шамар на Пърлмътър. Тъкмо подминаваха магазинче, на чиято витрина бе окачена табела: „НАЙ-ДОБРАТА СТРЪВ КОЙ ЩЕ КУПИ ПРЪВ?“

— О-ох! — Пърлмътър примигна и отвори очи. Бялото бе пожълтяло. Този факт, както и историята с онзи Ричи, никак не вълнуваше Курц. — *Не-де-ей, шефе...*

— *Къде се намират сега?*

— Водата — отпаднало промърмори помощникът му. Коремът му се бе раздул като планина и от време на време потръпваше. „*Мама Джоуд в деветия месец, Бог да ни благослови и да ни пази*“ — рече си Курц. — Во-од...

Пак затвори очи. Курц замахна повторно.

— Нека спи — обади се Фреди.

Шефът само повдигна вежди, при което Фреди се почувства длъжен да обясни:

— Сигурно има предвид „Водохранилището“. Ако е така, повече не ни е нужен. — Фреди посочи следите от единствените два автомобила, които се движеха пред тях по шосе № 32 този следобед. Калните дири се открояваха върху пресния сняг. — Днес там няма да има никой друг освен нас, шефе.

— Дай Боже. — Курц се облегна назад, взе пистолета, огледа го и го прибра в кобура.

— Я ми отговори, Фреди.

— Стига да мога, шефе.

— Какво ще кажеш да заживеем в Мексико, като свърши тая история.

— Идеално. Стига да не пием от тамошната вода.

Курц Прихна да се смее и го потупа по рамото. На съседната седалка Арчи Пърлмътър изпаднаше в кома. В този миг в червата му —

в това добре обогатено сметище за отпадъчни хранителни вещества и изхабени мъртви клетки — две черни очи се отвориха за пръв път.

3

На входа към огромните заграждения около водохранилището Куобин се издигаха два каменни стълба. Отвъд започваше тесен еднолентов път и Хенри изведнъж изпита чувството, че е извървял пълен цикъл. Макар да се намираше в Масачузетс, не в Мейн, и пътят да бе означен с табела „Към водохранилището“, той имаше усещането, че за пореден път се е озовал на Просеката. Дори вдигна поглед към оловносивото небе, едва ли не очаквайки да види танцуващите светлини. Но вместо извънземни над главите им кръжеше гологлав орел, който се бе снижил почти на една ръка разстояние. Кацна на най-ниския клон на един бори ги проследи с поглед.

Дудитс бе отпуснал глава на седалката, но изведнъж се надигна, опря чело до хладното стъкло и съобщи:

— Иин Ииив ходи.

Сърцето на Хенри подскочи.

— Оуен, чу ли какво каза?

— Чух — потвърди Ъндърхил и натисна газта. Мокрият сняг бе коварен като лед, пък и тук — далеч от междушатските магистрали — единственият им ориентир бяха следите от гумите на предишния автомобил, които водеха на север към водохранилището.

„И ние ще оставим следи — помисли си Хенри. — Стигне ли дотук, Курц ще се справи и без помощта на телепатията.“

Дудитс изстена, хвана се за корема и отново се разтрепери.

— Ени ошо. На Дудитс ошо.

Хенри погали олисялото му чело, но топлината, която излъчваше то, хич не му хареса. Какво ли следва сега? Може би припадъци. В това лабилно състояние някой по-силен пристъп на бърза ръка ще го довърши — за Бога, поне няма да се мъчи. Така би било най-добре. Само при мисълта за това му идеше да вие от болка. Хенри Девлин, който замисляше самоубийство. Но вместо него мракът един по един поглъщаше приятелите му.

— Дръж се, Дудс. Вече почти свършихме. — Кой знае защо обаче, му се струваше, че най-трудното тепърва предстои.

Дудитс отново отвори очи:

— Иин Иив... ъъса.

— Какво? Не го разбрах добре — притесни се Оуен.

— Казва, че господин Сив е закъсал. — Хенри неспирно милваше Дудитс по челото. Как му се искаше да гали косата, която помнеше от едно време. Прекрасната руса коса на Дудитс. Навремето риданията му им причиняваха болка, направо се вклиняваха в мозъка като притъпено острие, но смехът му ги изпълваше с такова щастие — чуеш ли Дудитс да се смее, веднага си готов отново да повярваш в старите лъжи: че животът на момчетата и мъжете, на момичетата и жените има смисъл. Че освен мрака има светлина.

— Защо просто не хвърли проклетото куче във водоема? — попита Оуен. Гласът му трепереше от умора. — Защо му е притрябвало да крачи чак до шахта № 12? Само заради историята с рускията ли?

— Според мен резервоарът не му вдъхва достатъчно доверие. Водонапорната кула би свършила чудесна работа, но акведуктът е по-подходящ за целта. Представи си го като черво с дължина сто километра. Шахта № 12 е гърлото, образно казано. Дудитс, можем ли да го хванем?

Болният вдигна изтерзан поглед и поклати глава. Оуен гневно го плесна по коляното. Дудитс навлажни устни. Дрезгаво изшептя две думи, които Оуен чу, но не разбра:

— Какво каза?

— Само, Джоунси.

— Какво означава това?

Джипът отново подскочи и Хенри се вкопчи в седалката. Ледена длан стисна ръката му. Дудитс впиваше в приятеля си отчаян поглед. Опита се да каже нещо, но не успя и се разкашля, давейки се в ужасяващи хрипове. Плюеше видимо по-светла кръв, която се пенеше и розовееше. Хенри предположи, че е от дробовете. Но Дудитс не отслабваше хватката.

— Кажи ми го мислено — предложи Хенри. — Можеш ли да ми го кажеш наум, Дудс? Отначало приятелят му продължи да го гледа втренчено, без да изпуска ръката му от ледените си пръсти. После

сякаш изчезна заедно с купето на джипа, вонящо на цигарен дим. Хенри видя старомоден телефонен апарат с по няколко отвора за различните монети. Чувахе някакви боботещи мъжки гласове и потракване, които му се сториха много познати. Изведнъж се досети — това бе потропването на пулове по дъска за табла. Това бе автоматът в магазина на Гослин — оттук позвъниха на Дудитс след смъртта на Ричи Гренадо. Джоунси се обади, защото само той разполагаше със собствен номер, на който да прехвърли сметката. Останалите се бяха скупчили около него, но не смееха да си свалят якетата, защото в магазина бе ужасно студено — тоя Гослин, макар да живееше наред гората и отвсякъде да бе заобиколен от дървета, пак пестеше всяка цепеница, дъртият му скъперник.

Над телефонния автомат бяха окачени два надписа — единият гласеше: „МОЛЯ, НЕ ГОВОРИ ПОВЕЧЕ ОТ ПЕТ МИНУТИ.“. Другият...

Прозвуча оглушителен трясък. Дудитс политна напред и се блъсна в предната седалка, а Хенри врхлетя върху таблото. Ръцете им се разделиха. Джипът кривна от пътя и попадна в канавката. На това място дирилите на субаруто, които вече се губеха под новата снежна покривка, също завиваха към преспите встрани.

— Хенри? Добре ли си?

— Да. Дудитс? Ти добре ли си?

Дудитс кимна, но от удара върху страната му моментално се появи синина. Това се казва левкемия в действие.

Оуен превключи на ниска предавка и се опита да изкара колата от канавката. Хъмърът се килна доста настрани — може би под ъгъл трийсет градуса — но веднъж като тръгна, безотказно запълзя нагоре.

— Сложи си колана. Но първо закопчей неговия.

— Той се опитваше да ми каже не...

— Въобще не ме интересува какво се е опитвал да ти каже. Сега ни се размина, но следващия път — едва ли. Закопчей му колана, сложи и своя.

Хенри се почини, замисляйки се за втората табелка над телефонния автомат. Какво пишеше на него? Нещо за Джоунси. Вече само Джоунси може да спре господин Сив — това бе Благата вест на Дудитс.

Какво ли гласеше вторият надпис?

Оуен беше принуден да намали скоростта на трийсет километра в час. Това пълзене адски го изнервяше, но тъкмо тогава налетяха на самия автомобил — предницата беше пропаднала в изровената от дъждовете канавка направо на пътя, предната дясна врата зееше, а задните колела бяха във въздуха.

Оуен издърпа ръчната спирачка, извади служебния глок и отвори вратата.

— Стой тук, Хенри — нареди на спътника си и слезе. Приведе се и изтича до субаруто.

Хенри откопча предпазния си колан и се обърна към Дудитс, който отново се бе изпружил на задната седалка и едвам дишаше, задържайки се в седнало положение само благодарение на колана. Едната му страна жълтееше като восък, а по другата пропълзяваше подкожният кръвоизлив. Носът му отново кървеше — тампоните бяха подгизнали, кръвта капеше по устните му.

— Дудс, ужасно съжалявам. Това е пълен гъзобрък.

Дудитс кимна и вдигна ръце. Задържа ги едва няколко секунди, но Хенри разбра пределно ясно. Отвори вратата и слезе тъкмо когато Оуен се завърна тичешком, затъкнал пистолета в колана си. Снегът падаше на парцали, отделните снежинки бяха толкова грамадни, че почти не можеше да се диша.

— Май ти казах да не мърдаш от мястото си.

— Искам да се преместя отзад при него.

— Защо?

Хенри отговори съвършено спокойно, макар че гласът му леко потрепваше:

— Защото бере душа. На умиране е, но мисля че преди това иска да ми каже още нещо.

Оуен погледна в огледалото за обратно виждане — Хенри бе прегърнал Дудитс — и като се увери, че са закопчали предпазните

колани, сам се препаса със своя.

— Дръж го здраво. Яко ще се друснем.

Върна трийсета метра назад, включи на ниска предавка и подкара бавно, стараяйки се да не уцели отрязъка между закъсалото субару и дясната канавка. Струваше му се, че от онази страна ровът е малко по-тесен.

Раздрусването наистина беше много силно. Коланът на Оуен блокира, в огледалото той забеляза как телцето на Дудитс буквално политна в ръцете на Хенри. В следващия миг се намериха отвъд рова и продължиха да пълзят по Източната улица. Оуен с мъка различаваше призрачните очертания на човешки стъпки по заснежения път, който се виеше пред тях като бяла кордела. Господин Сив вече се придвижваше пешком, а те още пътуваха с автомобила. Ако успеят да го настигнат преди да свърне в гората...

Но не успяха.

6

Дудитс направи последно неистово усилие и повдигна глава. Хенри с ужас установи, че и очите му са се налели с кръв.

В полезрението му отново изплуваха телефонният автомат и табелките над него.

— Недей, Дудитс — прошепна Хенри. — Не се мъчи. Пази си силите.

Но за какво да ги пази? За какво друго, ако не за това?

Надписът отдясно гласеше: „МОЛЯ, НЕ ГОВОРИ ПОВЕЧЕ ОТ ПЕТ МИНУТИ.“. Миришеше на тютюн, но пушек от дърва и на застояла туршия. Едновременно му приятел не го изпускаше от прегръдките си.

Вторият надпис гласеше: „ВЕДНАГА СЕ ОБАДИ НА ДЖОУНСИ“.

— Дудитс... — Гласът му отекуваше в мрака. Мрак, стари мой приятелю. — Дудитс, не зная как.

За последен път чу гласа му, който бе много уморен, но същевременно спокоен:

Бързо, Хенри... ще издържа съвсем мъничко... трябва да говориш с него.

Хенри посяга към апарата. Хрумва му абсурдната идея (но нима не е абсурдна цялата ситуация), че няма монети... няма пукнат цент. Притиска слушалката до ухото си.

От телефона безизразно и делово отеква гласът на Робърта Кавел:

— Окръжна болница Масачузетс, с кого да ви свържа?

7

Господин Сив се тътреше по пътеката, която заобикаляше водохранилището до десния бряг като продължение на Източната улица — пързаяше се, търсеше да се хване за някой клон, падаше и отново ставаше. Коленете му бяха целите изподраскани — панталоните се бяха раздрали и прогизнали от кръв. Белите му дробове пареха, а сърцето му биеше като парен чук. Сивият се тревожеше дали ще издържи тазобедрената става на Джоунси, счупена при претърпяната преди време злополука. Тя сякаш се бе превърнала в огнено кълбо, което разпръскваше болка по бедрото чак до коляното и по гръбнака чак до плешките. Кучето му тежеше и това допълнително усложняваше нещата. Животното още спеше, но гадината в утробата му беше будна и не помръдваше само благодарение на волята на господин Сив. При поредното падане кракът се схвана. Господин Сив го заудря с юмрука на Джоунси, докато се отпусна. Колко ли му остава? Докога ще крачи през този проклет, задушаващ, заслепяващ, безкраен сняг? И какво крои Джоунси? Изобщо крои ли нещо? Сивият не смееше да отклони вниманието си от нетърпимия глад на бирума — който не разполагаше дори с подобие на съзнание — дори колкото да изтича до канцеларията на братя Тракър.

Сред снежната пелена се открояха призрачни очертания. Господин Сив спря, пое дъх и за миг впери поглед в далечината, после отново закричи, като придържаше безжизнено повесените крака на гърдите му кучешки лапи и влачеше десния си крак.

На едно дърво бе закована табела с надпис: „РИБОЛОВЪТ В ШАХТАТА АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕН“. На петнайсетина метра от

пътеката започваха каменни стъпала. Бяха шест на брой... не, осем. Водеха към каменна постройка, издигната върху скалата, която се врязваше в заснежената сивкава бездна досами водната повърхност — въпреки оглушаващите удари на сърцето Сивият долавяше шума на водата, плискаща се в подножието на скалата.

Най-сетне бе достигнал целта.

Още по-здраво хвана кучето, напрегна последните сили на Джоунси и се запрепъва нагоре по каменните стъпала към входа.

8

Като отминаха каменните стълбове на входа на водохранилището, Кур нареди:

— Фреди, спри. Отбий от пътя.

Онзи изпълни заповедта, без да задава въпроси.

— Носиш ли автоматичната пушка, мъжки?

Фреди вдигна оръжието. Добрата стара М-16 — изпитана и вярна. Курц кимна.

— Още нещо?

— Магнум 44-ти калибър, шефе.

Курц пък беше въоръжен със своя деветмилиметров пистолет, който бе подходящ за изстрели с ограничен обхват. В конкретния случай бе много подходящ. Той искаше да види какъв е на цвят мозъкът на Тндърхил.

— Фреди?

— Да, шефе.

— Искам да знаеш, че това е последната ми мисия. Не съм се и надявал на такъв отличен партньор. — Той крепко го стисна за рамото. На съседната седалка Пърлмътър хъркаше, отметнал глава. Лицето му бе измъчено като на родилка. Преди около пет минути бе изпуснал няколко зловонни пръдни. После раздутият му корем отново спадна. Може би за последен път.

От очите на Фреди пък струеше признателност, която изпълваше Курц с дълбоко задоволство. Явно все още го биваше да командва.

— Добре, мъжки. Дай газ, майната на торпедата! Нали така?

— Да, сър.

Вече нямаше нищо против да подновят обръщението сър. Спокойно могат да загърбят специалния протокол на мисията. Сега са свободни партизани от отряда на Куонтрил^[1]; двамата последни джейхокъри^[2], препускащи из масачузетската пустош.

Фреди посочи Пърлмътър с видима погнуса и попита:

— Искате ли да го събудя, сър? Май вече няма връщане назад, но...

— Не си прави труда. — Без да изпуска рамото му, Курц посочи напред — алеята към водохранилището сякаш изведнъж свършваше пред бяла стена: снегът. Проклетият сняг, който непрестанно ги преследваше — зловещ жътвар, загърнат с бяло наместо с черно наметало. Дириите на субаруто съвсем се бяха заличили, но следите от гумите на военния джип още се виждаха в снега. Ако побързат, слава на Бога, благодарение на тези дири нещата съвсем ще се улеснят. — Като че ли вече не ни трябва, което лично за мен е огромно облекчение. Давай, мъжки.

Хъмърът грациозно се фръцна, но Фреди го овладя навреме. Курц извади пистолета и то притисна до крака си. „Идвам, Оуен. Идвам, юначе. Тъй че най-добре да си намислиш предсмъртните слова за пред Господа Бога, защото не ти остава повече от час.“

9

Кабинетът, който Джоунси бе обзавел с предмети и сувенири от мечтите и спомените си — постепенно се разпадаше.

Той неспокойно крачеше напред-назад и оглеждаше помещението, устните му бяха побелели от стискане, по челото му бяха избили огромни капки пот.

Това бе падението на кабинета на Джоунсивместо на дома на Ъшър^[3]. Котелът на парното бумтеше и пращеше с такава сила, че подът се люлееше, но в канцеларията бе ужасно студено. През одушника се сипеше бял пращец — може би ледени кристали — който се стелеше по пода като брашно, образувайки триъгълник. При досег с дървото моментално започваше да го разяжда и изкорубва. Една по една картините се откачваха и падаха на пода като самоубийци. Столът от Еймс^[4] — за какъвто винаги бе мечтал — се разпадна на две, сякаш

разсечен от невидима брадва. Махагоновата ламперия започна да се цепи и отлюспва като мъртва кожа. Чекмеджетата изхвъркваха от бюрото едно след друго и се сгромолясваха на пода. Щорите, с които господин Сив бе препречил гледката към външния свят, трепереха и се блъскаха, произвеждайки ужасяващ метален звук.

Беше безпредметно да пита натрапника какво става... бездруго му чеше съвсем ясно. Беше успял да позабави господин Сив, но онзи бе надмогнал предизвикателството. Да живее господин Сив, който вече бе достигнал целта си или бе на път да я достигне. Изпод падащата ламперия се виждаха мръсните стени на канцеларията на братята Тракър — такава, каквато я бяха видели през 1978 година четирите хлапета, допрели чела до зацапаното стъкло на прозореца, заръчвайки на новия си приятел да стои отстрани и да ги чака да свършат каквото са намислили, за да го отведат у дома. Поредната дървена плоскост от сената се отпра със странен шум, сякаш се късаше хартия, и разкри табло за съобщения, на което бе забодена една-единствена фотография. На нея бе заснета не кралицата на красотата, нито пък Тина Джийн Шлосинджър, а някаква жена със запретната пола, изпод която се виждаха гащичките ѝ. Красивото килимче се сгърчи, разкривайки мръсния линолеум, осеян с „попови лъжички“ — презервативи, захвърлени от двойките, които идваха тук да се чукат под равнодушния поглед на жената от снимката — една непозната, артефакт от празно минало.

Джоунси залиташе от болка — хълбокът не го бе мъчил така от деня на катастрофата — но вече всичко му беше ясно, о, да, от игла до конец, без капчица съмнение. Имаше чувството, че кракът му е пълен с трески и начукано стъкло, а раменете и вратът му направо се късаха от умора. В този последен напън господин Сив съсипваше тялото му до смърт, но Джоунси не можеше да му попречи.

Само капанът за сънища висеше непокътнат сред разпадащото се помещение. Полюшваше се, описвайки огромни окръжности, но бе все така невредим. Джоунси се втрени в него. Мислеше си, че е готов да посрещне смъртта, но не искаше да си отиде ей така, в някаква воняща канцелария. Едно време под същия този прозорец бяха извършили едно добро, почти благородно, дело. Да издъхне тук, под безутешния поглед на жената от пращната снимка на таблото за съобщения... не, не е честно. Майната му на целия свят — той — Гари Джоунс от

Бруклин, щата Масачузетс, по произход от Дери, щата Мейн, а понастоящем от Джеферсън Тракт, заслужаваше по-достоеен край.

— *Моля те, заслужавам по-достойна смърт!* — изкрещя на полюшващата се фигурка, подобна на паяжина и на разпадащото се писалище. В този миг иззвъня телефонът.

Джоунси рязко се извърна и изстена от жестоката, неописуема болка, която прониза болния му хълбок. Апаратът, който използва одева да се свърже с Хенри, бе копие на синия телефон марка „Тримлайн“ в кабинета му. Сега обаче на напуканото бюро се мъдреше старомоден апарат с шайба вместо бутони, украсен с лепенка „СИЛАТА ДА БЪДЕ С ТЕБ“. Това бе телефонният апарат от едновременната му детска стая, подарък за рождения ден от родителите му. Номерът беше 949–7784 — същият, на който преди толкова години бе прехвърлил междуцятския разговор с Дудитс.

Съвсем забрави за болката и се хвърли към телефона, молейки се линията да не се разпадне, преди да осъществи връзка.

— Ало? Ало! — Подът се клатеше и трепереше, подхвърляйки го като играчка. Цялото помещение се люлееше като кораб сред бурен океан.

Последният човек, от когото очакваше обаждане в този миг, бе Робърта:

— Да, докторе, един момент, прехвърлям ви.

Линията оглушително прещрака, причинявайки му болка в главата. Последва тишина. Джоунси изстена и тъкмо се канеше да върне слушалката на вилката, когато отекна второ прещракване.

— Джоунси? — Беше Хенри. Чуваше се съвсем слабо, но несъмнено бе той.

— Къде си? — изкрещя Джоунси. — За Бога, Хенри, тая стая се разпада! Аз се разпадам!

— Аз съм при Гослин, само че не съм. Където и да се намираш, не си там. Всички сме в болницата, където те закараха, като те блъснаха... — Линията прещрака, избуча и гласът на Хенри зазвуча по-силно и по-ясно, сякаш бе спасителен мост в повсеместната разруха: — ... но и там не сме!

— *Какво?*

— Ние сме в капана за сънища, Джоунси! *Намираме се в капана за сънища и винаги сме били там!* Още от 78-ма! Дудитс е капанът, но

той умира! Още се крепи, но не зная колко време ще издържи... — След поредното прещракване нещо изпраця, сякаш по линията протече електрически ток.

— Хенри! Хенри!

— ... излизай! — Гласът отново глъхнеше, изпълнен с отчаяние. — *Джоунси, трябва да излезеш!* Ела при мен! Тичай по капана към мен! Още има време! Можем да го пипнем тоя мръсник! Чуваш ли? Можем...

Линията прещрака за последен път и връзката прекъсна. Старомодният апарат от детинството на Джоунси се пръсна, от него изригнаха преплетени оранжево-червени жици — бяха заразени с биврус.

Джоунси изпусна слушалката и вдигна поглед към талисмана — ефирна паяжина, която се полюшваше на течението. Припомни си фраза от телевизионната комедия, която харесваха като деца: „Където и да си, там си.“ Вървеше с други любими изказвания от серията „Нов ден, същият късмет“ и с годините дори го измести, тъй като момчетата започнаха да се чувстват по-възрастни и по-изтънчени. „Където и да си, там си.“ Но ако се съди по думите на Хенри, това не бе вярно. Където и да си *въобразяваха*, че се намират, всъщност *не бяха* там.

Намираха се в капана за сънища.

Забеляза, че талисманът, който се полюшваше над главата му, се състои от четири нишки, които се свързваха в средата. Поддържаха цялата плетеница от усукани влакна, но самите те се крепяха на централния възел — ядрото, в което се сливаха.

Тичай по капана към мен! Още има време!

Джоунси се обърна и хукна към вратата.

10

Господин Сив също се намираше пред една врата — на постройката при шахтата. Тя бе заключена. Пък и не бе изненадващо след историята с руския. „След дъжд качулка“ — както би казал Джоунси. Но се обезпокои. Бе открил, че емоциите имат интересен страничен ефект — принуждават те да мислиш за бъдещето и да *планираш*, за да не изпаднеш в емоционален срыв, ако нещо се обърка.

Може би това бе една от причините земните същества да оцелеят толкова дълго.

Не забравяше предложението на Джоунси да се поддаде на изкушенията, които му предлагаше животът на Земята — той употреби фразата „да се натурализира“, която изуми господин Сив със своята тайнственост и екзотичност — но гледаше да не мисли за тях. Ще завърши мисията и ще удовлетвори императива. Кой знае какво го очаква после? Може би сандвич с бекон. И нещо, което Джоунси наричаше „коктейл“ — студена освежителна напитка с леко опияняващ ефект.

Над водохранилището се изви леден вятър, който хвърли мокър сняг в лицето му и за миг го заслепи. Подейства му така, сякаш го зашлевиха с мокър парцал, и го върна към действителността и към основната му цел.

Сивият предпазливо пристъпи наляво по правоъгълната каменна площадка, подхлъзна се и се отпусна на колене, напълно пренебрегвайки болката в хълбока. Да не е изминал целия този път — десетки светлинни години в мрака и стотици километра в снега — за да се претърколи по стълбите и да си счупи врата, или пък да цамбурне в Куобин и да умре от хипотермия в ледената вода?!

Площадката се издигаше върху купчина натрошен камънак. Той се приведе, почисти с ръка снега и затърси разхлабен камък. От двете страни на заключената врата се издигаха тесни прозорци, които всъщност не бяха чак *толкова* тесни.

Падащият на парцали мокър сняг заглушаваше всички звуци, сякаш ги затъпкваше в земята, но той чу бръмчене на двигател, което се усилваше. Отначало бяха два, но сега чуваше само един — вероятно другият автомобил бе спрял на край на Източната улица. Идваха, но вече бе твърде късно. Предстоеше им да изминат близо два километра по хлъзгавата пътека, обградена с гъсти храсталаци. Докато се доберат дотук, кучето отдавна ще е в шахтата и ще се дави, същевременно давайки живот на бирума.

Напипа разхлабен камък и внимателно го издърпа, старайки се пулсиращото тяло на животното да остане неподвижно на раменете му. Излази обратно пред вратата и се помъчи да се изправи. Първият опит беше неуспешен. Тазобедрената става на Джоунси отново се бе подула. Най-сетне с огромни усилия съумя да стане на крака, въпреки

непоносимата болка, която се разпространяваше чак до зъбите и слепоочията му.

Повдигна болния си крак от земята като кон, на който му е влязло камъче в копитото, и постоя така, подпирайки се на заключената врата на шахтата. Когато болката попремина, с помощта на камъка строши левия прозорец. Поряза ръката на Джоунси на няколко места (едната рана бе доста дълбока), а от горния край на черчевето като нож та гилотина надвисваше счупено стъкло, но той не забелязваше подробностите. Нито пък усети, че Джоунси най-сетне е избягал от убежището си.

Провря се през тесния отвор, стъпи на студения циментов под и се огледа.

Намираше се в правоъгълно помещение с дължина около девет метра. В срещуположния му край имаше прозорец, през който в ясен ден несъмнено се разкриваше приказна гледка към водохранилището, но днес белееше, сякаш стъклото бе закрито с чаршаф. Встрани от него бе захвърлено нещо подобно на гигантско желязно ведро, покрито с червени петънца — не с бигус, а със земен оксид, който Джоунси наричаше „ръжда“. Господин Сив не можеше да отгатне предназначението на това приспособление, но подозираше, че при авария с него спукат хора в шахтата.

Металният капак, който закриваше отвора, бе на мястото си — намираше се на един метър от вратата, точно по средата на помещението. Сивият забеляза квадратния прорез в капака и се огледа. На стената бяха подпрени няколко сечива. Сред купчината строшени стъкла от разбития прозорец забеляза желязен лост — може би същия, който бе използвала рускинята, подготвяйки самоубийството си.

„На мен както ми го разказаха — рече си господин Сив, — ония в Бостън ще изпият последния бирум в сутрешното си кафе към Свети Валентин.“

Сграбчи лоста, с мъка доуцука до капака, бълвайки студени облачета бяла пара, и пхна широкия край на лоста в квадратния отвор.

Пасваше идеално.

Хенри трясва телефона, дълбоко си поема въздух, затаява дъх... И хуква към вратата, означена едновременно като „КАНЦЕЛАРИЯ“ и „ВХОД ЗАБРАНЕН“.

— Ей! — кресва дъртата Рийни Гослин иззад касовия апарат. — Момченце, върни се! Там не се влиза!

Хенри не спира, дори не забавя ход, но прекрачвайки прага, си дава сметка, че действително е момче и е най-малко с трийсет сантиметра по-нисък от времето, когато ще възмъжее и ще престане да расте; макар да е с очила, стъклата им не са дебели, каквито ще станат в последствие. Още е хлапе, но под буйната му коса (която ще поизтънее, докато навърши трийсет) се крие мозъкът на възрастен. „Аз съм две, две, две бонбончета в едно“ — каза си и втурвайки се в канцеларията на стария Гослин, избухва в смях — като едно време, когато всички нишки на капана се намираха близо до центъра и Дудитс ги управляваше. „За малко да се пръсна от смях — обичат да казват, — замалко да се пръсна, мамка му!“

Нахълтва в забранената стая, но това не е канцеларията на стария Гослин, където веднъж един човек на име Оуен Ъндърхил пусна на друг човек, чието име не бе Ейбрахам Курц, записа на съобщението на извънземните, които говореха с гласовете на прочути земни жители — това е болничен коридор, което никак не го изненадва. Намира се в окръжната болница. Бе успял.

Коридорът е много по-студен и усоеен, отколкото е редно за една болница, а стените са гъсто обрасли с червеникаво-златиста плесен. В далечината стене глас: *„Не те ща, не искам инжекция, искам Джоунси. Джоунси познаваше Дудиштс. Джоунси умря, умря в линейката, само Джоунси може да се справи. Махай се, цуни му по ауспуха, искам Джоунси.“*

Но той нямаше намерение да се махне. Той е коварният господин Смърт и е тук по работа.

Незабелязан крачи по коридора, където е толкова студено, че от устата му излизат бели облачета пара — хлапак с оранжева ловна жилетка, която скоро ще му омалее. Съжалява, че не носи пушката, която му зае бащата на Пит, но тя отдавна не съществуваше, бе погребана в миналото заедно със стария телефон на Джоунси с лепенката от „Междузвездни войни“ (как му завиждаха всички за този телефон), коженото яке с многото ципове на Бобъра и фланелката на

Пит с емблемата на НАСА. Загробени във времето. Някои мечти умират и се разпръскват като свободни електрони — поредната горчива житейска истина. Колко са много горчивите истини.

Подмина две медицински сестри, които се смеят и разговарят — едната е Джоузи Рикънхауър, вече пораснала, а другата е жената от снимката, която видяха през прозореца на канцеларията на братята Тракър. Не го забелязват, защото за тях той не съществува — намира се в капана за сънища и тича по своята нишка право към центъра. „Аз съм човекът-яйце — казва си Хенри. — Времето спря и действителността се обърна, но човекът-яйце от пътя не се върна.“

Продължи по коридора към стаята, от която се чуваше гласът на Сивия.

12

През строшеното стъкло на колата долиташе познат звук, който отекваше съвсем ясно: накъсаното заекване на автоматична пушка. То събуди у Курц познатото безпокойство и нетърпение — ядосваше се, че стрелбата е започнала без него, и се страхуваше, че докато стигне, всичко ще свърши и ще завари само ранените, които крещат: „Лекар-лекар-лекар“.

— Дай газ, Фреди. — На седалката пред него изпадналият в кома Пърлмътър хъркаше.

— Доста е хлъзгаво, шефе.

— Няма значение. Имам чувството, че почти...

Сред плътната заснежена завеса различи розово петно, размазано като капки кръв от порязано, които пробиват през пяната за бръснене; миг след това стигнаха до закъсалото в канавката субару. В следващите няколко мига Курц бе готов да си върне назад всички нелюбезни мисли по повод шофьорските умения на подчинения си. Джипът също понечи да пропадне в дупката, но Фреди изви надясно волана докрай, и настъпи педала за газта. Хъмърът прелетя над рова и се приземи с мощен трус. Курц подскочи на седалката и така удари главата си в тавана, че му излязоха свитки пред очите. Ръцете на Пърлмътър се повдигнаха, сякаш ги размаха, главата му се отметна назад, после увисна на гърдите. Джипът на косъм се размина със субаруто,

откъртвайки само дръжката на предната врата. После се понесе напред, следвайки що-годе ясните следи от гуми.

„Оуен, дишам ти във врата — каза си Курц. — Право във врата ти, да пукнеш дано!“

Тревожеше го само онзи единичен откос. Какво се бе случило?

В далечината изникна друго цветно петно. Това бе маслиненозелено — другият военен джип „Хъмър“. Те са слезли — най-вероятно са слезли, но...

— Зареди оръжието! — заповяда Курц. От възбуда гласът му бе станал писклив. — Време е някой да плати за музиката.

13

Когато стигнаха до края на Източната улица (или до началото на криволичето на север тясно шосе, наречено Фицпатрик Роуд — зависи от гледната точка), Оуен вече чуваше приближаващия се джип на Курц, а вероятно и Курц го чуваше — хъмърите не ревяха като мотоциклетите „Харли Дейвидсън“, но двигателите им бяха доста шумни.

Стъпките на Джоунси вече се бяха заличили напълно, но Оуен виждаше пътеката, която тръгваше от пътя и се виеше покрай брега на водохранилището.

Изключи двигателят и промълви:

Хенри, оттук нататък май ще се наложи да вървим п...

Той млъкна. Беше твърде съсредоточен в шофирането, за да следи какво става отзад — не бе имал време дори да хвърли поглед в огледалото и не бе подготвен за подобна гледка, която го изненада и потресе.

Отначало му се стори, че Хенри и Дудитс са вкопчени в предсмъртна прегръдка — допрели брадясалите си страни, със затворени очи, с окървавени дрехи и лица. На пръв поглед и двамата не дишаха и Оуен предположи, че са починали — Дудитс от левкемия, а Хенри — от сърдечен пристъп, причинен от изтощението и непрестанното напрежение, но което бе подложен през последните трийсетина часа... но в този миг клепачите и на двамата запърхаха.

Бяха окървавени, не и мъртви. Спяха.

И сънуваха.

Оуен понечи отново да го повика, но размисли. Хенри отказа да напусне заграждението в Джеферсън Тракт, ако не освободи задържаните, и макар че тогава им се размина, това си беше чиста проба късмет... или провидение, ако човек вярва, че провидението е по-истинско от телевизионен сериал. Във всеки случай Курц ги погна и ги следеше неотлъчно като зараза — но нямаше да ги застигне благодарение на бурята.

Е, било каквото било — не може да го променим — помисли си Оуен, отвори вратата и слезе от джипа. От север, изсред снежната пустош долетя писъкът на орел, който сякаш се оплакваше от лошото време. От противоположната посока отекваше ревът на приближаващият се джип на безумеца Курц. Заради проклетия сняг бе невъзможно да се определи на какво разстояние се намира преследвачът. Може да е на три километра, но като нищо може да се намира и по-близо. Сигурно е с Фреди, мътните го взели, Фреди идеалният войник, пъклено подобие на Долф Лунгрен.

Оуен заобиколи джипа, като непрестанно се хлъзгаше в снега и ругаеше; отвори багажника, очаквайки да намери запас от автоматични оръжия — поне някоя гранатохвъргачка. Нищо подобно — в багажника нямаше ни гранатохвъргачки, ни гранати, само четири автоматични пушки и кутия ленти с по сто и двайсет патрона.

На тръгване от заграждението в Джеферсън Тракт Оуен се бе подчинил на желанието на Хенри, което може би допринесе за спасяването на някои и друг човешки живот, но повече нямаше да го слуша — ако още не си е платил за счупения порцеланов поднос на съседите Рейплоу, значи просто ще трябва да се примири с мисълта, че им остава длъжник. При това не задълго, ако Курц постигне целта си.

Хенри или спеше, или бе в несвяст, или съзнанията на двамата приятели от детинство се бяха слели в някаква необикновена амалгама. Тъй да бъде. Ако бе буден, Хенри ще се опита да му попречи да свърши работата, особено ако е прав и другият му приятел все още е жив и се крие в съзнанието, понастоящем управлявано от извънземното — при липсата на телепатия тъкмо няма да чуе как Джоунси се моли за милост, ако наистина е вътре. Глокът е добро оръжие, но не може да разчита само на него.

Автоматичната пушка буквално ще разкъса тялото на Гари Джоунс.

Оуен грабна една и се запаси с три резервни ленти. Курц бе съвсем близо — близо, близо, близо. Извърна поглед към мястото, където свършваше Източната улица, едва ли не очаквайки кафеникаво-зеленият призрак на втория хъмър да се материализира сред снега, но засега не се виждаше нищо. Слава на Бога, както би казал бившият му началник.

Стъклата на техния джип бяха заскрежени, но смътните очертания на двамата мъже на задната седалка още се различаваха. Не помръдваха, вкопчени един в друг.

— Чао момчета. Приятни сънища — пожела им Оуен и хукна. Ако имат късмет, ще продължат да спят до пристигането на Курц и Фреди, които ще ги довършат на път към главната си цел.

Ненадейно той се закова на място, при което се подхлъзна и се вкопчи в предния капак на джипа, за да не падне в снега. Дудитс несъмнено е кауза пердута, но можеше да спаси поне Хенри Девлин. Има известен шанс.

„*Не!* — изкрещя вътрешният му глас, когато той закричи обратно. — *Не, нямаш време!*“

Ала Ъндърхил реши да заложи на другата карта — че има време, макар залогът да бе целият свят. Може би за да изкупи още една малка част от дължимото за подноса на съседите Рейплоу; заради онова, което извърши вчера (голите сиви фигурки, скупчени край разбития космически кораб с вдигнати ръце, сякаш се предават); или пък заради самия Хенри, който му каза, че ще бъдат герои и мъжки се бори да изпълни обещанието си.

„*Никаква милост за дявола* — рече си Оуен и отвори багажника. — *Не, сър, нито капка милост за този гадняр.*“

Дудитс беше по-близо. Оуен го сграбчи за яката на огромното синьо пухено яке и го дръпна. Болният се катурна на седалката. Шапката му отхвъркна, разкривайки плешивото му теме. Хенри, който не го изпускаше от прегръдките си, се стовари върху него. Тихичко изстена, но не отвори очи. Оуен се наведе и ожесточено му зашепна:

— Не ставай! В името на Бога, Хенри, лежи така и не ставай!

Отдръпна се, затвори багажника, отстъпи на три крачки, опря приклада на автоматичната пушка на хълбока си и изстреля един откос.

Стъклото на джипа побеля като мляко и късчета от него се посипаха в купето. Празните гилзи издрънчаха в краката му. Той отново пристъпи напред и надзърна през дупката. Хенри и Дудитс продължаваха да лежат на задната седалка, посипани със стъкла и изцапани с кръвта на Дудитс — наистина изглеждаха мъртви. Оуен се надяваше Курц да е твърде зает с преследването, за да ги разгледа внимателно. Във всеки случай това бе най-доброто, което можеше да направи за тях.

Отнякъде долетя силен метален трясък, който накара Ъндърхил да се ухили. Ето го къде е Курц, ей Богу — при рова, където бе закъсало субаруто. С цялото си сърце желаше да бяха налетели в задницата на проклетата бричка, но съдейки по силата на звука, за съжаление се бяха разминали. Е, поне знаеше къде са. Деляха ги най-малко два километра. Положението не беше безнадеждно, колкото се бе опасявал.

— Имам адски много време — промърмори, което може би бе вярно по отношение на Курц, но какво ли става с другите двама? Къде е господин Сив?

Стисна ремъка на автоматичната пушка и закрачи по пътеката към шахта № 12.

14

Господин Сив се сблъскваше с поредната неприятна човешка емоция — паниката. Бе изминал целия този път — десетки светлинни години в мрака и стотици километри в снега — за да се провали на финала заради немошните, отпуснати мускули на Джоунси и някакъв си метален капак на шахта, който се бе оказал много по-тежък, отколкото очакваше. Натисна лоста, докато кръстът на Джоунси пламна от агонизиращата болка... и най-сетне бе възнаграден с гледка към мрака под ръждивия капак. И стържещ от триене на метал в цимент — капакът се отмести пет-шест сантиметра. В този миг кръстът на Джоунси се схвана и господин Сив залитна, изруга през зъби (благодарение на имунитета си срещу бруса Джоунси все още разполагаше с пълен набор) и се хвана за кръста, сякаш се опитваше да му попречи да експлодира от болка.

Хлапак заскимтя. Сивият извърна поглед към него и установи, че положението е критично. Кучето спеше, но коремът му бе така уродливо издут, че едната лапа на животното стърчеше право нагоре. Кожата в долната част на корема му бе обтегната почти до скъсване и вените пулсираха. Изпод опашката му се стичаше струйка кръв.

Господин Сив хвърли злобен поглед към лоста, който стърчеше от металния капак. В представите на Джоунси рускинята бе стройна красавица с тъмна коса и трагични черти. Но в действителност трябва да е била доста яка и мускулиста. Иначе как би могла да...

Обезпокоително близо отекна пушечен откос. Сивият хлъцна от изненада и се огледа. Благодарения на Джоунси ръждата на човешкото съмнение бе станала част от грима му — за пръв път си даде сметка, че мисията може да бъде осуетена в самия край, когато бе достигнал целта и вече чуваше плисъка на водата, започваща стокилометровия си път под земята. Единствената преграда между бирума и тази планета бе някакъв си шейсеткилограмов метален капак.

Сивият заизрежда поток от най-отвратителните ругатни на Бобъра и отчаяно натисна лоста, без да обръща внимание на парещата болка в хълбока на Джоунси. Единият от преследвачите се приближаваше — онзи човек на име Оуен; господин Сив не дръзваше дори да си помисли, че би могъл да го накара да обърне оръжието срещу себе си. Ако разполага с достатъчно време и може да се опира на елемента на изненадата — може би. Но в момента и двете условия липсваха. Този човек бе обучен да убива — той бе професионалист.

Сивият подскочи. Чу се хрущене и пренатоварената ябълка на тазобедрената става изхвъркна от възпалената ямка. Той увисна върху лоста с цялата тежест на Джоунси. Капакът отново се повдигна и този път се измести с цели трийсет сантиметра. Черният полумесец, през който се бе промушила рускинята, отново се появи. Е, не беше чак полумесец — по-скоро наподобяваше на главно С, изтеглено с калиграфски писец... но колкото за едно куче и този отвор бе достатъчен.

Джоунси вече не можеше да стои на крака (всъщност къде е самият Джоунси? Този негодяй продължаваше да се спотайва), но какво от това? Ще се влачи по корем.

Запълзя по студения циментов под към спящото коли, сграбчи го за каишката и го повлече към шахта № 12.

Залата на спомените — огромно хранилище, натъпкано с кашони — също е на път да се разпадне. Подът трепери, сякаш приклещен в безкрайно и бавно земетресение. Неоновите лампи на тавана ту светват, ту изгасват, сякаш заекват, придавайки на залата призрачно усещане за халюцинация.

Джоунси тича с всички сили. Криволичи по пътеките сред кашоните и се ориентира само по усет. Непрестанно си повтаря да не обръща внимание на болката в проклетия хълбок — и без друго сега е безплътено съзнание, но спокойно може да се оприличи и на инвалид, който се опитва да внуши на ампутирания си крайник да не пулсира.

Тичешком подминава кашони с надписи „АВСТРО-УНГАРСКА ВОЙНА“, „КАТЕДРЕНА ПОЛИТИКА“, „ДЕТСКИ ПРИКАЗКИ“ и „СЪДЪРЖАНИЕ НА ДРЕШНИКА НА ГОРНИЯ ЕТАЖ“. Блъсва се в камара кашони с етикети „КАРЛА“, стъпва накриво с болния крак и закрепва от болка. За да не падне, посяга да се задържи за друга купчина кашони (означени „ГЕТИСБЪРГ“^[5]) и най-сетне вижда отсрещния край на хранилището. Слава Богу — има чувството, че е изминал километри.

На вратата виси табела „ИНТЕНЗИВНО ОТДЕЛЕНИЕ“ и втори надпис: „ВЛИЗАНЕТО БЕЗ ПРОПУСК ЗАБРАНЕНО“. Точно тук — именно тук го докараха след злополуката; тук се събуди след операцията и чу гласа на коварния господин Смърт, който се преструваше, че вика Марси.

Джоунси блъсва вратата и прекрачва прага на друг свят, който познава добре — синьо-белия коридор на интензивното отделение, където направи първите няколко мъчителни, болезнени крачки четири дни след операцията. Неуверено пристъпва по облицования с плочки коридор, оглежда червеникаво-златистата плесен по стените и долавя тихата, но съвършено неподходяща за болница музика, която се лее от радиоточката: „Милост за дявола“ на Ролинг Стоунс.

В следващият миг в хълбока му сякаш избухва ядрена експлозия. Той слисано изкрепява и пада на пода на интензивното отделение. Така се чувстваше, като го блъсна колата — сякаш в центъра на алена експлозия. Търкаля се на пода, обхождайки с поглед светлинните

панели на тавана, кръглите говорители, от които звучи музиката („Напразно викаш, Анастейжа“), която сякаш идваше от друг свят, защото при такава нечовешка болка *всичко* се намира сякаш в друг свят; през март бе разбрал, че болката превръща материята в сянка, любовта — в шега, но сега го преоткрива с нова сила. Търкаля се на пода, вкопчил длани в хълбока си, с изцъклени очи, озъбен в зловеща предсмъртна гримаса, прекрасно разбирайки какво се е случило: подлецът господин Сив бе счупил за втори път тазобедрената му кост.

После сякаш от далечния край на този друг свят прозвуча познат детски глас:

Джоунси!

Гласът е някак деформиран... но човекът със сигурност не е далеч. Едва ли се намира тъкмо в този коридор, но може би е в съседния. Всъщност чий е този глас? На някое от собствените му деца? На Джон? Не...

Джоунси, побързай! Идва да те убие! Оуен идва да те убие!

Не знае кой е този Оуен, но разпознава гласа — на Хенри Девлин е, но не сегашният Хенри, какъвто го видя за последен път, когато двамата с Пит отидоха да пазаруват при Гослин — това е гласът на онзи Хенри, с когото бе израсъл и който заяви на Ричи Гренадо, че ще го издадат, ако не престане, и че Ричи и приятелите му никога няма да настигнат Пит, защото Пит тича по-бързо от *вятъра*, егати.

Не мога! — отвръща и продължава да се търкаля по пода. Но усеща, че започва някаква промяна, макар да не разбира точно каква. — *Не мога, оная гад пак ми счупи тазобедрената кост...*

В този миг осъзнава какво се случва: болката се *пренавива назад*. Като видеофилм — млякото потича от чашата обратно към кутията, разцъфналата пъпка се затваря по силата на съвременните чудеса на кинематографичната техника.

Свежда поглед към себе си и веднага проумява причината — носи сигналната оранжева жилетка. Майка му я купи от „Сиърс“ за първата ловна експедиция в Бърлогата, когато убиха Ричи Гренадо и неговите приятели — убиха ги насън, макар и без да искат.

Отново е дете — хлапе на четиринайсет години — и не чувства никаква болка. Какво да го боли? Хълбокът му ще пострада едва след двайсет и три години. В този миг *всичко* се сглобява в главата му с трясък: няма и никога не е имало господин Сив — господин Сив живее

единствено в капана за сънища. Той е фантом, досущ като болката в хълбока. „*Не се заразих — размишлява Джоунси и се изправя. — Не ми поникна и една власинка бирус. Това в главата ми не е точно спомен, а истински дух в машината. Той е мен. Мили Боже, господин Сив — това съм аз.*“

С усилие се изправя и хуква по коридора, като залита на завоя. Но съумява да се задържи на крака — сега е бърз и ловък като всеки четиринайсетгодишен хлапак и не изпитва никаква болка, никаква болка.

Следващият коридор му е познат. По средата е оставена болнична количка с подлога. Край нея грациозно пристъпа еленът, когото забеля в Кеймбридж миг преди да го блъсне колата. На гладката му кадифена шия и окачен нашийник, на който като гигантски амулет се полюшва магическо гадателско кълбо. Той го подминава тичешком, а животното учудено го поглежда с благите си очи.

Джоунси!

Вече приближава. Почти е стигнал.

Побързай, Джоунси!

Хуква още по-бързо, буквално лети, без да се задъхва, не е заразен с бирус, защото Джоунси е недосегаем за заразата; господин Сив не съществува, във всеки случай не е вътре в него — господин Сив е в болницата и винаги е бил там; господин Сив е ампутираният крайник, който още чувстваш и си готов да се закълнеш, че е на мястото си; господин Сив е духът в машината, поддържан на система, а системата е самият Джоунси.

Профучава зад поредния ъгъл. Насреща му се изпречват три отворени врати. Пред следващата, четвъртата по ред врата — единствената която е затворена — го чака Хенри. Приятелят му също е на четиринайсет години и носи оранжева жилетка. Както винаги очилата са се изсулили на върха на носа му и той кима отривисто.

Побързай! Побързай, Джоунси! Дудитс няма да издържи дълго! Ако умре, преди да убием господин Сив...

Джоунси застава до него. Идва му да му се хвърли на врата да го прегърне, но няма време.

Аз съм виновен — обяснява на приятеля си с мутиращ гласец.

Не е вярно — отвръща Хенри. Гледа го с едновременно нетърпеливост, която в детството им вдъхваше у Пит, Бобъра и

Джоунси огромно страхопочитание — Хенри винаги създаваше у тях усещането, че отдавна ги е надминал, че всеки момент ще отлети в бъдещето и ще ги изостави. Те сякаш вечно го задържаха.

Но...

Все едно да кажеш, че Дудитс е убил Ричи Гренадо, а ние сме били негови съучастници. Той си беше такъв, Джоунси, преобрази и нас... но не го направи преднамерено. Нима не знаеш — само връзките на обувките можеше да си връзва съзнателно.

„Ооави коо? Ооави уумеаа“ — припомни си Джоунси.

Хенри... как е Дудитс...

Както ти казах, той ни държи. Дудитс ни свързва.

В капана за сънища.

Именно. И какво сега — ще спорим в коридора, докато целият свят отива по дяволите, или ще се опитаме да...

Ще убием тоя гад! — отсече Джоунси и посегна към валчестата дръжка на вратата, означена с надпис: „ТУК НЯМА ЗАРАЗА IL N’Y A PAS D’INFECTION ICI“. В този миг проумява горчивата ирония, скрита в двоякия смисъл а посланието. То бе като рисунките на Ешер — на пръв поглед изглежда вярно. Вгледаш ли се внимателно, виждаш най-чудовищната лъжа във вселената.

„Капан за сънища“ — мисли си Джоунси и завърта топката.

Пред очите му се разкрива кошмарна гледка — всичко е обрасло с бигус — истинска джунгла от кървавочервена растителност.

Вони на сира и етилов спирт — така мирише запалителната течност, която се впръсква в замръзналия карбуратор в мразовитата януарска утрин, когато температурата е под нулата. Тук поне няма да се тревожат за говнестулките — те се намират в друга нишка на капана, в друго време и на друго място. Бигумът сега е грижа на Хлапак, — коли с много неясно бъдеще.

Телевизорът работи и макар че екранът е обрасъл с червен мъх, призрачният черно-бел образ се провижда сред власинките. Мъж влачи кучешки труп по циментов под, покрит с дебел слой прах и сухи листа — много напомня на гробниците във филмите на ужасите от петдесетте години, които Джоунси и до ден днешен обича да гледа на видео. Но това не е гробница — някъде блъбука вода.

В средата на помещението се вижда ръждясал кръгъл капак с надпис: „МАВР“. Масачузетска агенция по водния ресурс. Буквите

изпъкват въпреки червената плесен, с която е обрасъл екранът. Естествено — те означават всичко за господин Сив, който физически престава да съществува още в Бърлогата.

Означаваха целия свят.

Капакът на шахтата е леко изместен встрани, разкривайки тънък полумесец от непрогледния мрак в шахтата. Джоунси проумява, че кучето влачи самият той, при това животното още не е умряло. След него по циментовия под се точи пенеста розова диря кръв, а задните му лапи стърчат.

Зарежи филма! — кресва Хенри и Джоунси съсредоточава вниманието си върху силуета на леглото — завито до гърдите с чаршаф, обрасъл с бирус, сиво създание, представляващо огромно, гладко, безпоресто, безкосмено, безпъпно петно. Чаршафът закрива долната част на тялото му, но Джоунси е сигурен, че няма път, тъй като никога не се е раждало. То е детинска представа за извънземно, сякаш уловена като риба в океана на подсъзнанието на онези, които първи са влезли в досег с бирума. Сивите никога не са съществували като действителни създания, извънземни, пришълци. Физическият им облик бе дело на човешкото въображение, на капана за сънища — и Джоунси въздъхва облекчено. Поне не е единственият, който се е заблудил.

Радва го и нещо друго — изражението в противните черни очи. Те издават страх.

16

— Готов за бой! — докладва Фреди и спря зад джипа, който бяха преследвали в продължение на толкова много километри.

— Браво! Проучи обекта. Ще те прикривам.

— Слушам. — Фреди плъзна поглед към Пърлмътър, чийто корем отново започваше да се издува, после се гледа в джипа на Оуен, който беше надупчен от куршуми. Въпросът бе кой е стрелял и кой е пострадал. Отпечатъците, които водеха встрани от колата, чезнеха бързо в силния сняг, но още личаха. Бяха оставени от един чифт ботуши. Вероятно следите бяха на Оуен.

— Давай, Фреди!

Шофьорът слезе от джипа. Курц го последва и освободи предпазителя на личното си оръжие. Фреди осъзна, че животът му зависи от деветмилиметровия пистолет. Кое то може би не бе чак толкова лошо — шефът беше отличен стрелец.

За миг по гръбнака му пробяга ледена тръпка, сякаш онзи се бе прицелил право в гърба му. После си каза, че това е абсурдно. Виж, от Оуен можеше да се очаква, но Оуен е различен. Оуен бе прекрачил границата.

Той се приведе, притисна пушката до гърдите си и забърза към джипа. Хич не му беше приятно да бъде с гръб към Курц. Никак даже!

17

Двете хлапета пристъпват към леглото и господин Сив панически натиска звънеца за медицинската сестра, но звук не се чува. *„Сигурно кабелите са прекъснати от бируса — мисли си Джоунси. — Лоша работа, господин Сив, лоша работа.“* Вдига поглед към екрана и открива, че телевизионният му образ вече е довякъл кучето до ръба на шахтата. Може би закъсняват ужасно — а може би не. Не се знае. Колелото продължава да се върти.

Здрасти, господин Сив, откога чакам да се запознаем — поздравява го Хенри. Докато говори, издърпва обраслата в бирус възглавница изпод тясната му безуха глава. Сивчото се опитва да се претърколи в другия край на леглото, но Джоунси го задържа, като се вкопчва в тъничките му ръчици. Кожата на извънземния не е нито топла, нито студена. Всъщност на допир не прилича на кожа. А на...

„На нищо — мисли си. — На сън.“

Господин Сив? — продължава Хенри. — *Това е нашият поздрав за „добре дошъл“ на планетата Земя.*

После притиска възглавницата към лицето му.

Сивчото започва да се гърчи и да се мята в ръцете на Джоунси. Отнякъде долитат тревожните сигнали на монитор, сякаш това създание действително има сърце, което току-що бе спряло да бие.

Джоунси свежда поглед към умиращото чудовище и се моли това да е краят на кошмара.

Господин Сив замъква кучето до отвора под капака на шахтата. През тесния черен полумесец долиташе монотонното, глухо бучене на водата и лъхаше та застоял въздух и на влага.

„Ако, веднъж извършено, с туй свърши, добре ще е да се извърши бърже.“ Измъкна мисълта от един кашон с надпис „ШЕКСПИР“. Задните лапи на кучето риташа с все сила, сякаш въртяха невидими педали, по плътта се раздираше с кървав пукот — бируът бе на път да излезе, прогризвайки телесната обвивка на приемника. Изпод опашката вече се чуваше цвърченето, наподобяващо на звуците, издавани от разярена маймуна. Трябва да то натика в шахтата, преди да е излязло на бял свят — не е чак толкова важно да се роди във водата, но там шансовете му за оцеляване са доста по-големи.

Господин Сив безуспешно се опита да вкара главата на животното в прореза между железния капак и цимента.

Шията се прегъна и идиотски ухилената муцуна се вирна нагоре. Макар да продължаваше да спи (или вече бе изпаднало в несвяст), животното няколко пъти излая глухо и сподадено.

Но не искаше да влиза в отвора.

— *Да го духаш, Фреди!* — изкрещя Сивият. Почти не усещаше убийствената болка в хълбока на Джоунси и със сигурност не осъзнаваше, че лицето му е пребледняло и напрегнато, а лешниковите му очи сълзят от напрежение и гняв. Но ясно си даваше сметка — пределно ясно — че става нещо. „Зад гърба ми става нещо нередно“ — както би казал Джоунси. Кой друг, ако не Джоунси? Кой друг, ако не неговият нелюбезен домакин?

— *МАМКА ТИ!* — закрещя на това проклето, омразно, запънато, твърде голямо куче. — *Влизай веднага, разбра ли? РАЗБ...*

Думите застинаха в гърлото му. Изведнъж изгуби способността си да крещи, макар толкова да му се искаше — как обичаше да крещи и да налага с юмруци (дори умиращите бременни кучета)! На всичко отгоре изгуби и способността да *диша*. Какво му прави Джоунси?

Не очакваше отговор, но нечий непознат, изпълнен с ледена ярост глас отвърна:

Това е нашият поздрав за „добре дошъл“ на планетата Земя.

Размахващите се трипръсти ръце на сивото създание за изплъзват и съумяват за мит да отместят възглавницата. Черните очи на инак безизразното лице са обезумели от ярост и страх. Онова в леглото се опитва да поеме дъх. Като се има предвид, че въобще не съществува — дори в съзнанието на Джоунси, във всеки случай не и като физическа единица — се бори за живота си доста отчаяно. Хенри не му съчувства, но го разбира. То иска същото, което искат и Джоунси, и Дудитс... дори самият Хенри; нима сърцето му спря да бие, когато мислеше за самоубийство? Нима черният дроб отказа да пречиства кръвта? Нима тялото не продължи да води своите невидими битки срещу всички нашественици — от най-обикновената хрема до злокачествения тумор и бируса? Тялото бе или твърде глупаво, или безпределно мъдро, но във всеки случай не страдаше от безмерното коварство на мисълта: то знаеше единствено как да отстоява своето и да се бори докрай. Дори да е бил някога различен, господин Сив е станал като тях. Искане да живее.

Но не мисля, че ще имаш тази възможност — спокойно отбеляза Хенри едва ли не успокоително. — Не мисля, приятелче.

И отново притиска възглавницата към лицето му.

Трахеята на господин Сив се отпусна. Той пое дълбоко дъх, изпълвайки гърдите на Джоунси със студения въздух — веднъж... втори път... и достъпът на въздух отново бе препречен. Те годушат, искат да го уддушат, да го убият.

Не!! Цуни ме по ауспуха! НЕ МОЖЕТЕ ДА ГО НАПРАВИТЕ!

Дръпна кучето и го обърна по хълбок — напомняше на пътник, който вече е закъснял за самолета, но се мъчи да натъпче последен обемист предмет в багажа си.

„Ще влезе“ — помисли си господин Сив.

Да. Разбира се, че ще влезе. Дори ако се наложи да сплеска изхвъркналия му корем и да помогне на бирума да излезе. Във всеки

случай проклетото животно непременно ще мине през отвора.

С издуто лице, изцъклени очи, затаил дъх от напрежение — на челото на Джоунси бе изпъкнала огромна пулсираща вена — Сивият набута кучето по-навътре в отвора и с юмруци го заудря по гърдите.

Влизай, мътните те взели, влизай.

ВЛИЗАЙ!

21

Фреди Джонсън вкара дулото на пушката в купето на изоставения джип, докато Курц предпазливо изчакваше (точно както при атаката срещу кораба на сивите човечета), за да види какво ще стане.

— Има двама, шефе. Оуен явно е решил да си изхвърли боклука, преди да продължи.

— Мъртви ли са?

— Май да. Единият сигурно е Девлин, а другият ще да е онзи, когото се отбиха да вземат.

Курц застана до него, надникна през разбитото стъкло и кимна. Безсъмнено бяха мъртви — две къртици, вкопчени една в друга на задната седалка, покрити с кръв и парченца стъкло. Насочи към тях пистолета, за да е сигурен, че повече няма защо да се безпокои за тях — по един куршум в главата не вреди — после отпусна ръка. Оуен може да не е чул бръмченето на двигателя. Мокрият сняг заглушаваше звуците и вероятността предателят да не е чул приближаването им бе доста голяма. Но изстрелите със сигурност няма да му убягнат. Курц се обърна към пътеката:

— Хайде, мъжки, ти водиш, но си гледай в краката, че ми се струва доста хлъзгаво. Може би ще успеем да запазим известен елемент на изненада, а?

Фреди кимна. Шефът се усмихна и заприлича на ухилен череп.

— С повечко късмет, юначе, Оуен Ъндърхил ще се намери в пъкъла преди да е разбрал, че е мъртъв.

22

На нощното шкафче стои устройството за дистанционно управление на телевизора — продълговата черна пластмасова кутия, обрасла с биврус. Джоунси го сграбчва. С глас, който зловещо напомня на Бобъровия, заявява: „К’ви са тия лайна, ебаси“ и с все сила тресва дистанционното в ръба на шкафчето, сякаш да натроши черупката на твърдосварено яйце. Устройството се разбива на парчета, батериите изпадат в ръката на Джоунси и остава да стърчи назъбена черна пръчка. Той посяга под възглавницата, която Хенри притиска към лицето на необуздано мятщото се същество. За миг се разколебава, припомняйки първата си — и *единствена* — среща с господин Сив. Оста на бравата се бе прекършила и валчестата дръжка остана в ръката му. Усещането, че някой стои зад него и сянката на съществото. То бе съвсем истинско — реално като роза и действително като дъждовна капка. Джоунси се обърна и го видя — застанал или застанало наред голямата стая бе създанието, което представляваше господин Сив, преди да се превърне в господин Сив. Образът от стотици филми и документални материали за „неразгаданите тайни на вселената“ — само че в доста напреднала възраст. Старо и болно. Още тогава бе на път за интензивното отделение. „Марси“ — бе казало, измъквайки думата като запушалка от мислите на Джоунси. На нейно място сякаш остана отвор, през който да се промъкне. После бе експлодирало, разпръсвайки бивруса, а...

„... а останалото е моя измишльотина. Нали така? Поредният случай на най-обикновена космическа шизофрения. Общо взето...“

Джоунси! — крещи Хенри, — ако ще го правиш, не се бави!

„*Пригответи се, господин Сив* — казва си Джоунси. — *Защото възмездието не прощава.*“

23

Господин Сив бе натикал кучето до половината в отвора, когато гласът на Джоунси нахлу в мислите му:

Пригответи се, господин Сив. Защото възмездието не прощава.

Болка прорязва гърлото му. Вдигна ръцете на Джоунси, надавайки поредица от сподавени стонове. Пръстите му докоснаха не наболата брада върху непокътнатото лице на Джоунси, а собствената му

разкъсана плът. Изпита потрес — последната Джоунсиева емоция, на която се наслади. „Това е невъзможно.“ Винаги пътуваха с корабите на старите, които бяха буквално археологически находки, и винаги безпомощно вдигаха ръце, сякаш се предаваха, но *винаги печелеха*. Няма начин това да се случи.

Но все пак се случваше.

Съзнанието на бирума не отслабна постепенно, а сякаш се разпадна. Умирайки, същността, известна някога под името господин Сив, се върна към първоначалната си форма. „Той“ стана „то“ (миг преди „то“ да се превърне в „нищо“), съумявайки да блъсне кучето с все сила. Животното пропадна в отвора... но не достатъчно, за да се промуши цялото.

Последната мисъл на бирума бе: „*Не трябваше да му се доверявам...*“

24

С назъбения край на устройството Джоунси преряза набръчканата шия на господин Сив. Гърлото зейва като паст и отвърте излита червеникаво-оранжев облак, който сякаш боядисва въздуха в кървавочервено, после се посипва върху завивката като дъжд, примесен с прах и пухчета.

Тялото на господин Сив конвулсивно потръпва в ръцете на Джоунси и Хенри. После избледнява като сън, какъвто винаги е било, и придобива странно позната форма. Изведнъж Джоунси се досеща, че останките на господин Сив приличат на презервативите, които се въргаляха на пода в канцеларията на изоставеното товарно депо на братята Тракър.

Той...

... *умря!* — иска да каже Джоунси, но го пронизва ужасяваща болка. Не в хълбока, а в главата. И в гърлото. В миг сякаш го опасва огнена огърлица. Ама че работа, стаята става прозрачна! През стените прозира шахтеното помещение, където кучето стърчи наполовина от отвора и тъкмо ражда ужасяващо червено създание, което прилича на кръстоска между невестулка и огромен кървав червей. Джоунси прекрасно знае какво е това — бирум.

Изцапан с кръв, с изпражнения и остатъци от плацента, бирумът се взира с него с идиотските си черни очи („Това са *неговите* очи — забелязва Джоунси, — очите на господин Сив“), разтяга се и се опитва да се освободи, за да скочи в мрака, в бълбукащата вода.

Двамата приятели се споглеждат.

Стреснатите им погледи се срещат... после *изчезват*.

Дудитс — отдалеч долита гласът на Хенри. — *Дудитс си отива, Джоунси...*

Сбогом. Може би Хенри искаше да се сбогува. Но не успя, защото и двамата изчезнаха.

25

На Джоунси му се зави свят, загуби ориентация за време и място. Предположи, че умира — сигурно убивайки господин Сив, бе умъртвил и себе си — сам падна в изкопания за другиго гроб, както се казваше в пословицата.

Към действителността го върна болката. Не в гърлото — бе преминала и той дишаше свободно, дори чуваше как хриптят гърдите му. Не, тази болка бе негова стара познайница. Болката в хълбока. Вкопчи се в него и го върна на земята. Осъзна, че коленичи на циментовия под, стиска животинска козина, а наблизко отеква нечовешко цвърчене. „*Това се случва наистина* — помисли си. — *Извън капана.*“

Проклетото ужасяващо цвърчене!

Зърна съществото, наподобяващо невестулка. Бе надвиснало над отвора и се крепеше само на опашката си, която още не се бе измъкнала напълно от кучето. Джоунси се хвърли към него и сграбчи хлъзгавото, сбърчено туловище в мига, в който чудовището изскочи от гостоприемника си.

Политна назад, без да забелязва болката в хълбока, стиснал над главата си гърчещото си, скимтящо създание като змиеукротител, който държи боа над главата си. Създанието тракаше със зъби, мятеше се като обезумяло и се извиваше, опитвайки се да ухапе китката му; вкопчи зъби в ръкава му и го раздра, отвътре се посипа почти безтегловен гъши пух.

Джоунси рязко се извърна и в рамката на прозореца, през който се бе промушил господин Сив, забеляза мъжки силует. Новодошлият бе зяпнал от учудване; носеше камуфлажна канадка и стискаше пушка.

Със сетни сили Джоунси хвърли гърчещата се невестулка. Чудовището прелетя около три метра, влажно тупна на посипания с листа под и мигновено запълзя обратно към шахтата. Тялото на кучето запущваше отвора, но не изцяло. Отстрани оставаше достатъчно място.

— *Стреляй!* — кресна Джоунси на човека с пушката. — За Бога, стреляй, преди да е паднало във водата!

Но онзи на прозореца не помръдваше.

Последната надежда за оцеляването на света бе зяпнала от изумление и не помръдваше.

26

Оуен просто не вярваше на очите си. Виждаше някакво червеникаво животно, подобно на уродлива невестулка без крака. Едно е да слушаш разкази за подобни страхотии, *съвсем* друго — да ги видиш с очите си. Гадината пълзеше към дупката в средата на помещението. Вдървяващите се лапи на кучето стърчаха нагоре, сякаш то се предаваше.

Мъжът — най-вероятно Джоунси — преносителят на заразата — му крещеше да убие създанието, но ръцете на Оуен отказваха да се подчинят, сякаш бяха от олово. Гадината се изплъзваше — след всички усилия онова, което се надяваха да предотвратят, заплашваше да се случи пред очите му. Сякаш се намираше в пъкъла.

Гадината продължи да пълзи към дупката, издавайки отвратително цвърчене, което сякаш се забиваше в мозъка на Оуен; в отчаянието си Джоунси трмаво се хвърли напред, опитвайки се, ако не да хване чудовището, поне да го отклони. Нямаше да успее. Кучето му пречеше.

Оуен отново заповяда на ръцете си да вдигнат пушката и да я насочат, но те пак не го послушаха. Оръжието сякаш се намираше в друга вселена. Господи, ще позволи на гадината да се изплъзне! Ще стои като истукан и ще я остави да се изплъзне. Бог да му е на помощ.

Бог да е на помощ на всички им.

27

Хенри се поизправи на задната седалка на джипа. Виеше му се свят, погледът му бе замъглен. Имаше нещо в косата. Вдигна ръка да го махне, не успявайки да се отърси от съня за болницата („Само дето не беше сън“ — поправи се мислено), но изпита пареща болка, която бързо го върна към някакво подобие на действителността. Беше стъкло. Косата му бе пълна със стъкълца. Седалката също бе посипана с блестящи отломки. Както и Дудитс.

— Дуд? — повика го, макар да бе сигурен, че е починал. Използвал бе сетните си сили, за да ги събере двамата с Джоунси в онази болнична стая.

Но приятелят му изстена. Отвори очи и в този миг съзнанието на Хенри напълно се проясни. Очите на Дудитс бяха още кървави окръжности — очите на сибила.

— Ууби! — извика той. Немощно вдигна ръце, сякаш насочваше пушка. — Ууби-Дуу! А сеаа имаете маааоо раааоотаа!

В отговор на тези думи в гората отекнаха два пушечни изстрела. След кратка пауза последва трети.

— Дуд? — повика го Хенри. — Дудитс?

Дудитс го видя, макар очите му да бяха налети с кръв. Хенри по-скоро почувства погледът му — за миг дори *сам* се видя през очите на Дудитс, сякаш отразен във вълшебно огледало. Видя някогашният Хенри: хлапето, което гледаше света през очилата, вечно изхлузени на върна на носа му. Почувства любовта, която Дудитс изпитваше към него — простичка, безпретенциозна емоция без отсянка на съмнение, себелюбие, дори на благодарност. Притисна го в прегръдките си и като усети колко е олекнал, се просълзи.

— Ти беше късметлията, мой човек. — Искаше му се Бобъра да бъде тук, да приспи с песен умиращия. — Винаги си бил късметлия.

— Ени. — Дудитс докосна страната му. Усмихна се и отчетливо произнесе и последните думи в живота си: — Обичам те, Ени.

28

Отнякъде... май наблизо, проехтяха два изстрела — някой стреляше с пушка. Курц спря. Фреди стоеше на пет-шест метра напред под табела с надпис: „РИБОЛОВЪТ В ШАХТАТА АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕН“.

Последва трети изстрел, настъпи тишина.

— Шефе? — промърмори младшият. — Виждам някаква сграда.

— А хора има ли?

Джонсън поклати глава.

Курц се приближи до него и дори в този напрегнат момент го досмеша от реакцията на Фреди, който се стресна, когато командирът постави ръка на рамото му. Имаше право да се страхува. Ако Ейб Курц оцелееше през следващите петнайсет-двайсет минути, възнамеряваше да продължи сам, накъдето го отвее вятърът. Не искаше спътници, които да го бавят; нито пък свидетели на последната акция. Дори да предусеща намеренията му, Фреди не можеше да е сигурен. Колко жалко, че телепатията отшумя. Горкият Фреди.

— Оуен май [???]у,би още някого — му прошепна Курц в ухото, от което още стърчаха няколко кичурчета рипли, вече побелели и изсъхнали.

— Да го хванем, а?

— Не, за Бога! Далеч съм от подобна мисъл. Като че дойде моментът — какъвто за съжаление настъпва в почти всеки човешки живот — когато трябва да се отклоним от пътеката, мъжки. Да се скрием в дърветата. Да наблюдаваме кой ще остане и кой ще се върне. Ако изобщо някой се върне. Даваме им десет минути, какво ще кажеш? Струва ми се, че е предостатъчно.

29

В съзнанието на Оуен Ъндърхил отекна безсъдържателните, но съвършено отчетливи думи, които сякаш заглушиха останалите мисли: „Скууби-Дуу! А сега имаме малко работа!“

Прикладът се вдигна. Не той вдигна пушката, но когато силата, която му помогна, го напусна, с лекота взе нещата в свои ръце. Нагласи селектора в положение „единичен изстрел“, прицели се и два пъти натисна спусъка. Първият куршум не улучи целта — рикошира под

носа на говнестулката. Разхвърчаха се отломки. Гадината се дръпна, обърна се и като го видя, оголи три реда зъби, остри като кости игли.

— Точно така, красавице, усмихни се пред обектива! — поощри я Оуен.

Вторият куршум прониза безрадостната ѝ усмивка. Гадината отхвъркна назад, удари се в стената и падна на цимента. Но инстинктите продължаваха да я движат, дори след като зачатъчната ѝ глава се пръсна. Отново запълзя бавно напред. Оуен се прицели и центрирайки мерника, се замисли за семейство Рейпλου — Дейвид и Айрийн. Добри хора. Мили съседи. Ако ти потрябва чаша захар или каничка мляко (или път ти се иска да поплачеш на нечие рамо), винаги можеш да потропаш на тяхната врата и проблемът се решава. Бе счупил порцелановият им поднос не защото не ги обичаше. Сторил го бе по погрешка.

Този изстрел бе за съседите Рейпλου. И за хлапето, което беше допуснало грешка.

Стреля за трети път. Куршумът разкъса на две гадината. Половинките продължаваха да се гърчат известно време... накрая застинаха.

Оуен поизмести мерника и се прицели в челото на Гари Джоунс.

Джоунси спокойно се втренчи в него. Оуен бе уморен до смърт — но човекът насреща му изглеждаше много по-зле. Вдигна празните си ръце и заговори:

— Нямате причина да ми вярвате, но господин Сив е мъртъв. Прерязах му гърлото, докато Хенри притискаше лицето му с възглавницата — точно като в „Кръстникът“.

— Така ли? — с безразличие промълви Оуен. — И къде проведохте екзекуцията?

— В мисления вариант на масачузетската окръжна болница. — Джоунси се изсмя — Ъндърхил не бе чувал по-безрадостен смях. — По коридорите тичат елени и единствената телевизионна програма е стар филм със заглавие „Милост за дявола“.

Последните думи накараха Оуен да подскочи.

— Застреляйте ме, ако трябва. Аз спасих света — признавам си най-честно, с малко помощ от ваша страна на финала. Можете да ми се отплатите за услугата по традиционния начин. Освен това онзи гадняр

пак ми строши тазобедрената става. Болката е... — Джоунси се озъби. — Нетърпима.

Оуен свали оръжието и промърмори:

— От болка не се умира.

Джоунси се отпусна назад, подпря се на лакти, изстена и се обърна така, че да прехвърли тежестта на здравия си хълбок.

— Дудитс си отиде. Струваше колкото нас двамата, взети заедно... че и повече... а вече го няма. — Закри очи, после отпусна ръка. — Какъв гъзобрък! Така би се изразил Бобъра — пълен гъзобрък. Разбирате ли, това е обратното на гъзопей — бобъризъм, означаващ изключително приятно изживяване, което би могло да има и сексуален характер.

Оуен въобще не разбираше за какво говори човекът — сигурно бе изпаднал в делириум.

— Дудитс може и да е мъртъв, но Хенри още е жив. Преследват ни, Джоунси. Едни гадняри. Чуваш ли ги? Знаеш ли къде са?

Изтегнат на посипания с шума студен циментов под, Джоунси поклати глава:

— Опасявам се, че и а вече останах с класическите пет сетива. Край на телепатията. Сигурен ли си, че няма да ме застреляш?

Оуен подмина въпроса със същото безразличие, с което удостои обяснението за семантичната разлика между гъзобрък и гъзопей. Курц приближаваше и сега най-важното беше да се справи с него. Не бе чул звук от автомобилен двигател, което не означаваше нищо. Обилният снеговалеж заглушаваше всички звуци освен резките шумове. Като изстрелите например.

— Трябва да се върна на пътя. Ти остани тук.

— Нямам избор. — Джоунси затвори очи. — За Бога, как искам да бъда в прекрасния си топъл кабинет. Не вярвах, че ще пожелаея да се върна в затвора, но това е самата истина.

Оуен се обърна и заслиза по стълбите, като непрекъснато се хлъзгаше, но съумяваше да запази равновесие. Огледа гората от двете страни на пътеката, но не много щателно. Ако Курц и Фреди го чакат в засада в отсечката от тук до джипа, надали ще ги види навреме, за да реагира. Може би ще забележи следите им, но тогава вече ще е толкова близо до тях, че вероятно отпечатъците в снега ще са *последното*, което ще види на този свят. Единствената надежда бе, че все още

разполага с известна преднина. Нямаше друг избор, освен да се довери на добрия стар късмет. Защо не? Попадал бе в не една критична ситуация и късметът винаги го спасяваше. Може би и този път ще го сп...

Първият куршум го улучи в корема и го отхвърли назад, раздирайки канадката му. Той се олюля, но се помъчи да се задържи прав, без да изпуска пушката. Не изпита болка — усещането напомняше на подъл удар под кръста, нанесена от огромната боксова ръкавица на нечестния противник. Вторият куршум го одраска над ухото, болката бе като да полееш със спирт открита рана. Третият го улучи отдясно в гърдите и това бе краят — той загуби равновесие и изпусна пушката.

Как го каза Джоунси? Нещо за спасяването на света и традиционната отплата. Положението му не е толкова трагично — Исус се е мъчил на кръста шест часа, окачили са му присмехулна табела над главата, а привечер са намазали раните Му с вода и оцет.

Проснат на половина на пътеката, наполовина в преспите, Оуен смътно долавяше далечен крясък, но знаеше, че не вика той. Звукът напомняше на гневния крясък на сойка.

„Това е орел“ — помисли си.

Съумя да си поеме дъх, но макар че при издишването от устата му бликна кръв, успя да се подпре на лакти. От гъстата гора изникнаха двама приведени мъже, които го приближиха та прибежки. Единият бе як и набит, другият — кльощав, с прошарена коса. Джонсън и Курц. Булдогът и хрътката. Значи късметът все пак го напусна. В крайна сметка късметът винаги те напуска.

Курц, чиито очи трескаво блестяха, коленичи до ранения. Държеше парче вестник, смачкано и позахабено от дългия престой в задния му джоб, но личеше какво е. Триъгълна хартиена шапка.

— Лош късмет, мъжки!

Оуен кимна.

— Виждам, че си намерил време да ми приготвиш прощален подарък.

— Тъй е. Постигнахте ли главната си цел? — Курц кимна към шахтената сграда.

— Пипнахме го — съумя да изрече Оуен. Устата му бе пълна с кръв. Изплю я, отново се опита да си поеме дъх, но чу как въздухът

свисти през някоя нова дупка и почти не достига до дробовете му.

— Е, както бихме казали, всичко е добре, щом свърши добре — благосклонно заключи Курц и нежно нагласи шапката на главата на Оуен. Кръвта моментално попи в тънката хартия и обагри в червено статията за извънземните.

Откъм езерото отново долетя писък.

— Това е орел. — Курц потупа Оуен по рамото. — Можеш да се смяташ за щастливец, момко. Бог ти изпрати юнашка птица да попее на...

Главата му се пръсна над фонтан от кръв, мозък и костици. Оуен долови предсмъртния поглед в сините очи, обрамчени с белезникави мигли: смайване, съчетано с невяра. За миг Курц се задържа на колене, после се захлупи по лице, или онова, което бе останало от него. Фреди Джонсън не сваляше карабината, от чиято цев се виеше струйка дим.

„Фреди“ — опита се да изрече Оуен. Звук не излезе, но Фреди явно разчете името си по устните му. Кимна и рече:

— Не ми се искаше, но тоя мръсник щеше да пречука мен. И без да четеш мисли, се досещаш. Особено след всичките тези години.

„Довърши го“ — искаше да каже Ъндърхил. Фреди отново кимна. Телепатичните му способности като че ли все още не се бяха стопили напълно.

Оуен си отиваше. Чувстваше се уморен и замаян. Лека нощ, мили дами, лека нощ, Дейвид, лека нощ, Чет. Лека нощ, мили принце. Отпусна се на снега и сякаш потъна в най-мекото пухено легло на света. Приглушеният крясък на орела отново отекна в заснежения следобед. Хората бяха нахлули неговата територия и нарушили покоя му, но скоро щяха да си отидат. Отново ще остане сам сред пустошта около водохранилището.

„Ние сме герои — помисли си Оуен. — Да пукна, ако не сме. Майната ѝ на твоята шапка, Курц, ние сме г...“

Не чу последния изстрел.

30

Последваха още изстрели, после се възцари тишина. Хенри прегръщаше мъртвия си приятел от детинство и се питаше какво да

прави сега. Вероятността да са се изтребили взаимно му се струваше съвсем незначителна. Вероятността добрите — грешка, добрият — да е застрелял лошите му се струваше още по-малка.

Първоначалният импулс, породен от горното му умозаклучение, бе светкавично да слезе от джипа и да се скрие в гората. После погледна снега („Вече ще ми се повръща само като видя сняг“ — отбеляза мислено) и се отказа. Ако Курц или неговият човек се върне до половин час, следите още ще личат. Ще ги отведат право до скривалището му и ще бъде застрелян като бясно куче. Или невестулка.

„Ами вземи една пушка и ги застреляй, преди да са те убили.“

По-удачно хрумване. Не е Уайът Ърп, но умее да стреля точно. Стрелбата по хора доста се различава от стрелбата по сърни, да се досетиш за което не е нужно да си психиатър, но все пак при чиста огнева линия можеше да ги застреля почти без никакво колебание.

Посегна да отвори вратата, но чу как някой изненадано изруга, после тупване и изстрел. *Съвсем* наблизо. Предположи, че някой се е подхлъзнал, изтърсил се е по задник в снега, а оръжието му е гръмнало при удара. Може би дори сам се е гръмнал. Твърде смело ли е това предположение? Така всичко би се...

Не. Къде ти такова щастие. Чу се сумтене — падналият се изправи и отново закри в снега. На Хенри му оставаше една-единствена възможност. Легна отново на седалката, обви ръцете на Дудитс около врата си (доколкото можа) и се престори на умрял. Не вярваше инсценировката да проработи. Лошите ги бяха подминали на идване — очевидно, щом още диша — но сигурно са се претрепали от бързане. Сега обаче няма да се подведат по няколкото дупки от куршуми, натрошеното стъкло и кръвта от предсмъртните кръвоизливи на Дудитс.

Долови нечий меки стъпки в снега. Съдейки по звука, човекът беше сам. Вероятно прословутият Курц. Последният оцелял. Мракът се задава. Следобедна смърт. Мракът вече не му е приятел — нали само се *преструва* на умрял — но неотклонно приближава.

Хенри затвори очи... зачака...

Човекът отмина, без да забави ход.

Стратегическият план на Фреди Джонсън бе едновременно безкрайно практичен и максимално краткосрочен: искаше да обърне проклетия хъмър, без да забуксува в калта. При успех следващата му цел бе да прескочи благополучно рова наред Източната улица (където бе закъсало субаруто, което преследваше Оуен). Съумее ли да се върне на шосето, шансът за оцеляване бе съвсем реален. Като отвори вратата на джипа на шефа и се настани зад волана, в съзнанието му за миг изплува мисълта за Голямата магистрала. Покрай междуцатско шосе № 90 се простираха полята на безбрежния американски запад. Където има безброй места за криене.

Кто затвори вратата, застоялата миризма на газове, примесена с хладния дъх на етилов алкохол сякаш го зашлеви като плесница. Пърли! Тоя проклет Пърли! Във въодушевлението си съвсем беше забравил за този мизерник.

Обърна се, вдигна карабината, но... Пърли спеше непробудно. Защо да хаби куршуми? Може просто да го бутне във снега. Ако онзи пръдльо извади късмет, ще измръзне до смърт, без въобще да се събуди. Заедно с онова приятелче, дето му прави комп...

Но Пърли не спеше. Още по-малко непробудно. Дори не беше в кома. Пърли бе мъртъв. И някак се бе... *смалил*. Направо бе изсъхнал. Страните му бяха изпити, хлътнали, набръчкани. Очите му бяха заприличали на дълбоки кални ямки, сякаш очните ябълки зад тънкия воал на клепачите се бяха изтърколили в празната кофа, в която се бе превърнала главата му. Наклонил се бе към вратата, а единият му крак бе повдигнат, сякаш в предсмъртния си час се бе опитал да пусне една пръдня по терлици. Гащеризонът му беше потъмнял от кръв, а седалката отдолу бе мокра. Петното, което сякаш протягаше пръсти към Фреди, бе червено.

— Какво за Б...

От задната седалка се разнесе оглушително трещене — сякаш мощни тонколони гърмяха с пълна сила. С периферното си зрение Фреди улови движение. В огледалото изникна отражението на някакво безподобно създание. То откъсна ухото на Фреди, зъбите му разкъсаха плътта чак до венеца. Невестулката, излязла от Арчи Пърлмътър, откъсна парче от страната на Фреди, все едно гладник откъсва крака на печено пиле.

Той изрева и стреля в дясната врата на джипа. Сетне се помъчи да махне гадината от себе си, но пръстите му се плъзгаха по гладката ѝ кожа. Отвратителното изчадие отметна глава и погълна парчето човешка плът. Фреди затърси дръжката на вратата, но тъкмо когато я напипа, гадината пак се метна отгоре му, впивайки зъби в рамото му близо до врата. От вратната вена шурна кръв, изплиска тавана на купето и покапа като ален дъжд.

Фреди пририта и подметките му затропаха по педала за спирачката, сякаш танцуваше степ. Гадината отново се отдръпна, сякаш обмисляше нещо, но после се пропълзя през рамото му и падна в скута му.

Докато му откъсваше топките, той изрева за последен път... и повече не се обади.

32

Хенри се бе извърнал на задната седалка на другия джип и наблюдаваше как мъжът в паркирания отзад автомобил се мята зад волана. Радваше се, че снеговалежът е толкова силен, както и че предното стъкло на задния автомобил бе изплискано с шурналата кръв, като по този начин частично закриваше гледката.

Но и така виждаше твърде добре.

Човекът най-сетне престана да се мята и се килна на една страна. Над него надвисна огромна сянка, която сякаш възторжено ликуваше. Хенри знаеше какво представлява тя — бе виждал подобно животно в леглото на Джоунси в Бърлогата. Но едва сега забелязваше, че военния джип, който неотклонно ги преследваше, бе със счупено стъкло. Гадината надали разполагаше със забележителен интелект, за да подуши свежия въздух?

Те не обичат студа. Студът ги убива.

Но той нямаше намерение да се осланя на студа да умори гадината, и то не само защото входа на водохранилището беше на една крачка и плисъкът на крайбрежните вълни в скалите се чуваше и оттук. Някой беше натрупал твърде голям дълг, а само той бе останал жив да му потърси сметка. „Възмездие не прощава“ — често казваше Джоунси. Настъпил бе мигът на отплатата.

Погледна под седалката, не видя оръжие. Пресегна се и отвори жабката. И там нямаше нищо — вътре бяха нахвърляни само фактури, касови бележки за бензин и парцаливо книжле със заглавие „Как да бъдеш своят най-добър приятел“.

Хенри отвори вратата, излезе на снега... и моментално се намери на земята. Тупна по задник и си удари гърба във високия калник на джипа. Да го духаш, Фреди. Изправи се, подхлъзна се повторно, но този път се вкопчи в отворената врата и съумя да се задържи на крака. Внимателно запристъпва към багажника на техния джип, без да изпуска от поглед паркирания отзад „брат близнак“.

— Не мърдай оттам, хубавице — подхвърли и избухна в смях. Издаваше доста налудничави звуци, но това въобще не го смущаваше. — Я снеси някое и друго яйце. Нали и без друго съм човекът-яйце. Вежливият местен яйчар. Искаш ли да ти дам да си почетеш „Как да бъдеш своят най-добър приятел“? Имам я под ръка.

Запревива се от смях и вече не можеше да говори. Хлъзгаше се по коварния мокър сняг като хлапе, което след училище бърза към най-близката пързалка. Опитваше се да се придържа за джипа, но вратата бе единствената издатина по инак свършено гладката му повърхност. Следеше движенията на гадината в задния автомобил... но изведнъж невестулката изчезна. „Ох-ох. Къде се дяна, мътните я взели? В тъпите филми на Джоунси в този миг започва злокобна музика — помисли си. — Нашествието на говнестулките убийци.“ Отново го напуши смях.

Най-сетне заобиколи джипа и се добра до багажника, който се отваряше чрез бутон, освен ако не е заключен, разбира се. Но сигурно не е. Оуен не се ли промуши през задната врата? Нямаше абсолютно никакъв спомен. Със сигурност не е своят най-добър приятел.

Заливаше се от смях, та чак сълзи му бликнаха от очите; натисна копчето и багажникът се отвори. Той надзърна вътре. Пушки — слава Богу. Армейски карабини — като онази, с която се въоръжи Оуен за последната си акция. Хенри грабна една и я разгледа. Предпазител — налице. Селектор за изстрели — налице. Пълнител с маркировка „АМЕРИКАНСКА АРМИЯ 5,56 КАЛИБЪР 120 ИЗСТРЕЛА“ — налице.

— Колко просто — дори бирум би могъл да се справи — коментира Хенри и продължи да се кикоти. Хвана се за корема и се присви, едва съумявайки да запази равновесие. Краката го боляха,

гърбът го болеше, но най-силно го болеше сърцето... и въпреки всичко продължаваше да се смее. Той е яйце, човекът-яйце, смееща се хиена.

Приближи се до другия джип и застана до шофьорската врата с вдигната пушка (искрено се надяваше предпазителят да е освободен); в ушите му отекваше злокобната музика, но той не преставаше да се смее. Резервоар за бензин — налице, но къде е Гамера^[6] — Отвъдкосмическият ужас?

Сякаш прочела мислите му — което бе съвършено възможно — говнестулката се блъсна в задното стъкло. То, слава Богу, бе здраво. По окървавената ѝ глава бяха полепнали косми и кожа. Ужасяващите ѝ очи се вираха в Хенри. Дали знаеше, че има как да се измъкне — че разполага с аварийен изход? Може би. Но може би си даваше сметка, че това би означавало незабавна смърт.

Чудовищното същество се озъби.

Хенри Девлин, който навремето спечели наградата на Американската психиатрична асоциация за статията си „Краят на омразата“, публикувана в „Ню Йорк Таймс“, също се зъби. Усещането беше прекрасно. После показва на гадината среден пръст. За Бобъра. И за Пит. Кое то му подейства още по-добре.

Като се прицели, говнестулката — която може и да беше глупава, но не и *съвършено* безмозъчна — се прикри. Много умно няма що — на Хенри и през ум не му беше минавало да я застреля през стъклото. Но мисълта, че се е сгушила някъде на пода безкрайно му допаднаше: „*Отиди колкото се може по-близо до бензина, сладуранке.*“ После нагласи карабината на автоматичен режим и изпразни пълнителя в резервоара.

Оръжието оглушително изтрещя. На мястото на капачката се появи огромна наъбена черна дупка, но за миг не се случи нищо повече. „*Ясно — подобни трикове действат само в холивудските филм*“ — рече си Хенри, ала чу дрезгаво съскане, което постепенно премина в гърлено свистене. Отстъпи две крачки назад и отново загуби равновесие. Само след миг задницата на втория джип избухна в пламъци, които обвиха автомобила в огромни жълти венчелистчета. Задните колела отскочиха. Стъклата се разхвърчаха на парченца. Топлината стана непоносима и той бързо се изтъркаля встрани, като влачеше пушката за ремък и се хилеше като обезумял. Последва втора експлозия и въздухът се изпълни с вихрушка от шрапнели.

Хенри сковано се изправи на крака, подпирайки се на долните клони на най-близкото дърво. Задъхваше се, но не преставаше да се смее — краката и гърбът продължаваха да го болят, а вратът го присвиваше малко странно, сякаш се бе *изкълчил*. Чуваше как гадината яростно цвърчи.

Хенри заобиколи пламтящата кола, застана до пътническата врата и насочи карабината към счупеното стъкло. За миг се замисли, после разбра защо това е глупаво. *Всичките* стъкла на хъмъра бяха строшени с изключение на предното. Отново се разхили! Ех, какъв е тъпак! Пълен тъпак!

Чудовището се мятеше сред пламъците в огнения ад. Ако *случайно* успее да излезе, колко ли куршума са му останали в пълнителя? Петдесет? Двайсет? Пет? Колкото и да са, трябва да му стигнат. Няма да рискува да се връща до джипа на Оуен за нов пълнител.

Но страховете му останаха напразни.

Той почака пет минути, после удължи срока на десет. Снегът продължаваше да вали, от горящия джип в бялото небе се виеше черен дим. Хенри си спомни парада по случай Дните на Дери: Гари Ценните книжа пееше „Ню Орлийнс“, в този момент отнякъде изникна исполин на кокили — легендарният каубой Пекос Бил; като го видя, Дудитс направо се разскача от вълнение. После се замисли за Пит, който ги чакаше на входа на прогимназията и се преструваше, че пуши. Пит, който кроеше планове да бъде командир на първата космическа експедиция на НАСА до Марс. За Бобъра с коженото му яке като на Фонзи от „Щастливи дни“ и клечките му за зъби, и как тананикаше на Дудитс приспивната песничка; спомни си как прегърна Джоунси на празненството по случай сватбата му и му пожела да бъде щастлив за всички им.

Джоунси.

Като се увери напълно, че говнестулката е мъртва — изпепелена — закрачи към шахтената сграда, за да провери дали Джоунси е още жив. Не хранеше особени надежди... но не се беше и отказал.

Единствената връзка на Джоунси със света бе болката, ето защо отначало взе коленичилиия до него човек с изпито лице за сън или за плод на въображението, което му е изиграло лоша шега в предсмъртния му час. Човекът приличаше на Хенри.

— Джоунси? Ей, Джоунси, тук ли си? — Хенри щракна с пръсти пред очите му. — Земя вика Джоунси.

— Хенри, наистина ли си ти?

— Аз съм. — Хенри извърна поглед към кучето, което още стърчеше от шахтата, после отново се обърна към Джоунси. С безкрайна нежност отметна влажните кичури от челото му.

— Леле, братче, отне ти... — започна Джоунси, но гласът му затрепери. Затвори очи, съсредоточи се и отново го погледна — ... отне ти цяла вечност да напазаруваш. Сети ли се да вземеш хляб?

— Да, ама загубих кренвиршите.

— Ама че гадория. — Джоунси с мъка си пое дъх. — Другият път аз ще отида.

— Цуни ме по ауспуха, братче — отсече Хенри, а приятелят му се усмихна... и мракът го погълна.

[1] Уилям Куонтрил (1837–1865), предводител на партизанско формирование в защита на Конфедерацията, имащо за цел да отвърща на набезите на джейхокрите. — Б.пр. ↑

[2] Разбойнически партизански групи с аболиционистки идеи, участвали в размириците между щатите Канзас и Мисури в годините преди Гражданската война в Америка (1860–1865). — Б.пр. ↑

[3] Разказ от Едгар Алън По (1809–1849). — Б.пр. ↑

[4] Рей (1912–1988) и Чарлс Еймс (1907–1978), известни американски дизайнери, автори на изложби, публикации и филми, чиито имена се свързват с модерния дизайн в комуникациите. — Б.пр. ↑

[5] Битката при Гетисбърг от 1863 г. е повратната точка в Гражданската война в Америка (1860–1865), когато Северът взема явно надмощие над Юга. — Б.пр. ↑

[6] Космическо чудовище от научно-фантастични американски филми от 60-те години. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

ДЕНЯТ НА ТРУДА^[1]

Вселената ли? Тя е мръсница.

Норман Маклийн

„Още едно лято си отиде“ — помисли си Хенри.

Не изпита тъга — беше хубаво лято, есента също обещавахе да бъде приятна. Тази година няма да ходят на лов, пък и несъмнено новите му приятели — военните — често ще го посещават (най-вече за да се уверят, че по кожата му не избива червена растителност), но все пак ще е хубава есен. Хладен въздух, слънчеви дни, дълги нощи.

Понякога в малките часове на нощта старият приятел — мракът — го навестяваше, но в подобни мигове Хенри сядаше с книга в кабинета и го чакаше да си отиде, което рано или късно се случваше. Понякога изгубеният сън се връща при теб следващата нощ и тогава е нежен като любовник. Рано или късно слънцето изгрява. Научил го бе след събитията през ноември.

Пиеше бира на верандата на лятната вила на Джоунси и Карла в Уеър, на шест километра от водохранилището Куобин. И от Източната улица, разбира се.

Ръката, която държеше кутията с бира, бе останала с три пръста. Другите два бяха измръзнали, когато той прекосяваше Просеката със старомодните ски, или докато бе влачил Джоунси до хъмъра. Миналата година му беше тръгнало да влачи хора по снега, но резултатите не бяха еднозначни.

Наблизо Карла приготвяше барбекю. Мъничкият Ноел пълзеше под масата за пикник и жизнерадостно размахваше препечена наденичка. Останалите три деца на Джоунси — на възраст между три и единайсет години — бяха във водата и шумно се плискаха. Навярно в Библейската повеля „Плодете се и се множете“ имаше известен

смисъл, но на Хенри му се струваше, че Джоунси и Карло са се поувлекли.

Плъзгащата врата изтрополи. На верандата излезе Джоунси, който носеше кофа с изстудени бири. Не куцаше много — лекарят бе заявил, че този път ставата била отишла по дяволите, затова изцяло я подмени с тефлон и стомана. Добавил бе, че рано или късно щяло да се стигне до там, но ако Джоунси бил малко по-внимателен, щял да изкара поне още пет години. Оперираха го през февруари, малко след продължилата шест седмици „почивка“, която двамата с Хенри прекараха със служителите от военноморското разузнаване.

Военните предложеха подмяната на ставата да се извърши за сметка на чичо Сам, но Джоунси благодари и отказа под претекст, че не иска да лиши лекувания го терапевт от удоволствието сам да извърши операцията, както и застрахователната компания от задължението за изплати сумата за лечението.

Дотогава вече им бе дошло до гуша от престоя в Уайоминг. Бяха настанени в разкошни апартаменти (ако човек привикне да живее под земята), храната беше първокласна (Джоунси наддаде пет килограма, а Хенри — десет) и им прожектираха само премиерни филми. Но атмосферата малко напомняше на онзи стар филм за доктор Стрейнджлъв. За Хенри тези шест седмици бяха неизмеримо по-неприятно отколкото за Джоунси, който страдеше най-вече от болките в строшената става. Спомените му за времето, когато съжителстваше в едно тяло с господин Сив, удивително бързо избледняха, сякаш всичко е било само сън.

За разлика от спомените на Хенри, които изпъкваха все по-ярко. Най-неприятни бяха онези от хамбара. Разпитващите се стараеха да бъдат много внимателни — сред тях имаше такива като Курц — но Хенри не можеше да се отърси от мисълта за Бил, Маршаи Дарън Чайлс с „камбоджанската пура“. Те често го навестяваха в сънищата му.

Постоянно му се присънваше и Оуен Ъндърхил.

— Подкрепления — обяви Джоунси и постави на пода кофата с бирите. Изпъшка и с кисела гримаса внимателно се настани на издънения люлеещ се стол до Хенри.

— Още една и край — отвърна Хенри. — След час потеглям за Портланд и не ми се ще да ми съставят акт за шофиране в нетрезво

състояние.

— Остани да спиш у нас — предложи Джоунси, следейки с поглед Ноел. Малкият се бе проснал на тревата под масата за пикник и изглеждаше твърдо решен да натика остатъка от наденичката в пъпата си.

— Прекрасна перспектива, няма що! Твоите хлапета да ми надуват главата до среднощ, че и след това. Алтернативата е да наваксам с филмите на Марио Бава^[2].

— Не бой се, вече почти не гледам филми на ужасите. За днес се планира вечер на Кевин Костнър, която ще се открие с „Бодигард“.

— Нали уж не гледаш филми на ужасите?

— Голям си умник. — Джоунси сви рамене и се ухили. — Твоя воля, господине.

— Наздраве за отсъстващите приятели — вдигна бирата Хенри.

— За отсъстващите приятели.

Чукнаха бирените кутии и отпиха.

— Как е Робърта?

— Справя се отлично — усмихна се Хенри. — На погребението изглеждаше така, сякаш няма да я бъде, но...

Джоунси кимна. На погребението на Дудитс през цялото време придържаша Робърта от двете страни, защото едвам се държеше на крака.

— ... но сега се е взела в ръце. Наумила си е да отвори магазин за произведения на художествени занаяти. Чудесна идея. След смъртта на Алфи целият й живот се въртеше около Дудитс.

— Нашият също.

— Така си беше.

— Никога няма да си простя, че го бяхме изоставили. Егати, бил е болен от левкемия, а ние дори не знаехме.

— Разбира се, че знаехме.

Джоунси погледна изпод вежди.

— Хенри, как искаш кюфтето? — извика Карла.

— Препечено! — изкрещя й той в отговор.

— Разбира се, сир. Моля те, бъди готин и вземи малкия и го занеси на верандата.

Хенри слезе по стълбите, измъкна Ноел изпод масата и го занесе на верандата.

— Ени! — радостно закрещя Ноел. Беше на осемнайсет месеца.

Хенри застина, сякаш ледена тръпка пропълзя по гърба му. Все едно видя призрак.

— Яс хана, Ени! Яс хана! — Ноел го перна по носа с наденичката, за да подчертае мисълта си.

— Не, благодаря, ще си изчакам кюфтето — отвърна Хенри и отново закричи.

— Не яс мо хана?

— Ени яс неговата си хана, сладурчо. Но тази гадост май ще трябва да ти я взема. Ще ти дам друга, не бой се.

Издърпа наденичката от ръката на малкия, тропоса го на баща му и отново се настани на мястото си. Докато Джоунси извади горчицата и кетчупа от пъпчето на сина си, Ноел се унесе.

— Какво искаш да кажеш с „Разбира се, че знаехме“?

— Не се прави на ударен! Ние го изоставихме или най-малкото се опитахме да го сторим, но мислиш ли, че той ни е забравил? Нима наистина го вярваш след всичко, което се случи?

Джоунси колебливо поклати глава.

— Вярно, пораснахме и поехме по различни пътища, но онази история с Ричи Гренадо ни въздействаше както случката с подноса на Рейплоу не даваше покой на Оуен Ъндърхил.

Джоунси прекрасно знаеше за какво става въпрос — в Уайоминг разполагаха с достатъчно време да си разкажат всичко от игла до конец.

— Навремето четох стихотворение за човек, който се опитал да избяга от Господ — „Небесната хрътка“^[3]. Дудитс не беше Господ — опазил Бог — но той беше нашата хрътка. Тичахме с всички сили и колкото е възможно по-надалеч, но...

— Но не успяхме да избягаме от нашия капан за сънища. Никой от нас не успя. После дойдоха онези. Бирумът. Глупави космически спори в междупланетен кораб, създаден от друга раса. И това ли е всичко?

— Не мисля, че някога ще узнаем. Миналата есен отговор получи само един въпрос. От векове хората се взирали в звездите и си задавали въпроса: „Сами ли сме във вселената?“. Е, вече знаем, че не сме сами. Което си е голяма работа. Джеритсън... помниш ли го?

Джоунси кимна. Разбира се, че си спомня Тери Джеритсън. Психологът от военноморските сили, който ръководеше екипа в Уайоминг, и се шегуваше, че чичо Сам все ще намери да го прати на такова място, където най-близкият водоем е блатото на Ларс Килборн. Джеритсън и Хенри доста се сближиха (бяха колеги — психолози), ала не се сприятелиха, защото ситуацията не го позволяваше. Наистина Джоунси и Хенри получиха добър прием в Уайоминг, но все пак не бяха отишли там на гости.

— Отначало Джеритсън смяташе, че отговор са получили два въпроса, а именно, че не сме сами във вселената и не сме единствените интелигенти същества в Космоса. Доста се потрудох да го убеждавам, че втората постановка се гради върху погрешна логика. Мой не успях да го разубедея напълно, но поне посях семето на съмнението. Каквито и да са бирумите, със сигурност не са създатели на космически кораби, а расата, която ги е построила, може би вече не съществува. Дори може би се е превърнала в бурум.

— Господин Сив не беше глупак.

— Разбира се, нали проникна в твоя разум. Господин Сив беше самият теб, Джоунси. Присвои си твоите емоции, твоите спомени, твоята слабост към бекона...

— Вече не ям бекон.

— Нищо чудно. Той си бе присвоил и характера ти. Включително прищевките на подсъзнанието. Онова, което така те привличаше към филмите на ужасите на Марио Бава и уестърните на Серджо Леоне и което се отприщва от страха и насилието... братче, господин Сив направо *умираше* за него. И как не? Това са примитивни средства за оцеляване. А той бе последният от своя вид и остана сам във враждебна околна среда, затова се хващаше за всичко като удавник за сламка.

— Тинтири-минтири. — Неодобрението на Джоунси бе изписано на лицето му.

— Не говори така. В Бърлогата си видял онова, което си очаквал да видиш — извънземното, съчетаващо образите, познати ни от „Досиетата Х“ и от „Близки срещи с третия вид“. Погълнал си бируса — физически контакт с извънземното несъмнено се е осъществил — но организмът ти не е възприемчив към него. Както вече знаем, това важи за петдесет процента от човечеството. Прихванал си някакво

намерение... някаква сляпа повеля. По дяволите, дори нямаме дума за това, защото нямаме дума за *тях*, но мисля, че е проникнало в съзнанието ти, защото си *повярвал* в съществуването му.

— Да не би да намекваш — подхвана Джоунси, надниквайки над главичката на спящия си син, — че замалко не съм унищожил човешкия род, защото съм развил истерична бременност^[4]?

— Не, разбира се! Инак щеше да отшуми като... най-обикновена временна амнезия. Но у теб представата за господин Сив буквално се загнезди.

— Попадна в капана за сънища.

— Да.

Замълчаха. Скоро Карла ще ги повика, под синия щит на небето ще хапнат наденички и кюфтета, картофена салата и диня.

— Мислиш ли, че беше съвпадение? — започна Джоунси. — Че са попаднали в Джеферсън Тракт съвсем случайно, а аз просто бях наблизо? При това не бях само аз. Бяхме заедно с теб, Питър и Бобъра. Да не забравяме и Дудитс, само на неколкостотин километра по на юг. Защото Дудитс ни свързваше.

— Дудитс винаги е бил като нож с две остриета. В случая с Джоузи Рикщънхауър бе спасител. А с Ричи Гренадо беше в ролята на убиец. Но не можеше да убива сам и се нуждаеше от нас. Нашето подсъзнание е по-дълбоко. От нас той черпеше омразата и страха — страха, че Ричи *наистина* ще ни види сметката. У нас винаги е имало повече злост. Неговата злост се изчерпваше с това да ти намали резултата на дъската за крибидж, което е в кръга на шегата. Но... помниш ли как Пит веднъж му нахлупи шапката та очите и Дудитс се блъсна в сметата?

Джоунси смътно си спомняше този момент. Случило се бе по време на поредното им посещение на градския търговски център. По онова време, мислеха, че това е най-интересното място на света.

— Доста време след това Пит вечно губеше играта на Дудитс. Дудитс *неизменно* му намаляваше точките, но тогава никой от нас не се усети. Сигурно сме го приели за съвпадение, но в светлината на онова, което знам сега, твърде се съмнявам.

— Дори Дудитс ли е знаел, че възмездието не прощава?

— Той го научи от нас, Джоунси.

— Дудитс даде на господин Сив опора. И то не само *физическа*, а психическа опора.

— Така е, но на *теб* ти даде убежище — място, където да се скриеш от господин Сив. Не го забравяй.

„Никога няма да го забравя“ — каза си Джоунси.

— За нас всичко започна с Дудитс — заобяснява Хенри. — Запознанството ни с него ни направи различни от другите. Знаеш, че е така. Случилото се с Ричи Гренадо наистина е поразяващо, затова се запечата в паметта ни. Но ако се върнеш в спомените си, ще се натъкнеш и на други странни случки. Сигурен съм.

— Дефюниак — промърмори Джоунси.

— Кой е той?

— Студентът, който уличих в измама в деня на злополуката. Знаех, че е преписал, макар че не присъствах на провеждането на теста.

— Видя ли? Но в крайна сметка именно Дудитс унищожи сивия мръсник. И още нещо — на Източната улица може би той ми спаси живота. Нищо чудно, когато помощникът на Курц първият път надникна в нашия хъмър, в мислите му да е проникнал един малък Дудитс, който да му е казал: „Не се тревожи, приятел, гледай си работата, те са мъртви“.

Джоунси се замисли, сетне се върна към темата, която най-много го вълнуваше.

— И сега какво — да поя (вярваме ли, че бирусът се е свързал с нас — не с кого да е, ами точно с нас — съвсем случайно? Джеритсън твърдеше, че се е случило именно това.

— Защо не? Някои учени, и то гении като Стивън Джей Гулд^[5], смятат, че съществуването на човешкия вид се дължи на далеч по-дълга и невероятна поредица от съвпадения.

— А ти така ли смяташ?

Хенри разпери ръце. Нямахше как да отговори на този въпрос, без да предизвика Бог, който през последните няколко месеца отново се бе промъкнал в живота му. Бе влязъл през задния вход през малките часове на дългите безсънни нощи. Но нужно ли е непременно да се прибегва до изпитаното средство *deux ex machine*, за да се даде отговор на този въпрос?

— Аз лично смятам, че Дудитс беше олицетворение на нас самите, Джоунси. *L'enfant c'est moi... toi... tout le monde*^[6]. Вzeti заедно, ние представляваме Дудитс, и най-благородните ни помисли се изчерпват с това да не изпускаме от очи жълтата кутия за сандвичи и да се научим да си обуваме обувките правилно. Най-подлите ни намерения общо взето се свеждат до това да прецакаме някого при играта на крибидж, после да се престорим, че не проумяваме деянието си.

Джоунси изумено се втренчи в него:

— Теорията ти е равнозначна на прозрение... или е чиста лудост... не мога да преценя.

— Всъщност няма значение.

Джоунси размисли, после попита:

— Ако ние сме Дудитс, кой бди над нас? Кой ни тананика приспивна песен и ни милва, когато сме тъжни и изплашени?

— О, мисля, че Бог още не е вдигнал ръце от нас — отвърна Хенри и мигом съжали, задето се е изпуснал.

— Бог ли попречи на последната невестулка да проникне в шахта № 12? Защото ако беше паднала във водата...

— Разбира се, щеше да създаде големи проблеми. Години наред въпросът за унищожаването на Фенуй Парк щеше да бъде последната грижа на управата на Бостън. Но човешката раса нямаше да бъде заличена. Извънземните никога не се бяха сблъскали със същества като нас. И господин Сив го знаеше. Докато беше под хипноза, ти каза, че...

— Не ми говори за тези записи! — Джоунси изслуша два и несъмнено това бе най-голямата грешка, която допусна по време на престоя си в Уайоминг. Като се слушаше как говори като господин Сив, как под влияние на хипнозата буквално *се превръща* в господин Сив — все едно чуваше зъл призрак. Понякога му се струваше, че единствен на земното кълбо наистина разбира какво означава да те изнасят. Някои неща е най-добре завинаги да бъдат погребани в паметта.

— Извинявай — промълви Хенри.

Джоунси махна, сякаш да каже: „Няма нищо, всичко е наред“, но пребледня.

— Позволи ми още една забележка, преди да приключим тази тема. До известна степен ние сме *биологичен вид*, който живее в капан за сънища. Отблъскващо е, нали? Досущ шарлатанско трансцедентално философстване, но и за него няма термин. Някой ден може би ще намерим подходяща дума, но засега ще трябва да се задоволим с „капан за сънища“.

Той се извърна. И Джоунси стори същото, понамествайки а скута си спящия Ноел. Над входната врата бе окачен капан за сънища. Беше подарък от Хенри, а Джоунси веднага го окачи — като ревностен католик, който чуе ли се, че се навъртат вампири, веднага заковава разпятие над вратата на дома си.

— Може би наистина ти си привлякъл извънземните. *Ние* сме ги привлекли. Както цветята се обръщат към слънцето или металните стружки са привлечени от магнита. Невъзможно е да отговорим със сигурност, тъй като бирумът е твърде различен от нас.

— Ще се върнат ли?

— Разбира се. Тези или някои други. — Хенри вдигна поглед към синьото небе, типично за дните в края на лятото. В далечината над водохранилището Куобин орел нададе пронизателен писък. — Бъди сигурен, че ще се върнат. Но няма да е днес.

— Момчета! Обядът е готов! — извика Карла.

Хенри пое Ноел от Джоунси. За миг дланите, погледите и милите им се срещнаха — за миг видяха Дирята. Хенри се усмихна. Джоунси също. Слязоха по стълбите и прекосиха ливадата рамо до рамо — Джоунси понакуцваше, Хенри притискаше в прегръдките си спящото детенце. Мракът ги бе напуснал, тъмнееха само сенките им върху тревата.

Ловъл, Мейн
29 май 2000 г.

[1] В САЩ и Канада празник, който се отбелязва първия понеделник на м. септември. — Б.пр. ↑

[2] Италиански режисьор (1914–1980), автор на филми на ужасите, характерни със специалните си ефекти. — Б.пр. ↑

[3] Стихотворение от английския поет Франсис Томпсън (1859–1907). — Б.пр. ↑

[4] Термин в психоанализата, използван за въображаема бременност. — Б.пр. ↑

[5] Роден 1941. Професор по палеонтология, биология и геология в Харвард, занимаващ се с теорията на еволюцията и значението на разнообразието в биологията; автор на редица научно-популярни книги и есета. — Б.пр. ↑

[6] Детето съм аз... ти... целият свят (фр.). — Б.пр. ↑

ПОСЛАНИЕ ОТ АВТОРА

Никога не съм бил толкова благодарен заради писателската си дарба, както по време на работата си върху „Капан за сънища“ (м. ноември 1999 — [???]мл май 2000 г.). през тези шест и половина месеца изтърпях голямо физическо страдание, а книгата донякъде ме разсейваше. Читателят ще забележи, че тук-там физическата болка се е промъкнала в историята, но най-ясно помня неизказаното облекчение, подобно на онова, което изпитваме след ярките сънища.

Мнозина ми помогнаха. Например съпругата ми Табита, която твърдо отказа да нарича романа с първоначалното му заглавие „Злокачествен тумор“. Смяташе, че хем е грозно, хем дърпа дявола за опашката. В крайна сметка приех доводите ѝ и тя престана да нарича ръкописа „онази книга“ или „онази за говнестулките“.

Задължен съм и на Бил Пюла, който ме откара с автомобил до водохранилището Куобин, както и на неговите сътрудници Питър Болдрачи, Тери Камбъл и Джо Макгин. Други хора, които вероятно предпочитат да останат анонимни, ме закараха зад базата на Националната противовъздушна отбрана с военен джип „Хъмър“ и най-безразсъдно ми позволиха да го управлявам, като ме уверяваха, че е изключено да затъне в калта. Не успях наистина, но ми се размина с една бройка. Върнах се изкалян, но доволен. Настояваха да ви кажа, че тези джипове са по-добри за придвижване по размекната почва отколкото по снега, но аз поизмених техническите характеристики, за да ги пригодя към фаулата.

Дължа благодарност на Сюзан Молдоу и Нан Греъм от „Скрибнър“, на Чък Верил, който редактира ръкописа, и на Артър Грийн, който е моят литературен агент. Не бива да пропускам и Ралф Вичинанца — литературният ми агент за чужбина — който ми предложи поне шест варианта на фразата „Тук няма зараза“ на френски език.

Една последна забележка: тази книга е написана с най-съвършения текстови редактор на света — автоматична писалка

„Уотърман“. Писането на ръка на първата чернова на такава дълга книга ми върна онзи пряк досег с езика, какъвто не съм имал от години. Една нощ дори се наложи да работя на свещ — спряха тока. През двайсет и първи век рядко се разкриват подобни възможности, затова трябва да им се наслаждаваме докрай.

А на всички онези, които ме придружиха дотук, благодаря, че прочетоха моята творба.

Стивън Кинг

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.